

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

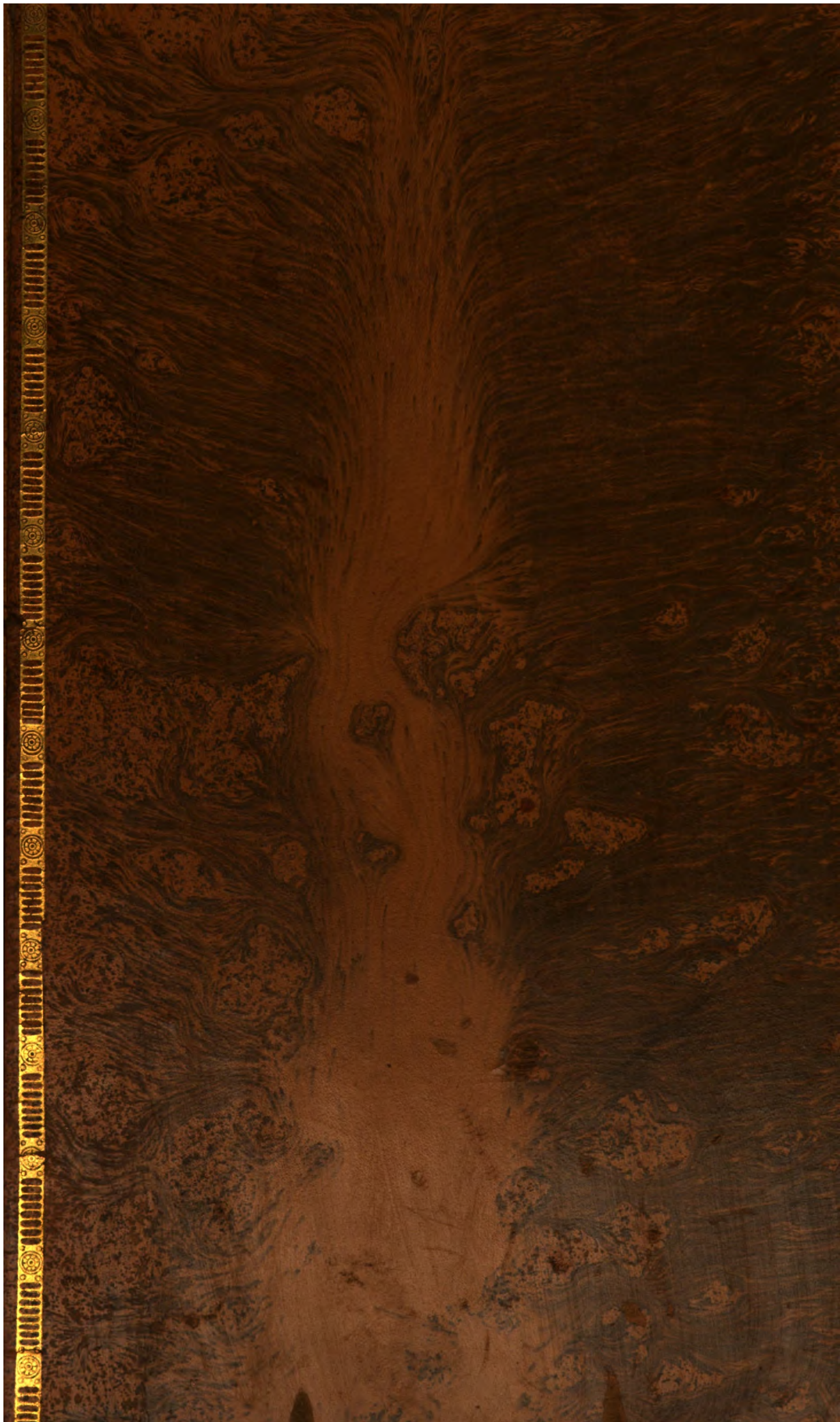
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

~~5/6/10~~   ~~2/6/19~~

16.EE.6.

Edmund Fraenkel

1942

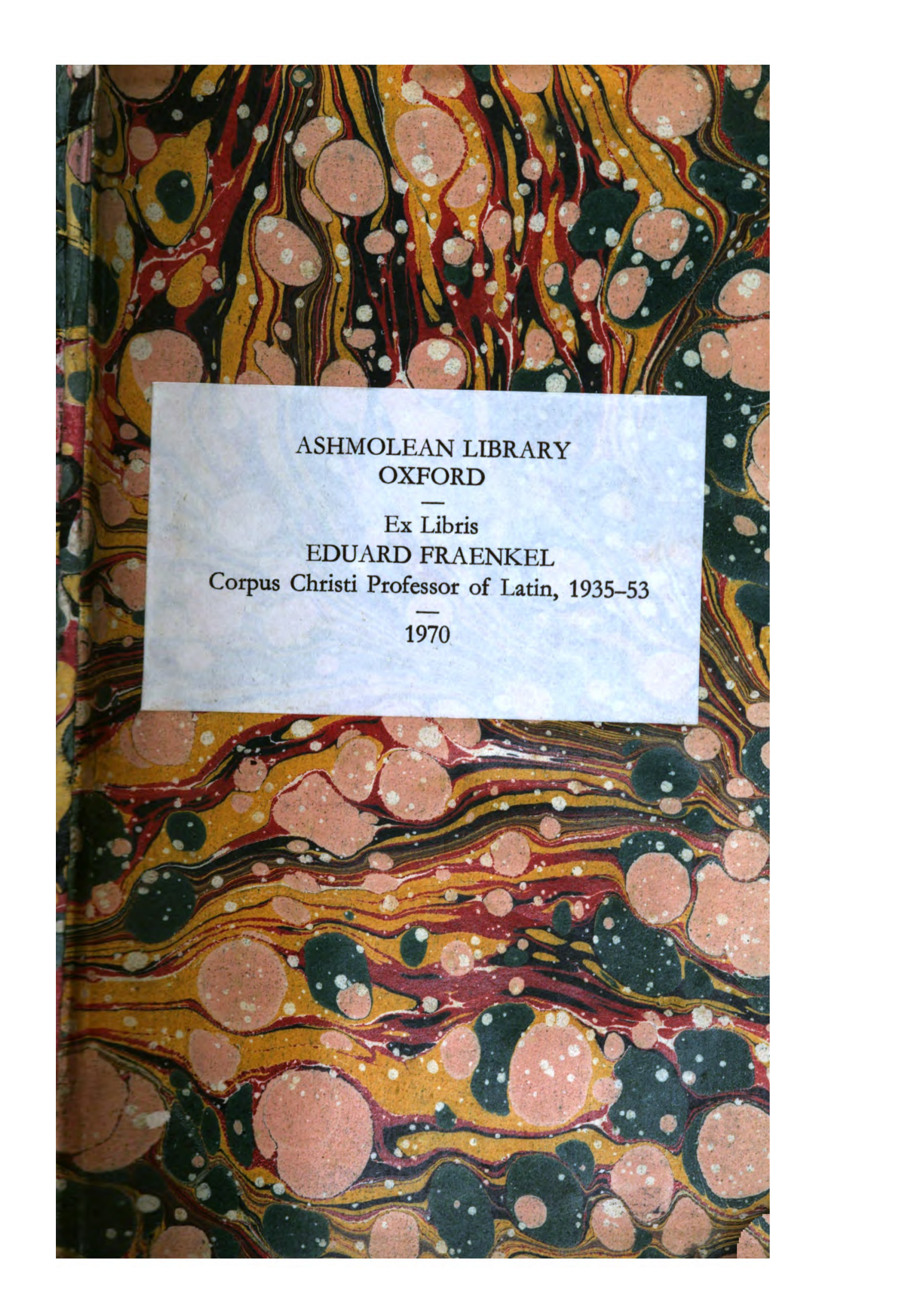
CANCELLED FROM THE LIBRARY
QUEEN'S COLLEGE, OXFORD

Munificentia

Roberti Mason, S.T.P.

~~16.EE.6.~~

The background of the image is a traditional marbled paper pattern. It features a complex, organic design with swirling, cell-like shapes in shades of yellow, red, and black, interspersed with larger, irregular patches of a light pinkish-tan color. The overall effect is dense and textured. A rectangular white label is pasted onto the center of the marbled paper.

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL

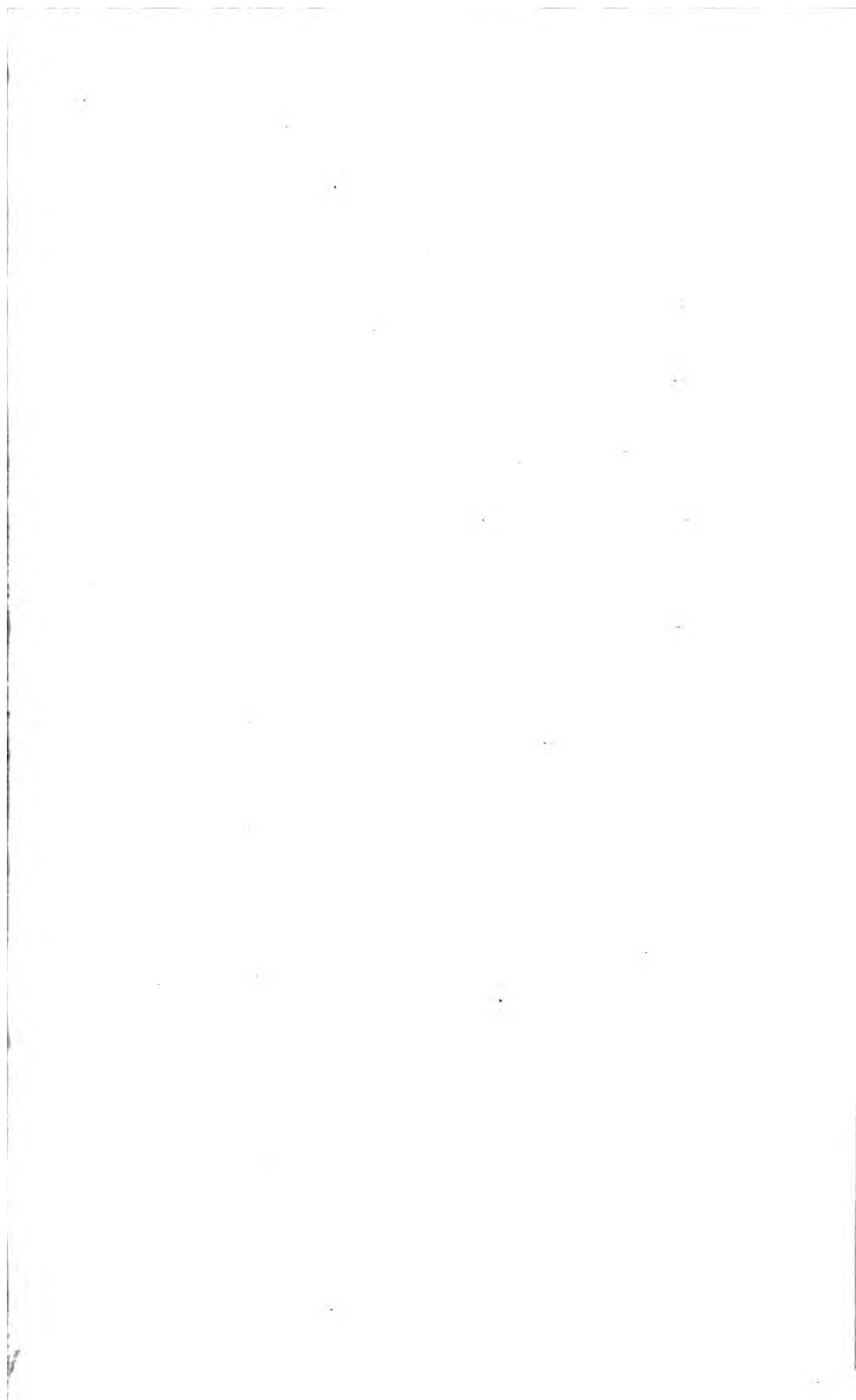
Corpus Christi Professor of Latin, 1935-53

—
1970

N.i.8h

NC

ÆSCHYLI
TRAGŒDIÆ QUÆ SUPERSUNT
DEPERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA
ET
SCHOLIA GRÆCA

EX EDITIONE
THOMÆ STANLEII
CUM VERSIONE LATINA AB IPSO EMENDATA
ET COMMENTARIO LONGE QUAM ANTEA FUIT AUCTIONE
EX MANUSCRIPTIS EJUS NUNC DEMUM EDITO.

ACCEDUNT
VARIÆ LECTIONES
ET
NOTÆ VV. DD. CRITICÆ AC PHILOGICÆ

QUIBUS SUAS PASSIM INTERTEXUIT
SAMUEL BUTLER, S.T.P.

REGIÆ SCHOLÆ SALOPIENSIS ARCHIDIDASCALUS
COLL. DIV. IOANN. APUD CANTABR. NUPER SOCIUS.

Tom. VI.

CANTABRIGIÆ.
TYPIS AC SUMPTIBUS ACADEMICIS.
M.DCCC.XII.

VEVENT LONDINI APUD R. H. EVANS, 26 PALL MALL, ET CANTABRIGIÆ
APUD J. DEIGHTON.

CL. SALMASIUS DE HELLENISTICA,

EPIST. DEDIC. p. 37.

QUIS Æschylum possit affirmare Græce nunc scienti magis patere explicabilem, quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraïsmis et Syriasmis, et tota Hellenisticæ suppellectile, vel farragine.

W. 71/19

ADVERTISEMENT.

For the accommodation of those Scholars who may wish to possess the corrected Text of Æschylus without the trouble of continual reference to the Notes, Dr. BUTLER intends, at the conclusion of his present Work, to print uniformly with it, at his own expence, his own Text, and to have it sold ONLY to the Purchasers of the preceding Volumes, at a price which will merely be sufficient to repay the expence of printing and publication. Of course he does not intend to print a greater number than that of his present Edition, and will therefore be obliged to those Gentlemen who may wish to possess this Supplement, to send their names to Mr. Evans, 26 Pall Mall, London; to Mr. Deighton, in Cambridge; or to himself at Shrewsbury.

Shrewsbury,
June 12, 1812.

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Υ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ε Υ Μ Ε Ν Ι Δ Ε Σ.

SECRET

SECRET

SECRET

20

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Η ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΟΡΕΪΣΤΗΣ ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, βελῆ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὰ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς. ἧς βελῆ νικήσας, κατήλθεν εἰς Ἄργος. Τὰς δὲ Ἐριννύας πραιῦνας, προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Τὰ τῷ δράματος πρόσωπα.

ΠΥΘΙΑΣ προφήτις.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΕΣΤΡΑΣ εἶδωλον.

ΧΟΡΟΣ Εὐμενίδων.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

Προλογίζει ἡ προφήτις.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α΄. ΠΥ. ΠΡΩΤΟΝ μὲν εὐχῆ τῆδε πρῆσβεύω θεῶν
 Τὴν πρῶτόμαντιν Γαῖαν· ἐκ δὲ τῆς Θέμιιν,
 Ἥ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἔξετο
 Μαντεῖον, ὡς λόγος τις. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
 Λάχει, θελάσης, οὐδὲ πρὸς βίαν τινὸς, 5
 Τιτανίς, ἄλλη παῖς χθονὸς, καθέξετο
 Φοίβη, δίδωσιν δ' ἠ γενέθλιον ὄσιν
 Φοίβω· τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.
 Λιπὼν δὲ λίμνην, Δηλίαν τε χοιράδα,
 Κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρος τὰς Παλλάδος, 10
 Ἔς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρησσῶ θ' ἔδρας.
 Πέμπασσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα
 Κελευθοποιοὶ παῖδες Ἥφαίστα, χθόνα
 Ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.
 Μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεῶς, 15
 Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἀναξ.
 Τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα,
 Ἴζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοισ'
 Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.
 Τέτρας ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεός. 20
 Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρῆσβεύεται.
 Σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκίς πέτρα
 Κοίλη, Φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή·
 Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, ἐδ' ἀμνημονῶ,
 Ἐξ ἔτε Βάκχαις ἐσρατήγησεν θεός, 25
 Λαγῶ δίκην Πενθεῖ καταρράφας μύρον·
 Πλείστα τε πηγάς, καὶ Ποσειδάωνος κράτος

Καλέσσα, καὶ τέλειον ὕψισον Δία.
 Ἔπειτα μάντις εἰς θρόνον καθίζανω
 Καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων, μακρῶ 30
 Ἄριστα δοῖεν, κ' εἰ παρ' Ἑλλήνων τινές,
 Ἴτων πάλω λαχόντες, ὡς νομίζεται.
 Μαντεύομαι γὰρ, ὡς ἂν ἠγῆται θεός.
 Ἡ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν,
 Πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίε, 35
 Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν.
 Τρέχω δὲ χερσὶν, ἔ ποδοκία σκελῶν
 Δείσασα γὰρ γραῦς, οὐδὲν, ἀντίπαις μὲν ἔν,
 Ἐγὼ μὲν ἔρπω πρὸς πολυσεφῆ μυχόν.
 Ὅρῶ δ' ἐπ' ἑμφαλῶ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ 40
 Ἐδραν ἔχοντα, πρὸς ῥόπαιον, αἵματι
 Στάζοντα χεῖρας, καὶ νεοσπαδὲς ξίφος
 Ἐχοντ', ἐλαίας θ' ὕψιγέννητον κλάδον,
 Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐσεμμένον,
 Ἄργῆτι μαλλῶ. Τῆδε γὰρ τρανῶς ἔρῶ. 45
 Πρόσθεν δὲ τῶνδρος τῆδε θαυμαστὸς λόχος
 Εὔδει γυναικῶν ἐκ θρόνοισιν ἡμενος.
 Οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω.
 Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις.
 Εἶδ' ἄν ποτ' ἦδη Φινέως γεγραμμένας 50
 Δεῖπνον φερέσας· ἄπτεροι γεμῆν ἰδεῖν
 Αὗται, μέλαιναί δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι.
 Ῥέγκῃσι δ' ἔ πλαστοῖσι φυσιάμασιν.
 Ἐκ δ' ὀμμάτων λείβεσσι δυσφιλῆ βίαν.
 Καὶ κόσμος ἔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα 55
 Φέρειν δίκαιος, ἔτ' ἐς ἀνθρώπων σέγας.
 Τὸ φύλον ἐκ ὀπωπα τῆσδ' ὀμιλίας.
 Οὐ δὴ τις αἶα τῆτ' ἐπεύχεται γένος
 Τρέφῃσ' ἀνατεῖ, μὴ μετασένειν πόνων.
 Ταυτεῦθεν ἦδη τῶνδε δεσπότη δόμων 60

- Αὐτῷ μελέσθω Λοξία μεγασθενεῖ.
 Ἴατρίμαντις δ' ἐσὶ καὶ τερασκόπος,
 Καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος.
- ΑΠ. Οὔτοι προδώσω· διὰ τέλος δέ σοι φύλαξ
 Ἐγγυὺς παρῆς, καὶ πρόσσω δ' ἀποσατῶν, 65
 Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς ἔ γενήσομαι πέπων.
 Καὶ νῦν ἀλέσας τάσδε τὰς μάργες ὄρας
 Ὕπνω. Περῦσαι δ' αἱ κατάπτυσοι κόραι,
 Γραῖαι, παλαιαὶ παῖδες, αἷς ἔ μίγνυται
 Θεῶν τις, ἐδ' ἄνθρωπος, ἐδὲ θῆρ ποτε· 70
 Κακῶν δ' ἕκατι καίγοντ'. Ἐπεὶ κακὸν
 Σκότον νέμονται, τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός,
 Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.
 Ὅμως δὲ φεῦγε, μηδὲ μαλθακὸς γένη.
 Ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς 75
 Βεβῶτ' ἀνατεῖ τὴν πλανοσιβῆ χθόνα,
 Ὕπερ τε πόντου, καὶ περιρρύτας πόλεις.
 Καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βεκολέμενος
 Πόνον· μολῶν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν,
 Ἴζε παλαιὸν ἀγκαθεν λαβῶν βρέτας, 80
 Κακεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίεσ
 Μύθους ἔχοντες, μηχανὰς εὐρήσομεν,
 Ὡς' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων.
 Καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἐπεισα μητρῶν δέμας.
- ΟΡ. Ἄναξ Ἀπολλοῦ, οἶσθα μὲν τὸ μὴ ἴκεῖν· 85
 Ἐπεὶ δ' ἐπίσα, καὶ τὸ μὴ μελεῖν μάθε.
 Σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον εὐτόν.
- ΑΠ. Μίμνησο, μὴ φόβος σὲ νικάτω φρένας.
 Σὺ δ', αὐτάδελφον αἶμα καὶ κοινῆ πατρός,
 Ἐρμῆ, φύλασσε· κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος, 90
 Πομπαιῶς ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
 Ἰκέτην. Σέβει τοι Ζεὺς τὸδ' ἐκ νόμων σέβας,
 Ὅρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ.

- Β'. ΚΛ. Εύδοιτ' ἄν, ὦή, καὶ καθευθεσῶν τί δεῖ;
 ΕΙΔ. Ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη 95
 Ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὡς μὲν ἔκτανον,
 Ονειδος ἐν φθιτοῖσιν ἐκ ἐκλείπεται,
 Αἰσχροῦ δ' ἀλῶμαι· προὔννεπὼ δ' ὑμῖν ὅτι
 Ἐχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὑπο.
 Παθῆσα δ' ἔτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων, 100
 Οὐδεὶς ὑπὲρ με δαιμόνων μνηϊεται,
 Κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.
 Ὅρα δὲ πληγὰς τὰσδε καρδίας σέθεν.
 ,, Εὔδεσα γὰρ φρήν ὄμμασιν λαμπρύνεται.
 ,, Ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν. 105
 Ἡ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε,
 Χοάς τ' αἰίνες, νηφάλια μειλίγματα,
 Καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς
 Ἔθνον ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.
 Καὶ πάντα ταῦτα λάξ ὄρῳ πατέμενα. 110
 Ὅ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβρῆ δίκην,
 Καὶ ταῦτα κέφως ἐκ μέσων ἀρκυσάτων
 Ὄρσεν, ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα.
 Ἀκέσαθ' ὡς ἐλέξα τῆς ἐμῆς πέρι
 Ψυχῆς, φρονήσατ', ὧ κατὰ χθονὸς θεαί. 115
 Ὅναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.
 (ΧΟ. Μυγμος.)
 ΚΛ. Μύζοιτ' ἄν, ἀνήρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσσω.
 Φίλοις γὰρ εἰσιν ἐκ ἐμοῖς προσίκτορες.
 (ΧΟ. Μυγμός.) 120
 ΚΛ. Ἄγαν ὑπνώσσεις, κ' ἐ κατοικτίζεις πάθος·
 Φονεὺς δ' Ὀρσης τῆσδε μητρὸς οἴχεται.
 (ΧΟ. Ὄγμος.)
 ΚΛ. Ὄζεις, ὑπνώσσεις, ἐκ ἀνασῆση τάχος;
 Τί σοι πέπρακται πρῶγμα πλὴν τεύχειν κακά; 125
 (ΧΟ. Ὄγμος.)

- ΚΛ. Ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται
Δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.
- (ΧΟ. Μυγμός διπλῆς, ὄξύς.)
Λάβε, λάβε, λάβε, λάβε, φράζε. 130
- ΚΛ. Ὅναρ διώκεις Θῆρα, κλαγγαίνεις δ' ἄπερ
Κύων μέριμναν ἔποτ' ἐκλιπῶν πόνου.
Τί δρᾶς; ἀνίσω, μή σε νικάτω πόνος,
Μηδ' ἀγνοήσης πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνω.
Ἄλγησον ἦπαρ ἐνδίκους ὀνειδέσι. 135
Τοῖς σῶφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίνεται.
Οὐδ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπερίσασα τῷ
Ἄτμῳ κατισχναίνεσσα νηδύος πυρί.
Ἐπε, μάραινε δευτέροις διώγμασιν.
- ΧΟ. Ἐγειρ', ἐγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δέ σε. 140
Εὔδεις; ἀνίσω, καπολακτίσασ' ὕπνον,
Ἰδώμεθ' εἴτι τῆδε φροιμίε ματᾶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

- Ἰὲ, ἰὲ, πόπαξ. Ἐπάθομεν, φίλαι·
Ἡ πολλὰ δὴ παθῆσα καὶ μάτην ἐγώ.
Ἐπάθομεν πάθος δυσαχθές, ὦ πόποι,
Ἄφερτον κακόν. 145
Ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, οἴχεται δ' ὁ Θῆρ.
Ἕπνω κρατηθεῖσ' ἄγραν ὄλεσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

- Ἰῶ, παῖ Διός, ἐπίκλοπος πέλη.
Νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω,
Γόν ἰκέταν σέβων ἄθεον ἄνδρα καὶ
Τοκεῦσι πικρὸν, 150

Τὸν μητραλοῖαν δ' ἐξέκλειψας ὦν θεός.
 Τί τῶνδ' ἔρεϊ τις δικαίως ἔχειν;

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Ἔμοι δ' ὄνειδος ἐξ ὄνειράτων μολὸν, 155
 Ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτα
 Μεσολαθεῖ κέντρῳ
 Ἐπὸ φρένας, ὑπὸ λοβὸν
 Πάρεςιν μασιέκτορος,
 Δαίε δαμίε. 160
 Βαρὺ τὸ περιβαρυ κρύος ἔχειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ
 Κρατῆντες τὸ πᾶν δίκας πλέον,
 Φονολεῖβῃ θρόνον
 Περὶ πόδα, περὶ κάρρα 165
 Πάρεςι γὰς ἑμφαλὸν
 Προσδρακεῖν αἱμάτων
 Βλοσυρὸν αἰρέμενον ἄγος ἔχειν.

ΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Ἐφεσίῳ δέ, μάντι, σῶ μιάσματι
 Μυχὸν ἔχρανάς τ' αὐ- 170
 τόσσυτος, αὐτόκλητος,
 Παρανόμων θεῶν βρέτεα μὲν τίων,
 Παλαιγενεῖς δὲ μοίρας φθίσας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Κᾶμοί τε λυπρὸς, καὶ τὸν ἐκ ἐκλύσεται,
 Ἐπὸ τε γᾶν φεύγων, 175

Οὐ ποτ' ἐλευθερῶται.
 Ποτιτρόπαιος δ' ὦν, ἕτερον ἐν κάρῳ
 Μιάσρ' ἐκείνῃ πάσσεται.

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΑΠ. Ἐξω, κελεύω, τῶνδε δωμαίων τάχος
 Χωρεῖτ', ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν. 180
 Μῆ καὶ λαβῆσα πτηνὸν ἀργησὴν ὄφιν,
 Χρυσηλάτῃ θώμιγγος ἐξορμώμενον,
 Ἄνῃς ὑπ' ἄλγος μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν,
 Ἐμῆσα θρόμβος ἐς ἀφείλκυσας φόνος.
 Οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει. 185
 Ἄλλ' ἔκαρανησῆρες ὀφθαλμώρυχοι
 Δίκαι, σφαγαί τε, σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ
 Παίδων, κακῆ τε κλένις, ἠδ' ἀκρωνία
 Λευσμόν τε καὶ μύζισιν οἰκτισμὸν πολὺν,
 Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. Ἄρ' ἀκέετε, 190
 Οἴας ἐορτῆς ἐς' ἀπόπτυστοι θεοῖς
 Στέργηθρ' ἔχουσαι. Πᾶς δ' ὑψηγεῖται τρόπος
 Μορφῆς. Λέοντος ἀντρον αἱματορῥόφος
 Οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός, ἔχρησηρίαις
 Ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος. 195
 Χωρεῖτ' ἀνευ βοτῆρος αἰπολέμεναι.
 Ποίμνης τοιαύτης δ' ἔτις εὐφιλῆς θεῶν.
- ΕΥ. Ἄναξ Ἀπολλων, ἀντάκυσαν ἐν μέρει.
 Αὐτὸς σὺ τέτων ἐ μεταίτιος πέλῃ,
 Ἄλλ' εἰς τὸ πᾶν ἐπραξῆς, ὡς παναίτιος. 200
- ΑΠ. Πῶς δῆ; τοσῶτο μῆκος ἐκτεινον λόγος.
 ΕΥ. Ἐχρησῆς ὡσε τὸν ξένον μητροκτονεῖν.
 ΑΠ. Ἐχρησα πωινὰς τῆ πατρὸς πέμψαι τιμῆν.
 ΕΥ. Κᾶπειθ' ὑπέσης αἵματος δέκτωρ νέος.
 ΑΠ. Καὶ προσραπέσθαι τέσδ' ἐπέσελλον δόμους. 205

- ΕΥ. Καὶ τὰς προπομπὰς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς.
 ΑΠ. Οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν.
 ΕΥ. Ἴσθι ἔστιν ἡμῖν τῆτο προσεταγμένον.
 ΑΠ. Τίς ἤδε τιμὴ, κόμπασον γέρας καλόν.
 ΕΥ. Τῆς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. 210
 ΑΠ. Τί γάρ; γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίση,
 Οὐκ ἂν γένοιθ' ὄμαιμος αὐθέντης φόνος.
 Ἢ κάρτ' ἄτιμα, καὶ παρ' ἔδεν ἠρέσω
 Ἦρας τελείας καὶ Διὸς πρισώματα.
 ,, Κύπρις δ' ἄτιμος τῶδ' ἀπέρριπται λόγῳ, 215
 ,, Ὅθεν βροτοῖσι γίνεται τὰ φίλτατα.
 ,, Εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη,
 ,, Ὅρκυ τε μείζων τῆ δίκῃ φρενυμένη.
 Ἦ τοῖσιν ἔν κτείνεσιν ἀλλήλους χαλᾶς,
 Τὸ μὴ γενέσθαι, μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ· 220
 Οὐ φημ' Ὀρέσῃν σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.
 Τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμυμένην,
 Τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσεσαν ἡσυχαιτέραν.
 Δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.
 ΕΥ. Τὸν ἀνδρ' ἐκεῖνον ἔτι μὴ λείπω ποτέ. 225
 ΑΠ. Σὺ δ' ἔν δίωκε, καὶ πόνον πλέον τίθει.
 ΕΥ. Τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμαὶς λόγῳ.
 ΑΠ. Οὐδ' ἂν δεχοίμην ὡς ἔχειν τιμὰς σέθεν.
 ΕΥ. Μέγας γὰρ ἔμπας παρ Διὸς θρόνοις λέγῃ·
 Ἐγὼ δ' ἄγει γὰρ αἶμα μητρῶον δίκας· 230
 Μέτεμι τόνδε φῶτα καὶ κυνηγέτις.
 ΑΠ. Ἐγὼ δ' ἀρήξω, τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι·
 Δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι καὶ θεοῖς πέλει
 Τῆ προσροπαίε μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἐκῶν.
 Γ'. ΟΡ. Ἄνασσ' Ἀθάνα, Λοξίε κελεύεσθαισιν 235
 Ἦκω, δέχε δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα,
 Οὐ προσρόπαιον. ἔδ' ἀφοίβαντον χέρα,
 Ἄλλ' ἀμβλὺν ἤδη, προσετριμμένον τε πρὸς

- "Αλλοισιν οἴκοις, καὶ πορεύμασι βροτῶν
 "Ομοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν, 240
 Σώζων ἐφετμὰς Λοξίε χρησηρίεσ,
 Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὺν, θεά.
 Αὐτῆ φυλάσσω ἀναμένω τέλος δίκης.
 ΧΟ. Εἶεν· τόδ' ἐς τὰνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ.
 "Ἐπε δὲ μνηυτῆρος ἀφθέγκτε φραδαῖς. 245
 Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν,
 Πρὸς αἶμα καὶ σαλαγμὸν ἐκμασεύομεν.
 Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ
 Σπλάγχχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος,
 "Υπὲρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν 250
 "Ἦλθον διώκεσ', ἔδεν ὑτέρα νεώς.
 Καὶ νῦν ὄδ' ἐνθάδ' ἐςί πε καταπτακώς.
 "Οσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελαῖ.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

- "Ορα, ὄρα μάλ' αὖ,
 Λεύσσετον πάντα· 255
 Μὴ λάθη φύγδα βᾶς
 "Ο ματροφόνος ἀτίτας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

- "Οδ' αὐτέ γ' ἐκ ἀλκᾶν ἔχων, περὶ βρέτει
 Πλεχθεῖς θεᾶς ἀμβρότε,
 "Υπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. 260

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

- Τὸ δ' ἐ πάρεσιν· αἶμα μητρῶν χαμαί,

Δυσαγκόμισον, παπαῖ·
Τὸ διερόν πᾶσι κεχυμένον οἴχεται.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἄλλ' ἀντιδῆναι δεῖ σ', ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
Ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον· ἀπὸ δὲ σῆ
Βοσκὰν φεροίμαν πόματος δυσπότη·
Καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνας' ἀπάξομαι κάτω.

265

Ἄντιποίνης τίνης μητροφόνου δῦας.
Ὅφει δ' ἐκεῖ τίς ἄλλον ἤλιτεν βροτῶν,
ἢ Θεόν, ἢ ξένον,

270

Τίν' ἀσεβῶν, ἢ τοκέας φίλης,
Ἐχουθ' ἕκασον τῆς δίκης ἐπάξια.
Μέγας γὰρ ἄδης ἐστὶν εὐθυνοσ βροτῶν
Ἐνερθε χθονός.

Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾶ φρενί.

275

ΟΡ.

Ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσαμαι
Πολλὰς καθαρμῆς, καὶ λέγειν ὅπερ δίκη,
Σιγαῖν δ' ὁμοίως· ἐν δὲ τῷδε πράγματι
Φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφῆ διδασκάλῃ·
Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερὸς,
Μητροκτόνον μίασμα δ' ἐκπλυτον πέλει.

280

Ποταίνιον γὰρ ὄν πρὸς ἐσίῃ θεῶ
Φοίβε, καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.
Πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος,
Ὅσις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ζυνεσίῃ.

285

Χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὄμῃ.
Καὶ νῦν ἀφ' ἀγνῆ σώματος εὐφήμως καλῶ
Χάρας ἀνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν, ἐμοὶ
Μολεῖν ἀρωγόν· κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς
Αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεῶν,
Πισὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον.

290

- Ἄλλ' εἴτε χῶρας ἐν τόποις Λιβυτικοῖς,
 Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίῃ πόρῃ,
 Τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα,
 Φίλοις ἀρήγασ', εἴτε Φλεγραίαν πλάκα, 295
 Θρασὺς ταγῆχος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ·
 Ἐλθοι' κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός·
 Ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος.
 ΧΟ. Οὔτοι σ' Ἀπόλλων ἐδ' Ἀθηναίας σθένος
 ῥύσαιτ' ἂν, ὥσε μὴ εἶ παρημελημένον 300
 Ἐρῆειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπε φρενῶν,
 Ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων σκιά.
 Οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους,
 Ἐμοὶ τραφεῖς τε καὶ καθιερωμένος.
 ΑΠ. Καὶ ζῶν με δαίσεις, ἐδὲ πρὸς βωμῶ σφαγεῖς· 305
 Ἔμνον δ' ἀκέσῃ τόνδε δέσμιον σέθεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΧΟ. Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ
 Μῆσαν συγεραὴν
 Ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκε,
 Λέξαι τε λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους 310
 Ὡς ἐπινωμᾶ σάσις ἅμα,
 Εὐθυδίκαι θ' ἠδόμεθ' εἶναι.
 Τῆς μὲν καθαρὰς
 Χεῖρας προσνέμοντας
 Οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρει, 315
 Ἀσυνῆς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·
 Ὅσις δ' ἀλιτρῶν, ὥσπερ ὄδ' ἀνὴρ,
 Χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
 Μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανῆσι
 Παραγινόμεναι, πρᾶκτορες αἵματος 320
 Αὐτῶ τελέως ἐφάνημεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α΄.

Μᾶτερ ἄ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
 Νύξ ἀλαοῖσιν καὶ δεδορκόσι,
 Πονῶν κλύθ'. Ὁ Λατῆς γὰρ ἴ-
 νις μ' ἀτιμον τίθησι, 325
 Τόνδ' ἀφαιρέμενος
 Πτῶκα, ματρῶϊον ἀ-
 γνισμα κύριον φόνε.
 Ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
 Τόδε μέλος, παρακοπὰ, 330
 Παραφορὰ, φρενοδαλὶς,
 Ἕγμνος ἐξ Ἐριννύων,
 Δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
 μικτος, αὔων βροτῆς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α΄.

Τῆτο γὰρ λάχος διανταία 335
 Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως
 Ἐχειν, θανάτων τοῖσιν αὐτεργίαι
 Ευμπέσωσιν μάταιοι,
 Τοῖς ὀμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν
 Γᾶν ὑπέλθη· θανῶν δ' 340
 Οὐκ ἄγαυ ἐλεύθερος.
 Ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
 Τόδε μέλος, παρακοπὰ,
 Παραφορὰ, φρενοδαλὶς,
 Ἕγμνος ἐξ Ἐριννύων, 345
 Δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
 μικτος, αὔων βροτῆς.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Γιγνομέναισι λάχη
 Τὰδ' ἔφ' ἀμῖν ἐκράνθη·
 Ἐθανάτων δ' ἀπέχειν 350
 Χέρας, ἔδέ τις ἐς
 Συνδαίτωρ μετάκοινος.
 Παλλεύκων δὲ πέπλων
 Ἄμοιρος, ἄκληρος ἐτύχθη.
 Δωμάτων γὰρ εἰλόμαν 355
 Ἄνατροπὰς, ὅταν Ἄρης,
 Τιθασσὸς ὦν, φίλον ἔλη·
 Ἐπὶ τὸν, ὦ, δίομεναι
 Κρατερόν ὄνθ', ὁμοίως
 Μαυρῶμεν ὑφ' αἵματος νέε. 360

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν
 Τινὰ τὰσδε μερίμνας·
 Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖ-
 σι λιταῖς ἐπικραίνειν,
 Μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν. 365
 Ζεὺς γὰρ αἵματοςαγῆς
 Ἄξιόμισον ἔθνος τόδε λῆσχας
 Ἄς ἀπηξιώσατο.
 Δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰ-
 θέρι σεμναῖ, τακόμεναι 370
 Κατὰ γὰν μινύθουσιν ἄτιμοι
 Ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν,
 Ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφόνους ποδός.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Μάλα γὰρ ἔν' ἀλλομένα
 Ἄγκαθεν βαρυπεσῆ
 Καταφέρω ποδὸς ἀκμάν,
 Σφαλερὰ τανυδρόμοις
 Κῶλα δύσφορον ἄταν. 375

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Πίπτων δ' ἐκ οἷδε τόδ' ὑπ' ἄφρονι
 Λύμα. Τοῖον γὰρ ἐπὶ
 Κνέφας ἀνδρὶ μῦσος πεπόταται,
 Καὶ δυοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος
 Αὐδᾶται πολύστονος φάτις. 380

ΣΤΡΟΦΗ δ'.

Μένει γάρ· εὐμήχανοι
 Δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν
 Τε μνήμονες σεμναὶ,
 Καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
 Ἄτιμ' ἀτίετα δίομεναι
 Λάχη θεῶν διχοσατῆν-
 τ' ἀνηλίω λάμπα, δυσοδοπαίπαλα 385
 Δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. 390

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ'.

Τίς ἔν' τὰδ' ἐχ' ἄζεται
 Τε καὶ δέδοικε βροτῶν,
 Ἐμῆ κλύων θεσμὸν
 Τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν 395

Δοθέντα τέλεον; ἔπι δέ μοι
 Γέρας παλαιόν, εἰ-
 δ' ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
 Τάξιν ἔχυσσα, καὶ δυσήλιον κνέφας.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Δ'. ΑΘ. Πρόσωθεν ἐξήκασα κληδόνος βοήν, 400
 Ἄπο Σκαμάνδρου τὴν καταφθατταμένην,
 Ἦν δῆτ' Ἀχαιῶν ἄκτορες τε καὶ πρόμοι,
 Τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,
 Ἐνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοῖ,
 Ἐξαίρετον δῶρημα Θησέως τόκοις 405
 Ἐνθεν διώκσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα,
 Πτερῶν ἄτερ ροιβῶσσα κόλπον αἰγίδος,
 Πάλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.
 Καὶ νῦν δ' ὀρῶσα τήνδ' ὀμιλίαν χθονός,
 Ταρῶ μὲν εἰδὲν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα, 410
 Τίνες ποτ' ἐσέ· πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω·
 Βρέτας τε τῆμόν τῶδ' ἐφημένῳ ξένῳ,
 Ἵμᾶς δ' ὀμοίᾳς εἰδὲν σπαρτῶν γένει,
 Οὐτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὀρωμέναις,
 Οὐτ' ἐν βροτείοις ἐμφορεῖς μορφώμασι. 415
 Λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τὲς πέλας κακῶς,
 Πρόσω δικαίων, ἠδ' ἀποσατεῖ θεμῖς.
- ΧΘ. Πεύση τὰ πάντα συντόμως, Διὸς κόρη.
 Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα.
 Ἄρα δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. 420
- ΑΘ. Γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπυνύμες.
 ΕΥ. Τιμᾶς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύση τάχα.
 ΑΘ. Μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον.
 ΕΥ. Βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
 ΑΘ. Καὶ τῶ κτανόντι τῆτο τέρμα τῆς σφαγῆς; 425

- ΕΥ. Ὅπερ τὸ χαίρειν μηδαμῶς νομίζεται.
- ΑΘ. Ἢ καὶ τοιαύτας τῶδ' ἐπιρροίζει φυγὰς;
- ΕΥ. Φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.
- ΑΘ. Ἄλλης ἀνάγκης ἔτινος τρέων κότον;
- ΕΥ. Πῶς γὰρ τοσῶτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; 430
- ΑΘ. Δυοῖν παρόντων, ἡμισυς λόγος πάρα.
- ΕΥ. Ἄλλ' ὄρκον ἔδεξαιτ' ἂν, ἔδῃναι θέλει.
- ΑΘ. Κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ παρᾶσαι θέλεις.
- ΕΥ. Πῶς δὴ, δίδαξον· τῶν σοφῶν γὰρ ἔπῃνη.
- ΑΘ. Ὅρκους τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω. 435
- ΕΥ. Ἄλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην.
- ΑΘ. Ἢ καὶ ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;
- ΕΥ. Πῶς δ' ἔ; σέβασαι γ' ἀξίαν τ' ἐπαξίων.
- ΑΘ. Τί πρὸς τὰδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις;
- Λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ συμφορὰς 440
- Τὰς σὰς, ἔπειτα τόνδ' ἀμυνάθε ψέγον.
- Εἶπερ πεπορθῶς τῇ δίκῃ, βρέτας τόδε
- Ἦσαι φυλάσσων ἐσίας ἀμῆς πέλαις,
- Σεμνὸς προσίκτωρ, ἐν τρόποις ἰξίονος
- Τύτοις ἀμείβεσθαι πᾶσιν εὐμαθὲς τι μοί. 445
- ΟΡ. Ἄνασσ' Ἀθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑσάτων
- Τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα.
- Οὐκ εἰμὶ προσρόπαιος, ἔδ' ἔχει μῦθος
- Πρὸς χειρὶ τῇ μῆ τὸ σὸν ἐφεζομένη βρέτας.
- Τεκμήριον δὲ τῶνδ' εἰ σοὶ λέξω μέγα· 450
- Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
- Ἔς' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίε
- Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλας βοτῶ.
- Πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερῶμεθα
- Οἴκοισι, καὶ βοτοῖσι, καὶ ῥυτοῖς πόροις. 455
- Ταύτην μὲν ἔτω φροντίδ' ἐκποδῶν λέγω.
- Γένος δὲ τῶνδ' ὡς ἔχει, πεύση τάχα.
- Ἄργεῖός εἰμι, πάτερα δ' ἰσορεῖς καλῶς,
- Ἄγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυατῶν ἀρμόσορα.

- Ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν ἴλιε πόλιν 460
 Ἔθηκας. Οὗτος ἔφθιτ' ἔκαλῶς, μολῶν
 Ἔς οἶκον· ἀλλὰ νιν κελαινόφρων ἐμῆ
 Μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασι
 Κρύψασα, λυτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον.
 Καὶ γὰρ κατελθὼν, τὶν πρὸ τῆς φεύγων χρόνον, 465
 Ἔκτεινα τὴν τεκῆσαν, ἐκ ἀρνήσομαι,
 Ἄντικτόνοις ποιναιῖσι φιλτάτε πατρός.
 Καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος,
 Ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδία,
 Εἰ μὴ τι τῶνδ' ἔρξαιμι τῆς ἐπαιτίας. 470
 Σὺ τ', εἰ δικάίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην·
 Πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῆ τάδ' αἰνέσω.
 ΑΘ. Τὸ πρᾶγμα μείζον εἴτις οἶεται τόδε
 Βροτὸς δικάζειν· ἐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
 Φόνους διαιρεῖν ὄξυμηνίτε δίκας. 475
 Ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκῶς ὅμως
 Ἰκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβῆς δόμοις·
 Ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἰρεῖμαι πόλει.
 Αὐταὶ δ' ἔχεσαι μοῖραν ἐκ εὐπέμπελον,
 Καὶ μὴ τυχεῖσαι πρᾶγματος νικηφόρου, 480
 Χωροῖεν αὖθις· ἴος ἐκ φρονημάτων
 Πέδῳ πεσὼν ἀφερτος αἰανῆς νόσος.
 Τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐσὶν ἀμφότερα μένειν,
 Πέμπειν δὲ δυσπήματ' ἀμηχάνως ἐμοί.
 Ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε, 485
 Φόνων δικαστὰς ὀρκίων αἰρεμένους,
 Θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θεήσω χρόνον.
 Ὑμεῖς δὲ μαρτυρίά τε καὶ τεκμήρια
 Καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὀρκώματα.
 Κρίνασα δ' ἀσῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα 490
 Ἦξω, διαιρεῖν τῆτο πρᾶγμ' ἐτητύμως·
 Ὅρκον περῶντας μηδὲν ἐκδικον, φρεσίν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

- ΧΟ. Νῦν κατασροφαὶ νέων
 Θεσμίων, εἰ κρατή-
 σαι δίκαια καὶ βλάβαι
 Τῆδε μητροκτόνε. 495
 Πάντας ἤδη τόδ' ἔργον
 Εὐχερείαι συναρμόσει βροτές.
 Πολλὰ δ' ἔτυμα παιδοτρῶτα
 Πάθεα προσμένει τοκεῦ-
 σι, μετὰ τ' αὖθις ἐν χρόνῳ. 500

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

- Οὔτε γὰρ βροτοσκόπων
 Μαινάδων τῶνδ' ἔφέρ-
 ψει κότος τις ἐργμάτων.
 Πάντ' ἐφήσω μόρον. 505
 Πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν,
 Προφωνῶν τὰ τῶν πέλαις κακὰ
 Λήξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων
 Οὐκέτ' εἰ βέβαια· τλά-
 μων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. 510

ΣΤΡΟΦΗ β'.

- Μηδέ τις κικλησκέτω
 Ξυμφορᾷ τετυμμένος,
 Τῆτ' ἔπος θροᾶμενος,
 Ἴω δίκαια,
 Ἴω, θρόνοι τ' Ἐριννύων.
 Ταῦτά τις τάχ' ἀν πατήρ 515

Ἦ τεκῆσα νεοπαθῆς
 Οἶκτον οἰκτίσαιτ'· ἐπει-
 δὴ πιτνεῖ δόμος δίκας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Ἔσθ' ὅπερ τὸ δεινὸν εὖ
 Καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
 Δειμαίνει καθήμενον.
 Ξυμφέρει
 Σωφρονεῖν ὑπὸ ζένοι.
 Τίς δὲ μηδὲν ἐν φαίει
 Καρδίας ἀνατρέφων,
 Ἦ πόλις βροτός θ' ὁμοί-
 ως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;

ΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Μήτ' ἀναρκτον βίον,
 Μήτε δεσποτέμενον
 Αἰνέσης.
 Ἄπαντι μέσῳ τὸ κράτος
 Θεὸς ὤπασεν, ἄλλα
 Ἄλλα δ' ἐφορεύει.
 Εὐμμετρον δ' ἔπος λέγω,
 Δυσσεβείας μὲν ὕβρις
 Τέκος ὡς ἐτύμως·
 Ἐκ δ' ὑγιείας φρενῶν,
 Ὅ παῖσι φίλος καὶ
 Πολύευκτος ὄλβος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Ἔς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω,

Βωμὸν αἰδεσθαι δίκας·
 Μηδέ νιν,
 Κέρδος ἰδῶν, ἀθέω
 Ποδὶ λαῖξ ἀτίσης. 545
 Ποινὰ γὰρ ἐπέσαι,
 Κύριον μένει τέλος.
 Πρὸς τὰδε τις τοκέων
 Σέβας εὖ προτίων,
 Καὶ ξενοτίμης 550
 Δωμάτων ἐπισροφᾶς αἰ-
 δόμενός τις ἔσω.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ,
 Δίκαιος ὢν, ἐκ ἀνόλοτος ἔσαι·
 Πανώλεθρος ἔ ποτ' ἂν γένοιτο. 555
 Τὸν ἀντίτολμον δὲ φημι παραιβάδαν,
 Τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἀνευ δίκης,
 Βιαίως ζῦν χρόνῳ καθήσειν,
 Λαιῖφος ὅτ' ἂν λάβῃ πόνος
 Θραυομένας κεραίας. 560

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Καλεῖ δ' ἀκόντας ἐ-
 δέν· μέσα δυσπαλεῖται δίνα.
 Γελαῖ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ φερμεργῶ,
 Τὸν ἔποτ' αὐχῆντ' ἰδῶν ἀμηχάνοις
 Δύαις λέπαδνον, ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν· 565
 Δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλθον
 Ἐρματι προσβαλὼν δίκας,
 Ὡλετ' ἀκλαυσος, αἴϊσος.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Ε'. ΑΘ. Κήρυσσε, κήρυξ, καὶ στρατὸν κατεργάθου.
 Ἴη τ' ἔν διατόρος Τυρσηνικῆ
 Σάλπιγγξ, βροτεῖς πνεύματος πληρεμένη,
 Ἵπέρτονον γήρυμα φαίνεταιω στρατῶ.
 Πληρεμένε γὰρ τῆδε βελευτηρία,
 Σιγαῦν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμὸς ἑμῶς,
 Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον·
 Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη. 570
- ΧΟ. ἼΑναξ ἼΑπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει.
 Τί τῆδ' εἰ σοὶ μέτεσι πρᾶγματος, λέγε.
- ΑΠ. Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· ἔσι γὰρ δόμων
 Ἰκέτης ὄδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἑφέσιος 580
 Ἑμῶν· φόνε δὲ τῆδ' ἐγὼ καθάρσιος,
 Καὶ ξυνδικήσων αὐτὸς· αἰτίαν δ' ἔχω
 Τῆς τῆδε μητρὸς τῆ φόνε. Σὺ δ' εἰσαγε
 ἽΟπως ἐπίσα, τήνδε κυρώσων δίκην.
- ΑΘ. Ἵμῶν ὁ μῦθος, εἰσάγω δὲ τὴν δίκην. 585
 Ὅ γὰρ διώκων, πρότερος ἔξ ἀρχῆς λέγων,
 Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πρᾶγματος διδάσκαλος.
- ΕΥ. Πολλὰ μὲν ἔσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως.
 ἽΕπος δ' ἀμείβεε πρὸς ἑπος ἐν μέρει τιθείς.
 Γῆν μητέρ' εἶπέ πρῶτον εἰ κατέκτονας. 590
- ΟΡ. ἽΕκτεινα· τέττε δ' ἔτις ἀρνησις πέλει.
- ΕΥ. ἽΕν μὲν τόδ' ἦδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.
- ΟΡ. Οὐ κειμένω πω τόνδε κομπάζεις λόγον.
- ΕΥ. Εἶπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.
- ΟΡ. Λέξω. Σιφελκῶ χειρὶ πρὸς δέρην τεμῶν. 595
- ΕΥ. Πρὸς τῆ δ' ἐπείσθης; καὶ τίνοσ βελεύμασι;
- ΟΡ. Τοῖς τῆδε θεσφάτοισι· μαρτυρεῖ δέ μοι.
- ΕΥ. Ὅ μάντις ἔξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν;
- ΟΡ. Καὶ δεῦρό γ' αἰεὶ τὴν τύχην ἔμέμφομαι.

- ΕΥ. ἼΑλλ' εἴ σε μάρψῃ ψῆφος, ἄλλ' ἔρεῖς τάχα. 600
- ΟΡ. Πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφῃ πέμπει πατήρ.
- ΕΥ. Νεκροῖσι νῦν πέποιθε μητέρα κτανών.
- ΟΡ. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μiasμάτων.
- ΕΥ. Πῶς δὴ; δίδαξον τὰς δικάζοντας τάδε.
- ΟΡ. ἼΑνδροκτονῆσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν. 605
- ΕΥ. Τοὶ γὰρ σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνε.
- ΟΡ. Τί δ' ἐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῆ;
- ΕΥ. Οὐκ ἦν ὄμαιμος φῶτος ὃν κατέκτανεν.
- ΟΡ. ἼΕγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;
- ΕΥ. Πῶς γὰρ σ' ἐθρέψεν ἐντός, ὦ μαιφόνε, 610
- Ζώνης; ἀπεύχῃ μητρὸς αἷμα φίλτατον;
- ΟΡ. ἼἮδη σὺ μαρτύρησον. ἼΕξηγῆ δέ μοι,
ἼΑπολλων, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον.
Δραῖσαι γὰρ ὡσπερ ἐστὶν ἐκ ἀρνέμεθα·
ἼΑλλ' εἴ δικαίως εἶτε μὴ τῇ σῆ φρενὶ 615
- Δοκεῖ τόδ' αἷμα, κρῖνον, ὡς τέτοις φράσω.
- ΑΠ. Λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' ἼΑθηναίας μέγαν
Θεσμὸν δικαίως, μάντις δ' ὦν ἐ ψεύσομαι.
Οὐπώποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις,
Οὐκ ἀνδρὸς, ἐ γυναικὸς, ἐ πόλεως πέρι, 620
- ἼΟ μὴ κελεύσει Ζεὺς ὀλυμπίων πατήρ.
Τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει μαθεῖν.
Βουλῆ πιφαύσκω δ' ὑμῖ ἐπισπέσθαι πατρός.
ἼΟρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.
- ΧΟ. Ζεὺς, ὡς λέγεις σὺ, τόνδε χρησμὸν ὠπάσε, 625
- Φράζειν ἼΟρέστη τῶδε, τὸν πατρὸς φόνον
Πράξαντα, μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν;
- ΑΠ. Οὐ γὰρ τι ταυτὸν, ἀνδρα γενναῖον θανεῖν
Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφέμενον,
Καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς, ἐ τι θερίοις 630
- Τόξοις ἐκηβόλοισιν, ὡς ἼΑμαζόνος·
ἼΑλλ' ὡς ἀκέση Παλλὰς, οἱ τ' ἐφήμενοι

- Ψήφῳ διαιρεῖν τῆδε πράγματος πέρι.
 Ἄπο στρατείας γάρ μιν ἠμποληκότα
 Τὰ πλεῖς ἀμείνον' εὐφροσιν δεδεγμένη
 Δρύτη, περῶντι λατρὰ, καὶ πὶ τέρματι
 Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
 Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλω πέπλω.
 Ἄνδρὸς μὲν ὑμῖν ἔτος εἴρεται μόρος
 Τῆ παντοσέμνε, τῆ στρατηλάτε νεῶν.
 Ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῆ λεῶς,
 Ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.
- ΧΟ. Πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ.
 Αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.
 Πῶς ταῦτα τέτοις ἐκ ἐναντίως λέγεις;
 Ὑμᾶς δ' ἀκέειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
- ΑΠ. ὦ παντομισῆ κνώδαλα, σύγη θεῶν,
 Πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔσι τῆδ' ἄκος,
 Καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος.
 Ἄνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἴμ' ἀνασπάσῃ κόνις
 Ἄπαξ θανόντος, ἔτις ἐς ἀνάσασις.
 Τῆτων ἐπώδας ἐκ ἐποίησεν πατῆρ
 Οὐμός, τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
 Στρέφων τίθησιν, ἔδεν ἀσθμαίνων μένει.
- ΧΟ. Πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τῆδ' ὑπερδικεῖς ὄρα.
 Τὸ μητρὸς αἴμ' ὄμαιμον ἐκχέας πέδῳ,
 Ἐπειτ' ἐν Ἄργει δώματ' οἰκῆσει πατρός;
 Ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις;
 Ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται;
- ΑΠ. Καὶ τῆτο λέξω, καὶ μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ.
 Οὐκ ἔσι μήτηρ ἢ κεκλημένε τέκνε
 Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου
 Τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἠδ' ἄπερ ξένῳ ξένη
 Ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάβῃ θεός.
 Τεκμήριον δὲ τῆδέ σοι δείξω λόγε.

- Πατήρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρὸς πέλας.
 Μάρτυς πάρεςι παῖς ἑλυμπία Διὸς,
 Οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη,
 Ἄλλ' οἶον ἔρνος ἔτις ἂν τέκοι θεός.
 Ἐγὼ δὲ, Παλλάς, τᾶλλα θ' ὡς ἐπίσαιμαι, 670
 Τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν,
 Καὶ τόνδ' ἐπεμψα σῶν δόμων ἐφέσιον,
 Ὅπως γένοιτο πισὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνε.
 Καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά,
 Καὶ τὲς ἔπειτα. Καὶ τὰδ' αἰανῶς μένοι 675
 Στέργειν τὰ πισὰ τῶνδε τὲς ἐπισπόρες.
 ΑΘ. Ἦδη κελεύω τέσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν
 Ψῆφον δικαίαν, ὡς ἄλις λελεγμένων.
 ΧΟ. Ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.
 Μένω δ' ἀκῆσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται. 680
 ΑΘ. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ᾧ;
 ΧΟ. Ἠκέσασθ' ὧν ἠκέσατ', ἐν δὲ καρδίᾳ
 Ψῆφον φέροντες, ὄρκον αἰδεῖσθε, ξένοι.
 ΑΘ. Κλύουσ' ἂν ἤδη θεσμὸν Ἀττικὸς λεῶς,
 Πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτῆ. 685
 Ἔσαι δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέω στρατῶ,
 Αἰεὶ δ' ἐκάσων τῆτο βελευτήριον.
 Πάγον δ' Ἄρειον τόνδ' Ἀμαζόνων ἔδραν,
 Σκηναῖς θ', ἔτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον
 Στρατηλατῆσαι, καὶ πόλιν νεόππολιν 690
 Τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε·
 Ἄρει δ' ἔθουον, ἐνθεν ἔς' ἐπῶνυμος
 Πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος· ἐν δὲ τῷ σέβας
 Ἄσῶν, φόβος τε συγγενῆς τὸ μὴ δικεῖν
 Σχῆσει, τό, θ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς, 695
 Αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικαινότων νόμους,
 Κακαῖς ἐπιρροαῖσι· βορβόρω θ' ὕδαρ
 Λαμπρὸν μαιίνων, ἔ' ποθ' εὐρήσεις ποτόν.

- Τὸ μὴτ' ἀναρχον μῆτε δεσποτῆμενον
 Ἄσοις περιτέλλεσσι βελεύω σέβειν,
 Καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.
 700
- „ Τίς γὰρ δεδοικῶς μηδὲν, ἔνδικος βροτῶν ;
 Τοιούδε τοι ταρβῆντες ἐνδίκως σέβας,
 Ἐρυμά τε χάρας, καὶ πόλεως σωτήριον
 Ἐχοιτ' ἂν οἶον ἔτις ἀνθρώπων ἔχει
 705
 Οὗτ' ἐν Σκύθησιν, ἔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
 Κερδῶν ἀθικτον τῆτο βελευτήριον,
 Αἰδοῖον, ὄξύθυμον εὐδόντων ὑπερ
 Ἐγρηγορὸς φρέρημα γῆς καθίσταμαι.
 Γαύτην μὲν ἔξέτειν' ἐμοῖς παραινεσιν
 710
 Ἄσοισιν εἰς τὸ λοιπόν. Ὀρθῆσθαι δὲ χρῆ,
 Καὶ ψῆφον αἶρειν, καὶ διαγνῶναι δίκην,
 Αἰδωμένους τὸν ὄρκον. Εἴρηται λόγος.
- ΧΟ. Καὶ μὴν βαρεῖαν τῆνδ' ὀμιλίαν χθονὸς
 Ζύμβελός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.
 715
- ΑΠ. Καὶ γὼ γε χρησμὸς τῆς ἐμῆς τε καὶ Διὸς
 Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτης κτίσαι.
- ΧΟ. Ἄλλ' αἵματῆρά πρᾶγματ' ἐλαχῶν σέβεις,
 Μαντεῖα δ' ἐκ ἔθ' ἀγνά μαντεύσῃ μένων.
- ΑΠ. Ἢ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βελευμάτων,
 Πρωτοκτόνοισι προσροπαῖς Ἰξίονος ;
 720
- ΧΟ. Λέγεις· ἐγὼ δὲ μὴ τυχεῖσα τῆς δίκης,
 Βαρεῖα χώρα τῆνδ' ὀμιλήσω πάλιν.
- ΑΠ. Ἄλλ' ἐν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
 Θεοῖς ἀτιμὸς εἴ σύ· νικήσω δ' ἐγώ.
 725
- ΧΟ. Τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ φέρητος ἐν δόμοις·
 Μοίρας ἐπεισας ἀφθίτης θεῖναι βροτῆς.
- ΑΠ. Οὐκὲν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
 Ἄλλως τε πάντως χ' ὅτε δεόμενος τύχοι.
- ΧΟ. Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας
 730
 Οἴνω παρηπάτησας ἀρχαίᾳς θεάς.

- ΑΠ. Σύ τοι τάχ', ἐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος,
Ἐμῆ τὸν ἰὸν εἰδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν.
- ΧΟ. Ἐπεὶ καθιππάζῃ με πρεσβύτιν νέος,
Δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω,
Ὡς ἀμφίβελος ἔσα θυμῷσθαι πόλει. 735
- ΑΘ. Ἐμὸν τόδ' ἔργον, λισθίαν κριναι δίκην·
Ψῆφον δ' Ὀρέση τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι.
Μήτηρ γὰρ ἔτις ἐστὶν ἢ μ' ἐγείνατο.
Τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμω τυχεῖν, 740
Ἄπαντι θυμῷ, κάρτα δ' εἰμὶ τῷ πατρός.
Οὕτω γυναικὸς ἐπροτιμήσω μόρον,
Ἄνδρα κτανέσης δωμάτων ἐπίσκοπον.
Νικᾷ δ' Ὀρέσης, κἂν ἰσόψηφος κριθῆ.
Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχις τευχέων πάλος, 745
Ὅσοις δικασῶν τῷτ' ἐπέσαλται τέλος.
- ΟΡ. ὦ Φοῖβε Ἄπολλον, πῶς ἀγὼν κριθήσεται;
ΕΥ. ὦ Νυξ μέλαινα μήτηρ, ἄρ' ὄρας τάδε;
Νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ', ἢ φάος βλέπειν·
Ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμαῖς νέμειν. 750
- ΑΠ. Περμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι,
Τὸ μὴ δικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.
Γνώμης δ' ἀπέσης πῆμα γίνεται μέγα.
Βαλῶσά τ' οἶκον ψῆφος ὄρθωσεν μία.
- ΑΘ. Ἄνῆρ ὄγ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. 755
Ἴσον γὰρ ἐστὶ τὰρίθμημα τῶν πάλων.
- ΟΡ. ὦ Παλλὰς, ὣ σῶσασα τῆς ἐμῆς δόμους,
Καὶ γῆς πατρώας ἐσερημένον σύ τοι
Κατώκισάς με· καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ,
Ἄργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἐν τε χρήμασιν 760
Οἰκεῖ πατρώοις, Παλλάδος καὶ Λοξίας
Ἐκατι, καὶ τῷ πάντα κραίνοντος τρίτῃ
Σωτήρος, ὃς πατρῶον αἰδεσθεῖς μόρον,
Σώζει με, μητρὸς τάσδε συνδίκας ὄρων.

Ἐγὼ δὲ χώρα τῆδε καὶ τῷ σῶ στρατῷ
 765
 Τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλεισθήρη χρένον
 Ὀρκωμοτήσας, νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους,
 Μῆτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς
 Ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.
 Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε,
 770
 Τοῖς τὰμὰ παρβαίνουσι νῦν ὀρκώματα,
 Ἀμηχάνοισι πράττομεν δυσπραξίαις
 Ὀδῶς ἀθύμους, καὶ παρόρνιθας πόρους
 Τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλη πόνος·
 Ὀρθομένων δὲ καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος
 775
 Τιμῶσιν αἰεὶ τήνδε συμμάχῳ δορί,
 Αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέεσσοι.
 Καὶ χαῖρε καὶ σὺ, καὶ πολισσῆχος λεῶς,
 Πάλαισμι' ἀφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις,
 Σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.
 780

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΧΟ. Ἴω θεοὶ νεώτεροι παλαιὰς νόμους
 Καθιππάσασθε, καὶ κ' χερῶν εἴλεσθέ με.
 Ἐγὼ δ' ἄτιμος ἢ τάλαινα βαρύκοτος,
 Ἐν γὰρ τᾶδε, φεῦ,
 Ἰὲ, ἰὲ, ἀντιπαθῆ
 785
 Μεθεῖσα καρδίας σαλαγμὸν
 Χθονιαφόρον· ἐκ δὲ τῆ,
 Λιχὴν ἀφυλλος, ἄτεκνος·
 Ἴω δίκαι· πῆδον ἐπεσσυμένος
 Βροτοφθόρους κηλίδας ἐν χώρᾳ βαλεῖν.
 790
 Στενάζω; τί ρέζω;
 Γένωμαι; δύσοισα
 Πολίταις ἔπαθον,
 Ἴω, μεγάλα τοι

Κόραι δυσυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

795

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΑΘ. Ἔμοι πίθεσθε μὴ βαρυσύνως φέρειν.
Οὐ γὰρ νενίκησθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη
Ἐξῆλθ' ἀληθῶς, ἐκ ἀτιμίας σέθεν.
Ἄλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν, 800
Αὐτὸς θ' ὁ χρήσας, αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,
Ὡς ταῦτ' Ὀρέσην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν.
Ἵμεῖς δὲ τῇ γῆ τῆδε μὴ βαρὺν κότον
Σκήψησθε, μὴ θυμῶσθε, μηδ' ἀκαρπίαν
Τεύξητ', ἀφείσαι δαιμόνων σαλάγματα, 805
Βρωτῆρας αἰχμᾶς σπερμάτων ἀνημέρες.
Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι
Ἐδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκῃ χθονὸς,
Λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις,
Ἐξείν, ὑπ' ἀσῶν τῶνδε τιμαλφεμένας. 810

ΑΝΑΛΗΨΙΣ.

- ΧΘ. Ἴω θεοὶ νεώτεροι παλαιῆς νόμος
Καθιππάσασθε, κῆκ χερῶν εἴλεσθέ με.
Ἐγὼ δ' ἀτιμος ἢ τάλαινα βαρύκοτος,
Ἐν γὰρ τᾷδε, φεῦ,
Ἰὲ, ἰὲ, ἀντιπαθῆ 815
Μεθεῖσα καρδίας σαλαγμὸν
Χθονιαφόρον· ἐκ δὲ τῆ,
Λιχὴν ἄφυλλος, ἀτεκνος·
Ἴω δίκαι· πῆδον ἐπεσσυμένος
Βροτοφθόρος κηλίδας ἐν χώρᾳ βαλεῖν. 820
Στενάζω; τί ῥέζω;

Γένωμαι; δύσοισα
 Πολίταις ἔπαθον,
 Ἴω, μεγάλα τοι
 Κόραι δυσυχεῖς
 Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

825

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΘ. Οὐκ ἔς' ἀτιμοί, μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν
 Θεαὶ βροτῶν γήσητε δύσκηλον χθόνα.
 Καὶ γὰρ ἔπειθα Ζηνὶ, καὶ τί δεῖ λέγειν;
 Καὶ κληῖδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν,
 Ἐν ᾧ κεραυνὸς ἔστιν ἐσφραγισμένος·
 Ἄλλ' ἔδεν αὐτῆ δεῖ· σὺ δ' εὐπειθῆς ἐμοὶ
 Γλώσσης ματαίας μὴ κβάλης ἐπὶ χθόνα
 Καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πρᾶσσειν καλῶς.
 Κοίμα κελαινῆ κύματος πικρὸν μένος,
 Ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί·
 Πολλῆς δὲ χώρας τῆσδε τὰ κροθίνια
 Θύη, πρὸ παιδῶν καὶ γαμηλίε τέλεος
 Ἐχέσ', ἐς αἰεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

830

835

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΧΘ. Ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
 Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γὰρ οἰκεῖν,
 Ἀτίετον, φεῦ, μῦσος.
 Πνέω τοι μένος, ἅπαντά τε κότον.
 Οἶ, οἶ, δᾶ φεῦ.
 Τίς μ' ὑποδύεται
 Πλευρὰς ὀδύνα;
 Θυμὸν αἰε, μᾶτερ
 Νύξ. Ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμίαν
 Θεῶν δυσπάλαμοι
 Παρ' ἔδεν ἦσαν δόλοι.

840

845

850

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΑΘ. Ὅργας ξυνοίσω σοι· γεραιτέρᾳ γὰρ εἶ.
 Καίτοι γεμὴν σὺ κάρτ' ἐμῆ σοφωτέρα,
 Φρονεῖν δὲ κάμοι Ζεὺς ἔδωκεν ἔ κακῶς.
 Ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθῆσαι χθόνα,
 Γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· πρὲννέπω τάδε. 855
 Οὐ πῖρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος
 Ἔσαι πολίταις τοῖσδε. Καὶ σὺ τιμίαν
 Ἐδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως,
 Τεύξῃ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων γόλων,
 Ὅσῃ παρ' ἄλλων ἔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. 860
 Σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς
 Μῆθ' αἱματηρὰς θηγᾶνας σπλάγχχνων βλάβας
 Νέων, αἰνοῖσις ἐμμανεῖς θυμώμασι·
 Μηδ' ἐξελῆσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀσοῖσιν ἰδρῦση κάρρα 865
 Ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
 Θυραῖος ἔσω πόλεμος, ἔ μόλις παρῶν,
 Ἐν ᾧ τις ἔσαι δεινὸς εὐκλείας ἔρωσ.
 Ἐνοικίε δ' ὄρνιθος ἔ λέγω μάχην.
 Τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοι πάρεςιν ἐξ ἐμῆ, 870
 Εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχεσαν, εὖ τιμωμένην,
 Χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεσάτης.

ΑΝΑΛΗΨΙΣ.

- ΧΘ. Ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
 Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν
 Ἀτίετον, φεῦ, μῦσος. 875
 Πνέω τοι μένος, ἀπαντὰ τε κότον.
 Οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.
 Τίς μ' ὑποδύεται

Πλευράς ὀδύνα ;
 Θυμὸν αἶε, μάτερ 880
 Νύξ. Ἄπὸ γάρ με τιμᾶν δαμίαν
 Θεῶν δυσπάλαμοι
 Παρ' ἐδὲν ἦσαν δόλοι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΘ. Οὔτοι καμῆμαί σοι λέγῃσα τὰγαθά.
 Ὡς μήποτ' εἶπης, πρὸς νεωτέρας ἐμῆ 885
 Θεὸς παλαιά, καὶ πολισσέχων βροτῶν,
 Ἄτιμος ἔρρειν τῷδ' ἀπόξενος πέδρα.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ἀγνόν ἐσί σοι πειθῆς σέβας,
 Γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον,
 Σὺ δ' ἔν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν, 890
 Οὔτ' ἂν δικαίως τῆδ' ἐπιρρέποις πόλει
 Μῆνιν τιν' ἢ κότον τιν', ἢ βλάβην στρατῶ.
 Ἐξεσι γάρ σοι τῆδέ γ' εὐμοίρε χθονὸς
 εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη.

ΧΘ. Ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φῆς ἔχειν ἔδραν ; 895
 ΑΘ. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δεχε δὲ σύ.
 ΧΘ. Καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει ;
 ΑΘ. Ὡς μή τιν' οἶκον εὐσθενεῖν ἄνευ σέθεν.
 ΧΘ. Σὺ τῷτο πράξεις, ὥσε με σθένειν τόσον ;
 ΑΘ. Τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν. 900
 ΧΘ. Καί μοι πρὸ παντὸς ἐγλύην θήσῃ χρόνος ;
 ΑΘ. Ἐξεσι γάρ μοι μὴ λέγειν ἂ μὴ τελεῶ.
 ΧΘ. Θέλξειν μ' εἰπικας, καὶ μεθίσσασθαι κόπτε.
 ΑΘ. Τοὶ γὰρ κατὰ χθόν' ἔσ' ἐπικτήσῃ φίλκας.
 ΧΘ. Τί ἔν μ' ἄνωγας τῆδ' ἐφυμνῆσαι χθονί ; 905
 ΑΘ. Ὅποια νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα,
 ἄνευ γῆθεν, ἐκ τε ποντίας δρόσας,
 τε κἀνέμων ἀήματα,

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΑΘ. Ὅργας ξυνοίσω σοι· γεραιτέρᾳ γὰρ εἶ.
 Καίτοι γεμῆν σὺ κάρτ' ἐμῆ σοφωτέρα,
 Φρονεῖν δὲ κάμοι Ζεὺς ἔδωκεν ἔ κακῶς.
 Ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἔλθεσαι χθόνα,
 Γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· πρεννέπω τάδε. 855
 Οὐ πῖρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος
 Ἔσαι πολίταις τοῖσδε. Καὶ σὺ τιμίαν
 Ἐδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως,
 Τεύξῃ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων σόλων,
 Ὅσπην παρ' ἄλλων ἔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν. 860
 Σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς
 Μῆθ' αἵματηρὰς θηγάνας σπλάγχχνων βλάβας
 Νέων, αἰνοῖσις ἐμμανεῖς θυμώμασι·
 Μηδ' ἐξελεῖσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀσοῖσιν ἰδρύσῃ κάρα 865
 Ἐμφυλίον τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
 Θυραῖος ἔσω πόλεμος, ἔ μόλις παρῶν,
 Ἐν ᾧ τις ἔσαι δεινὸς εὐκλείας ἔρωσ.
 Ἐνοικίε δ' ὄρνιθος ἔ λέγω μάχην.
 Τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοι πάρεςιν ἐξ ἐμῆ, 870
 Εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην,
 Χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεσάτης.

ΑΝΑΛΗΨΙΣ.

- ΧΘ. Ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
 Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν
 Ἄτιέτον, φεῦ, μῦσος. 875
 Πνέω τοι μένος, ἅπαντά τε κότον.
 Οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.
 Τίς μ' ὑποδύεται

Πλευράς ὀδύνα ;
 Θυμὸν αἶε, μάτερ
 Νύξ. Ἐπὶ γάρ με τιμᾶν δαμίαν
 Θεῶν δυσπάλαμοι
 Παρ' ἐδὲν ἦσαν δόλοι.

880

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΘ. Οὔτοι καμῆμαί σοι λέγῃσα τὰγαθά.
 Ὡς μήποτ' εἶπης, πρὸς νεωτέρας ἐμῆ
 Θεὸς παλαιά, καὶ πολισσέχων βροτῶν,
 Ἄτιμος ἔρρειν τῷδ' ἀπόξενος πῆδα.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ἀγνόν ἐσί σοι πειθῆς σέβας,
 Γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον,
 Σὺ δ' ἔν μένοις ἄν' εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν,
 Οὔτ' ἂν δικαίως τῆδ' ἐπιρρέποισ πόλει
 Μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν', ἢ βλάβην στρατῶ.
 Ἐξεσι γάρ σοι τῆδέ γ' εὐμοίρα χθονὸς
 εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη.

ΧΘ. Ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φῆς ἔχειν ἔδραν ;
 ΑΘ. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δεχε δὲ σύ.
 ΧΘ. Καὶ δὴ δεδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει ;
 ΑΘ. Ὡς μή τιν' οἶκον εὐσθενεῖν ἄνευ σέθεν.
 ΧΘ. Σὺ τῷτο πράξεις, ὥσε με σθένειν τόσον ;
 ΑΘ. Τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν.
 ΧΘ. Καί μοι πρὸ παντὸς ἐγγύην θήσῃ χρόνος ;
 ΑΘ. Ἐξεσι γάρ μοι μὴ λέγειν ἢ μὴ τελῶ.
 ΧΘ. Θέλξειν μ' εἰκοῖας, καὶ μεθίσσασθαι κότα.
 ΑΘ. Τοὶ γὰρ κατὰ χθόν' ἔσ' ἐπικτήσῃ φίλας.
 ΧΘ. Τί ἔν μ' ἀνωγας τῆδ' ἐφυμνησαι χθονί ;
 ΑΘ. Ὅποια νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα,
 Καὶ ταῦτα γῆθεν, ἕκ τε ποντίας δρόσας,
 Ἐξ ἔρανε τε κἀνέμων ἀήματα,

885

890

895

900

905

Εὐηλίως πνέοντ' ἐπιτείχειν χθόνα·
 Καρπὸν τε γαίας καὶ βροτῶν ἐπίρρυτον, 910
 Ἄσοϊσιν εὐθενῆντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
 Καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
 Τῶν δυσσεβέντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
 Στέργω γὰρ ἀνδρὸς φῖτυ ποιμένος δίκην,
 Τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. 915
 Τοιαῦτα σὲ 'σι. Τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
 Πρεπῶν ἀγώνων, ἐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ εἶ
 Τήνδ' ἀσύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΘ. Δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν,
 Οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν, 920
 Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατῆς, Ἄρης τε
 Φρέριον θεῶν νέμει,
 Ῥυσίβωμον Ἑλλά-
 νων ἀγάλμα δαιμόνων.
 Ἄ, τ' ἐγὼ κατεύχομαι 925
 Θεσπίσασα πρευμενῶς
 Ἐπισσύττες βίε τύχας ὀνησίμεις
 Γαίας ἐξαμβρόσαι
 Φαιδρὸν ἀλίε σέλας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΘ. Τὰδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις 930
 Πράσσω, μεγάλας καὶ δυσαρέστας
 Δαίμονας αὐτῆ κατανασσαμένη.
 Πάντα γὰρ αὐται τὰ κατ' ἀνθρώπους
 Ἐλαχον διέπειν.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

37

Ὅ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τέτων,
 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βίοτε.
 Τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀμπλακήματά νιν
 πρὸς τάσδ' ἀπάγει, σιγῶν ὄλεθρος,
 καὶ μέγα φωνῶν-
 τ' ἐχθραῖς ὄργαῖς ἀμαθύνει.

935

940

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΘ. Δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβεα,
 τὰν ἐμῶν χάριν λέγω·
 Φλογμός τ' ὀμματοσερῆς φυτῶν,
 τὸ μὴ περᾶν ὄρον τόπων,
 μηδ' ἀκαρπος αἰα-
 νῆς ἐφερπέτω νόσος,
 μῆλά τ' εὐθενῶντ' ἄγαν,
 εὖν διπλοῖς ἐμβρύοις,
 τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος
 πλετόχθων ἐρμαίαν
 δαιμόνων δόσιν τίοι.

945

950

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΘ. Ἡ τὰδ' ἀκέετε, πόλεως φρέριον,
 οἷ' ἐπικρανεῖ. Μέγα γὰρ δύναται
 Πότνι Ἐριννὺς παρὰ τ' ἀθανάτοις,
 τοῖς δ' ὑπὸ γαῖαν, περὶ τ' ἀνθρώπων
 φανερώς τελέως διαπράσσει,
 τοῖς μὲν αἰοιδὰς, τοῖς δ' αὖ δακρύων
 βίον ἀμβλωπὸν παρέχεσθαι.

955

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

ΧΘ. Ἄνδροκμήτας δ' αἰ-

ρες ἀπεννέπω τύχας, 960
 Νεανίδων τ' ἐπηράτων
 Ἄνδρουτυχεῖς βιότεις
 Δότε, κύρι' ἔχοντες
 Θεαὶ, τῶν μοῖραι
 Ματροκασιγνήται, 965
 Δαίμονες ὀρθονόμοι,
 Παντὶ δόμῳ μετάκοινοι,
 Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς,
 Ἐνδίκους ὀμιλίαις
 Πάντα τιμιώταται θεῶν. 970

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΘ. Τάδε τοι χῶρα
 Τῇ μῆ προφρόνως ἐπικραينوμένων
 Γάνυμαι· ζέργῳ δ' ὄμματα πειθεῖς,
 Ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ γόμ' ἐπωπᾶ
 Πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμέναις· 975
 Ἄλλ' ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος.
 Νικᾶ δ' ἀγαθῶν
 Ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

ΧΘ. Τάνδ' ἀπλησον κακῶν
 Μήποτ' ἐν πόλει γάσιν 980
 Τᾶδ' ἐπεύχομαι βρέμειν.
 Μηδὲ πῖσσα κόνις
 Μέλαν αἷμα πολιτᾶν,
 Δι' ὄργαν ποινᾶς
 Ἀντιφόνεις ἄτας 985
 Ἀρπαλίσαι πόλεως.
 ,, Χάρματα δ' ἀντιδοῖεν

- „ Κοινωφελεῖ διανοία,
 „ Καὶ συγεῖν μιᾷ φρενί.
 „ Πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος. 990

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΑΘ. ἼΑρα φρονῆσι γλώσσης ἀγαθῆς
 ἸΟδὸν εὐρίσκει.
 ἸΕκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων
 Μέγα κέρδος ὄρω τοῖσδε πολίταις.
 Τάσδε γὰρ εὐφρόνας εὐφρονες αἰεὶ 995
 Μέγα τιμῶντες, καὶ γῆν, καὶ πόλιν
 ἸΟρθοδίκαιον
 Πρέψετε πάντες διάγοντες.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

- ΧΘ. Χαίρετ' ἐν αἰσιμίαις πλέττε,
 Χαίρετ' ἄσυκὸς λεῶς, 1000
 ἸΚταρ Ἰήμενοι Διός,
 Παρθένε φίλας φίλοι
 Σωφρονῆντες ἐν χρόνῳ.
 Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς
 ἸΟντας Ἰάζεται πατήρ. 1005

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΑΘ. Χαίρετε χ' Ἰμεῖς· προτέραυ δέ με χρεῖ
 Στείχειν θαλάμους ἀποδείξασαν.
 Πρὸς φῶς Ἰερὸν τῶνδε προπομπὸν
 ἸΙτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν
 Κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτήριον 1010
 Χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον
 Πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκη.

Ἵμεῖς δ' ἠγεῖσθε, πολισσῆχοι,
 Παῖδες Κραναῖ, ταῖσδε μετοίκους.
 Εἴη δ' ἀγαθῶν
 Ἀγαθὴ δῖάνοια πολίταις.

1015

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΘ. Χαίρετε, χαίρετε δ' αὔθις, ἐπιδιπλοῖζω,
 Πάντες οἱ κατὰ πόλιν,
 Δαίμονές τε καὶ βροτοὶ,
 Παλλάδος πόλιν νέμον-
 τες· μετοικίαν δ' ἐμῆν
 Εὖ σέβοντες, ἔτι μέμ-
 ψεσθε συμφορὰς βίης.

1020

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΘ. Αἰνῶ δὲ μύθεσ τῶνδε τῶν κατευγμάτων,
 Πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων
 Εἰς τὰς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπεσ,
 Ζὺν προσπόλοισιν αἶτε φρερῆσι βρέτας
 Τέμνῳ δικαίως. Ὅμμα γὰρ πάσης χθονὸς
 Θησιήδος ἐξίκοιτ' ἂν εὐκλεῆς λόχος
 Παίδων, γυναικῶν, καὶ ζῶλος πρεσβυτίδων.
 Φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι
 Τιμᾶτε, καὶ τὸ φέγγος ὀρμάσθω πυρὸς,
 Ὅπως ἂν εὐφρων ἢ δ' ὀμιλία χθονὸς
 Τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπη.

1025

1030

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡΟ. Βάτ' ἐκ δόμων, μεγάλαι φιλότιμοι
 Νυκτὸς παῖδες, ἀπαιδες,
 Ἵπ' εὐθύφρονι πομπᾷ.

1035

Εὐφαιμεῖτε δέ· χωρεῖτε
Γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠχυγίοισι,
Καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις πε-
ρίσεπται, τύχα τε.

1040

Εὐφαιμεῖτε δὲ πανδαμεί.

Ἴλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾶ
Δεῦρ' ἴτε σεμναί, πυριδάπτω
Λαμπάδι τερπόμεναι. Καθ' ὁδὸν

1045

Δ' ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς·
Σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων.

Παλλάδος ἀγοῖσι Ζεὺς πανόπτας.

Οὕτω μοῖρα τε συγκατέβη.

Ἵολολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

1050

ΕΙΣ

ΕΥΜΕΝΙΔΑΣ

ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΩΤΑ, ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ,

ΤΡΙΤΑ ΜΕΤΡΙΚΑ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΩΤΑ.

Α΄.

1. ΠΡΕΣΒΕΥΩ. Προτιμῶ.

2. ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΝΤΙΝ ΓΑΙΑΝ. Πίνδαρος φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πηθῆς τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ. Ἐπαφροδίτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β, φησί, Μελαίνῃς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισσοῦ τῆ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τῆνομα. Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος, Δελφός. Ἄφ' ἧ οἱ Δελφοί.

3. ΤΟ ΜΗΤΡΟΣ. Ἡ τῆς κοινῆς μητρὸς πάντων, ἢ τῆς Θέμιδος.

5. ΛΑΧΕΙ. Κλήρω.

7. ΓΕΝΕΘΑΙΟΝ ΔΟΣΙΝ. Ἀντὶ τῆ, ὀπτήριον θεασαμένη τὸν τῆς ἀδελφῆς ἑαυτῆς Λητῆς παῖδα δέδωκε συγγενικὴν δόσιν.

8. ΟΝΟΜ' ΕΧΕΙ. Ἀπόδειξις αὐτῆ τῆς δωρεᾶς ἐκ ἀχάρετος.

9. ΔΗΛΙΑΝ ΤΕ ΧΟΙΡΑΔΑ. Τὴν Κύνθον. Διὰ δὲ τῆ χοιράδα, σχεδὸν τὴν κίτιαν φησὶ δι' ἣν ἀπέλειπεν Ἀπόλλων, ἐκκλίνειν τὸ εὐτελὲς τῆ χωρῆς. Ἄλλως· Δηλίαν τε χοιράδα, τὴν γρογγύλην.

11. ΕΣ ΤΗΝΔΕ ΓΑΙΑΝ. Χαριζόμενος Ἀθηναίοις, καταχθῆναί φησιν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα, καὶ κέθην τὴν περιπομπὴν αὐτῷ εἶπαι. Ὁ δὲ Πίνδαρος, ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας.

13. ΠΑΙΔΕΣ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. Οἱ Ἀθηναῖοι. Θησεύς γὰρ τὴν ὁδὸν ἐκάθηρε τῶν ληστῶν· καὶ ὅταν πέμπωσιν εἰς Δελφὸς θεωρίδα, προέρχονται ἔχοντες πελέκεις, ὡς διημερώσαντες τὴν γῆν.

16. ΔΕΛΦΟΣ ΤΕ. Καὶ ὁ Δελφός λεῶς, ὅς ἐστι τῆς χώρας ἄναξ καὶ κυβερνήτης.

17. ΚΤΙΣΑΣ. Ποιήσας, ἰδίωμα δὲ τῆτο Αἰσχύλου.

21. ΠΑΛΛΑΣ. Χ' ἡ Παλλάς, Δελφοί νιν ὄθ' ἰδρύνοντο προναῖνον. Καλλιμάχος.

22. ΚΩΡΥΚΙΣ ΠΕΤΡΑ. Ὁ Παρινασσός.

24. ΒΡΟΜΙΟΣ Δ' ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ. Διὸ εἶπε, δαιμόνων ἀνατροφή.

26. ΛΑΓΩ ΔΙΚΗΝ. Λαγωῦ δίκη καταπτήξαντι, καὶ μὴ ἀνθισαμένω. ΠΕΝΘΕΙ. Νῦν φησιν ἐν Παρινασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθεία. Ἐν δὲ ταῖς Ξανθρίαις, ἐν Κιθαιρῶν.

28. ΚΑΛΟΥΣΑ. Καλῶσα φροσιμάζομαι.

29. ΕΠΕΙΤΑ ΜΑΝΤΙΣ. Τῆτο φησιν ἐπεὶ δραματικὴ ἐστὶν ἡ ποίησις. Εἰ δὲ ἦν διηγηματικὴ, εἶπεν ἂν ὁ ποιητής, ταῦτα εἰπῶσα εἰς θρόνον ἐκαθέζετο.

30. ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΙΣΟΔΩΝ. Τὴν Πυθῶ τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαυρείαν ἰδέξατο. Καλλιμάχος, Μέσφω Καλαυρείης ἦλθεν εἰς ἀντίδοσιν.

32. ΙΤΩΝ. Ἴτωσαν. Ἀττικώτερον.

35. ΠΑΛΙΝ Μ' ΕΠΕΜΨΕΝ. Παρ' ὀλίγον ἔρημος ἡ σκηνὴ γίνεται. Οὔτε γὰρ ἔχρησεν ὡς πῶρεσιν, ἢ τε ἱέρεια εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν.

36. ΣΩΚΕΙΝ. Κεφίζειν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυρίζεν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. Ἄλλως· σωκεῖν διὰ τὸ γῆρας.

38. ΔΕΙΣΑΣΑ ΓΑΡ. Τὰ δεινὰ δείσασα ἐξίπεμφέ με τῷ μαντεῖῳ. Ἰδῶσα γὰρ Ὀρέστην ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ τὰς Ἐρινύδας κοιμημένας, ἔξεισι τετραραγμένη τετραποδῶδον ἐκ τῷ κέῳ.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ. Ἰκέτην.

42. ΣΤΑΖΟΝΤΑ ΧΕΙΡΑΣ. Ἐμφατικῶς τὸτο νεωστὶ ἀνθεντηκότα παρίστησι. ΝΕΟΣΠΑΔΕΣ. Νεωστὶ ἐσπασμένον.

45. ΑΡΓΗΤΙ ΜΑΛΛΟΙ. Εἰώθασιν ὅταν ἀσαφὲς τι εἴπωσιν οἱ ποιηταί, ἐπεκ-
διδάσκω αὐτό. Ὀμηρος,

Κύμβαχος ἐν κοίησιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ἄμης.

47. ΕΥΔΕΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Ἐπὶ σκηνῆς φαίνεται τὸ μαντεῖον. Ἡ δὲ προ-
φήτις πρόεισιν ἐπικλήσεις, ὡς ἔθος, τῶν θεῶν ποιησομένη ἀπροόπτως τε ἰδῶσα τὰς
Ἐρινύδας κύκλῳ τῷ Ὀρέστῃ καθυδῶσας, πάντα μνηθεὶ τοῖς θεαταῖς· ἐκ ὧς διηγημένη
τὰ ὑπὸ τῶν σκηνῶν, τὸτο γὰρ νεωτερικὸν Εὐρεπίδειον, ὑπὸ δὲ τῆς ἐκπλήξεως, τὰ
δορυθήσαντα αὐτὴν καταμνηθεῖσα φιλοτέχνως. Τὰ δὲ πρῶτα, εὐχαὶ καὶ ἐπικλήσεις
θεῶν, ἵνα ἀπὸ τῶν εὐφηματέρων ἀρξήται ἡ προφήτις. Οἰκονομικῶς δὲ, ἐκ ἐν ἀρχῇ
διώκεται Ὀρέστης, ἀλλὰ τὸτο ἐν μέσῳ τῷ δράματος κατατάττει, ταμειυόμενος τὰ
ἀκμαϊστότατα ἐν μέσῳ. ΕΝ ΘΡΟΝΟΙΣΙΝ ΗΜΕΝΟΣ. Τῶν Ἐρινύων.

48. ΑΛΛΑ ΓΟΡΓΟΝΑΣ ΔΕΓΩ. Πρὸς τὸ φοβερὸν τῆς ὕψους.

49. ΟΥΔ' ΑΥΤΕ ΓΟΡΓΕΙΟΙΣΙΝ. Ἄλλ' ἢδ' Ἀρπυρίας αὐτὰς λέγω. Εἶδον
γὰρ αὐτὰς ἐν γραφῇ πτερωτάς.

52. ΒΔΕΛΥΚΤΡΟΠΟΙ. Ἄς τις βδελύξαιτο καὶ ἐντραπέει μισήσας. Σκυθρωποί.

54. ΔΥΣΦΙΔΗ. Οἶον αἱματηράν.

55. ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ. Ὅν ἔχουσιν παρακείμενον ἑαυταῖς.

57. ΤΟ ΦΥΛΟΝ. Οὐδ' ἄποτε ταῦτον γένος εἶδον. ΤΗΣΔ' ΟΜΙΛΙΑΣ. Συνη-
θείας, συνθεσίας, συστήματος.

59. ΤΡΕΦΟΥΣ' ΑΝΑΤΕΙ. Τὸ τῆς ἀνατροφῆς.

62. ΙΑΤΡΟΜΑΝΤΙΣ. Ὡς εἴτε θεραπεύει χερεῖα, ἰατρός ἐστιν· εἴτε μαντείας,
τετρατεσσκόπος· εἴτε καθαρωῶν, καθάρσιος.

63. ΚΑΙ ΤΟΙΣΙΝ ΑΛΛΟΙΣ. Πρὸς μᾶλλον τῶν ἰδίων;

64. ΟΥΤΟΙ ΠΡΟΔΩΣΩ. Ἐπιφανεῖς Ἀπόλλων συμβαλεῖν Ὀρέστῃ καταλιπεῖν
μὲν τὸ μαντεῖον, φυγεῖν δὲ εἰς Ἀθήνας. Καὶ δευτέρα δὲ γίνεται φαντασία. Στρα-
φήντα γὰρ μηχανήματα ἐνδῆλα ποιεῖ τὰ κατὰ τὸ μαντεῖον ὡς ἔχει. Καὶ γίνεται
ἄψις τραγική· τὸ μὲν ξίφος ἡμαγμένον ἔτι κατέχων Ὀρέστης· αἱ δὲ, κύκλῳ φερῶσαι
αὐτόν. Ἄλλως· ἔτοι προδώσω. Πρὸς Ὀρέστην φησὶν. Ἀπέστη γὰρ ἡ ἱερεία.

66. ΟΥ ΓΕΝΗΣΟΜΑΙ ΠΕΠΩΝ. Γράφεται πρέπων.

69. ΓΡΑΙΑΙ, ΠΑΛΑΙΑΙ ΠΑΙΔΕΣ. Παλαιαὶ γὰρ παῖδες, διὰ τὸ νέον· ἢ,
ἐπειδὴ ἄγαμοι καὶ παρθένοι εἰσί. Τὸ ἀλλόκοτον δὲ τῆς φύσεως διὰ τῶν ἐναντίων
τραγικώτερον διασύρει.

71. ΚΑΚΩΝ Δ' ΕΚΑΤΙ. Ἐνεκα τῆ κακοποιεῖν.

75. ΕΛΩΣΙ. Ἀντὶ τῆ, ἐλάσωσι.

78. ΒΟΥΚΚΑΟΥΜΕΝΟΣ. Περιέπων.

80. ΑΓΚΑΘΕΝ. Ταῖς ἀγκάλαις.

86. ΕΠΙΣΤΑ. Ἐπίσασαι.

87. ΣΘΕΝΟΣ ΔΕ. Τὸ δὲ σὸν σθένο; ἀσφαλὲς ἐστὶν εἰς τὸ εὖ ποιεῖν.

90. ΕΠΩΝΥΜΟΣ. Ὀδῖος γὰρ ὁ θεός.

92. ΣΕΒΕΙ ΤΟΙ ΖΕΥΣ. Τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δῆμα ἢ μόνον τιμῆ ὁ
Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὀρμώμενον προσσηκῶς τύχη.

B'.

95. ΕΓΩ Δ' ΥΦ' ΤΜΩΝ. Λείπει, εἰμί. Ὑπὲρ ὧν ἐφόνησα Ἀγαμέμνονα ἀπώ-
σαθε. Καὶ οἱ ἐμὲ φονεύσαντες, ἐκ ἀτιμάζονται. Παιδευτικὰ δὲ ταῦτα. Τὸ γὰρ
τὸς ἐναγεῖς, καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ νεκρῶν ἀτιμάζεσθαι, ἰκανῶς ἔχεται παιδεύσεως.
Ὁ μὲν Ὀρέτης φυγῇ ἀΐχεται Ἀθήναζε πύθμενος· αἱ δὲ Ἐρινύες μόναι καθεύδουσιν
ὑπὸ πόνῳ ἴσως καὶ Ἀπόλλωνος. Τῆ τραγωδοποιῷ τῆτο ἐπιτηδεύσαντος, ἵνα διὰ τῆτο
ἐμφαίνῃ τὸ ἄγριον αὐτῶν καὶ χαλεπόν. Πῶς δὲ διεγείρονται; Οὐχ ὑπὸ Ἀπόλλωνος,
ἐδὲ ὑφ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐν ἄλλῃ φαντασίᾳ. Ἐφίεται γὰρ τὸ εἶδωλον Κλυταιμνήστρας,
καὶ μεμφόμενον ἀνεγείρει. Ὡς ποικίλαις φαντασίαις πεπύκνεται.

99. ΕΧΩ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Καὶ σφαγεῖσα, αἰτιῶμα ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ Ἀγα-
μέμνονα.

104. ΕΥΔΟΥΣΑ ΓΑΡ ΦΡΗΝ. Ἐν τῷ καθεύδειν ὁ νῦς ἀκριβέστερον ὄρα, μὴ
παρὰπλανώμενος τῇ θεῇ. Τραγικώτερον δὲ, τὸ εἶδωλον Κλυταιμνήστρας σώζει τὴν
σφαγὴν.

105. ΕΝ ΗΜΕΡΑΙ ΔΕ ΜΟΙΡΑ. Ἡ τῆς φρενὸς μοῖρα ἐ προσεῖ ἐν ἡμέρᾳ.

107. ΝΗΦΑΛΙΑ. Οἶνος γὰρ ἐ σπένδεται Ἐρινύσιν.

109. ΕΘΥΟΝ ΩΡΑΝ. Ὡραν ἐν ἣ ἐδείξ τῶν θεῶν ἐκοιῶνει τῆς θυσίας ἡμῶν. Ἐν
γὰρ τῷ μεσονυκτίῳ μόναις Ἐρινύσιν ἀπάρχονται. ΟΥΔΕΝΟΣ ΚΟΙΝΗΝ ΘΕΟΝ.
Ὅτι ταύταις μόναις ἐν νυκτὶ θύουσιν.

111. Ο Δ' ΕΞΑΛΥΞΑΣ ΟΙΧΕΤΑΙ ΝΕΒΡΟΥ ΔΙΚΗΝ. Διὰ τὸ σφεφου-
γίται ἐκ τῆ νεῶ.

113. ΕΓΚΑΤΙΛΛΩΨΑΣ ΜΕΓΑ. Χλευάσας. Διὰ δὲ τῆτων ἐρεθίζει αὐτάς.

117. ΜΥΓΜΟΣ. Παρεπνυγραφὴ. Τῆτο δὲ ἐστὶν ὁ φησὶν ὁ ποιητῆς, — αἱ δ' ἐπέ-
μυξαν. Τὸ δὲ ἐγείρεσθαι τὰς παρεμμένους ὑπνῷ, ἐ πιθανόν. Κατὰ βραχὺ ἔν ἐκ προσ-
βάσεως τὴν ἐγέρσιν ποιήσονται.

124. ΩΖΕΙΣ. Ὡς παρὰ τὸ ἀ κί, αἰάζειν· οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ, ὠζειν.

125. ΤΙ ΣΟΙ. Τί ἐν μέλλει τὸ σὸν ἔργον ἀνύειν;

127. ΣΤΥΝΩΜΟΤΑΙ. Συνωμοσίαν ποιήσαντες, κατεκοίμισαν ἡμᾶς.

128. ΕΞΕΚΗΡΑΝΑΝ. Παρείλοντο.

130. ΛΑΒΕ, ΛΑΒΕ. Ὀνειροπολήσα δῶκεν Ὀρέτην, τῆτο φησὶν.

136. ΑΝΤΙΚΕΝΤΡΑ. Ἴσα μαζίγων.

137. ΕΠΟΥΡΙΣΑΣΑ. Ἐφορμήσασα τῷ Ὀρέτη. Οἰκεῖον δὲ τῷ πνεύματι τῆ
ἐπυρίσασα.

138. ΚΑΤΙΣΧΝΑΙΝΟΥΣΑ. Ἐκλεπτύουσα, περιετῶ ἀταλίσκουσα, ὡς δοκίμῃ
ἀτμῆς ἀνείναι ἀπὸ τῆς γαστρὸς αὐτῆ.

140. ΕΓΕΙΡ', ΕΓΕΙΡΕ. Ἀναστήσει αὐτάς ἐκ ἀθρόως, μμήμενος ἐμφατικῶς
τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἐγείρεται τις πρῶτη, ὡς μὴ ἀθρόως τὸν χορὸν φθίγγεσθαι.

142. ΜΑΤΑΙ. Μάταιον γίνεται.

144. Η ΠΟΛΛΑ. Κομματικῶς ἕκαστοι κατ' ἰδίαν προενακτέον. Αἱ γὰρ δικασ-
ταί, πρόσφοροι τοῖς πάθεσιν.

145. ΕΠΙΘΟΜΕΝ. Λείπει, δευιά.

145. ΑΦΕΡΤΟΝ. Ἀφόρητον κακὸν ἐπάθομεν.

150. ΚΑΘΙΠΠΑΣΩ. Κατεπολέμησας.

152. ΤΟΚΕΥΣΙ ΠΙΚΡΟΝ. Συλληπτικῶς.

156. ΕΤΥΨΕΝ. Ὡς ἠνίοχος, ἔτυψέ με.

158. ΔΟΒΟΝ. Δοβός, μέρος τῆ ἥπατος.

159. ΜΑΣΤΙΚΤΟΡΟΣ. Λείπει τὸ, ὡς.
 161. ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΡΥ. Οὐ τὸ τυχόν, ἀλλὰ περισσῶς βαρύ. ΚΡΥΟΣ
 ΕΧΕΙΝ. Ἡμῶς φησι.
 163. ΤΟ ΠΑΝ ΔΙΚΑΣ ΠΛΕΟΝ. Παρὰ τὸ δίκαιον, τὸ πᾶν ἔχοντες.
 164. ΘΡΟΝΟΝ. Τὸν θεόνον ἢ Ὁρέσης καθῆστο, πάρεστιν ὅρᾳ φονολεῖσθαι ἀπὸ
 ποδῶν ἕως κεφαλῆς ὅλον. Τὸ δὲ γὰρ ὀμφαλόν, ἀντὶ τῆ, τὸ ἐν Πυθοί. Διὰ δὲ τῶτων,
 ἀποσκευάζειν δοκῶσι τῆς ἐπικερίας Ὁρέσει τὸν θεόν.
 167. ΠΡΟΣΔΡΑΚΕΙΝ ΑΙΜΑΤΩΝ. Λείπει ὁ, καί, ὡς τὸν ὀφθαλμὸν ἔχειν
 αἱμάτων ἄγος ἐπαίροντα.
 171. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ. Αὐτὸς αὐτὸν καλέσας ἐπὶ τῷ μίαναι τὸν ναόν.
 173. ΦΘΙΣΑΣ. Ἡμῶς, ὅσον ἐπὶ σοι.
 177. ΠΟΤΙΤΡΟΠΑΙΟΣ. Προστρόπαιος, ἀντὶ τῆ, ἐναγῆς. ΕΤΕΡΟΝ ΕΝ
 ΚΑΡΑΙ. Ὡς ἐναγῆς ἐν τῷ κάρᾳ ἐαυτῷ, ἕτερον μιάσσορα λήφεται, καὶ οἱ ἐξ αὐτῆ
 δίκας ἡμῶν δώσασιν.
 181. ΑΡΓΗΣΤΗΝ ΟΦΙΝ. Τραγικώτερον ὄφιν εἶπε τὸ βέλος, διὰ τὸν ἰόν·
 πτηνὸν δὲ, διὰ τὸ ἐπτερωθῆσαι. Τὸ μὲν πρῶτον, πρὸς πᾶσας ὁ λόγος· πρὸς μίαν δὲ
 ἐκάστην ἴν.
 182. ΘΩΜΙΓΓΟΣ. Νευρῶς.
 183. ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΑΦΡΟΝ. Τὸ αἶμα, μέλανα ἀφρόν εἶπεν. Οὐδὲν τὸ
 ἔμφυτον αὐτῶν, ἀναίμονες γὰρ εἰσιν οἱ θεοὶ, ἀλλὰ τὸ ἀπ' ἀνθρώπων ἠθροισμένον· ὡς
 τῶτων τροφῇ χρωμένων αὐτῶν.
 184. ΘΡΟΜΒΟΥΣ. Τὰς σήξεις τῆ αἵματος.
 186. ΚΑΡΑΝΗΣΤΗΡΕΣ. Αἱ ἀποκεφαλίζουσαι.
 188. ΧΛΟΥΝΙΣ. Ἡ ἀκμαία ἀποκοπῆ, παρὰ τὴν χλόην. Ἡ ἐπὶ χλόης ὁ
 σῦς, κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνεχίζονται· διὰ τῆτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, ἐκ
 ἀθρωπικῆν. ΑΚΡΩΝΙΑ. Ἐκτομὴ μορίων.
 189. ΛΕΥΣΜΟΝ. Κακῶν ἄθροισιν ἢ λιθοβολίαν. Ἡρωδιανὸς δὲ, τὸ σύστημα
 καὶ ἄθροισμα.
 190. ΥΠΟ ΡΑΧΙΝ. Ἐνθα ἀνασκολοπίζονται.
 191. ΕΟΡΤΗΣ. Εἰρωνικῶς, ἀντὶ τῆ, διατριβῆς.
 192. ΤΡΟΠΟΣ ΜΟΡΦΗΣ. Ἀντὶ τῆ, διὰ τῆς μορφῆς ὑμῶν ἢ κακία τῶν τρέ-
 παν ὑμῶν διαδείκνυται.
 195. ΤΡΙΒΕΣΘΑΙ ΜΥΣΟΣ. Προσρίθισθαι.
 196. ΑΝΕΤΒΟΤΗΡΟΣ. Μόνοι, ὡς ἀνήμερα θηρία.
 199. ΑΥΤΟΣ ΣΥ ΤΟΥΤΩΝ. Οὐκ ἐπικοινωνῶν τῇ αἰτία, ἀλλὰ τῷ παντὸς
 σὺ αἴτιος.
 203. ΕΧΡΗΣΑ. Ὡς διέξασθαι τὸν φονέα.
 206. ΤΑΣ ΠΡΟΠΟΜΠΟΥΣ. Ἠθικεύσαντο, τὰς δικτερίας προπομπουὺς
 εἰπέσθαι.
 211. ΤΙ ΓΑΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. Τί προσέταχθε ποιεῖν παρὰ ἀνδροφύου γυναικός;
 212. ΑΥΘΕΝΤΗΣ. Ὁ τῷ Ἀγαμέμνονος φόνος ἐκ τῆ αὐθεντίας, ὁ ἔστι, μιανός.
 223. ΗΣΥΧΑΙΤΕΡΑΝ. Δολιωτέραν.
 230. ΑΙΜΑ ΜΗΤΡΩΙΟΝ. Ἡ δίκη τῆ μητρῶν αἵματος.
 234. ΜΗΝΙΣ. Μή ται τὶ θεῶν μήνιμα γένηται.

Γ'.

237. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ. Ἀκάθαρτον.
 238. ΠΡΟΣΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ. Κατ' αὐτῶν ἐπελθόντα.

239. ΑΛΛΟΙΣΙΝ ΟΙΚΟΙΣ. Ἄλλοις προσρηψόμενον τὸ μῦθος.
245. ΦΡΑΔΑΙΣ. Ταῖς ἐννοίαις.
246. ΤΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΝ. Ὡς αὐτόχρημα αἵματος ὄντος Ὁρέστου, καὶ μαινοῦτος τὴν γῆν ἧς ἐφάφηται. Τὸ μὲν ἀπορρεῖν τὸ αἷμα, παραδοξολογίας ἐστὶ τραγικῆς. Ὅρα δὲ μὴ ἐκβαίνει τὴν πίσιν, ὃ ἀπὸ Ἀργεῶν εἰς Δελφὸς ἦκων, εἶτα ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔτι αἷμα γάζον ἀπὸ τῆς ξίφους. Φαντασία ἔν ἀμήχανος. Ἄλλὰ καὶ συγκέχυται τῇ παραδοξολογία.
248. ΑΝΔΡΟΚΜΗΣΙ. Μεγαλοκμήσι.
249. ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ. Τὸ ἡμέτερον.
250. ΑΠΤΕΡΟΙΣ. Ὅτι μὴ πτερωτὰς εἰσήγαγεν αὐτάς.
252. ΚΑΤΑΠΤΑΚΩΣ. Καταπτήξας πρὸς τῷ ἀγάλματι.
253. ΠΡΟΣΓΕΛΑΙ. Προσσαιίνει.
254. ΟΡΑ, ΟΡΑ. Τὸ αὐτὸ πρόσωπόν ἐστι.
257. ΑΤΙΤΑΣ. Ἀτιμώρητος.
259. ΠΛΕΧΘΕΙΣ ΘΕΑΣ. Ἄνθ' ὧν ἡμῖν χρεωγεῖ, πρόσφυξ θέλει γενέσθαι τῆς θεᾶς.
261. ΟΥ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Οὐ πάρεστιν αὐτῷ νικῆσαι ἡμᾶς.
262. ΔΥΣΑΓΚΟΜΙΣΤΟΝ. Τὸ ἀπαξ χυθὲν αἷμα, δυσίατον.
263. ΤΟ ΔΙΕΡΟΝ. Πᾶν διερὸν ἐκκεχυμένον εἰς τὴν γῆν, δυσαναγκόμιστον. Τοῦτο ἔν καὶ τὸ αἷμα. Ἄλλως· διερὸν, τὸ βρέξαν τὴν γῆν.
264. ΡΟΦΕΙΝ. Καταπίνειν.
265. ΠΕΛΑΝΟΝ. Θρόμβου αἵματος.
273. ΕΥΘΥΝΟΣ. Δικαστής.
275. ΔΕΛΤΟΓΡΑΦΩΙ. Ἐφορᾶ δὲ πάντα, ἀναγραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ.
276. ΕΓΩ, ΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. Διδαχθεὶς πολλὰς καθαρμῆς. Ὅ ἐστι, τηλικαῦτα ἀψυχῆσας, ἃ πολλῶν ἐδεήθη καθαρμῶν. Ἄλλως· οἱ ἐναγεῖς ἔτε ἐν ἱερῷ προσήεσαν, ἔτε προσέβλεπον, ἔδδ διελέγοντό τινι. Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, τί σιγαῖς; Μῶν φόνον τιν' εἰργάσω; Ἐπεὶ Ὁρέστου μέλλει διαλέγεσθαι, δοκῶν ἔτι ἐναγῆς εἶναι, ἐγὼ, φησὶ, διδαχθεὶς σὺν κακῷ τῷ ἑμαυτῷ, καὶ οἷον διδασκάλους χρησάμενος ταῖς ἱμαῖς συμφοραῖς, ἐπίσταμαι καὶ σιγαῖν καὶ λαλεῖν ὅπως δεῖ, ἐκατέρωθεν καιρὸν γινώσκων.
280. ΒΡΙΖΕΙ. Κοιμάται.
281. ΕΚΠΑΥΤΟΝ. Ἐκκαθαρμένον.
285. ΑΒΛΑΒΕΙ ΞΥΝΟΥΣΙΑΙ. Ἐβλάπτοντο γὰρ οἱ μύσαροι ξυνουχῆντες.
290. ΑΥΤΟΝ ΤΕ. Λεῖπει, ἐμέ. ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΓΕΙΟΝ ΛΕΩΝ. Ὡς τότε συμμαχόντων Ἀργείων Ἀθηναίους.
293. ΤΡΙΤΟΝΟΣ. Ὅτι διὰ τῆτο οἶεται αὐτὴν Τριτογένειαν.
296. ΘΡΑΣΥΣ ΤΑΓΟΥΧΟΣ. Ὡς θρασὺς ἡγεμῶν. Ἀρμόττεσα δὲ ἡ εὐχή· δαῖται γὰρ ἑδρανῆς βοηθῶ.
298. ΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΤΟ. Τὸ ἐξῆς, ἔλθοι, ὅπως γένοιτο.
302. ΑΝΑΙΜΑΤΟΝ. Ὅ μὴδὲ αἷμα σχήσων ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ γενησόμενος σκιά· ροφήσομεν γὰρ σὺ τὸ αἷμα. Ἡ ἐναίματος, ἀντὶ τῷ, ζῶντά σε νεκρὸν ποιήσομεν.
303. ΟΥΔ' ΑΝΤΙΦΩΝΕΙΣ. Οὐκ ἀποκρίνη· ἢ, ἀντὶ τῷ, ἔδδ ἀντιφωνήσεις μοι· ἀλλὰ καὶ βυλομένε λαλεῖν, τὸ φθέγμα σὺ δεθήσεται.
308. ΜΟΥΣΑΝ ΣΤΥΓΕΡΑΝ. Ὡς ἐπὶ νεκρῷ.

310. ΛΑΧΗ. Τῆς κλήρης ἡμῶν. Ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ, δεδόκηκε. Δεδόκηκεν ἡμῖν λέξαι τίνα τρόπον τὰ κατ' ἀνθρώπου λάχη ἐφοδεύομεν.
311. ΕΠΙΝΩΜΑΙ ΣΤΑΣΙΣ. Ἐπισκοπεῖ. Στάσις δὲ τὸ σύστημα.
318. ΧΕΙΡΑΣ ΦΟΝΙΑΣ ΕΠΙΚΡΥΠΤΕΙ. Τὸν φόνον κρύψαι θέλει.
319. ΤΟΙΣΙ ΘΑΝΟΥΣΙ. Τοῖς ἀναιρεθεῖσι.
322. ΜΑΤΕΡ. Ἐπεὶ ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ὀρέξῃ ἀγωνίζονται, οἰκείως τὴν μητέρα ἑαυτῶν ὀνομάζουσι.
323. ΚΑΙ ΔΕΔΟΡΚΟΣΙ. Ζῶσι καὶ θανῶσιν ἐκδικον.
327. ΜΑΤΡΩΙΟΝ ΑΓΝΙΣΜΑ. Τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγιῶντα τὸν φόνον τῆς μητρὸς. Ἄγνισμα δὲ τινες εὐφήμως, τὸ μόλυσμα.
331. ΦΡΕΝΟΔΑΛΙΣ. Παρακίησις τῶ φρενῶν.
332. ΥΜΝΟΣ ΕΞ. Ἐπὶ Ὀρέξῃ δὲ μέλλοντι θύεσθαι, λεχθήσεται ὕμνος ἐξ ἡμῶν, ὡς ἐπὶ ἱερείῳ. Παρακοπὰ, ἤγησεν, ὃς αὐτῆ τὰς φρένας παρακόψει.
333. ΔΕΣΜΙΟΣ ΦΡΕΝΩΝ. Ὁ δεσμεύων αὐτῆ τὰς φρένας. ΑΦΟΡΜΙΚΤΟΣ. Οὐ γὰρ σὺν ὀργανικοῖς μωσικοῖς γίνεται ἔτος ὁ ὕμνος.
334. ΑΥΩΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. Ὁ ξηραίνων τὰς βροτῆς.
335. ΔΙΑΝΤΑΙΑ. Ἡ διαμπὰξ τιμωρεμένη.
337. ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΙΣ. Αὐτοφονίαις.
339. ΤΟΙΣ ΟΜΑΡΤΕΙΝ. Τῆτοις ἡμᾶς ἀκολουθεῖν, ἕως ἀποθάνῃ ὁ τοῖςτος.
340. ΘΑΝΩΝ. Λεῖπει τὸ, γίνεται. Ἴνα ἤ, ἐκ ἐλεύθερος γίνεται, ἀλλὰ πάλιν καλᾶζεται.
342. ΕΠΙ ΔΕ ΤΩΙ. Ἐφύμνιον αὐτῷ χρῆται. Λέγεται δὲ καὶ μεσόφθεγμα.
348. ΛΑΧΗ. Γέρα.
350. ΑΘΑΝΑΤΩΝ Δ' ΑΠΕΧΕΙΝ. Μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς.
353. ΠΑΛΛΕΥΚΩΝ. Οὐδαμῶ ὅπως ἐορτὴ καὶ ἀμπεχόνη καθαρά, πάρεμμι.
356. ΟΤΑΝ ΑΡΗΣ. Ὅταν τις ἐχθρὸς συγγενῆς ὦν τὸν συγγενῆ φονεύσῃ.
357. ΠΙΘΑΣΟΣ. Οἰκειὸς, φίλος.
358. ΕΠΙ ΤΟΝ, Ω. Διὰ μέσων τὸ, ὦ.
360. ΑΙΜΑΤΟΣ ΝΕΟΥ. Διὰ τὸ νέον αἷμα τῆ νεωστὶ ἐργασμένον.
363. ΕΜΑΙΣΙ ΛΙΤΑΙΣ. Εὐχόμεαι τοῖς θεοῖς τελέσαι μὴ τὸ βέλημα, καὶ μὴ εἰς μάχην μοι ἔλθειν.
367. ΕΘΝΟΣ ΤΟΔΕ. Τὸ τῶν φονέων.
371. ΚΑΤΑ ΓΑΝ ΜΙΝΥΘΟΥΣΙ. Καὶ τὰς ὑψηλὰς καθαιρέμεν.
377. ΤΑΝΥΔΡΟΜΟΙΣ. Τοῖς τανυδρόμοις αὐτῶν κώλοισ ἐπάγωγσα τὰ σφαλερὰ μὴ κῶλα. Ἡ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, καὶ τοῖς τανυδρόμοις γίνεται σφαλερὰ τὰ κῶλα, διὰ τὴν ἐπιῶσαν αὐτοῖς ἄτην δύσφορον ὑπ' ἑμῶ. Οἷον, καὶ ταχύδρομοι εἰ δύνανταί με ἐκφυγεῖν.
379. ΠΙΠΤΩΝ Δ' ΟΥΚ ΟΙΔΕ. Περιφρονῶν γὰρ ἐκ αἰσθάνεται τῶ κακῶ.
381. ΚΝΕΦΑΣ. Σκότος φρενῶν. Τὸ μῦθος κνέφας εἶρηκε.
383. ΠΟΛΥΣΤΟΝΟΣ ΦΑΤΙΣ. Κακὴ δὲ φήμη περὶ τῶ οἴκῃ αὐτῆ λέγεται.
384. ΕΥΜΗΧΑΝΟΙ. Λεῖπει τὸ, ἴσμεν. Ἡμεῖς γὰρ εὐμήχανοί ἴσμεν, ἐπιτελεσικαί, καὶ τῶν κακῶν μνήμονες.
387. ΔΥΣΠΑΡΗΓΟΡΟΙ. Οὐ ταχέως παρεγορέμενοι ὑπὸ βροτῶν.
389. ΛΑΧΗ ΘΕΩΝ. Ἀφωρισμένα τῶν θεῶν τῶ προσόντι αὐτοῖς σκάτει. Ἄλλως, μετερχόμεναι λάχη, ὑπὲρ ἑ τιμώμεθα ὑπὸ θεῶν.
390. ΔΥΣΟΔΟΠΑΠΑΛΑ. Δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θήσασσι.

395. ΤΟΝ ΜΟΙΡΟΚΡΑΝΤΟΝ. Τὸν ὑπὸ μοιρῶν καὶ θεῶν τετελεσμένον.
396. ΕΠΙ ΔΕ ΜΟΙ. Ἐπεσι.

Δ'.

400. ΠΡΟΣΩΘΕΝ ΕΞΗΚΟΥΣΑ. Ἐπὶ ὀχλήματος ἔρχεται.

401. ΑΠΟ ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥ. Μιτυληναῖοι ἐμάχοντο πρὸς Ἀθηναίους περὶ πόλεως Σιγείης· ἔδοξεν ἔν μονομαχίᾳ λύσαι τὸν πόλεμον· καὶ ὑπὲρ μὲν Μιτυληναίων ἐπολέμει Πιττακός, ὑπὲρ δὲ Ἀθηναίων, Φρύων. Ἡττηθέντος δὲ Φρύωνος διελύθη τὰ τῆς μάχης. Ἔοικεν ἔν παρορμαῖν Ἀθηναίους ὁ Αἰσχύλος εἰς τὸ ἀντέχεσθαι πάλιν Σιγείη, λέγων τὴν θεὸν ἐκεῖθεν ἐληλυθέναι. ΚΑΤΑΦΘΑΤΟΥΜΕΝΗΝ. Καταφθάσαν.

407. ΚΟΛΠΟΝ ΑΙΓΙΔΟΣ. Ὡς ἀρμένῳ χρωμένη τῇ αἰγίδι.

413. ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΕΙ. Τῶν σπειρομένων.

416. ΑΜΟΡΦΟΝ. Ἄμορφος ἔσα, ἐ δυνήση με ἐφ' οἷς εἶπον ἀντιψέξαι.

419. ΑΙΑΝΗ. Σκοτειά. Ἡ θρηνητικά, καὶ αἰιάζειν ποιοῦντα.

421. ΕΠΩΝΥΜΟΥΣ. Τὰ ἐπώνυμα οἷς καλεῖσθε.

426. ΟΠΟΥ. Ἐν τῷ ἄδη.

427. ΕΠΙΡΡΟΙΖΕΙ. Ἐπιρροᾶς, ἐπιβάλλεις.

429. ΑΛΛΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Ἐν ἐρωτήσῃ, μὴ ἐξ ἀνάγκης τῆτο σπεοίηκε;

431. ΔΥΟΙΝ ΠΑΡΟΝΤΟΙΝ. Ἑμῖν μὲν, κατηγορεῖν· ἐκείνῳ δὲ, ἀπολογεῖσθαι. Μῆδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκέσης. Ἄλλως· δυοῖν, σὲ καὶ Ὀρέστῃ.

432. ΑΛΛ' ΟΡΚΟΝ ΟΥ ΔΕΞΑΙΤ' ΑΝ. Μὴ πρότεινε αὐτῷ ὄρκον, καὶ διὰ τῆτο θέλε νικᾶν. Οὕτως, φησὶ, φανερόν ἐστι τὸ κατ' αὐτὸν, ὡς μῆτε αὐτὸν δύνασθαι ὁμῶσαι ὅτι ἐκ ἔστι τοιῶτος, μῆτε θέλειν ἡμᾶς ὄρκον αἰτῆσαι, εἰ δικαίως αὐτὸν κολάζομεν.

435. ΟΡΚΟΙΣ ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ. Οὐκ ὀφείλει ὁ ἀδικῶν ὄρκῳ φεύγειν τὴν κατηγορίαν· ἐπισημῆσαι γάρ.

438. ΕΠΑΞΙΩΝ. Ἀξίων ἔσαν γονέων.

441. ΨΟΓΟΝ. Ἀγτὶ τῷ, ἔγκλημα.

444. ΠΡΟΣΙΚΤΩΡ. Ὁν τρόπον καμῆϊνος προσεκάθητο τῷ ναῷ τῷ Διὸς καθαρθησόμενος. Πρῶτος γὰρ Ἰξίων, φόνον ποιήσας, ἐκαθαρίσθη ὑπὸ Διός.

445. ΑΜΕΙΒΟΥ. Ἀποκρίνε μοι τὸ εὐγνωσον.

448. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. Ἐναγής.

451. ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΝ. Φονέα.

455. ΟΙΚΟΙΣΙ. Καὶ εἰς οἶκον εἰσῆλθον, καὶ ὑδάτων μετέλαβον.

456. ΦΡΟΝΤΙΔΑ. Τὴν τῷ μύσους.

459. ΑΡΜΟΣΤΟΡΑ. Διάκτορα, βασιλέα.

460. ΕΥΝ ΩΙ ΣΥ. Διὰ τέτων φιλοποιεῖται τὴν θεόν.

462. ΚΕΛΑΙΝΟΦΡΩΝ. Δολιόφρων.

463. ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ ΑΓΡΕΥΜΑΣΙ. Τῷ πέπλῳ.

464. ΔΟΥΤΡΩΝ ΕΞΕΜΑΡΤΥΡΕΙ. Ἐκήρυττε τὸν διὰ τῆς ἐπιχύσεως τῶν λυτρῶν γενόμενον αὐτῷ φόνον. Λέγεται γὰρ, μετὰ τὸ φονεῦσαι, γυμνὸν ἐξαγαγεῖν καὶ δεῖξαι τοῖς πολίταις.

468. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ ΚΟΙΝΗ. Πάντων. Τῆτο δὲ πρὸς τὸ, Ἄλλης ἀνάγκης ἕτιος τρέων κότον;

472. ΤΑΔ' ΑΙΝΕΣΩ. Τὰ κατὰ τὴν σὴν κρίσιν ἀποβαίνοντα, ὁποῖα ἂν ᾖ, ἰπαινίσω.

473. ΕΙΤΙΣ ΟΙΕΤΑΙ. Είτις οίεται τὸ πρᾶγμα τὸδε βροτὸς δικάζειν, μείζον ἢ κατὰ ἀνθρώπου οίεται. Ἐμοὶ δὲ περὶ φόνων δικάζειν, ἔχ' ὅσιον.
475. ΟΞΥΜΗΝΙΤΟΥ ΔΙΚΑΣ. Φόνος ἐφ' οἷς ταχέως μνήσθωσιν Ἐρινύες.
476. ΚΑΤΗΡΤΥΚΩΣ. Τέλειος τὴν ἡλικίαν. Τέτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων.
477. ΑΒΛΑΒΗΣ ΔΟΜΟΙΣ. Διὰ τήν τε ἰλπίδας αὐτῶ χρευστὰς ὑποτίθησιν.
478. ΑΙΡΟΥΜΑΙ ΠΟΛΕΙ. Δέχομαι ἐν τῇ πόλει.
479. ΟΥΚ ΕΥΠΕΜΠΕΛΟΝ. Εὐπαράιτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον. Δυσάρεστοι φύσει εἰσὶν αὐταί.
480. ΤΥΧΟΥΣΑΙ. Ἐντὶ τῷ, τυχεσῶν.
484. ΠΕΜΠΕΙΝ ΔΕ. Πέμπειν αὐτὰς ἀμνήτιαι, δυσχερές ἐστιν ἐμοί.
485. ΕΠΕΣΚΗΨΕΝ ΤΟΔΕ. Ὡς σκηπτὸς ἐπήλθεν.
486. ΦΟΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΣ. Οἶον ἐνόρκης δικαστὰς ἐγὼ θήσω.
487. ΕΓΩ ΘΗΣΩ ΧΡΟΝΟΝ. Διετέλεσε γὰρ τὸ Ἀρειοπαγιτικὸν συνέδριον.
488. ΥΜΕΙΣ ΔΕ ΜΑΡΤΥΡΙΑ. Ὑμεῖς δὲ ὄρκος αὐτὸν αἰτήσατε.
490. ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΤΑ ΒΕΛΤΑΤΑ. Τὰ βέλτεστα.
492. ΟΡΚΟΝ ΠΕΡΩΝΤΑΣ. Ὁρκὸν δίδοντας.
493. ΝΥΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ. Ἀθηνᾶ ἀπήλθεν εὐτρεπίσαι δικαστὰς. Ὁ δὲ Ὁρέτης ἰκετεύων μένει. Αἱ δὲ Ἐρινύες φρενῶσιν αὐτόν. Μέλος δὲ οἰκεῖον ἄδουσι τῇ ἑαυτῶν προαιρέσει.
497. ΗΔΗ ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ. Τὸ μητροκτονεῖν.
502. ΒΡΟΤΟΣΚΟΠΩΝ. Τῶν τὲς βροτὸς σκοπῶντων.
503. ΜΑΙΝΑΔΩΝ. Ἡμῶν, δηλονότι.
505. ΠΑΝΤ' ΕΦΗΣΩ ΜΟΡΟΝ. Οὐκέτι τινα μὲν ἔνομον ἠγήσομαι μέρος, τινα δὲ ἔ' ἀλλὰ πάντα ἐφήσω μέρος, ὅπως τις βέλεται ἀναιρεῖν. Οὐ τιμωρήσω τοῖς ἀδικημένοις, ἀλλὰ συγχωρήσω ἀλλήλους ἀναιρεῖν.
506. ΠΕΥΣΕΤΑΙ Δ' ΑΛΛΟΣ. Ἀεὶ τὰ ἀλλήλων ἀκέσσονται, καὶ ἐ γίνεται κακῶν ἀνάπαυσις.
508. ΥΠΟΔΟΣΙΝ. Διαδοχῆν.
510. ΜΑΤΑΝ ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ. Παθὼν δὲ τις, μάτην ἑαυτὸν παραμυθεῖται τῇ εἰς ἡμᾶς ἐλπίδι. Ἡ, ἕκαστος δὲ τῶν φόνων παρηγορηθήσεται. Τλήμων γὰρ ὁ ἀναιδής. Ἡδ' ὠδε τλήμων.
511. ΚΙΚΛΗΣΚΕΤΩ. Ἡμᾶς δηλονότι.
513. ΘΡΟΥΜΕΝΟΣ. Θροῶν.
516. ΤΑΥΤΑ ΤΙΣ. Ἀναιρέμενος πατήρ ἢ μήτηρ ὑπὸ παιδός.
519. ΠΙΤΝΕΙ ΔΟΜΟΣ ΔΙΚΑΣ. Ἐπειδήπερ ὄλωλε τὸ δίκαιον.
520. ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ. Οὐ πανταχῇ τὸ δεινὸν ἀπειῖναι φρενῶν δεῖ.
524. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ. Ὡςτε καθήμενον ὑπὸ γένει σωφρονεῖν. Ὡς εἰ ἔλεγεν, ὑπὸ τῷ δέει. Ἐστὶ δὲ ἀπ' εὐθείας τῆς τὸ γένος.
525. ΕΝ ΦΑΕΙ. Λαμπρότητι καὶ ὀρθότητι φρενῶν.
530. ΜΗΤΕ ΔΕΣΠΟΤΟΥΜΕΝΟΝ. Ἀλλὰ τὸν ἡρέμα τέτων ἐφαπτόμενον. Παρόσον οἱ μὴ παντάπασι τυραννέμενοι, κακῶς βιῶσιν· οἱ δὲ ἀναρχοί, πονηρῶς.
533. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ ἄλλως ἐφορεῖ ὁ θεός· εἶσθ' ὅπη δέεις.
535. ΞΥΜΜΕΤΡΟΝ. Σύντομον.
537. ΤΕΧΟΣ. Ὑβριν γεννώσα. Οἱ γὰρ ἀρξάμενοι τῷ θεῷ καταφρονεῖν, ὑβρίζουσι τὲς ἀνθρώπους.
538. ΕΚ Δ' ΥΓΙΕΙΑΣ. Ἐκ τῷ ὀρθῶς ἔχειν φρένας. Νόσον δὲ φρενῶν τὴν δυσσέβειάν φησιν· ὑγίαιαν δὲ, ἐξ ἧς ἂν εἴη ἡ τιμὴ· ἐξ ἐκείνης δὲ, ὕβρις.

541. ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ. Καθολικῶς λέγω τὸ ἐπιφερόμενον.
 543. ΜΗΔΕ ΝΙΝ. Τὴν δίκην.
 553. ΑΝΑΓΚΑΣ ΑΤΕΡ. Ὁ χωρὶς ἀνάγκης δίκαιος ὤν.
 556. ΤΟΝ ΑΝΤΙΤΟΛΜΟΝ. Τὸν τὰ ἐναντία τοῖς εἰρημέοις τολμῶντα.
 Ἀντὶ τῷ, τὸν ἄδικον. ΠΑΡΑΙΒΑΔΑΝ. Παραβεβηκότα.
 557. ΠΑΝΤΟΦΥΡΤΑ. Πάντοθεν συνηγμένα.
 558. ΚΑΘΗΣΕΙΝ. Ἀπὸ τῶν χειμαζομένων, τροπικῶς. Ἀντὶ τῷ, ταπεινω-
 θῆσθαι.
 559. ΠΟΝΟΣ. Ἀτυχία.
 561. ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ ΟΥΔΕΝ. Τὴς θεῆς.
 563. ΓΕΛΑΙ. Γελαῖ, φησὶν, ὁ δαίμων ἐπὶ τῷ ἀδίκως πάσχοντι· τὸν μηδέποτε
 προσδοκῆσαντα τιμωρεῖσθαι ἰδὼν ἐν μίση τῇ δὴν ὑπέζευγμένον καὶ χαλινωθέντα.
 Τὸτο γὰρ δηλοῖ τὸ λέπαδνον.
 566. ΤΟΝ ΠΡΙΝ ΟΛΒΟΝ. Τὸν πολυχρόνιον δὲ ὄλβον ἑαυτῷ προσκρέσας τῷ
 βραχεῖ τῆς δίκης ὤλετο.

Ε΄.

569. ΚΗΡΥΣΣΕ. Κληρώσασα Ἀθηναῖ τὴς ἀρίστους, ἄγει δικάσοντας. Κα-
 θισάντων δὲ αὐτῶν ἐν μέσῳ γᾶσα, κελεύει διὰ τῆς σάλπιγγος καὶ τῷ κήρυκος σιωπῆν
 γενέσθαι, ὡς μὴ ἀρκῆντος μόνου τῷ κήρυκος. Ὅρα δὲ πῶς τὰ νέων ἔθνη ἀναχρονίζει.
 Ἄ γὰρ νῦν γίνεται, ταῦτα τὴν Ἀθηναῖν εἰσήγαγε λέγουσαν. Ἐχρῶντο γὰρ τῇ σάλ-
 πιγγι ἀνείργειν τὸ πλῆθος θέλοντες. ΚΑΤΕΡΓΑΘΟΥ. Κάτεχε, κάλυε.
 574. ΑΡΗΓΕΙ. Συμφέρει.
 575. ΑΙΑΝΗ. Διηνεκῆ· παρὰ τὸ αἰεῖ.
 576. ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΟΠΩΣ. Τῶν Ἀρεοπαγιτῶν.
 577. ΩΝ ΕΧΕΙΣ. Ὡν ἐκληρώθης, δηλονότι μαντείων. Παραφανέντος δ'
 Ἀπόλλωνος, ταῦτά φησιν.
 579. ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΗΣΩΝ. Ὅτι ἐκ ἑστίν ἐναγῆς· ἐκάθηρα γὰρ αὐτόν.
 582. ΚΑΙ ΞΥΝΔΙΚΗΣΩΝ. Σύндικοι λέγονται οἷς ἴσον μέτεσιν ἐν τῇ δίκῃ τῆς
 αἰτίας.
 585. ΥΜΩΝ. Τῶν Ἑρινύων. ΕΙΣΑΓΩ ΔΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. Ὅρα τὸ δικα-
 στήριον.
 586. Ο ΓΑΡ ΔΙΩΚΩΝ. Ὁ κατηγορῶν.
 588. ΠΟΛΛΑΙ ΜΕΝ ΕΣΜΕΝ. Τὸτο ἔ· πρὸς τὰς τρεῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸν
 χορὸν. Ἴε γὰρ ἦσαν.
 589. ΕΠΟΣ Δ' ΑΜΕΙΒΟΥ. Ῥητορικῶς συνθάνονται. Εἰ μὲν ὁμολογήσῃ,
 ὑπεύθυνος ἔσται· εἰ δὲ ἀρνοῖτο, ἐλεγχθήσεται. Καὶ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὴς πρέσβεις,
 τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' Ἀτρείδης διὰ γυναῖκα;
 592. ΤΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΣΜΑΤΩΝ. Ἐκπέπτακας. Ἡ μεταφορὰ δὲ ἐστίν ἀπὸ
 τῶν παλαιόντων, οἱ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὀρίζεσσι τὴν ἦτταν.
 595. ΞΙΦΟΥΛΚΩΙ ΧΕΙΡΙ. Πλανᾶται. Αἱ μὲν γὰρ τὴν αἰτίαν τῷ φόνου
 συνθάνονται· ὁ δὲ, πρὸς τὸ πῶς, ξίφει, φησὶν. Ὡς τὸ, μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα.
 599. ΚΑΙ ΔΕΥΤΡΟ Γ' ΑΕΙ. Ἐως δεῦρο. Τὸ, αἰεῖ, ἐπὶ τῷ, ἔως, τάττωσιν
 Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μὲν μοι τόνδ' αἰεῖ τείνει λόγον.
 600. ΤΑΧΑ. Ἀντὶ τῷ, ἴσως.
 601. ΠΕΜΠΕΙ ΠΑΤΗΡ. Ὡς ὑμῖν ἔπεμψεν ἡ μήτηρ, ἔτω βοηθὰς καί μοι
 πέμψει ὁ πατήρ.
 603. ΠΡΟΣΒΟΛΑΣ. Συντυχίας.

604. ΔΙΔΑΞΟΝ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ. Πανέργως φησὶ, μὴ ἡμᾶς διδάσκει, ἀλλὰ τὸς δικαστάς.

605. ΑΝΔΡΟΚΤΟΝΟΥΣΑ. Ἐμὲ κακῆϊνον ἠδίκησεν.

606. ΤΟΙ ΓΑΡ ΣΥ ΜΕΝ. Πῶς ἔν λέγεις ὅτι ἠδίκησέ με; Πῶς δὲ Ἄγαμέμνονα, ὅπερ ἀπέθανε δι' αὐτήν;

607. ΤΙ Δ' ΟΥΚ ΕΚΕΙΝΗΝ. Οὐκ εἰ τέθνηκας, τίττε αἰτία εἶ σύ. Πῶς ἂν ἐδίωκες; Ὡς ἐδὲ ἀποθανῆσα, διὰ τὴν σὴν αἰτίαν ἀπέθανεν.

609. ΕΓΩ ΔΕ ΜΗΤΡΟΣ. Ἐγὼ ἔν ὁμαιμός εἰμι τῇ μητρί;

611. ΑΠΕΥΧΗ. Ἀπαρνή.

612. ΗΔΗ ΣΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΟΝ. Ὡς ἀπορῶν τῆς ἀποκρίσεως. Ἐπεὶ γὰρ ἦλθεν εἰς τὴν διάκρισιν τῆ δικαίως ἢ μὴ ἀνηρηκέναι τὴν μητέρα, ἐπὶ τὸν συμβεβηλῶσαντα θεὸν καταφεύγει. Τραγικὸν ἔν καὶ πρέπον, ὁμοειδὲς τε τὸ πάντα λέγειν.

618. ΘΕΣΜΟΝ. Τὸν Ἀρεοπαγιτικόν.

621. Ο ΜΗ ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΖΕΥΣ. Ὡς ἐμοὶ μὲν Ζεὺς, ἐγὼ δὲ τάττω προσέταξα. Οὐκ ἄνευ Διὸς τὸ γενόμενον.

622. ΟΣΟΝ ΣΘΕΝΕΙ ΜΑΘΕΙΝ. Ἀντὶ τῆ, μάθε ὦ βελῆ.

623. ΠΙΦΑΥΣΚΩ Δ' ΥΜΜΕ. Κελεύω δὲ ὑμᾶς πεισθῆναι τῇ βελῆ τῆ Διός.

626. ΦΟΝΟΝ ΠΡΑΞΑΝΤΑ. Ἐκδικήσαντα.

629. ΤΙΜΑΛΦΟΥΜΕΝΟΝ. Συνεχῆς τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ δι' ὃ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος.

635. ΤΑ ΠΛΕΙΣΤ' ΑΜΕΙΝΟΝΑ. Βελτίονα πλεῖστα ἠτυχηκότα ἀπὸ στρατείας.

636. ΔΡΥΤΗ. Πυέλῳ τῇ ὡς σορῶ αὐτῶ γενομένη. Παρὰ τὴν δρυὸν ξύλιναι γὰρ αὐταί. ΚΑΙ ΠΙ ΤΕΡΜΑΤΙ. Τῶν λατρῶν, δηλονότι.

637. ΠΑΡΕΣΚΗΝΗΣΕΝ. Πρὸς τὴν συναλοίφην τῆς περὶ, καὶ τὴν συζυγίαν τῆ ῥήματος. ΑΤΕΡΜΟΝΙ. Ἀτραχήλῳ.

641. ΤΑΥΤΗΝ ΤΟΙΑΥΤΗΝ. Τὴν Κλυταιμνήστραν. ΛΕΩΣ. Οἱ δικασταί.

643. ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΤΙΜΑΙ. Ὡς λέγεις ἔν, πατέρα προτιμᾶ μητρός ὁ Ζεὺς.

645. ΠΩΣ ΤΑΥΤΑ. Οὐ τὸν Δία προέθετο κακῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν Ἀπόλλωνα ὡς ψευδόμενον βέλεται ἐλέγξαι.

646. ΥΜΑΣ. Ὡ κριταί.

655. ΠΩΣ ΓΑΡ ΤΟ ΦΕΥΓΕΙΝ. Ἐκ τῆς Ἀπόλλωνος ἀπολογίας κατακρίνεσθαι Ὁρέστην. Εἰ γὰρ τὸν φονέα ἔχ οἶόν τε τὸν φόνον ἀνακαλέσασθαι, πῶς Ὁρέστης φονεύσας ἐλευθερωθήσεται; ΟΡΑ. Σκόπει πῶς δικαιοῦς Ὁρέστην φεύγειν.

662. ΚΥΜΑΤΟΣ. Κυήματος.

663. Ο ΘΡΩΣΚΩΝ. Ὁ σπερμαίνων. ΗΔ' ΑΠΕΡ ΞΕΝΩΙ. Ὡς παρακαταθήκη.

666. ΠΑΤΗΡ ΜΕΝ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. Γενήσεεν.

670. ΕΓΩ ΔΕ, ΠΑΛΛΑΣ. Ὡ Παλλάς. ΩΣ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. Ὅσον δύναμαι.

675. ΤΑΔ' ΑΙΑΝΩΣ. Δι' αἰῶνος.

676. ΕΠΙΣΠΟΡΟΥΣ. Ἀπογόνους.

677. ΑΠΟ ΓΝΩΜΗΣ. Ὅ δοκιμάζεται.

681. ΤΙ ΓΑΡ; ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ. Τί τιθεῖσα, μέμψιν παρ' ὑμῶν ἔχ ὑπομενῶ;

689. ΦΘΟΝΟΝ. Μῆνιν.

690. ΝΕΟΠΤΟΛΙΝ. Τὸν Ἀρεῖον πάγον· ἐν αὐτῷ γὰρ ἐστρατοπέδευσαν. Σημείωσαι ὅτι πρώτη ἐπὶ Ὁρέστη γέγονε δίκη ἐν τῷ Ἀρεῖῳ πάγῳ.

693. ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΣΕΒΑΣ. Ὁ, δὲ, ἀντὶ τῆ, γὰρ.

694. ΜΗ ΑΔΙΚΕΙΝ. Συνίζησις.
700. ΒΟΥΛΕΥΩ. Συμβουλεύω τοῖς ἑμοῖς πολίταις δημοκρατεῖσθαι μὲν, ὑπὸ φόβον δὲ μὴ εἶναι.
708. ΕΥΔΟΝΤΩΝ ΥΠΕΡ. Τῶν ἀποθανόντων.
721. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΣ ΙΞΙΟΝΟΣ. Καθάρας τὸν πρωτομυσῆ Ἰξίονα.
722. ΕΓΩ ΔΕ ΜΗ ΤΥΧΟΥΣΑ. Ἐπ' ἀπειλὰς τρέπονται, ἀφεῖσαι τὴν δικαιολογίαν.
733. ΕΜΗ; ΤΟΝ ΙΟΝ. Ἐκβάλλεις τὴν ἀργὴν, ἔδεν δυναμένη βλάψαι τὰς ἐχθράς.
734. ΚΑΘΙΠΠΑΖΗ. Κατατρέχεις.
736. ΩΣ ΑΜΦΙΒΟΥΛΟΣ ΟΥΣΑ. Ἀμφιβάλλουσα. Τέως γὰρ ἐν ἀμφιβολῷ ἔχω τὸ ἐργίζεσθαι.
738. ΤΗΝ Δ' ΕΓΩ ΠΡΟΣΘΗΣΟΜΑΙ. Ἐγὼ προσθήσω τὴν ἐσχάτην ψῆφον. Ἡ ὅτι ἂν ἴσαι γίνονται, καὶ ὁ κατηγορούμενος.
746. ΟΣΟΙΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἅ καὶ εἷς.
749. ΝΥΝ ΑΓΧΟΝΗΣ ΜΟΙ. Νῦν μοι ζῶν ἢ θανάτῃ τέλος.
750. Η ΠΡΟΣΩ ΤΙΜΑΣ. Ἡ τὰς πρώην ἔχει τιμάς.
752. ΕΝ ΔΙΑΙΡΕΣΕΙ. Διακρίσει τῶν λευκῶν καὶ μελαινῶν.
753. ΓΝΩΜΗΣ Δ' ΑΠΟΥΣΗΣ. Γνώμης, ἀντὶ τῆ, ψήφου. Ὁ τρόπος συνεκδοχῆ, ἀπὸ τῆ προσηγμένης τὸ ἀκόλουθον. Τὸν γὰρ μέλλοντα βάλλειν ψῆφον δεῖ παρῶτον ἐν γνώμῃ γενέσθαι.
754. ΒΑΛΟΥΣΑ Τ' ΟΙΚΟΝ. Ἡ ψῆφος δὲ βαλεῖν τε καὶ ὀρθῶσαι οἶκον δύναται.
756. ΙΣΟΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙ. Καὶ ἴσαι δὲ γίνονται αἱ ψῆφοι, ὁ κατηγορούμενος καὶ.
764. ΤΑΣΔΕ ΣΥΝΔΙΚΟΥΣ. Τὰς συνηγόρους Εὐμενίδας.
768. ΠΡΥΜΝΗΤΗΝ. Κυβερνήτην, ἀρχοντα.
772. ΠΡΑΞΟΜΕΝ. Τιμωρησόμεθα.
773. ΚΑΙ ΠΑΡΟΡΝΙΘΑΣ ΠΟΡΟΥΣ. Ἀπαισίους.
775. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ. Γενωμένων.
779. ΠΑΛΑΙΣΜΑ. Τὴν ἐμὴν ἐπικερίαν.
785. ΑΝΤΙΠΕΝΘΗ. Ἴσοπενθῆ, ὅμοια δρώντα οἷς πέπονθα.
786. ΜΕΘΕΙΣΑ. Ἀντὶ τῆ, μεθήσω. Μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος. Ὡς τὸ, Καρπῶ βριθομένη ἀντὶ τῆ βρίθεται. ΣΤΑΛΑΓΜΟΝ. Τὴν κατὰ βραχὺ φθοράν.
787. ΧΘΟΝΙΑΦΟΡΟΝ. Τὸν εἰς τὴν γῆν φερόμενον.
788. ΑΦΥΛΛΟΣ. Ἄκαρπος.
789. ΙΩ ΔΙΚΑ. Τῆτο διὰ μέσον ὀλοφυρόμεναι ἀναφωνῶσιν.
792. ΓΕΝΩΜΑΙ. Λεῖπει ὁ, ἢ, διαζευκτικός. Ἡ τί γένωμαι;
793. ΠΟΛΙΤΑΙΣ. Ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔπαθον. Ἐμίξε τῶ θρήνῳ τὴν τιμωρίαν τεχνικῶς. Εἰπὼν γὰρ, δύσοισα ἔπαθον, ἐπήγαγε, πολίταις ἵνα ἢ, πολίταις δύσοισα ὄντα.
795. ΚΟΡΑΙ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ. Κόραι Νυκτός.
800. ΑΛΛ' ΕΚ ΔΙΟΣ ΓΑΡ. Ἐφασκε γὰρ ὁ Ἀπόλλων γνώμῃ Διὸς μαντεύεσθαι.
805. ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΑ. Γράφεται γενάγματα. Σταλάγματα δὲ εἰσιν αἰχμαὶ βιβρώσκουσα τὰ σπέρματα.
820. ΒΑΛΕΙΝ. Λεῖπει, ἐμποιήσω.

828. ΔΥΣΚΗΛΟΝ. Δυσθεράπευτον.
834. ΚΑΡΠΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ. Τὸν πάντα ποιῶντα κακῶς πρᾶττειν.
835. ΚΟΙΜΑ. Κοίμιζε. ΠΙΚΡΟΝ ΜΕΝΟΣ. Τὸν θυμόν.
836. ΩΣ ΣΕΜΝΟΤΙΜΟΣ. Λείπει, ἐσομένη.
837. ΤΑΚΡΟΘΙΝΙΑ. Ὡς προτέλεια θυόντων Ἀθήνησι ταῖς Ἐρινύσι.
838. ΓΑΜΗΛΙΟΥ ΤΕΛΟΥΣ. Τῆ γάμῃ.
842. ΑΤΙΕΤΟΝ. Ἀνεκδίκητον, τιμωρεῖσθαι μὴ δυναμένην. Τὸ δὲ φεῦ, διὰ μέσον ἀναφωνεῖ.
843. ΠΙΝΕΩ ΤΟΙ ΜΕΝΟΣ. Ὀργὴν καὶ ἅπαντα κότον πνέω.
844. ΔΑ. Ὡ γῆ, Δωρικῶς. Ὅθεν καὶ Δαμάττης.
848. ΔΑΜΙΑΝ. Τὴν δημοσίαν.
850. ΗΪΡΑΝ ΔΟΛΟΙ. Οἱ δόλοι γὰρ τῶν θεῶν ὡς εἶδεν παρῆρᾶν με τῶν δημοσίων τιμῶν.
851. ΕΥΝΟΙΣΩ. Φέροσά σοι τὰς ὀργάς.
852. ΣΟΦΩΤΕΡΑ. Διὰ τὸν χρόνον.
854. ΕΛΘΟΥΣΑΙ ΧΘΟΝΑ. Λείπει ὁ, καί.
855. ΓΗΣ ΤΗΣΔ' ΕΡΑΣΘΗΣΕΣΘΕ. Ἀντὶ τῆ, μεγάλοι ἔσονται Ἀθηναῖοι, ὡς ἐπιθυμῆσαι τῆς ἐξ αὐτῶν τιμῆς.
862. ΘΗΓΑΝΑΣ ΝΕΩΝ. Τὰς ἀναλισκῶσας τὰ νέα.
863. ΘΥΜΩΜΑΣΙ. Ὀργαῖς. Ὅτι καὶ οἰνωθέντες τρόπον τινὰ γίνονται ἑμμανεῖς.
864. ΕΞΕΛΟΥΣΑ. Ἀναπτερωῦσα. Μάχιμον γὰρ τὸ ὄρνεον τῶν τε ἄλλων ζῶων τὸ συγγενὲς αἰδαμένων, μόνος ἐφείδεται.
867. ΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΩΝ. Οὐ μακρᾶν.
869. ΕΝΟΙΚΙΟΥ Δ' ΟΡΝΙΘΟΣ. Τῶν ἐνοικέωντων πολιτῶν. Ὁ ἐστίν, ὁμόφυλον πόλεμον.
885. ΠΡΟΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ. Τὸ ἐξῆς, πρὸς νεωτέρας ἑμῆ, καὶ πολιτισσάχων βροτῶν, θεὸς παλαιὰ ἄτιμος ἔρρειν.
888. ΑΛΛ' ΕΙ ΜΕΝ. Εἰ πείθη τῷ μελίγματι τῆς ἑμῆς γλώττης, παράμεινον, καὶ τῶν καταλεχθέντων ἀγαθῶν μεταλάμβανε· εἰ δὲ μὴ πείθη, ἴσθι μὴ βλάβασα πόλιν.
949. ΓΟΝΟΣ. Τὰ σπέρματα.
950. ΠΛΟΥΤΟΧΘΩΝ. Ὁ ἐκ γῆς πλετίζων καρπός.
952. ΠΟΛΕΩΣ ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Ὡ Ἀρεοπαγίται.
1035. ΜΕΓΑΛΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟΙ. Αἱ προπομποί.
1047. ΕΝΔΑΙΔΕΣ ΟΙΚΩΝ. Μετὰ λαμπράδων.

ΣΧΟΛΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Α΄.

15. **ΤΙΜΑΛΦΕΙ.** Ἦν τιμᾶ.
 20. **ΤΟΥΤΟΥΣ ΕΝ ΕΥΧΑΙΣ.** Τῆτο φησὶν ἐπεὶ δραματικὴ ἔστιν ἡ ποιήσις, εἰ δὲ ἦν διηγηματικὴ, εἶπεν ἂν ὁ ποιητής, ταῦτα εἰπῶσα, εἰς θρόνον ἐκαθέζετο.
 22. **ΕΝΘΑ ΚΩΡΥΚΙΣ ΠΕΤΡΑ.** Πέτραν φησὶ κοίλην τὸν Παρνασσόν, διὰ τὸ εἶναι δὲ κοῖλον ὄρος λέγεται ἐκεῖ ἀναστρέφειν τὰς δαίμονας, καὶ διὰ το αἶοικον εἶναι.
 26. **ΛΑΓΩ ΔΙΚΗΝ.** Ἦγον λαγοὶ δειλοὶ εἰσιν, φησὶν ἔν αὐτὸν λαγωῦ δίκην ὑποπτήζοντα μὴ ἀντισηῖναι τοῖς πολεμῶσιν αὐτῶ.
 34. **Η ΔΕΙΝΑ ΛΕΞΑΙ.** Τὰ δεινά φησὶν ἐξέπεμψε με τῆ μαντεία, ἰδῶσα γὰρ Ὁρέστη ἐπὶ τῆ βωμῆ καὶ τῆς Ἐρινύς κοιμωμένης, ἔξειμι τεταραγμένη.
 40. **ΟΡΩ Δ' ΕΠ' ΟΦΘΑΛΜΩΙ.** Ἐμφατικῶς παρίστησι τὸν νεοστὶ αὐθεντικῶτα, οἷον ἐ τὸν φονεύσαντα, αὐθέντης γὰρ λέγεται ὁ φονευτής.
 41. **ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ.** Ἰκτεύεται.
 45. **ΑΡΗΤΙ.** Λευκῶ.
 47. **ΕΥΔΕΙ.** Καθεύδει.
 48. **ΑΛΛΑ ΓΟΡΓΟΝΑΣ.** Πρὸς τὸ φοβερὸν τῆς ὄψεως φησὶ γοργείοισι, καὶ γὰρ τὰς Γοργόνας λέγουσι δαίματα φέρειν τοῖς ἀνθρώποις, τὸ δὲ ὄλον εἶδον φησὶν αὐτὰς ἐ γραφῇ πτερωτὰς, ἀλλ' ἔχ ἀρπακτικὰς.
 52. **ΒΔΕΛΥΤΡΟΠΟΙ.** Ἄς ἰδὼν τις φησὶ βδελύξαντο καὶ τραπίη μισήσας αὐτὰς ὡς δυσειδεῖς, ἀπὸ γὰρ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν λείβουσι σαλαγμὸν αἱματηρόν.
 57. **ΤΟ ΦΥΛΟΝ.** Τὸ γένος, ἐδέποτε φησὶ τοῖσδε γένος εἶδον, μήδε ἴδοιμι.
 59. **ΤΡΕΦΟΥΣ' ΑΛΛΑΤΕΙ.** Ἄλλος ἄτης.
 60. **Κ' ΑΝΤΕΤΘΕΝ ΜΕΝ ΟΥΝ.** Ὡσε φησὶν, εἰ θεραπείας χρεία, αὐτῶ μελέσθω τῶ Ἀπόλλωνι, καὶ γὰρ εἰ θεραπείας χρεία, αὐτὸς ἔστιν ἰατρός, εἰ δὲ μαντείας, πάλιν αὐτὸς ἔστι τερασκόπος.
 75. **ΕΛΩΣΙ.** Ἐλάσωσιν.
 78. **ΒΟΥΚΟΛΟΜΑΙΟΣ.** Περιέπων, ἐνεργῶν.
 80. **ΑΓΚΑΘΕΝ.** Ἐν ταῖς ἀγκάλαις.
 85. **ΜΗ ΑΔΙΚΕΙΝ.** Συνίζησις, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ, μὴ ἀμελεῖν.
 91. **ΠΟΜΠΑΙΟΣ.** Ὁδῖος γὰρ ὁ θεός. **ΠΟΙΜΑΙΝΩΝ.** Φυλάσων.
 92. **ΣΕΒΕΙ ΤΟΙ.** Τῆτο διὰ μέσον.

Β΄.

98. **ΑΛΛΩΜΑΙ.** Πλανῶμαι.
 99. **ΕΧΩ ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΑΙΤΙΑΝ.** Σφαγεῖση (sic) φησὶν αἰτιῶμαι παρ' ἰκίων, ὡς ὑπὸ τῆ Ὁρέστη τῆ ἡμετέρη υἱῆ ἀνηρέθη.
 101. **ΜΗΝΙΕΤΑΙ.** Ὁργίζεται.
 110. **ΟΡΩ ΠΑΤΟΥΜΕΝΑ.** Ἀνατετραμμένα.
 111. **ΕΞΑΛΥΘΑΣ.** Ἐκφυγῶν.
 112. **ΑΡΚΥΣΜΑΤΩΝ.** Δικτύων.
 122. **ΦΟΝΕΥΣ Δ' ΟΡΕΣΤΗΣ.** Ὁ μὲν Ὁρέστη φησὶν οἴχεται Ἀθήναζε πυθό-

μενος, αἱ δὲ Ἐρινύες μόλαι καθεύθεσιν, ὑπὸ πόνου ἴσως καὶ Ἀπόλλωνος, τῆ τραγωδοποιῆ τῆτο ἐπιτηδεύσαντος, ἵνα διὰ τήτε ἰμφανὲς γένηται τὸ ἄγριον αὐτῶν καὶ χαλιπὸν.

131. ΚΛΑΓΓΑΙΝΕΙΣ. Βοῶς.
 135. ΑΛΓΗΣΟΝ ΗΠΑΡ. Οὕτως ἄλγησον ὡς μασιζόμενος.
 150. ΚΑΘΙΠΠΑΣΩ. Κατεπολέμησας.
 153. ΤΟΝ ΜΗΤΡΑΔΟΙΑΝ. Συλληπτικῶς χρῆ λέγεσθαι τὸν μητραλοΐαν.
 163. ΠΑΕΟΝ. Ὑπὲρ τὸ δίκαιον.
 172. ΠΑΡΑ ΝΟΜΩΝ. Ἐξω νόμων. ΤΙΩΝ. Τιμῶν.
 173. ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΙΣ. Ἡμᾶς δηλονότι ὅσον τὸ ἐπὶ σοι ἀναιρήσας καὶ φονεύσας.
 175. ΥΠΑΙΤΕ ΓΑΝ. Ὑπὸ γῆν.
 177. ΠΟΤΙΤΡΟΠΑΙΟΣ. Προσρόπαιος ἐκέτης.
 180. ΧΩΡΕΙΤΕ. Τὸ μὲν πρῶτον πρὸς πᾶσας ὁ λόγος, ἐξῆς δὲ πρὸς πᾶσας ἀποδίδεται.
 181. ΠΤΗΝΟΝ. Ταχύν. ΑΡΓΗΣΤΗΝ. Λευκόν. ΟΦΙΝ. Βέλος.
 205. ΠΡΟΣΤΡΑΠΕΣΘΑΙ. Προσελθεῖν. ΕΠΕΣΤΕΛΛΟΝ. Ἐκέλευσα αὐτόν.
 206. ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΕ ΠΡΟΠΟΜΠΟΥΣ. Τῆτο κατ' ἀκισμὸν εἴρηται, ὃ φασιν ἰδίωμα, τὰς διωκτῆρας προπομπὰς εἰπεῖσαι, ἀκίσειν γὰρ φασὶ τὸ τὰς γυναῖκας ἰδιωματεύεσθαι καὶ σεμνολογεῖν.
 207. ΜΟΛΕΙΝ. Ὑμᾶς δηλονότι.
 223. ΗΣΥΧΑΙΤΕΡΑΝ. Δολιωτέραν.

Γ'.

229. ΛΕΓΗ. Ὀνομάζη.
 253. ΠΡΟΣΓΕΛΑΙ. Θέλει καὶ προσέρχεται.
 294. ΤΙΘΗΣΙΝ ΟΡΘΟΝ. Καταβάλλει γὰρ ἢ ὀρθοῖ.
 327. ΜΑΤΡΩΙΟΝ. Μητρώϊον· ἐστὶ δὲ συνίησις.

Δ'.

490. ΤΑ ΒΕΛΤΑΤΑ. Ἦγουν βέλτιστα.
 543. ΑΙΔΕΣΑΙ. Αἰδέσθητι.
 563. ΘΕΡΜΩ. Θερμεργῶ.

Ε'.

1033. ΕΥΦΡΩΝ. Εὐφραντική.

ΣΧΟΛΙΑ ΤΡΙΤΑ.

Α΄.

ψ. γ. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΕΥΧΗ ΤΗΔΕ ΠΡΕΣΒΕΥΩ ΘΕΩΝ. Ἡ εἴσθεσις τῷ παρόντος δράματος ἐκ μονοσοφικῆς ἐστὶ περιόδου, καὶ ἐξῆς ἐκ συνεχῆς διπλῆς. Οἱ δὲ εἴχοι, τρίμετροι ἀκατάληκτοι εἰσὶ. Μετὰ δὲ τὸν εἰς', τὸν εἰη', τὸν εἰκ', τὸν εἰβ', κῶλυ τμήματα δ', ἃ μονόμετρα ἐστὶ βραχυκατάληκτα. Μετὰ δὲ τὸν εἰκδ', ἕτερα β' κῶλα· ὃν τὸ ἐν, δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ δὲ ἕτερον, ἐφθημιμερῆς, ἐκ τριβραχέων. Εἰ δὲ τροχαϊκὰ τὰ κῶλα ταῦτα εἴποις, ἐκ ἂν ἀμάρτοις. Ὁ δὲ τελευταῖος, Ἔπευ, μάραινε δευτέρους δῶγμασιν.

Β΄.

140. ΕΓΕΙΡ', ΕΓΕΙΡΕ. Ὁ παρῶν χορὸς συνέστηκεν ἐκ εἴχων ἰαμβικῶν τρίμετρων ἀκατάληκτων σποράδην κειμένων ιβ'· κῶλων δὲ, ἀντισπαστικῶν μονομέτρων καὶ δίμετρων καὶ τρίμετρων καταληκτικῶν καὶ ἀκατάληκτων καὶ βραχυκατάληκτων κθ'. Ἐν τελευταῖος, Μιάσορ' ἐκείνῃσιν περάσεται.

179. ΕΞΩ, ΚΕΛΕΥΩ. Εἴσθεσις διπλῆς. Οἱ δὲ εἴχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξε'. Ἐν τελευταῖος, Αὐτῆ φυλάσσω ἀναμένω τέλος δίκης.

Γ΄.

244. ΕΙΕΝ' ΤΟΔ' ΕΣΤΙ. Ὁ παρῶν χορὸς συνέστηκεν ἐκ εἴχων καὶ κῶλων λβ'. Ἐν οἱ μὲν εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι εἴχοι ιη'. Τὰ δὲ κῶλα, ἀντισπαστικά ιδ', ἡμιόλια καὶ πενθημιμερῆ, καὶ δίμετρα καταληκτικά καὶ ἀκατάληκτα, καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα καὶ καταληκτικά.

276. ΕΓΩ, ΔΙΔΑΧΘΕΙΣ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. Εἴσθεσις διπλῆς μερικῆς δύο περιόδων. Οἱ δὲ εἴχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λα'. Ἐν τελευταῖος, Ἔμνοι δ' ἀπέση τόνδε δέσμιον σέθεν.

307. ΑΓΕ ΔΗ ΚΑΙ ΧΟΡΟΝ ΑΨΩΜΕΝ. Ὁ παρῶν χορὸς συνέστηκεν ἐκ κῶλων ἀιαιπαιρικῶν ιε'. Ἐν τὰ μὲν ἐστὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ καὶ ἦτοι ἐφθημιμερῆ, τὰ δὲ πενθημιμερῆ, τὰ δὲ μονόμετρα.

322. ΜΑΤΕΡ Α Μ' ΕΤΙΚΤΕΣ. Ἡ μονοσοφικὴ αὕτη περίοδος κῶλων ἐστὶ χοριαμβικῶν κθ'. Ἐν τὰ μὲν εἰσὶν ἡμιόλια· τὰ δὲ, δίμετρα καταληκτικά καὶ ἀκατάληκτα· τὰ δὲ, τρίμετρα. Ἐν τελευταῖον, -μικτοί, αὐῶν βροτές.

348. ΓΙΓΝΟΜΕΝΑΙΣΙ ΛΑΧΗ. Ὁ παρῶν χορὸς συνέστηκεν ἐκ κῶλων χοριαμβικῶν ιβ'. Ἐν τὰ μὲν ἐστὶν ἡμιόλια· τὰ δὲ, δίμετρα καταληκτικά καὶ ἀκατάληκτα· τὰ δὲ, τρίμετρα καταληκτικά καὶ βραχυκατάληκτα καὶ ἀκατάληκτα. Ἐν τελευταῖον, Τάξιν γ' ἔχουσα καὶ δυσήλιον κνέφας· ὃς μόνος ἰαμβικός ἐστὶ τρίμετρος.

Δ΄.

400. ΠΡΟΣΩΘΕΝ ΕΞΗΚΟΥΣΑ. Εἴσθεσις διπλῆς μονοσοφικῆς συνεχῆς. Οἱ δὲ εἴχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λβ'. Ἐν τελευταῖος, Ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φρεσίν.

493. ΝΥΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΝΕΩΝ. Ὁ παρῶν χορὸς συνέστηκεν ἐκ κῶλων χοριαμβικῶν ιβ'. Ἐν τὰ μὲν ἐστὶν ἡμιόλια· τὰ δὲ, δίμετρα καταληκτικά καὶ ἀκατάληκτα καὶ βραχυκατάληκτα· τὰ δὲ, τρίμετρα καταληκτικά καὶ ἀκατάληκτα καὶ βραχυκατάληκτα. Ἐν τελευταῖος, Ὀλετ' ἄκλαυτος, αἴγος.

Ε΄.

569. ΚΗΡΥΣΣΕ, ΚΗΡΥΞ. Εἴσθεσις διπλῆς καθόλου. Οἱ δὲ γίχοι εἰσὶν ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρμβ΄. Ὡν τελευταῖος, Σωτήριον τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

781. ἸΩ ΘΕΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ. Ὡδὴ χορῆ ἐπωδική, διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλὴν τίθεσθαι. Ἔχει δὲ τοὺς πρώτους μὲν γ' γίχους ἰαμβικὰς τρίμετρους ἀκατάληκτους. Τὰ δὲ ἐξῆς κῶλὰ εἰσὶν ἀντισπαστικά πνευθμιμερῆ καὶ δίμετρα καταληκτικά καὶ ἀκατάληκτα καὶ βραχυκατάληκτα καὶ τρίμετρα ἰγ΄.

87. ΟΥΚ ΕΣΤ' ΑΤΙΜΟΙ. Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας καὶ μονοστροφικῆς ἔχουσα τὰς περιόδους. Εἰσὶ δὲ τὰ τῆ χορῆ μὲν κῶλα, ἀντισπαστικά· τὰ δὲ τῆ ἑτέρας προσώπων, ἰαμβικοί γίχοι τρίμετροι. Τῆς πρώτης οὖν περιόδου γίχοι εἰσὶν ἰγ΄.

840. ΕΜΕ ΠΑΘΕΙΝ ΤΑΔΕ, ΦΕΥ. Ἡ γροφὴ αὕτη τῆ χορῆ, κῶλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δίμετρων βραχυκατάληκτων καὶ καταληκτικῶν καὶ πνευθμιμερῶν καὶ μονομέτρων καὶ τρίμετρων ἰα΄.

873. ΕΜΕ ΠΑΘΕΙΝ ΤΑΔΕ, ΦΕΥ. Ἡ μεσσηδικὴ αὕτη ἀντιγροφὴ κῶλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν ἰα΄. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐστὶ κῶλα ἂ καὶ ἐν τῇ γροφῇ εἴρηκεν.

884. ΟΥΤΟΙ ΚΑΜΟΥΜΑΙ. Εἴσθεσις διπλῆς συνεχῆς μερικῆς. Οἱ δὲ γίχοι εἰσὶν ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι λε΄. Ὡν τελευταῖον, Τὴνδ' ἀσύνηκον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

919. ΔΕΞΟΜΑΙ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. Εἴσθεσις διπλῆς ἐν ἐκθέσει τῆ δράματος, ἀμοιβαίας τὰς περιόδους ἔχουσα. Εἰσὶ δὲ τὰ μὲν τῆ χορῆ κῶλα, χοριαμβικά· τὰ δὲ, τῆ ἑτέρας προσώπων, ἀναπαιστικά. Εἰσὶ δὲ τὰ τῆς πρώτης ταύτης γροφῆς κῶλα, χοριαμβικά ὅμοια τοῖς προῤῥηθεῖσιν ἰα΄.

930. ΤΑΔ' ΕΓΩ ΠΡΟΦΡΟΝΩΣ. Τὰ κῶλα ταῦτα ἀναπαιστικά ἐστὶ δίμετρα καὶ μονόμετρα ἰα΄.

941. ΔΕΝΔΡΟΠΗΜΩΝ ΔΕ. Τὰ τῆ χορῆ ταῦτα κῶλα, χοριαμβικά ἐστὶν ἰα΄, ὅμοια καὶ ἰσόμετρα τοῖς ἄνω. Ἔστι δὲ ἀντιγροφὴ τῆς ἄνω γροφῆς.

952. Η ΤΑΔ' ΑΚΟΥΕΤΕ. Τὰ κῶλα ταῦτ' ἀναπαιστικά ἐστὶ δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικά ζ΄.

959. ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΑΣ. Στροφὴ ἑτέρα. Τὰ δὲ κῶλὰ εἰσὶ χοριαμβικά ὅμοια τοῖς ῥηθεῖσι ἰβ΄.

971. ΤΑΔΕ ΤΟΙ ΧΩΡΑΙ. Τὰ κῶλα ταῦτα ἀναπαιστικά εἰσὶ δίμετρα καὶ μονόμετρα η΄.

979. ΤΑΝΔ' ΑΠΛΗΣΤΟΝ ΚΑΚΩΝ. Ἀντιγροφὴ τῆς ἄνω γροφῆς. Τὰ δὲ κῶλὰ εἰσὶ χοριαμβικά ὅμοια ἰβ΄.

991. ΑΡΑ ΦΡΟΝΟΥΣΙ. Τὰ κῶλα ταῦτα ἀναπαιστικά ἐστὶ δίμετρα καὶ μονόμετρα η΄.

999. ΧΑΙΡΕΤ' ΕΝ ΑΙΣΙΜΙΑΙΣ ΠΛΟΥΤΟΥ. Στροφὴ ἑτέρα. Τὰ δὲ κῶλὰ εἰσὶ χοριαμβικά ὅμοια τοῖς ῥηθεῖσι ζ΄.

1006. ΧΑΙΡΕΤΕ Χ' ΥΜΕΙΣ. Τὰ κῶλα ταῦτα ἀναπαιστικά ἐστὶ καὶ δίμετρα καὶ μονόμετρα ἰα΄.

1017. ΧΑΙΡΕΤΕ, ΧΑΙΡΕΤΕ Δ' ΑΥΘΙΣ. Ἐτέρα γροφὴ. Τὰ δὲ κῶλὰ εἰσὶ χοριαμβικά ὅμοια τοῖς ῥηθεῖσιν η΄.

1024. ΑΙΝΩ ΔΕ ΜΥΘΟΥΣ. Ἐτέρα περίοδος ἐν ἐκθέσει τῆ δράματος. Οἱ δὲ γίχοι εἰσὶν ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἰη΄.

1035. ΒΑΤ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ. Ἐτέρα γροφὴ ἐν ἐκθέσει τελευταία τῆ δράματος. Τὰ δὲ κῶλα χοριαμβικά ἐστὶν ὅμοια τοῖς ῥηθεῖσι δεκαεξ΄.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIA

EUMENIDES

EX INTERPRETATIONE LATINA EMENDATA

VIRI ILLUSTRIS

THOMÆ STANLEII:

EJUSDEM

COMMENTARIUS PERPETUUS

CUM ACCESSIONIBUS AMPLISSIMIS

AD FIDEM AUTOGRAPHI MS. NUNC PRIMUM EDITIS.

ARGUMENTUM ÆSCHYLI TRAGŒDIÆ

QUÆ

INSCRIBITUR EUMENIDES.

ORESTES Delphis a Furiis obsessus, Apollinis consilio Athenis Templum Minervæ accessit; cujus consilio victor evadens, reversus est Argos. Furias autem cum placasset, nominavit Eumenides. Apud neutrum habetur hæc fictio.

Dramatis Personæ.

PYTHIAS vates.

APOLLO.

ORESTES.

Umbra CLYTEMNESTRÆ.

CHORUS Furiarum.

MINERVA.

DEDUCTRICES.

Prologum agit Vates.

ÆSCHYLI TRAGŒDIA

EUMENIDES.

IAMB I.

I. PYTH. **E**QUIDEM primum precibus hisce veneror Deorum
Primam vatem, Terram: post hanc vero, Themis;
Hæc nimirum a matre secunda huic insedit
Oraculo, ut fertur. In tertia autem
Sorte, volente ea, nec invito quoquam, 5
Titanis, alia Terræ filia, sedit
Phœbe; hæc vero dedit natale donum
Phœbo, et nomen habet a Phœbe denominatum.
Linquens autem lacum, et Deliam petram,
Appellens ad littora Palladis naves excipientia, 10
Ad hanc terram accessit, et Parnassi sedem.
In pompa vero deducunt eum, et plurimum colunt
Vias excindentes filii Vulcani, ¹ terram
Horridam reddentes frugiferam.
Advenientem vero eum valde honorat populus, 15
Delphusque rex regionis hujusce gubernator.
Jupiter autem animum ejus divina afflans arte,
Hunc quartum statuit vatem in solio:
Jovisque patris propheta est Loxias.
Hos precibus initio invoco Deos. 20
Pallas autem Pronæa in sermone celebratur.
Veneror etiam Nymphas, ubi Corycia petra
Cava, avium amans, Dæmonum habitaculum.
Bacchus vero locum possidet, neque oblita sum,
Ex quo Bacchis in prælio dux fuit Deus, 25
Instar leporis Penthei mortem inferens.
Plistique fontes, et Neptuni robur
Invocans, et perfectum altissimum Jovem.
Deinde vates in solio sedeo.
Et nunc quidem ut consequar priores introitus, 30
Quam auspiciatissime concedant, et si qui a Græcis adsunt,

¹ MS. Qui terram incultam et infestam latrociniis fecerunt cultam et mitem.

Eant sorte sortientes, ut moris est:

Vaticinor enim, quemadmodum dirigit Deus.

- ² Atrociam profecto dicere, atrociam etiam oculis cernere,
 Iterum me misit ex ædibus Loxiæ, 35
 Ut neque sustinere, neque attollere gradum valeam:
 Manibus autem curro, non crurum velocitate.
- ³ Tremebunda enim anus, nihil, puero similis,
 Ego quidem serpo ad recessum multis coronis redimitum.
 Video autem virum in umbilico Diis invisum 40
 Sedentem, ⁴ contaminatum, a cuius manibus
 Stillat sanguis, recens evaginatum gladium
 Tenentem, et oliivæ prælongum ramum,
 Lana prægrandi prudenter coronatum,
 Albo villo. Hic enim aperte eloquar. 45
 Coram vero hocce viro admiranda cohors
 Mulierum in solis sedens dormit:
 Non mulieres, verum Gorgonas dico.
 Sed neque Gorgonum formis assimilabo:
 Vidi enim illas pictas Phineos 50
 Cœnam auferentes: hæ quidem sine penis apparent,
 Nigræ omnino abominandæ.
 Stertunt autem non fictis flatibus:
 Ex oculis quoque distillant exosam vim.
 Ornatusque talis, qualis neque recte ad Deorum imagines, 55
 Aut in ædes hominum inferatur,
 Gentem hujusce commercii nunquam vidi;
 Nec terra aliqua gloriatur hoc genus
 Nutrire sine damno, non ingemiscere ob labores.
 Abhinc jam harum ædium domino 60
 Ipsi Loxiæ præpotenti curæ sit.
 Medico-vates est et portentorum interpres,
 Aliisque ædium expiator.
- APOL. Non te ⁵ prodam: usque ad finem vero tibi custos
 Prope astans, ⁶ longe quoque absens, 65

² MS. Atrociam profecto dictu, atrociam etiam visu, retrocedere me fecerunt ex ædibus Loxiæ.

³ MS. Anus terre facta nihil est, aut æqualis puero.

⁴ MS. Supplicem.

MS. Deseram.

⁶ MS. Et cum longe abfuero.

Inimicis tuis non fiam mitis.

Et nunc quidem protervas hasce vides

Somno captas. Cadent abominandæ virgines,

Anus, filiæ vetulæ, quibuscum haud commiscetur

Deorum quisquam, hominumve, aut ferarum :

70

Malorum vero ⁷ causa fuere : unde et malas

Tenebras incolunt, Tartarumque subtus terra,

Odia hominum Deorumque cœlestium.

Nihilominus fuge, neque labascat animus.

Exagitabunt enim te per continentem longam

75

Sine tædio errantem per terram,

Perque mare, et urbes circumfluas.

Ne ante fatigeris huncce demulcens

Laborem : accedens vero ad urbem Palladis

Sedeto, antiquum ulnis amplexus simulacrum :

80

Ibique horum iudices delinientesque

Sermones habentes, artificium inveniemus,

Ut in æternum ab his liber evadas laboribus.

Ego enim persuasi te ut maternum corpus interficeres.

OREST. Rex Apollo, nosti me injuriam non fecisse ;

85

Et quoniam nosti, ne me negligas.

Robur tuum ad faciendum sat idoneum est.

APOL. Memineris, nec timor opprimat mentem tuam.

Tu vero, O Mercuri, fraternus sanguis et ab eodem patre,

Serva eum : merito nomen obtinens,

90

Deductor esto, hunc meum regens

Supplicem. Veneratur Jupiter hanc venerationem

Provenientem mortalibus auspicata fortuna.

II. UMB. ⁸ Dormitisne? ohé, et quid opus est dormientibus?

CLYT. Ego vero a vobis hic ⁹ neglectui habita sum

95

Inter cæteros mortuos, quod interfeci *Agamemnonem*

Probrum in mortuis non deficit.

Erro turpiter : vobisque dico quod

Maxime ¹ incusor ab hisce.

⁷ MS. Causa etiam genitæ sunt.

⁸ MS. Dormiatis. *Ironice.*

⁹ MS. Sic contempta inter alios mortales passa cædem, quod ego interfeceram Agamemnonem. Inter manes opprobrium non cessat.

¹ MS. Sustineo pœnam ab illis.

EUMENIDES.

⁷ Flagelliferi,
 Inimici tortoris, 160
 Grave, valde grave frigus sustineo.

ANTISTROPHE 2.

Talia perpetrant juniores Dii
 Imperio potiti præter jus.
 Sanguinem stillantem thronum
 A capite ad pedes 165
 Licet terræ umbilicum
 Videre, sanguinis
 Terribile piaculum libenter sustinentem.

STROPHE 3.

Domestico vero, vates, tuo inquinamento
 Recessum contaminasti, ipse 170
 A teipso prouens, ipse eum vocans,
 Injustorum quidem Deorum simulacra honorans,
 Ab antiquo vero genita fata perdens.

ANTISTROPHE 3.

In me quoque sævus, sed hunc non solvet,
 Sub terra fugiens, 175
 Nunquam liberabitur.
 Cædis autem reus cum sit, alium in capite illius
 Contaminatorem possidebit.

I A M B I.

APOL. Statim, jubeo, his ædibus
 Excedite, discedite a recessibus fatidicis; 180
 Ne accepto alato albo serpente,
 Ab aureo nervo cum impetu prorumpente,
 Præ dolore emittas nigram, ex hominibus, spumam,
 Evomens grumos quos e cæde hausisti.
 Ædibus hisce accedere non convenit: 185

⁷ MS. More flagellatoris, infesti carnificis, ita ut habeam gravem horrorem.

- Verum ubi mortis capitalis auctores, ⁸ oculos effodientes
 Vindictæ, cædesque, seminisque liberorum
 Abortus, testium exsectio, et partium extremarum ⁷ nputatio,
 Lapidatioque; ubi mussitant ejulatum multum
 Sub spina defixi: age, auditis 190
 Qualis convivii, Diis abominandæ,
 Desiderium habetis. Quodammodo indicat modus
 Formæ *vestræ*. Antrum leonis sanguinem sorbentis
 Inhabitare tales par est, non oraculis
 In hisce vicinis morari scelus. 195
 Excedite absque pastore pascentes:
 Talem enim gregem Dii omnes aversantur.
 EUM. Rex Apollo, ausculta mihi vicissim.
 Tu ipse horum non particeps es,
 Verum unus, unicus totius rei auctor es. 200
 APOL. Quomodo? tam longe sermonem extende.
 EUM. Oraculo jussisti ut hospes matrem interficeret.
 APOL. Oraculo jussi ut pœnas sumeret in vindictam patris,
 EUM. Deinde pollicitus es te fauturum novo sanguini.
 APOL. Etiam jussi ad has domos reverti. 205
 EUM. Et deductrices hæcæ probris insectaris.
 APOL. Non enim his ædibus accedere par est.
 EUM. Verum hoc nobis mandatum est.
 APOL. Quis hic honor, jacta præmium *hoc* amplum.
 EUM. Matricidas ex ædibus arcemus. 210
 APOL. Quid enim? mulieris cædes quæ maritum interfecit
 Non habeatur pro cæde consanguinea.
 Omnino inhonora et rem nihili fecisti
 Junonis jugalis et Jovis fœdera.
 „ Venus etiam inhonora hoc sermone abjicitur, 215
 „ Unde mortalibus adveniunt deliciae charissimæ.
 „ Thorus enim viro et uxori fatalis est,
 „ Majorque juramento, Justitia ⁹ munita.
¹ Tu igitur sese invicem interficientibus pœnas remittis,
 Ita ut negligas, neque iræ indulgeas: 220
 Dico te injuste Orestem ² persequi.
 Hoc enim novi te in animo versare,
 Alias vero manifesto agentem, mansuetiorem.

¹ MS. Oculifodæ.⁹ MS. Munitus.¹ MS. Si igitur.² MS. Extorrem facere.

- At causam hanc Minerva Dea judicabit.
- EUM. Virum istum non relinquam unquam. 225
- APOL. Tu igitur persequere, et plus laboris insume.
- EUM. Pœnas meas ne tu differas verbis.
- APOL. Nolo sustinere ut tibi pœnas det.
- EUM. Magnus enim diceris apud solium Jovis.
Ego vero, trahit enim secum maternus sanguis vindictam, 230
Hunc virum persequor, et instar venatricis sequor.
- APOL. At ego opitulabor, et supplicem liberabo:
Atrox enim inter homines et Deos
Est ira supplicis, si volens eum prodidero.
- III. OREST. Regina Minerva, Apollinis jussu 235
Advenio, ³ propitie vero suscipe
Non contaminatam neque impuram manum,
Sed jam languidum, incussum
Aliis ædibus viisque mortalium:
Similiter terram et mare pertransiens, 240
Observans Apollinis jussa oraculo data,
Accedo domum et simulacrum tuum, O Dea.
Hic morabor, expectans causæ finem.
- CHOR. Sit ita. Hoc viri est manifestum signum. 245
Sequere consilia indicis vocem non edentis.
Sicut enim canis vulneratum hinnulum,
Ex sanguinis guttis indagamus.
Multis autem laboribus ⁴ gravissimis anhelant
Viscera: terræ enim omnis peragratus est locus,
Et supra mare sine alis volans 250
Huc persecuta veni, non tardior nave.
Et hic nunc hic resedit.
Odor humani sanguinis arridet mihi.

SYSTEMA.

- Vide, vide iterum,
Observate omnia. 255
Ne aufugiat
Matricida impunis.

³ MS. Propitie vero suscipe supplicem fugatum, non piacularem, sc. qui nuper expiatus fuit, et manu non impurgata.

⁴ MS. Virum persequentibus.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Hic rursus robur non habens, simulacrum
 Amplexus Deæ immortalis,
 Iudicio se sistet ob manuum facinus. 260

ANTISTROPHE.

Hoc autem fieri non queat: maternus sanguis humi est,
⁵ Non tollendus, papæ!
 Liquidum terra fusum periit.

IAMB I.

Verum vicissim oportet te dare, a vivo ut sorbeam
 Rubrum e membris libum, a te vero 265
 Pastum habeam haustus non hauriendi:
 Et vivum te macerans deducam deorsum.
 Vicissim pœnas lues ob maternum infortunium.
 Ibi videbis ⁶ quis mortalium injuria affecit alium,
 Seu in Deum, sive in hospitem aliquem 270
 Impie agens, aut in charos parentes,
 Unumquemque ferentem pœnas facinori pares.
 Pluto enim potens est mortalium iudex
 Sub terra.
 Omnia inspectat animo memori. 275
 OREST. Ego, malis edoctus, novi
 Multa purgamenta, et loqui cum oporteat,
 Et silere similiter: hac vero in causa
 Loqui constitutus sum a sapiente informatore.
 Dormit enim et elanguescit manus sanguis, 280
 Maternæ cædis ⁷ reatus eluitur.
 Recens enim cum esset apud domum Dei
 Phœbi, purgamentis porcellorum cæsorum ablatum est.
 Multus autem mihi fiat initio sermo,

⁵ MS. Difficilis est collectu, liquidus *sanguis* in terram effusus, perit.

⁶ MS. Quis hominum violavit seu Deum.

⁷ MS. Piaculum existit elutum.

	Qui adveni innocua præsentia.	285
	Tempus purgat omnia senescens simul.	
	Et nunc quidem e puro ore fauste invoco	
	Reginam hujusce regionis Minervam, ut mihi	
	In auxilium veniat: possidebit autem sine hasta	
	Meque ipsum et terram et Argivum populum,	290
	Fidum merito in perpetuum auxiliatorem.	
	Verum seu in locis regionis Libycæ	
	Circa Tritonis fluentum, rivi ubi nata est,	
	Rectum statuit aut coopertum pedem,	
	Amicis auxilium ferens, sive Phlegræam planitiem,	295
	Ut dux fortis, inspectat,	
	Veniat, audit enim etiam procul existens Deus,	
	Ut horum averruncatrix mihi fiat.	
CHOR.	Nec Apollo te aut Minervæ robur	
	Liberet, ut neglectus	300
	Non erres, ⁸ ubi animo gaudeas ignorans,	
	⁹ Incruentum animal dæmonum umbra.	
	Neque vicissim loqueris, sed exspuis sermones,	
	Mihi nutritusque et sacratus.	
APOL.	Etiam vivus me pasces, neque ad altare cæsus:	305
	Hymnum vero audies hunc ligatorium tui.	

ANAPÆSTI.

CHOR.	Age autem, jungamus chorum, quoniam	
	¹ Cantum exosum	
	Ostendere statutum est,	
	Simulque proferre ut sortes <i>nostras</i> inter homines	310
	Disponit cœtus simul;	
	Recti judices cupimus fore.	
	Puras	
	Manus habentibus	
	Nulla a nobis ira adrepat,	315
	Illæsus in æternum manet.	
	Ei vero qui scelerate agens, quemadmodum <i>hic fecit</i> ,	

⁸ MS. Nescientem gaudere.

⁹ MS. Victima sine sanguine, umbra larvarum.

¹ MS. Visum est edere cantum dirum.

EUMENIDES.

75

Sanguineas manus occultat,
 Testes veræ mortuis
 Faventes, ultrices sanguinis
 Certo apparemus.

320

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Mater quæ me peperisti, O mater
 Nox cæcis et videntibus,
 Pœnas audi. Latonæ enim filius
 Inhonoram me facit,
 Hunc auferens
 Hinnulum, maternæ cædis
 Expiationem propriam.

325

²Super mactatum vero
 Hic cantus, delirium,
 Insania, amentia,
 Hymnus Furiarum,
 Ligatorius animorum, absque lyra
 Cantatus, exsiccans mortales.

330

ANTISTROPHE I.

Hanc enim sortem validum
 Fatum ³statuit firmiter
 Manere, quibus cædium perpetratio
 Inanis contigit,
 Hosce persequamur, donec
 Sub terra veniat: mortuus autem
 Non admodum liber est.

335

Super mactatum vero
 Hic cantus, delirium,
 Insania, amentia,
 Hymnus Furiarum,
 Ligatorius animorum, absque lyra
 Cantatus, exsiccans mortales.

340

345

² MS. Super ipso devoto, *Oreste*.

³ MS. Decrevit nos habere in perpetuum.

	Attribuerunt quicquid est in æternum mihi, Selectum munus Theseos posteris;	405
	Unde veni propere indefesso pede, Absque alis vento implens sinum ægidis, Pullos adultos adjungens currui. Novum vero cernens hoc terræ commercium, Nihil quidem timeo, admiratio vero oculis inest,	410
	Qui tandem estis: omnes autem in commune alloquor; Hunc etiam hospitem insidentem simulacro meo, Et vos nulli mortalium generi similes, Nec inter Deas a Diis visas, Neque mortalibus formis similes.	415
	Deformem vero proximos conviciari Longe a recto est, et abest Justitia.	
CHOR.	Audies cuncta breviter, O Jovis filia. Nos sumus Noctis æternæ filiæ: Diræ vero vocamur in ædibus sub terra.	420
MIN.	Genus quidem novi, et unde nomen obtines.	
EUM.	Honores meos statim audies.	
MIN.	Intelligam si quis aperte loquatur.	
EUM.	Homicidas ex ædibus arcemus.	
MIN.	⁶ Et hoc interfectori cædis est terminus?	425
EUM.	Ubi gaudere ⁷ nusquam moris est.	
MIN.	Numquid et tale exilium huic inclamas?	
EUM.	Matricida enim fore ⁸ dignatus est.	
MIN.	Nullius aliæ necessitatis metuens iram?	
EUM.	Ubi enim tantus stimulus ac matrem interficere?	430
MIN.	Duobus præsentibus ⁹ dimidium sermonis adest.	
EUM.	At juramentum neque in se recipere, neque dare vult.	
MIN.	Malis haberi justa quam juste agere.	
EUM.	Quomodo? dic: verborum prudentum non indiga es.	
MIN.	Dico, iniqua vi juramenti haud vincere.	435
EUM.	Verum examina, litem vero juste dirime.	
MIN.	Numquid penes me erit causæ finis?	
EUM.	Quidni? veneramur dignam e dignis.	
MIN.	Quid ad hæc, hospes, respondere vis?	

⁶ MS. Hiccine est interfectori jugulationis exitus.

⁷ MS. Nunquam.   ⁸ MS. Sustinuit.

⁹ MS. Ego alteram partem nunc audivi.

- Referens vero patriam, et genus, et ærumnas 440
 Tuas, deinde propulsa hanc querelam.
 Si modo causa fretus, simulacrum hoc
 Sedes amplexus prope domum meam
 Venerandus supplex, instar Ixionis;
 His omnibus responde quod mihi captu facile sit. 445
- OREST. Regina Minerva, primum ex postremis
 Tuis verbis argumentum capiam magnum.
 Non sum contaminatus, neque inquinamentum contrahit
 A manu mea amplectenti simulacrum tuum.
 Horum vero signum tibi proferam magnum: 450
 Mutus ut sit cædis reus, lex est,
 Donec a viro sanguinis expiatorio
 Cæde lactentis pecudis cruentetur.
 Dudum in aliis ædibus hæc mactavimus,
 Et animalibus et fluentis liquidis. 455
 Hanc curam sic longe removeo.
 Meum autem genus ut se habeat, statim audies:
 Argivus sum, patrem vero nosti optime,
 Agamemnonem, nautarum ducem,
 Quicum tu Trojam Ilii ¹ urbem funditus 460
 Evertisti. Hic obiit inhonore, domum reversus:
 Ipsum vafra mea mater
 Interfecit; et ² variis reticulis
 Occultans, lavatinarum testata est cædem.
 Egoque reversus, exulans antea temporis, 465
 Interfeci matrem, neque id nego,
 Pœnis vicissim lethalibus ob charissimi patris necem.
 Et horum in commune Apollo particeps fuit,
 Dolores prædicens stimuli instar pungentes cor,
 Si horum quicquam non facerem adversus cædis auctores. 470
 Tu, utrum juste necne, litem dirime.
 Tecum enim agens omnino hæc laudabo.
- MIN. Res major est quam ut mortalium quis existimet
 Se posse dirimere: nec mihi quidem licet
 Cædis litem celeriter vindictam provocantis determinare. 475
 Nihilominus et tu instructus
 Supplex venisti purus innoxius ad ædes *meas*,

¹ MS. Urbem ne-urbem evertisti.

² MS. Opertis *vel* fallacibus.

Simulque inculpatum te existentem recipio in urbe.
 Hæ vero habentes portionem infelicem,
 Nec consecutæ victoriam, 480
 Retrocedant: ³ venenum ex animis
 Terra cadens, haud ferendus æternus est morbus.
 Hæc quidem utramque partem manent;
 Concoquere ægre-maturanda possum.
 Verum quandoquidem res huc pervenit, 485
 Cædis iudices juramento obligatos seligens
 Hanc legem in æternum duraturam feram.
 Vos autem testimonia et argumenta
 Vocate in auxilium causæ juramenta.
 Secernens vero civium meorum optimos 490
 Veniam, ad recte dirimendam hanc causam:
 Juratos nihil iniquum proferre.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHOR. ⁴ Nunc eversio novarum
 Legum, si vicerit
 Causa noxia 495
 Hujusce matricidæ.
 Omnes jam mortales hoc
 Facilitati adaptabit (*ad idem aggrediendum promptos faciet*).
 Multi impuniti a liberis illati
 Dolores manent parentibus, 500
 Identidemque in posterum erunt.

ANTISTROPHE I.

Neque Furiarum quæ mortales inspectant
 Adrepet ira aliqua
 Hisce facinoribus:
 Omne permittam fatum. 505
 Audiet enim alius aliunde

³ MS. Virus, *h. e. sanguis*, cadens in terram de industria est lues perpetua.

⁴ MS. Nunc eversio novarum legum, *sc. Apollinis et Minervæ juniorum Deorum*, si accusatio et punitio hujus parricidæ obtinebit.

EUMENIDES.

81

Proferens proximorum æumnas,
Initium et successionem laborum
Non amplius quieta. Miser quis
Frustra consolatur se,

510

STROPHE 2.

Neque quis invocet nos
Calamitate percitus,
Hoc verbum inclamans,
Eheu Justitia!
Eheu Furiarum throni!
Talem fortasse pater quis
Aut mater recens vulnerata
⁵Ejulatum ejulet: quandoquidem
Cecidit domus Justitiæ.

515

ANTISTROPHE 2.

Aliquando severitatem
Et animorum inspectionem
Incumbentem metuit.
Proficuum est
Sana mente fore, ob dolorum metum.
Quis vero nihil in luce
Cordis enutriens,
Sive urbs sive homo similiter,
Amplius veneretur Justitiam?

520

525

STROPHE 3.

Neque vitam legibus solutam,
Nec tyranno subditam
Laudes.
Medio omni robur
Deus dedit: alia
Aliter inspicit.
Compendiose dico,
Impietatis filia est
Injuria quam certissime:

530

535

⁵ MS. Miserationem commovebit.

E sanitate vero animi provenit
 Omnibus chara et
 Votis expetita felicitas. 540

ANTISTROPHE 3.

In summa vero dico,
 Altare Justitiæ reverere:
 Neque ipsam,
 Lucrum respiciens, impia
 Pedis conculcatione ignominia afficias. 545
 Vindicta enim aderit,
 ° Firmus manet finis.
 Ad hæc vir parentes venerandos
 Honoret admodum,
 Et hospites honorantia 550
 Ædium commercia
 Revereatur.

STROPHE 4.

Porro vir qui non coactus
 Justus fuerit, infelix non erit:
 Funditus perire nunquam queat. 555
 In contraria audacem legum violatorem dico,
 Omnia commiscentem injuste,
 Violente tandem 7 naufragium facere,
 Cum velum invaserit tempestas
 Fracta antenna. 560

ANTISTROPHE 4.

Invocat autem non audientes:
 ° Medio concutietur turbine.
 Ridet Deus hominem audacem,
 Nunquam hoc gloriantem, cernens inextricabili
 Infortunio quasi loro vinctum, nec 9 scopulum prætergres-
 sum: 565

° MS. Ratum, certum, manet supplicium.

7 MS. Perdere.

8 MS. Graviter luctabitur medio turbine.

9 MS. Transilientem funem, capistrum.

¹ Priorem felicitatem
Scopulo Vindictæ impingens,
In perpetuum periit indefletus ignotus.

I A M B I.

- V. MIN. Promulga, præco, et multitudinem cohibe,
Aures penetrans Tyrrhena 570
Tuba, humano spiritu impleta,
Intentam vocem proferat multitudini.
Repleto enim hocce concilio,
Tacere præstat, et leges meas ediscere
Totam urbem in perpetuum : 575
Et ut horum recte dijudicetur causa,
- CHOR. Rex Apollo, ² quæ habes, retine.
Dic quid tibi cum hac re.
- APOL. Testimonium ferens veni: est enim ædium
Supplex hic vir, ædium mearum 580
Domesticus: ³ hujusce autem cædis expiatorius sum ego,
Simulque causam ipse ago: verum incusor
Hujusce maternæ cædis. Tu vero introduc
Ut nosti, hanc confirmans causam.
- MIN. Vestrum est loqui, introduco vero causam. 585
Actor primus initio loquens
⁴ Fiat totius rei verus informator.
- EUM. Multæ quidem sumus, compendio vero loquemur.
Responde autem ⁵ verbum verbo vicissim adaptans.
Dic primum utrum matrem interfecisti. 590
- OREST. Interfeci. Hoc nullatenus nego.
- EUM. Unum quidem hoc est trium egregiorum facinorum.
- OREST. Non jacenti, *devicto*, hunc jactanter profers sermonem.
- EUM. Oportet ut dicas quomodo interfecisti.
- OREST. Dicam. Manu gladio armata collo vulnus infligens. 595

¹ MS. Priorem continuam felicitatem.

² MS. Dominare in eos quorum habes potestatem.

³ MS. Hanc cædem expiavi ego.

⁴ MS. Esse poterit expositor totius rei.

⁵ MS. Ad singula objecta reddens tot responsa.

- EUM. ⁶ Ab hoc persuasus es? et cujus consiliis?
 OREST. Hujusce oraculis: testis mihi adest.
 EUM. Vatesne tibi auctor fuit ut matrem interficeres?
 OREST. Adhuc quidem de fortuna mea non conqueror.
 EUM. Verum si te corripuerit calculus, fortasse aliud dices. 600
 OREST. Credo, sed a tumulo auxilia mittet pater.
 EUM. Matrem interficiens mortuis confisus est.
 OREST. Duorum enim inquinamentorum concursum habuit.
 EUM. Quomodo? doce eos qui in his jus dicunt.
 OREST. Maritum interficiens patrem meque interfecit. 605
 EUM. Tu quidem vivis, illa autem a cæde libera.
 OREST. Quid ergo eam vivam in exilium non fugasti?
 EUM. Non erat consanguinea viri quem interfecit.
 OREST. Egone vero sum matris meæ ⁷ consanguineus?
 EUM. Quomodo enim nutriit te, O homicida, 610
 Intra zonam? abominaris charissimum maternum sanguinem?
 OREST. Jam tu testimonium fer: indica autem mihi,
 Apollo, si ipsam juste interfeci.
 Fecisse enim, ut res est, non negamus;
 Verum utrum juste necne tuo animo 615
 Videatur hæc cædes facta, judica, ut hisce referam.
 APOL. Referam vobis hanc Minervæ
 Legem vere, vates cum sim non mentiar.
 Nunquam dixi quid fatidicis in sedibus
 De viro, muliere, aut urbe, 620
 Quod Jupiter cælestium pater non præcepit.
⁸ Hoc quidem jus quantum valeas edisce.
 Vobis autem præcipio patris consilio obsequi.
 Juramentum enim non prævalet Jovi.
 CHOR. Jupiter, ut tu ais, hoc oraculum protulit, 625
 Ut diceres Oresti huic, quod patris necem
 Ulciscens, matris pœnas nullatenus sustineret?
 APOL. Non enim idem est, virum illustrem mori,
 A Jove concessis sceptris nobilitatum,

⁶ MS. A quo persuasus es?

⁷ MS. Consanguineus, *cum ipsa non se gesserit pro matre.*

⁸ MS. Justum hoc nostrum est quantum licet dicere et cognoscere.
 Suadeo vobis suffragari consilio Jovis. Non plus potest Jove Orcus,
Deus apud inferos.

EUMENIDES.

85

- Idque a muliere, non validis
 Arcubus longe-jaculantibus, tanquam Amazonis,
 Verum, ut audies, Minerva, vosque qui sedetis
 Ad hanc litem calculo dirimendam,
 A bello eum, adeptum
 Pleraque meliora benevolis, recipiens
 Lavatrina, absoluto lavacro, ad finem
 Vestem prope stetit, ferit autem
 Virum illigans vario, inextricabili peplo.
 Hoc viri fatum vobis relatam est,
 Venerandi viri, navarchæ. 640
- ⁹ Hanc talem retuli, ut mordeatur, *ad indignationem moveatur*,
 populus,
 Qui constitutus est ad confirmandam hanc causam.
- CHOR. Patris fatum præfert Jupiter, ut videtur ex tuo sermone:
 Ipse autem compedibus vinxit patrem vetulum Saturnum.
 Quomodo hæc hisce non contraria dicis? 645
 Vos autem hæc ut audiatis contestor.
- APOL. O abominanda animalia, Deorum odia!
 Compedes quidem solvat, est hujusce rei remedium,
 Et plurimum artificium liberatorium:
 Postquam vero viri sanguinem attraxerit pulvis 650
 Semel morientis, nulla amplius fit resurrectio.
 Horum incantamenta non concessit pater
 Meus, alia vero omnia sursum deorsum
 Versat, ¹ non omnino anhelans.
- CHOR. ² Vide quomodo patrocinaris huic reo. 655
 Matris sanguinem consanguineum effundens terra
 Deinde Argis paternas ædes incolet?
 Quibus usus altaribus publicis?
 Quæ contribulium pelvis hunc recipiet?
- APOL. Et hoc quoque dicam, et attende quam recte dicam. 660
 Mater non est partus appellati
 Procreatrix, verum nutrix fœtus recens sati.
 Procreat ille qui rigat, hæc vero ut hospes hospiti
 Servavit germen, quibus ne noceat Deus.

⁹ MS. Istam talem *Clytemnestram* depinxi.

¹ MS. Viribus non defatigatis.

² MS. Vide quomodo dispellas tua oratione pœnam exilii.

	Signum hujusce sermonis monstrabo tibi,	665
	Pater quidem fiat sine matre: ³ vicinus	
	Testis adest filia cœlestis Jovis,	
	Non in tenebris alvi enutrita,	
	Quale tamen germen nulla Dearum pariat.	
	Ego vero, Minerva, aliaque quemadmodum novero,	670
	Urbem tuam et populum faciam magnum,	
	Et hunc misi tuarum ædium incolam,	
	Fidus ut fiat in perpetuum.	
	Et hunc possideas fœderatum, O Dea,	
	Et posteros: et hæc in æternum maneant	675
	Horum fœdera ut amplectantur posteri.	
MIN.	Jam his præcipio ex animo ferre	
	Calculum justum, jam dictum est satis.	
CHOR.	Nobis quidem jam omnis emissa est sagitta:	
	Maneo ut audiam quomodo certamen hoc dijudicabitur.	680
MIN.	Quid enim? quomodo a vobis irreprehensa sim?	
CHOR.	Audivistis quæ audivistis, in pectore vero	
	Sententiam ferentes, juramentum reveremini hospites.	
MIN.	Audiatis jam legem populus Atticus,	
	Primæ causæ fusi sanguinis iudices.	685
	Manebit autem in posterum populo Ægei,	
	Semper judicium hæc erit curia.	
	Areopagum vero hunc, Amazonum sedem,	
	Tentoriaque, quando venerunt ob iram in Theseum	
	Bellum inferentes, et urbi huic	690
	Turribus altis superbæ turres opposuerunt:	
	Marti autem sacrificarunt, unde nomen obtinet	
	Petra, et Areopagus: in hoc majestas	
	Civium timorque ⁴ geminus ut injuria non fiat	
	Coercebit, dieque et noctu simul,	695
	Ipsis civibus ⁵ novitias non introducentibus leges	
	Malis accessionibus: cœno aquam	
	Limpidam inquinans, nunquam invenies potum.	
	Neque legibus solutam, neque tyrannis subditam	
	⁶ Retinentibus civibus meis consulo venerari,	700

³ MS. Prope.⁴ MS. Ei cognatus.⁵ MS. Ipsis civibus non innovantibus leges mala aliqua illuvie aliunde.⁶ MS. Colentibus.

- Et severitatem omnem extra urbem non ejicere.
 „ Quis enim mortalium nihil metuens justus erit?
 Talem juste metuentes majestatem,
 Regionisque munimentum, et urbis salutem
 Habeatis qualem hominum nemo obtinet, 705
 Neque inter Scythas, nec in Pelopis locis:
 A muneribus immunem hanc curiam,
 Venerandam, ad iram promptam, pro dormientibus
 Pervigil terræ præsidium constitui.
 Hoc quidem consilium extendi meis 710
 Civibus in futurum: ⁷ recte autem agere oportet,
 Et calculum tollere, et ⁸ litem determinare,
 Reveritos juramentum. Explicit sermo.
- CHOR. Et quidem ⁹ atrox hoc terræ commercium
 Consulo nullatenus ignominia afficere. 715
- APOL. Ego quoque oracula et mea et Jovis
 Timere jubeo, nec ¹ infructuosa facere.
- CHOR. Verum res sanguineas, non sortitus, curas,
 Oracula non amplius pura proferes hic moratus.
- APOL. Numquid et pater erravit consiliis 720
 In expiatione primæ cædis ab Ixione factæ?
- CHOR. Ais. Ego vero causam non consecuta
² Gravis admodum huic regioni conversabor iterum.
- APOL. Verum inter juniores et veteres Deos
 Inhonora es tu: vincam autem ego. 725
- CHOR. Talia fecisti etiam Pheretis in ædibus:
 Persuasisti fati ut mortales facerent immortales.
- APOL. Æquum est profecto venerantem beneficio afficere,
 Maxime vero ³ cum id roget.
- CHOR. Tu quidem veteres dæmonas corrumpens 730
 Somno decepisti veteres Deas.
- APOL. Tu quidem statim, non consecuta causæ finem,
 Evomes venenum inimicis tuis minime grave.
- CHOR. Quandoquidem ⁴ inequitas mihi vetulæ juvenis,
 Hujusce causæ auditor maneo, 735

⁷ MS. Surgere autem oportet.⁸ MS. Causam judicare.⁹ MS. Hunc gravem coetum *Furiarum*.¹ MS. Irrita.² MS. Sæva congregiar in hac regione.³ MS. Cum id roget egens.⁴ MS. Insultas.

- Ut animi ⁵ dubia irascar urbi.
- MIN.** Hoc meum est opus, ⁶ postremam litem dijudicare :
 Calculum vero hunc Oresti adjiciam :
 Mater enim nulla est quæ me genuit.
 Virilem sexum in omnibus præterquam in nuptiis 740
 Toto animo laudo, valde refero patrem.
 Ideo mulieris non præfero fatum
 Maritum interficientis ædium inspectorem.
 Vincit autem Orestes, si paria suffragia habere judicetur.
 Quam primum ejicite ex alveis sortes, 745
 Quibuscunque judicum hoc mandatum est officium.
- OREST.** O Phœbe Apollo, quomodo certamen hoc dijudicabitur?
- EUM.** O Nox atra mater, numquid vides hæc ?
 Nunc mihi aut laqueo perire, aut lucem videre est :
 Nobis enim vagari est, aut priores honores assequi. 750
- APOL.** Numerate recte ejectos calculos, hospites,
⁷ Justitiam in distributione venerantes.
 Suffragio *uno* absente damnum provenit magnum.
 Evertit domum et restituit suffragium unum.
- MIN.** Hic vir effugit sanguinis litem : 755
 Æqualis enim est numerus sortium.
- OREST.** O Pallas, quæ servasti ædes meas,
 Patria terra orbatum tu
 Me restituisti : et Græcorum aliquis dicet,
 Vir Argivus rursus in opibus 760
 Paternis habitat, Minervæ et Apollinis
 Voluntate, et omnia perficientis tertii
 Sospitatoris, qui paternum veneratus fatum
 Servat me, hasce cernens matris patrociniū agentes.
 Ego vero regioni huic et exercitui tuo 765
 Deinceps in omne tempus futurum
 Fœdus juramento confirmans, nunc domum revertor,
 Quod nunquam quisquam rex terræ huc
 Veniet inferens bene exornatam hastam.
 Ipsi enim nos in sepulchris tunc existentes 770
 Mea prætergredientes hoc tempore facta juramenta

⁵ MS. Dubia utrum irascar huic urbi.

⁶ MS. Extremam ferre sententiam.

⁷ MS. Caventes injuriam facere in discernendis.

EUMENIDES.

89

Non evitandis ⁸ comminiscemur infortuniis

Vias ⁹ molestas, et infausta itinera

Faciemus, ita ut ¹ ipsis pœniteat laboris.

Recta statuentibus et urbem hanc Palladis

775

Honorantibus perpetuo confœderata hasta

Ipsis nos erimus magis benevoli.

Salve et tu etiam, et populus urbis incola,

Auxilium hostibus non vitandum habeas,

Sospitatorumque et hasta victoriosum.

780

S Y S T E M A.

CHOR.

Eheu! Dii juniores antiquis legibus

Inequitastis, et ² e manibus abstulistis meis.

Ego vero inhonora, misera, ³ ira exardescens,

In hac terra, heu!

Eheu! eheu ⁴ luctuosam

785

Cordis guttam dimittam

Terrena corrumpentem! ex ea vero

Lichen infrugifer, illiberis,

Eheu Justitia! in terram irruens

Mortalium-corruptrices maculas in regione projiciet.

790

Ingemiscam? quid faciam,

Aut sim? mala ⁵ non ferenda

Civibus passa sum,

Eheu! grandia quidem,

Filiæ infelices

795

Noctis inhonore lugentes.

I A M B I.

MIN.

Mihi obtemperate ægre hæc non ferre.

⁸ MS. Ulciscemur diversis casibus.

⁹ MS. Animo aut voto non respondentes.

¹ MS. Ipsos.

² MS. Abstulistis prædam meam.

³ MS. Gravis vindex.

⁴ MS. Mittens, missura, rorem, stillam quandam, terræ sterilem, terræ sterilitatem inferentem. Ex ea vero aspergine tabes, impetigo, nociva fructibus arborum et hominum.

⁵ MS. Intoleranda civibus, h. e. propter quæ cives intolerandas pœnas dabunt.

EUMENIDES.

Non enim victæ estis, verum paribus suffragiis causa
 Exiit revera, non in infamiam tui.
 Præterea a Jove clara aderant testimonia, 800
 Ipse etiam oracula reddens, ipse aderat testis,
 Quod hæc Orestes perpetrans damnum non ferret.
 Vos autem huic terræ ne graviter
 Irascamini, ne indignemini, neque sterilitatem
 Immittatis, dimittentes dæmonum stillas, 805
 Cuspides agrestes exesuras semina.
 Ego enim vobis justissime spondeo
 Quod sedes et ° latibula justæ terræ,
 Nitidos sedentes ad focos,
 Habebitis, ab his civibus plurimum cultæ. 810

REPETITIO.

CHOR. Eheu! Dii juniores antiquis legibus
 Inequitastis, et e manibus abstulistis meis.
 Ego vero inhonora, misera, ira exardescens,
 In hac terra, heu!
 Eheu! eheu luctuosam 815
 Cordis guttam dimittam
 Terrena corrumpentem! ex ea vero
 Lichen infrugifer, illiberis,
 Eheu Justitia! in terram irruens
 Mortalium-corruptrices maculas in regione projiciet. 820
 Ingemiscam? quid faciam,
 Aut sim? mala non ferenda
 Civibus passa sum,
 Eheu! grandia quidem,
 Filiæ infelices 825
 Noctis inhonore lugentes.

IAMB I.

MIN. Non estis inhonoræ, neque iracunde admodum
 Deæ mortalium terram vix sanandam statuatis.
 Ego quoque Jovi freta sum, et quid attinet dicere?
 Etiam Deorum unica claves ædium novi, 830
 Ubi fulmen est obsignatum:

° MS. Penetralia terræ jure nobis assignatæ.

EUMENIDES.

91

Verum eo non opus est : tu vero mihi obsecuta
Linguæ petulantis fructum ne ejicias in terram,
Qui causæ sit omnia ut infauste eveniant.
Quiescere fac atri fluctus acerbum robur,
Ut veneranda, et mecum contubernalis :
Magnæ hujusce regionis præcipuæ victimæ
Tibi mactabuntur, puerorum et nuptiarum præses
Hunc in æternum laudabis sermonem.

835

SYSTEMA,

CHOR. Me hæc pati, eheu!
Me vetulam terram incolere
Inhonoram, heu facinus!
Spiro robur iramque totam.
Hoi, hoi, terra, eheu!
Quis subit
Latera mea dolor?
Iracundiam audi, mater
Nox: a me enim honorem publicum
Deorum fraudulentum
Facile sustulerunt doli,

840

845

850

IAMB I.

MIN, Iram tibi condono: senior enim es.
Et quidem tu multo me sapientior es,
Verum et mihi sapere dedit Jupiter non parce.
Vos autem in extraneam venientes regionem,
Hanc terram diligetis: hæc prædico.
Futurum enim tempus honorabilius erit
Civibus hisce: et tu venerabilem
Sedem retinens apud ædes Erechthei,
Consequeris a viris et ⁷ fœmineo ornatu
Qualem ab aliis mortalibus nunquam ⁸ obtineas.
Tu vero in locis nostris ne ejicias
Neque sanguineas corruptrices viscerum juvenilium
Pœnas, furentes ira a vino non excitata:
Neque accendens tanquam cor gallorum,
Inter cives meos statuas bellum

855

860

865

⁷ MS. Cœtibus mulierum.

⁸ MS. Consequeris.

Et civile, et inter se invicem atrox.
 Extraneum sit bellum, ⁹ non omnino præsens,
 In quo fuerit magnus gloriæ amor.
 Domesticæ vero avis ¹ non dico pugnam.
 Talium optionem facere tibi licet a me,
 Bene facientem, ² beneficio affectam, plurimum cultam
 Participem fore hujusce regionis Diis charissimæ.

REPETITIO.

CHOR. Me hæc pati, eheu!
 Me vetulam terram incolere
 Inhonoram, heu facinus!
 Spiro robur iramque totam.
 Hoi, hoi, terra, eheu!
 Quis subit
 Latera mea dolor?
 Iracundiam audi, mater
 Nox: a me enim honorem publicum
 Deorum fraudulentis
 Facile sustulerunt doli.

I A M B I.

MIN. Non gravabor tibi fausta dicere:
 Ut nunquam dicas te, a juniore me
 Deam antiquam, et a mortalibus civitatum incolis,
 Ingloriam errare hoc solo privatam.
 Verum si quidem tibi chara sit Suadæ veneratio,
 Linguæ meæ delinimentum,
 Tu maneat hic: si autem manere nolis,
 Non juste huic urbi inferas
 Odium iramve, aut damnum populo.
 Licet enim tibi hujusce terræ participi
 Esse in æternum juste cultæ.

CHOR. Regina Minerva, quam dicis me habituram sedem?
 MIN. Ab omni ² illasam ærumnâ; tu vero admitte.
 CHOR. Et quidem admitto: quis vero honor me manet?
 MIN. Ut nulla domus sine te prospera sit.

⁹ MS. Qui ægre accedat.¹ MS. Non approbo.² MS. Immunem calamitate.

875

880

885

890

895

EUMENIDES.

93

Tunc hoc facies, ut ego tantum valeam?
 Colenti enim casus tribuimus faustos. 900
 Numquid et mihi spondebis in omne tempus?
 Non enim mihi licet dicere quæ non perficio.
 Pene me delinisti, et recedo ab ira.
 Hanc igitur terram incolens obtinebis amicos.
 Quid ergo me jubes huic urbi exoptare? 905
 Qualia ad victoriam non malam spectant;
 Et hæc e terra, et a marino rore,
 Et a cœlo, ventorumque flatus
 Claro Sole spirantes accedere terræ,
 Fructumque terræ et pecudum uberem 910
 Civibus abundantem non marcescere tempore,
 Mortalisque seminis salutem.
 Impiis autem iracundior sis.
 Diligo enim viri germen pastoris instar,
 Justorum horum dolore liberum genus. 915
 Hæc ad te pertinent. Quod vero ad celebria
 Egregia attinet certamina, curabo ego
 Hanc victoriosam inter mortales celebrare urbem.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHOR. Recipiam Palladis contubernium,
 Neque ignominia afficiam urbem 920
 Quam et Jupiter omnipotens, et Mars,
 Præsidium Deorum statuit,
 Liberans per altaria Græcos
 Delectamentum Deorum.
 Ita ego precor 925
 Vaticinans benevole
 Futuros vitæ eventus utiles,
 Agro feliciter affluere
 Splendidum Solis jubar.

ANAPÆSTI.

MIN. Hæc ego lubenter horum civium gratia 930
 Ago, magnas et difficulter placandas
 Deas vincens.
 Hæ enim omnia quæ ad homines pertinent

EUMENIDES.

Et civile, et inter se invicem atrox.
 Extraneum sit bellum, ⁹ non omnino præsens,
 In quo fuerit magnus gloriæ amor.
 Domesticæ vero avis ¹ non dico pugnam.
 Talium optionem facere tibi licet a me, 870
 Bene facientem, beneficio affectam, plurimum cultam,
 Participem fore hujusce regionis Diis charissimæ.

REPETITIO.

CHOR. Me hæc pati, eheu!
 Me vetulam terram incolere
 Inhonoram, heu facinus! 875
 Spiro robur iramque totam.
 Hoi, hoi, terra, eheu!
 Quis subit
 Latera mea dolor?
 Iracundiam audi, mater 880
 Nox: a me enim honorem publicum
 Deorum fraudulentum
 Facile sustulerunt doli.

I A M B I.

MIN. Non gravabor tibi fausta dicere:
 Ut nunquam dicas te, a juniore me 885
 Deam antiquam, et a mortalibus civitatum incolis,
 Ingloriam errare hoc solo privatam.
 Verum si quidem tibi chara sit Suadæ veneratio,
 Linguae meæ delinimentum,
 Tu maneat *hic*: si autem manere nolis, 890
 Non juste huic urbi inferas
 Odium iramve, aut damnum populo.
 Licet enim tibi hujusce terræ participi
 Esse in æternum juste cultæ.
 CHOR. Regina Minerva, quam dicis me habituram sedem? 895
 MIN. Ab omni ² illæsam ærumnâ: tu vero admitte.
 CHOR. Et quidem admitto: quis vero honor me manet?
 MIN. Ut nulla domus sine te prospera sit.

⁹ MS. Qui ægre accedat.¹ MS. Non approbo.² MS. Immunem calamitate.

EUMENIDES.

93

- CHOR. Tune hoc facies, ut ego tantum valeam?
 MIN. Colenti enim casus tribuemus faustos. 900
 CHOR. Numquid et mihi spondebis in omne tempus?
 MIN. Non enim mihi licet dicere quæ non perficio.
 CHOR. Pene me delinisti, et recedo ab ira.
 MIN. Hanc igitur terram incolens obtinebis amicos.
 CHOR. Quid ergo me jubes huic urbi exoptare? 905
 MIN. Qualia ad victoriam non malam spectant;
 Et hæc e terra, et a marino rore,
 Et a cælo, ventorumque flatus
 Claro Sole spirantes accedere terræ,
 Fructumque terræ et pecudum uberem 910
 Civibus abundantem non marcescere tempore,
 Mortalisque seminis salutem.
 Impiis autem iracundior sis.
 Diligo enim viri germen pastoris instar,
 Justorum horum dolore liberum genus. 915
 Hæc ad te pertinent. Quod vero ad celebria
 Egregia attinet certamina, curabo ego
 Hanc victoriosam inter mortales celebrare urbem.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

- CHOR. Recipiam Palladis contubernium,
 Neque ignominia afficiam urbem 920
 Quam et Jupiter omnipotens, et Mars,
 Præsidium Deorum statuit,
 Liberans per altaria Græcos
 Delectamentum Deorum.
 Ita ego precor 925
 Vaticinans benevole
 Futuros vitæ eventus utiles,
 Agro feliciter affluere
 Splendidum Solis jubar.

ANAPÆSTI.

- MIN. Hæc ego lubenter horum civium gratia 930
 Ago, magnas et difficulter placandas
 Deas vincens.
 Hæ enim omnia quæ ad homines pertinent

EUMENIDES.

Sortito administrant.

Qui vero non impingit in atroces hasce, 935
 Non novit unde vitæ morbi.

Priorum enim peccata eum

Ad has ducunt, tacita mors,

Etiam magna gloriantem

Hostili ira perdunt 940

ANTISTROPHE I.

CHOR. Arboribus autem noxium ne spiret damnum,
 Meum beneficium dico:

Ardorque germina plantarum corrumpens

Ne transeat terminum locorum,

Nec infructuosus acerbus 945

Adrepat morbus,

Ovesque partu admodum felices

Cum gemello fœtu

Nutriat *terra* stato tempore. Proles

Uber fortunatum 950

Deorum munus honoret.

ANAPÆSTI.

MIN. Hæc audite, O urbis præsidium, *Areopagitæ*,

Qualia perficiet: plurimum enim potest

Veneranda Erinnyes apud immortales,

Inferosque, circaque homines 955

Manifesto perfecte agunt,

Hisce quidem cantus, *vitam jucundam*, aliis vero lacrymarum

Vitam tristem reddentes.

STROPHE 2.

CHOR. Viros autem tollentem intempestivam

Prohibeo fortunam, 960

Juvencularumque amabilium

Maritalem vitam

Concedite vos quæ potestatem habetis

Deæ, quarum Fata

Materteræ, 965

Deæ recte res distribuentes,

Omni domui communes,

EUMENIDES.

95

Omni tempori graves,
Justis commerciis
Omnino Dearum maxime venerandæ.

970

A N A P Æ S T I.

MIN. Hæc regioni
Meæ lubenter perficientibus
Lætor; diligo autem Suadam,
Quod mihi linguam et os instruxerit
Adversus has ³ ferociter renitentes:
Verum victor evasit Jupiter Forensis.
Vincit bonorum
Contentio nostra in perpetuum.

975

A N T I S T R O P H E 2.

CHOR. Malis non satiatam
Nunquam in urbe hac seditionem
Fremere velim.

980

⁴Neque hauriat pulvis
Atrum cruorem civium,
Ob iram pœnas
Vicissim se vindicantes noxas
Auferre ab urbe.

985

„Gaudia concedant
„Communi animo,
„Et odisse una mente:
„Multorum enim inter mortales hoc est remedium.

990

A N A P Æ S T I.

MIN. Sapientibus igitur linguæ bonæ
Viam invenit.
Ex terrificis hisce personis
Magnum lucrum video *adfuturum* civibus.
Has enim benevolas benevoli semper
Valde colentes, et terram et urbem
Recte judicantem
Decorabitis omnes viventes.

995

³ MS. Graviter abalienatas.

⁴ MS. Neque pulvis sorbens sanguinem reposcat avide pœnas alterius
cædis.

STROPHE 3.

CHOR.	Salvete in affluentia divitiarum, Salvete populus urbis, Prope Jovem sedentes, Virginis amicæ amici Prudentes in tempore. Palladis sub alis Existentes veneratur pater.	1000 1005
-------	---	----------------------------------

ANAPÆSTI.

MIN.	Salvete et vos: priorem vero oportet me Proficisci thalamos monstraturam. Ad ignem hunc sacrum deductorem Ite, et victimis hisce venerandis Sub terra ruentes, ⁵ quod noxium sit Regioni cohibete, quod vero proficuum Mittite in urbis victoriam. Vos autem deducite, urbis incolæ, Filii Cranai, hasce inquilinas. Sit vero bonorum Bona mens civibus.	1010 1015
------	---	--------------------------------------

ANTISTROPHE 3.

CHOR.	Salvete, salvete iterum, reduplico, Omnes per civitatem, Diique et mortales, Palladis urbis incolæ: Contubernium meum Honore prosequentes, nunquam Queremini de calamitatibus vitæ.	1020
-------	---	------

IAMB I.

MIN.	Laudo verba harum precationum, Mittamque lumina lampadum splendentium In infernos et subterraneos locos, Cum ⁶ famulis quæ præsidio sunt simulacro	1025
------	--	------

⁵ MS. Quod malum est a regione avertere, quod autem utile retinere ad victoriam civitatis.

⁶ MS. Ædituis, ministris.

EUMENIDES.

97

Meo juste. Lumen enim totius terræ
 Theseidos egrediatur celebre agmen
 Puellarum, mulierum, et vetularum. 1030
 Purpureis indutis vestibus
 Colite, et lumen ignis proveniat,
 Ut benevolum hoc terræ commercium
 In futurum prosperis eventibus conspicuum sit.

MONOSTROPHICA.

DEDUCTRICES. Migrate ex ædibus, magnæ, venerandæ 1035
 Noctis pueræ, haud tamen pueræ,
 Cum benevola pompa.
 Fausta vero precamini: ite
 Sub terræ latebris antiquis,
 Et honoribus et sacrificiis 1040
 Cultæ, fortunaque.
 Fausta vero precamini universæ.
 Propitiæ vero et benevolæ terræ
 Ite venerandæ, accensa
 Lampade oblectatæ. In via autem 1045
 Exclamate nunc in cantibus:
⁷ Libationes ædium in perpetuum cum lampade *sint*.
 Palladis cives Jupiter inspectat.
⁸ Ita et fatum una convenit.
 Exclamate nunc in cantibus. 1050

⁷ MS. Libationes perpetuo, cum facibus, in domibus vestris micent.

⁸ MS. Sic fatum comprobet.

IN EUMENIDES

THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

[*Quæ uncinulis includuntur ex auctoris MSto accedunt.*]

TIT. ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ. Non est tragœdiæ necessarium ut semper habeat horrendos rerum exitus, et mortes et cædes et venena; Alcestis Euripidis in exitu omnia habet læta; ostendit enim Alcestin Admeti uxorem a morte auxilio Herculis liberatam. Quæ vero tragœdiam χαρακτηρίζουσι duo sunt. Primo, Personæ, quas esse oportet aut Deos, aut heroas, aut reges, aut viros clarissimos, non vero e plebecula aut notæ inferioris: ideoque Plautus sibi excusatione apud populum opus esse censuit, cum in Amphitryone Jovem et Mercurium in scenam comicam deduceret. Secundo, Res quæ repræsentatur, quam non oportet esse e communi vita depromptam, sed grandem et severam. Hæc si succedant fabulæ, quiscunque exitus sit, tragœdia est. Idem et de Supplicibus dicendum. Porro quod ad hoc capitale in Areopago iudicium in causa Orestis attinet, historiam ejus enarrasse Hellenicum, (junioem intellige, cujus ιστορίας mentio fit apud Suidam,) testis est Euripidis Scholiastes, Orest. v. 1648. Περὶ τῆς Ὀρέστου κρίσεως ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἱστορεῖ καὶ Ἑλλάνικος. Meminerunt et plures. Demosthenes in Aristocratem, p. 413. Τῆτο μὲν τοίνυν τὰ παλαιὰ, ὡς ἡμῖν ἀκῆσαι παραδίδονται, ἐν μόνῳ τέτῳ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἤξιωσαν· καὶ δικασαὶ γενέσθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν, ὑπὲρ Ἀλιβρόθιου τῆ υἱῆ παρὰ Ἀρεως· δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι καὶ Ὀρέστῃ, αἱ δώδεκα θεοί. Pausanias in Atticis, c. 28. Ἔστι δὲ καὶ Ἀρειος πάγος καλέμενος, ὅτι πρῶτος Ἀρης ἐνταῦθα ἐκρίθη. καὶ μοι καὶ ταῦτα δεδήλωκεν ὁ λόγος, ὡς Ἀλιβρόθιον ἀνέλοι, καὶ ἐφ' ὅτῳ κτείνειει. Κριθῆναι δὲ καὶ ὕστερον Ὀρέστην λέγουσιν, ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρός. Aristides in Panathenaica, I. p. 186. Ἐτέρη δὲ γίνεται κρίσις ὕστερον μικτὴ τοῖς ἀγωνισαῖς· θεῖα δὲ καὶ αὕτη τοῖς δικασαῖς· ἢ ἀγωνίζεται τῶν Πελοπίδων ἀνὴρ δυσυχῶν, πρὸς τὰς νῦν προσοίκουσ τῷ τόπῳ θεῖας σεμνὰς καταφυγῶν· καὶ δὲς, ὡς περ ἔφασιν εἰς τὴν πόλιν, ὡς ἐνταῦθα, εἴπερ πε, τὴν δικαίαν φιλανθρωπίαν ἔσαν· καὶ τυχῶν τῆς θεῆς, τῶν μανιῶν ἀπαλλάττεται. Accidit hoc iudicium sub Demophonte Athenarum rege: quod Marmor Arundelianum, fatiscens licet, aperte indicat, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Δημοφώντος. Festo Anthesteriorum; Isaacius Tzetzes ad Lycophronem, v. 1374. Ὀρέστης, μετὰ τὸ ἀνελεῖν Αἴγιον καὶ Κλυ-

ταιμνήσαν, διωκόμενος ὑπὸ Ἐρινύων, φεύγει πρὸς Ἀθήνας, ἐν τῇ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑορτῇ, βασιλεύοντος Δημοφῶντος, καὶ κρίνεται ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Etiam Eusebius τὰ περὶ Ὀρέστην sub Demophonte collocat, Chron. I. Ἀθηναίων ἑδασίλευσε δωδέκατος Δημοφῶν Θεσείως, ἔτη κγ'. Ἐπὶ τούτοις τὰ περὶ Ὀδυσσεύα καὶ Ὀρέστην. Firmat Athenæus, qui lib. X. ex Phanodemo refert venisse Athenas Orestem Demophonte illic rege. Recte itaque monet vir cl. Joannes Meursius, in Areopago suo, cap. 10. manifesto errasse Scholiastem Aristophanis ad Equites, item Vespas, ubi Orestem advenisse Athenas dicit sub Pandione, annis ante Demophontem amplius centum.

Ibid. ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ. Furiaë a veteribus sæpiuscule in scenam tragicam introductæ. Unde cum Paupertas apud Aristophanem Pluto, γ. 422. in scenam prodiret, ita admirabundi eam excipiunt,

XP. Σὺ δ' εἶ τίς; ὡχρὰ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.

ΒΛ. Ἴσως Ἐρινύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας*

Βλέπει γέ τοι μαυικόν τι καὶ τραγωδικόν.

Quem locum Scholiastes partim ad hanc ipsam tragœdiam refert; ἐπισκώπτει τὴν διὰ τῶν Ἐρινύων Αἰσχύλου ὑπόθεσιν* partim ad tralatitiam tragœdiæ consuetudinem; εἰώθεσαν οἱ τραγωδοὶ Ἐρινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων (ita enim sequitur apud Aristophanem, Ἄλλ' ἐκ ἔχει δὲ δᾶδας) καὶ γὰρ τὰ ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων τραγωδοῖς μᾶλλον ἀερόττει. Ita Propertius, El. II. 20.

Tum me vel tragica vexetis Erinnyes.—

Cicero de Legibus, I. 14. *Agitant et insectantur impios non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientiaë.*

ΥΠΟΘ. ΗΣ ΒΟΥΛΗ, ΝΙΚΗΣΑΣ, *Cujus suffragio victore vadens.* Cicero de eodem, Orat. pro Milone, c. 3. *Itaque hoc, judices, non sine causa fictis fabulis doctissimi homines memoria prodiderunt, eum qui patris ulciscendi causa matrem necavisset, variatis hominum sententiis, non solum Divino, sed etiam Deæ sapientissima suffragio liberatum.* [Videsis Petr. Victorii Var. Lect. XXVII. 7.]

Ibid. ΤΑΣ ΔΕ ΕΡΙΝΝΤΑΣ ΠΡΑΥΝΑΣ, ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΣΕΝ ΕΥΜΕΝΙΔΑΣ. Non Oresti, sed Minervæ hoc Æschylum tribuisse vult Harpocraton in v. Εὐμενίδες. Αἰσχύλος, inquit, ἐν Εὐμενίσιν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τῆ Ὀρέστη φησὶν, ὡς ἡ Ἀθηναῖα παραύνασα τὰς Ἐρινύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, Εὐμενίδας ἀνόμασεν. Eadem ratione et σεμνὰς θεὰς dictas velit Scholiastes Thucydides in lib. I. 126. Τῶν σεμνῶν θεῶν τῶν Ἐρινύων κατ' ἀντίφρασιν ἃς μετὰ τὸν Ὀρέστην οἱ Ἀθηναῖοι πηλοῖον τῆ Ἀρείῳ πάγῳ ἰδρύσαντο. Nomina mutata significant omina mutari; sic Epidamnum, Dyrrachium. Altius vero petiisse hujus nominis originem videtur Sophocles, cum dixerit in Œdipo Coloneo, γ. 477.

Ὦς σφᾶς καλεῖμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν

Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην σωτήριον.

Ibid. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΤΕΡΩ. Neque apud Sophoclem, neque apud Euripidem: quod ex epigraphis tragœdiarum quas scripsere satis constat.

[Dram. Pers. ΠΥΘΙΑΣ ΠΡΟΦΗΤΙΣ. J. Pollux Onomast. I. 17. Ἰδίως δὲ ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, Πυθία. D. Humphridus Prideaux in Notis Historicis ad Chronicum Marmoreum, p. 209. Ep. 43. "Pythia vates erat quæ oracula Apollinis Delphici consulentibus dabat responsa. Quoties enim aliquis ad templum accesserat ad Deum de aliqua re consulendum, peractis sacrificiis huic vati causam adventus exponebat, quæ consensu tripode, qui in specu erat, ubi spiritum acceperat, soluta oratione oraculum proferebat, quod poetæ quidam fani administri in versus numerosque redigentes ei qui Apollinem consulebat, carminibus tradidere."]

Ibid. ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ. Qui ex quinquaginta constabat: sed consternatus hoc numero populus lege redegit exinde tragicum chorum ad quindecim. De qua re superius ad Vitam. [Jul. Pollux Onomast. IV. 15. τὸ δὲ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν, ἄχρι τῶν Εὐμενίδων Αἰσχύλου· πρὸς δὲ τὸν ὄχλον αὐτῶν, τῷ πλῆθος ἐκπτοθηέντων, συνέσειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω ἀριθμὸν τὸν χορὸν.]

[v. 1. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ. Oraculorum series. I. Terra, ν. 2. II. Themis, ibid. III. Φοῖβη, ν. 4. IV. Φοῖβος, ν. 18.]

[Ibid. ΠΡΕΣΒΕΥΩ. Vide Choeph. ν. 486.]

ν. 2. ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΝΤΙΝ ΓΑΙΑΝ. Pausanias Phocicis, c. 5. Φασὶ γὰρ δὴ τὰ ἀρχαιότατα Γῆς εἶναι τὸ χρησθήριον, καὶ Δάφνην ἐπ' αὐτῷ τετάχθαι πρῶμαντιν ὑπὸ τῆς Γῆς. [Schol. noster, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος, Δελφός· ἀφ' ἧ οἱ Δελφοί. Scholiastes Lycophronis, Μελάμβης, p. 45. "Ἄλλοι δὲ φασὶ Δέλφου κληθῆναι ἀπὸ Δέλφου υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Μελάμβης τῆς Δευκαλίανος θυγατρὸς. Quin vide quæ ad ν. 16. dicemus. Qua ratione oraculi Delphici initium Terræ fuerit attributum, ex Diod. Siculo, XVI. p. 523. conjicere est, ubi qua occasione inventum est refert. Erat scilicet primitus terræ hiatus cui qui appropinquebant divino furore corripiebantur, δι' ἧς αἰτίας θαυμασθῆναι τότε μαντεῖον καὶ νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρησθήριον. Porro quæ Æschylo πρῶτόμαντις γαῖα, Virgilio prima Tellus dicitur, Æn. IV. 166. Ad quem locum vide sis Germanum Val. Guellium.] Verum quod Æschylus Terræ, id auctor Argumenti Pythiorum Pindari Nocti tribuit: εἶτα ἔρχεται (Apollo) ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρῶτη Νύξ ἐχρησμάθησεν, εἶτα Θέμις. Idem tamen post pauca, μητρῶον δὲ, ὅτι Γῆς ἐστὶ τὸ μαντεῖον. Tzetzes etiam Saturno tribuit τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρῶτερον τῷ Κρόνῳ. Hunc Æschyli locum respexit Harpo-

cratation in voce Θεμιστεύειν, Ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς Θέμις ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τῆς ἡλίας Αἰσχύλος, ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων, φησί. Pro ἡλίῳ legerim Φοῖβον. Usitatissimum erat librariis Solem nota designare; qua forsā pro voce cum Φοῖβος usus esset aliquis, in τὸ ἡλίῳ proclivi errore mutavit alius. Ita in MS. Suidæ Florentiæ pro Ἰλίῳ περιήγησιν, legitur ἡλίῳ περιήγησιν, ista notula expressum: librarius unus τὸ Ἰλίῳ in ἡλίῳ oscitanter permutaverat; alter imperite τῷ ἡλίῳ signo expressit.

[Ibid. ΘΕΜΙΝ. Diod. Sic. V. p. 232. Θέμις δὲ μυθολογῶσι μαντείας καὶ θυσίας καὶ θεισμὸς τὰς περὶ τῶν θεῶν πρῶτην εἰσηγήσασθαι. Apollodor. I. 4. Ἀπόλλων δὲ τὴν μαντικὴν μαθὼν παρὰ τῆς Πανὸς τῆς Διὸς καὶ Θύμβρωτος, ἤκει εἰς Δελφούς, χρησμοδῶσης τότε Θέμιδος. Hinc lux Hesychio, Θέμισις· Δικαιοσύνη παρὰ Πυθίᾳ. Huc etiam spectat quod Heroici carminis initium ei tribuatur. Clem. Alex. Strom. I. p. 226. Ἔτι φασὶ τὸ Ἡρῶν τὸ ἐξάμετρον Φανοβέαν τὴν γυναῖκα Ἰκαρίῳ· οἱ δὲ Θέμις μίαν τῶν Τιτανίδων εὐρεῖν. Themist. Orat. XXIV. p. 305. Αἱ Χάριτες καὶ Φοιτῶσαι πρὸς τὴν Θέμις, ἔπω γὰρ εἶχεν Δελφὸς ὁ Ἀπόλλων.]

[ν. 3. ΜΗΤΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. At Prometh. Vinct. ν. 209. Themis et Terra eadem.]

[ν. 4. ΩΣ ΛΟΓΟΣ ΤΙΣ. Ut fertur, immo ut se res habet.]

ν. 5. ΟΥΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΤΙΝΟΣ. Apollinem vi Delphicum Oraculum occupasse ex Pindaro refert Scholiastes, expulsa scilicet Themide; ideoque Terram, Themidis matrem, quæsiuisse ut in Tartarum eum præcipitaret. Idem dicit et Euripides in Iphigenia Taurica, ν. 1259.

Θέμις δ' ἐπεὶ Γαῖαν ἰὼν παῖδ' ἀπεινάσατο
Ἀπὸ ζαθέων χρησησίων.—

Et postea, ν. 1266.

— Γαῖα δὲ
Μαντεῖον ἀφείλετο τιμᾶν
Φοῖβον φθόνῳ θυγατρὸς.—

Ideoque fictitium plane quod de Phœbe narrat Æschylus, ad propositum suum accommodatum, de quo apud alios altum silentium.

ν. 6. ΤΙΤΑΝΙΣ, ΑΛΛΗ ΠΑΙΣ ΧΘΟΝΟΣ. Themis enim et Phœbe Titanides, Titanides autem filiæ Terræ. Apollodorus, Biblioth. I. 1. de Cælo, Τεκνοῖ δὲ αὐτῆς ἐκ Γῆς παιδάς μὲν τὰς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανόν, Κοῖον, Ἑπερίωνα, Κεῖον, Ἰαπετόν, καὶ νεώτατον ἀπάντων Κρόνον· θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας, Τηθύν, Ῥέαν, Θέμις, Μνημοσύνην, Φοῖβην, Διώνην, Θείαν. [Noster in Prometh. ν. 873.

— ἡ παλαιγενής

Μήτηρ ἐμοὶ διήλθε Τιτανὶς Θέμις.

Poterit igitur legi hoc loco, quoniam Themis, Terræ filia, una Titanidum,

Τιτανὶς ἄλλη, παῖς χθονός.]

§. 7. ΔΙΑΩΣΙΝ Δ' Η ΓΕΝΕΘΑΙΟΝ ΔΟΣΙΝ. Munus die natali missum; non eo die quo natus est, sed quo nomen impositum. Ita clare distinguit Terentius loco statim proferendo, ad quem hæc annotat Servius; *Solebant enim antiqui octavum diem pueri natalem constituere, et eo die singulis annis lætum convivium parare, sicut Judæi in octava die circumcidunt*: et id non leviter probant verba Æschyli quæ proxime sequuntur. Ita et Hesychius Ἀμφιδρομον θεὸν Æschyli explicat per γενέθλιον. Ἀμφιδρομος· Αἰσχύλος Σεμέλη ἐπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγε τὸν γενέθλιον. Cum tamen Amphidromia quinto post partum die observata. Morem hunc missitandi munera die lustrico non facile observabis: memorat vero Terentius Phorm. sub init.

—porro autem Geta

Ferietur alio munere ubi hera pepererit;

Porro alio autem ubi erit puero natalis dies,

Ubi initiabunt.—

Ad quæ Servius, *Solebant enim in illo octavo die dare puero amici vel bovem, vel ovem, vel aliud munus*. Scholiastem qui γενέθλιον δῶσι interpretatur τὸ ὀπτήριον reprehendit Meursius, Exerc. Crit. parte 2. immerito. Etenim munera quæ spectandi causa dantur ὀπτήρια dici satis constat. Callimachi Scholiastes in Hymn. III. 74. ὀπτήρια, τὰ ὑπὲρ τῆ ἰδεῖν δῶρα. Et quod ita nuncupata fuerint munera natalitia diserte docent ipsius Callimachi verba, qui Dianam infantem a matre Latona Vulcano oblatam narrat ut ὀπτήρια daret,

Κέρα σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἔῤσα,

Εὖτ' ἔμολεν Δητῶ σε μετ' ἀγκαλίδισσι φέρουσα,

Ἦφαίς τε καλέοτος ὅπως ὀπτήρια δοίη.

Alias ὀπτήρια dicuntur, τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ, teste Hesychio, cujus verba sub Scholiastæ Callimachi nomine oscitanter profert Meursius.

§. 8. ΤΟ ΦΟΙΒΗΣ Δ' ΟΝΟΜ' ΕΧΕΙ ΠΑΡΩΝΥΜΟΝ. Æschylus, qui multus est in paronomasiis observandis, vult Phœbum ut Oraculum, ita et nomen a Phœbe derivasse. Latona enim Phœbes filia, filius Latonæ Phœbus. Φοῖβος igitur παρωνύμως ἀπὸ τῆς μάμμης Φοίβης, ut loquitur Eustathius, II. A'. 43. ἀπὸ Φοίβης μάμμης νομικῶς, ὡς Ἡσίοδος,

inquit Etymol. Negat id recte dictum Sylburgius: *Φοίβη enim non avia Phœbi est, inquit, sed avi soror, soror videlicet Saturni, Cali et Terræ filia, ut Apollodorus initio lib. I. et Hesiodus, Theog. v. 136. memoriæ prodiderunt.* Hæc ille adversus sententiam Veterum, minus recte. Phœbe enim non tantum avi soror, sed et avia: avi quidem ex patre soror, ex matre autem avia. Phœbe enim mater Latonæ, Latona Phœbi. Et hic notandus veterum Græcorum ritus, ut liberi scilicet proximorum cognatorum nomina acciperent. Demosthenes contra Bœotum de nomine, p. 579. Ἀξιοῖ δὲ αὐτὸς ὡς δὴ πρεσβύτερος ἂν τῆνομ' ἔχειν τὸ τῆ πρὸς πατρὸς πάππυ. Et ibid. p. 580. Ἐστὶ δ' ὁ Βοιωτὸς ἀδελφῶ τῆς τέττα μητρὸς ὄνομα· ἐπειδὴ δὲ εἰσάγειν ὁ πατρὸς τέττα ἠναγκάζετο——ἔτω τῆτον εἰσάγειν Βοιωτόν. Vide et Polyænum, Strateg. VI. 6. Qui ritus a Græcis ad Romanos derivatus est. Suetonius in Neron. cap. 6. *Futurae felicitatis signum evidens lustrico die exstitit. Nam C. Caesar, rogante sorore, ut infanti ei quod vellet nomen daret, intuens Claudium, ejus dare se dixit.* [Eustathius ad Iliad. E'. 540. Παλαίτατον ἔθος ἦν τὰς ἐγγόνους καλεῖσθαι τοῖς τῶν πάππων ὀνόμασι.] Verum hæc Æschylea Phœbi etymologia non placet Heraclidi in Allegoriis Homericis.

[v. 9. ΛΙΠΩΝ ΔΕ ΛΙΜΝΗΝ. At Pausanias, Phoc. c. 5. Themis Apollini oraculum cecidisse ait.]

[v. 10. ΑΚΤΑΣ ΝΑΥΠΟΡΟΥΣ ΤΑΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. Eius Ἀθήνας. Atticam olim ὀνομαστικῶς Acten dictam, quod maximam ejus partem mare attingat, docet Strabo, IX. p. 391. Delphi vero longe a mari; vult itaque Apollinem ad Atticam appulisse atque inde ad Delphos urbem Phocidos, deductum esse.]

[v. 11. ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ Θ' ΕΔΡΑΣ. Quippe ad pedem montis Parnassi sita erat urbs Delphi. Hesych. Ἐδρα· βάσις. Aristid. Orat. I. de mundi opificio agens, Καὶ πῶδια ἐν μέσῳ καταμίξας, ὀρῶν ἔδρας καὶ γῆς· ὅτι περ δυνάμεις τῷ ἑτέρῳ, τὸ ἕτερον πηγνύς. Malim ὀρῶν ἔδρας καὶ γῆς ὡς περ συναρσεῖς, vel συναψεῖς τῷ ἑτέρῳ, κ. τ. λ.]

v. 12. ΠΕΜΠΟΥΣΙ Δ' ΑΥΤΟΝ. Ubique Athenas celebrandi occasionem captat Æschylus, ideoque hic artificio summo Apollinem ab Atheniensibus deductum commentus est, ut pompa quam Delphos mittebant tam egregia et celebri origine niti videretur: Pindarus vero, in laudem patriæ suæ, ex Tanagra Bœotiae, ut observat Scholiastes noster, deduci finxit. Verum cum nostro convenit Ephori historia apud Strabonem, IX. p. 422. Καθ' ὃν χρόνον τὸν Ἀπόλλωνα τὴν γῆν ἐπιόντα ἡμερῶν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τε τῶν ἀνημέρων καρπῶν καὶ τῶν βίων, ἐξ Ἀθηνῶν ὀρμηθέντα ἐπὶ Δελφῶν, ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πῶμπουσι.

[γ. 13. ΚΕΛΕΤΘΟΠΟΙΟΙ. q. d. *viarum auctores*. Athenienses ita dicti a Theseo, qui tutum fecerat iter, occisis multis monstris.]

[Ibid. ΠΑΙΔΕΣ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. Athenienses, quibus passim gratulatur Æschylus, Vulcani vocat filios, quasi artium omnium peritissimos. Nam a Vulcano et Minerva omnes artes perfectæ. Unde Homer. Odyss. Ζ'. 233.

— ὃν Ἥφαιστος δίδακεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Et Hymn. in Vulc. γ. 1.

Ἥφαιστον κλυτόμητιν αἰεῖδεν, Μῆσα λιγυῖα*

*Ὅς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα

*Ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός.—

Ni potius quia Erichthonius, a quo Athenienses, Vulcani erat filius. Fabulam recenset Etymologus in v. Ἐρεχθεύς. Vide sis quæ ad γ. 858.]

γ. 14. ΑΝΗΜΕΡΟΝ ΤΙΘΕΝΤΕΣ ΗΜΕΡΩΜΕΝΗΝ, *latrocinii infestam reddidit pacatiorem*. Ita omnino reddendus fuit hic locus, cum egregium Thesei facinus id latronibus trucidandis respexerit, ut annotat Scholiastes. Apollodorus quoque eodem verbo de re eadem utitur ad finem Bibliothecæ, φρεσμεμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακέργων τῆς ὁδῆ (versus Athenas) ἡμέρωσε.

[Ibid. ΤΙΘΕΝΤΕΣ. Hesych. τίθεντες* ποιῶντες. Sæpius Æschylo sic usurpatur τίθημι. Prom. Vinc. γ. 847.

*Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἐμφρόνα.]

[Ibid. ΗΜΕΡΩΜΕΝΗΝ. Sophocles de Theseo apud Schol. Pindari in Arg. Isthm.

— ὃς παρακτίαν

Στείχων, ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.]

[γ. 15. ΤΙΜΑΛΦΕΙ. *Honore prosequitur*. Agamemn. γ. 931.

— Θεὸς τοι ταῖσδε τιμαλφεῖν χρεών.

Pindarus, Nem. IX. 130. τιμαλφεῖν λόγοις Νίκαν. Ubi Scholiastes, ἀπὸ τῆ τιμᾶν αὐτὸν λόγοις. Itidem, τιμαλφῆς exponitur ab Etymologo ἄγαν τίμιος, et τὸ τιμὴν εὐρίσκον, quasi ab ἀλφείῳ *invenio*: Hesych. Τιμαλφεῖν* τιμᾶν. Compositum pro simplici, familiare poetis. Idem Τιμαλφῆς (ita leg.) ἐντίμος, τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. Ἴων Φοίνικι διυτέρῳ* τινὲς μὲν τὴν Ἰώναν. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τῆ ἐντίμῳ. Idem Τιμαλφίστατα. Τιμιώτατα* πολύτιμα* ἢ ὀσιώτατα.]

[γ. 17. ΕΝΘΕΟΝ ΚΤΙΣΑΣ ΦΡΕΝΑ. f. ἐνθεῖν κτίσας φρόνα. *Jupiter artis illum divinatricis faciens peritum*.]

[Ibid. ΚΤΙΣΑΣ. Et in Persis, γ. 287.

—ως πολ—

λὰς Περσίδων μάταν ἔκτισαν

Εὐνίδας. —

Et in Choeph. γ. 1060.

Ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.

Et in Supplic. γ. 643.

Τὸν ἄχορον βοᾶν

Κτίσαι μάχλον Ἄρη.]

γ. 16. ΔΕΛΦΟΣ ΤΕ ΧΩΡΑΣ ΤΗΣΔΕ ΠΥΡΜΝΗΤΗΣ ΑΝΑΞ. Mira constructio quam Scholiastes comminiscitur, qui populum esse regem autumat. Æschylus enim sine dubio voluit Delphum quendam tum fuisse illius loci regem, a quo scilicet urbi nomen: nam observat Pausanias, X. 6. Δελφὸν δὲ (εἶναι) ἀφ' ἧ τοῦ ὀνομα τῆ πόλει τὸ ἐφ' ἡμῶν ἴσιν. Et rursus, ibid. Οἱ μὲν δὲ γενεαλογεῖν τὰ πάντα ἰθέλοντες, παῖδα εἶναι Δελφῶ Πύθιν, καὶ ἀπὸ τῆ βασιλεύσαντος γενέσθαι τῆ πόλει τὸ ὄνομα ἤγηνται. A Delpho ergo Delphi, a Pythe Pytho. Ipse Scholiastes paulo ante ex Eraphrodito, Μιλαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος, Δελφός, ἀφ' ἧ οἱ Δελφοί. Imo Eraphroditi verba e sede sua mota huc transferenda sunt.

γ. 19. ΔΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ Δ' ΕΣΤΙ ΛΟΞΙΑΣ ΠΑΤΡΟΣ. Virgilius, Æneid. III. 250.

*Accipite ergo unimis, atque hæc mea figite dicta,
Quæ Phæbo pater omnipotens, mihi Phæbus Apollo
Prædixit.*—

Ubi Servius, *Notandum Apollinem quæ dicit ab Jove cognoscere.* Et Macrobius, Saturnal. V. 22. *Affirmo doctissimum vatem etiam in hoc Æschylum, eminentissimum tragædiarum scriptorem, secutum; qui in fabula quæ Latina lingua SACERDOTES inseribitur (nempe ἱεῖμαι) sic ait,*

Στέλλειν ὅπως τάχις· ταῦτα γὰρ πατρὸς

Ζεὺς ἰγκλίβει Λοξία Δισπίσματα.

Et alibi, hunc ipsum locum innuens,

Πατρὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας Διός.

Et quid (l. ecquid) clarum factum est inde sumpsisse Virgilium quod Apollo ea vaticinatur quæ sibi Jupiter fatur? [Alii Apollinem ipsi Terræ in hoc oraculo successisse tradunt. Ælian. Var. Hist. III. 1. Ἐσταῦθα τοί φασὶ παῖδες Θετταλῶν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καθήρασθαι κατὰ πρόσταγμα τῆ Διός, ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα κατετόξευσεν, ἔτι φυλάττοντα τῆς Δελφῆς; τῆς Γῆς ἰχέσης τὸ μαντεῖον· σφαινωσάμενον ἔν ἐκ ταύτης τῆς Δάφνης τῆς Τιμπικῆς, καὶ λαβόντα κλάδον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης, ἰθιῦν ἐς Δελφῆς, καὶ παραλαβεῖν τὸ μαντεῖον.]

γ. 20. ΤΟΥΤΟΥΣ. Terram scil. Themis, Phœben, Apollinem.

γ. 21. ΠΑΛΛΑΣ ΠΡΟΝΑΙΑ. Delphis Pronæam fuisse Palladem, quod ante templum Apollinis ipsa esset collocata, et hinc patet, et ex hoc Callimachi versu a Scholiaste allato,

Χ' ἡ Παλλὰς, Δελφοί νιν ὄθ' ἰδρύνοντο προναίην.

Et erat ædes ei sacra, ut Pausanias in Phocicis, c. 8. Ὁ τέταρτος (ναὸς) Ἀθηᾶς ἐστὶ Προναίας. I. Προναίας. Ejusdem cognominis Minerva et ad Thebas. Pausanias in Bœoticis, c. 10. Πρῶτα μὲν δὴ λίθου κατὰ τὴν εἴσοδον ἐστὶν Ἀθηναῖα καὶ Ἑρμῆς ὀνομαζόμενοι Πρόνχοι. De hac intelligendus mihi videtur Æschines Oratione contra Ctesiphontem, p. 445. Ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ Δητοῖ καὶ Ἀθηναῖ Προναίᾳ. Lege Προναία. Licet mendum satis sit antiquum, et apud Harpocrationem etiam recipiatur, p. 243. Sed videndus omnino de hac re Meursius in Lectionibus Atticis, p. 87. [Etymologici M. auctor, Προναία Ἀθηναῖ, ἀγάλματος ὄνομα· ἦτοι διὰ τὸ πρὸ τῆς καὶ ἐν Δελφοῖς ἐστίναι· ἢ ὅτι προενόησεν ὅτι ἐστὶν ἡ Δητώ. Testis est et Herodotus, VIII. 37. ubi ἰερὸν τῆς Προναίης Ἀθηναίης plus semel memorat. Item Hesych. Προναίας Ἀθηναῖς τέμενος ἐν Δελφοῖς, ubi frustra sunt qui legere contendunt προναίας.]

γ. 22. ΣΕΒΩ ΔΕ ΝΥΜΦΑΣ, ΕΝΘΑ ΚΩΡΥΚΙΣ ΠΙΕΤΡΑ. Κωρυκίς πέτρα, interprete Scholiaste, Παρνασσός, sed minus recte: additur enim κόλλη ut intelligatur ἄντρον Κωρύκιον· quod non erat poetæ prætereundum; est enim omnium quæ notatu digna maximum, observante Pausania. Nymphas autem illic veneratur Pythia; tum quod nomen sortitum sit a nympha; (λέγεται δὲ καὶ ἄλλος διάφορος λόγος τῷ πρότερον, Ἀπόλλωνι ἐκ Νύμφης Κωρυκίας γενέσθαι Λύκωρον, καὶ ἀπὸ μὲν Λυκῶρα πόλιν Λυκῶρειαν, τὸ ἄντρον δὲ ὀνομασθῆναι τὸ Κωρύκιον ἀπὸ τῆς Νύμφης· Pausanias in Phocicis, c. 6.) tum quod Nymphis cum Pane potissimum haberetur sacrum; Ἱερὸν δὲ αὐτὸ αἰ περὶ τὸν Παρνασσὸν Κωρυκίῳ τε εἶναι Νυμφῶν καὶ Πανὸς μάλις α ἦγνηται, Pausan. ibid. [De Parnasso intelligenda hæc sunt, prout monuit Scholiastes, ubi erat antrum Nympharum ejusdem cum Cilicio nominis, scilicet *Corycium*, Strabo, IX. p. 417. Ἱεροπρεπῆς δὲ ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία τιμώμενα τε καὶ ἀγιευόμενα, ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον, τὸ Κωρύκιον, νυμφῶν ἄντρον ὀμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. Ubi Nymphas vides, perinde ac in altero illo cultas, de quibus et Apollonius, II. 711.

—Κωρύκια Νύμφαι, Πλείσιο Δύγατρεις.

Nam Plistus est fluvius Delphicus. Etymolog. Κωρύκιον· εἴρηται ἕως τὸ Πλείσιο. Vide quæ infra ad γ. 27. dicemus. Meminit et hujus antri Herodotus, VIII. 36. Αὐτίων δὲ οἱ μὲν πλείσιο ἀπέθεσαν ἐς τῆς Παρνασσῶ τὰς κορυφάς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκοντο. Lucan. III. 226.

Coryciumque patens exesit rupibus antrum.

Steph. Byzant. Κωρύκος· πόλις Κιλικίας· Παρθένιος προπεμπτικῶ· παρ' ἣ τὸ Κωρύκειον ἄντρον Νυμφῶν, ἀξιάγαγον θαῦμα, ᾧ ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῶ.]

[Ibid. ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ. Diversorium Apollinis et Bacchi. De altero illo, in Cilicia, Corycio, cujus ad exemplum nomen huic in Parnasso inditum, Mela, I. 13. *habitarique a Diis et dignus et creditus*. Ἀναστροφὴ aliquando pro conversatione aut commoratione sumitur, ut 1 Pet. ii. 12. hic pro ipso loco in quo habitatur. Sic Oppianus, Halieut. I. 25. κλίσιον vocat, ubi quis recumbit somnumque capit. Itidem Levit. iv. 12. ἔκχυσις, *effusio*, id est, *locus effusionis*, vide Hoelzlinum in Apollon. Rhod. I. 326.]

ψ. 24. ΒΡΟΜΙΟΣ Δ' ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ. Confirmat Euripides, Iphig. in Taur. ψ. 1243.

Τὰν βακχεύσαν Διονύσῃ

Παρνασίον κορυφῶν.

[Et Plutarchus de Ei apud Delphos, p. 388. Ἀλλὰ καὶ παρὸς τοὺς Διόνυσον, ᾧ τῶν Δελφῶν ἕδρην ἦττον ἢ τῶν Ἀπόλλωνι μέτεσιν. Et clarius Scholiastes Euripidis in Phoeniss. ψ. 235. Nonnus Dionys. XIII. 133, Parnassum, Apollinem, fratri suo Baccho communicasse tradit:

— ἐπεὶ Δαφναῖος Ἀπόλλων

Κλῆρον ἐὼν ξήνωσε κασιγνήτῳ Διονύσῃ

Παρησιῶν δικέτηνον. —]

[ψ. 25. ΒΑΚΧΑΙΣ ΕΣΤΡΑΤΗΓΗΣΕΝ ΘΕΟΣ. Narrat Euripides in Bacchis, ψ. 1076.

Ἐκ δ' αἰθέρος φωνή τις, ὡς μὲν εἰκάσαι

Διόνυσος ἀναβόησεν· ᾧ νεανίδες,

Ἄγν' τὸν ὑμᾶς, κάμει, ταίμα τ' ἔργισα

Γέλων τιθέμενον· ἄλλα τιμωρεῖσθέ νιν.

Et mox, ψ. 1086.

Ὁ δ' αὖθις ἐπεκέλευσεν· ὡς δ' ἐγνώρισαν

Σαφῆ κελευσμὸν Βακχίῃ Κάδμω κόραι,

Ἰνίξαν, κ. τ. λ.]

ψ. 26. ΛΑΓΩ ΔΙΚΗΝ. Vide Euripidem in Bacchis, prope finem.

[Ibid. ΚΑΤΑΡΡΑΨΑΣ. *Machinans*. An leg. *καταρράξας*. Pentheus qui volebat speculari quid agerent Bacchæ ab iis devoratus fuit.]

ψ. 27. ΠΛΕΙΣΤΟΥ ΤΕ ΠΗΓΑΣ. [Vide annon legendum Πλειστῶ.] Post Corycias Nymphas Plistum invocat, illæ enim hujus fluvii filia, ut refert Apollonius, II. 711.

Πολλὰ δὲ Κωρυκίαι νύμφαι Πλειστοῖο θυγατρὲς.

Nihil tritius apud poetas veteres quam fluviorum invocatio. Noster in Suppl. ψ. 1031.

— μηδ' ἔτι Νείλω

Προχοῶς σέβωμεν ὕμνοις.

[Ibid. ΠΗΓΑΣ. Fontes fluviorum sacros habebant veteres. Frontinus de Aquæ-ductibus, sub init. *Fontium memoria cum sanctitate adhuc exstat et colitur.* Hinc a Cicerone de Leg. II. 22. *Fontis ara memoratur.* Nat. Deor. III. 20. *Fontis delubrum: qua ratione sæpius eos invocabant.* Porro sacri erant fontes qui in ἀνειμένῳ θεοῖς τόπω, qualis erat Parnassus, siti essent. Theocritus in Epigrammate de hujusmodi loco consecratio, γ. 5.

Ἐρκος δ' εὖ ἱερὸν περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ.]

Ibid. ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΡΑΤΟΣ. Non sine ratione et Neptunum invocatur, cujus prius fuerat urbs Delphi, donec eam Calauria (Tænaro, ut Strabo) permutaverat. Callimachus,

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

quæ notaverat Scholiastes, sed cujus verba a propria sede amota. [Est vero hic Ποσειδῶνος κράτος nihil aliud quam circumlocutio, quæ sæpissime fit, per σθένος, et μένος et βία et reliqua istiusmodi. Ita quia Cadmus ævum egit curis plenum et difficultatibus, nomen ejus περιφραστικῶς protulit Euripides, Καδμείαν μέριμναν, in Phœniss. γ. 1070.]

[γ. 28. ΤΕΛΕΙΟΝ. *Oracula rata facientem.* Hom. II. Α'. 5.

— Διὸς δ' ἰτελείετο βωλή.]

[γ. 29. ΕΙΣ ΘΡΟΝΟΥΣ ΚΑΘΙΖΑΝΩ. Strabo, IX. p. 419. Ἀναφέρεσθαι δὲ ἐξ αὐτῶ πνεῦμα ἐνθεσιάζικον· ὑπερκεῖσθαι δὲ τῷ σομίῳ τρίποδα ὑψηλόν, ἐφ' ὃν τὴν Πύθειαν ἀναβαίνουσαν δεχομένην τὸ πνεῦμα ἀποθεσπίζειν ἑμμετρα τε καὶ ἄμμετρα. Porro Delphici tripodis operculum cui insidebat vates ὄλμος dicebatur. Jul. Pollux. Onomast. X. 13. τὸ δὲ ἐπίθημα τῷ τρίποδος κύκλον, καὶ ὄλμον θεῖ καλεῖν· ἐπεὶ καὶ τῷ Δελφικῷ τρίποδος ἐπίθημα, ᾧ ἐγκάθηται ἡ προφητις, ὄλμος καλεῖται.]

[γ. 30. ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΙΣΟΔΩΝ. Schol. τὴν Πυθῶ τὴν πρώτῃν Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαυρείαν ἐδέξατο. Ita et Tzetzes ad illud Lycophronis, γ. 617.

Τῷ τεχνοποιῷ δαπέδων Ἀμοιβέως.

Ἀμοιβέα, inquit, τὸν Ποσειδῶνα λέγει, ὅτι ἐν Δελφοῖς ἔτω τιμᾶται, ἐπεὶ ἡμίψαντο πρὸς ἀλλήλους, ὁ μὲν Ποσειδῶν Καλαυρείαν ὁ δὲ Ἀπόλλων Δελφές. Aliter vero Strabo.]

[γ. 32. ΙΤΩΝ ΠΑΛΩΙ ΔΑΧΟΝΤΕΣ. Ita etiam κλῆρον et κλῆροι pro oraculis et vaticiniis; ita et πεσσοὶ Euripidi in Medea, γ. 68. Virg. Æn. IV, 345.

*Sed nunc Italiam magnam Grynæus Apollo,
Italiam Lyciæ jussere capessere sortes.]*

[ψ. 33. ΜΑΝΤΕΥΟΜΑΙ ΓΑΡ. Unde omnium minime fallax cen-
sebatur oraculum Delphicum. Strabo, IX. p. 419. Ἡ μὲν ἔν ἐπὶ τὸ
πλεῖστον τιμὴ τῷ ἱερῷ τέτρω διὰ τὸ χρηστήριον συνέθη δόξαντι ἀψευδέσασιν τῶν πάντων
ὑπάρξει. Cic. Divinat. I. 19. *Oraculi Delphici veritatem omnis
ætas experta est.]*

ψ. 34. Η ΔΕΙΝΑ ΛΕΞΑΙ. Intelligendum est vatem ingressam
templum subito rediisse insanam, pavefactam, et trementem.

ψ. 36. ΩΣ ΜΗΤΕ ΣΩΚΕΙΝ, ΜΗΤΕ Μ' ΑΚΤΑΙΝΕΙΝ ΒΑΣΙΝ. He-
sychius, Σώκει, ἰσχύει, βοηθεῖ. Et ἀκταίνειν, μετεωρίζειν. Quod Scholion
est ad hunc locum Æschyli. Etymologici auctor, Ἀκταίνω —
παρὰ τὸ ἤκται ἀκτός, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ· ἀφ' ἧ τὸ κερφίζω παρὰ Αἰσχύλου.

ψ. 37. ΤΡΕΧΩ ΔΕ ΧΕΡΣΙΝ. [Sc. *innixa baculo*. Quin Phi-
loctetes claudus apud Sophoclem, ψ. 290.

— αὐτὸς ἂν τάλας

Εἰλυόμην, δύστηνον ἐξέλκων πόδα.

Neque enim cum Scholiaste meram *πορείαν* eo in loco significari
arbitror, sed gressum aliquem qui dolorem secum habeat con-
junctum qualis est claudorum cum manibus pedibusque gradi-
untur. Hesych. Εἰλύεται· — τετραπόδιζι· optime exprimit quod
innuit Sophocles.] Polydorus excæcatus apud Euripidem in
Hecuba, ψ. 1058.

Τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεγέτω

Τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος,

manu incubens e vestigio: hoc est, vestigans manibus quo iturus
sim, et pedibus manuum vestigia sequens. Ni potius κατ' ἴχνος
accipiendum pro ἐν τῇ πορείᾳ.

[Ibid. ΠΟΔΩΚΙΑΙ. Aug. ποδωκεία.]

[ψ. 38. ΓΡΑΥΣ. Ex quo Echecrates Thessalus Phœbadem devir-
ginavit, lege cautum est μηκέτι παρθένον χρηστηριάζειν, ἀλλὰ γυναῖκα πρῶσ-
σοῦτέρων πενήτηκοντα ἐτῶν χρησιμολογεῖν. Diod. Sic. XVI. p. 524.]

[Ibid. ΟΥΔΕΝ. Quod hic de anu Noster, idem de sene Euripides,
Heracl. ψ. 167.

— Γέροντος ἔνεκα,

Τύμβω, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἵππος.]

[Ibid. ΑΝΤΙΠΑΙΣ. Hesych. Ἀντίπαις· νέος παῖς. Notum adagium
δὲ παῖδες οἱ γέροντες, cujus meminerunt Aristophanes, Plato, Theo-
pompus, Lucianus, et alii. Sophocles in Peleo, apud Clem. Alex.
Strom. VI. p. 748.

Πάλιν γὰρ αὐθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Huc pertinent quæ Aristoteles, *Problemat. XVII. 3.* Quo modo prius et posterius accipi debeant, καὶ ὅταν γηράσκων τις ἐπὶ τὸ πέρασ ἴδῃ καὶ πάλιν ἐπαναγρέψῃ ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Senes in *Agamemn. γ. 74.*

Μίμνομεν ἴσχυρ

Ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.]

[γ. 39. ΕΓΩ ΜΕΝ ΕΡΠΩ. Congrue de incessu anili, ἔρπειν, περιῖ ἀπόδων ζώων primo dicitur, dein καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν νεώτερον καὶ ἀσπίδες πορευομένων.]

[Ibid. ΠΟΛΥΣΤΕΦΗ ΜΥΧΟΝ. Templi adytum intellige, ubi sedes oraculi, *Diodor. Sic. XVI. p. 523.* Ὀντος χάσματος ἐν τέτῳ τῷ τόπῳ καθ' ὃν ἐστὶ νῦν τῆ ἱερῆ τὸ καλούμενον ἄδυτον, κ. τ. λ. *Straboni describitur, IX. p. 419.* ἄντρον κατὰ βάθος, ἔ μάλα εὐρύστομον.]

[γ. 40. ΕΠ' ΟΜΦΑΛΩ. Græci dixerunt Delphos τῆς γῆς ὄμφαλον, quod in medio totius terrarum orbis jacere sentiissent. Hic vero ὄμφαλος magis proprie accipiendus, de interiori quadam templi parte, illa forsitan, in qua ὄμφαλος servabatur, de quo *Strabo, IX. p. 420.* Δεικνύται δὲ καὶ ὄμφαλος τις ἐν τῷ νότῳ τεταινιούμενος, καὶ ἐπ' αὐτῆ ἀὶ δύο εἰκόνες τῆ μῦθε. Duarum sc. aquilarum imagines, quæ a Jove emissæ, hæc ab ortu, illa ab occasu, ibi convenerunt. Meminit et *Pausanias.* An potius ὄμφαλος hic denotat foramen quoddam in templo, ita dictum, quia simile esset tensario foramini, quod Græci vocant ὄμφαλόν. *Varro de Lingua Latina, VI. Sed quod vocant Delphis in æde foramen, allatum est quiddam, ut thesauri speciem, quod Græci ὄμφαλόν, umbilicum, dixerunt.* Legit *Scaliger, Sed quod vocant Delphis μεσομφαλίαν (malim ὄμφαλόν) in æde, foramen alatum est quoddam, tensarii specie, quod Græci ὄμφαλόν dixerunt.* In templi adyto situm esse hunc ὄμφαλόν discimus ex versu præcedenti. Et cum foramen *Varro* dixerit, ego nihil dubito quin illud fuerit terræ χάσμα de quo plura *Diodorus*, loco nuperrime allato. Super hoc constituebatur tripus, cui, cum vaticinatura esset, insidebat anus. Ex eo quippe foramine egrediebatur πονηρὸν πνεῦμα (ita vocat *Scholiastes Aristoph. in Aves*, quod *Ciceroni de Divinat. I. 50. anhelitus terræ* dicitur) quo inflata, vates oracula fudit.]

[Ibid. ΘΕΟΜΥΣΗ. i. e. Θεοσυγῆ. *Orestem.*]

γ. 41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ. Vox ambiguae significationis: *Scholiastes supplicem* intrepreatur.

[γ. 43. ΕΛΑΙΑΣ ΥΨΙΓΕΝΝΗΤΟΝ ΚΛΑΔΟΝ. Ad *Virgilianum* illud, *Æn. VII. 237.*

Præferimus manibus vittas.—

Vir cl. Germ. *Valens Guellius* “Εἰρεσιώτης,” inquit, “Græcis dicitur

ramus oleaginus lana obvolutus, arborum fructibus circumpendentibus, qui ante januas suspendi solebat in honorem Apollinis, ad famem arcendam, ex oraculi præcepto: de quo Suid. et Aristoph. interpres in Pluto. Item Plutarch. in Theseo. Quo etiam εἰρεσιώνης obtentu et in legationibus fungendis Græci utebantur. Et eo videtur pertinere quod de Locrensiu legatis Livius tradit, qui in velamentis supplicum ramos oleæ more Græcorum porrigentes, flebili vociferatione humi procubuerunt. Nimirum vox Græca ἀπὸ τῆ εἰρεῖα ductum videtur. Et Servius hic vittas interpretatur, quæ pendebant in ramo religatæ. Homerus quoque supplicum velamenta et cultum notavit, Iliad. A. 14.

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. —

Et ubique Euripides *ικεσίης κλάδης*. Æschylus etiam luculentius has supplicum vittas in Eumen. describit, sub persona Phœbadis de Oreste loquentis:

Ὁρῶ —

Ἐχοντ' ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον,

Λήνει μεγίσῳ σωφρόνως ἐσεμμένον,

Ἀργῆτι μαλλῶ. —

Et idem in Supplic. ψ. 22. *ικετῶν ἐγχειρίδια ἱεροσέπτης κλάδης* vocat, et ψ. 338. *λευκοσεφεῖς νεοδρέπτης κλάδης.* Hæc Guellius.]

ψ. 45. ΑΡΓΗΤΙ ΜΑΛΛΩ. ΤΗΔΕ ΓΑΡ ΤΡΑΝΩΣ ΕΡΩ. Hoc est, sic enim explicate dixi quod dixeram: nec quidem infrequens est apud poetam nostrum ut, cum verba paulo duriuscula prius usurparet, interpretamentum ex verbo cui vulgi aures assuetæ adderet. Sept. Theb. γ. 495.

Ἄλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,

Ἐφριξα δινῆσαντος. —

Seipsum, eodem modo, explicat Euripides in Hecuba, ψ. 736.

ΕΚΑ. Δύστην ἑμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε

Ἐκάβη, τί δρᾶσω; —

Per ἀργῆτι μαλλῶ igitur interpretatur τὸ λήνει. Hesychius, Λήνει, ἐρίω. Λᾶνος *lana*, λαιστής *lanista*, λανάρειος *carminator*. Observat Scholiastes Apollonii, IV. 177. Βεβρίθει λήνεσσι τοῖς ἐρίοις. Ὅθεν καὶ λανάρειοι καλοῦνται οἱ κτενισαί. Recte igitur Varro, *Lana Græcum, ut Polybius et Callimachus scribunt*. Λῆνος certe *lana*. Hesychius, Λήναια, τὰ ἔρια. Lege Λήνεα, ut et literarum series et res ipsa postulat. Apollonius, IV. 173.

Καὶ οἱ ἐπὶ ξανθῆσι παρηάσιν ἠδὲ μετώπῳ

Μαγμαρυγῆ ληνίων φλογὶ ἴκελον ἴξεν ἔξευθος.

Hinc vox composita εὐληνής. Hesychius, Εὐλήρης, εὐέριος. Sed et literarum series et ipsa expositio postulat ut scribatur Εὐλήνης. Recte Etymologus. Εὐληνής, παρὰ τὸ λῆνος ἐδετέρως. Ab hac etiam voce λῆνος λημνίσκος, si modo Festo fides: *Lemnisci, id est fasciolæ colorisæ* (MS. *coloriæ*) *dependentes ex coronis, propterea dicuntur quod antiquissimum fuit genus coronarum lanearum.* A λῆνος itaque λημίσκος, et, addito μ, λημνίσκος, ut ὄχος ὄχμος, γνάθος γναθμός, βεβραῖς βεμβραῖς.

[ψ. 46. ΛΟΧΟΣ ΕΥΔΕΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΘΡΟΝΟΙΣΙΝ ΗΜΕΝΟΣ. Virg. Æneid. IV. 473. de hac ipsa re agens,

— *ultricesque sedent in limine Diræ.*

Ad quem locum vir cl. Germanus Valens Guellius, “ Servius admonet respexisse poetam Pacuvii fabulam, in qua inducitur Orestes confugiens in Apollinis καθαρῶν templum, ad Furias vitandas, ex Pyladis consilio, ab iisdem Furiis ibidem obsessus, et exitu prohibitus. Certe in Oreste Euripidis Apollo fit auctor et impulsor parricidii patrandi, qui et sub catastrophæ turbas domesticas publicasque componit, canit, prædicitque iudicio Argivorum absolutum iri maternæ cædis Orestem. Quin et in Iphig. in Taur. videtur Orestes veluti compulsus a Furiis in adyta Apollinis, ex his versibus sub Orestæ persona, ψ. 970.

Ὅσαι δ' Ἐρινύων ἐκ ἐπέισθησαν νόμῳ
 Δρόμοις ἀνιδρύτοις ἠλάσθην μ' αἰεὶ,
 Ἔως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὖ Φοῖβος πείδον,
 Καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθεῖς, νῆσις βορᾶς,
 Ἐπάμοσ' αὐτῆ βίον ἀπορρήξειν θανάων
 Εἰ μὴ μὲ σώσει Φοῖβος ὃς μ' ἀπάλεσεν.

Forsitan et hic Maronis locus non inepte referri possit ad fabulam Æschyli Eumenidas, per quam totam statuitur Orestes Delphis in Apollinis æde conclusus et obsessus a Furiis, ne ad indicatum sibi ab Apolline καθαρῶν templum Minervæ, Athenas effugere possit: quin et insequentibus iisdem Furiis pervicaciter, ipse Deæ templi prohibitus aditu inducitur.” Hæc Guellius.]

ψ. 47. ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Scholiastis explicatio (τῶν Ἐρινύων scilicet) ad finem notarum in hunc versum non pertinet ad τὸ θρόνοις, cui tamen præfigitur, sed ad hanc vocem γυναικῶν.

ψ. 51. ΑΠΤΕΡΟΙ ΓΕ ΜΗΝ ΙΔΕΙΝ. Ita et ψ. 250. tribuit Furiis ἄπτερα πωτήματα. [Erant enim Gorgones alatae. Apollodor. II. 4. Καὶ χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας χρυσαῖς δι' ὧν ἐπέτοντο. Ut et Harpyiæ, Virg. Æn. III. 226.

— *et magnis quatiant clangoribus alas.*

Apollon. Argonaut. II. 227.—*διήξαιαί ποτίονται.* Immo ipsas Furias Virgilius alatas describit, Æneid. XII. 847.

—*paribusque revinxit*

Serpentum spiris, ventosasque addidit alas.

Auctor Hymni in Eumenidas, Orph. Hymn. LXVIII. 5.

Οὐκ ὀσίαις βυλαῖσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεῖ.]

Euripides etiam Furias alatas fingit, in Oreste, ψ. 317.

Δρομάδες ᾧ πτεροφόροι,

Ποτνιαδες θεαί,

Ἄβανχευτον αἰ δίασον ἰλάχετ' ἐν

δάκρυσι καὶ γόοις,

Μελαγχρῶτες Εὐμενίδες.

[ψ. 52. ΜΕΛΑΙΝΑΙ. Ovid. Epist. Heroid. XI. 103.

Ferte faces in me quas fertis Erinnyes atra.

Euripides, Oreste, ψ. 408. *νυκτὶ προσφερεῖς κέρας* vocat. Quin vide quæ diximus ad Choeph. ψ. 1049.]

[Ibid. ΒΔΕΛΥΚΤΡΟΠΟΙ. Claudianus, XXXV. 218. *Deformes Diræ.* Seneca in Herc. Fur. ψ. 101. *agmen horrendum* vocat. Hesych. *βδελυκτός*: μισητός, ἐξυδμημένος, καὶ βδελυρός. Etymolog. *βδελυρός*: ὁ ἀηδής, καὶ τῷ μυσάττεσθαι καὶ ἀποσφρίφεσθαι ἄξιος. Noster Myrmidonibus, — *ἀβδελυκτ' ἰμοὶ τάδε.* Ubi vide quæ annotata.]

ψ. 55. ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ. [Habitus, neque qui adsimiletur simularchris Deorum, neque qui in ædes hominum inferatur, *πρόσφορος*, similis.] Qualis erat amictus scenicus Furiarum, ex Strabone discimus, qui de Cassiteridibus insulis agens, III. p. 175. *τὰς δ' ἄλλας*, inquit, *οἰκῆσιν ἀνθρώποι μελάγχλαινοι, ποδῆρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας, ἐζωσμένοι περὶ τὰ ζέρινα, μετὰ ῥάβδων περιπατοῦντες ὅμοιοι ταῖς τραγικαῖς Ποιναις.* Discimus etiam ex Diogene Laertio in Menedemo Cynico, VI. 102. οὗτος (καθά φησιν Ἰππόβοτος) εἰς τοσῶτον τερατείας ἤλασεν, ὡς Ἐρινύος ἀναλαβῶν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ Ἄιδου τῶν ἀμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. Ἦν δὲ αὐτῶ ἡ ἐσθῆς αὕτη· χιτῶν φαίδος ποδῆρης, περὶ αὐτῶ ζώνη φοινικῆ· πῆλος Ἀρκαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔχων ἐνυφασμένα τὰ δώδεκα γοιχεῖα· ἐμβάται τραγικοὶ, πῶγων ὑπερμεγέθους, ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ μελίση.

[ψ. 58. ΟΥ ΔΗ ΤΙΣ. f. ἔδ' εἴ τι, vel εἴτι, γαῖα.]

[ψ. 59. ΤΡΕΦΟΥΣ' ΑΝΑΤΕΙ. Hesych. Ἀνατί· ἀνευ ἄτης καὶ βλάβης. Sed Sophocl. Antig. ψ. 492. ἀνατεῖ, ut et noster ψ. 76.]

[Ibid. ΜΗ ΜΕΤΑΣΤΕΝΕΙΝ ΠΟΝΩΝ. h. e. Ὄγε μὴ μεταστένειν. Ita ut non ingemisceret ob labores, i. e. partum.]

[ψ. 62. ΤΕΡΑΣΚΟΠΟΣ. Hesych. Τερασκόποι· ὄνειρορρίται.]

[γ. 65. ΕΓΓΥΣ ΠΑΡΕΣΤΩΣ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΩ Δ' ΑΠΟΣΤΑΤΩΝ. Ita Euripides, Oreste, γ. 1628.

Φοῖβός σ' ὁ Λητῆς παῖς, ὄδ' ἰγγύς ὦν, καλῶ.

Poterat reddi καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν, licet antea absens. Hesych. Πρόσω· ἔμπροσθεν, πρὸ τέτθ. Sed prior interpretatio melior; sc. quamvis longe abfuero. Desumptum est ex Homericō illo Odys. γ. 231.

Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.

Sic Oppianus, Halieut. II. 8. De Diis,

Τηλόθεν ἰγγύς ἰόντες.—

Tibi, inquit Apollo, *adstabo, licet longe abfuero*, nempe quia Deus.] Sic γ. 297.

— κλέει δὲ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός.

[γ. 66. ΠΕΠΩΝ. Ἡ μετάφορα, inquit Homeri Scholiast. II. β'. 235. ἀπὸ τῶν ἀκμαιῶν πεπόνων, ἃ τῇ μὲν γεύσει ἐστὶν ἡδέα, τῇ δὲ δίξει καὶ ἀφῆ μαλακὰ καὶ εὐένδοτα. Hesych. Πέπων· ἔκλυτος, ἀσθένης. Idem Πέπων· προσφιλέσατε, προσηνέσατε, ἔκλυτε, μαλακί.]

[γ. 67. ΜΑΡΓΟΥΣ. Ovid. Metam. XI. 14. *insana Erinnyis*.]

γ. 68. ΚΟΡΑΙ, ΓΡΑΙΑΙ. Nulla distinctionis nota videtur ponenda post κόραι, sed potius κόραι γραῖαι simul conjungendæ, ut παλαιαὶ παῖδες. Alludit autem ad Graias Phorcæ filias, de quibus Hesiodus, Theogon. γ. 270.

Φόρκυι δ' αὖ Κητῶ Γραίας τέκε καλλιπαρῆης

Ἐκ γενετῆς πολιάς. Τὰς δὲ Γραίας καλέουσιν

Ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἀνθρώποι.

γ. 69. Αἰς οὐ μίγνυται θεῶν τις. Hinc vocabantur Orpheo, Hymn. LXIX. 2.

Ἄγναι θυγατέρες μέγαλοιο Διὸς χθονίοιο

Sophocli, Ajax. γ. 842. Ἀειπαρθένοι. Suidas, Ἀειπαρθένοι

δὲ τῆτο. Ὑπονοεῖν δὲ χρὴ τὰς ἀδωροδοκῆτας, καὶ ἐχὶ χ^ς ^{ς, Ἐρινύς. Μυθικὸν} ^{κινῆσαι δάρας δυναμένας}

ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Σοφοκλῆς, Καλῶ δ' ἀρωγὸς τὰς αἰεὶ τε παρθένας

Σεμνάς Ἐρινύς τανύποδας.—

Hinc opportuna observatio Servi

Ferreique Eumenidum

ad illud Virgillii, Æn. VI. 280.

Furiæ nunquam nupserunt.

in thalami.—

num loca in quibus nata

Unde thalamos accipiamus habitatio-

[γ. 71. ΚΑΚΟΝ ΣΥ

sunt.

Luctificæ

ΟΤΟΝ ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Virg. Æneid, VII. 324.

Inferi

in Alecto, diraque ab sede sororum

Orph. Hymn

is que ciet tenebris.—

in Eum. Æneid. LXVIII. 3.

— ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχεσαι

Ἄντρω ἐν ἠερόεντι παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ.

ψ. 72. ΤΑΡΤΑΡΟΝ Θ' ὙΠΟ ΧΘΟΝΟΣ. Seneca, Herc. Fur. ψ. 86.

Adsint ab imo Tartari fundo excita

Eumenides.—

[Virg. Æneid. VII. 327. *Sorores Tartareæ*. Ovid. Metam. VI. 662.

Vipereasque ciet Stygia de valle sorores.]

[ψ. 74. ΜΗΔΕ ΜΑΛΘΑΚΟΣ ΓΕΝΗ. Totis incumbere viribus; ita dormientes Furias increpat Clytemnestra, ψ. 133.

— μή σε νικότω πόνος,

Μήδ' ἀγνοήσης πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνω.

Est *μαλθακός* qui languide et animo remisso agit. Xenoph. Memor. I. 2. Πρὸς τὸ πονεῖν *μαλακός*; ἐποίησεν. Hom. II. P. 588. *Μαλθακός* ἀιχμητής. Diserte Seneca, Epist. LXVII. *Demetrius noster vitam securam et sine ullis fortunæ incursionibus, mare mortuum vocat. Nihil habere ad quod exciteris, ad quod te concites, cujus denunciatione et incursu firmitatem animi tui tentes, sed in otio inconcusso jacere, non est tranquillitas, malacia est.*]

ψ. 77. ΠΕΡΙΡΡΥΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. Hoc est, insulas. Περίρρυτος, κοινὸν πάσης νήσου ἐπίθετον, inquit Eustathius ad illud Odys. τ'. 173.

Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

Καλὴ, καὶ πείριρα, περιρρύτος.—

Sic ab Ovidio, Metam. I. 30. mare dicitur *circumfluus humor*. Herodotus, IV. 45. Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς ἑδαμῶν φανερὴ ἐστὶ γινωσκομένη, ἔτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, ἔτε τὰ πρὸς βορέην, εἰ περιρρύτός ἐστιν. loquitur secundum illam geographiæ rudem cognitionem quam veteres habuerunt.

[ψ. 78. ΒΟΥΚΟΛΟΥΜΕΝΟΣ. Hesych. Βυκολῆμαι· ἀπατῶμαι· et βυκολήσομεν· μεριμνήσομεν· ἀπατήσομεν. Vide Agam. ψ. 678. Etymolog. Βυκολῶ σημαίνει καὶ τὸ πορίζομαι.]

[ψ. 79. ΜΟΔΩΝ ΔΕ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΠΟΤΙ ΠΤΟΛΙΝ. Apollo apud Euripidem Orestem sic alloquitur, ψ. 1646.

Ἐνθέιδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,

Δίκην ὑπόσχεσ αἵματος μητροκτόνε·

Εὐμένισι τρισσαῖς.]

[ψ. 80. ΙΖΟΥ ΠΑΛΑΙΟΝ. Mos supplicum. Vide ψ. 442. et quæ Scholiastes habet ad Supplic. ψ. 201.]

[ψ. 86. ΕΠΙΣΤΑ. ψ. 583,

— Σὺ δ' εἴσαγε

Ἄοπως ἐπίστα.—

pro ἐπίστασαι.]

[ψ. 89. ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ ΑΙΜΑ. Fraternal sanguis, i. e. *frater*.
Virg. *Æn.* VI. 835.

Projice tela manu sanguis meus.]

[ψ. 90. ΚΑΡΤΑ Δ' ΩΝ ΕΠΩΝΥΜΟΣ, ΠΟΜΠΑΙΟΣ ΙΣΘΙ. *Qui deductor cognominatus es, dux esto huic.* Hesych. Πομπός· ὀδηγός· προσπέμπων. Multus est in his allusionibus *Æschylus*. Ita Sept. Theb. ψ. 7.

— ὦν Ζεὺς ἀλεξήτριος

Ἐπώνυμος γένοιτο. —

Male Scholiastes ὄδιος γὰρ ὁ θεός. Verum id quidem, atque inde ὄδιος καὶ ἠγημόνιος Ἐρμῆς appellatus est. Alia vero ratione Πομπαῖος dicitur. Soph. *Ajac.* Flagellif. ψ. 838.

— καλῶ δ' ἄμα

Πομπαῖον Ἐρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι.

Scholiastes Πομπαῖον· τὸν ψυχοπομπόν. *Artemidorus*, II. 42. Νοσῶντας δὲ ἀναίρει (Ἐρμῆς) διὰ τὸ ψυχοπομπὸς νενομίσθαι. *Lucian.* *Dial. Merc. et Maiaë*, Δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπὸν εἶναι. Hesych. Ψυχαγωγός· ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς Ἄϊδα. Recte, nam apud *Homerum*, *Odyss.* Ὀ. 100. Τὰς ψυχὰς κατάγει Ἄϊδόσδε. Unde *Satelles Orci* dicitur *Horatio*, *Od.* II. 18. *Petronius*, p. 86. *Mercurius, qui animas ducere et reducere solet.*]

[ψ. 94. ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ. *Jul. Pollux*, *Onomast.* IV. 19. de personis tragicis. Ὁ δὲ ὠχρός, φρυγανός ἐστὶ ταῖς σαρκί, καὶ περίκομος, ὑπόξανθος, νοσώδης τὴν χροάν, οἷος εἰδῶλω ἢ τραυματία πρεπεῖν. *Ceterum pallidus, macilentus est, comatus, subflavus, morbidum colorem referens, instar Idoli aut vulnerati.*]

[*Ibid.* ΕΥΔΟΙΤ' ΑΝ. *Dormiatis.* Ironice; sic postea ψ. 118. Μύζοιτ' ἄν.]

[ψ. 98. ΑΙΣΧΡΩΣ Δ' ΑΛΩΜΑΙ. Α. ἐλώμαι. *Turpiter exagitor, erro.*]

ψ. 103. ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΕΘΕΝ, *corde tuo.* *Canterus*, καρδίας ἔθεν. Malim vero καρδία σέθεν, quod cum sequentibus melius convenit.

ψ. 104. ΕΥΔΟΥΣΑ ΓΑΡ ΦΡΗΝ ΟΜΜΑΣΙΝ ΛΑΜΠΡΥΝΕΤΑΙ. *Cicero* *De Divinat.* I. 30. *Cum est somno sevocatus animus a societate et contagione corporis, tum meminit præteritorum, presentia cernit, futura providet.* Idem *Plato*, *Polit.* VII. cujus verba Latine reddit *Cicero*. In eandem sententiam abit *Aristoteles*, lib. Περὶ τῆς καθ' ἴπνον Μαντικῆς, c. 2. Recte itaque *Peripateticis* hoc dogma tribuit *Ælianus*, rationemque ab iis traditam adducit, *Var. Hist.* III. 11. Οἱ Περιπατητικοὶ φασι, μέθ' ἡμέραν ζητεύουσαν τὴν ψυχὴν, τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. Νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τῆτο λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θάρακα

τόπω, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια. Porro Æschylum hanc sententiam, ut et plerasque alias, a fonte Pythagoræ hausisse nullus dubito, de quo Iamblic. in vita, c. 15. Ἐπί τε ὑπνον εἰσπέρας τρεπομένων τῶν ὀμιλητικῶν, ἀπήλλαττε μὲν αὐτὸς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ ἐνηχημάτων, δεκάθαιρέ τε συγκυκλιδασμένον τὸ νοητικὸν ἡσυχίας τε καὶ εὐνοίης· ἔτι δὲ μαντικὰς τὰς ὑπνους αὐτοῖς ἀπειργάζετο.

[ψ. 105. ΜΟΙΡ' ΑΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΒΡΟΤΩΝ. Hesych. Ἄπροσκοπιῖν, μὴ πρσοραῖν. Idem Ἄπροσκόπον· ἀσκανδάλις, quod non vult decipi, est enim σκάνδαλον, eodem interprete τὸ ἐν ταῖς μυάγρας, *decipulum*. Et σκάνδαλος· ἐμποδισμός. Atque hic liceat obiter Callimachi fragmentum discutere Julio Polluci laudatum, X. 34.

Εἶπον ἀνάκτητε μάλ' εἰδότε μακρὸν ἀλέσθαι.

Etymologus, Ἄνδίκτης, εἶδος παγίδος. Ἄνδίκτην τε μάλ' εἰδότε μακρὸν ἀλέσθαι. Locum apud Pollucem sic corrige, Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη

Εἶπόν τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότε μακρὸν ἀλέσθαι.

Ὡς τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Ita sc. Pollux et auctor Etymologici volunt, ἀνδίκτην esse genus quoddam decipulæ. Sed nisi fallor melius multo cum Hesychio reddi potest, pars decipulæ, quam genus; ita enim ille: Ἄνδίκτης· τὸ ἀναρρίπτόμενον τῆς μυάγρας ξύλον. Lignum sc. illud decipulæ quod primo tactu resilit; ut sit ejusdem originis cum Ἄνδικε. Hesych. Ἄνδικε· ἀναρρίψον· δίκειν γὰρ εἰς τὸ ρίπτειν. Hesych. rursus Εἶπος· παγίς, καὶ πᾶν βάρος. Et alibi εἰλός· πᾶν τὸ ἐπιπίπτον βάρος, καὶ τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπίπτον ξύλον. Ubi scripsit εἰλός pro εἶπος. Est igitur ea pars decipulæ quæ, andicta resiliente, sua gravitate descendit, muremque opprimit, quæ et ῥόπτρον dicitur Hesychio. Idem Ἐξίπεται· ἐκπιέζεται. Et alibi Ἰππέμεν· πιεζόμεν. Et rursus Ἰπέμενος· πιεζόμενος· ἢ τὸ ἐπιπίπτον ξύλον τοῖς μυσίν. Unde patet dici ἶπος, nam secunda interpretatio respicit locum Pindari. Ipse, ἰπές· τὸ ἐπιπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον. Sed hæc forte nimis ἐν παρεργῇ, præsertim in re tam parvi momenti. Ad nostrum ut redeamus, Scholiastes τὸ μοῖρα ad τὸ φρήν, versu præcedenti, referendum putat, quasi esset ἢ τῆς φρενὸς μοῖρα, periphrastice, pro ἢ φρήν. Ita sane accipitur Suppl. ψ. 1049. Μοῖρ' Ἀφροδίτας, pro ipsa Venere; ad quem locum plura conferuntur.]

ψ. 107. ΧΟΑΣ Τ' ΑΟΙΝΟΥΣ, ΝΗΦΑΛΙΑ ΜΕΙΛΙΓΜΑΤΑ. Œdipus apud Sophoclem, Œd. Col. ψ. 98.

—— ἐ γὰρ ἂν ποτε

Πρώταισιν ὑμῶν ἀντέκυσ' ὀδοιπόρων

Νήφων αἰνοῖς.——

Ad quem locum Scholiastes, Ἄοίνους αὐτὰς λέγει, ὅτι ἐ σπένδεται οἶνος

αὐταῖς, ἀλλ' ὕδωρ. Διὸ καὶ νηφάλιας καλοῦνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Ita Senes Attici Œdipum docent quo modo placandæ sint Eumenides, Œd. Col. ψ. 461.

Πρῶτον μὲν ἱεράς ἐξ ἀειρῦτα χοάς

Κρήνης ἐνέγκω.—

Et rursus, ibid. ψ. 473.

Ἵδατος, μελίσσης, μηδὲ προσφέρειν μέθυ.

Mulsum enim, seu aquam cum melle, Eumenidibus sine vino libabant. Pausanias Corinth. c. 11. Μελικράτω δὲ σπονδῇ καὶ ἄνθεσιν ἀντὶ στεφάνων χρῆσθαι νομίζουσιν. Porphyrius in antrum Homericum: Νηφάλιοι σπονδαὶ αἱ διὰ μέλιτος. Et paulo ante, Πισποίηται ἤδη τὸ μέλι καὶ θανάτω σύμβολοι, διὸ καὶ μέλιτος σπονδῆν τοῖς χθονίοις ἔθουσιν. Ideoque caute legenda hæc Siliii Italici, XIII. 430.

*Ante omnes taurus Regi, tum proxima Divæ
Cæditur Enneæ casta cervice juvenca:
Inde tibi, Alecto, tibi, nunquam lata Megæra,
Corpora lanigerum procumbunt lecta bidentum,
Fundunt mella super Bacchique et luctis honorem.*

Vel enim post *bidentum* punctum ponendum, ut postremus versus ad priores duos referatur; vel *μημωικὸν* erit ἀμάρτημα. [Jul. Pollux, Onomast. VI. 3. Τὸ γὰρ νηφαλείειν, τὸ νηφάλια θύειν ἔλεγον, ὅπερ ἐστὶ τὸ χρῆσθαι θυσίαις αἰνίσι; ἂν τὰς ἐναντίας θυσίας οἰνοσπόνδους ὠνόμαζον. Nam νηφαλείειν, sobria immolari significat; quod est, sacra facere vino carentia: quorum contraria sacra, vini libationes vocarunt. Onomast. vetus, *invinius*, ἄοινος. Utitur voce illa Apuleius, *Metam. XI.*] Neque vero prætereunda sunt quæ Henricus Valesius, vir perquam eruditus, ad Excerpta ex Nicolao Damasceno annotat. “Eæ,” inquit, “libationes absque mero erant, ac proinde νηφάλιας dictæ ab Æschylo in Eumenid.

Χοάς τ' αἰνίσι, νηφάλια μελίγματα.

In quo præcipuum quid agnoscas: nam suo fato citra vim defunctis vino, melle, lacte et aqua ad tumulum libabant, ut docet Æschylus in Persis, Euripides in Phœnissis et in Iphigenia Taurica.” Hæc ille; quibus tamen adversatur Euripides, apud quem Helena filiam ad Clytemnestræ, quam violenter neci datam norunt omnes, tumulum missura, sic affatur, in Oreste, ν. 113.

Καὶ λάβε χοάς τάςδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς.

Ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,

Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος οἰνωπὸν τ' ἄχην.

[ψ. 109. ΩΡΑΝ ΟΥΔΕΝΟΣ ΚΟΙΝΗΝ ΘΕΩΝ. Scholiast. Ὅτι ταύταις μόλαις ἐν νυκτὶ θύουσιν. At Scholiastes Aristophanis in Ran. ν. 346. ad illud poetæ Νυκτέρω τελετῆς Φωσφόρος ἀστῆρ, refert Bacchum etiam

noctu cultum. Νύκτωρ δ' ἐτελείτο τὰ μυστήρια, ἃν τῆς τελετῆς ἔ μόνον χορευτῆς, ἀλλὰ καὶ ἕξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. Euripides in Bacch. γ. 485.

ΠΕΝΘ. Τὰ δ' ἱερά νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν, τελεῖς;

ΔΙΟ. Νύκτωρ τὰ πολλὰ· σεμνότητ' ἔχει σκότος.

Pausan. in Corinth. c. 37. Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν Διονύσει δρώμενα ἐν νυκτὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον ἔχ' ὅσιον ἐς ἅπαντας ἦν μοι γράψαι. Unde, monente Servio ad Æn. IV. 303. ipsa sacra *Nyctelia* dicebantur.]

[γ. 112. ΑΡΚΥΣΤΑΤΩΝ. Hesych. Ἀρκύστατα· οἱ τόποι ἔνθα αἱ ἄρκυες πῆγνυνται.]

γ. 117. ΜΥΓΜΟΣ. Eustathius in Iliad. Δ'. 20. Ἐκ δὲ τῆς μύξιν, καὶ ὁ μυκτῆρ λέγεται, καὶ ὁ μυγμός, καὶ τὸ μυχθίζειν, παρὰ τε Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλοις. Porro voces μυγμός et ὠγμός non pronuntiantur a Choro, prout Cantero visum est; sed tantum denotant Chorum inter dormiendum stertere, et ronchum ciere. [Μυγμὸν, seu mussitationem, sequitur ὠγμός, oscitatio, qui gestus est expergefactorum.]

[γ. 121. ΑΓΑΝ ΥΠΝΩΣΣΕΙΣ. f. ἄγαν γ'.]

[γ. 124. ΩΖΕΙΣ. Eustath. in Iliad. Α'. p. 127. Τὸ δὲ οἰζυρὸς τοιαύτην ἔχει παραγωγήν· ὡσπερ παρὰ τὸ αἰ ἐπίρρημα γίνεται τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὦζω ἐν Αἰσχύλῳ ἐξ ἑ τοῦ οἰμάζω· ἔτω παρὰ τὸ οἰ, οἴζω. Hesych. ὠζειν· βοᾶν.]

[Ibid. ΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος.]

γ. 125. ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ. Forsan πείπρωται. Quod tibi officium aliud obtigit?

[γ. 128. ΕΞΕΚΗΡΑΝΕΝ. Hesych. Ἐξεκῆρανεν· ἐξέφθειρεν, ἐξέβλαψαν.]

[γ. 130. ΦΡΑΖΟΥ. Vertendum non *dic* sed *cave*; vide sc. ne evadat. Φράζειν Atticum *dicere*, φράζεσθαι est animi. Homer. II. Ε'. 440.

Φράζω Τυδείδην καὶ χάζω.]

[γ. 131. ΟΝΑΡ. Κατ' ὄναρ. Refert Phrynichus in Eclog. Attic. p. 78. Polemonem Sophistam Ionicum, imagini Demosthenis inscripsisse, Δημοσθεῖν Παιανίᾳ Πολέμων κατ' ὄναρ, quam tamen loquendi rationem damnat ille, ut ἀδοκιμώτατον.]

[Ibid. ΔΙΩΚΕΙΣ ΘΗΡΑ. Somnia venantium. Egregium hujus rei exemplum habemus apud Aristophanem in principio Nubium. Claudiani versus notissimi, XXVII. 1.

Omnia quæ sensu volvuntur vota diurno,

Pectore sopito reddit amica quies.

Venator defessa toro cum membra reponit,

Mens tamen ad sylvas et sua lustra redit.

Nonnus Dionys. XLII. 325.

— ἀντίτυπον γὰρ

Ἔργον, ὅπερ τελεῖ τις ἐν ἡματι, νυκτὶ δοκεῖ.

Βέκολος ὑπνώων κεραὺς βόας ἐς νόμον ἔλκει

Δίκτυα θηρητῆρσι φαίνεται ὄψις ὄνειρα.

Vide Lucret. IV. 989. Gregor. Nyssen. de Hom. Opif. c. 13. de pistore et eo qui a poculis Pharaoni, agens, ἐν οἷς καθ' ὑπαρ ἑκατέρως τὴν σπεδὴν εἶχεν, ἐν τῆτοις εἶναι καὶ διὰ τῶν ὄνειρων αἰόμενος. Huc pertinet illud Theocriti, Idyll. XXI. 44.

— καὶ γὰρ ἐν ὑπνοῖς

Πᾶσα κυὼν ἄετ' ἄετ' ἄετ' μαντεύεται.

Petronius Arbiter, p. 45.

Et canis in somnis leporis vestigia latrat.

Vide sis plura apud Paroemiographos Ὀνειροπολεῖ καὶ καθεύδων.]

[Ibid. ΚΛΑΓΓΑΙΝΕΙΣ. Quod Xenophon, Cyri Pæd. I. p. 17. ἀνακλάζειν dicit, eadem de re loquens: Cyrum enim juvenem hujusmodi canibus comparat. Ennius, Annal. X.

— forte feram si ex nare sagaci

Sensit voce sua nictatque ululatque ibi acute.]

[γ. 133. ΑΝΙΣΤΩ. Pro ἀνίστασο, Attice.]

[γ. 136. ΣΩΦΡΟΣΙΝ ΑΝΤΙΚΕΝΤΡΑ. Ὀνειδῆ sc. Ecclesiastes xii. 11. *Verba sapientium sicut stimuli*, Scholiastes noster, ἴσα μασίγων. Ita Ἀντίθεος· ἰσόθεος. Ἀντίπυργος· ἰσόπυργος· et id genus. Poterit etiam nude interpretari; ita γ. 469.

Ἄλγη προσφωνῶν ἀντίκεντρα καρδία.

Dolores pungentes.]

γ. 137. ΟΥΔ' ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ, *Tu vero sanguineum spiritum per-
movens Vapore, macerans ventris igne, Sequere.* Omnino pro ἐδ' legendum σὺ δ', et tollendum punctum post πυρί. Qua levi im-
mutatione locus hic, alias obscurus et imperfectus, perspicuus et sanus redditur. [Hesych. Ἐπέρισσας· ἐφορμήσας.]

γ. 138. ΚΑΤΙΣΧΝΑΙΝΟΥΣΑ. Infra, γ. 267.

Καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνας ἀπάξομαι κάτω.

Ibid. ΝΗΔΥΟΣ ΠΥΡΙ. Forte νηδὺν ὡς πυρί.

[γ. 141. Κ' ΑΠΟΛΑΚΤΙΣΑΣ' ΥΠΙΝΟΝ. Ad Virgilianum illud, Æn. II. 302.

Excitior somno.—

Vir cl. Germanus Valens Guellius, “ Hom. sæpe ὑπνε ἐξέθορε, et σίειτο. Et Odyss. Β'.

Ἦρηντ' ἄρ ἐξ εὐνήφιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

Et Æschylus in Eumenid. ἀπολακτίζειν ὑπνον. Et Orpheus, Argonaut.

— δολίω ἐξέσσυτο ὑπνε·

et, Ἄλλο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς." —

Hæc ille exempla conguessit.]

[ψ. 142. ΜΑΤΑΙ. Prometh. Vincit. ψ. 57.

———— καὶ ματᾶ τῆργον τόδε.]

[ψ. 143. ΠΟΠΑΞ. Lege ποπάξ, fit a ποποι.]

[Ibid. ΕΠΑΘΟΜΕΝ. Sub. δεινά.]

[ψ. 147. ΕΞ ΑΡΚΥΩΝ ΠΕΠΤΩΚΕΝ. Vir cl. Petrus Victorius, Var. Lect. XXIX. 2. "Æschylus ille, non gravis solum tragicus, clarusque in primis fuit, verum etiam eloquens ac copiosus. Declarant facundiam ipsius loci quidam apud eum, quibus idem prorsus dixit variis verbis, atque iis omnibus elegantibus: ut cum grex Eumenidum queritur Orestem sibi e manibus aufugisse; in quo, tanquam fera quadam, captando, multum illæ laborabant. Sumptis igitur verbis a studio venatorum, propter similitudinem, illæ primum inquirunt, Ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν. — Deinde ab eadem re verba transferentes — οἴχεται δ' ὁ θῆρ. Sed etiam eadem manus Furiarum ait, eandem rem ostendens, Ὑπνω κρατηθεῖσ' ἄγραν ἄλεσα. Alio etiam loco significans unde id factum esset, ac de injuria illa libere cum Apolline querens, oratione ad eum conversa, protulit,

Ἴὼ παῖ Διός, ἐπίκλοπος πέλη.

Porphyrius Tyrius, qui in aliis multis suis maximisque ingenii dotibus, valde studiosus fuit gloriæ Homeri, cum purgare poetam vellet, tuerique dignitatem ipsius adversus nonnullos, infantiam ejus et ἀδυναμίαν improbe accusantes, quod iisdem versibus sæpe uteretur, atque iisdem sententiis pluribus locis, eandem rationem, quam ipse nunc, in suis quæstionibus in eum poetam secutus est; monstravitque nonnullos locos qui valde diversis verbis, cum iidem prorsus essent, quod ad sententiam facit, expressi expolitique forent. Quod videbatur arguere, ac plane declarare, fuisse illum eloquentissimum, ac summam facultatem habuisse exornandæ orationis, atque idem omnino variis locis tractandi." Hæc ille.]

[ψ. 150. ΝΕΟΣ ΔΕ ΓΡΑΙΑΣ. Erat enim is αἰεὶ νέος. Callimach. Hymn. in Apollinem, ψ. 36. Tibullus, I. 4.

Solis æterna est Baccho Phæboque juvenas.

At Furiæ anus, vide supra, ψ. 69.]

[Ibid. ΚΑΘΙΠΠΑΣΩ. Infra, ψ. 734.

Ἐπεὶ καθιππάσῃ με πρεσβύτην νέος;

et γ. 781.

Ἰὼ θεοὶ νεώτεροι παλαιῶς νόμος
Καθιππάσασθε.—

Sic Arnobius dixit *inequitare pro insultare.*]

[γ. 153. ΜΗΤΡΑΛΟΙΑΝ. Hesych. Μητραλοίας· ὁ τύπτων τὴν μητέρα αὐτῆ. Jul. Pollux, Onomast. III. 2. Καὶ μὴν οἷγε περὶ τὰς γονείας ἱξμαρτόνοντες, πατρολοίας, ἢ μητραλοίας, ἐκάτερος αὐτῶν καλεῖται. *Qui autem in parentes peccant, parricida et matricida, de utrisque, tam filia quam filio dicitur.*]

[γ. 155. ΕΜΟΙ Δ' ΟΝΕΙΔΟΣ. Respicit ad quæ dixerat Clytemnestra, γ. 136.]

[γ. 159. ΜΑΣΤΙΚΤΟΡΟΣ, ΔΑΙΟΥ ΔΑΜΙΟΥ. Supple δίκην.]

γ. 160. ΔΑΜΙΟΥ. Lege δαμία, sublato puncto.

[γ. 161. ΠΕΡΙΒΑΡΥ ΚΡΥΟΣ ΕΧΕΙΝ. Ὄγε ἔχειν.]

[γ. 162. ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΘΕΟΙ. Prometh. γ. 149.

Νεοὶ γὰρ οἰακονόμοι κρατῦσ' Ὀλύμπου,
Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει,
Τὰ πρὶν δὲ πελώρια γυῖν αἰετοῖ.]

γ. 165, ΠΕΡΙ ΠΟΔΑ, ΠΕΡΙ ΚΑΡΑ. Tritum hoc proverbium est, sed diversimode prolatum. Theocritus, Idyll. XX. 12. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποτὶ τῷ πόδι. Aristophanes, Plut. γ. 650. Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν. Homerus, II. Σ'. 353. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς.

[γ. 166. ΓΑΣ ΟΜΦΑΛΟΝ. Græci ut supra diximus ad γ. 40. dixerunt Delphos terræ umbilicum, quod in medio ejus jacere putarent.]

[γ. 167. ΠΡΟΣΔΡΑΚΕΙΝ ΑΙΜΑΤΩΝ. Schol. Λεῖπει ὁ, καὶ, ὥστε τὸν ὀφθαλμὸν ἔχειν αἱμάτων ἄγος ἐπαίροντα. Pro ὀφθαλμὸν, I. ὀμφαλόν.]

[γ. 168. ΒΛΟΣΥΡΟΝ. Hesych. Βλοσυρόν· φοβερόν· καταπληητικόν.]

γ. 169. ΜΑΝΤΙ, ΣΩΙ. Lego μαντικόν, ex versu 180. μαντικῶν μυχῶν, ideoque locum totum transfero,

Domestico vero inquinamento fatidicum

Recessum contaminasti, ipse

A teipso prorueps, a teipso vocatus.

[Recessum intelligit ubi consederat Orestes, γ. 39.

Ἐγὼ μὲν ἔρπω πρὸς πολυσεφῆ μυχόν.

Ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῶ μὲν ἄνδρα, κ. τ. λ.]

[γ. 170. ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΣ, Hesych. Αὐτέσσυτον· αὐτοκέλευσεν. Σοφοκλῆς Ἀκυρίσις.]

[γ. 174. ΕΚΛΥΣΣΕΤΑΙ. f. Ἐκλύσται.]

γ. 175. ΥΠΟ ΤΕ ΓΑΝ ΦΕΥΓΩΝ, ΟΥ ΠΟΤ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΑΙ. Idem dicit Suppl. γ. 421.

Ὦς ἔδ' ἐν Ἄιδῃ τὸν θανάτ' ἐλευθεροῖ.

[Ἐλευθερῆται pro ἐλευθερώσεται.]

[γ. 177. ΠΟΤΙΤΡΟΠΑΙΟΣ. Pro προστρόπαιος. Ita Timæus Locrus ποθακόντων dixit pro προσηκόντων. Dial. de Mundo, haud procul a fin. Καὶ ταῦτα μὲν αἰτία ἐκ τῶν γενετόρων καὶ φοιχείων ἐπάγεται μᾶλλον ἢ ἐξ ἀμείων, ὅτι μὴ ἀργία ἐστίν, ἀφισταμένων ἀμῶν τῶν ποθακόντων ἔργων.]

Ibid. ΕΤΕΡΟΝ ΕΝ ΚΑΡΑΙ ΜΙΑΣΤΟΡ' ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΑΣΣΕΤΑΙ. Si quis hunc locum cum plane gemino hoc ex Supplicibus, γ. 420. conferat,

Βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα
Ὦς ἔδ' ἐν Ἄιδῃ τὸν θανάτ' ἐλευθεροῖ,

facile conjiciat ἀλάστορα hic pro μιάστορα reponendum. Quamvis aliter interpretatur Scholiastes.

[γ. 181. ΠΙΤΗΝΟΝ. Homerus, Il. ε'. 171. et Pindarus, Olymp. IX. 17. πτερόεντα οἷσόν. Item Homerus ἰοὶ πτερόεντες, Il. π'. 773. Scholiast. τὰ τάχεια ἥποι ἐπτερώμενα βέλη. Ita Sophocles in Philoct. γ. 166. πτηνοῖ; οἷς dixit, et Virgil. Æn. γ. 525. volantem sagittam, vel pennatam, propter pennas illas quas sagittarum summitatibus affigere in more positum est, quæ aliquando ex avium plumis, sed frequentius ex æreis laminis constabant.]

[Ibid. ΑΡΓΗΣΤΗΝ ΟΦΙΝ. h. e. sagittam. Ita arcum δράκοντα vocat Lycophron, γ. 878.]

[γ. 182. ΧΡΥΣΗΛΑΤΟΥ ΘΩΜΙΓΓΟΣ. Accinit Callimachus, Hymn. II. 32.

Χρύσεια τῶν πόλλωνι τό, τ' ἐνδυτὸν, ἢ τ' ἐπιπορπίς,
Ἥ τε λύρη, τό, τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον.—

Schol. ἡ νευρά· παρὰ τὸ ἐκατέρωθεν δεδέσθαι. Hesych. Θώμιγγ· λεπτὸν σχοινίον. Idem, Θώμιγγες·—χορδαί.]

[γ. 184. ΘΡΟΜΒΟΥΣ. Hesych. Θρόμβοι· αἷμα παχὺ, πεπηγός· ὡς βανόι.]

γ. 186. ΚΑΡΑΝΗΣΤΗΡΕΣ. Lege cum iota καρανιστήρες. Euripides, Rheso, γ. 817.

Ἥτοι μάταινά γ' ἢ καρανιστῆς μέρος.

Analogia quoque id postulat. [Ratio metri exigere videtur ut potius scribatur καρανιστήρες a voce κάρανος, quæ Hesychio, inter alia, ζημία.]

[Ibid. ΟΦΘΑΛΜΩΡΥΧΟΙ. Herodot. VIII. 116. Ἐπεὶ δὲ ἀνεχώρησαν ἀσινίης πάντες ἐξ ἰόντες ἐξώρυξε αὐτέων ὁ πατήρ τὰς ὀφθαλμούς. Latini oculos effodere. Plaut. in Captiv. III. 1.

Num hercle ego huic diei si licet oculos effodiam lubens.

Et in Aulul. I. 1.

Oculos hercle ego istos improba effodiam tibi.

Catull. Carm. CVI. 5.

Effossos oculos voret atro gutture corvus.]

ψ. 188. ΠΑΙΔΩΝ, ΚΑΚΟΥ ΤΕ ΧΛΟΥΝΙΣ. Forsan, sublato com-
mate, παιδων κακή τε χλοῦνις, puerorum exsectio. Ita Eustathio
exponitur in Iliad. Δ'. 105. Ὅποιον δὴ τι καὶ Ἀριστοτέλης διὰ τὸν χλένην ἰσορεῖ,
ὁ δηλοῖ ἔκτομίαν σὺν ἄγριον, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς περὶ φανήσεται. [Aristotelem in
eadem re Homerum sic interpretantem, citat Plutarchus, Quæst.
Nat. II. p. 917. Ἡ καὶ τὸ λεγόμενον ὑπ' Ἀριστοτέλους ἀληθές ἐστιν ὅτι χλένην
Ὅμηρος ὠνόμασε σὺν τὸν μόνορχιν. Quod vero ait Eustath. ἐν τοῖς ἐξῆς, hoc]
nempe est Iliad. Γ'. 535. Ὅτι δὲ καὶ ἔκτομίαν ὁ χλοῦνης δηλοῖ ἢ μόνον Αἰσχύλος
δίδωσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αἰλιανὸς μάλιστα ἐν τοῖς Περὶ Προνοίας, χλένην λέγων τὸν
ἀπέκοπον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ τὸν Γεωγράφον, χλένην σὺν τὸν τομίαν νοεῖ.
Æliani locos forsan respicit quos adducit Suidas, tacito auctore,
in verbo γύννις· κακὴν σοφίαν μετιῶν, καὶ τὰς ἀθέτας Ἐπικέρες λόγους καὶ γύννιδας
ἰπασκῶν, καὶ τῆς ἡδονῆς ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλένης καὶ γύννις. Et in verbo
Χλέναι· εἰ δόξωμεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι διὰ τῶν Ἐπικέρες λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς
καὶ Θῆλυς γενόμενος· ὁ περὶ Στρατοκλίας Ἀθήνησιν δαδαχῆσας ὁ χλένης τε καὶ
γύννις καταγοητευθεὶς, καὶ οἶον ἐν δεσμῷ τινι ἀφύκτω πεδηθεὶς. Aliter sentire
videtur Eustathius in Odys. τ'. 465. an potius Aristophanes gram-
maticus, quem celato nomine exscriptum tradit. Ὅν δὲ χλένην οἱ
ἐκτομίαν φασὶ λέγοντες τελείως ἀπήρητηναι τῆ ὑποκειμένη (verba sunt Aris-
tophanis in libro Περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, quæ explicans subdit Eu-
stathius) ἤγουν αἰωρεῖνται, ἠερέθονται, ἐδὲν ἔμπεδον καὶ βέβαιον λέγουσιν, ἀλλὰ
δηλαδὴ ἀνεμῶλια λαλῶσι καὶ ἐδὲν τι τῆ ὑποκειμένης ἄπτονται.

Ibid. ΑΚΡΩΝΙΑ· ΛΕΥΣΜΟΝ ΤΕ ΚΑΙ. Lege et distingue, ἀκρωνία,
λευσμὸς τε· καὶ, κ. τ. λ. De lapidatione vide sis quæ diximus ad
Sept. contra Theb. ψ. 205. [Λευσμὸν interpretatur Herodianus,
monente Scholiaste, τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα, quo fit, ut Hesychium
ad vocem Ἀκρωνία posuisse interpretationem τῆ λευσμὸν facile credam.
Sic enim ille. Ἀκρωνία (ita leg.) ἀθροίσματα, παρὰ γαστρὸς, πλῆθος. Ἀκρωνία·
ἀθροισμός. Quin si ita accipiatur τὸ λευσμὸς hoc loco, debuit verti,
Ubi multitudo mussitant ejulatum multum, Sub spina defixi.]

[ψ. 191. ΑΠΟΠΤΥΣΤΟΙ. Hesych. Ἀπόπτυστον (ita lege), ἀπόβλητον,
κατάπτυστον, ἐκβλητον.]

[ψ. 192. ΠΑΣ Δ' ὙΦΗΓΕΙΤΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΜΟΡΦΗΣ. *Omnes tui mores
formam indicant.* Hypallage. Prometh. Vinct. ψ. 78.

Ὅμοια μορφή γλώσσά σε γυρεύεται.

Diserte Catullus de Nupt. Pelei et Thetidos, ψ. 193.

*Eumenides quibus anguino redimita capillo
Frons expirantis præportat pectoris iras.*]

[γ. 193. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΝΤΡΟΝ ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΥ. Homer. Iliad, κ'. 485.

ὦς δὲ λέων μύλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
 Αἴγῃσιν ἢ οἴεσσι κακὰ φρονέων ἀνορέσῃ.

Virgil, Æneid. IX. 339,

*Impastus ceu plena leo per ovilia turbans,
 Suadet enim vesana fames, manditque trahitque
 Molle pecus, nutumque metu, fremit ore cruento.]*

[γ. 195. ΜΥΣΟΣ. Lege, versu exigente μύσος. Ut et γ. 448.]

[γ. 199. ΜΕΤΑΙΤΙΟΣ—ΠΑΝΑΙΤΙΟΣ, Notanda est differentia inter μεταίτιον et παναίτιον, cædis participem et cædis auctorem.]

[γ. 200. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝ ΕΠΡΑΞΑΣ. f. legendum 'ΑΛΛ' εἶς.]

[γ. 201. ΛΟΓΟΥ, Vel λόγον. *Dicas mihi hactenus quomodo solus sim auctor.*]

[γ. 202. ΕΧΡΗΣΑΣ. Vide Choeph. γ. 900.]

[γ. 203. ΠΕΜΨΑΙ ΤΙΜΗΝ. Lege, et interpunge, cogente metro,

"Ἐχρησα ποιῶς τῆ πατρὸς πέμψαι· τί μήν;

Quid tum postea? Vel ut vult Canterus τί μή; Quidni?]

[γ. 204. ΥΠΕΣΤΗΣ. Hesych, Ὑπέστη· ὑπέσχετο.]

[Ibid. ΑΙΜΑΤΟΣ—ΝΕΟΥ. *Nuperi homicidii; recentis cædis,* Sic γ. 360.

Μαυρῶμεν ὑφ' αἵματος νέου.]

[γ. 205. ΠΡΟΣΤΡΑΠΕΣΘΑΙ. *Προσρέπεσθαι est fugere Homero.]*

[γ. 207. ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ. Α. *προσφοραί.* f. *πρόσφοροι.* Non commodæ deductrices ad veniendum.]

[γ. 209. ΚΟΜΠΑΖΟΝ. Ironice.]

[γ. 213. ΗΡΚΕΣΩ. Sunt qui pro ἡρέσω legunt ἤλθέ σοι, vel ἡρεῖσαι, vel ἀρέσω.]

[γ. 214. ΗΡΑΣ ΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ ΠΙΣΤΩΜΑΤΑ. De pactis nuptialibus. Jupiter siquidem et Juno Γαμήλιοι θεοί, quorum nominum, cæterorumque nuptiarum præsidum meminit quoque Plutarchus. Quæst. Rom. p. 264. Ἡ ὅτι πέντε δεῖσθαι θεῶν τὰς γαμῆντας οἰονται, Διὸς τελείας, καὶ Ἥρας τελείας, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Πειθῆς ἐπὶ πᾶσι δὲ, Ἀρτέμιδος.]

[γ. 217. ΜΟΡΣΙΜΗ. Γάμοι sunt μόρσιμοι et ex fato quodam et providentia fiunt. Unde Homer. Odys. φ'. 162.

Γήμαιθ' ὅς τις πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ad quem locum vide sis virum cl. Jacobum Duportum in Gnomologia Homerica. Juvenal. Sat. IX. 32.

—*fatum est in partibus illis*

Quas sinus abscondit.—

Pindarus, Pyth. I. 108.

Ἄλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Veteres sacras habebant nuptias; Dionys. Halic. II. p. 95. Ἐκαλεῖν δὲ τὸς ἱερεῖς οἱ παλαιοὶ γάμους. Nec alio quidem nomine indicabant: ἱερεῖ γάμους fit mentio passim apud Athenæum, VI. Ovid. Epist. Heroid. XXI. 155.

— quoties socialia sacra parantur

Nupturæ.—

Juvenal. Sat. VI. 21.

— Vetus est alienum, Posthume, lectum

Concutere utque sacri genium contemnere fulcri:

quod nostro εὐνή μορσίμη.]

γ. 218. ΟΡΚΟΥ ΤΕ ΜΕΙΖΩΝ. Atque hinc etiam confirmari possit Æschylum Pythagoreis jure annumerandum; etenim apud illos jurisjurandi religio summa; quo fit ut aureorum carminum auctor primo præcepto de Diis colendis hoc adjungit,

— καὶ σέβει ὄρκον —

ad quem locum vide sis Hieroclem, qui humanum jusjurandum quasi rivulum ac imaginem esse contendit magni illius jurisjurandi quo naturæ totius universitas abstricta est eique obtemperare cogitur. Quanti etiam fecerunt jusjurandum illud per τετρακτὸν nimis notum. Enimvero de fide conjugali verba fecit ipse Pythagoras Crotoniatis apud Iamblic. Vit. c. 10. Σπυδάξιν δὲ καὶ τῆτο, ὅπως αὐτοὶ τε μόνον ἐκείνας εἰδήσωσι, αἱ τε γυναῖκες μὴ κοθεύσωσι τὸ γένος ὀλιγωρία καὶ κακία τῶν συνοικούντων.

γ. 219. Η. Lego cum Cantero εἶ. [Hoc est, Si igitur sese invicem interficientibus, &c.]

[γ. 220. ΤΟ ΜΗ ΓΕΝΕΣΘΑΙ, ΜΗΔ' ΕΠΟΠΤΕΥΕΙΝ ΚΑΤΩ. Auratus legit μελέσθαι, et ὥςτε subintelligendum monet; ita ut nihil cures neque speculeris. Pro κάτω f. κάτω, vel κάτω.]

[γ. 222. ΤΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΟΙΔΑ. Matricidam persequeris, maritidam impune dimisisti. In hunc animosam et ferocem te ostendis, cum tamen erga illam mitis et placida fueris. Nam ἐθυμμένη et ἡσυχαιτέρα videntur hic esse opposita, neque audiendus Scholiastes. Ita Aristoteles, Politic. VII. 7. Τὰ περὶ τὴν Εὐρώπην θυμῷ εἰς ἀλήθειαν, quod mox ἐθυμον dicit.]

[γ. 224. ΕΠΟΠΤΕΥΣΕΙ. Hesych. Ἐποπτεύοι: ὑπολάβοι, νομίζοι.]

[γ. 226. ΠΛΕΟΝ. Aug. Πλέω.]

[γ. 228. ΟΥΔ' ΑΝ. Aug. Οὐδέιν.]

[γ. 229. ΜΕΓΑΣ ΓΑΡ. Aug. μίν.]

γ. 231. ΚΥΝΗΓΕΤΙΣ. Forte κυνηγετῶ.

ψ. 233. ΔΕΙΝΗ ΓΑΡ ΒΡΟΤΟΙΣΙ Κ'ΑΙΝ ΘΕΟΙΣ. Ex mente Pythagoræ, qui Supplices deserere valde religiosum ducebat. Quamobrem cum Sybaritæ a Crotoniatis postulabant ut qui ad ipsos aufugissent in eorum manus dederentur, reliquis omnibus assentientibus, unus repugnavit Pythagoras, cujus suasu bellum contra Sybaritas in Supplicum gratiam susceperunt. Diod. Sic. XII. p. 294. Πυθαγόρας τῷ φιλοσόφῳ συμβουλεύσαντος σώζειν τὸς ἰκέτας. Iamblichus in vita, c. 30. Καὶ δοκιμάζοντος αὐτῆ μηδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς προσάγειν ἰκέτους, καὶ τὸς ἰκέτας (non οἰκέτας, prout corrupte editur) ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀποσπᾶν. Huc etiam pertinet præceptum illud Pythagoricum, Iambl. c. 18. Γυναῖκα ἔδει δάκειν τὴν αὐτῆ, ἰκέτις γάρ. Ita enim Pythagoras in Oratione ad Senatū Crotoniensem, libri citati c. 9. Ἔτι δὲ τὴν γυναῖκα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἐξίας εἰληφότας μετὰ σπονδῶν, καθάπερ ἰκέτιν ἰναντίον τῶν θεῶν εἰσῆχθαι πρὸς αὐτήν.

[ψ. 234. ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΥ. Ἐνεκά.]

[Ibid. ΜΗΝΙΣ. Scholiastes ad Hectoris moribundi extrema verba respicit, Iliad. χ'. 358.

Φράζο νῦν, μήτοι τι θεῶν μήνιμα γίνωμαι.]

[Ibid. ΕΙ ΠΡΟΔΩ ΣΦ' ΕΚΩΝ. f. Εἰ προδῶς ἐκῶν.]

ψ. 236. ΑΛΑΣΤΟΡΑ, [Qui perpetravit ἄλαστα,] a furis exagitatum. Notanda est hæc vocis significatio, quæ a lexicographis prætermissa.

[ψ. 237. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ. Hesych. Προστρόπαιος· φοινῆς, μιανῆς, αἵματι μεμιασμένος, καὶ πρὸς τινα πεμπομένος δέησι καθάρσεως. Vide ψ. 448.]

Ibid. ΑΦΟΪΒΑΝΤΟΝ ΧΕΡΑ. Ἀφοΐβαντον, ἀκάθαρτον. Αἰσχύλος Νεαῖσκις. Ita apud Hesychium lego. [Ubi Salmas. Ἀφοΐβασον, vide et Casaubon. in Athenæum, p. 821.] Scholia, προστρόπαιον, ἀκάθαρτον. Malo fato hæc duo conjuncta. Apposuit enim sine dubio Scholiastes ipse ἀκάθαρτον ut interpretationem non τῷ προστρόπαιον, sed ἀφοΐβαντον.

[ψ. 238. ΑΜΒΛΥΝ. Hesych. Ἀμβλύ· βαρύ.]

[Ibid. ΠΡΟΣΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ. Hesych. Τετριμμένον· λεπτόν, καταπεπονημένον, διεφθαρμένον.]

ψ. 240. ΧΕΡΣΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΕΚΠΕΡΩΝ. ψ. 76,

Βεβῶτ' ἀνατεῖ τὸν πλανοσιβῆ χθόνα,

Ἵπέρ τε πόντον καὶ περιέρύτας πόλεις.]

[ψ. 241. ΕΦΕΤΜΑΣ. Hesych. Ἐφετμή· ἐντολή, ἐπιβολή, νθεσία, πρόσταγμα. Sunt qui legunt, Σώζων δ' ἐφετμάς.]

[ψ. 243. ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ. Est φυλάσσειν immote manere apud aliquid. Vide quæ ad Prometh. ψ. 31.]

[Ibid. ΑΝΑΜΕΝΩ. l. ἀναμεινῶ.]

[γ. 244. ΤΟΔ' ΕΣΤΙ Τ'ΑΝΔΡΟΣ ΕΜΦΑΝΕΣ ΤΕΚΜΑΡ. Sanguinis guttas intellige; ita apud Sophoclem in Philoctet. γ. 40. cum Neoptolemus pannos sanie et cruore pollutos deprehendisset, concludit Ulysses,

Ἄνῃ κατοικίῃ τέσδε τὰς τόπυς σαφῶς·

Κᾶς' ἔχ' ἰκᾶς πυ.]

[γ. 245. ΦΡΑΔΑΙΣ. Hesych. φραδαῖσι· βυλαῖς.]

[γ. 246. ΩΣ ΚΥΩΝ. Dicitur id genus canum, μετάγοντες. Gratius, Cyneget. γ. 221.

*Adsumptus Metagon lustrat per nota ferarum
Pascua.*—

Qui vero hinnuli insectantur θῶες, lupi cervarii. Noster supra in re eadem, Choeph. γ. 1054.

— Μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.]

[γ. 247. ΠΡΟΣ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΑΛΑΓΜΟΝ. *Ad sanguinem et stillam*, id est, *per sanguinis stillam*. Ἐν διὰ δυοῖν.]

[γ. 249. ΠΑΣ ΠΕΠΟΙΜΑΝΤΑΙ ΤΟΠΟΣ. *Gregatim peragratus est*. Est enim ποιμαίνεσθαι, *gregatim vagari, excurrere*. Mosch. Idyll. II. 5. de crepusculo matutino,

Ἐὔτε καὶ ἀτρικέων ποιμαίνεται ἔθνος ἀνείρων.]

[γ. 250. ΑΠΤΕΡΟΙΣ ΠΟΤΗΜΑΣΙΝ. Supra γ. 51.

— ἄπτεροι γεμῆν ἰδεῖν.]

[Ibid. ΠΟΤΗΜΑΣΙΝ. Πότημα, *volatus*; haud observatum Lexicographis. Hesych. ποτᾶσθαι· πῖτασθαι.]

[γ. 255. ΔΕΥΣΣΕΤΟΝ ΠΑΝΤΑ. Auratus, λίσσει τὰ πάντα.]

[γ. 258. ΟΔ' ΑΥΤΕ Γ' ΟΥΚ ΑΛΚΑΝ ΕΧΩΝ. f. ὄδ' αὐτὸς ἀλκὰν ἔχων.]

[γ. 260. ΥΠΟΔΙΚΟΣ. *Vult reus esse manuum*, i. e. *cædis peractæ*. Solebant ad iudices provocare confugientes primum ad statuas deorum, a quibus non discedebant prius quam cognita esset causa. Hesych. ὑπόδικος· ὑπεύθυνος, χρεώτης, ἔνοχος δίκης.]

[Ibid. ΧΕΡΩΝ. Scal. χρεῶν.]

[γ. 263. ΤΟ ΔΙΕΡΟΝ ΠΕΔΩΙ ΚΕΧΥΜΕΝΟΝ ΟΙΧΕΤΑΙ. f. τὸ δ' ἱερὸν, *sacer sanguis*, expiabilis. Sed non probo. Hesych. Διερόν· ὑγρόν, χλωρόν, ζῶον, ἔλαιμον· ὑγρὸς γὰρ ὁ ζῶν· ὁ δὲ νεκρὸς, ἀλίβας.]

[γ. 264. ΡΟΦΕΙΝ. Hesych. Ῥοφεῖ· καταπίνει, ἀναλαμβάνει.]

[γ. 265. ΠΕΛΑΝΟΝ. Noster in Pers. γ. 818.

— πέλανος αἱματοσφαγῆς.]

[γ. 268. ΑΝΤΙΠΟΙΝΟΥΣ. Deest ἰν', ut luas, *lues* sc. noxas, alterna lege rependens vices. f. leg. μητροφόνους, vel μητραφόνους.]

locus ex Psalmis. Strom. IV. p. 377. Ἐπέκραξεν δὲ ὁ Κύριος καὶ εἰσήκουσε, καὶ ἐκ πασσῶν τῶν θλίψεων ἔρρύσατο αὐτόν. Debut legi, Ἐπέκραξεν δὲ ὁ δικαῖος καὶ ὁ Κύριος ἐξήκουσεν αὐτῆ.]

[γ. 298. ΛΥΤΗΡΙΟΣ. Choeph. γ. 817.

— πλῆτον

Δωμάτων λυτήριον.]

[γ. 300. ΠΑΡΗΜΕΛΗΜΕΝΟΝ. Aug. Παρεκλισμένον.]

[γ. 302. ΑΝΑΙΜΑΤΟΝ ΒΟΣΚΗΜΑ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΚΙΑ. Qualem introducit Euripides in Oreste, γ. 385.

MEN. ὦ θεοί, τί λεύσσω; τίνα δίδορκα νερέων;

OP. Σύ γ' εἶπας, ἐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὄρω.

Dein, γ. 389.

MEN. Δεῖνον δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.

OP. Τὸ σῶμα φρεῖδον, τὸ δ' ὄνομα ἐ λείπει μοι.

Βόσκημα δαιμόνων, q. d. pabulum nostrum fies: ita mox se explicat, γ. 305.

Καὶ ζῶν με δαίσεις.—

Orestes apud Euripidem, γ. 394.

— ὁ δαίμων δ' εἰς ἐμὲ πλόσιος κακῶν.]

γ. 305. ΚΑΙ ΖΩΝ ΜΕ ΔΑΙΣΕΙΣ. Male Apollinis nomen huic versui præfigitur. Continuat a Choro Furiarum oratio.

[γ. 306. ΥΜΝΟΝ ΔΕΣΜΙΟΝ. γ. 332. Ὑμνος δέσμιος φρεῖων dicitur. Synesius. Ἐγὼ γέ τοι καὶ ἐπωδὰς οἶδα καὶ καταθεσμὸς καὶ ἐρωτικὰς κατανόγκας αἷς ἐκ εἰκος ἀντίσχειν ἐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν. Isidor. VIII. 9. quod est de Magis. Ad hæc omnia pertinent et ligaturæ execrabilium remediorum, quæ ars medicorum condemnat, sive in præcantationibus, &c. Tertullian. de Spectac. c. 2. Vis homicidium ferro, veneno, magicis devinctionibus perfici.]

γ. 307. ΑΓΕ ΔΗ. Jam hic Chorus incipit canere cantu lyrico, et saltare.

γ. 311. ΩΣ. Forte ὦν. [Sunt qui ἕς vel αἷς legunt. Auratus ὦν, genitiv. pro accusativo, Attice.]

Ibid. ΑΜΑ. Cant. ἀμὰ, vel ἀμετέρα.

[γ. 312. ΕΥΘΥΔΙΚΑΙ Θ' ΗΔΟΜΕΘ' ΕΙΝΑΙ. f. δ' εὐχόμεθ'.]

[γ. 314. ΧΕΙΡΑΣ ΠΡΟΣΝΕΜΟΝΤΑΣ. Anapæstus non est. Sunt qui legunt προνέμοντας.]

γ. 317. ΑΛΙΤΡΩΝ. Forte ἀλιτῶν. [Callim. Hymn. in Apoll. γ. 2.

— Ἐκὰς ἐκὰς ὄγῃς ἀλιτρός

vel (citante Servio ad illud Virgilii Æn. VI. 258.

— Procul, O procul, este, profani!)

— Ἐκὰς ἐκὰς ἐς βέβηλοι.

Hesych. Ἀλιτρὸν ἁμαρτωλὸν, ἄδικον. Porro apud Æschylum nostrum Auratus ἀλιτρὸν legit; Aor. 2. *Quisquis autem peccavit piaculum suum vult occultare.*]

[γ. 320. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ. Hesych. Πράκτορες ἄπαιτηταί.]

[γ. 321. ΕΦΑΝΗΜΕΝ. Pro φαινόμεθα.]

[γ. 322. ΜΑΤΕΡ Α Μ' ΕΤΙΚΤΕΣ. Furiarum mater secundum Hesiodum Terra, secundum Æschylum Nox. Vide Servium ad Æneid. III. 212. Noster infra γ. 419.

Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα.]

[γ. 323. ΑΛΛΟΙΣΙ ΚΑΙ ΔΕΔΟΡΚΟΣΙ. Scholiastes, *Mortuis et vivis*. Nihil usitatus. Virg. Æn. II. 85.

— *nunc cassum lumine lugent.*

Et Æn. X. 746.

— *in aeternum clauduntur lumina noctem.*

Ovid. Trist. III. 5.

Sive diem videat, sive tegatur humo.

βλίπειν pro vivere dictum est ad Pers. γ. 299.]

γ. 324. ΠΟΙΝΑΝ ΚΑΥΘ', nos *Furias audi*. Verum Scholiastes, quantum conjicere licet, ποινὰν legit, et aliter distinguit; in hunc scil. sensum, *Mater, O mater Nox, quæ me peperisti cæcorum et videntium* (mortuorum et vivorum) *vindicem, audi me!*

[Ibid. Ο ΛΑΤΟΥΣ ΓΑΡ ΙΝΙΣ. Hesych. Ἰνις· νεὸς υἱοῦ, παῖς, βρέφος.]

[γ. 327. ΠΤΩΚΑ. Respicit ad quæ dixerat γ. 246. Vide et γ. 111. Hesych. Πτώκες· δειλοὶ, λαγωὶ, δορκάδες, ἔλαφοι, νεβροὶ. Porro πτώξ, *supplex*, ἀπὸ τῆ πτήσσειν, sc. submittere, unde πτώχαι, *mendici, supplices.*]

[γ. 328. ΚΥΡΙΟΝ. f. κυρίω, certæ, veræ, et ratae cædis.]

[γ. 330. ΠΑΡΑΚΟΠΑ. Prometh. Vincit. γ. 583.

— *παράκοπον ᾗδε τείρεις;*]

[γ. 331. ΠΑΡΑΦΟΡΑ, ΦΡΕΝΟΔΑΛΙΣ. Dele distinctionem post παραφορά. Δαλὶς est μῶρος.]

γ. 332. ΥΜΝΟΣ — ΑΦΟΡΜΙΚΤΟΣ. In Agamemnone, γ. 999.

Τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅπως ὑμνωδεῖ

Θρηῖνον Ἐρινύς.

[γ. 334. ΑΥΩΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. De Oreste, Euripides modo laudatus, a Furiis exagitato, γ. 389.

Δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.

Porro apud nostrum potest legi εὔων, *urens.*]

[γ. 335. ΔΙΑΝΤΑΙΑ ΜΟΙΡ'. *Penetrabilis Parca*, quæ διάμπαξ penetrat, ab una parte ad alteram. Sic διανταῖον vulnus. Sept Theb. γ. 900.]

[γ. 336. ΕΠΕΚΛΩΣΕΝ. Homer. Odyss. π'. 64.

— ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάδε δαίμων.

Eurip. Oreste, γ. 12.

Ὅτι σέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
Ἔριν.]

[γ. 337. ΤΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΙ. f. οἷσιν αὐτουργίαι. *Iis quibus caedium manu propria commissa facinora, i. e. caedes, factae vanae vel immeritae, sine causa, inciderint.* Hypallage, pro, *qui in caedes inciderint*; τοῖς ὁμαρτεῖν, *illos prosequi, donec subierint terram.* Sunt qui pro τοῖσιν malunt εἶσιν. Legat etiam cui magis arridet, οἷσιν αὐτουργίαις.]

γ. 340. ΘΑΝΩΝ Δ' ΟΥΚ ΑΓΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. [Ne mortuus quidem a Furiis liber erit.] Idem plane superius dixerat, γ. 175.

Ἵπὸ τε γὰρ φεύγων,
οὐ ποτ' ἐλευθεῖται.

[γ. 343. ΜΕΛΟΣ. Sunt qui μένος legere malint.]

[γ. 353. ΠΑΛΛΕΥΚΩΝ. Hesych. Πάλλευκον· ἀνήμερον.]

γ. 357. ΩΝ. Forte ὄν.

[γ. 358. Ω, ΔΙΟΜΕΝΑΙ. Hesych. Δίονται· διώκονται. Δίοντο· ἀπεπορεύοντο. Idem Δῖον· ἐδιώχθην.]

[γ. 360. ΜΑΥΡΟΥΜΕΝ. Pro ἀμαυρῶμεν. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. γ. 325.

Ῥεῖά τέ μιν μαυρῶσι θεαί.]

[γ. 361. ΣΠΕΥΔΟΜΕΝΑΙ. Steph. Edit. Σπεύδομαι. Minus recte. Sic et apud Sophoclem in Œdip. Tyr. Chorus, γ. 163.

Πρῶτά σε κεκλόμενος
Θύγατερ Διός, κ. τ. λ.

Neque enim κέκλομ' ἐγὼ legere necesse est.]

[γ. 362. ΤΑΣΔΕ ΜΕΡΙΜΝΑΣ. Lege τὰς δέ.]

[γ. 365. ΕΣ ΑΓΚΡΙΣΙΝ. f. ἐπὶ κρείσιν, vel ἀπράκτοισιν, Portus. Edit. Stephani, ἀκροῖσιν, in primores ungues se erigere. Quod dixit Stephanus in h. l. omnino rejicienda. f. reddendum, neque evenire ut ego moriar.]

[γ. 367. ΛΕΣΧΑΣ ΑΣ ΑΠΗΞΙΩΣΑΤΟ. Hesych. Λέσχαι· φλυαρίαι, πολλαὶ ὁμιλίαι. Vide Vulcan. ad Callim. Epigr. II. 3.]

[Ibid. ΑΠΗΞΙΩΣΑΤΟ. Sept. Theb. γ. 670.

Ἄλλ' ἔτε νιν —

Δίκη προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο.]

[γ. 373. ΟΡΧΗΜΟΙΣ Τ' ΕΠΙΦΟΝΟΙΣ. f. Ὀρχηθμοῖς τ' ἐπιφόρως.]

[γ. 374. ΜΑΛΑ ΓΑΡ ΟΥΝ. Γρ. μενέν. f. μάλα μὲν ἔν.]

γ. 375. ΚΑΘΕΝ. supra in Agamemnone, γ. 3.

[Ibid. ΒΑΡΥΠΕΣΗ. Βαρυπετῆ, *succiduum, defatigatum.*]

ψ. 379. ΠΙΠΤΩΝ. Scholiastes ad hunc locum, περιφρονῶν γὰρ ἐκ κισθάνεται τῷ κακῷ. Lege παραφρονῶν. Ita enim explicat τὸ πίπτων ὑπ' ἄφρονι λύμα.

[ψ. 380. ΛΥΜΑΙ. f. λύσα.]

[ψ. 381. ΚΝΕΦΑΣ ΑΝΔΡΙ ΜΥΣΟΣ ΠΕΠΟΤΑΤΑΙ. f. distinguendum κίφας ἀνδρῖ, μῦσος, πεπόταται. Contra, ante virum, διὰ τὸ μῦσος. An vero τὸ μῦσος ex Scholiaste irrepsit.]

[ψ. 382. ΔΝΟΦΕΡΑΝ ΤΙΝ' ΑΧΛΥΝ. f. διοφερὰ τις ἀχλύς. Sub. πεπόταται.]

[Ibid. ΚΑΤΑ ΔΩΜΑΤΟΣ. Κατὰ δῶμα.]

ψ. 386. ΜΝΗΜΟΝΕΣ. Prom. Vinct. ψ. 515.

Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρινύες.

[ψ. 388. ΑΤΙΜ' ΑΤΙΕΤΑ ΔΙΟΜΕΝΑΙ. f. ἀτίτες, vel ἀτίτας, vel ἄτιτα, vel ἄτιτοι. Ἄτιτας, nondum punitos prosequentes, ἄτιτα, contumelias insultas prosequentes.]

[ψ. 390. ΑΝΗΛΙΩΙ. f. ἐν ἡλίῳ, vel uno verbo ἐτηλίῳ, in sole, luce, apparens.]

[ψ. 391. ΔΕΡΚΟΜΕΝΟΙΣΙ ΚΑΙ ΔΥΣΟΜΜΑΤΟΙΣ ΟΜΩΣ. Vide quæ ad ψ. 323.]

[ψ. 392. ΑΖΕΤΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΔΕΔΟΙΚΕ. Hesych. Ἄζετο· ἀγιάζεται, καὶ ἅγιον ἠγειτό καὶ ἐσέβετο.

Ἄλλα γὰρ ἐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο.

Noster infra ψ. 1004.

Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς

Ἄντας ἄζεται πατέρ.]

[ψ. 396. ΕΠΙ ΔΕ ΜΟΙ. Aurat. melius, ἐν. *Inest mihi antiquum officium.*]

[Ibid. ΓΕΡΑΣ. Vide ψ. 209.]

[ψ. 399. ΤΑΞΙΝ. Athenæus, Deipn. XII. 12. Σαφῶς ὑπεργον ποιῶν ἐν τέτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπεΐνης τάξιν ἐπέχουσαν. Ubi illud τάξιν Budæus reddit τὴν χάραν καὶ τὴν μοῖραν θεραπεΐνης ἐπέχουσαν.]

[Ibid. ΔΥΣΗΛΙΟΝ ΚΝΕΦΑΣ. Ἄνηλιον, *Sole carentes tenebra.*]

[ψ. 400. ΠΡΟΣΩΘΕΝ. Proverbium, Ἄπο μηχανῆς θεὸς ἐπιφανείς, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ἐπ' ὠφελείᾳ τινι ἀναφανομένων usurpatum esse docent Parœmiographi; ἐν γὰρ τραγωδίαις θεοὶ ἐξ ἀφανῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο, quoniam in tragædiis Dii subito in scena apparebant. Diogenian. II. 84.]

ψ. 401. ΑΠΟ ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΑΦΘΑΤΟΥΜΕΝΗΝ, ΗΝ, *A Scamandro, terram occupans, Quam. Lego,*

[γ. 336. ΕΠΕΚΛΩΣΕΝ. Homer. Odyss. π'. 64.

— ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάδε δαίμων.

Eurip. Oreste, γ. 12.

Ἦνι γέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
Ἔριν.]

[γ. 337. ΤΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΙ. f. Οἷσιν αὐτουργίαι. *Iis quibus caedium manu propria commissa facinora, i. e. caedes, factæ vanæ vel immeritæ, sine causa, inciderint.* Hypallage, pro, *qui in caedes inciderint*; τοῖς ὀμαρτεῖν, *illos prosequi, donec subierint terram.* Sunt qui pro τοῖσιν malunt εἶσιν. Legat etiam cui magis arridet, οἷσιν αὐτουργίαις.]

γ. 340. ΘΑΝΩΝ Δ' ΟΥΚ ΑΓΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. [Ne mortuus quidem a Furiis liber erit.] Idem plane superius dixerat, γ. 175.

Ἵπὸ τε γὰν φεύγων,
Οὐ ποτ' ἐλευθερεῖται.

[γ. 343. ΜΕΛΟΣ. Sunt qui μένος legere malint.]

[γ. 353. ΠΑΛΛΕΥΚΩΝ. Hesych. Πάλλευκον· ἀνήμερον.]

γ. 357. ΩΝ. Forte ὄν.

[γ. 358. Ω, ΔΙΟΜΕΝΑΙ. Hesych. Δίονται· διώκονται. Δίοντο· ἀνεπορεύοντο. Idem Δῖον· ἐδιώχθην.]

[γ. 360. ΜΑΥΡΟΥΜΕΝ. Προ ἀμαυρῶμεν. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. γ. 325.
Ῥεῖά τέ μιν μαυρῶσι θεαί.]

[γ. 361. ΣΠΕΥΔΟΜΕΝΑΙ. Steph. Edit. Σπείδομαι. Minus recte. Sic et apud Sophoclem in Œdip. Tyr. Chorus, γ. 163.

Πρῶτά σε κεκλόμενος
Θύγατερ Διός, κ. τ. λ.

Neque enim κέκλωμ' ἐγὼ legere necesse est.]

[γ. 362. ΤΑΣΔΕ ΜΕΡΙΜΝΑΣ. Lege τὰς δέ.]

[γ. 365. ΕΣ ΑΓΚΡΙΣΙΝ. f. ἐπὶ κρείσιν, vel ἀπρέκτοισιν, Portus. Edit. Stephani, ἀκροῖσιν, in primores ungues se erigere. Quod dixit Stephanus in h. l. omnino rejicienda. f. reddendum, neque evenire ut ego moriar.]

[γ. 367. ΔΕΣΧΑΣ ΑΣ ΑΠΗΞΙΩΣΑΤΟ. Hesych. Λείσχαι· φλυαρίαι, πολλαὶ ὀμιλίαι. Vide Vulcan. ad Callim. Epigr. II. 3.]

[Ibid. ΑΠΗΞΙΩΣΑΤΟ. Sept. Theb. γ. 670.

Ἄλλ' ἔτε νιν —

Δίκη προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο.]

[γ. 373. ΟΡΧΗΣΜΟΙΣ Τ' ΕΠΙΦΟΝΟΙΣ. f. Ὀρχηθμοῖς τ' ἐπιφόρως.]

[γ. 374. ΜΑΛΑ ΓΑΡ ΟΥΝ. Γρ. μενῶν. f. μάλα μὲν ἔν.]

γ. 375. ΑΓΚΑΘΕΝ. Supra in Agamemnone, γ. 3.

[Ibid. ΒΑΡΥΠΕΣΗ. Βαρυπετῆ, *succiduum, defatigatum.*]

ψ. 379. ΠΙΠΤΩΝ. Scholiastes ad hunc locum, περιφρονῶν γὰρ ἐκ αισθάνεται τῆ κακῆ. Lege παραφρονῶν. Ita enim explicat τὸ πίπτων ἐπ' ἄφρονι λύμα.

[ψ. 380. ΛΥΜΑΙ. f. λύσα.]

[ψ. 381. ΚΝΕΦΑΣ ΑΝΔΡΙ ΜΥΣΟΣ ΠΕΠΟΤΑΤΑΙ. f. distinguendum κίφας ἀνδρῖ, μῦσος, πιπόταται. *Contra, ante virum, διὰ τὸ μῦσος. An vero τὸ μῦσος ex Scholiaste irrepsit.*]

[ψ. 382. ΔΝΟΦΕΡΑΝ ΤΙΝ' ΑΧΛΥΝ. f. δνοφερά τις ἀχλὺς. Sub. πιπόταται.]

[Ibid. ΚΑΤΑ ΔΩΜΑΤΟΣ. Κατὰ δῶμα.]

ψ. 386. ΜΝΗΜΟΝΕΣ. Prom. Vinc. ψ. 515.

Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρινύες.

[ψ. 388. ΑΤΙΜ' ΑΤΙΕΤΑ ΔΙΟΜΕΝΑΙ. f. ἀτίτες, vel ἀτίτας, vel ἄτιτα, vel ἄτιτοι. Ἄτιτας, *nondum punitos prosequentes, ἄτιτα, contumelias insultas prosequentes.*]

[ψ. 390. ΑΝΗΑΙΩΙ. f. ἐν ἡλίῳ, vel uno verbo ἐτηλίῳ, *in sole, luce, apparens.*]

[ψ. 391. ΔΕΡΚΟΜΕΝΟΙΣΙ ΚΑΙ ΔΥΣΟΜΜΑΤΟΙΣ ΟΜΩΣ. Vide quæ ad ψ. 323.]

[ψ. 392. ΑΖΕΤΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΔΕΔΟΙΚΕ. Hesych. Ἄζετο· ἀγιάζεται, καὶ ἄγιοι ἠγείτο καὶ ἐσέβετο.

Ἄλλὰ γὰρ ἐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο.

Noster infra ψ. 1004.

Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς

Ἄοντας ἄζεται πατήρ.]

[ψ. 396. ΕΠΙ ΔΕ ΜΟΙ. Aurat. melius, ἐν. *Inest mihi antiquum officium.*]

[Ibid. ΓΕΡΑΣ. Vide ψ. 209.]

[ψ. 399. ΤΑΞΙΝ. Athenæus, Deipn. XII. 12. Σαφῶς ὑπεργον ποιῶν ἐν τέτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπείης τάξιν ἐπέχουσαν. Ubi illud τάξιν Budæus reddit τὴν χάραν καὶ τὴν μοῖραν θεραπείης ἐπέχουσαν.]

[Ibid. ΔΥΣΗΛΙΟΝ ΚΝΕΦΑΣ. Ἄνήλιον, *Sole carentes tenebra.*]

[ψ. 400. ΠΡΟΣΩΘΕΝ. Proverbium, Ἄπο μηχανῆς θεὸς ἐπιφανεῖς, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκῆτως ἐπ' ὠφελείᾳ τινι ἀναφαινομένων usurpatum esse docent Paræmiographi; ἐν γὰρ τραγωδίαις θεοὶ ἐξ ἀφανῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο, quoniam in tragædiis Dii subito in scena apparebant. Diogenian. II. 84.]

ψ. 401. ΑΠΟ ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΑΦΘΑΤΟΥΜΕΝΗΝ, ΗΝ, *A Scamandro, terram occupans, Quam. Lego,*

Ἄπο Σκαμάνδρου, γῆν καταφθατμένην,
Ἦν. —

Hesychius, hunc locum, ut videtur, respiciens, Καταφθατμένη (l. Καταφθατμένη) κατακτωμένη. Sigeum intelligit, ubi templum fuisse Minervæ Herodotus refert, V. 95. Αὐτὸς μὲν (Alcæus) φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυσιν Ἀθηναῖοι, καὶ σφε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Et Alcæus apud Strabonem, XIII. p. 600. Κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ Ἀλκαῖος ὡς σῶος ἄροι ἔνθα δ' ἐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορῖν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Eandem cum Herodoto historiam innuit. Unde τὸ Γλαυκωπὸν ἱερὸν esse Ἀθηναῖς γλαυκώπιδος templum in Sigeo constat. Hinc ansam captat Æschylus quo excitet Athenienses ad recuperandum Sigeum in Mitylenæorum manus nuper delapsam. Simili plane modo elegia quadam a Solone accensi Athenienses Salaminem obtinuerunt; Plutarch. in Solone, p. 82. Hoc Æschylum revera sapit; qui ut erat ipse animi generosissimi, ita passim in tragœdiis omnem arripuit occasionem qua cives ad virtutem bellicam promoveret. Et hoc est quod ipse apud Aristophanem in Ranis, ψ. 1040. poetæ optimum esse munus asserit, et quo se functum esse gloriatur; sed et cujus contrarium Euripidi impingit:

Ἄποκριναί μοι· τίνοσ' ἔνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητῆν;

ΕΥ. Δεξιότητος, καὶ νοθεσίας, ὅτι βελτίος τε ποιῶμεν

Τὸς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσι. —

et quæ sequuntur omnia usque ad finem scenæ. [Porro Scholiastis verba cujus ex auctoritate tota illa pendet, quam attulimus, interpretatio, hæc sunt. Μιτυληναῖοι ἐμάχοντο πρὸς Ἀθηναίους περὶ πόλεως Σιγείῳ (Laertius in vita Pittaci, I. 74. Περὶ τῆς Ἀχιλλεΐτιδος χώρας. Strabo τὸ Ἀχιλλεῖον vocat, qui Achillis templum et sepulchrum πρὸς τῷ Σιγείῳ memorat, ubi supra) ἔδοξεν ἔν μονομαχίᾳ λῦσαι τὸν πόλεμον· καὶ ὑπὲρ μὲν Μιτυληναίων ἐπολέμει Πιττακός, ὑπὲρ δὲ Ἀθηναίων Φρύων· (qui Diogeni Laertio παγκρατιαστής. Idem fortasse quem Eusebius eo nomine ad Olympiadem XXXVI. collocat) ἠττηθέντος δὲ Φρύωνος διελύθη τὰ τῆς μάχης· quasi ex hac victoria Sigæum Atheniensibus cesserit; sicut innuere videtur Polyænus, de reti quo impedivit Phrynonem Pittacus, agens, I. 25. καὶ Σιγείον τοῖς δεσμοῖς τῷ τελίνῳ ἐθήρευσεν. Magis diserte Laertius, I. 74. καὶ κτείνας ἀνεσώσατο τὸ χωρίον. Statim vero subdit, ὕστερον μόντοι φησὶν Ἀπόλλωδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς διαδικασθῆναι τὴν Ἀθηναίους περὶ τῷ χωρίῳ πρὸς τὴν Μιτυληναίους, ἀκέραντος τῆς δίκης Περιάνδρου ὃν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις προσκρίναι. Hæc ille ex Apollodoro. At post victoriam Pittaci ne sic quidem finitum esse bellum, contra quam sentit Scholiastes, testis est Strabo l. c. Μίνοντος δ' ἔτι τῷ πολέμῳ, inquit,

Περίανδρος διαιτήτης αἰρεθείς ὑπὸ ἀμφοῖν ἔλυσε τὸν πόλεμον. Neque unquam tunc temporis ad Mitylenæos delatum est Sigæum, quantum ex Herodoto conjicere est, V. 95. refert enim ille statuisse Perian drum ut utrique ea colerent quæ haberent, atque hoc modo Sigæum factum esse Atheniensium. Κατήλλαξε δὲ ἄδὲ· νέμεισθαι ἑκατέρωσ τὴν ἔχουσι. Σίγειον μὲν νῦν ἔτι ἐγένετο ὑπ' Ἀθηναίοισι. Hactenus de interpretatione quam adducit Scholiastes: poterint vero, si cui hæc non fecerint satis, verba Minervæ nude et secundum literam intelligi, de Græcis qui ex Trojana expeditione redierint.]

[Ibid. ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥ. Vide Agam. ψ. 420.]

[Ibid. ΤΗΝ ΚΑΤΕΦΘΑΤΟΥΜΕΝΗΝ. Sunt qui legendum esse conjiciunt, τῆς δ' ἑκάς, vel τὴν δ' ἑκάς, vel τῇ δ' ἑκά, a Scamandro usque huc, φθατεμένην φθατέω, ἔμαι, pro φθίσασαν, prævenientem, præcurrentem. Cod. Voss. φίσασαν.]

[ψ. 402. ΗΝ ΔΗΤ' ΑΧΑΙΩΝ ΑΚΤΟΡΕΣ, κ. τ. λ. Quam gratiarum actionem appositam. Λάχος, partem magnam captivorum, i. e. manubiarum. Victores e præda ἐξαίρετον partem præcipuam seligebant, quam Diis vel dedicabant vel sacrificabant, prout supra dictum est, ad Agam. ψ. 587. Neque e spoliis tantum hoc fiebat, quin etiam ex ipsa terra hostili in manus victoris delapsa; cujus ἐξαίρετον, partem aliquam primam et præcipuam, eodem pariter modo seligebant, vel ut numini alieno sacraretur, vel in sacrificium offerretur. Prioris generis exemplum hic habemus de Sigæo; sed et utriusque clara vestigia exstant apud Josuam vi. 17. Sitque civitas hæc anathema, et omnia quæ in ea sunt Domino. Tota igitur civitas erat Domino consecrata, eique tanquam primitiæ belli dedicata. Locupletissimus ejus rei testis Patrum doctissimus Theodoretus Quæst. VII. in Josuam. Δία τί τὴν Ἱερίχω πόλιν ἀναθεματισθῆναι προσέταξεν; respondet, Πρῶτον ταύτην τὴν πόλιν εἶλον μετὰ τὸ διαβῆναι τὸν ποταμόν. Ὡσπερ τοίνυν προσέταξεν αὐτὸς τῶν καρπῶν προσφέρειν τὰς ἀπαρχάς· ἔτιωσ ἐκέλευσε καὶ τὰ τῶν σκύλων προσενεγκεῖν ἀκροθίνια. Si quis igitur a Theodoro quærat quare Jericho ἀναθεματίσθη, sive quare civitas illa anathema fuit, et omnia quæ in ea sunt Domino? Respondet, quia prima civitas erat quam citra Jordanem ceperant, ideo ea tanquam spoliiorum primitiæ dedicata est. At in hac civitate animalia internecioni, domus, supellectile, bona, igni tradebantur, ecce unum consecrandi modum; aurum, argentum, æs ac ferrum in ærarium Domini consecrabantur; ecce autem alterum, הֵיא וְכִלְאִשֶׁר בַּה לִּיחֹחַ היא וכלאשר בה ליחוח. Καὶ ἔσαι ἡ πόλις ἀνάθεμα αὐτῇ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ Κυρίω. Illis igitur verbis et Hebræorum חַרְחִי וְכִלְאִשֶׁר בַּה לִּיחֹחַ et Græcorum

ἀνάθημα, rem consecratam significat, ad utrumque modum indifferentem, et homines cum domiciliis et suppellectili ἀνάθημα Κυρίῳ, quia in honorem Dei ἐξολοθρεύσει tradebantur, aurum et argentum, ferrum et æs, ἀνάθημα Κυρίῳ quia in honorem Dei in thesauris consecrata. Nicolaus de Lyra, ex Judæo Christianus, ad Levit. xxvii. 29. “Herem,” inquit, “omne quod Domino consecratur, vel destruitur. Et aliquando contingebat quod in eodem facto concurrebat Herem secundum utramque significationem, licet in diversis rebus, sicut in destructione civitatis Jericho, quantum ad civitatem et habitatores fuit destructio facta ad Dei gloriam ordinata; quantum autem ad spolia civitatis quæ poterant cedere in cultum Domini fuit ibi Herem quantum ad aliam significationem, quia aurum et argentum et æs et consimilia fuerunt Domino consecrata, ita quod non poterant aliis usibus applicari.” Hæc ille. Et כֶּרֶם igitur Hebræorum et ἀνάθημα Hellenistarum utrumque significat, et id quod in eum finem dedicatur ut rei divinæ inserviat, ut in templo appendatur ut sacris usibus destinetur; et id quod ita devotum ut igne consumatur aut interneconi et ἐξολοθρεύσει tradatur. Nego enim LXX interpretes distinctionem illam quam viri docti vulgo tradunt observasse, et verba illa D. Heinsii in exercitationibus sacris mihi minime placent, “Utrumque autem, cum diversa non sint tantum, sed et pene contraria distingunt semper Hellenistæ.” Neque enim talis contrarietas ulla, sed et utrumque eandem vocem Hebræam exprimit, et sub eadem notione, sc. ut ἀφύρισμα sive potius ἀνάθημα apud LXX non usurpatur, sed ejus loco ἀνάθημα semper. Nam etiam in Levit. xxvii. 28. ubi pro donario sumi Heinsius ipse fatetur, ἀνάθημα in Romanis codicibus exaratur, idemque prorsus est quod Num. xviii. 14. ἀνατεθεματισμένον. כָּל־חֶרֶם־נִשְׂרָאֵל לַיהוָה פָּאֵר ἀνατεθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ, σοὶ ἔσαι. At ἀνατεθεματισμένον ab ἀναθεματίζεσθαι quod ab ἀνάθημα et revera tria illa loca Lev. xxvii. 28. Num. xviii. 14. Ezek. xlvi. 28. idem plane significant, unam vocem כֶּרֶם habent. At in Ezekiele redditur ἀφύρισμα, in Levitico ἀνάθημα, in Numeris participio verbi ab eodem nomine deducti, ἀνατεθεματισμένον. Neque aliter veteres Instrumenti auctores scripserunt. Nam 2 Macchab. ii. 13. Ἐπιστολὰς βασιλέων περὶ ἀναθεμάτων τῷ Θεῷ ἔδωκε. Ἀνάθημα igitur LXX interpretum nihil aliud quam ἀνάθημα Atticorum; ut hoc dialecti Atticæ, ita illud Alexandrinæ. Thomas Magister in Atticarum dictionum eclogis; Ἀνάθημα, ἐκ ἀνάθημα· εἰ καὶ Φιλόστρατος ἀνάθημα τῆς Συμυρναίων ἀγορᾶς λέγει. Quibus verbis non vult ἀνάθημα idem non esse quod ἀνάθημα, sed hoc ab

Atticis usurpari, illud non item, nisi a Philostrato, licet ille Atticissime scripserit. Ut igitur ἄνθεμα dicitur et προσθήμα, et ἔκθεμα, licet Atticum illud nolit Phrynichus, sed potius barbarum; et ἐπίθεμα, quod cum ἐπιθήματι prorsus idem; ut enim ἐπίθημα veteribus dicebatur, Alexandrinis ἐπίθεμα dicitur, neque aliter unquam LXX, qui quod ad rem præsentem maxime spectat, eo vocabulo non tantum operculum voluerunt aut ἄνθη reddiderunt, sed etiam pro eo quod Deo dicatum usurparunt: cum enim Hebræorum פּוֹנֵה nunc ἀφαίρεμα, nunc ἀφαιρεσµα, nunc ἀπαρχήν, aliquando autem δόμα et ἀπόδομα reddiderint (apparet enim LXX interpretes ventilationem illam quam Rabbini tradiderunt non agnovisse) non semel etiam ἐπίθεμα transtulerunt: ut σθητόν τῷ ἐπιθέματος, Lev. vii. 24. Num. vi. 20. et xviii. 18.; et δράγματα ἐπιθέματος, Lev. xxiii. 15.; et ἐπίθεμα dixerunt ab ἐπιτιθέναι, ut ἀνάθεμα ab ἀνατιθέναι, Lev. xiv. 24. et vii. 20.; ἐπιτιθέναι δόμα, Lev. xxiii. 20. Καὶ ἐπιθήσει αὐτὰ ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν ἄρτων τῷ πρωτογεννήματος ἐπίθεμα ἐναντίον Κυρίου et Num. v. 25. ἐπιθήσει θυσίαν. Ita σύνθεμα idem cum συνθήματι, ut ex Hesychio constat. Hedylus in Epigrammate apud Athenæum, XI. 13.

Καὶ πολέμῳ σύνθημα διὰ χρυσίῳ δὲ γέγωνεν
Κάθωνας κάμῳ σύνθεμα καὶ θαλίης.

Poetæ ἄνθεμα dixere. Antipater Sidonius in Antholog. VI. 8.

Κερκίδα τὴν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττῶ
Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης.

Et Julianus Ægyptius in Antholog. VI. 26.

Αὔλακας ἰθυπόρων γραφίδων κύκλεισι χαράσσω
Ἄνθεμά σοι τρωχθεὶς ἔτος ἱμὸς μόλιθος.

Et ante utrumque Callimachus apud Athenæum, VII. 12.

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρεῖτι Παλαίτερος ἄλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις.

Licet igitur graviter D. Heinsius qui hæc ex usu Hellenistarum distinguit errare videtur, multo tamen gravius errat vir doctissimus cl. Salmasius, qui ab origine Græca distinguere conatur; qui vir in Plinianis exercitationibus, p. 767, bene longum in loco plane alieno tractatum instituit, ut suam de hac lite sententiam exprimat; sed si nobis de tanti viri scriptis judicare liceat non tantum a Solino vagatur quam a re ipsa aberrat. Tetigit eum Dionysius Petavius in Exercitationibus Miscellaneis, sed tam leviter ut appareat ipsum etiam nihilo melius rem totam intellexisse. “Ἀνάθημα,” inquit Salmasius, “non dicitur de omni

re quæ Diis consecratur, sed de illo tantum genere donorum quæ suspendi poterant, aut in excelso et conspicuo loco statui, ut essent templis ornamento, qualia ea sunt quæ supra diximus, sc. phialæ aureæ et argenteæ, tripodes acerræ, corollæ, et similia." Ain vero de illo tantum genere donorum ἀνάθημα dici, quæ templis suspendi possunt? Quis unquam Græcorum hoc docuit. Aliter Suidas, qui πᾶν τὸ ἀφιέρωμα θεῶ. Sed auctores suos habuit quos secutus est. Pollux inquit, τὰ δὲ ἀνάθηματα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σέφανοι, φιάλαι, ἐκπώματα, et similia. At longe aliud est ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, aliud, *de illo tantum genere donorum dici*. Et sane Pollux iis verbis non significationem ἀναθήματος tradidit, neque sectionem illam, I. 27. περὶ ἀναθημάτων, ut titulus præ se fert instituit: sed cum inter reliqua officia divina nominasset ἀνάθημα ποιησάσθαι, ἀναθεῖναι εἰς τὸν νεών, *donaria sc. in templo dedicare*, qualia plerumque ea sint expressit: *Hæc autem donaria*, inquit, *quæ in templo dedicantur plerumque sunt coronæ, phialæ, et similia*. Non autem ait ἀνάθημα nihil aliud significare quam donarium in templo suspensum aut aliquo sublimi loco positum: "Et Lucæ locus," inquit Salmasius, "clare ac diserte testatur ἀνάθηματα ea tantum dici quibus templum ornaretur, xxi. 5. Ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται." At quis unquam ita argumentatus est? eadem ratione colligere licet ex eodem loco pulchros lapides eos tantum dici quibus templum ornatum est: aut Parium lapidem eum tantum fuisse qui templis extruendis aut statuis Deorum adhiberetur, quod Alexis eum ita dixit, Athen. XIV. 13.

Κόσμον μὲν μακάρησσι λίθον.

Ridiculum hoc plane, sed quod sequitur miserum: "Hinc apud primum et vetustissimum poetarum ἀνάθημα pro quolibet ornamento, τὰ γὰρ τ' ἀνάθηματα δαῖτος." Quia Pollux et S. Lucas ea tantum donaria quibus templa ornantur ἀνάθηματα dici docuerunt, ideo Homerus quælibet ornamenta dicit. Hac triplici auctoritate fultus progreditur: "At de terra, aut agro, aut ædificio, aut pecore, aut arbore, vel etiam homine Diis consecratis ac dedicatis, nemo apud Græcum ullum scriptorem ἀνάθημα positum legit." Credo equidem si priora vera sint, nemo enim hæc in templis suspensa vidit; at si ita esset, certe *non memini me legisse* dixisset alius: solus Salmasius dicere potest, "Nemo apud ullum Græcum scriptorem." Ita in Notis ad Achillem Tatium, sub init. "Nunquam vidi fieri in nominibus ἰθνηκαῖς ut præponantur quæ semper postponi solent." At quoties Φαληγεὺς Δημήτριος apud Diogenem Laertium? num igitur proprium nomen erit Φαληγεὺς?]

[ψ. 406. ΔΙΩΚΟΥΣ' ΑΤΡΥΤΟΝ ΠΟΔΑ. *Regens pedem indefessum.*
Sept. Theb. ψ. 377.

— Διώκων πομπίμους χυόας ποδῶν.]

[Ibid. ΑΤΡΥΤΟΝ. Ἀκάματοι. Hinc Ἀτρυτώνη, epithetum hujus
Deæ. Etymologus, Ἀτρυτος — σημαίνει δὲ καὶ ἀκαταπόνητον, ἔνθεν καὶ
Ἀτρυτώνη. Eustathius, in Odys. Δ'. 762. Ἀτρυτώνη Ἀθηναῖα ἢ ἄτρυτος,
ὃ ἔστιν ἀτειρής, ὡς ἀπὸ τῆ τρέω τρέω, ἐξ ἧ καὶ τὸ τείρω καὶ τὸ τρέω.]

[ψ. 407. ΠΤΕΡΩΝ ΑΤΕΡ ΡΟΙΒΔΟΙΣΑ. *Sine alis inflans (tume-
faciens) sinum ægidis, thoracis mei, i. e. thoracem ipsum.* Ῥοιβδεῖν
est cum stridore acuto ruere, et cum impetu; sed vide an le-
gendum, πτερῶν ἄτερθ' οἰδέσσα.]

[Ibid. ΑΙΓΙΔΟΣ. Ægis proprie Palladis: Lucianus vero etiam
Jovi attribuit, ut hic obiter moneamus, in dialogo Junonis et
Jovis, c. 2. Πρωτῆ δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπάντων πατήρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ
τὸν κεραυτὸν, ἐκαθήσθη ἀτραλαγίζων μετ' αὐτῆ. Sic et Etymologici Magni
auctor; Αἰγίς, τὸ τῆ Διὸς ἡφαιστότευκτον ὄπλον· ἐχ' ὡς τίνες φασιν, ἀπὸ τῆς
Ἀμαλθείας αἰγός, τῆς τὸν Διὰ ἀναθρεψάσης, ἀλλ' ἀπὸ τῆ τὰς συστροφὰς τῶν ἀνέμων
ποιεῖν κινεῖσθαι· αἰγίδες, καταγίδες, οἱ ἄνεμοι· τὸ δὲ αἰγίς, παρὰ τὸ αἴσσω, τὸ
ὄρμῶ.]

[ψ. 408. ΠΩΛΟΙΣ ΑΚΜΑΙΟΙΣ ΤΟΝΔ' ΕΠΙΖΕΥΞΑΖ' ΟΧΟΝ. Cal-
limachus, Hymn. in Palladem, ν. 1.

Ἄσσαι λωτροχόοι τὰς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,

Ἐξιτε, τᾶν ἵππων ἄρτι φρουασσομέναν

Τᾶν ἱερῶν ἐσάκησα καὶ ἅ θεὸς εὐτυκος (f. εὐτυχές) ἔρπει.

Minerva ἱππίας cognomento, quod in Enceladum bigas immisisset,
apud Manthurienses colebatur. Pausan. V. 15. Porro cogita an
apud Æschylum nostrum legendum, Πώλης τ' ἀκμαίης; *Equos jugales
adjungens currui.*]

[ψ. 411. ΠΑΣΙ. Scaliger, πάσαις.]

ψ. 412. ΒΡΕΤΑΣ ΤΕ ΤΟΥΜΟΝ ΤΩΙΔ' ΕΦΗΜΕΝΩΙ ΞΕΝΩΙ. Nescio
an satis perspicuo et evidenti argumento hinc evincatur, Palladium
Atheniense fuisse statuam sedentem, non rectam. Eo tamen
utitur Strabo, XIII. p. 601. contra Ilienses, affirmans Palladis
statuam ab eis tunc temporis cultam, quæ recta fuit, eandem
esse non potuisse cum prisca Homericæ: de qua sic Homerus,
Il. 2'. 92.

Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. —

Et Il. 1'. 455.

Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέξσθαι φίλον υἱόν.

Et refert idem plurimas Minervæ statuas antiquas sedentes fuisse,
πολλὰ δὲ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀθηναῖς ξοάνων καθήμενα δείκνυται, καθάπερ ἐν Φωκαίᾳ,

Μασσαλία, Ῥώμη, Χίω, καὶ ἄλλαις πλείοσιν. Verum noster ἐφέξισθαι pro nudo amplexu, ut videtur, paulo post sumit, ψ. 449.

Πρὸς χεῖρὶ τῇ μὴ τὸ σὸν ἐφεζομένη βρέτας.

[Palladium grande illud et Trojanorum et Romanorum arcánutn, nihil aliud erat quam quædam Palladis imaguncula e Pelopis ossibus confecta, quam ab Abari Scythæ Athenienses olim emerunt, ut refert J. Firmicus in illo elegantissimo libello, *de superstitionibus veterum*, ubi tamen pro *Abari Scythæ*, legitur, *ab avaro Scythæ*. Intelligit illum Hyperboreum de quo quædam apud Harpocrationem, et in Atheniensium fabulis quam plurima.]

[Ibid. ΞΕΝΩΙ. Orestem intelligit.]

[ψ. 413. ΤΜΑΣ Θ' ΟΜΟΙΑΣ. Γε. ἰμῶν θ' ὁμοίαις. *Similibus nulli generi satorum*, i. e. hominum.]

ψ. 414. ΟΡΩΜΕΝΑΙΣ. Lego ὄρωμένας.

[ψ. 416. ΑΜΟΡΦΟΝ ΟΝΤΑ. Ob Chori Hymnum δέσμιον.]

[Ibid. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ. Aur. τὸν πέλαις.]

[ψ. 417. ΗΔ' ΑΠΟΣΤΑΤΕΙ ΘΕΜΙΣ. Omnino lege ἡδ'. Ita Scaliger; aliter Stephani editio; sunt qui malint ἡδ'.]

[ψ. 419. ΝΥΚΤΟΣ ΑΙΑΝΗ ΤΕΚΝΑ. f. αἰανῆς, *antiquæ*; vide supra. Eumenides Noctis filias fuisse tradit etiam Lycophron, ψ. 437.

Ἕμους ξυναίμας πατρός αἱ νυκτὸς κόραι

Πρὸς αὐτοφόντην γένητον ἠπλίσαν μόρον.

Ovid. *Metam.* IV. 451.

—sorores

Nocte vocat genitas, grave et implacabile Numen.

Virgil. *Æn.* XII. 845.

*Dicuntur geminæ pestes cognomine Diræ,
Quas et Tartaream Nox intempesta Megæram,
Uno eodemque tulit partu.—*

Alii aliter.]

ψ. 420. ΑΡΑΙ Δ' ΕΝ ΟΙΚΟΙΣ ΓΗΣ ΥΠΑΙ ΚΕΚΛΗΜΕΘΑ. Aliter Servius in Virgillii *Et Diræ ultrices*, *Æn.* IV. 610. *Nam*, inquit, *Diræ in cælo*, ut,

*Dicuntur geminæ pestes cognomine Diræ,
Furiæ in terris, Eumenides apud inferos.*

[Ibid. ΕΝ ΟΙΚΟΙΣ ΓΗΣ. Legit possit ἐνοίκοις uno verbo. *Ita a familiaribus et domesticis nostris.*]

[ψ. 421. ΚΛΗΔΟΝΑΣ Τ' ΕΠΩΝΥΜΟΥΣ. Choeph. ψ. 503.

Παῖδες γὰρ ἀνδρῶν κληδόνες σωτήριοι.]

ψ. 425. ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ. Malim τῆς φυγῆς, tum ob sensum loci,

tum ob eandem vocem γ. 427. [Sin aliter, redde, *Hiccine exitus jugulationis.*]

[γ. 426. ΟΠΟΥ ΤΟ ΧΑΙΡΕΙΝ. Virgilius, Æn. IV. 243.

— *sub tristia Tartara.*—]

γ. 427. ΕΠΙΡΡΟΙΖΕΙ. Forte ἐπιρροϊζεις.

[γ. 428. ΗΞΙΩΣΑΤΩ. Ἐτλη. *Sustinuit.*]

[γ. 430. ΤΟΣΟΥΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ. Τοσαύτη ἀνάγκη. Respondet versui præcedenti.]

γ. 432. ΑΛΛ' ΟΡΚΟΝ ΟΥ ΔΕΞΑΙΤ'. Observat ritus curiæ Areopagiticæ: tenebatur enim reus jurare se cædis auctorem non fuisse. Lysias, Orat. in Theomnestum, ὁ μὲν γὰρ διώκων ὡς ἔκτεινε δόμονται, ὁ δὲ φεύγων ὡς ἐκ ἔκτεινε.

[Ibid. ΟΥ ΔΟΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ. f. θέλεις. Vel potius lege, εἰ δῶναι θέλης. *Non acciperet juramentum si dare velis.*]

[γ. 433. ΚΑΛΕΙΝ ΔΙΚΑΙΩΣ. Sic Prometh. γ. 867.

Κλέειν ἀναγκίς μᾶλλον ἢ μισαιφόνος.

Sed in hoc loco malim legere καλεῖν. *Et vis accusare magis juste, quam accusatum peragere.*]

[γ. 435. ΟΡΚΟΙΣ ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ. Sophoclis Œdip. Colon. γ. 643. dixerat Œdipus,

Οὐ τοι σ' ὑφ' ἔρκου γ' ὡς κακὸν πισύσομαι.

Nolo te adigere jurejurando ut malum.

Respondet Theseus,

Οὐκ ἐν πέρα γ' ἂν εἶδεν ἢ λόγῳ φέροις.

Nec plus haberes inde quam vocis sonum.

Chrysostomus de Statuis Homil. XV. p. 566. Εἰ μὲν πιστεύεις ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ὁ ἀνὴρ, μὴ ἐπαγάγῃς τῷ ἔρκου τὴν ἀνάγκην· εἰ δὲ οἶδας ὅτι ψεύδεται μὴ ἀναγκάσης ἐπιτοκεῖν. *Si credis veracem esse eum quicum tibi negotium est, noli ei jurandi imponere necessitatem: quod si scis fore ut mentiatur, ne coge eum et pejerare.*]

[γ. 436. ΚΡΙΝΕ Δ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΚΗΝ. Postea, γ. 471.

Σύ τ' εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην.]

[γ. 437. Η Κ' ΑΠ' ΕΜΟΙ ΤΡΕΠΟΙΤ' ΑΝ. Κἀπιτρέποιτ' ἂν ἐμοί. Ἐπιτρέποιτ' ἂν. *Næ conscribitis judicium mihi?*]

γ. 438. ΕΠΙΞΙΩΝ. Forte ἀπ' ἀξίω.

γ. 439. ΕΝ ΜΕΡΕΙ, *vicissim.* Infra γ. 589.

Ἐπος δ' ἀμείβεται πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς.

Jubet Minerva Orestem reum pro seipso causam dicere.

[γ. 441. ΕΠΕΙΤΑ ΤΟΝΔ' ΑΜΥΝΑΘΟΥ. Ἀμύνε, *depelle hoc crimen.* Nam actæ erant causæ primitus in Areopago ab ipsis partibus, sine ullo patrocínio. Sext. Empir. adv. Mathemat. II. 77. Παρ' ἧν

αἰτίαν Ἀθηναίους τὸ παλαιὸν, ἔκ ἐπέπρατο συνήγορον παρίστασθαι τοῖς κρινομένοις ἐπὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βελῆς. Ἄλλ' ἕκαστος ὡς εἶχε δυνάμειος, ἀδιασφόρως καὶ ἀπανέργως, ὑπὲρ ἑαυτῆ τῆς λόγῃς ἐποιεῖτο. Postea vero ab oratoribus vel patronis: qua de re vide sis eruditissimum J. Meursium de Areopago, c. 7.]

[Ibid. ΦΟΓΟΝ. Hesych. Φόγος· κατάγωσις, μέμψις, ὄνειδος.]

ψ. 443. ΕΣΤΙΑΣ, *agram*. Ita malim, quoniam Orestes erat intra ædem Minervæ.

ψ. 444. ΕΝ ΤΡΟΠΟΙΣ ΙΞΙΟΝΟΣ. De expiatione Ixionis supplicis a Jove facta lege Schol. Pind. in Pyth. Od. II. 40.

[ψ. 446. ΑΝΑΣΣ' ΑΘΑΝΑ. Multa est in hac Orestes ῥήσει tum ars tum prudentia poetæ: fabre enim in tanta brevilocquentia necessaria in causa capitali argumenta persequitur.]

[ψ. 448. ΟΥΚ ΕΙΜΙ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. Supra, ψ. 237.

Οὐ προστρόπαιον, ἐδ' ἀφοίεαντον.]

[Ibid. ΟΥΔ' ΕΧΕΙ ΜΥΣΟΣ. 1. μύσος metri gratia, ut supra ψ. 195. Quin h. l. γρ. ἐδ' ἐν μύσος, *neque inest piaculum*.]

ψ. 451. ΑΦΘΟΓΓΟΝ ΕΙΝΑΙ. Euripides, Iphigenia in Tauris de Oreste, ψ. 951.

Σιγῇ δ' ἔτεκτῆσαντ' ἀπόφθεγκτόν μ' ὅπως

Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῆ δίχα.

[Ibid. ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΝ. Οὐ μεμίασται ἡ παλάμη. Hesych. Παλαμναῖος· ἀποτρόπαιος, σκληρὸς, φονεὺς, ὁ αὐτοχειρία τινα ἀνέλων, ὁ ἀνεχόμενος (Salm. ἐνεχόμενος) μιάσματι οἰκείῳ. Idem, Παλαμναῖος· φονεὺς, ἀντίθεος θεῶν, μεμιασμένος. Etymolog. Παλαμναῖος. Ὁ τὸς αὐτοχειρὶ φονεύσοντας τιμωρῆμενος, Ζεὺς παλαμναῖος. Λέγεται καὶ ἐν Χαλκίδι παλαμναῖος, καὶ ἀσπίς δέ τις τῶν θηρίων, παλαμναία καλεμένη. Καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲ καὶ ὁ πολέμιος παλαμναῖος καλεῖται, ὁ διὰ χειρῶν καταγωνιζόμενος τὴν μάχην, παρὰ τὴν παλάμην. Παλαμναῖος, φονεὺς, ἀντίθετος τῷ θεῷ, μεμιασμένος, πικρὸς, φόνιος, σοβαρὸς· παλαμναῖος γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ διὰ χειρὸς ἐγάζεσθαι· γίνεται πάλαιμος καὶ παλαμναῖος ἐξ αὐτῆ.]

ψ. 453. ΣΦΑΓΑΙ ΚΑΘΑΙΜΑΞΩΣΙ ΝΕΟΘΗΛΟΥ ΒΟΤΟΥ. Porci; supra, ψ. 283.

[ψ. 455. ΟΙΚΟΙΣΙ. Vide Choeph. ψ. 1059. ubi pro Λοξίῃ προσθήγων legendum censemus πρὸς γεγῶν.]

Ibid. ΚΑΙ ΡΥΤΟΙΣ ΠΟΡΟΙΣ. [*Laticibus liquidis*. Homicidium aqua expiabant veteres. Tertullian de Baptismo, c. 5. ubi de aquarum usu in cæremoniis gentium agit; *Item, inquit, penes veteres, quisquis se homicidio infecerat, purgatrice aqua se expiavit. Exempla passim occurrunt; ut Adrasti, apud Herodotum, I. 55. Apollinis Pythone cæso, Pausan. in Corinth. c. 7. et Thesei cum*

filios Pallantis occidisset, apud eundem, in Atticis, c. 22.] Oresti in expiatione Hippocrenes aquam adhibitam fuisse refert Pausanias in Corinthiacis, c. 31. Καθῆραι δὲ φασιν Ὀρέστην καθαρσίους καὶ ἄλλοις, καὶ ὕδατι ἀπὸ τῆς ἵππευ κρήνης. Abluto interfectore sordes ac maculas, quæ καθάρσια seu ἀποκαθάρματα dicta, ex domo foras projicere atque in secreto aliquo loco occultare solebant. Neque prætereundum est quod tradit Pausanias, loco citato, nempe laurum illic enatam ubi Orestis καθάρσια abdebantur, Κατορυχθέντων δὲ ὀλίγον ἀπὸ τῆς σκηπῆς τῶν καθαρσίων, φασὶν ἀπ' αὐτῶν ἀναφῆναι δάφνην ἢ δὴ καὶ εἰς ἡμᾶς εἶναι ἢ παρὸ τῆς σκηπῆς ταύτης.

[§. 459. ΑΡΜΟΣΤΟΡΑ. Ducem et principem. Ἄρμωσαι, magistratus.]

[§. 460. ΑΠΟΛΙΝ ΙΑΙΟΥ ΠΟΛΙΝ. Urbem ne-urbem, ut cum antiquis loquar. Catullus, Carm. LXIII. 83. Funera ne-funera.]

§. 464. ΛΟΥΤΡΩΝ, lavatrina. Μαλὶμ λουτρῶν, nec dubito quin ea sit vera lectio.

[§. 465. ΚΑΤΕΛΘΩΝ. Reversus ab exilio. Quod et monet Aristophanes sub persona Æschyli. Ran. §. 1196.

Φεύγων δ' ἀνὴρ ἠκεῖ τε καὶ κατέρχεται.

Schol. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χερῶνται τῷ κατέρχεται.]

§. 469. ΑΛΓΗ ΠΡΟΦΩΝΩΝ ΑΝΤΙΚΕΝΤΡΑ ΚΑΡΔΙΑ, Dolores prædicens cordi meo instar stimuli pungentes. Ita supra §. 136.

Τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίνεται.

[§. 471. ΣΥ Τ'. f. Σὺ δ'.]

[§. 472. ΠΡΑΞΑΣ ΓΑΡ ΕΝ ΣΟΙ ΠΑΝΤΑΧΗ ΤΑΔ' ΑΙΝΕΣΩ. Postquam egero omnia apud te hæc approbabo. Αἰνεῖν est vox fori, et ἐπαιεῖν calculum adjicere, Hom. Iliad. Δ'. 29.

Ἐρδ'. ἀτὰρ εἰ τοὶ πάντες ἐπαιεόμενοι θεοὶ ἄλλοι.

assentimur. Sic hoc loco,

Apud te enim disceptans, in eo, quodcunque erit judicatum, stabo.

Pariter Scholiastes accipit. Τὰ κατὰ τὴν κρίσιν ἀποβαίνοντα, ὅποια ἂν ᾖ, ἐπαιεῖω. Videtur alluisse ad senatum Areopagiticum, ubi tam sancte judicatum semper fuit, ut nunquam neque reus quisquam neque actor de sententiæ iniquitate merito conqueri potuerit. Demosthenes, Orat. in Aristocratem, p. 413. Ἐνταυθοῖ μόνον ἐδεῖς πώποτε, ἔτε ἀλῆς, ἔτε δίκων ἠττηθεῖς, ἐξήλεγξεν ὡς ἀδίκως ἐδικάσθη τὰ κριθέντα. Aristides in Panathenaica: Οὐ γὰρ εἶναι ὑπὲρ τὸν Ἄρειον πάγον ἐδὲν εὐρεῖν εἴ τις ὑπερβολὴν ζητοῖ· ἀλλ' ὥσπερ τὰ ὕδατα ὅσα μαντικά, καὶ πνεύματα αὐτόθεν ἴσχυει, ἔτω καὶ ἔτος ὁ χῶρος ὥσπερ ἀνέναι δοκεῖ τὴν τῆ δικαίᾳ γνῶσιν ἐναργῆ, καὶ τῆς παρὰ τοῖς θεοῖς, ὡς δυνατόν, ἐγγυτάτῳ τετίμηται, παρὰ πάντων τῷ συγκεχωρηκότι, ὥσθ' οἱ μὲν ἠτιώμενοι γέργωσιν ὁμοίως τοῖς κεκρατηκόσιν. Lycurgus, Orat. in Leocratem,

Κάλλιστον ἔχοντες τῶν Ἑλλήνων παράδειγμα, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ συνέδριον ὃ τοσαῦτοι διαφέρει τῶν ἄλλων δικαστηρίων ὥστε καὶ παρ' αὐταῖς ὁμολογεῖσθαι τοῖς ἀλισκαμένοις, δικαίαι ποιεῖσθαι τὴν κρίσιν.]

ψ. 473. ΕΙ ΤΙΣ ΟΙΕΤΑΙ. *Lego ἢ τις οἶηται.* [Virgil. Ecl. III. 108.

Non nostrum inter vos tantas componere lites.]

[ψ. 475. ΦΟΝΟΥΣ. *Lego φόνας. Dijudicare cædis recentis acutam iram diras habentes.]*

[Ibid. ΟΞΥΜΗΝΙΤΟΥ. f. ὀξύμηνης.]

[ψ. 476. ΑΛΛΩΣ ΤΕ. f. δι. *Verum tu recenter lustratus supplex.]*

[Ibid. ΚΑΤΗΡΥΚΩΣ. Hesych. Κατηρυκῶς· τελειώσας.]

ψ. 478. ΟΜΩΣ Δ'. *Forte ὁμῶς τ'* [An potius ὄλωσ legendum cogita.]

[ψ. 479. ΑΥΤΑΙ Δ' ΕΧΟΥΣΑΙ. *Vide an non hæc ad Chorum pertineant, ut sit legendum,*

ΧΘ. Αὐταὶ δ' ἔχουσαι, κ. τ. λ.

ΑΘ. Τοιαῦτα μὲν τάδ' εἰσιν, κ. τ. λ.

Quæ habemus ministrations non exorabiles; loquitur forsân Chorus de se in tertia persona.]

[ψ. 481. ΙΟΣ ΕΚ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ. *Virus, i. e. sanguis cadens in terram de industria est lues perpetua.]*

ψ. 484. ΠΕΜΠΕΙΝ ΔΕ ΔΥΣΠΗΜΑΤ' ΑΜΗΧΑΝΩΣ ΕΜΟΙ, *Amovere autem damna hæc (has Furias) difficile est mihi.* Legerat Jacob πέπτειν δὲ δύσπεπτ', quem secutus sum in versione. Verum satis sanus est locus, nisi quod metri gratia δυσπήματα, vel δυσπήματ', potius legendum. Πέμπειν hic pro ἀποπέμπειν sumitur, ut apud Homerum, Odyss. σ'. 74.

— ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

Quomodo et mitto apud Latinos. Juvenalis, Satyra II. 169.

Mittentur braccæ, cultelli, fræna, flagellum.

Idem dixerat Noster in Agamemnone de Furiis, ψ. 1198.

— κῶμος ἐν δόμοις μένει,

Δύσπεμπτος ἔξω, συγγόνων Ἐρινύων.

[Sunt qui legunt δυσποίμαντ', *difficilia ad regendum, difficilia indicatu.]*

[ψ. 485. ΔΕΥΡ' ΕΠΙΣΚΗΨΕΝ. *Vide sis Agam. ψ. 310. et ψ. 315.]*

ψ. 486. ΦΟΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΣ ΟΡΚΙΩΝ ΑΙΡΟΥΜΕΝΟΥΣ, ΘΕΣΜΟΝ ΤΟΝ ΕΙΣ ΑΠΙΑΝΤ' ΕΓΩ ΘΗΣΩ ΧΡΟΝΟΝ, *Cædis judices juramenta obligatos statuam, Institutum in æternum duraturum.* h. e. Curiam institutam cædis judicem quæ in perpetuum Athenis durabit. Ὀρκίων αἰεῖσθαι, ni fallor, est tactis prosectis (apri scil. arietis, et tauri) jurare. Qui ritus in ea curia mansit. Demosthenes, Orat.

in Aristocratem, p. 413. Εἴτ' ἔδδ' κατὰ τυχόντα τιν' ὄρκον τῆτο ποιήσει, ἀλλ' ὄν
 ἐδίς ἔμνουσιν ὑπὲρ ἔδενός ἄλλα, γὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρε, καὶ κρεῖ, καὶ ταύρε,
 καὶ τέτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει. Quod ἀπτεσθαι
 τῶν σφαγίων Antiphonti dicitur Orat. de cæde Herodis. [Sunt qui
 legunt ὄρκίος αἰρεμένη, *juratos.*]

[§. 487. ΘΕΣΜΟΝ ΤΟΝ ΕΙΣ ΑΠΙΑΝΤ'. Vult Æschylus curiam
 Areopagiticam hac occasione a Minerva institutam fuisse; at alii
 originem ejus altius repetunt. Arundeliana Epocharum stela⁵
 curiæ institutionem sub Cranao, Orestis judicium sub Demo-
 phonte reponit. 'Αφ' ἔ δίκη 'Αθήνησιν . . . . . ετο 'Αρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ
 'Αλιρροθίε τῆ Ποσειδῶνος καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη 'Αρείος πάγος ἔτη ΧΗΗ|Δ|ΔΠΙΙΙ
 βασιλεύοντος 'Αθηνῶν Κε . . . ε. Et postea⁴¹. Καὶ αὐ . . . . . αο ἐν 'Αρείε
 πάγῳ ἦν 'Ορέτης ἐίκησεν . . . . . ὦν . . . . . ἔτη . . . . . ΗΗΗΗΔΔΔ . . . Π,
 βασιλεύοντος 'Αθηνῶν Δημοφῶντος. Ex quo Mars et Neptunus judicio
 egerunt de Halirrothio Neptuni f. et locus nuncupatus est Areo-
 pagus, anni MCLXVIII, Athenis regnante Cranao. Dein, in
 Areopago quo vicit Orestes, ... anni DCCCXLII. Vides
 distantiam 326 annorum. Marianus Schotus in Chronico, anno
 Cranai regis quinto constitutam esse dicit istis verbis, *Areopagus*
nomen judicii constitutus est: Eusebius annis ante hoc quatuor-
 decim, nempe Cecropis, cui successit Cranaus, quadragesimo
 primo, 'Αρείος πάγος ἐκλήθη καὶ δικαστήριον κατέστη. Æschylo itidem ad-
 versantur illi, qui Cephalum, regnante Erectheo, et qui Dæ-
 dalum, regnante Ægeο illic condemnatum referunt. Quin De-
 mosthenes in Aristocrat. p. 413. incertam ejus originem profitetur.
 Οἱ ταῦτ' ἐξαρχῆς τὰ νόμιμα διάθεντες εἶθ' 'Ηρωες εἶτε θεοί, ἐκ ἐπέθεντο τοῖς
 ἀτυχήμασιν' ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπικέφισαν, εἰς ὅσον εἶχε καλῶς, τὰς σύμφορας.]

[§. 490. ΚΡΙΝΑΣΑ Δ' ΑΣΤΩΝ. Aliter Euripides, Oreste, §. 1650.

— θεοὶ δὲ σοὶ δίκης βραβεῖς,
 Πάγοισιν ἐν ἀρείοισιν εὐσεβειάτην
 Ψῆφον διοίσασ', ἐνθά νικῆσαι σε χρεή.

Nisi per Deos Minervam solam intelligit, cujus suffragio liberatus
 est Orestes.]

[Ibid. ΤΑ ΒΕΛΤΑΤΑ. *Eligens civium meorum τὰ βέλτατα.* Cal-
 lim. Hymn. I. 70.

Εἴλεο δ' αἰζήων ὅ, τι φέρτατον.—

Constabat Senatus Areopagiticus ex viris summa virtute conspi-
 cuis. Socrates apud Xenoph. Memor. III. p. 770. 'Ηδ' ἐν 'Αρείῳ πάγῳ
 βελή ὃ Περικλείεσ ἔκ ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται. Maximus in Prolog.
 in Dionys. Areopag. sub init. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἦν εἰς τὴν ἐξ 'Αρείε πάγῳ

βελὴν τελεῖν· ἀλλ' οἱ παρ' Ἀθηναίους πρωτεύοντες ἐν τε γίνεαι καὶ πλάττειν καὶ βίῳ χρηστῶ. Idem referunt Georgius Pachymerius et Theophanes, quos adducit J. Meursius in Areopago, c. 4.]

[γ. 491. ΗΞΩ. f. ἄξω. *Adducam ut judicent.*]

γ. 492. ΟΡΚΟΝ ΠΕΡΩΝΤΑΣ ΜΗΔΕΝ ΕΚΔΙΚΟΝ ΦΡΕΣΙΝ. Legimus φρέσσαι. Turnebi editio μηδέν' ἐκδικον, *nullum iniquum juramentum animis proferentes.* Quod forsitan melius.

γ. 493. ΝΕΩΝ ΘΕΣΜΙΩΝ. Ita in Prometheo, γ. 150.

Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει,

τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰετοῖ.

[Ode pro vindicta in homicidas tum maxime paricidas, pulcherrima. Initium hoc non absimile est illo Aristophanis in Nub. γ. 1395.]

Εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' ἔστος ἐξεργασμένος,

λαλῶν ἀναπέσει,

τὸ δέρμα τῶν γεραντερῶν λάβοιμεν ἂν

ἄλλ' ἐδ' ἐρεβίνθου.

Porro δίκαια καὶ βλάβαι, *causa et noxa*, est *causa noxia et sontica.* [Ἐν δὲ δυοῖν.]

[Ibid. ΝΕΩΝ ΘΕΣΜΙΩΝ. Sc. Apollinis et Mercurii juniorum Deorum.]

γ. 499. ΕΤΥΜΑ. Lego ἄτιμα, eo sensu quo transtuli. [Ni potius ἔτοιμα, quod simplicius et propius ad receptam scripturam. *Multa mala parata ex filiorum vulneribus venientia, imminebunt parentibus.*]

[γ. 501. ΜΕΤΑ Τ' ΑΥΘΙΣ. τῶ μεταῦθις ἐν χρόνῳ.]

[γ. 503. ΕΦΕΡΨΕΙ. f. ἀφέρξει. *Neque irato vultu abstinebis, i. e. abstinere facies . . . ab istis facinoribus.*]

[γ. 506. ΠΕΥΣΕΤΑΙ. Distingue ob metrum

Πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλο-

θεν, προφωνῶν, κ. τ. λ.]

[γ. 507. ΠΡΟΦΩΝΩΝ ΤΑ. Γε. προσφωνῶντα.]

[γ. 508. ΛΗΞΙΝ. Sortem: supple κατά. Sunt qui malint λῆψιν, *receptionem et redditionem laborum homicidarum.*]

[Ibid. ΥΠΟΔΟΣΙΝ. f. ἀπόδοσιν.]

[γ. 516. ΤΑΥΤΑ ΤΙΣ ΤΑΧ' ΑΝ. Τάχα, jam jam, ταῦτα, supple κατά. Sc. *secundum hæc.*]

[γ. 518. ΟΙΚΤΟΝ ΟΙΚΤΙΣΑΙΤ'. f. Οικτρών.]

[γ. 520. ΕΣΘ' ΟΠΟΥ ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ. Horat. Epist. I. 16.

Oderunt peccare boni virtutis amore.]

[Ibid. ΕΥ. Auratus τε.]

γ. 522. ΔΕΙΜΑΙΝΕΙ ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ. ΞΥΜΦΕΡΕΙ. Aliter distinguunt Scholiastes, in hunc scilicet modum,

*Aliquando severitatem
Et animi inspectorem
Recte quis metuit.*

Et καθήμενον cum sequentibus conjungit.

[Ibid. ΔΕΙΜΑΙΝΕΙ, l. δειμαίνει ob metrum. Sunt qui δειμαίνεω malint.]

[γ. 525. ΕΝ ΦΑΕΙ. Α. ἐν δέει.]

γ. 529. ΜΗΤ' ΑΝΑΡΚΤΟΝ ΒΙΟΝ, ΜΗΤΕ ΔΕΣΠΟΤΟΥΜΕΝΟΝ ΑΙΝΕΣΗΣ. [*Principalem; principatum, tyrannidem.* τῆς βασιλείας ἕσης ἀρχῆς ἀνυπευθύνω, ut loquitur Laertius in Zenone, VII. 122. Vide quæ ad Prometh. γ. 49. et ad Pers. γ. 213. Porro legit vir doctissimus, Μήτ' ἀναρκτον αὖ βιον.] Eadem sententia iisdem fere verbis infra, γ. 699.

Τὸ μὴτ' ἀναρκτον μῆτε δεσποτούμενον
Ἄγροῖς περιετέλλασσι βεβλιύω σίβειν.

In Agamemnone, γ. 479.

Κρίνω δ' ἀφθονον ὄλβον.
Μήτ' εἶην πτολιπόρθης,
Μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλῆς
Ἵπ' ἄλλων βιον κατίδοιμε.

Hesychius, Ἄναρκτον, ἀνυπότακτον, ἔ ἐδεῖς ἤρξε.

[γ. 530. ΟΙ ΜΗ. Schol. οἱ μή. l. οἱ μὲν.]

[γ. 532. ΑΠΑΝΤΙ ΜΕΣΩ. Quid sit μέσον docet Aristoteles, Ethic. II. 5. Palladas apud Stobæum, Serm. XXXVIII.

Ἡ μεσότης γὰρ ἀριστον ἔπει τὰ μὲν ἄκρα πείφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.]

γ. 533. ΑΛΛΑ. [Forsan legendum ἄλλα ἄλλοθ' ἐφορεύει, vel ἄλλα δ' ἄλλοθ' ἐφορεύει. *Alia alia speculatur Deus.*] Scholiastæ verba restituit in hunc modum P. Victorius, Var. Lect. XXVI. 18. Ὁ θεός ἐσθ' ὅπη θεός. “Significant, inquit, id quod Statius quoque cecinit,

Primus in orbe Deos fecit timor.”——

[γ. 534. ΞΥΜΜΕΤΡΟΝ Δ' ΕΠΟΣ ΛΕΓΩ. Σύντομον, breve.]

[γ. 538. ΥΓΙΕΙΑΣ ΦΡΕΝΩΝ. Σάος νῆς. Immo σωφροσύνη, quæ est ἡγίεια φρενῶν, σάος νῆς. Ut Juv. Sat. X. 356. *Mens sana in corpore sano*: cui contraria *insana*. Unde dogma illud Stoicorum, Laert. in Zenone, Segm. 124. Πάντας τε τὲς ἀφρονας, (ita homines nequam vocant Stoici) μαίνεσθαι· ἔ γὰρ φροῖμας εἶναι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἴσην τῇ ἀφροσύνη

μαρίαν πάντα πράττειν. Eadem ratione ψυχὴν νοσῆσαι *iram* dixit, Prom. γ. 378. et νόσον vel *iram* vel *zelotypiam* Suppl. γ. 595. Cæterum quid sit ὑγίεια φρενῶν docet Cicero Tusc. Quæst. IV. 13. Stoicorum doctrinam explicans. *Et ut corporis, inquit, est temperatio, cum ea congruunt inter se e quibus constamus; sic animi sanitas dicitur, cum ejus judicia opinionisque concordant, eaque est animi virtus, quam alii ipsam temperantiam dicunt esse, alii obtemperantiam temperantiæ præceptis, et eam subsequentem, nec habentem ullam speciem suam.*]

[γ. 542. ΒΩΜΟΝ ΑΙΔΕΣΑΙ ΔΙΚΑΣ. Eadem habetur sententia totidem fere verbis Agam. γ. 389.

Οὐ γὰρ ἔστιν ἑπαλξίς
Πλέττε πρὸς κόρον ἀνδρῶν
Λακτίσαντι μεγάλα δίκας
Βωμόν, εἰς ἀφανείαν.]

[γ. 545. ΛΑΞ ΑΤΙΣΗΣ. Λακτίσης.]

[γ. 548. ΠΡΟΣ ΤΑΔΕ. Πρὸς ταῦτα, *deinde.*]

[γ. 549. ΣΕΒΑΣ ΕΥ ΠΡΟΤΙΩΝ. Sc. ἔσω. Qui homines fuerunt αἰδοῖσι postea δεινοὶ facti sunt.]

[γ. 554. ΔΙΚΑΙΟΣ ΩΝ. Præmium justorum. Antholog. I. 28.

— ἢ ῥα δίκαιοις
Ἀνδράσιν εὐσεβίης ἐκ ἀπόλλωλε χάρις.

Item, III. 6.

Εἶχες ἂν ἐκ μακάρων μίσθον ἐπ' εὐσεβίῃ.]

[γ. 555. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΣ. Auratus, καὶ πανώλεθρος.]

[γ. 556. ΠΑΡΑΙΒΑΔΑΝ. f. παραιβάταν vel παραιβάτην.]

γ. 557. ΠΑΝΤΟΦΥΡΤ'. Forte παντοφύροντ'. Vel, si retineatur vulgata lectio, quam agnoscit Scholiastes, *multa simul corrassa injuste, violente tandem demergere.*

[γ. 558. ΞΥΝ ΧΡΟΝΩΙ. Quod Euripides εἰς τέλος, Ione, γ. 1615.

Χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' ἐκ ἀσθενῆ.

Et mox, γ. 1621.

Εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
Οἱ κακοὶ δ' ὡσπερ σφεφύκασ', ἔποτ' εὐπράξειαν ἂν.

Euthymius in Psal. xii. (nondum editus) τὸ δὲ, εἰς τέλος, ἀντὶ τῆ, μέχρι πολλῆ παρείληπται.]

[γ. 559. ΠΟΝΟΣ. *Adversa tempestas.* f. νότος, et melius.]

[γ. 561. ΚΑΛΕΙ. Καλέσει. *Deos sub.*]

[γ. 562. ΜΕΣΑΙ ΔΥΣΠΑΛΕΙΤΑΙ ΔΙΝΑΙ. *Graviter luctabitur medio turbine.* f. δυσπαλεῖ τε vel δυσπαλεῖ δέ.]

[ψ. 563. ΓΕΛΑΙ Δ' Ο ΔΑΙΜΩΝ. Deus malorum ridet insaniam et poenam. Psal. ii. 4. *Qui habitat in caelis irridebit eos; ἐπιγλήσεται αὐτοὺς, et Dominus subsannabit eos.* Apud Scholiastem pro ἀδικίᾳ lege ἀδικίᾳ.]

[ψ. 564. ΑΜΗΧΑΝΟΙΣ ΔΤΑΙΣ ΛΕΠΑΔΝΟΝ. Agamemn. ψ. 226. ἀνάγκῃς λέπαδνοι.]

[ψ. 568. ΩΛΕΤ'. f. "Ωλεσ'.]

[ψ. 569. ΚΗΡΥΣΣΕ ΚΗΡΥΞ. Valde insignis est hæc pars fabulæ, tum maxime quod ritus curiæ Areopagiticæ fabre hic descriptos habeamus. Primo indictum erat a Præcone silentium, cujus rei præter Scholiastem, Lucianus sit testis in Anacharside, c. 21. Αὐτὸς ἑμαυτῷ σιωπᾶν προσάπτω, ἐ περιμείνας τὸν κήρυκα, ἐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην σί' ὃς ἐπ' αἰδῆς, οἶμαι, ἀνεχῆ ληρῆντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τῷ πράγματι. Item, c. 19. Καί σε, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῆσαι ἔγωγε* καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς μὲ νόμον ἄκχε (verba sunt Solonis) καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢ αἰσθη καταρρήτορευόμενος. Jul. Pollux, Onomast. IV. 12. Περὶ κήρυκος. Κατεκέρυττε δὲ ἡσυχίαν ἐν τε ἀγῶσι καὶ ἱεραργίαις.]

[Ibid. ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝ ΚΑΤΕΡΓΑΘΟΥ. Δῆμον εἶργε. Huc pertinet quod locum fune circumseptum quasi muniebant. Demosthenes in Aristogitonem, Orat. I. p. 485. Τὸ, τὴν ἐξ Ἀρείᾳ πάγῃ βελῆν, ὅταν ἐ τῇ βασιλείᾳ τοῦ καθιζομένη περισχοινίσσεται, κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἐφ' ἑαυτῆς εἶναι, καὶ ἅπαντας ἐκποδῶν ὑποχωρεῖν.]

ψ. 570. Η Τ' ΟΥΝ ΔΙΑΤΟΡΟΣ ΤΥΡΡΗΝΙΚΗ. Jacob ingeniose pro οὖν legit οὐάτων.

[Ibid. ΔΙΑΤΟΡΟΣ. Ælian. Var. Hist. II. 44. Καὶ προσέταξεν αὐτῷ (tibicini) τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε. Vide quæ ad Prometh. Vinct. ψ. 181.]

[Ibid. ΤΥΡΡΗΝΙΚΗ ΣΑΛΠΙΓΞ. Quod tubam Tyrrhenicam hic nominet, prolepsis est, Trojanis enim temporibus nondum erat in usu. Sed et Sophocles, Ajac. Flagellif. ψ. 17.

Χαλκοσόμῃ κώδωνος ὡς Τυρρηνικῆς.

Et Eurip. Rheso, ψ. 988.

— Χρὴ μένειν Τυρρηνικῆς

Σάλπιγγος αὐδῆν.

Item Phoeniss. ψ. 1386.

Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρρός ὡς Τυρρηνικῆς

Σάλπιγγος ἠχῆ, σῆμα Φοινίᾳ μάχης.

Ad quem locum Scholiastes: Ἐπὶ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἔπω ἐχρῶντο τῇ σάλπιγγι Ἕλληνες, ἀλλ' ἐδὲ ἐπὶ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Ὅμηρος δὲ αὐτὸς μὲν οἶδὲ σάλπιγγα, ἐ ποιεῖ δὲ σάλπιγγι χρωμένους τὸς Ἑβραίους. Πρῶτος δὲ Ἀρχίδαος συμμαχῶν τοῖς Ἑρακλείδαις, ἤγαγεν τὴν Τυρρηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἕλληνας ἐχρῶντο

ἐν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπικγῶν πυρφόροις* (de quibus diximus ad Sept. Theb. γ. 438.) immo et conchis. Hesych. Κόχλος τοῖς θαλαττίοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπικγῶν εὐρέσεως. Athenæus, IV. 25. Τυρρῆνων δ' ἐστὶν εὐρημα, κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Etymologici vero auctor inventum tubæ tribuit Minervæ. Πρῶτον αὐτὴν εὐρεῖν σάλπιγγα καὶ ἰδρύσασθαι σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐν Ἄργει. Jul. Pollux, Onomast. IV. 11. Εἰ δὲ καὶ ἡ σάλπιγξ τοῖς αὐλοῖς προσήκει, τὸ μὲν εὐρημα, Τυρρηνικόν.]

γ. 574. ΣΙΓΑΝ ΑΡΗΓΕΙ. Ennius Eumenidibus,

— *tacere opino esse optimum,*

Ut pro viribus sapere atque fabulari tute noverint.

Ad quem locum Hier. Columna, “Sunt hæc Minervæ verba ad præconem, a quo jubet exercitum convocari, fierique silentium, ut ejus exaudiantur leges. Ennius Σιγᾶν ἀρήγει, et ultimum versum (scil. γ. 576.) cæteris omissis expressit. Ubi fuerit operæ pretium animadvertere, quod Græce dicebatur τῶνδ', subaudiendo εὐχρησθήματι, vel quid ejusmodi, Latine redditum *tute*, εὖ καταγνωσθῆ δίκη pro *viribus sapere ac fabulari*. Nam qui recte sapit ac fabulatur, ut jus est agit loquiturque.”

γ. 575. ΠΟΛΙΝ ΤΕ ΠΑΣΑΝ. Et vos qui hic adestis, et urbs tota in æternum. [Cogita annon legendum γὰρ pro τέ.]

[γ. 577. ΩΝ ΕΧΕΙΣ ΑΥΤΟΣ ΚΡΑΤΕΙ. Theocr. Idyll. XV. 90.

Πασσάμενος ἐπίτασσε.—]

γ. 579. ΕΣΤΙ ΓΑΡ ΔΟΜΩΝ, κ. τ. λ. ΦΟΝΟΥ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΕΓΩ ΚΑΘΑΡΣΙΟΣ. Moris erat ut hospes postquam homicidam in domo excepisset, ablutionibus, sacrificio, aliisque ritibus expiaret. Cujus rei illustre habemus exemplum in Herodoto, I. 35. ubi narrat Cræsum, Adrastum fraterna nece contaminatum hospitio excepisse: cum vero Adrastus Cræsi etiam filium imprudenter occidisset, eo gravius tulit Cræsus quod is eum necasset quem expiasset a cæde, I. 44. Ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τῆ παιδὸς συντεταραγμένος μᾶλλον τι εἰδειολογέετο, ὅτι μὴν ἀπέκτεινε τὸν αὐτὸς φόνος ἐκάθηρε. Quo nomine Jovem invocavit καθάρσιον, expiatorem, περιημεκτέων δὲ συμφορῆ δεινῶς ἐκάλεε μὲν Δία καθάρσιον, μαρτυρούμενος τὰ ὑπὸ τῆ ξείνῃ πεπονθῶς εἶη. Meminit et Pausanias, III. 17. καθαρσίῳν et ἰκεσιῶν quæ Jovi Φυξίῳ persolvit Pausanias ob Cleonicæ cædem. Τῆτο τὸ ἄγος ἐκ ἐξεγέμετο ἀποφυγεῖν Πausανίαν, καθάρσια παντοῖα καὶ ἰκεσίας δεξαμένῳ Διὸς Φυξίῳ. Porro Orestem expiatum tentorio coram templo Apollinis antiquissimo traditum est a Træzeniis apud Pausaniam in Corinthiacis, c. 31. τῆ δὲ ἱερῆ τῆ Ἀπόλλωνός ἐστιν οἰκοδόμημα ἔμπροσθεν, Ὁρέστῃ καλούμενον σκηνή.

[γ. 584. ΕΠΙΣΤΑ. Pro ἐπιστάσαι.]

[Ibid. ΚΥΡΩΣΩΝ. Scal. Κύρωσον. Aurat. Κυρῶσαι.]

¶ 585. ΕΙΣΑΓΩ ΔΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. Minerva, tanquam rex, curiæ præsidet, ideoque causam introducit; nam apud magistratum aliquem intendebantur lites priusquam in curiam introductæ, qui ἀνέκρινε, vide Suidam in Ἀρχων· εἰσήγε, vide Harpocratonem in Πολέμαρχος· et ἐν δικαστηρίῳ ἠγείτο καὶ προέστη, vide Harpocrat. in Ἡγεμονία. Quæ ad omnem ἀρχὴν communia. [Hesych. Εἰσαγωγή· ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων.]

¶ 586. Ο ΓΑΡ ΔΙΩΚΩΝ, ΠΡΟΤΕΡΟΣ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΛΕΓΩΝ. Prima causæ dictio ad accusatorem pertinuit, quam in Curia Areopagitica περόρησιν dictam in hoc Antiphontis loco in Orat. Περὶ τῆ Χορευτῆ conjecit Meursius, in Areopago, καὶ αἱ διωμοσῖαι, καὶ τὰ τόμια, καὶ αἱ περόρησεις, καὶ τὰλλα ὅσα γίνεται τῶν δικῶν τῆ φόνε ἕνεκα· verum fallitur. Quod περόρησις hic significet, Luciani locus cum Polluce colliatus liquido docebit. Lucianus Demonacte, c. 34. τῆς περόρησεως ἀκέσας δὲ τίνα αἰτίαν ἀποκλείσει τὸς βαρβάρους. Pollux, VIII. 7. Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνε ἀχρι κρίσεως, καὶ τῆτο προαγόρευσις καλεῖται. Περόρησις igitur et προαγόρευσις edictum fuit quo ab aris et foro arcebantur quotquot cædis accusati, donec sese coram iudicibus stiterant et purgaverant. Regis hoc fuisse edictum conjicio ex Suida in Ἡγεμονία· προηγόρευε δὲ (de rege loquitur) τῶν νόμων εἴργεσθαι τὸς ἐναντία· lege τῶν νομίμων εἴργεσθαι τὸς ἐναντίους. Clare id demonstrat Pollux, VIII. 3. Προαγορεύει δὲ τοῖς ἐναντίοις ἀπέχεσθαι μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων νομίμων.

[Ibid. Ο ΓΑΡ ΔΙΩΚΩΝ. f. ὁ δ' ἀρ. Hesychius, Διωκόμενον· κατηγορούμενον. Suidas, Διώκειν· εἰς ἀγορᾶν ἄγειν. Et mox, Ἀντὶ τῆ ἄγειν εἰς κρίσιν καὶ κατηγορεῖν.]

¶ 588. ΛΕΞΟΜΕΝ ΔΕ ΣΥΝΤΟΜΩΣ. Neque enim proœmio uti licuit ad captandam iudicum benevolentiam. Themistius, Orat. XXVI. sub init. Τάχα ἔν ἔδ' ὑμεῖς ἐπιτρέψετε προοιμιάζεσθαι ἐπὶ πλέον. Οὐδὲ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάγω ὁ νόμος εἶδεν. [Lucian. in Anachar. c. 19. Ἦν δὲ τις ἢ φροῖμιον εἶπη, πρὸ τῆ λόγου, ὡς εὐνηξέρας ἀπεργάσαιτο αὐτὸς, ἢ οἶκτον, ἢ δέινωσιν ἐξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, οἷα πολλὰ ρητόρων παῖδες ἐπὶ τὸς δικαστὰς μηχανῶνται, παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, ἐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βελήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποισιν. Jul. Pollux, VIII. 10. Προοιμιάζεσθαι δὲ, ἐκ ἐξῆν ἐδὲ οἰκτιζεσθαι. Schol. Hermogenis, Ἐπὶ τῆ ἐν Ἀρείῳ πάγω δικαστηρίῳ χρῆσις προοιμίας ἐκ ἦν. Κῆρυξ γὰρ προσηφώνει τῷ εἰσίσοντι, μήτε προοιμιάζε μήτε ἐπίλεγε. Apul. Metam. X. Et exemplo legis Atticæ Martiique iudicii causæ patronis denuntiat præco, neque principia dicere neque miserationem commovere. Vir cl. qui has et plures auctoritates congressit, J. Meursius, Areop. c. 7. huc etiam] trahit hunc Isæi

locum apud Pollucem, VIII. 6. Ἰσαῖος δὲ καὶ τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν, εἰς Ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι ἔφη, quem sic transfert, *Isæus vero etiam, in oratione de cæde proæmio uti, Areopagum incessere, dixit.* Quæ miror viro Græcarum literarum peritissimo excidisse, cum nihil minus voluerit Pollux. Tantum ait, quod vulgo dicitur, ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν, id ab Isæo dici εἰς Ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι, i. e. cædis iudicium intentare contra aliquem in Areopagum.

[§. 591. ΤΟΥΤΟΥ Δ' ΟΥΤΙΣ ΑΡΗΗΣΙΣ ΠΕΑΕΙ. Ita et Theseus, quem primum in hac curia iudicatum tradit Jul. Pollux, VIII. 10. ob occisos latrones et Pallantidas, occidisse eos confessus est, hoc autem jure fecisse affirmavit. Οὐδὲ ἀμολόγει μὲν ἀποκτεῖναι, δικαίως δὲ ἔφη τῆτο δεδρακέναι. Vide quæ infra ad §. 615.]

§. 592. ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΣΜΑΤΩΝ, *Hic unus est a tribus in terram lapsibus.* Πάλαισμα proprie *luctatio artificiosa*, et metaphoricè omne artificium et stratagema: sed hoc sensu, pro *lapsu in terram* scilicet, nescio an alibi invenies. Quo tamen hic sumi clare demonstrat versus proximus. Tertia in Luctationibus abiectione in terram victoria constitit. Seneca De Benef. V. 3. *Luctator ter abjectus perdidit palmam, non tradidit.* Aristides, Τὸ τρίτον πλεῦσαι, ὥσπερ οἱ παλαισταὶ παλαίσσιν. Scholiastes noster ad Choeph. §. 337. Ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Unde *τριάσσω vinco*, et *τριακτῆς victor*, Agamemnone, §. 179. [Petrus Victorius, Var. Lect. XXI. 2. “Indicavit M. Cicero quantum jacturæ fecisset in causa Q. Ligarii, quod factum inficiari non posset, nobili illa apostropha, qua, in principio ejus orationis convertit orationem suam ad accusatorem, atque ita ipsum acriter appellavit. *Habes igitur Tubero, quod est accusatori maxime optandum, confitentem reum.* Quod enim statim concessisset id, de quo magna primum controversia exoriri solet, magno labore adversarium liberarat. Eadem autem ratio fuit Orestis, qui et ipse matrem necasse confitebatur; nec in certamen de eo cum adversario veniebat. Cum igitur apud Æschylum in Eumenidibus, Furia ipsæ, sceleris ejus ultrices, primo Orestem interrogassent, an, quod ferebatur, matrem interfecisset, a seque id factum ille affirmasset, nec se posse ullo modo id negare, Deæ illæ, quasi exultantes, quantumque lucrificissent, ostendentes, addiderunt (verba autem Græca ponam)

Ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

Significare enim, nisi fallor, voluerunt idem, quod Cicero, se unum eorum jam, de quibus controversandum esset, obtinuisse. Quod vero numerum illorum declaravit, atque id a studio pa-

læstritarum, translato verbo, et erudite et eleganter poeta confecit. Appellavit igitur *παλαίσματα* quæstiones controversiasque quas in foro tres existere magistri dicendi docuerunt, ut Cicero, et in II. de Oratore: *Nihil est enim quod inter homines ambigatur, in quo non aut quid factum sit, aut fiat, futurumve sit, quærat, aut quale sit, aut quid vocetur*: et aliis etiam in locis. Ita namque arbitror locum accipiendum esse, quamvis in margine antiqui exemplaris, hanc declarationem ejus loci invenerim, ἡ μεταφορὰ δ' ἐστὶν ἀπὸ τῶν παλαιόντων· οἱ ἐπὶ τρισὶν πτώμασιν ὀρίζουσι τὴν ἥτταν. Nec tamen repugno quin verum esse potuerit, quod dicit, *solitos veteres statuere demum illos victos in palaestra, qui ter in terram recidissent*. Hoc certe significant verba hæc Platonis quæ sunt in Euthydemo, Ἐπὶ δὲ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν ὡσπερ πάλασμα, ὤρημα ὁ Εὐθύδημος πρὸς νεανίσκον. Quinetiam videor mihi hoc legisse apud optimum auctorem, etsi locus nunc non succurrit. Præsertim cum statim, irrisis Eumenidibus, quod frustra sibi insultassent, cætera expediat Orestes, et factum suum defendat. De vi autem Græci nominis, et quo modo sæpe veteres scriptores capere consensent, supra in secundo libro disputavi." Hactenus vir doctissimus. Sic etiam interpretandum est illud Sophoclis de Venere, apud Stobæum, Tit. LXIII. p. 239.

Τίν' εἰ παλαίσω' εἰς τρεῖς ἐκβάλλει θεῶν;

quod non videtur intellexisse interpret, cum reddiderit, *Quem non Deorum colluctando iterum atque iterum prosternit.*]

[§. 596. ΠΡΟΣ ΤΟΥΔ' ΕΠΕΙΣΘΗΣ. Lege πρὸς τῷ δ' ἐπέισθης; et redde, *A quo persuasus es?* τῷ pro τίνος.]

§. 599. ΚΑΙ ΔΕΥΤΡΟ Γ' ΑΙΕΙ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΟΥ ΜΕΜΦΟΜΑΙ. [Sunt qui ἀχρεῖ malint, minus necessario.] Scholiastes αἰεὶ pro ἕως dictum monet. Ita et Harpocraton, Ἀεὶ ἀντὶ τῷ ἕως παρ' Ἀντιφῶντι Σαμοθρακιῶ. Πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτῷ καὶ Θεκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ ἕτως ἤρξατο, ἕτως μὲν οὖν μοι δεῦρ' αἰεὶ τείνει λόγος. Pro ἕτως μὲν lege ἕτος μὲν, nec sane sunt Thucydidis verba sed potius senarius ex poeta aliquo desumptus.

[§. 601. ΠΕΠΟΙΘ'. Πέποιθε, vel, *confide quid velis, aut, confidat.*]

[Ibid. ΑΡΩΓΑΣ Δ' ΕΚ ΤΑΦΟΥ. Δεὶ pro γὰρ, ut alias sæpe.]

[§. 602. ΝΕΚΡΟΪΣΙ ΝΥΝ ΠΕΠΟΙΘΕ. Orestes sc. Porro νῦν potest esse encliticum.]

[§. 603. ΠΡΟΣΒΟΛΑΣ. Ἀφορμὰς. Hesychius, Προσβολή· τῶν ἀθλητῶν ἢ συναφῆ, καὶ κατοχή· καὶ ἡ ὀρμή.]

[§. 605. ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΝ. Κατέκτανεν vel κατέκτανε, *mortua est.*]

[§. 606. ΦΟΝΟΥ. A piaculo cædis.]

§. 608. ΟΥΚ ΗΝ ΟΜΑΙΜΟΣ ΦΩΤΟΣ ΟΝ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΝ. Hunc

locum proculdubio in mente habuit Libanius Apologia cæci, Declam. XLIV. p. 935. ubi de marito agit ab uxore interfecto, Νῦν ἡσυχάζουσιν Ἐρινυῖες, νῦν ἔτε τιμωροὶ δαίμονες ἔτε ποιναὶ τινες τὴν μισαιφόνον ἐλαύνουσιν. Ἀλλὰ ταύτας μὲν φασὶ κατὰ τῶν παιδῶν ὀπλίξισθαι, καὶ τιμωρεῖν πατράσιν ὑπὸ παιδῶν ἀνηρημένοις· ἐπὶ τοιούτοις δὲ δυσσεβήμασιν ἔκκινηται, γυναικὸς τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα περὶ τὸν τῆς πίστεως καὶ κοινωνίας καιρὸν διαχρησαμένης.

[ψ. 610. ΠΩΣ ΓΑΡ. Πῶς eleganter jungitur cum ἀπεύχῃ. f. delendum punctum interrogationis post Ζώης. An pro γὰρ legendum ἦ, *quæ te nutrit, cogita.*]

[Ibid. ΕΝΤΟΣ ΖΩΗΣ. Zonam tum virginum tum mulierum commune erat gestamen; unde illæ Zonam solvere dicebantur διαπαρθενευθεῖσαι, hæ vero, πρώτως τίκτεσαι, ut monet Scholiastes Apollon. in Argonaut. I. 128. Callimach. Hymn. IV. 209. Λύσατο δὲ ζώνην, Latona sc. de qua Hyperides apud Hermogenis interpretem, λέγεται γὰρ τὴν Διτῶ κύβησαν τὰς παιδῶν ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἡ δὲ αὐτὴν βαρυνομένη καὶ ἀπορῦσαι εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν τὴν ἡμέτεραν, καὶ λύσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ ὃς νῦν Ζώης καλεῖται. Idem Stephanus in v. Ζωσῆριον.]

[ψ. 612. Scholiastes τὸ πάντα λέγειν. Videtur scribendum, πάντας.]

ψ. 615. ΑΛΛ' ΕΙ ΔΙΚΑΙΩΣ. Cicero de Inventione, I. 13. *Orestes si accusetur matricidii, nisi hoc dicat, Jure feci, illa enim patrem meum occiderat, non habet defensionem, qua sublata omnis quoque controversia sublata est. Ergo ejus causæ ratio est quod illa Agamemnonem occiderit.*

[Ibid. ΔΙΚΑΙΩΣ. Legit Auratus, δίκαιον, *justus sanguis*, i. e. *cædes*. Vide quæ annotavimus ad ψ. 591.]

ψ. 617. ΛΕΞΩ ΠΡΟΣ ΥΜΑΣ ΤΟΝΔ' ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΜΕΓΑΝ ΘΕΣΜΟΝ ΔΙΚΑΙΩΣ, *Dicam id quod verum est coram vobis qui estis magnum Minervæ institutum.* Id est, judices a Minerva instituti. Θεσμός hic appositive sumendum; neque enim legis alicujus a Minerva promulgatæ ullibi in tota hac Apollinis oratione fit mentio. Hoc item sensu τὸ θεσμός occurrit ψ. 487, et 684.

[ψ. 618. ΜΑΝΤΙΣ Δ' ΟΝ ΟΥ ΨΕΥΣΟΜΑΙ. Celeberrima fuit veritas vaticiniorum Apollinis.]

ψ. 621. ΚΕΛΕΥΣΕΙ. Forte vel κέλευσε vel κελεύει. [Vide quæ ad ψ. 19.]

[ψ. 622. ΟΣΟΝ ΣΘΕΝΕΙ ΜΑΘΕΙΝ. f. σθένεις.]

[ψ. 627. ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΔΑΜΟΥ ΤΙΜΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. Aurat. μητρί, melius.]

ψ. 628. ΘΑΝΕΙΝ. Forsan κτανεῖν. [Vel retinendum θανεῖν pro *interfici.*]

[γ. 629. ΔΙΟΣΔΟΤΟΙΣ ΣΚΗΠΤΡΟΙΣΙ. Ita Sophocles, Philoct. γ. 139. sceptrum regium appellat Θεῖον Διὸς σκῆπτρον. Neque quicquam Homero est solennius quam reges nuncupare διοτρεφεῖς, et honorem illum et imperii auctoritatem a Jove dari asserere, Il. Β'. 197. Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. Tritissimum est illud tum Hesiodi tum Callimachi in Jov. γ. 79. hemistichium, Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. Vitigis apud Cassiodorum, *Omnia profectus, maxime regius, ad divinitatis munera referendus est.*]

[ν. 634. ΗΜΠΟΛΗΚΟΤΑ. Κερδάνειν et ἐμπολᾶν apud Jul. Pollucem pro synonymis habentur; apud Homerum ἐμπολᾶσθαι est ἐξωνεῖσθαι, *emere*. Odys. Ο'. 445.

Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες

Ἐν τῇ γλαφυρῇ βίοντι πολλὸν ἐμπολῶντο.

Substantiam multam emebant, vel acquirebant. Hesych. Ἐμπολῶντο· ἐμπολέω, περιεποίειν. Perperam vulgare Lexicon legit ἐμπολέοντο, ac si esset ab ἐμπολόομαι, quod hoc verbum raro aut nunquam legitur in prima circumflexorum, sed semper in secunda; non ἐμπολέω et ἐμπολεῖσθαι, sed ἐμπολᾶν et ἐμπολᾶσθαι. Non memini me legisse in ullo auctore in prima conjugatione ἐμπολεῖν. Hesychius tamen Ἄπεμπολεῖ· ἐπιπράσκει. Sed exemplum desidero. Quod si etiam in prima conjugatione hoc verbum admittamus, tum ἐμπορέω et ἐμπολέω idem sunt sc. *lucror, mercor*. Idem etiam erunt ἐμπορος et ἔμπορος, sc. *πραγματευτής, mercator*. Dicitur in compositione ἐρανέμπολος, qui stipes collatitias emit. Hesych. Ἐρανέμπολοι· οἱ ἐξ ἐράων ἐμπολῶντες. Duplicem differentiam notat Eustathius inter Homericum hujus verbi usum, et posteriorem Atticum; Homerus passive ἐμπολᾶσθαι, posteri active ἐμπολᾶν dicunt. Homerus pro ἐξωνεῖσθαι posuit, h. e. *emere*: posteri simpliciter pro *πραγματεύεσθαι, mercari, negotiari*. Grammatici verbum hoc ἐμπολάω communiter derivant a *πωλέω vendo*, quanquam hoc sit primæ conjugationis, et habeat ω in prima syllaba, illud vero secundæ, et cum ο. Deinde *πωλέω* est tantum *vendo*, at ἐμπολάω, etiam *emo*, et frequentius *emo* quam *vendo*. Mira quædam permutatio est harum duarum vocalium in hoc verbo *πωλέω*. A *πωλέω, verso*, fit *πωλέω* et *πωλῆμαι versor*. E contra a *πωλέω, vendo*, fit ἐμπολέω et ἐμπολάω. Ita frequens et facilis est harum duarum vocalium reciproca permutatio, præsertim in verbis. Sed profecto ο in verbis sæpius transit in ω, quam e contra, præsertim apud poetas; sic a *ποτάομαι, ποτῶμαι*, fit *πωτῶμαι*, a *γροφός, γροφῶ, γροφῶν*· *νωμάω, τρωχῶ, τρωπῶ*. Sic a *πόλος, πολέω, verso, πωλέομαι*: at de ω in ο nullum aliud occurrit exemplum præter hoc ἐμπολέω et ἐμπολάω, a *πωλέω vendo*. Quare

ex mea quidem sententia ἐμπολᾶν est verbum simplex, licet videatur a πολέω originem ducere. Augmentum quidem habet in præterito, tanquam si compositum esset, ἐμπεπόληκα. Lucianus in Cataplo, c. 1. Ἡμεῖς δὲ, ἐδέπω ἐδ' ὄβολόν ἐμπεπολήκαμεν. Sed enim hoc et aliorum vocabulorum fatum est, ut ἐπιδημῶ, ἐπισατῶ, κ. τ. λ. ut cum simplicia non habeant, more tamen compositorum augeantur.]

[γ. 636. ΠΕΡΩΝΤΙ ΛΟΥΤΡΑ. Γρ. Περῶντα, quod probō. *Balnea ineuntem.*]

[γ. 637. ΠΑΡΕΣΚΗΝΗΣΕΝ. Schol. Πρὸς τὴν συναλοιφὴν τῆς περι (quasi in suo codice legerat περιεσκήνησε) καὶ τὴν συζυγίαν τῆ ῥήματος. Cum sæpius σκηνώω quam σκηνέω dicatur.]

[γ. 639. ΟΥΤΟΣ ΕΙΡΗΤΑΙ ΜΟΡΟΣ. Οὔτος, pro τοιῆτος. Sunt qui legendum censent ἔτως, vel ἔτος.]

[γ. 642. ΤΑΥΤΗΝ ΤΟΙΑΥΤΗΝ. Demosthenes, οἷός ἐστι τοιῆτος ὦν. *Pro suis moribus.* Vel fortasse legendum, Ἄτην τοιαύτην εἶπον, *facinus tale exposui ut consessus judicum mordeatur animo, h. e. succenseat.*]

[γ. 647. ΚΝΩΔΑΛΑ. Proprie *belluæ marinæ.* Sed vide quæ ad Prometh. Vincit. γ. 461.]

γ. 650. ΑΝΔΡΟΣ Δ' ΕΠΕΙΔΑΝ ΑΙΜ'. [Joh. Tzetzes legit ἐκ ἔτ' ἐς' ἀνάσασις, Chiliad. VI. 180.

Αἰσχύλος ὡς ὁ Ὅμηρος, θνητόψυχος ὑπάρχων
 Ἄναθυμίασιν αὐτὴν δοξάζει τῶν αιμάτων.
 Ὡς ἐν ὑστέροις χρόνοις δὲ καὶ Μάρκος αὐτοκράτωρ
 Θνητὴν νομίζων τὴν ψυχὴν, καθ' Ὅμηρον Αἰσχύλος
 Καὶ τῆ Ὅμηρον τὰ ῥητὰ Ἰάμβοις μεταφράζει
 Ἄπερ φησὶ γὰρ Ὅμηρος ὡς ἀνωτέρω εἶπεν,
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλλιν ἐλθεῖν ἔτε λείτῃ,
 Οὐθ' ἐλετῇ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 Αὐτὸς Ἰάμβοις γεγραφῶς Αἰσχύλος φησὶν ἔτως·
 Ἄνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἶμ' ἀνασπάσῃ κόνις,
 Ἄπαξ θανόντος, ἐκ ἔτ' ἐς' ἀνάσασις.]

[γ. 655. ΠΩΣ ΓΑΡ. f. δ' ἄρ.]

[γ. 659. ΦΡΑΤΟΡΩΝ. Τῆς αὐτῆς φρατερίας, qui habent eundem puteum, ἀπὸ φρέαρ, ατος, quasi φρατόρων.]

γ. 661. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΗΤΗΡ Η ΚΕΚΛΗΜΕΝΗ ΤΕΚΝΟΥ ΤΟΚΕΥΣ. Philosophicam hanc Æschyli sententiam mutuatus est Euripides in Oreste, γ. 551.

Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
 Τὸ σπέρμ' ἄρρα παραλαβῶσ' ἄλλο πάρα.

Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον ἐκ εἴη ποτ' ἄν·

Ἐλογισάμην οὖν τῷ γένει ἀρχηγέτη

Μᾶλλον μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσεως τροφάς.

[Citat hunc locum Euripidis Eustathius in Odyss. Δ'. p. 171.

Οὐ γὰρ εἴωθε σχηματίζειν πατρωνυμίαν ὁ ποιητὴς ἐκ μητέρων ἀλλ' ἐκ πατέρων ὡς τὸ καίριον γενέσεως ἀνατιθεὶς τῷ πατρὶ διὰ τῆ τοιῦτε πατρωνυμικῆ σχηματισμῆ μουσικῶς καὶ σιωπηρῶς κατὰ τὸν παρὰ γραμματικοῖς συλλογισμόν, ὅπερ Εὐριπίδης ἐκλαῆσαι θέλησας καὶ τὴν Ὀμηρικὴν σκιογραφίαν ἐφανέστεραν χρῶσαι ἐν οἷς φησι, Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον ἐκ ἄν γένοιτ' ἄν, περιεσυρίχθη θεατρικῶς· ἄκυσας τὸ ἀδόμητον τὸ Ἄνευ δὲ μητρὸς ᾧ κάθαρμ' Εὐριπίδης, καὶ ἔμαθεν ἕτως ἐκεῖνος ἐᾶν τὰ Ὀμήρην κατὰ χώραν κεῖσθαι. Porro secundum hanc Æschyli sententiam Ægyptii nullum filiorum pro spurio habebant, etiamsi ex ancilla empticia procreatus fuerit, existimantes solum patrem generationis auctorem esse, matrem vero alimenta tantum et locum infanti suppeditare. Diodor. Sic. I. p. 51. Νόθον δ' ἕδεναι τῶν γεννηθέντων νομίζουσιν ἐδ' ἄν ἐξ ἀργυρονήτε μητρὸς γεννηθῆ· καθόλου γὰρ ὑπελήφασιν τὸν πατέρα μόνον αἴτιον εἶναι τῆς γενέσεως, τὴν δὲ μητέρα τροφὴν καὶ χώραν παρῆχουσιν τῷ βρέφει.]

γ. 663. ΤΙΚΤΕΙ Δ' Ο ΘΡΩΣΚΩΝ. Hesychius, Θρώσκων. κνώδαλα ἐκβορῶν καὶ σπερματίζων, γεννητῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνη. [Idem, Θρώσκει· . . . ἔγκυον ποιεῖ· γεννᾷ. Etymolog. Θρώσκω· . . . . τινὲς δὲ καὶ κατὰ κύμα ἐλεγον αὐτό.]

[Ibid. ΗΔ' ΑΠΕΡ ΞΕΝΩΙ ΞΕΝΗ. f. ξένον ξέτη. *Hospitem plantam servavit.*]

γ. 666. ΑΝΕΥ ΜΗΤΡΟΣ ΠΕΛΑΣ. ΜΑΡΤΥΣ ΠΑΡΕΣΤΙ. Distingue ad hunc modum,

— ἄνευ μητρὸς· πέλαις

Μάρτυς πάρεστι. —

[γ. 668. ΕΝ ΣΚΟΤΟΙΣΙ ΝΗΔΥΟΣ. Virgil. Æn. II. 38. de equo Trojano :

Aut terebrare cavas uteri et tentare latebras.]

[γ. 670. Τ' ΑΛΛΑ Θ' ΩΣ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. *Cum cætera sicut ego scio; sc. curabo quæ ad Orestem pertinent.*]

[γ. 675. ΚΑΙ ΤΑΔ' ΑΙΑΝΩΣ ΜΕΝΟΙ. Schol. Δι' αἰῶνος. Noster infra, γ. 945,

Μηδ' ἄκαρπος αἰα-

νῆς ἐφερπέτω νόσος.

Hesych. Αἰανόν· χαλεπόν, αἰόν.]

[γ. 676. ΣΤΕΡΤΕΙΝ. *Amare, i. e. servare fidem.*]

[γ. 681. ΤΙ ΓΑΡ ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ ΠΩΣ ΤΙΘΕΙΣ' ΑΜΟΜΦΟΣ Ω. f. τί

δ' ἄρ' πρὸς ὑμῶν προσιθεῖσ'. *Quid vero adjungitur ad ea quæ dicta sunt accuratiora vobis.*]

[γ. 682. ΕΝ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΙ. f. ἐκ δὲ καρδίας.]

γ. 685. ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ. Meursius in Arcopago, c. 9. locum hunc ita reddit,

*Audiant nunc legem Athenienses,
Primas lites judicantes sanguinis fusi.*

Dein subdit, “Ad quæ verba Scholiastes, Σημείωσαι ὅτι πρώτη ἐπὶ Ὀρέστῃ γέγονε δίκη ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ. *Observe quod primum de Oreste judicium fuerit in Areopago. Sed erroris eum manifestum teneo; quippe cædes Halirrothii judicium Orestis antecessit annis amplius trecentis: et interea Cephalus quoque Dædalusque sunt ibidem judicati ante Orestem. Sine dubio est corruptus ejus locus, legendumque non κρίνοντες sed κρίναντας. At sic demum vera erunt verba Minervæ.*” Haud sanum esse verbum viro docto suboluit, cui tamen medelam non adhibuit: neque enim populus Atheniensis hanc causam decernebant, sed ex eis pauci quos ad id munus obeundum selegerat Minerva: quæ et supra γ. 569. &c. silentium populo imponi jussit, quo melius judices, Areopagitæ, et causam audirent et sententiam ferrent,

Κήρυσσε κήρυξ, καὶ στρατὸν κατεργάθε, κ. τ. λ.

et quæ sequuntur. Aliud itaque Ἀττικὸς λεὼς, aliud judices; quos θεισμὸν vocat, prout in versum præcedentem observavimus. Quapropter cum τὸ κρίνοντες ad θεισμὸν referendum videatur, levissima mutatione legendum κρίναντας sentio, ut sit sensus, *Audiat jam judices a me institutos, O Athenienses, qui hanc primam causam de sanguine fuso dijudicant.* Notissima est figura qua sensus respicitur non vox. Porro cum Æschylus πρώτας δίκας dixerit, hanc primam esse voluit causam ab Atheniensibus in Areopago judicatam. [Cum antea Dii vel heroes, apud Deos licet ibidem loci sub eodem Areopagi nomine causam dicerent. Quin Theseum in hac curia primum judicatum fuisse dicit Julius Pollux, VIII. 10. Ἐκείθῃ δ' ἐν αὐτῷ πρώτος Θεσεύς, ἀφοσιούμενος τὸ ἄγος τῶν ὑπ' αὐτῷ ἀνηρημένων ληστῶν. *Primusque ibi judicatus est Theseus, expians cadem ab illo occisorum latronum.* Vide supra γ. 14. et quæ ibi annotavimus.]

[γ. 686. ΑΙΓΕΩ. Scal. Αἰγέως, Erat Ægeus Thesei Atheniensis pater.]

[γ. 687. ΑΕΙ Δ' ΕΚΑΣΤΩΝ. Scal. ἐκάστω, notatque desiderari aliqua.]

Ibid. ΜΗ ΠΙΚΑΙΝΟΝΤΩΝ ΝΟΜΟΣ. Legeram ἐπικαινούντων verum nescio an a καίνω *perimo*.

ψ. 688. ΠΑΓΟΝ. Subintelligi videtur λέγω. Huc pertinere Ennianum illud fragmentum creditur,

Areopagiticam ea de re vocant petram.

Ibid. ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΕΔΡΑΝ. Meminit et Etymologici auctor.

Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν ἔτω καλέμενον ὅτι αἱ Ἀμαζόνες ἐπὶ τὸν τόπον ἐκείνου ἐστρατεύοντο, Ἄρειος ἕσαι. Notandum vero quod in Etymologia nominis ab Æschylo recedit: neque enim Areopagum ita dictum velit quod ibi Amazones Marti sacra fecerint, sed ab ipsis Amazonibus, utpote quæ erant Martis filia. Cui astipulatur et Eustathius in Dionysii Perieg. ψ. 653. Ἄφ' ὧν, ὡς ἐξ Ἄρειος ἀγομένων, καὶ ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις ἀνόμασαι, οἷα μέχρι καὶ ἐκεῖ ἐλθουσῶν. [Longe vero aliter omnes alii, qui ab ipso Marte nomen accepisse velint, quod iudicium illic primus subierit. Pausanias in Atticis, c. 28. καθ' ὃ καὶ ὁ Ἄρειος πάγος καλέμενος, ὅτι πρῶτος Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη vel ob adulterium, Cæcumenius in Act. xvii. 34. Ἄρειος δὲ πάγος ἐλέγετο ὁ τόπος ἐπιθῆ ὁ Ἄρης ὡς φασὶ τῆς μοιχείας ἐκείσε δίκας ἔδωκε vel ob cædem Halirrothii, Aristides in Panath. Λαγχάνει Ποσειδῶν Ἄρει τὴν ὑπὲρ τῷ παιδὸς, καὶ καὶ ἐν ἀπᾶσι τοῖς θεοῖς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ τόπος λαμβάνει τὴν αὐτὴν τῆτο συμβάντος σύμβολον καὶ δικαιοσύνης ὡσπερ ἄλλο τι μαρτύριον καὶ πίστιν εἰς ἀνθρώπους. Arundeliana Epocharum stela, l. 5. Ἄφ' ἧ δίκη Ἀθήνησιν ἐγένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἀλιρρόθιου τῷ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη ΧΗΗ[Δ] ΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηῶν Κραναῦ. Ep. 3. *A quo lis Athenis intercessit Marti et Neptuno super Halirrothio Neptuni filio, et locus dictus est Arius Pagus, anni MCCLXVIII, regnante Athenis Cranao.* Ad quæ verba vide sis D. Humphridum Prideaux, in notis ad Chron. Marmor. p. 107.]

[ψ. 693. ΠΕΤΡΑ ΠΑΓΟΣ Τ' ΑΡΕΙΟΣ. Situs enim erat Areopagus in arce, arx ipsa in rupe prærupta et inaccessa. Hesych. Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ ἀκροπόλει. De arce vero Herodotus, VIII. 53. Καίτοιπερ ἀποκρήμνη ἰόντος τῷ χώρῳ. Pausan. in Atticis, c. 22. Ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν, ἔστιν εἴσοδος μία· ἐτέραν δὲ ἔπαρέχεται, πᾶσα ἀπότομος ἕσα. Quin potius non in arce, sed juxta eam in rupe adversa, quod a doctissimo Meursio observatum est. Areopag. c. 1. ex Herodoto, VIII. 52. Οἱ δὲ Πέρσαι ἰζόμενοι ἐπὶ τὸν καταπτόν τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, τὸν Ἀθηναῖοι καλέουσιν Ἀρηῖον πάγον, ἐπολιόρχεον τρόπον τοιοῦδε. Cæcumen. supra citat. in Act. xvii. 34. Πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἐν γὰρ ὄχθῳ τινὲ ἦν ἐκεῖνο τὸ δικαστήριον. Quæ totidem verbis Theophylactus in locum eundem. Euripides pluraliter Ἄρειος πάγος dixit in Oreste, ψ. 1651.

δ' ἄρ' πρὸς ὑμῶν προσθεῖσ'. *Quid vero adjungitur ad ea quæ dicta sunt accuratiora vobis.*]

[ψ. 682. ΕΝ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΙ. f. ἐν δὲ καρδίας.]

ψ. 685. ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ. Meursius in Areopago, c. 9. locum hunc ita reddit,

*Audiant nunc legem Athenienses,
Primas lites judicantes sanguinis fusi.*

Dein subdit, “Ad quæ verba Scholiastes, *Σημείωσαι ὅτι πρώτη ἐπὶ Ὀρέστῃ γέγονε δίκη ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ.* Observa quod primum de Oreste judicium fuerit in Areopago. Sed erroris eum manifestum teneo; quippe cædes Halirrothii judicium Orestis antecessit annis amplius trecentis: et interea Cephalus quoque Dædalusque sunt ibidem judicati ante Orestem. Sine dubio est corruptus ejus locus, legendumque non *κρίνοντες* sed *κρίναντας*. At sic demum vera erunt verba Minervæ.” Haud sanum esse verbum viro docto suboluit, cui tamen medelam non adhibuit: neque enim populus Atheniensis hanc causam decernebant, sed ex eis pauci quos ad id munus obeundum selegerat Minerva: quæ et supra ψ. 569. &c. silentium populo imponi jussit, quo melius judices, Areopagitæ, et causam audirent et sententiam ferrent,

Κήρυσσε κήρυξ, καὶ στρατὸν κατεργάθει, κ. τ. λ.

et quæ sequuntur. Aliud itaque Ἀττικὸς λέως, aliud judices; quos *θεσμὸν* vocat, prout in versum præcedentem observavimus. Quapropter cum τὸ κρίνοντες ad *θεσμὸν* referendum videatur, levissima mutatione legendum *κρίναντας* sentio, ut sit sensus, *Audiat jam judices a me institutos, O Athenienses, qui hanc primam causam de sanguine fuso dijudicant.* Notissima est figura qua sensus respicitur non vox. Porro cum Æschylus *πρώτας δίκας* dixerit, hanc primam esse voluit causam ab Atheniensibus in Areopago judicatam. [Cum antea Dii vel heroes, apud Deos licet ibidem loci sub eodem Areopagi nomine causam dicerent. Quin Theseum in hac curia primum judicatum fuisse dicit Julius Pollux, VIII. 10. *Ἐκρίθη δ' ἐν αὐτῷ πρώτος Θεσεύς, ἀφοσιόμενος τὸ ἄγος τῶν ὑπ' αὐτῷ ἀνηρημένων ληστῶν.* *Primusque ibi judicatus est Theseus, expians cædem ab illo occisorum latronum.* Vide supra ψ. 14. et quæ ibi annotavimus.]

[ψ. 686. ΑΙΓΕΩΙ. Scal. *Αιγέως*, Erat Ægeus Thesei Atheniensis pater.]

[ψ. 687. ΑΕΙ Δ' ΕΚΑΣΤΩΝ. Scal. *ἐκάστω*, notatque desiderari aliqua.]

Ibid. ΜΗ ΠΙΚΑΙΝΟΝΤΩΝ ΝΟΜΟΣ. Legeram ἐπικαινούτων· verum nescio an a καίνω *perimo*.

γ. 688. ΠΑΓΟΝ. Subintelligi videtur λέγω. Huc pertinere Ennium illud fragmentum creditur,

Areopagiticam ea de re vocant petram.

Ibid. ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΕΔΡΑΝ. Meminit et Etymologici auctor. Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθηναίων ἔτω καλέμενον ὅτι αἱ Ἀμαζόνες ἐπὶ τὸν τόπον ἐκείνον ἐστρατεύοντο, Ἄρειος ἕσαι. Notandum vero quod in Etymologia nominis ab Æschylo recedit: neque enim Areopagum ita dictum velit quod ibi Amazones Marti sacra fecerint, sed ab ipsis Amazonibus, utpote quæ erant Martis filiæ. Cui astipulatur et Eustathius in Dionysii Perieg. γ. 653. Ἄφ' ὧν, ὡς ἐξ Ἄρειος ἀγομένων, καὶ ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις ἀνόμασαι, οἷα μέχρι καὶ ἐκεῖ ἐλθουσῶν. [Longe vero aliter omnes alii, qui ab ipso Marte nomen accepisse velint, quod iudicium illic primus subierit. Pausanias in Atticis, c. 28. καθ' ὃ καὶ ὁ Ἄρειος πάγος καλέμενος, ὅτι παρῶτος Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη· vel ob adulterium, Cæcumenius in Act. xvii. 34. Ἄρειος δὲ πάγος ἐλέγετο ὁ τόπος ἐπειδὴ ὁ Ἄρης ὡς φασὶ τῆς μοιχείας ἐκεῖσε δίκας ἔδωκε· vel ob cædem Halirrothii, Aristides in Panath. Λαγχάνει Ποσειδῶν Ἄρει τὴν ὑπὲρ τῆ παίδος, καὶ καὶ ἐν ἀπᾶσι τοῖς θεοῖς καὶ τὴν ἑπανυμίαν ὁ τόπος λαμβάνει τὴν αὐτὴν τῆτο συμβάντος σύμβολον καὶ δικαιοσύνης ὥσπερ ἄλλο τι μαρτύριον καὶ πίστιν ἐς ἀνθρώπους. Arundeliana Epocharum stela, l. 5. Ἄφ' ἧ δίκῃ Ἀθηναίων ἐγένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἀλιρρόθιου τῆ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη ΧΗΗΓ' ΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηναίων Κραναῦ. Ep. 3. *A quo lis Athenis intercessit Marti et Neptuno super Halirrothio Neptuni filio, et locus dictus est Arius Pagus, anni MCCLXVIII, regnante Athenis Cranao.* Ad quæ verba vide sis D. Humphridum Prideaux, in notis ad Chron. Marmor. p. 107.]

[γ. 693. ΠΕΤΡΑ ΠΑΓΟΣ Τ' ΑΡΕΙΟΣ. Situs enim erat Areopagus in arce, arx ipsa in rupe prærupta et inaccessa. Hesych. Ἄρειος πάγος· ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ ἀκροπόλει. De arce vero Herodotus, VIII. 53. Καίτοιπερ ἀποκρήμνη ἴοντος τῆ χώρας. Pausan. in Atticis, c. 22. Ἔς δὲ τὴν ἀκρόπολιν, ἔστιν εἴσοδος μία· ἐτέραν δὲ ἔπαρέχεται, πᾶσα ἀπότομος ἕσα. Quin potius non in arce, sed juxta eam in rupe adversa, quod a doctissimo Meursio observatum est. Areopag. c. 1. ex Herodoto, VIII. 52. Οἱ δὲ Πέρσαι ἰζόμενοι ἐπὶ τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, τὸν Ἀθηναῖοι καλέουσι Ἀρήϊον πάγον, ἐπολιόρκειον τρόπον τοιοῦδε. Cæcumen. supra citat. in Act. xvii. 34. Πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἐν γὰρ ὄχθῳ τινὲ ἦν ἐκεῖνο τὸ δικαστήριον. Quæ totidem verbis Theophylactus in locum eundem. Euripides pluraliter Ἀρείας πάγους dixit in Oreste, γ. 1651.

Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην

Ψῆφον διοίσασ', ἔνθα κηῆσαι σε χρεή.

Eustath. ad Iliad. Α'. Τοιάτω δὲ τρόπῳ καὶ ὄρος τὸν Ἀτλαντα πηληθυντικῶς ἔφη τις Ἀτλαντας, καὶ τὸν Ἀρειον πάγον Ἀρείως πάγους.]

[γ. 694. ΑΣΤΩΝ, ΦΟΒΟΣ ΤΕ. Dele ὑπόστιγμα post ἀγῶν. Auratus legit ἀγῆς. *Pudor et nobis coercebit cives Athenienses, ne in iudicando injuria quemcunque afficiant.*]

[γ. 695. ΤΟ, Θ' ΗΜΑΡ. I. τό, τ' ἡμαρ.]

[γ. 697. ΒΟΡΒΟΡΩ, Θ' ΥΔΩΡ. f. βορβόρω δ' ὕδωρ δὲ pro γάε. Hesych. Βόρβορος· ὀχετὸς δυσώδης. Apud Eustath. Iliad. Α'. p. 807. metrix dicitur βορβορόπη, ὡς ἀκάθαρτος, παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὀπήν.]

[γ. 699. ΤΟ ΜΗΤ' ΑΝΑΡΧΟΝ. Δὲ addendum est.]

[Ibid. ΑΝΑΡΧΟΝ. Antea ἀναρκτον, γ. 529.

Μήτ' ἀναρκτον βίον

Μήτε δεσποτέμενον.]

γ. 704. ΕΡΥΜΑ ΤΕ ΧΩΡΑΣ. De hujus curiæ dignitate et auctoritate videndus est Meursii Areopagus, c. 4.

[γ. 708. ΕΥΔΟΝΤΩΝ ΥΠΙΕΡ. Ego constituo hoc præsidium terræ etiam dormientibus. *Vous dormirez en repos.* Schol. τῶ ἀποθανόντων. Nugatorium hoc.]

[γ. 713. ΑΙΔΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ. γ. 683.

— ὄρκον αἰδεῖσθε ξένοι.]

[γ. 718. ΣΕΒΕΙΣ. *Colis. i. e. exerces.* Agamemn. γ. 282.

Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις ;]

[γ. 719. ΟΥΚ ΕΘ' ΑΓΝΑ ΜΑΝΤΕΥΣΗΣ ΜΕΝΩΝ. Sed polluta ab ipso Oreste. Pro μένων Auratus ἐκῶν. Sed potius retinendum μένων, habitans.]

[γ. 722. ΛΕΓΕΙΣ. Elegans formula cauta affirmatione respondendi ad captiosam interrogationem. Ita D. Matth. xxvii. 11. Dominus noster Jesus Christus a Pilato interrogatus, Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; respondit, Σὺ λέγεις. Quod responsum Theophylactus annotat esse ambiguum, potest enim ita quoque accipi, Tu id dicis, non ego. Similis Phædræ apud Euripidem, Hippol. γ. 352. responsio, prout monuit vir doctissimus Is. Casaubonus, nam cum quæsiisset ab illa nutrix, essetne Hippolytus quem ipsa deperiret, respondet,

Σὺ τὰδ', ἐκ ἐμῆ κλύεις.]

[γ. 726. ΦΕΡΗΤΟΣ ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ΜΟΙΡΑΣ ΕΠΕΙΣΑΣ. Φέρητος δόμης vocat et Euripides, Alcest. γ. 67. erat enim Admetus, qui Pheris regnavit, Pheretis filius. Illius in gratiam a Parcibus Apollo deposedit, ut cum in humanis esse desiturus esset, tum mortis

periculum evaderet si quis alius pro eo mortem ultro subierit. Apollodor. I. 9. Ἡτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἀδμητος μέλλει τελευτᾶν, ἀπολυθῆ τῷ θανάτῳ, ἂν ἐκυσίως ὑπὲρ αὐτῆ θνήσκῃν ἔλθῃ πατὴρ ἢ μήτηρ, ἢ γυνή. Idem fere totidem verbis Zenobius in proverb. Ἀδμήτης μέλος. Euripid. Alcest. ψ. 10.

Ὅσιν γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὦν ἐτύγχανε (οἶκος sc.)

Παιδὸς Φέρετος, ὃν θανεῖν ἔρυσάμην

Μοίρας δολώσας ἤνεσαν δέ μοι θεαί,

Ἀδμητον ἄδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν

Ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

Plura vide sis apud Aristophanis interpretem in Vespis.]

[ψ. 729. Χ' ΩΤΕ ΔΕΟΜΕΝΟΣ ΤΥΧΟΙ. Δεῖται.]

ψ. 731. ΟΙΝΩ ΠΑΡΗΠΑΤΗΣΑΣ. Legimus ὕπνω. Quæ lectio quamvis a vulgari nimium recedat, abunde tamen confirmatur initio hujus tragœdiæ, præcipue his versibus, ψ. 148.

Ὑπνω κρατηθεῖς ἄγραι ἄλεσα.

Et ψ. 46.

Πρόσθεν δὲ τάνδρος τῆδε θανματὸς λόχος

Εὐδα γυναικῶν ἐν θρόνοισιν ἤμενος.

Et ψ. 67.

Καὶ νῦν ἀλέσας τάσδε τὰς μάργυς ὄρεᾶς

Ὑπνω. —

[Nisi ex eo quod dormierint Furiaë arguatur eas vino fuisse sopitas.]

ψ. 733. ΕΜΗ ΤΟΝ ΙΟΝ. Eadem translatione Cicero in Lælio, c. 23. *Tamen is pati non possit, ut non acquirat aliquem apud quem evomat virus acerbitalis suæ.* [Vide sis Pet. Victor. Var. Lect. XXVII. 14. et quæ annotavimus ad Agamemn. ψ. 843.]

[ψ. 734. ΚΑΘΙΠΙΑΖΗ ΜΕ ΠΡΕΣΒΥΤΙΝ ΝΕΟΣ. Sic ψ. 150.

Νίος δὲ γράϊας δαίμονας καθιπάσω.]

ψ. 738. ΨΗΦΟΝ Δ' ΟΡΕΣΤΗ ΤΗΝΔ' ΕΓΩ ΠΡΟΣΘΗΣΟΜΑΙ. Minervam suam quoque adjecisse calculum, quo absolutus est Orestes, tradunt alii. Aristides, Orat. in Minervam, τὴν δὲ φιλανθρωπίαν (Minervæ), οἱ περὶ Ὀρέστην λόγοι μαρτύρονται ὃν φυγόντα μὲν ἐξ Ἀργυῆς Ἀθήναζε, φεύγοντα δ' Ἀθήνησι δίκην ὑπ' Εὐμενίδων, ἴσων τῶν ψήφων γενομένων, προσθεμένη τὴν παρ' αὐτῆς σῶζει· καὶ τοίνυν ἔτι νῦν σῶζει πάντας, εἰάν ἴσαι γίνονται. *Humanitatem vero, Minervæ, satis demonstrant ea, quæ de Oreste narrantur; quem Argis Athenas fugientem, et ibidem a Furiis accusatum, cum æquales essent calculi, addito suo Minerva servavit; et nunc etiam quoscunque servat, ubi exæquata fuerint suffragia.* Julianus in Eusebiæ encomio, Orat. II. Ἀθήνησι μὲν ἐν

φασίν ὅτι τοῖς πρώτοις ἔθουσιν ἔχρῶντο, καὶ ἔζων τοῖς οἰκείοις πειθόμενοι νόμοις, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον οἰκῆντες πόλιν, εἴ ποτε τῶν δικαζόντων αἱ ψῆφοι κατ' ἴσον φαίνοντο τοῖς φεύγουσι πρὸς τὰς δικάζοντας, τὴν τῆς Ἀθηναῖς ἐπιτιθεμένη τῷ τὴν δίκην ὀφλήσειν μέλλοντι, ἀπολύειν ἄμφω τῆς αἰτίας. Philostratus in Aristocle, Vit. Soph. II. 3. Εὐδοκιμῆντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὸ Πέργαμον, καὶ ξηρημένῳ πᾶν τὸ Ἑλληνικόν, ἐξελαύνων ὁ Ἡρώδης εἰς Πέργαμον, ἔπεμψε τὰς ἑαυτῆ ὀμιλητὰς πάντας· καὶ τὸν Ἀριστοκλέα εἶδεν ὥσπερ τις Ἀθηναῖς ψῆφος. Meminit et Dio, LI. 19. Ἐκκλητόν τε δικάζειν καὶ ψῆφόν τινα αὐτῆ ἐν πᾶσι τοῖς δικαστηρίοις ὥσπερ Ἀθηναῖς φέρεσθαι ἐκέλευσαν. [Minerva nihil aliud est quam iudicis prudentia, qui rei rationem debet habere. Favor stat pro reo.]

[ψ. 739. ΜΗΤΗΡ ΓΑΡ ΟΥΤΙΣ. Callimachus Hymno in Lavacra Palladis, ψ. 134.

— μᾶτρη δ' ἔτις ἔτικτε Δείαν·

Ἄλλὰ Διὸς κορυφά·—

qua de re ἀμᾶτρη dicta. Porro videntur hic versus et sequentes usque ad Νικᾶ δ' Ὀρέστis, includendi parenthesi.]

[ψ. 740. ΤΟ Δ' ΑΡΣΕΝ ΑΙΝΩ ΠΑΝΤΑ. f. Τὰ δ' ἄρσιν' αἰνῶ πάντα.]

[ψ. 745. ΠΑΛΟΣ. f. Πάλως, sortes e vasis. Callim. Hymn. I. 66.

Οὐ σε θεῶν ἰσοσηνα πάλοι Δείσαν·—

apud Etymologum in voce Ἐσοσην, male legitur πάλιν.]

[ψ. 746. ΟΣΟΙΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ. Monet Scholiastes Areopagitas numero XXXI fuisse: (D. Humphridus Prideaux in Notis Historicis ad Chronicon Marmoreum videtur legisse λ', tantum, nescio qua auctoritate fretus) quod tamen caute intelligendum, si enim perpetuo ita habuerit, nunquam potuit contingere ut calculi pari numero accusatori et reo essent: (de qua ἰσοψηφία dicendum erit postea ad ψ. 757) immo certum est illorum numerum certum non fuisse. Discimus ex Scholiaste Demosthenis in argumento Orationis ad Androtionem. Ἡ μὲν τῶν πεντακοσίων (βελή) ἀριθμῶ ὑποπίπτει ὀρισμένῳ ἢ δὲ (ἐν Ἀρείῳ πάγω) ἀορίστῳ. Ὡς γὰρ τινες τῶν ῥητόρων λέγουσι, κατ' ἔτος οἱ ἐννέα ἄρχοντες αὐτῇ προσετίθεντο· ὡς δὲ τινες, ὅτι καὶ ἐξ ἑνὸς θεομοθέται· καὶ διὰ τῆτο ἐχ' ὑπέπιπτον ἀριθμῶ. Athenæus, VI. 16. Καὶ τέτω, οἷον Ἀρεοπαγιτῶν τινῶν ἔτε τὸ πλῆθος, ἔτε τὰς ὄψεις οἶδεν ἐδείξ. *Atque horum, ceu Areopagitæ quidam essent, neque numerum neque faciem quisquam novit.*]

[ψ. 748. Ω ΝΥΞ ΜΕΛΑΙΝΑ ΜΑΤΕΡ. Supra, ψ. 322.

Μᾶτερ ἄ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ

Νύξ.—]

[ψ. 749. ΝΥΝ ΑΓΧΟΝΗΣ. Hesychius, Ἀγχόνη· πηνυγέτος. Suidas, Ἀγχόνη· ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, παραξυτόνως, ἀγχονή δὲ τὸ πρᾶγμα, ὀξυτόνως, ἢ ἐνέργεια. Interpres, Ἀγχόνη, ipse laqueus, ipse funis, quo quis ali-

quem stringit et angit ac strangulat. Scribitur autem *cum accentu in penultima*. Ἀγχονή vero *res ipsa, et actio qua quis strangulatur, vocatur et scribitur cum acuto in ultima syllaba.*]

[Ibid. Η ΦΑΟΣ ΒΛΕΠΕΙΝ. f. οὐ, *non videam lucem: vel ἢ, potius quam.* Subaudiendum κρεῖσσόν ἐστι.]

[ψ. 750. ΠΡΟΣΩ ΤΙΜΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. Πρόσω spectat ad id quod futurum est; *ulterius honores sortiri: quam exercere officium ulterius.*]

ψ. 751. ΠΕΜΠΑΖΕΤ' ΟΡΘΩΣ. Hesych. Πεμπάσασα· ἐξαριθμήσασα. [Etymolog. Πεμπάσεται, ἀπὸ τῆ πεμπάζω· σημαίνει δὲ τὸ διελθεῖν καὶ ἐρευνησαί· ἴσως ἀπὸ τῆ πέμπω. Αἰολικῶς δὲ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσειν. Rectius itaque ἀπὸ τῆ πέντε derivari videtur; supputabant enim prius per pentadas, numerum uni manuum, sc. quinque digitis, accommodantes; postea per decadas, utriusque manus digitos comprehendentes. Vide quæ ad Pers. ψ. 986. Etymolog. Πέντοζος, ἢ χεῖρ, παρὰ τὸ πέντε ὄζος ἔχειν.]

[ψ. 753. ΓΝΩΜΗΣ Δ' ΑΠΟΥΣΗΣ. Δὲ pro γάρ.]

ψ. 754. ΒΑΛΟΥΣΑ Τ' ΟΙΚΟΝ ΨΗΦΟΣ ΩΡΘΩΣΕΝ ΜΙΑ, *unus calculus projectus restituit domum.* [Verte, *Evertit domum et restituit suffragium unum.* Hæc interpretatio cum Scholiaste convenit. Haud absimile dictum, γλῶσσα ποῖ πορεύη; πόλιν ἀναστρέψασα καὶ πάλιν (vel πόλιν, nam utrumque sanum est) ἀνορθώσασα. Reddideram, *Unus calculus projectus restituit domum*, accipiens τὸ βαλῶσα passive; hic vero sensus grammaticæ fortasse magis absonus, cum æque facile dicere potuisset, βαλεῖσα.]

ψ. 755. ΑΝΗΡ ΟΥ'. Si ex hac fabula hausta fuerit Enniana, prout viris doctissimis visum est, huc pertinet fragmentum illud apud Nonium in voce Facessere,

Dico ego vicisse Orestem, vos ab hoc facessite.

Alii ad ψ. 744. referunt,

Νικᾷ δ' Ὀρέστης, καὶ ἰσόψηφος κριθῆ.

[Scholiastes, Αἱ ψῆφοι δηλονότι αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναί. Ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. Πρὸς τὸ ἔθος δὲ, ὅτι φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων ἐνεχθεισῶν ἀπὸ τῆ κατὰ τὸν Ὀρέστην γενομένης. Proverb. e Vatic. Append. Καὶ ἴσαι ψῆφοι γένωνται. Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ψήφων· ἀπολύονται δὲ οἱ κρινόμενοι, ὅτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο.]

ψ. 757. ΙΣΟΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙ Τ' ΑΡΙΘΜΗΜΑ. Orestem ἰσοψηφία a Minerva liberatum refert et ipsa apud Euripidem in Iphig. Taur. ψ. 1469.

— Οὐνεκ' ἐκώσασά σε

Καὶ πρὶν γ' Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας

Κρίνας, Ὀρέγας καὶ νόμισμα εἰς ταυτόγε
Νικᾶν ἰσῆρεις ὅστις ἀν ψῆφον λάβη.

Meminit et in Electra Euripides, ψ. 1265.

Ἴσαι δὲ σ' ἐκώζεις, μὴ θανεῖν δίκη
Ψῆφος τεθεῖσαι.—

Et ibid. ψ. 1268.

Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
Νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' αἰεῖ.

Alludit etiam Aristophanes in Ranis, ψ. 695.

Κιλαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνων
Νόμον, ὡς ἀπολεῖται
Κὰν ἴσαι γίνονται.

Quare vero cum calculi pari numero accusatori et reo fuerint, reum vincere sancitum sit, Διατί ποτε ὅταν καὶ τῷ φεύγοντι καὶ τῷ δικάοντι φαίνονται ψῆφοι ἴσαι, φεύγων νικᾶ, plures assignat rationes Aristoteles, Problem. XXIX. 13. quem suadeo videas. Notissimum jurisconsultis axioma, *Favorabiliores rei quam actores habentur*. Cujus rei rationem Petrus Faber, De regulis Juris, petit ex Andocidis Oratione Περὶ Μυσηρίων, sub init. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ πολλῶ χρόνου ἐπιβεβούσαντες καὶ συνθέντες, αὐτοὶ ἄνευ κινδύνων ὄντες τὴν κατηγορίαν ἐποίησαντο, ἐγὼ δὲ μετὰ δέου καὶ κινδύνου καὶ διαβολῆς τῆς μεγίστης τὴν ἀπολογία ποιῶμαι. Εἰκὸς ἔν ὑμᾶς ἐστὶν εὐνοίαν πλείω παρασχέσθαι ἐμοὶ ἢ τοῖς κατηγοροῖς. Quæ omnia iisdem prope verbis Lysias retulit initio Orationis, Ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων πρὸς τὸ δημόσιον.

[ψ. 758. Ω ΠΑΛΛΑΣ. Nulla in hac oratione aræ fit mentio, Minervæ, τῆς Ἀρείας cognomento, ab Oreste dedicatæ. Ejus tamen meminit Pausanias in Atticis, c. 28. ubi de Areopago agit. Καὶ βωμὸς ἐστὶν Ἀθηναῖς Ἀρείας, ὃν (Orestes) ἀνέθηκεν, ἀποφυγὼν τὴν δίκην. Nulla templi Eumenidum mentio illic ob Orestem extracti. Ulpian. Comment. in Orat. in Midiam, p. 352. Καὶ τὸ ἱερόν (Eumenidum) πλοσίου ἱδρυτο τῆς βελῆς καὶ οἱ μὲν φασὶν ὅτι διὰ τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ καθιδρύθη.]

[ψ. 762. ΤΟΥ ΠΑΝΤΑ ΚΡΑΙΝΟΝΤΟΣ ΤΡΙΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ. Jovis. Vide Fragm.]

[ψ. 768. ΜΗΤΟΙ ΤΙΝ' ΑΝΔΡΑ. Fœdus est. Idem juramentum in Euripidis Supplic. ψ. 1190.

Ὁ δ' ὄρκος ἴσαι μήποτ' Ἀργείους χθόνα
Εἰς τὴν δ' ἐποίσειν πολέμιον πωντευχίαν,
Ἄλλων τ' ἰόντων, ἐμποδῶν θήσειν δόρυ.]

[ψ. 773. ΑΘΥΜΟΥΣ. Animo aut voto non respondententes. Vide vero an legendum ἀθύμοις, vel ἀτίμοις.]

[ψ. 774. ΤΙΘΕΝΤΕΣ. *Facientes*. Supra, ψ. 13.

Κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου, χθόνα
ἄήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.]

[Ibid. ΩΣ ΑΥΤΟΙΣΙ ΜΕΤΑΜΕΛΗ ΠΙΝΟΣ. Allusum ad infelices tum Darii tum etiam Xerxis in Græciam expeditiones.]

[ψ. 775. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ. Vide an potius ὀρθομένους, vel ὀρθομένοις, recte *facientibus posteris, recte se gerentibus*.]

[ψ. 779. ΠΑΛΑΙΣΜ' ΑΦΥΚΤΟΝ. Supra, ψ. 592.

Ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.]

[Ibid. ΑΦΥΚΤΟΝ. Supplic. ψ. 791.

Ἄφυκτον δ' ἐκ ἑτ' ἂν πείλοι κίεαρ.]

[Ibid. ΕΧΟΙΣ. f. ἔχοι.]

[ψ. 782. ΚΑΘΙΠΙΑΣΑΣΘΕ. Jul. Pollux, Onomast. I. 11. Ὁ δὲ ἐν καμάτῳ δρόμος καλεῖται ἔτως, ἰππάζεσθαι, ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἰππέων τὸ ἰππεύειν ἔτως ὀνομάζεται. Hic vero qui in defatigatione fit cursus, eadem ratione ἰππάζεσθαι vocatur, qua de equitibus ἰππεύειν dicimus.]

[ψ. 785. ΙΟΥ, ΙΟΥ, ΑΝΤΙΠΑΘΗ. Γρ. ἰόν, ἰόν, ἀντιπαθῆ, teste Stephano, vide annon melius.]

ψ. 787. ΧΘΟΝΙΑΦΟΡΟΝ. Malim hic χθονιαφόρον, et ψ. 817. ut paulo post, ψ. 790. βροτοφόρος. [Cogita vero annon melius legi possit, χθονὶ ἄφορον.]

[ψ. 788. ΛΙΧΗΝ ΑΦΥΛΛΟΣ. f. Λειχήν. Hesych. Λειχῆνες· τῆς σαρκὸς κάκωσις, καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν φυκίων (Salmas. φύκια) τινὰ καὶ τῶν χωρίων τὰ ψιλὰ. Vide Martin. in Lexico Philologico.]

[ψ. 790. ΚΗΛΙΔΑΣ. Hesych. Κηλῖς· ἔλκος, ἐλῆ, ὄνειδος, ῥύπος.]

Ibid. ΒΑΛΕΙΝ. Forsan βαλεῖ.

[ψ. 805. ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΑ. Γρ. Στενάγματα.]

[ψ. 817. ΧΘΟΝΙΑΦΟΡΟΝ. Restitue, χθονιαφόρον.]

[ψ. 828. ΒΡΟΤΩΝ. f. βρότων· *inexpiabilem sanguinem, h. e. cadem*.]

[ψ. 830. ΚΛΗΙΔΑΣ. Euripides Bacchis, ψ. 448.

Κληῖδες δ' ἀνήκαν θύρετ' ἄνευ θνητῆς χειρός.]

ψ. 831. ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΕΣΤΙΝ. De Pallade testatur Virgilius, Æneid. I. 46.

Ipsa Jovis rapidum jaculata e nubibus ignem.

Hanc vero potestatem penes quosdam alios fuisse Deos monet ad eum locum Servius, *In libris Etruscorum lectum est jactus fulminum manubias dici: et certa esse numina possidentia fulminum jactus, ut Jovem, Vulcanum, Minervam*. [Germanus Valens Guellius ad Virgillii locum eundem, "Certe quamvis inter tres Deos fulminatores Minerva referatur ad majorem et vehementiorem iracundiæ actum et executionem, non suo, sed Jovis fulmine

Græcos ulsciscitur. Nimirum Calaber de Minerva fatum Oileo moliente accepto jam a Jove fulmine, XIV. 458.

Δάξετο δ' ἔντεα πατρὸς, ἅπερ θεὸς ἔτις ἄειρε

Νόσφι Διὸς μεγάλιοι. —

[γ. 833. ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΤΑΙΑΣ. Sunt qui legunt γλώσση ματαία. Ματαίας non est *vanæ* sed *petulantis*, a μάω, μάτη, ὀρμή. Sept. Theb. γ. 447.

Θεὸς ἀτίζων ἀπογυμνάζων γόμα

Χαρᾶ ματαία, θνητὸς ὦν, εἰς ἕρανόν

Πέμπει, κ. τ. λ.

Prometh. Vincit. γ. 329.

Γλώσση ματαία ζημία προσερίθεται.]

γ. 835. ΚΥΜΑΤΟΣ. Iræ scil. ut recte Scholiastes. [Eleganter Achilles Tattius de Clitoph. et Leucipp. Amor. II. p. 127. Αἰδῶς δὲ καὶ λύπη καὶ ὀργὴ τρία τῆς ψυχῆς κύματα. Lucret. III. 299.

Nec capere irarum fluctus in pectore possunt.

Catullus, Carm. LXIII. 62.

— *Magnis curarum fluctuat undis.*

Virgil. Æn. XII. 831.

Irarum tantos volvis sub pectora fluctus?]

γ. 837. ΠΟΛΛΗΣ ΔΕ ΧΩΡΑΣ ΤΗΣΔΕ ΤΑΚΡΟΘΙΝΙΑ ΘΥΗ ΠΡΟ ΠΑΙΔΩΝ, κ. τ. λ. *Magnæ hujusce regionis primitias ante liberorum partum et nuptias.* Pro θύη lege θύη. Nihil aliud esse videtur τὸ ἀκροθίνια θύη quam primitiæ in sacrificiis oblatæ, seu sacrificia ex primitiis, vel prima sacrificia. Hesychius, Θύη· θύματα, ἀρώματα· et θύα . . . λέγεται δὲ καὶ τὰ θυόμενα ταῖν θεαῖν. Sine dubio hunc ipsum locum respexit: licet enim hoc apud Hippocratem inveniatur, et in operibus Galeni eodem modo, Hesychius tamen poetas potius quam medicos respicere solet. Ut igitur in Agam. γ. 1418.

— τὸδ' ἐπέθε θυός·

ita hic θύη. [Etymolog. Ἀκροθίνια, λέγονται αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν· θινῶν δὲ κυρίως, ἦγον τῶν σωρῶν· ἦδη δὲ καὶ ἀπὸ θήρας, καὶ ἄλλων. Παρὰ τὸ θιν θινός, ὃ σημαίνει τὸν σωρὸν τῶν χρήσεων, θίνιον, καὶ ἀκροθίνιον. Cum ἀκροθίνιον vox sit e duabus contexta, primo θίς seu θιν, est enim δικαταληκτός, pro littore apud Homerum sæpissime usurpatur, unde Julius Cæsar Bulingerus philologus, solis operum voluminibus insignis, ἀκροθίνια, ἀπὸ τῆ θινός, a littore, dicta vult, quia *prælio navali victores in summo littore tropæa statuerent.* Verum neque ἀκροθίνια proprie tropæa, multo minus primo navalia, neque θίς per se primo littus significat, neque in eo sensu sumpta, et cum ἀκρον conjuncta, quicquam tale denotaret. Quis enim tropæa,

etiam in littore statuta, τὰ ἄκρα τῆ θινὸς diceret? Aliunde igitur origo nominis petenda est. Θῖς primo cumulus aut acervus est, cujuslibet rei indifferenter, dein peculiariter tumulus arenarum, exin arena, quod ad Æschyli Persas, ψ. 820. declaratum est, θινώδης arenosus, sive διάμμος, Athen. VIII. 2. ut Strabo, XI. p. 501. Cyrum fluvium multum sabuli secum trahere, et ad Caspium usque mare trajicere ait. Τὴν δὲ χῆν καὶ μέχρι πεντακοσίων παρῆκειν σταδίων θινώδη ποιῶσαν τὸν αἰγιαλόν. Θῖς igitur idem est quod χῆς, et qui postrema Strabonis verba ita vertit, *limum autem ad quingenta stadia promoveri, et quasi aggerem littori instruere*, quid θινώδης αἰγιαλὸς Geographo sit non animadvertit, qui πετρωδεῖ ab eo opponitur, et nihil aliud est quam ψαμμώδης, aut verbo poetico ἡμαθίς. Ita ipse se, VIII. p. 344. explicat. Cum enim tres Pyli essent in Peloponneso, qui Nestora sibi vendicabant, Triphiliaco sive Lepreatico assignat Geographus, non quod aut campus Pylius aut amnis Amathus arenosus esset, sed littus. θινώδης δὲ καὶ γενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάσσης αἰγιαλός· ὡς' ἐκ ἂν ἀπογοιή τις ἵτυθεν ἡμαθίοντα ὠνόμασθαι τὸν πύλον. Ita et de monte loquitur, XVI. p. 760. Ἐστὶ δὲ τὸ Κάσιον θινώδης τις λόφος ἀκροτηριάζων. Et sæpius quidem θινώδης αἰγιαλὸς Geographo dicitur. Non igitur θῖς primo vel proprie littus, sed prius arena, ideoque Homerus ad littus denotandum, plerumque cum adjectione maris, hac voce usus est: Iliad. A'. 34.

— παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·

idque, notante Eustathio, κατὰ διαβολὴν, ut maritima seu littorea, a mediterranea distinguatur. Non igitur θῖς pro littore ἀπὸ τῆ θίμεισθαι, ut Grammatici nugantur, quod fluctibus verberetur, sed quod illic arenæ cumulentur; cum omnia quidem littora fluctibus verberentur, non tamen omnes sint θινώδεις αἰγιαλοὶ, immo ea maxime verberentur quæ θινώδη non sunt; quod adeo verum est ut θῖς significat arenas non in littore tantum sive ad marginem maris positas, sed etiam eas quæ in ipso profundo sunt, adeoque ipsum profundum seu fundamentum. Ita enim intelligi debere Hesychium puto, cum τὸ κάτω, βάθος θαλάσσης interpretatur. Ut igitur ille apud Plautum in Rud. II. 6 *Qui a fundamento*, inquit, *mihî movisti mare*; ita apud Aristoph. in Vespis, ψ. 694. Philocleon, Ὡς μὲ τὸν θῖνα τάρραττις; *Ut animum mihî penitus turbas, et quasi a fundamento moves atque impellis?* ut optime vetus Scholiastes, Παρόσον καὶ ὁ θῖς ἐν βάθει τῆ πελάγους κείται, καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ. Est igitur, ut cum Philippo loquar Epigrammatario, Antholog. I. 31.

— ἐκ νειάτων

Μυχῶν βυθίτις ψάμμος.—

Nondum enim mihi placere potuit illud viri doctissimi Ricardí Montacutii, qui ut Latinam Novi Testamenti versionem melius defenderet, *θῖνα* hic quidem *σωρὸν* reddidit, sed Grammaticorum originationem potius quam explicationem secutus, mira interpretatione vertit, *rei cujusvis extremitatem sive superficiem*; adeoque unum nomen composuit ex duabus quasi summitatibus et eminentiis, ut esset ἀκροθίνιον ἢ ἀκρότης, vel τὸ ἄκρον τῆ ἄκρη (ut auctor Heracosphi aliquando dixit, ἐπ' ἄκρη τῶν ἄκρων λόγων, p. 9.) et hujus significationis testem nobis unicum adduxit Nonnum, primævi verborum sensus arbitrum, ut ego quidem sentio, non nimis idoneum. Hanc tamen viri doctissimi conjecturam per se satis infirmam, aliunde firmare non gravabor, non quo magis stabilietur, sed quo evidentius refutetur. Quippe Isaiæ ix. 1. pro Galilæa Aquila legit *θῖνας*, Symmachus *terminum gentium*. Quod uni igitur *θῖνες* idem alteri terminus: neque hoc semel sed iterum. Joel iii. 4. immo et Ezek. xxviii. 8. Hieronymus, *pro Galilæa quæ Hebraice dicitur גליל Aquila θῖνας interpretatus est, quod tumulus significat arenarum. Symmachus μετόριον, quod possumus transferre, confinium. Θῖνες autem et θῖνες idem: quod cum ex Hieronymi expositione, et interpretatione LXX, qui הגניעו ut θῖνας ita et θῖνας, Gen. xlix. 26. transtulere, tum ex Hesychio præcipue patet; qui cum ante dixisset, Δημονίαι· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων· et rursus, Δημῶνες· Δημονίαι· addit, θῖν διὰ τῆ η, τὸ αὐτό. Quidni igitur θῖς terminus, confinium? Veruntamen neque hinc neque illinc talem vocabuli significationem erui posse putandum est. Nam quod ad illud Nonni attinet *παρὰ θῖνα φορβάδος ὕλης*, procul dubio audaci, ut solet, tropo dixit, non aliter quam Æschylus noster *κῦμα χερσαῖον* aut *πτερύγων ἔρεσμα*. Et eadem rationem colligi potest *σφύρον* extremitatem proprie significare quod Nonnus sæpe dixerit *παρὰ σφύρα φορβάδος ὕλης*. Multo minus existimandum est, aut *θῖνας* Aquilæ per terminum, aut *θῖνας* per confinium Symmachum exprimere voluisse: quasi interpretationem unius interpretes alter reddidisset. Sed cum גליל duplici significatione gaudeat, et *cumuli* sc. et *termini*, unus unam, alter alteram amplexus est. Non magis igitur θῖς inde *terminus* quam *Galilæa*, nam et ita ab aliis redditur גליל. Quinetiam D. Hieronymus in hæc ipsa loca ea quæ a nobis dicta sunt maxime confirmat. Ita enim ille; *Θῖνας autem tumulos intelligimus arenarum, qui vel in ipsis littoribus vel in ripis sunt. Scilicet גל ab eadem radice θῖς**

est, et Ezek. xlvi. 8. הַלִּילִיג tumulos sabuli reddit vetus interpres; et ad Hoseæ xii. 12. S. Hieronymus סִלְגִּים proprie θῖνας significant, hoc est, ex arena tumulos congregatos, qui maxime in deserto et in littoribus, flante vento, vel augentur vel minuuntur. θῖς igitur, primo tumulus aut acervus cujuslibet rei indifferenter, dein peculiariter tumulus arenarum, exin arena, et tandem littus. Ἄκρον autem duplicem notionem habet, notante Etymologo. Est enim vel τὸ ἄριστον καὶ κάλλιστον, *optimum et præcipuum*, atque inde ἀκροβίνιον *præcipua pars cumuli*, et simpliciter *præcipuum*, unde vetus Translatio, ἐκ τῶν ἀκροβινίων, *ex præcipuis*, (neque enim fingendum est cum Erasmo veterem interpretem legisse ἀκροβηνίων, neque cum H. Stephano, unde ἀκροβίνιος pro *præcipuus* Var. Lect. attulerint, ex hac enim hujus loci interpretatione certo certius est attulisse;) vel ἡ εἰς ἕσχατον πέραις ἀφίξις, i. e. *extremitas, summitas, pars extrema*. Ita ἀκροβίνιον, acervi seu cumuli cujusvis extremitas, pars summa, et simpliciter *summum, extremum*. S. Chrysostomus, Τελώτης καὶ βλάσφημος τὰ ἀκροβίνια τῆς ποτηρίας, h. e. εἰς ἄκρον ἀφικόμενοι ut ipse loqui solet. Inde Hesychio ἀκροβινιάζειν est ἀκροβιγγάνειν, summis vel primoribus digitis attingere: τὸ λαβεῖν τῷ ἄκρῳ τῆ δακτύλου τι. Et Julius Pollux ut ἀκρότατα et ἀκροχειρισμὸν, ita et inter alia etiam ἀκροβίνια digitis applicat, et ἀκροβινιάζομαι ita ab Euripide alicubi usurpatum innuit. Onomast. II. 4. Ἀκρόρεια, ἀκροβίνια, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἀκροβινιάζομαι, κατὰ τὸ ἀκροφύσιον, καὶ ἀκροτελεύτιον παρὰ Θεκυδίδῃ. Quid autem est illud κατὰ τὸ ἀκροφύσιον; videtur sane iis verbis auctor, ut nunc quidem extant, Euripidis locum explicare voluisse, et interpres quia non intellexit, prætermisit, quod si semper fecisset, brevissimam Pollucis interpretationem haberemus. Sed locum planissime corruptum sic restituendum distinguendumque censeo. Ἀκρωτήρια ἀκροβίνια, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἀκροβινιάζομενοι καὶ τὸ ἀκροφύσιον καὶ ἀκροτελεύτιον παρὰ Θεκυδίδῃ utrumque enim apud Thucydidem legimus. Cum autem ἀκροβινιάζειν *primoribus digitis attingere*, verterim, non inde notandum puto, ἄκρον apud Græcos *primum* significare, quemadmodum cl. Salmasius de Primatu Papæ, c. 3. nuper notavit, unde et ἀκροβίνιον *primitias* esse dixit, qui ἄκρον *primum*. Satis equidem mirari non possum tantum virum tantillam, immo tam nihili, etiamsi vera fuisset, tanto operi intexuisse observationem, quam tamen non inutilem tantum, sed et plane falsam esse, mihi persuasissimum est. An cum ἄκρον νύκτα, ut ais, Græci dicunt, ἄκρος *primus* est, aut *primam noctem* volunt? Non opinor: sed cum duo noctis, ut cujuslibet intervalli

temporis extrema sint, cumque tempus sit mensura per prius et posterius, et ἄκρον extremum indifferenter, adeoque utrumvis recte significet, fit ut primam noctis partem denotet, non autem sub ratione primi ad extremi. Et quod ἀκρόθι νυκτός, pro summa vespera, ex Arato affert, idque primum vult esse quod mathematicorum princeps Hipparchus τὰ ἔσχατα τῆς νυκτός nominat, veterem nobis ex Plinianis exercitationibus errorem recoctum dedit, cui alium addit, ἀκρέσπερον scilicet eodem modo Hesiodo de prima vespera dictum, apud quem ἀκρέσπερον nunquam, opinor, inveniet. Est quidem apud eum ἀκροκνήφαιος, et Hesych. ἀκρόκνεφος* πρὸς ἕρθρον. Scio quidem ἀκρέσπερον ab Hippocrate vocari primam vesperam, quando jam est dies creperus, et a Galeno explicari, τὴν ἄκρην ἐσπέραν, τῆς πρώτης καὶ ἀρχομένης. Fateor Hippocratem, Aphorism. XVIII. 3. Ἄκρη τῆς θέρους, pro priori æstatis parte usurpasse. Non nescio Nicandrum ἀκρέσπερον eodem modo dixisse, nec illud tantum, sed et ἀκρόνυχον, ν. 761. Ita Pindarus, Pyth. XI. 17.

Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
κρη σὺν ἐσπέρα.

Quid quod ἄκρον inde *primum* esse concludit quod Græci ἄκρης, πόδας, et ἄκρης, δακτύλους, quos Latini primores pedes et primores digitos nominant, cum potius inde primores apud Latinos pro extremis positos concludendum sit, quod verissimum est. Vetus Glossarium, *Primores*. τὰ ἄκρα. Denique cum ἀκροθίνια velit esse *primitias*, quia ἄκρον *primum*, plenissime ab Eustathio refellitur, qui ad Odys. τ. p. 205. hæc annotavit. Τὸ δὲ ἄκρον, ἐξ ἢ τὰ ἀκρόπολα ὄρη καὶ τὰς ἀκροπόλεις ποιεῖ, καὶ τὰ ἀκροθίνια, ὅπερ ἐστὶ ἄκρον σωρῆ. Ἄκρον igitur eadem significatione in ἀκροθίνια ponitur, qua in ἀκροπόλεις. (Geponicῶν compiler, XII. 2. Ἄκροπόλεις δὲ ἐκάλεον παλαιῶι τὰς κατασκηνώσεις τῶν βασιλέων ὡς διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἐν ταῖς ἄκραις τῶν πόλεων οἰκοθεμένων. I. οἰκοθεμέναις.) Callimachus Hymno in Jovem, ψ. 82.

* Ἀκρης ἐν πτολίεσσι.

Ea autem est primæva qua summitatem significat; est enim vox origine Syriaca: quippe כַּרַח Hebr. est perscrutari et remota explorare, quod cum in locis editis optime fiat, inde כַּרַח locus unde remota explorari possunt, specula, unde desuper aspicere possumus, unde כַּרַח Arabum, *contemnere*, i. e. *despicere*; et a כַּרַח Græcorum ἄκρα. Inde tot civitates hoc nomine insignitæ, in montibus: inde uniuscujusque urbis pars editior, ἀκρόπολις, ἄκρα, Ἀκροάθων, Ἀκροκόρινθος, et promontoria a quibus prospectus in mare optimus, ἄκραι, a quibus quicquid est editum

aut extremum ἄκρον dicitur. Non igitur ἀκροβίνιον primus inter alios acervus, ut cum Salmasio reddendum fuit, non magis quam ἀκρόπολις urbs inter alias prima; sed ut hæc cujusvis urbis pars eminentissima, ita illud cujuslibet acervi pars summa. Porro quod ad rem præsentem propius spectat, ut quoniam θῆς sæpissime cum ἄμμω conjungi, soleret, inde ad arenarum tumulos significandos etiam per se sumpta deducta est; et cum frugibus non minus composita, tandem frumenti acervum specialiter denotat. Certe Scholiastes Euripidis, θῆνα τὸν σωρὸν τῆς ἄλος interpretatur, et Hesychio non semel, θῆνές εἰσιν οἱ σωροὶ τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. Hinc cum ex horum summis partibus primitiæ excerpti ac Diis consecrari solerent, frugum primitiæ ἀκροβίνια sunt appellata, quasi τὰ τῶν θινῶν ἄκρα. Hesychius, Ἀκροβίνια ἀπαρχὴ καρπῶν. Suidas, Αἱ τῶν ἐναυσίων καρπῶν ἀπαρχαί. Non quod hoc ex nuda vi vocis fiat, quasi ἄκρον primum sit, adeoque ἀπαρχή, ut Salmasius hariolatus est, sed vi consuetudinis, qua cum καρπῶν ἀπάρχεσθαι solerent, summas acervi partes decerperent numinique dedicarent. Quod Clemens Alexandrinus eleganter expressit in Protreptico, p. 54. Σωφροσύνης τὴς καρπὸς γεώργησον ἐμφρόνως, καὶ σεαυτὸν ἀκροβίνιον ἀνάγησον τῷ θεῷ. Sunt igitur ἀκροβίνια eadem quæ θαλύσια, et rethoribus συγκομιστήρια dicuntur. Hesych. Θαλύσια· (lege Θαλύσια) αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί. Et vulgata Lexica θαλύσια ἀκροβίνια, καρπῶν ἀπαρχαί. Hæc est vera, propria, et genuina vocabuli notatio, ex propria utriusque vocis simplici significatione orta. Schol. Euripidis Phœniss. §. 211. cum Etymologo, Ἀκροβίνια κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, ut necesse sit Eustathium falli, qui præter hanc originationem, quam et ipse agnoscit et amplectitur, aliam etiam commentus est, quæ ἀπὸ τῆ θινὸς pro littore sumpti deduceretur, et ἀπαρχὰς ἀνατιθέμενας ἐξ ἐμπορίας denotaret. Et multo magis Suidam, qui hanc primariam vocis significationem putat. Ab his particularioribus primitiarum rationibus, quæ a diversa τῆ θινὸς significatione minus recte discriminantur, ad generalem primitiarum notionem, vox eadem transfertur, redditur etiam ab Hesychio, πᾶσα ἀπαρχή, simpliciter primitiæ, seu primitiæ quælibet; ut et ἀκροβινιάζειν eidem est ἀπάρχεσθαι. Unde cum ἀπάρχεσθαι dicuntur qui partes hostiæ aræ inferunt, illæ ipsæ particulæ ἀκροβίνια dicuntur. Glossæ: Proscle, ἀκροβίνια. Legendum omnino prosectæ. Sunt autem prosectæ sive prosecta ac prosicia, eadem quæ et ablegatio dicebantur, sc. partes extorum viscerumve quæ prosecantur ab hostia, et a reliqua visceratione separatae Diis porriciuntur. Ut igitur apud idem Glossarium

Proscia, αἱ θυμάτων ἀπαρχαί, ita *Prosecta*, ἀκροθίνια. Ea autem ab Eustathio describuntur, Iliad. A'. 134. Et ut ἀκροθίνια generaliter primitias ex acervo sc. seu cumulo quocunque excerptas denotant: ita et ἀκροθινιάζεσθαι ex acervo tollere, ex multis præcipuum excerptere, eligere, delectum habere. Ita verba Megaræ apud Euripidem in Hercule Furente interpretor, quæ trium ex Hercule filiorum unicuique ex tribus nobilissimis totius Græciæ civitatibus uxorem delecturam se ait, γ. 476.

Ἐγὼ δὲ νύμφας ἠεροθνιαζόμεν
 Κήδη συνάψασ', ἐκ τ' Ἀθηναίων χθονός,
 Σπάρτης τε Θηβῶν δ'.

Rursus ab hac generali acceptione ad specialem primitiarum rationem peculiariter sed frequentissime assumitur. Hesychius, Ἀκροθίνια λαφύρων ἀπαρχαί, primitiæ spoliolorum, seu prædæ bello partæ, vel venatione, ἤδη δὲ καὶ ἀπὸ θήρας inquit Etymologus, quæ bello simillima, præsertim cum in feras ferro irruimus, ac cum Ænea apud Virgilianum, Æn. III. 222.

— *Divos ipsamque vocamus*

In prædam partemque Jovem.—

Ita ἀκρωτήρια ἐκ τῶν κυνηγεσίων ἀνατιθέμενα, Dianæ scilicet, tanquam ἀκροθίνια consecrata narrat Diodorus Siculus, IV. p. 281. Et hanc significationem, a priori, modo quo diximus mutuatur. Scholiastes Euripidis Phœniss. γ. 211. Καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαί τῆς λείας. Proprie frugum primitiæ, adeoque Cereri dedicatæ, unde vetus Glossarium, Θαλύσια, *Cerealìa*. Καταχρηστικῶς ad bellum seu sacrificia ob partam victoriam transferuntur, adeoque Marti consecrantur. Nonnus Dionys. V. 3.

Σπένδων λύθρον Ἀρηϊ Θαλύσια δῆϊοτῆτος.

Sunt igitur ἀκροθίνια prædæ primitiæ, ἀπαρχαί τῆς λείας, quas proprie Græci ἀκρόλεια et πρωτόλεια nominant. Suidas, Ἀκρόλειον ἀπαρχή, ὡςπερ πρωτόλειον. Neque tantum quælibet primitiæ, sed etiam prima quævis, πάντα τὰ πρῶτα, inquit Scholiastes, ad illud Euripidis in Oreste, γ. 382.

Τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω.

Ut igitur ἀκρόλεια et πρωτόλεια primo ac proprie prædæ, καταχρηστικῶς aliarum rerum, et specialiter frugum; ita ἀκροθίνια, primo ac proprie frugum, sive frumenti, καταχρηστικῶς prædæ primitiæ.]

[γ. 838. ΘΥΗ ΠΡΟ ΠΑΙΔΩΝ. Sic Carmentibus Romani sacrificabant. Varro de Ling. Lat. V. *Carmentalia* nominantur, quod *sacratum et feriæ Carmentis*.]

[γ. 839. ΕΠΑΙΝΕΣΕΙΣ. Vide quæ ad γ. 472.]

[ψ. 843. ΠΝΕΩ ΤΟΙ ΜΕΝΟΣ. Vide Agamn. ψ. 383.]

[ψ. 848. ΤΙΜΑΝ ΔΑΜΙΑΝ. Lege τιμάν. *Abstulerunt mihi honorem meum solennem, pro nihilo, fraudes malignæ Deorum.*]

ψ. 858. ΠΡΟΣ ΔΟΜΟΙΣ ΕΡΕΧΘΕΩΣ. Athenis. [Erat autem Erectheus antiquus fundator Atheniensium Pandionis filius, cui in regno successit; Erectheo filius natu maximus Cecrops, Athenarum rex primus. Apollodor. III. 15. Πανδίωνος δὲ ἀποθανόντος, οἱ παῖδες τὰ πατρῶα ἐμερίσαντο· καὶ τὴν βασιλείαν Ἐρεχθέως λαμβάνει. Et postea, Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὴν οἰκίαν αὐτῆ καταλύσαντος, Κέκροφ ὁ πρῶτος τῶν Ἐρεχθέως παιδῶν ἐβασίλευσεν. Vide sis etiam Arundelianam Epocharum stelam, l. 23.]

ψ. 863. ΑΟΙΝΟΙΣ. Vide quæ ad ψ. 107.

[Ibid. ΕΜΜΑΝΕΙΣ. Aurat. ἐμμανής.]

[ψ. 865. ΙΔΡΥΣΗ ΚΑΡΑ. f. Ἰδρύσης ἄρη, vel ἄρη. *Statuas, id est, pones, bellum civile, mortem, inter meos cives.*]

[ψ. 867. ΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΩΝ. f. ὅς μόλις παρῆ. *Qui aggre accedat.*]

[ψ. 868. ΕΝ Ω ΤΙΣ ΕΣΤΑΙ. Lucanus de bello civili loquens, l. 12.

Bella geri placuit nullos habitura triumphos.]

[Ibid. ΔΕΙΝΟΣ ΕΥΚΛΕΙΑΣ ΕΡΙΣ. Xenoph. de Apibus, Cyr. Pæd. V. p. 118. Οὕτω δεινός τις ἔρω; αὐταῖς ἄρχεσθαι. Virgil. Georgic. III. 112.

Tantus amor laudum tantæ est victoria curæ.]

[ψ. 869. ΕΝΟΙΚΙΟΥ Δ' ΟΡΝΙΘΟΣ. *Sunt enim galli, ut loquitur Varro de Re Rustica, III. 9. In certamine pertinaces,— et ad præliandum inter se maxime idonei.* Philo, Περὶ τῶ πάντα σπευδαῖον εἶναι ἐλεύθερον, p. 885. Οἱ γὰρ ἀλεκτρούνες ἔτως εἰώθασι φιλοκινδύνως ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ὑπὲρ τῆ μὴ εἶξαι καὶ παραχωρῆσαι, καὶ ἠττῶνται τοῖς δυνάμεσιν ἐχ ἠττῶνται ταῖς εὐτολμίαις, ἄχρη γὰρ θανάτῃ παραμένουσιν.]

[Ibid. ΟΥ ΛΕΓΩ. Theocritus imitatus est hunc locum in Dioscuris, ψ. 72.

Ὅρνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.]

[ψ. 885. ΩΣ ΜΗΠΟΤ' ΕΙΠΗΣ. Alludit ad quæ supra dixerat, ψ. 781.

[ψ. 887. ΕΡΡΕΙΝ. f. ἔρρει.]

[ψ. 891. ΟΥΤ' ΑΝ ΔΙΚΑΙΩΣ. f. Οὐκ ἂν δικαίως.]

[ψ. 893. ΤΗΣΔΕ Γ' ΕΥΜΟΙΡΟΥ ΧΘΟΝΟΣ. f. Τῆσδε γ' ἐν μοίρῃ χθονός.]

[ψ. 896. ΟΙΖΥΟΣ. Hesych. οἰζύς· πτωχεία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, κακεία.]

[ψ. 898. ΕΥΣΘΕΝΕΙΝ. Vel εὐθενεῖν, ψ. 911.]

[ψ. 902. ΕΞΕΣΤΙ ΓΑΡ ΜΟΙ ΜΗ ΛΕΓΕΙΝ. f. Ἐξέστι γὰρ τί μοι λέγειν, vel τοί μοι λέγειν.]

[ψ. 903. ΘΕΛΞΕΙΝ Μ' ΕΟΙΚΑΣ. Redundat τὸ εἰκας, quod et plus semel supra annotavimus.]

[ψ. 907. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΘΕΝ. f. Καὶ τὰλλα γῆθεν.]

ψ. 910. ΚΑΙ ΒΡΟΤΩΝ ΕΠΙΡΡΥΤΟΝ. Forte βοτῶν. Nam de hominibus postea fit mentio.

ψ. 919. ΔΕΞΟΜΑΙ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΖΥΝΟΙΚΙΑΝ. Dinarchus κατὰ Δημοσθ. Αὐταὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ τῆ πρὸς Ὁρέστην ἐν τῷ τῶ συνεδρίῳ κρίσει γινομένη καὶ τῆ τῷ ἀληθείᾳ συνοίκως ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησαν. [Aristophanes, Equit. ψ. 1308.

Εἰ δ' ἀρέσκει ταῦτ' Ἀθηναίοισι, καθῆσθαι μοὶ δοκῶ

Εἰς τὸ Θησεῖον πλεῖσαι, ἢ πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Ad quæ verba Suidas in voce Θησεῖον τῆς τῶν Ἐρινύων εἰς γὰρ ταῦτα τὰ ἱερὰ οἱ ἰκέται καθήμενοι ἀσουλίαν εἶχον. Ex Scholiaste deprompta hæc sunt, ubi tamen οἰκέτων et οἴκεται prave legitur. Quod vero monet Æmilius Portus in Suidam, apud Scholiastem legi, ἀσουλίαν εἶχον observatio est nihili, ille enim de Theseo tantum loquitur, Suidas de utroque.]

ψ. 921. ΑΡΗΣ ΤΕ ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Distingue propter antistrophem,

—— Ἄρης

Τε φρέριον.——

[ψ. 927. ΒΙΟΥ ΤΥΧΑΣ ΟΝΗΣΙΜΟΥΣ. f. ὀησίμω.]

[ψ. 928. ΕΞΑΜΒΡΟΣΑΙ. Aug. Ἐξαμβλώσαι. *Aboriri facere.*]

[ψ. 930. ΤΑΔ' ΕΓΩ ΠΡΟΦΡΟΝΩΣ. Vide Suidam in Θησεῖον ex Aristophane modo citato.]

[ψ. 931. ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΙΣ. Vide quæ annotavimus ad Agamemn. ψ. 69.]

[ψ. 935. ΤΟΥΤΩΝ. Aug. οὔτος.]

[ψ. 936. ΠΛΗΓΑΙ ΒΙΟΤΟΥ. Vide sis virum cl. Pet. Victor. Var. Lect. XXXVII. 7.]

[ψ. 939. ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΦΡΟΝΟΥΝΤ'. Sophocl. Antig. ψ. 129.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπης

Ἵπερεχθαίρει.——

Horat. Od. IV. 6.

Dive quem proles Niobæa magnæ

Vindicem linguæ, Tityosque raptor

Sensit.——

Poterit vero h. l. legi καὶ μέγα φρόνεντ'.]

[ψ. 943. ΦΛΟΓΜΟΣ. Vir cl. Petr. Victor. Var. Lect. XXXII. 10. "In nostro patrio sermone duo verba habemus, quibus ostendimus, posse nos non sine causa sperare eo anno olearum ubertatem futuram: cum scilicet contingit in arboribus ipsis,

quod appellamus *migniolare*, et cum easdem postea bene deflorescere dicimus. Est igitur apud nos distinctum *florere*, ab eo quod vocamus *migniolare*. Prius enim fit in oleis, quod hoc verbo appellamus, quam ipsæ florere incipiant; ut nos capimus in ipsis hoc verbum florere. Nec tamen duobus nominibus utimur in floribus ullis aliarum arborum notandis; sed uno tantum contenti sumus. Cum attenderim autem non duobus uti solitos in olea etiam Latinos, ut ex scriptis quæ restant intelligere licet. Dicunt enim semper *florere*: nec geminos illos quasi status in floribus, duobus diversis vocabulis ostendunt. Nos vero, florere oleas dicimus, cum copia baccarum ea, quam vocamus *mignia*, aperta est: tunc enim magis refert florem, speciemque ipsius majorem præbet. Marcus certe Cicero, ut opinor, eo verbo usus esset, si ipsi habuissent, cum in primo libro de Divinatione, de Thalete inquit, *Omnem oleam, antequam florere capisset, in agro Milesio cœmisse dicitur*. Existimo autem ipsum intelligere voluisse, quod nos dicimus *migniolare*. Nec tamen hoc etiam ipsum certum signum est: contingit enim aliquando id, vel sæpe potius, nec tamen baccæ sequuntur. Sed neque etiam flos ipse est satis certa nota; tunc enim agricolæ melius sperare incipiunt, cum flores perforati cadunt. Quare non omnino recte Cicero inquit in secundo eorundem librorum, *Ut agricola, cum florem oleæ videt, baccam se quoque visurum sperat*. Potius enim recte *deflorere* quam *florere* ipsum baccarum futurarum signum est. Quod testatur etiam Theophrastus, affirmatque sui quoque temporis rusticos, ut nostri faciunt, eo signo uti solitos. Ejus autem verba sunt, in primo libro de Stirpium Historia. Οἶον ἄμπελος ἐλαία, ἣς καὶ διαπίπτοντα διατετηρημένα φαίνεται. Καὶ τῆτο σημεῖον λαμβάνουσιν εἰ καλῶς ἀπήθηκεν· ἐὰν γὰρ συγκαυθῆ ἢ βρεχθῆ, συναποβάλλει τὸν καρπὸν, καὶ ἐτετηρημένον γίνεται. Est autem *διατετηρημένον ἄνθος*, flos, quem ipse vocavi quoque *perforatum*. Quod vero doctissimus scriptor inquit *συγκαυθῆ*, ostendens alterum eorum quæ lædunt florem, idem malum significare volens Horatius, in epistola ad Celsum dixit,

— *oleamque momorderit æstus.*

In ode vero quadam, quod fecit illic Theophrastus, ambo conjunxit, quæ interitum afferunt floribus, ita canens, Od. III. 1.

Fundusque mendax, arbore nunc aquas

Culpante, nunc torrentia agros

Sidera.—

Nec tamen illic de olea tantum poeta loquitur, sed de omni arbore, ut apparet, qui etiam tertiam quandam causam affert

Interitus ipsarum, id est, *hiemes iniquas*. Superius incommodum videtur Æschylus in Eumenidibus φλογμὸν vocasse, cum ita induxit Deas illas, ultrices scelerum, loquentes: optabant autem eo tempore omnia bona agro Attico:

Δενδροπήμων δὲ μὴ σπείοι βλάβω,
Τὰν ἐμὴν χάριν λέγω,
Φλογγός τ' ὀμματοστερῆς φυτῶν,

et quæ sequuntur." Hæc ille.]

[Ibid. ΟΜΜΑΤΟΣΤΕΡΗΣ. Aliud est ὀμματοστερῆς apud Euripidem in Phœniss. ψ. 331. nempe, *oculis privatus, cæcus*. Est vero ὄμμα hic gemma, germen in plantis. Gloss. βλατός, *pullulus, germen*, ὀφθαλμός ἀμπέλις, *gemma*, ὀφθαλμῆ κόρη, *purpula*. Plin. XXXVII. 5. *Oculi in arborum surculis proprie vocantur, unde germinant*. Oppianus ἄμμα vocat, Cyneg. I. 123.

Ὅποτε καὶ καλύκεσαι καὶ ἀνθεῖσι ἄμματα λύει.

Neque enim iis assentior qui reponunt ὄμματα. Nam Plinius, XXI. 5. de rosa dixit, *nudantibus se nodulis*. Poeta vetus,

Dum levat una caput dumque explicat altera nodum.]

ψ. 948. ΕΥΝ ΔΙΠΛΟΙΣ ΕΜΒΡΥΟΙΣ ΤΡΕΦΟΙ ΧΡΟΝΩΙ. Lege tam sensus quam metri gratia,

Ἐὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις

Γαῖα τρέφοι χρόνῳ.—

[Oves gemelliparæ, διδυμοτόκοι, de quibus Aristoteles, Hist. Animal. VI. 19. Διδυμοτοκῆσι δὲ καὶ σπρόβατα καὶ αἴγες, διὰ τε εὐβοσίαν καὶ ἐὰν ὁ κριὸς ἢ ὁ τράγος ἢ διδυμοτόκος, ἢ ἡ μήτηρ. Theocritus, Idyll. I. 25. διδυματόκους appellat. Ἐμβρυον generalius dicitur de omni fœtu et prole nondum edito. Hom. Odys. γ. 341. de ovibus, prout noster, et capris,

Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἴγας

Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκάστη.]

[ψ. 949. ΤΡΕΦΟΙ. f. Τέκοι.]

[ψ. 955. ΠΕΡΙ Τ' ΑΝΘΡΩΠΩΝ. f. Παρά.]

[ψ. 956. ΦΑΝΕΡΩΣ. f. Φανερώων.]

[ψ. 957. ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΑΟΙΔΑΣ. Quatenus justitiæ ministræ: auctor Hymni in Eumenides, ψ. 14.

Ἄλλ' αἰὲν θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπίροισι φύλα

Ὅμμα δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν εἶσαι.]

[Ibid. ΔΑΚΡΥΩΝ. f. Δακρύοις.]

ψ. 963. ΕΧΟΝΤΕΣ. Forsan ἔχουσαι.]

[ψ. 967. ΜΕΤΑΚΟΙΝΟΙ. Supplic. ψ. 1046.

Μετάκοινοι δ' αἰ φίλαι ματρὶ πάρεσις.]

γ. 973. ΟΜΜΑΤΑ ΠΕΙΘΟΥΣ. [Sophocles apud Plutarchum de malignitate Herodoti, p. 854. Ἄλλὰ δεινὸν τὸ τᾶς Πειθῆς πρῶσωπον. Enimvero ὄμματα Πειθῆς periphrastice dictum est] pro ipsa Suada. Idem apud hunc poetam plus semel notavimus.

γ. 974. ΟΤΙ ΜΟΙ ΓΛΩΣΣΑΝ. [Vide quæ ad Fragmentum, Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπὶ τόμα, inter fragmenta incerta.] Supra, γ. 888.

Ἄλλ' εἰ μὲν ἀγνόν ἐστι σοι πειθῆς σέβας,
Γλώσσης ἐμῆς μίλιγμα καὶ θελκτήριον.

[Ibid. ΕΠΩΠΑΙ. Hesych. Ἐπωπαῖ· ἐφορᾷ ἵποπτιεύει. Ἐπωπάζει· τὰ αὐτά. Ita distinguendum.]

γ. 976. ΖΕΥΣ ΑΓΟΡΑΙΟΣ. Epithetum pluribus Diis commune, tum præcipue iis qui rebus forensibus et facundiæ præerant, quo sensu de Jove intelligendum hoc loco: accedit quod a Plutarcho, de genio Socratis, p. 589. narratum, nempe Socratis patrem oraculo monitum fuisse ut sacra faceret, ὑπὲρ αὐτῶ, pro nato, Διὶ ἀγοραίῳ καὶ Μήσαις. [Aristides Jovem ἀγοραῖον vocari docet qui in concionibus et judiciis victoriam tribuit; Hymn. in Jovem. Οὗτος μὲν ἐν ἐκκλησίαις καὶ δίκαις νίκην διδῶς ἀγοραῖος κέκληται. Eustath. ad Il. A'. 54. Ὅτι δὲ ἡ βυλευτικὴ ἀγορὰ τίμιόν τι καὶ θεῖον πρᾶγμα δῆλοι, καὶ τὸ Διὸς ἀγοραῖος βωμὸν ἰδρῦσθαι ἀλλαχῶ τε καὶ κατὰ Ἡρόδοτον περὶ Σικελίαν. Hesychius, Ἀγοραῖος Ζεὺς· ἀγοραῖος Διὸς βωμὸς Ἀθήνησιν. Vide Meurs. Attic. p. 21. et Archont. p. 191.]

[γ. 988. ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙ ΔΙΑΝΟΙΑΙ. Concordia civium. Aristot. Ethic. IX. 6. Τὰς πόλεις ὁμοιοῦν φασι, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογυμονῶσιν. Callimachus, Hymno in Cererem, γ. 135.

καὶ τὰν δε σάω πόλιν ἐν θ' ὁμοιοῖα,

Ἐν τ' εὐημερίᾳ.—

Verum antiquissima editio literis majusculis impressa, ἐν τ' εὐηπείᾳ. Hesych. Εὐηπεία· εὐθηνία, εὐεξία. An potius legendum Εὐωπεία cum Etymologo? sic enim ille. Εὐηπέλεια· ἡ εὐητηρία καὶ εὐθυμία, καὶ τὸ εὐ εἶναι, ὡς φησι Καλλίμαχος,

Ἐν τ' εὐωπείᾳ φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα·

εἴρηται δὲ παρὰ τὸ πάλιν ὑπέλης· καὶ ἐν συνθέσει, εὐωπέλεια· καὶ τροπῇ εὐηπέλεια, ἰκαντίον τῷ κακοπέλεια. Ad quem locum vir cl. Frid. Sylburgius, “Ἐν τε,” inquit, “positum videtur pro ἐν τῷ τε, seu erat ibi.” Loci nempe in Hymno ad Jovem immemor; legendum enim apud Etymologum, εὐωπεία.]

[γ. 991. ΑΡΑ. f. Ἀρά. Precatio ex animo facta invenit τιμῆ.]

[Ibid. ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΟΔΟΝ ΕΥΡΙΣΚΕΙ. Pindarus, Nem. Od. VII, 74.

— εἰπεῖν

Φαιναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων.

Euripides Rheso, γ. 423.

— εὐθεῖαν λόγων

Τέμνων κέλευθον.—

Musæus ἐπέων κελεύθως vocat, de Herous et Leandri Amoribus, γ. 175.
Callim. Hymn. I. 78.

— λύρης εὖ εἰδότας οἴμης.]

γ. 1000. ΑΣΤΥΚΟΣ ΛΕΩΣ. Erotianus legit Ἀττικὸς in voce Ἴκταρ.
Ἴκταρ, inquit, ἰγγύς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμεινίσι φησί,
Χαίρετ' Ἀττικὸς λεῶς,
Ἴκταρ ἤμενοι Δίος.

[Athenæ autem ἀσὺ per excellentiam, et ejus incolæ Ἀσοί, et ἀστικοὶ dicti fuere, ut Stephanus tradit. Vide etiam quæ nos in vita Solonis. Jul. Poll. Onomast. IX. 4. Ἀπὸ μὲν τῆ ἀσειως, ἐκ δὲ ἀσὸς μόνον, καὶ ἡ ἀσῆ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀστυκὸς καὶ ὁ ἀσειῶς. Ab urbe quidem non urbanus modo et urbanitas, sed et urbicus et civilis.]

[γ. 1002. ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΦΙΛΑΣ ΦΙΛΟΙ. Aug. Παρθένον φίλαν· vel f. παρθένους φίλας.]

[γ. 1004. ΥΠΟ ΠΤΕΡΟΙΣ ΟΝΤΑΣ. Agamemn. γ. 135. Κνεφάζειν, obumbrare, ἐπισκιάζειν. Psalm. xvii. 8. Ἐν σκέπη τῶν πτερούγων, de protectione divina. Theophylact. in D. Luc. i. 35. Ὡς γὰρ ὄρνις ἐπισκιάζει τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὅλα ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς περιλαμβάνουσα, ἔτω καὶ ἡ τῆ θεῶ δύναμις· ὅλην περιέλαβε τὴν παρθένον· καὶ τῷτο ἴσι τὸ ἐπισκιάζει. Sicut enim avis pullos obumbrat suos, quæ totis alis circumdat eos, ita virtus Dei totam circumdedit virginem; quod obumbrare dicitur.]

γ. 1008. ΠΡΟΠΟΜΠΟΝ. Forsau προπομπῶν.

[γ. 1014. ΠΑΙΔΕΣ ΚΡΑΝΑΟΥ. Aristophanes, Avib. γ. 123.

Ἐπειτα μείζων τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν.

Scholiastes, τῶν Ἀθηναίων· διὰ τὸ τραχὺ καὶ λεπτόγειον, ἢ ἀπὸ Κραναῦ βασιλείως. Idem Aristophanis in Acharn. γ. 75.

Ἦ Κραναὰ πόλις.—

Scholiastes, Τῷτο τέτραπται ὑπὸ τῶν σαλαϊῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει· λέγει δὲ κραναὰς τὰς Ἀθήνας, ἥτοι τὰς τραχείας, λεπτόγειως γὰρ ἡ Ἀττικὴ ἢ ἀπὸ Κραναῦ τινος, ὃς ἦν τῶν Αὐτοχθόνων εἷς. Et sanè ad rem potius accedere videtur sententia posterior; erat enim Cranaus secundus Athenarum rex, cujus etiam fit mentio in Arundeliana epocharum stela a Seldeno primum edita, L. 5. Ἄφ' ἧ δίκη Ἀθήνησιν ἐγένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι, ὑπὲρ Ἀλιρρόθιος τῆ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη ΧΗΗΓΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Κραναῦ A quo lis intercessit Marti et Neptuno super Halirrothio

Neptuni filio, et locus dictus est Arius Pagus, anni MCCLXVIII, regnante Athenis Cranao. Ubi videsis Seldenum, et D. Humphridum Prideaux.]

[ψ. 1024. ΑΙΝΩ ΔΕ. f. γί.]

[ψ. 1035. ΒΑΤ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ. Anapæsti non sunt prout Cantero visum est, sed Monostrophica.]

[ψ. 1036. ΝΥΚΤΟΣ ΠΑΙΔΕΣ. Virgil. Æn. VII. 331. de Alecto, — *virgo sata nocte.*]

ψ. 1038. ΚΩΡΕΙΤΕ ΓΑΣ ΥΠΟ ΚΕΥΘΕΣΙΝ. Quippe cum templum Eumenidum Areopago erat proximum. Pausan. in Atticis, c. 28. Πλησίον δὲ, Areopagi, ἱερὸν θεῶν ἔστιν ἃς καλεῖσιν Ἀθηναῖοι Σεμνάς. Scholiastes Thucydidis, I. 126. τῶν Σεμνῶν θεῶν, τῶν Ἐρινύων, κατ' ἀντίφρασιν ἃς μετὰ τὸν Ὀρέστην οἱ Ἀθηναῖοι πλησίον τῆ Ἀρείας πάγος ἰδρύσαντο. Ulpianus in Comment. ad Orat. Demosthenis in Midiam, ὧν, Eumenidum, καὶ τὸ ἱερὸν πλησίον ἴδρυτο τῆς βελῆς. Diserte Euripides Electra prope finem,

Πάγον παρ' αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονός,
Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβῆς χρηστήριον.

[ψ. 1044. ΣΕΜΝΑΙ. Alio sensu accepta fuit hæc vox ψ. 386. nempe pro *severis*: hic vero κατ' ἀντίφρασιν, eadem prorsus ratione qua et Eumenides dicebantur absoluto Oreste. Scholiastes Thucydidis supra memoratur, τῶν σεμνῶν θεῶν τῶν Ἐρινύων κατ' ἀντίφρασιν ἃς μετὰ τὸν Ὀρέστην οἱ Ἀθηναῖοι πλησίον τῆ Ἀρείας πάγος ἰδρύσαντο. Cui favet quod earum simulachra in illo templo nihil terribile præ se tulissent. Pausanias in Attic. c. 28. τοῖς δὲ ἀγάλμασιν ἐδὲ τέτοις ἔπεστιν ἐδὲν φοβερόν, ἕτε ὅσα ἄλλα ἀνάκειται θεῶν τῶν ὑπογαίων.]

ψ. 1047. ΣΠΟΝΔΑΙ Δ' ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ ΕΝΔΑΙΔΕΣ ΟΙΚΩΝ. Plurimi in hac tragœdia occurrunt ritus ad sacra Eumenidum pertinentes, qui non temere alibi: ut, præter hunc locum, etiam ψ. 108, et 838.

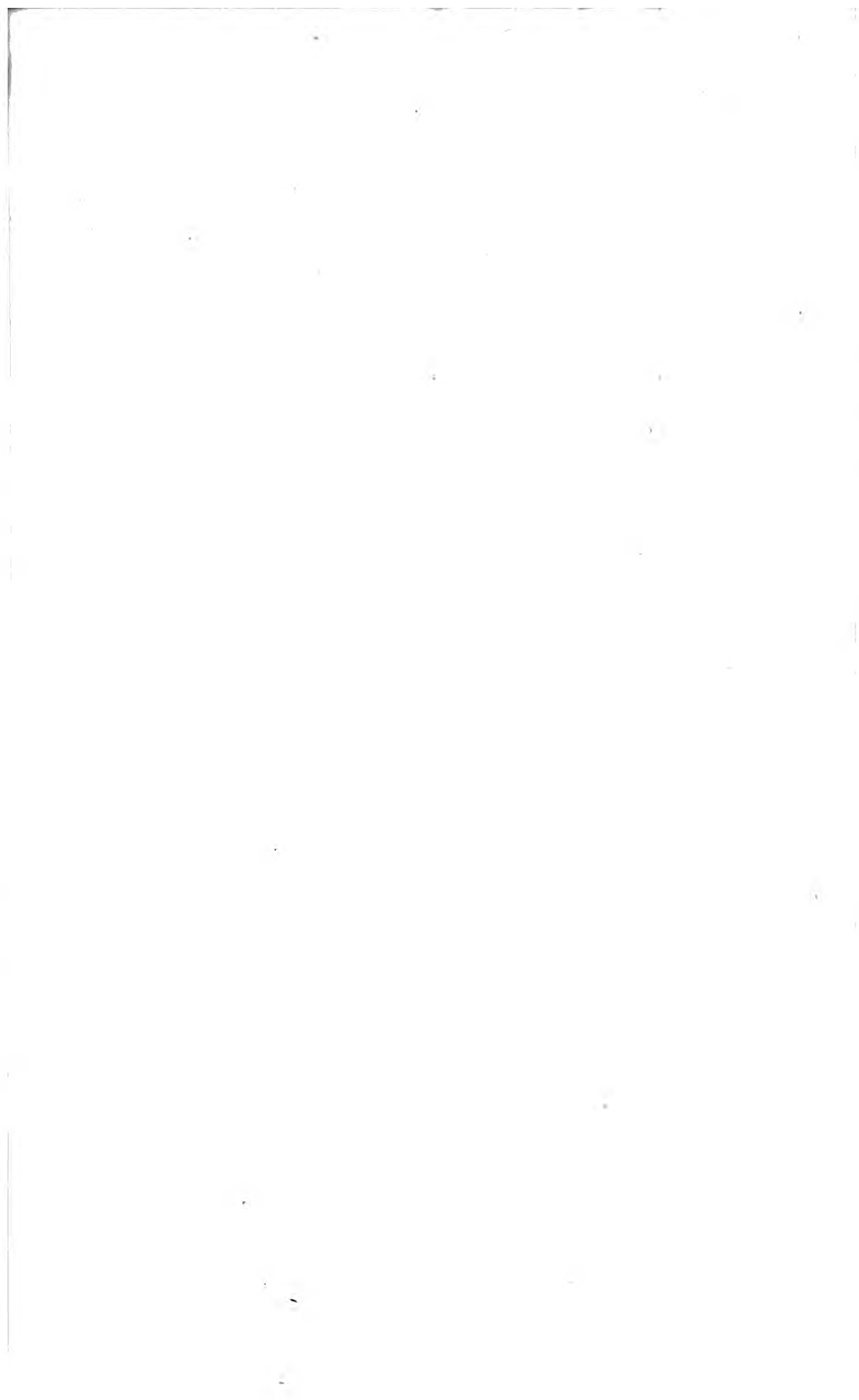
[ψ. 1046. ΟΛΟΛΥΞΑΤΕ. Hesych. Ὀλολυγή· φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιῶνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Callimachus, Hymn. V. 139. Palladem ut excipiant suadet,

— σύν τ' εὐγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς.

Herodotus etiam monet, IV. 9. ὀλολύζειν proprie dictum de clamore quem tollebant, mactata victima, qui sacris intererant.]

ÆSCHYLI

TRAGÆDIA

EUMENIDES

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.

COMPENDIORUM

QUIBUS

IN HAC TRAGŒDIA ADORNANDA USI SUMUS

EXPLICATIO.

CODICES AB ASKEVIO COLLATI.

- Med.* Codex Mediceus.
Ask. D. Codex in Bibliotheca quondam Regia Parisiensi.
Guelph. Codex Guelpherbytianus.
-

EDITIONES IMPRESSÆ.

- Ald.* Aldina. Venet. 1518.
Rob. Francisci Robortelli. Venet. 1552.
Turn. Hadriani Turnebi. Paris. 1552.
H. Steph. Petri Victorii, quam notis instruxit et recensuit
H. Stephanus. Paris. 1557.
Canter. Gulielmi Canteri. Antverp. 1580.
Pauw. Jo. Corn. de Pauw. Hagæ Com. 1745.
Wakef. Gilberti Wakefieldi. In tragoëdiarum delectu,
Lond. 1794.
Schutz. 1. } Christ. Godofr. Schutz. Halæ, 1784.
2. } _____ 1800.
Pors. 1. } Ric. Porsoni. Glascuæ, 1795.
2. } _____ 1794. prodiit vero anno de-
mum 1806.
Herm. Godofr. Hermanni. Lips. 1799.
Both. Frid. Henr. Bothei. Lips. 1805.

Commentatores.

Abresch. Fr. Ludov. Abreschii Animadversiones ad Æschylum.
Zwollæ, 1763.

Heath. Benj. Heath. Notæ. Oxon. 1761.

Ad Notas Variorum Philologicas, quæ e diversis scriptoribus, partim data opera, partim obiter et *ἐν παρέρῳ* Æschylum illustrantibus, petendæ erant, ubique adnotantium nomina literis majusculis adscribenda curavimus, ut uno intuitu quid cuique deberetur lector intelligeret. In Notis Variorum Criticis, quæ mea unius opera conscriptæ sunt, ratus ambitiosum id fore, si ad singulas notulas meum nomen adscriberetur, illud ubique suppressi, nisi Variorum notæ inter se conjunctæ aliud aperte postulabant. Hanc etiam mihi legem imposui, ut quas in editione sua dederat Stanleius Henrici Stephani et Gulielmi Canteri adnotationes, eas omnes, adjectis ipsorum nominibus fideliter exprimerem: Robortelli et Sophiani conjecturas et Turnebi VV. LL. suis locis inter VV. LL. insererem. Cæterorum annotationes plerumque, quantum ejus fieri potuit, ipsorum verbis pressius exhibui; nonnunquam, ubi res postulabat, plenius, adscriptis eorum nominibus, ut in Notis Variorum Philologicis.

IN EUMENIDAS

NOTÆ VARIORUM ET BUTLERI CRITT.

ARG. ΗΣ ΒΟΥΛΗ; ΝΙΚΗΣΑΣ, ΚΑΤΗΛΘΕΝ ΕΣ ΑΡΓΟΣ, ΤΑΣ ΔΕ ΕΡΙΝΝΥΑΣ. Desunt hæc in Rob.

DRAM. PERS. ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ. *Κλυταιμνήστρα* *ειδωλον* Ald. In edit. nostra levi errore scribitur ΚΑΥΤΑΙΜΝΕΣΤΡΑΣ. Huic Personarum catalogo bene adjecit Interpres Dutheilus LES ΑΡΕΟΡΑΓΙΤΕΣ, et qui sint ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ plenius sic exsequitur, *Peuple d'Athènes, Femmes, Vieillards, et Enfants*. Ad-dendum erat etiam ἙΡΜΗΣ. *Κῶφον πρόσωπον*. Cf. Notas Varr. Philologg. ad γ. 89.

Ibid. ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ Η ΠΡΟΦΗΤΙΣ. Deest in Rob.

γ. 1. ΤΗΙΔΕ. Τῆ τε Ald. Τήνδε voluit Wakefield. quem cave audias, nam sic τήνδε æquo jure ad Θέμιν et Φοίβην referendum esset. Atqui non de præsentibus sed plane de absentibus sermo est.

γ. 3. Η ΔΗ ΤΟ. Ἡ δὴ τὸ Ald. Ἡ δ' ἐς τὸ Arnald. quod si adesset fides Codicum reciperem. Sed et in vulgatis acquiescere possumus, ut monet Pauw. subaudito *κατά*. Ἡ δὴτα, μητρὸς δευτέρου docte, si non et vere Wakefield. probante item Schutz.

γ. 6. ΤΙΤΑΝΙΣ, ΑΛΛΗ ΠΑΙΣ ΧΘΟΝΟΣ. Interpunctionem quam commendat Stanleius in curis secundis recipiunt etiam Wakefield. Schutz. 2. Herm. Utraque ratio satis bene se habet. Μοχ *καθίξεται* Rob.

γ. 7. ΦΟΙΒΗ. Plenius post Φοίβην distinctum volunt Pauw. Wakef.

Ibid. Δ' Η ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ. Δ' ἢ γενεθλίον Rob. Abest δ' a Pors. quod omnino probaverim. Δίδωσι δ' ἢ Schutz. 2.

γ. 9. ΧΟΙΡΑΔΑ. Κοιλάδα e Schol. affert Wakefield. sed nihil erat mutandum. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 11. ΠΑΡΝΗΣΣΟΥ. Παρησῶς Ald. Παρησῶ Rob. Herm. Pors. 2.

γ. 12. ΣΕΒΙΖΟΥΣΙΝ. Θεσπιζουσι Ask. D. Σεβίζουσι Turn. Wakef. qui Alexandrinum forte judicabat, ante consonantem, adjectum, sed meliora docuit Porsonus ad Orest. γ. 64.; neque in tragicorum senariis, nisi parce admodum, obtinere illam quæ in

Heroico carmine passim occurrit licentia, ut vocalis brevis ante liquidam producat, etiam in eadem, nedum in diversis dictionibus, satis jam compertum est. Exempla quædam non desunt. Vide ad Sept. Theb. γ. 494.

γ. 13. ΚΕΛΕΥΘΟΠΟΙΟΙ. Κελευθοπιοὶ Ald.

γ. 14. ΑΝΗΜΕΡΟΝ ΤΙΘΕΝΤΕΣ. Ἀνήμερόν τι θέντες Ald.

γ. 15. ΚΑΡΤΑ ΤΙΜΑΛΦΕΙ ΛΕΩΣ. Alii καὶ σεβίζουσιν μέγα. Vide annotationem quandam antea ad Prometh. Vinct. γ. 56. Η. ΣΤΕΡΗ. Καὶ σεβίζουσιν μέγα Rob. Μοχ τημαλφεῖ Turn.

γ. 16. ΔΕΛΦΟΣ ΤΕ. Commate hic distinguit Wakef. unde appositio fit paulo clarior.

γ. 17. ΤΕΧΝΗΣ. Τέχνη Pauw. cui τέχνης ἔνθεον suspectum fuit. Τέχνης a suppresso ἔνεκα regi voluit Abresch. At ἔνθεος τέχνης eadem ratione dici docet Heath. qua ἔμπειρος τέχνης, scilicet ἐκ θεῶ τέχνην ἔχων, ἐκ πείρας τέχνην ἔχων. Turbas frustra moverunt critici, cum, ut monuit Schutz. sensus sit simplicissimus, *postquam ejus mentem divina vaticinandi arte implevit*, ordo autem, Ζεὺς δὲ νη, κτίσας φρένα ἔνθεον τέχνης, ἴζει τέταρτον, κ. τ. λ.

Ibid. ΕΝΘΕΟΝ ΚΤΙΣΑΣ ΦΡΕΝΑ. Ἐνθὲν κτίσας φρένα J. Voss.

γ. 18. ΤΟΝΔΕ. Τοῖσδε J. Voss.

Ibid. ΘΡΟΝΟΙΣ. Alii χρόνοις et Suppl. γ. 339. Μονοσκήπτροις δ' ἐν θρόνοις χρείς πᾶν ἐπικραίνεις, itidem legitur χρόνοις pro θρόνοις. Videtur tamen melius θρόνοις cum μονοσκήπτροις illic jungi, et hic cum ἴζει. Cf. Agam. γ. 43. Η. ΣΤΕΡΗ. Χρόνοις Ask. D. Guelph. Ald. Rob.

γ. 19. ΕΣΤΙ. Ἐστὶν Guelph. Ald.

γ. 20. ΘΕΟΥΣ. Comma tantum post θεῶς habet Pors. 2.

γ. 22. ΚΩΡΥΚΙΣ. Κωρυκίς Ald.

γ. 23. ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ. Ἀναστροφὰ Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 24. ΒΡΟΜΙΟΣ Δ'. Abest δ' a Rob.

γ. 25. ΕΞ ΟΥΤΕ. Ἐξ ἔγε Pors. Μοχ ἰσρατήγησε Wakef. ut solet. Sed vide quæ diximus ad γ. 12.

γ. 26. ΛΑΓΩ. Λέγω Guelph.

Ibid. ΚΑΤΑΡΡΑΨΑΣ. Καταρράξας quod voluit Stanleius in curis secundis conjecit etiam Wakefield. Sed vulgatam tuetur Schutz. qui docet ῥάπτειν præter propriam *suendi* vim, significare etiam *struere, machinari*. Sed fortius est καταρράξας, modo sit verum.

γ. 27. ΠΛΕΙΣΤΟΥ. Πλείστως Guelph. Ald. Rob. Post πηγᾶς coli signum apponit Wakef. quod minus placet.

γ. 28. ΔΙΑ. Punctum post Δία cum Ald. Rob. Turn. delet Pauw. qui monet etiam non audiendum esse Schol. suadentem ut suppleatur φρομιάζομαι. Et cum Pauwio facit Heath. Coli signum apponit Wakef. comma habet Schutz. 2.

γ. 30. ΜΑΚΡΩΙ. Μακρῶν Ald. Turn. Mox comma post εισόδων recte delent Herm. Schutz. 2.

γ. 31. ΔΟΙΕΝ. Paulo plenius post δοῖεν distinctum vult Pauw.

Ibid. Κ'ΕΙ ΠΑΡ' ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΙΝΕΣ. Κ'εὶ πάρ', h. e. πάρεσι, voluit Abresch. quod minus probo.

γ. 34. ΛΕΞΑΙ. Λείξαι Ald.

γ. 35. Μ' ΕΠΕΜΥΝ. Μ' ἐπεμψαν voluit Pauw. (θεοὶ scil. ob δοῖεν quod præcessit) ut illa superiora ἢ δεινὰ λέξαι, κ. τ. λ. per se subsistant, ab anu dicta in egressu exclamante. Vix tamen hoc ferri potest, nam ut bene monet Heath. non Dii quos invocaverat eam a templo remiserant, sed visa illa horrenda quæ postea accurate describit.

γ. 36. ΣΩΚΕΙΝ. Σωθεῖν Ask. D.

Ibid. ΜΗΤΕ Μ' ΑΚΤΑΙΝΕΙΝ ΒΑΣΙΝ. Μήτ' ἐμακταίνειν γάσιν Ald. Μήτε μ' ἀκταίνειν γάσιν Guelph. Rob. Turn. H. Steph. Sed receptam lectionem agnoscit Steph. in Notis.

γ. 37. ΤΡΕΧΩ. Στείχω, vel χωρῶ, magis anus motui convenire censet Schutz. quippe cum quadrupedum incessum respexerit poeta. Sed nihil mutandum.

γ. 38. ΟΥΔΕΝ. Comma ante ἐδὲν tolli jubet Abresch. ut abest ab editt. vetustioribus. Quicum facit Heath. unde longe alius oritur sensus: *Nihil enim verita, quippe quæ anus sim, adolescentulæ quidem indole similis.* Sic etiam Schutz. Sed vulgata non erat solicitanda. Cf. Suppl. γ. 757. Γυνὴ μονωθεῖσ' ἐδὲν ἐκ ἑνὶς Ἄρης. Cf. item Eurip. Androm. γ. 134.

Ibid. ΜΕΝ ΟΥΝ. Post εἶν plene distinguit Pauw. ut cum superioribus hæc connectantur, quæ sunt loco procemii et horrorem ex viso spectaculo indicant, deinde ab Ἐγὼ μὲν ἔρπω ipsa incipiat spectaculi narratio. Cui accedit Wakef. Sed bene monet Schutz. particula γὰρ h. l. significari mulierem fatidicam jam causam pavoris, quo rejecta sit ex Apollinis templo, narraturam esse. Verba ἀντίπαις μὲν εἶν in parenthesis includit Pors. Ἀντίπαις μένος voluit Herm. plene post μένος distinguens, sed nihil erat mutandum. Quanquam Hermanno accesserit Schutz. 2. puncto tamen omisso.

γ. 40. ΘΕΟΜΥΣΗ. Alii θεομισῆ· ut dictum est antea θεῶν γύγος. Sed lex versus videtur potius admittere θεομυσῆ· quia in μισῶ et iis quæ ab eo derivata sunt, longum est; unde et in μῖσος circumflectitur. H. STEPH. Turn. et Ald. legunt θεομισῆ, quod verum puto, etsi non ignorem, quid in ista sede plerumque requiratur metrum. ABRESCH. Θεομυσῆ vox est nihili, sensu omni destituta. Vera proculdubio scriptura est θεομισῆ, at repugnat metrum spondeum sexto loco non admittens. Legendum igitur puto Ἐπ' ὀμφαλῶ μὲν ἄνδρα θεομισῆ δ' ὄρῶ, Ita etiam rhythmus longe suavior prodit. HEATH. Cave quicquam mutes, bene se habet θεομυσῆ. Cf. Notas Varr. Philolog. Θεομισῆ Ask. D. Ald. Θεομισεῖ Turn.

γ. 41. ΕΧΟΝΤΑ. Ἐχοντι Ask. D. Guelph. Ald. Rob.

γ. 42. ΝΕΟΣΠΑΔΕΣ. Alii νεοσπαθές. H. STEPH. Νεοσπιλές voluit Pauw. a σπίλος vel σπῖλη macula, sed illud parum placet. Multo melius Wakefield. νεοσφαγές, *novæ cæda maculatum*, quod pulchrè confirmat e Schol. ad γ. 64. Γίνεται ὄψις τραγιή· τὸ μὲν ξίφος ἡμαυγμένον εἰς κατέχων Ὀρέτης· αἱ δὲ κύκλω φρενῆσαι αὐτόν. Quærit item vir cl.

quibus argumentis Pythia conjicere potuit gladium e vagina *recenter* eductum fuisse. Neque diffitendum est tamen satis accurate respondisse Schutz. cum Orestis manus recenti sanguine stillarent, gladiusque vagina vacuus itidem cruore infectus esset, satis fuisse causæ Pythiæ ut conjiceret eum a recenti cæde ad templum confugisse, ut ne tempus quidem ei suppeteret ad gladium in vagina recondendum. Idque monet pulchre convenire cum Orestis fuga in extrema Choephorarum scena. Quibus inductus rationibus nihil mutandum censet: recte, quantum video.

ψ. 43. ΕΧΟΝΤ'. Comma post ἔχοντ', ad præcedens ξίφος transponit Abresch. ut ξίφος et χεῖρας ab eadem ellipsi τῆς κατὰ pendeant. Post κλάδον comma non agnoscit Schutz.

ψ. 44. ΔΗΝΕΙ. Λίνει Rob.

Ibid. ΜΕΓΙΣΤΩ. Μὲν οἶδ' voluit Arnald. vel potius Hemsterhus. teste Valcken. ad Phœniss. γ. 994. Sed bene monet Abresch. jam præcessisse μὲν ψ. 40. cui sua apodosis ψ. 46. Λήνες αἰώτη *lanæ flore*, h. e. candidissima et subtilissima lana, ex conjectura Schutz. quod tragicum spirat; neque tamen omnino displicet interpretatio qua vulgatam tuetur Wakef. in Notis Varr. Philologg. quamvis repugnet Schutz. quæratque quid in *vitta lanea* potuerit sacerdoti terribile videri; quippe quæ esset hominis miseri, supplicis, ad Apollinis tutelam confugientis insigne, ut misericordiam potius quam timorem ciere possit. Atqui nihil in ipsa vitta terribile inesse docuit ipse Wakefieldus, sed omnia ex terrore Pythiæ in majus adaucta videri, ipsamque vittam laneam, solito majorem, majus solito infortunium, gravioremque calamitatem summumque periculum, quod certe mentem Pythiæ timore aliquo perstringeret, indicare. Vulgatam revocavit Schutz. in edit. 2. Μεγαλίω quod reposuit Herm. nihili est.

ψ. 45. ΑΡΗΤΙ ΜΑΛΛΩ. Hunc versum pro insitio habuit Schutz. Sed nihil istiusmodi ἐπιξηγήσειν nostro familiaris. Adi Stanleium in h. l.

Ibid. ΕΡΩ. Ἐχω voluit Wakef. ut esset sensus, *Hucusque omnia lucubenter teneo*, improbante Schutz. et recte quidem.

ψ. 46. ΠΡΟΣΘΕΝ. Προίθεν Rob.

Ibid. ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΛΟΧΟΣ. Θαυμαστὸς λέχος Ask. D. Θαυμαστῶν λέχος Guelph. Θαυμαστὸν λέχος Ald. Θαυμαστὸς λόχος Rob.

ψ. 47. ΕΥΔΕΙ. Ἄδει Ald. Corrige sodes L. B. errorem in textu et pro ἐκ θρόνοις lege ἐν θρόνοις.

ψ. 49. ΤΥΠΟΙΣ. Versum hic excidisse putat Wakefield. quem sic Scholiastæ vestigiis insistens explere conatur,

Οὐδ' Ἀρπυΐαισι τὰς γὰρ ἐπτερωμένας
Εἶδον πώτ', κ. τ. λ.

Ac de quantitate in Ἀρπυΐαισι sollicitos esse vetat; nec tamen Schutizio omnem curam eximere potuit, qui versum sic potius refictum voluit,

Ἄλλ' εἰδ' ἂν Ἀρπυιαῖσι τὰς γὰρ εὐπτέρους,

Sed quid ab Æschylo scriptum fuerit quis dixerit. Lacunæ signum habent Herm. Schutz. 2. Quæri tamen possit an quicquam desideretur. Terrori Pythiæ apprime convenit oratio paulo turbatior. Post εἶδον si suppleas Γοργόνας γὰρ, omnia bene se habebunt. Gorgonas autem pro Harpyiis dixisse Pythiam admodum probabile est.

ψ. 52. ΒΔΕΛΥΚΤΡΟΠΟΙ. Βδελύκτοποι Ald. Κδελύκτροποι Rob. Comma post μέλαινας δ', habet Wakef.

ψ. 54. ΦΥΣΙΑΜΑΣΙΝ. Commate tantum distinguunt Schutz. Herm.

Ibid. ΛΕΙΒΟΥΣΙ ΔΥΣΦΙΛΗ ΒΙΑΝ. Λείβουσι δυσφολῆ βίαν Rob. qui in suo Codice repererat λείβουσι δυσφολῆ διά. Λείβουσι δυσφιλή γ' ἰδὲ Heath. qui quid sit λείβειν βίαν non assequi poterat.

Ibid. ΒΙΑΝ. Δία Med. Guelph. Ald.

ψ. 56. ΦΕΡΕΙΝ. Φορεῖν voluit Wakefield. qui vertit, *Et vestes quas non decet induere sive res tibi sit cum deorum imaginibus, vel adibus mortalium.* Satis hoc recte, sed in textu nihil mutandum erat, ut vidit Schutz.

ψ. 58. ΟΥ ΔΗ ΤΙΣ ΑΙΑ. Οὐδ' ἦτις αἶα Med. Rob. quæ lectio agnoscitur etiam ab H. Steph. in notis probante item Pauw. ut sit per hyperbaton pro εἰδὲ αἶα ἦτις, ut ψ. 7. δίδωσι δ' ἢ pro ἢ δίδωσι. Sic Abresch. Herm. qui commate tantum distinguit post ὁμιλίας, et ita procul dubio bene procedit oratio. Hermannum sequitur Schutz. 2. Quin et e vulgatis sensus oritur commodus; ἐπεύχεται τρέφουσα idem sonat quod ἐπεύχεται τρέφειν, et ante μεταστένειν, ut monuit Stanleius, subintelligitur ὤσει. Οὐδ' ἦτις γαῖα Guelph. vel εἰ τις si Schutzium audias, idque ipsi probatur, ut ἀπὸ τῆ κοινοῦ ex ὄπωπα repetatur sciendi notio. Οὐδ' εἶτις γαῖα Ald. Οὐ δὲ τι γαῖα Turn. H. Steph.

ψ. 59. ΜΗ ΜΕΤΑΣΤΕΝΕΙΝ ΠΟΝΩΝ. Μὴ μεταστένειν πόνον voluit Arnald. improbante Pauwio, neque injuria. Ipse tamen, cum πόνων non tam a suppresso ἔνεκα regi docet, quam a μετὰ quod disjunctum a στένειν cum Turnebo scriptum vult, mihi parum satisfacit.

ψ. 61. ΑΥΤΩΙ ΜΕΛΕΣΘΩ. Αὐτωμελέσθω Rob. et mox Ἱατρέμαντις.

ψ. 63. ΔΩΜΑΤΩΝ. Satis acute δειμάτων reponendum censet Wakef. collato Soph. Electr. ψ. 635.

— ἀνακτι τῶδ' (Φοίβω) ὅπως λυτρήεις
Εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἂν νῦν ἔχω.

At cum Schutzio facio, qui hanc quidem conjecturam satis ingeniosam esse concedit, nec tamen adeo certam ut in textum sit recipienda. Vulgatam enim nemo negabit sensum fundere pulcherrimum. Si res medicina eget, medicus est, si divinatione, aruspex; si expiatione, is est qui lustrare et purgare valeat, ac

si alias ædes purgare valet, quanto magis suas. At in edit. 2. Wakefieldi emendationem sibi placere confitetur.

ψ. 64. ΠΡΟΔΩΣΩ. Προδύσω Ald. Προδώσο Rob.

ψ. 65. ΚΑΙ ΠΡΟΣΩ Δ'. Καὶ πρόσωθ' Wakef. quod probat Schutz. 1. at in edit. 2. vulgatam recepit. Καὶ † πρόσω δ' Pors. 2. Malim certe καὶ πρόσωθ', *ulterius quamvis*, h. e. *quamvis procul*, ut sit sensus totius loci, *tibi semper adstabo*, neque unquam tui curam non habebō, sive prope adsim sive longius abfuero.

ψ. 66. ΠΕΠΩΝ. Γε. πρίπων Ask. D. et sic videtur scriptum fuisse in Guelph. pro ἰχθροῖσι, ἰχθροῖς dedit Ald.

ψ. 67. ΑΛΟΥΣΑΣ. Εἰλέσας Rob. errore satis obvio in Codd. MSSstis.

ψ. 68. ΠΕΣΟΥΣΑΙ Δ' ΑΙ ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΟΙ. Πεπῶσαι δ' αἱ κατόπτυσοι Ald. Πεσῶνται γ' Wakef. omnibus ab ὑπνῷ ad ὄλυμπῶν parenthesi inclusis, ut sit sensus, *Nunc quidem somno devinciuntur; (sint enim odiosa licet et feroces, labuntur utique aliquoties in somnum defatigata) tu vero ne cesses fugere.* Διφῶσι δέ σ' Schutz. 1. quod ut alia taceam metrum jugulat. Idem in edit. 2. legendum conjicit σ' ἐλῶσι collatis ψ. 74. et seq. aut πονῶσι, *lassæ sunt ex itinere*, collato ψ. 124. ubi ὑπνος et πόνος junguntur. Aliquid vitii subesse in vulgatis crediderim, cum constructio sit impedita, immo et durissima. An forte præcedens ἀλέσας librario fraudi fuit, ut hic πεσῶσαι scriberet pro eo quod revera scriptum erat, quicquid illud fuerit, πονῶσι vel πινῶσι vel tale quiddam.

Ibid. ΚΟΡΑΙ, ΓΡΑΪΑΙ, κ. τ. λ. Pauwius distinguit κόραι, Γραῖαι παλαιαί, παῖδες, αἶς, κ. τ. λ. affirmans Græcos dixisse γέρον παλαιός, γραῖα παλαιά, propter emphasin, at illa κοραὶ γραῖαι, παλαιαὶ παῖδες nimis esse sibi synonyma. Stanleii distinctionem sequitur Abresch. Rectius Heath. vulgatæ rationi favet. Et sic Wakef. quamvis κόραι γραῖαι eadem ratione jungi posse monuerit qua παῖδες ἄπαιδες, ψ. 1056.

ψ. 71. ΕΠΕΙ. Ἐπὶ Guelph. Ald. Turn.

ψ. 74. ΓΕΝΗ. Γένε voluit Schutz. 1. ob præcedens φεῦγε, et πρόσκαμνε quod sequitur. Sed quidni poeta studio variaverit? Et in edit. 2. vulgatam retinuit.

ψ. 75. ΕΛΩΣΙ. Ἐλῶσι Ald. Herm. perperam, cum sit pro ἐλάουσι. Hæc deinceps ad πόλεις, ψ. 78. parenthesi includit Wakef. et certe interjiciuntur.

ψ. 76. ΒΕΒΩΤ' ΑΝΑΤΕΙ. Alii βεβῶντ' ἂν αἰεὶ sed ἀνατεῖ, quod ψ. 59. habuimus, Scholiastes quoque agnoscit. Illud autem βεβῶντα non placet; et crediderim legendum aut βεβῶτα, aut βεβῶντα. H. STEPH. Βεβῶντ' ἂν αἰεὶ Med. Ask. D. Rob. Βεβῶτ' ἂν αἰεὶ Guelph. Ald. Βεβῶντ' ἀνατεῖ Turn. H. Steph. Ἄν αἰεὶ etiam Pauw. quo venuste exprimi errores sibi succedentes et continuos putat. Sic Heath. Totus hic versus mihi videtur rejiciendus, non tam quod eum Æschylo indignum credam (habet enim colorem quendam Æschyleum) sed quod sensum et ordinem grammaticum quam maxime turbet, ut aliunde in-

vectum credam. Quid enim est illud βεβῶτ' ἀνατεί? pro quo, si omnino retinendus sit hic versiculus saltem legerim ἐν ἄταις *cum damno, cum noxa* vel ἀν' αὐτὴν και πλ. χθ. Neque vero illi accusativi τὴν πλανοσιβῆ χθόνα nimis placent. Nihil hic exprimitur quod non melius ac clarius hoc versiculo sublato expressum fuerit.

γ. 77. ΠΟΝΤΟΝ. Πόντος Med. Guelph. Ald. Rob.

γ. 79. ΠΟΝΟΝ. Vulgatam interpretatur Schutz. *laborem fallere* seu *delinire*; ita ut Apollo Orestem hortetur, *ne ante tempus defatigetur quiete aliqua sibi concessa itineris laborem leniturus*. Quærit tamen an potius scribendum fuerit πλόνον, ut βυκολεῖσθαι πλόνον sit *longo itinere oberrare*, qualis est notio compositi ἀποβυκολεῖσθαι. At in edit. 2. recte nihil mutavit.

Ibid. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΠΟΤΙ ΠΤΟΛΙΝ. In Cod. Rob. scriptum fuit, ποτὶ πτόλιν Πάλλωδος.

γ. 80. ΙΖΟΥ. Ἐξ Turn. ut et monet H. Steph. in Notis.

γ. 85. ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΕΙΝ. In Cod. Rob. scriptum fuit τὸ μὴ δοκεῖν.

γ. 86. ΕΠΙΣΤΑ. Ἐπίση Heath. ne sit Dorismus. Pro ἐπίστα rectius certe Pors. ἐπίστα.

Ibid. ΜΗ ΜΕΛΕΙΝ. Μὴ μελεῖν Ald. Rob.

Ibid. ΜΑΘΕ. Comma tantum post μάθε adhibuit Wakef. ut ab eo regeretur ποιεῖν in versu seq. quod tamen ipse mox concedit pro imperativo poni posse.

γ. 92. ΕΚ ΝΟΜΩΝ. Ἐκνόμων conjunctim Guelph. Ἐκνέμων Heath. munus Mercurii respiciens ut iter aliquo jubente incipientibus comitem se præberet. Cf. Π. Ω'. 334. et seq. 460. et seq. Itaque vertit, *Jupiter quidem munus hoc tibi tribuens in honore habet quod mortalibus itinera faustis auspiciis gubernas*. Heathii conjecturam amplectitur Schutz. at melius sic vertit: *Jupiter nimirum qui hoc tibi venerandum munus tribuit, ipse te colit, bona cum fortuna proficiscentem, ut te hominibus ducem et comitem profitearis*. Ἐκνέμων item Herm. At nos alia omnia docemus in Notis Varr. Philologg.

II.

γ. 95. ὙΦ' ὙΜΩΝ. Ὑφ' ὕμνων Pors. 2. An errore typ. an eo sensu quo ὕμνεῖν Sept. Theb. γ. 7. ? prius crediderim.

Ibid. ΩΔ' ΑΠΗΤΙΜΑΣΜΕΝΗ. Huic versui præfixa est syllaba ΕΙΔ. in omnibus editionibus, et in nonnullis etiam libris scriptis. Qui error nescio quo modo fefellit oculos meos inter excudendum hunc librum. Esse autem errorem patet; quum ab eadem persona proferri necesse sit omnia quæ sunt ab hoc versu Εὔδοιτ' ἄν, usque ad illum Ὅναρ γὰρ ἡμᾶς νῦν κλυταίμνηστρα καλῶ. Loquitur enim hic κλυταίμνηστρας εἰδῶλον, ut etiam in Persis Δαρείω εἰδῶλον. Sed quum reperissent quidam præfixas eidem versui duas syllabas ΚΛ. ΕΙΔ. existimarunt esse primas syllabas nominum duarum personarum; propterea non uni eas versui præfigere voluerunt, sed diversis. Rectius autem fortasse, etiam in

sequentibus locis, ubi est tantum ΚΛ. notaretur, ut hic, ΚΛ. ΕΙΔ. quanquam in Persis id observatum non fuit, ubi quum non Δαρείος loquatur sed Δαρείε εἶδωλον, notatur duntaxat ΔΑ. Η. ΣΤΕΡΗ.

Ibid. ΑΠΗΤΙΜΑΣΜΕΝΗ. Ad Marg. Ask. scriptum est ᾧδε προσφελυμένη. Cf. Prometh. Vinc. γ. 427. Obiter moneo digamma apud tragicos locum plane non habere.

γ. 96. ΑΛΛΟΙΣΙΝ ΕΝ ΝΕΚΡΟΙΣΙΝ. Plenius distinguit post νεκροῖσιν Pauw. recte, sic enim seqq. melius inter se cohærent. Pauwium sequitur Heath. qui mox etiam pro μὲν, μὴν legit, h. e. Agamemnonem. Sed illud μὲν ad sequens δὲ post παθεῖσα refert Schutz. ut nihil mutato opus sit.

Ibid. ΩΣ ΜΕΝ ΕΚΤΑΝΟΝ. Eleganter Wakef. ᾧν μὲν ἔκτανον, quorum interfecerim, Agamemnonem intelligens, de quo, quamvis solo, pluralem usurpat numerum, figura notissima, ut mox de Oreste προσίκτορες. Wakefieldum sequuntur Herm. Schutz. 2.

γ. 98. ΑΛΩΜΑΙ. Ἄλωμαι Ald. Mox πρὲνέπω Herm. Schutz. 2.

γ. 100. ΠΑΘΟΥΣΑ. Cur nemini suspectus hic versus esse debeat, docuimus in Phœniss. Euripidis; geminum quidem usurpabit idem Æschylus proxima fabula. CANTER.

γ. 102. ΧΕΡΩΝ. Χειρῶν Guelph. Ald.

γ. 103. ΚΑΡΔΙΑΣ. Καρδία Guelph. Rob. καρδία Pears. Bentl. Abresch. Schutz. Pauwius, quanquam non negat καρδίας a suppresso κατὰ regi posse, mavult tamen, Robortelli vestigiis insistens totum versum sic legere, Ὄρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδία σέθεν, ut sit indicativus ὄρα pro imperativo ὄρα. Mihi tamen præstare videtur imperativus, et sic etiam leniori mutatione sensui abunde satisfactum erit, legendo καρδία. Cum Pauwio faciunt Heath. Wakef. Hunc et duos proxime sequentes versiculos ex alia forte tragœdia Æschyli in hanc invectos esse censet Schutz. 1. cum iis sublatis nihil desideraretur, immo melius cohærent reliqua, et ipsi salebras quasdam non satis expeditas habeant. Sed hoc neutiquam concedam viro cl. Neque ulla est difficultas modo καρδία legas et ἀπρόσκοπος passive accipias pro eo quod provideri nequit. Tum enim hic erit loci sensus, *Respice autem corde tuo*, h. e. tecum reputa, hæc mea vulnera quorum pœna est exigenda; hoc autem vel dormiens facias licet, *Animus enim dormientium aciem habet acutiorem, interdiu autem fatum hominum provideri nequit*, quamquam in somnis multa provideri soleant: et cum hæc facultas hominibus etiam dormientibus contigerit, quanto magis deabus. Ὄρατε πληγὰς τάσδε καρδίας ἔθεν Herm. Schutz. 2. Ὄρα δὲ πληγὰς τάσδε, καρδία, σέθεν Pors.

Ibid. ΣΕΘΕΝ. Videtur scribendum ἔθεν, quod pro ἐμέθεν ponatur, quemadmodum idem pro σέθεν quodam loco posuit Theocritus. Qua de re tota vide Nov. Lect. V. 13. CANTER.

γ. 104. ΟΜΜΑΣΙΝ. Ὀμμασι Guelph. Ald. Rob. Turn. et sic Wakef. ut semper; ante λ produci posse existimans. Cf. γ. 12. Hanc autem variationem ex edit. Wakef. ne toties idem ingerendo fastidium creem, in posterum prætermittam.

γ. 105. ΜΟΙΡ' ΑΠΡΟΣΚΟΠΟΣ. Μοῖρα πρόσκοπος Med. Ald. Μοῖρα πρόσκοπτος Rob. Μοῖρ' ἀπρόσκοπος Wakef. Μοῖρα πρόσκοπος Pors. 2. an pro eo quod πρόσκόπτειν solet, an potius ita accipiendum ut et dormientibus et interdium fatum mortalium Eumenidibus observari innuatur?

γ. 106. ΕΛΕΙΞΑΤΕ. Ἐλέξατε Guelph.

γ. 106. ΝΗΦΑΛΙΑ. Νιφάλια Guelph. Ald.

γ. 108. ΝΥΚΤΙΣΕΜΝΑ. Νυκτὶ σεμνὰ Guelph. Ald. Rob. quod mavult Pears. Sed dignitatem addit vox composita. At disjunctim Pors.

γ. 109. ΕΘΥΟΝ. Εὔθυον Ald. Commate post ἔθυον distinguit Wakef. satis bene. Μοχ ὄραν Guelph.

γ. 111. Ο Δ' ΕΞΑΛΥΞΑΣ. In Cod. Rob. scriptum fuit ὀδιξάλεξας.

Ibid. ΝΕΒΡΟΥ ΔΙΚΗΝ. Νεκρῶ δίκην Guelph. Turn. β scil. et κ in MSS'tis sæpe confunduntur. Νεκρῶ δίκειν Ald. Coli signum post δίκην habet Wakef.

γ. 112. ΑΡΚΥΣΤΑΤΩΝ. Alii ἀρκυσμάτων. Melius ἀρκυσότων quo nomine et Sophocles utitur. Æschylus autem γ. 147. pro eodem dicit ἀρκύς. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἀρκυσμάτων Ask. D. Guelph. Rob. Ἀρκισμάτων Ald.

γ. 113. ΩΡΟΥΣΕΝ. Ὠρῶσεν err. typ. Turn.

Ibid. ΕΓΚΑΤΙΛΛΩΨΑΣ. Ἐγκατιλλώψας Ald. Rob.

γ. 114. ΑΚΟΥΣΑΘ'. Ἠκέσαθ' Pauw. ut nihil sit ambiguum. Immo, nihil est ambiguum, nam ἀκέσαθ' non potest non esse imperativus, quamvis augmentum negligi posse dixerit Abresch. Valckenarii tamen ad Phœniss. γ. 856. haud immemor. Res jam satis extra controversiam est augmentum abjici non posse. Sed hoc notissimum. Unum addiderim, iniquior forte quibusdam videatur Valcken. l. c. in Dawesium; at quamvis Dawesio contigerit ingenium subtile, sagax, acutissimum, non tamen eum in ipsis Græcis scriptoribus exceptis Homero et Aristophane valde versatum dixerim, recentiores forte criticos contempserat. Neque hoc dico ut de præclaris ejus meritis quid detrahā, quæ nescio an sic elucescant clariora, sed ut Valckenarium, quem in his literis omnes regnare consentiunt, invidiæ vel malignæ laudationis crimine absolvam. Erat enim ille vir omnibus doctrinæ et humanitatis dotibus ornatissimus. Atque hæc obiter; nunc ad Æschylum redeo. Mihi sufficit hic lectio vulgata, sed locum pulchre refinxit Wakef. legendo Ἠκέσαθ' ὧν ἔλεξα, cum interrogatione post ψυχῆς. Quia nihil de anima sua dixerat Clytæmnestra, gratiam se initurum apud Æschyli lectores sperabat Schutz. sic emendando,

Ἠκέσαθ' ὧν ἔλεξα· τῆσδε μὴ πέρῃ
Ψυχῆς φρονήσατ' ὧ κατὰ χθονὸς θεαί.

Audite quæ dixi: nolite hanc animam (h. e. me, δικτικῶ;) contemnere O Deæ subterraneæ. Quod ferri potest, sed cum alteram suam emendationem nobis propinavit vir cl., ipsis, credo,

Eumenidibus altius dormitavit, ellam tibi L. B. si tmesi in priore emendatione minus delecteris,

Ἀκούσαθ' ὧν ἔλεξα· τῆσδε μὴ ψυχῆς
Περιφρονήσατ', ὧ κατὰ χθονὸς θεαί.

En senarium, quem pro sua venditaret ipse Clericus. Priorem Schutzii emendationem amplectitur Herm.

ψ. 115. ΚΑΤΑ ΧΘΟΝΟΣ. Καταχθονὸς Ald.

ψ. 117. ΜΥΓΜΟΣ. Vox μυγμός, ut et ὠγμός extra versum pronuntiat, ut etiam interjectiones nonnunquam in omnibus Tragicis atque etiam Comicis; interdum et alia verba integra: quæ tamen si quis inter κῶλα malit referre, non impediam. Cæterum quemadmodum hic μυγμός et ὠγμός Chorus dicit, sic apud Aristophanem Acharnensibus ἀγανεύει et ἐπινεύει ponit Dicæopolis. CANTER. De μυγμός et ὠγμός recte Stanl. nihilque apertius si modo intelligas Scholiastæ παρεπιγραφήν, quam omnes intelligunt aut intelligere possunt, ex interpretibus Comici antiquis. PAUW. Unum addam, has παρεπιγραφὰς in numerum versiculorum non referendos esse, easque recte prætermisisse Schutzium.

ψ. 118. ΑΝΗΡ. Ἀνῆρ Pors. Ὁνῆρ Herm. Schutz. 2. minus bene.

ψ. 119. ΦΙΛΟΙΣ. Φίλοι γὰρ εἰσὶν, ἐκ ἐμοῖ, προσίκτορος Schutz. 1. quæ vertit, *Sunt enim Dii amici ejus supplicis*, s. eum supplicem recepturi, *iidemque mihi haud amici*; quique adeo vel mei odio ducti eum adversus me defendent. Et sic in edit. 2. nisi quod προσίκτορες, quo sensu nescio, et ipse priorem suam emendationem ibi etiam prætulit, quæ mihi tamen durissima videtur, ut potius in interpretatione quam attuli ad Notas Varr. Philologg. acquiescam. Hunc versum AP. assignat Rob.

ψ. 123. ΩΓΜΟΣ. Μωγμός Med. forte μυγμός inquit Salvin. Μυγμός Guelph. Ald. Turn. Ὄγμος et ὠζεις Rob.

ψ. 124. ΟΖΕΙΣ, ΤΙΠΝΩΣΣΕΙΣ. Utrumque cum interrogatione legunt Herm. Schutz. 2. rectius.

ψ. 125. ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ. Πέπρωται Bentl. quod et Stanl. idque verius crediderim. Vulgatam vero tuetur Pauw. Sed et præclara est emendatio Wakefieldi, τέτακται, quam confirmat ex ψ. 71. 208. 642. et e Schol. glossa, τί ἔν μάλλεις τὸ σὸν ἔργον ἀνύει, q. d. *Si hoc officii tibi sit impositum, quid cessas exsequi?* Πέπρωται præfert Schutz. coll. Prometh. Vinct. ψ. 518. Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν αἰὲ κρατεῖν;

ψ. 128. ΕΞΕΚΗΡΑΝΑΝ. Ἐξεκράαναν Ask. D.

ψ. 130. ΛΑΒΕ. Iamb. dim. cat. PAUW. Commodum Iambum constituit Pauw. Potius dixerim Asynartet. e Dochm. et Antispasto ultima in postremo λάβε ante φράζω producta, vel Ion. min. dim. acat. si corripas. Sed nescio an diligenter numeros servaverit poeta in hoc versiculo, qui potius de industria in-composite scriptus fuisse videtur, ut Choro dormienti magis

conveniret. Qui in hac re sunt valde diligentes si unum λάβε excludant habebunt Iamb. hemihol. si alterum quoque, Dochmium. Ipse tamen nihil muto.

Ibid. ΦΡΑΖΟΥ. Δράσσει cogitavit Wakef. quod nec ipse quidem valde probavit.

ψ. 131. ΚΛΑΓΓΑΙΝΕΙΣ Δ'. Κλαγγάνεις δ' Wakef. et mox ἄ περι et ἄ ποτ' disjunctim. Κλαγγαίνεις θ' Scal. ad Varron. p. 46.

ψ. 132. ΟΥΠΟΤ' ΕΚΛΙΠΩΝ. Οὔπω τ' ἐκλιπὼν Rob.

Ibid. ΠΟΝΟΥ. Ἄγρας mavult Schutz. 1. ob sequens πόνος et morem scriptorum qui quum de canum somniis scribunt semper fere *prædæ* aut *feræ* quam persequuntur mentionem faciunt. Importuna est emendatio ista cujus causam etiam adfert exilem et longissime petitam. At in edit. 2. rescribit πόρεν.

ψ. 134. ΑΓΝΟΗΣΗΣ. Ἀγνοήσεις Ask. D.

Ibid. ΜΑΛΘΑΧΘΕΙΣ' ΥΠΙΝΩ. Μαλαχθεῖς' ὑπνω Rob. qui ex his duabus vocibus versum integrum constituit. Mox ὀνειδέσιν Guelph. Rob. Ὀνειδέσιν Ald.

ψ. 136. ΣΩΦΡΟΣΙΝ. Σώφροσι, suo more, contra metrum Wakef.

ψ. 137. ΟΙΔ'. Σὺ δ' Pears. Pors. Ἦδ' Scal. teste Abresch. Totum locum sic legit Pauw.

Τὸ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπερίσασα, τῷ
Ἄτμῳ κατισχναίνουσα μηδύος σποράν,
Ἔπε, κ. τ. λ.

Per μηδύος σποράν autem, Orestem intelligit, quem *ventris sui fructum*, vel etiam πόρεν, *ventris sui juvenum* a Clytæmnestra dictum vult. Si ἔδδὲ verum sit, Abresch. legendum putat ἀπερίσασα (quod antiquitus forte scriptum fuerit πνεῦμα ἰπερίσασα) ac comma post ἄτμῳ ponendum, ut vertatur, *Tu vero aucto igne intestino et in visceribus ejus ex matris cæde jam incenso ac sæviente, persequere, defatiga, eumque marcescere fac altera, seu secunda persecutione.* Mira est autem interpretatio Heathii, qui τῷ pro τινὶ positum judicat, deinde pro περι, πάρε, legit, ac vertit, *Neque postquam procellam sanguineam alicui adflaveris deinde eam remittas, vapore ex intestinis anhelante debilitans.* Subdit vir cl. "Ex tali scilicet vapore veterum Eumenidibus obortum existimasse censenda est Clytæmnestra." Wakef. vero sic legit,

Σὲ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπερίσασά τῷ,
Ἄτμῳ κατισχναίνουσα, μηδύος περι.
Ἔπε, κ. τ. λ.

Illud σῆ autem defendit ex Aristoph. Vesp. ψ. 208.

Οἱμοι κακοδαίμων· σῆθος ἀνὴρ γίγνεται.
Ἐκπτήσεται· πῆ πῆ ἴσι μοι τὸ δίκτυον;
Σῆ, σῆ· πάλιν σῆ.

Et Hesych. Σῆ· ἰέ· τρέχε, ὄρμα. Item Sept. Theb. ψ. 31. —σῆσθε σὺν παντευχίᾳ. Deinde μηδύος περι exegitικῶς accipit ad vocem ἄτμῳ,

vapore tuo, igne ventris scilicet. Alia placent Schutzio sic emendant,

Τὸ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπερίσασα τῷδ',
Ἄτμῳ κατισχραίνεσα, κ. τ. λ.

Quæ vertit, *Et sanguineum tuum halitum afflans* illi, fugitivo Oresti, *spirituque, ventris astu eum tabefaciens*, &c. At in edit. 2. Σὺ δ' habet. Certe nec plane displicent emendationes Wakef. nec Schutz. 1. Sed illud σὺ, præsertim adjuncto δὲ, nescio quid coacti habet, quod emendatorem omnibus modis se torquentem magis quam poetam indicat; et fateor illud τῷ, utcunque ceperis, mihi parum satisfacere. Saltem pro τινὶ positum dicerem, sed ne sic quidem placet. Sin τῷδ' legas, id etiam suis laborat incommodis. Nam ut Apostrophum taceam, qui vix tolerabilis est, τῷδ' alio laborat incommodo, quod δεικτικῶς accipi debeat, at Orestes jam γ. 93. ex scena excesserat. Au forte legendum,

Οὐδ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἀπερίσασά πω
Ἄτμῳ κατισχραίνεσα, νηδύος πυρὶ,
Ἔπευ, κ. τ. λ.

Neque sanguineum spiritum incassum alicubi efflans, &c. Mox ἐπερήσασα Turn.

γ. 138. ΑΤΜΩ. Ἄτμῳ Herm. Schutz. 2. Mox κατισχραίνεσα Ald. quam verbi formam prætulit Pors. ad Orest. γ. 292. quamvis hic loci vulgatam non mutaverit.

Ibid. ΝΗΔΥΟΣ ΠΥΡΙ. Optime docuit Wakef. hæc ad ἀτμῳ per epexegetin apponi.

γ. 139. ΕΠΟΥ ΜΑΡΑΙΝΕ. Μάραϊν' ἐπιετα G. ad Marg. Ask. Ἔπευ, μαραίνε Bentl.

γ. 140. ΕΓΕΙΡ'. Personarum nomina sic apponi vult Pauw.

ΗΜΙΧ. Ἔγειρ' ἔγειρε —
ΗΜΙΧ. Εὔδει; ἀνίστω —
ΗΜΙΧ. Ἴθ', ἰθ'.
ΗΜΙΧ. Ἦ πολλά —
ΧΟ. Ἐπάθομεν, κ. τ. λ.

Wakefieldus vero censet Choragum, seu Furiarum maximam, et reliquas inter se colloqui, has cum pluralis, illam, cum singularis numeri verba adhibentur. Absurdissima quidem est Pauwii ratio, qui sic alterum semichorum ab altero excitatum fingit, Wakefieldii autem minus necessaria.

γ. 141. ΚΑΠΟΛΑΚΤΙΣΑΣ'. Κ'απολάκτισας Guelph. Ald.

γ. 142. ΙΔΩΜΕΘ'. Εἰδόμεθ' Med. Εἰδάμεθ' Ask. D. Ald. Rob. Minus placet quod mox dat Wakef. τὸ τῷδε φροίμει hoc *incepta persecutionis*, h. e. hæc *incepta persecutio*. Vide Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΦΡΟΙΜΙΟΥ. φροίμει voluit Pauw. ut esset sensus,

Videamus an custodia se recte habeat. Heathio autem φροίμῃ non referendum videtur ad ea quæ Chorus modo ediderat, sed ad exclamationes illas ἔπεθ, μάρανε, quibus e somno eam excitaverat tandem Clytæmnestra. Cf. γ. 155. et seqq. Itaque nihil immutandum.

γ. 143. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Antispast. trim. brachyc. cum Antispasto quinquesyllabo, ἰὲ ἰὲ πο: ε ante, corripitur. In antithetico est Antispastus quadrisyllabus, et syzygia Iamb. ἐξάσημος, quæ hic ἐπτάσημος. 2. Iamb. trim. acat. 3. Troch. trim. acat. 4. Antispast. Dochm. 5. Iamb. trim. acat. 6. Period. διπλῆς. Syzygia Trochaica ἐπτάσημος stat inter Iambos. De Antistrophicis 3, 4. vide suo loco. ΠΑΥΩ. 1. Asynartet. e Dochm. 3. Asynartet. e Dochm. vide suo loco. 6. Asynartet. ex Iamb. penthem. et Dochm. ΗΕΑΤΗ.

Ibid. ΙΟΥ, ΙΟΥ. Distinctiones sublatas mavult Pauw. ut certius corripiatur diphthongus ante vocalem.

γ. 144. Η ΠΟΛΛΑ. Hunc versum parenthesi includendum esse censet Schutz.

γ. 145. ΔΥΣΑΧΘΕΣ Ω ΠΟΠΟΙ. Δυσαχθῆς ὦ πόποι Rob. Pors. 2. Δυσαχθῆς πόποι metri gratia Heath. Herm. Schutz. 2. Sed præstat δυσαχθῆς ὦ πόποι, quidni enim a δὺς et ἄχος formetur δυσαχθῆς, ut a δὺς et ἄχθος δυσαχθῆς. Neque hæc prætervidit ipse Botheus.

γ. 147. ΑΡΚΥΩΝ. Ἀρῦων Turn. errore typ. Μοχ οἴχεται θ' ὁ θῆρ, quod voluit Abresch. auribus est ingrattissimum.

γ. 148. ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ'. Κρατηθεῖσα Guelph. Ald. Rob.

γ. 149. ΔΙΟΣ. Nihil exigit ut Δίος γ' cum Heathio reponas, nullum enim fulcrum requirit Dochmiaci syllaba finalis; sed Heathius profecto noctem patitur lugentis amicum Pelidæ, nisi in singulos tragicorum versiculos intrudat γέ.

γ. 150. ΚΑΘΙΠΠΑΣΩ. Καθισπάσω Ask. D. Pro γράϊας, δραϊας dedit Rob. errore orto a præcedente δέ.

γ. 151. ΑΘΕΟΝ. "Ἀθειον epenthesi minus frequenti sed bona, ut ἄθεισμον non necesse fuerit reponere," Pauw. metri sui gratia.

γ. 152. ΤΟΚΕΥΣΙ. Τοκεῦσιν Marg. Ask. Guelph. Ald. Rob. Arnald. Pauw. Heath. Herm. Schutz. 2. ut metra metris accurate respondeant, quod forte melius, si commode, ut hic, fieri possit. Alias Penth. Iamb. Dochmio opponi notissimum est.

γ. 153. ΜΗΤΡΑΛΟΙΑΝ Δ'. Μητραλοῖαν γ', commate hic et post ἐξέλεψας posito, ex certissima, ut sibi videbatur, conjectura Wakefield. Sic enim accendi orationem putabat. Quæ mihi tamen ferventior videtur si δὲ retineas, modo post μικρόν paulo plenius distinguas, quod fecit Herm. Sic enim accisas habes sententias, quas irati frequentare solent.

γ. 155. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Iamb. trim. acat. 2. Antispast. dim. hyperc. 3. Troch. penthem. constat apertius ex antithetico, quem vide suo loco. 4. Iamb. dim. brachyc. junge antitheticum. 5. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. troch. vide suo loco. 6. Pæon. dim. acat. ex Creticis. 7. Iamb.

dim. acat. de opposito vide suo loco. PAUW. 3. Dochr̄.
HEATH. 2. Asynartet. e Dochr̄mio et Antispasto.

ψ. 157. ΜΕΣΟΛΑΒΕΙ ΚΕΝΤΡΩ. Desideratur hic versus in Ask. D. Μετολαβεῖ κέντρῳ Ald. Commate tantum distinguit Abresch. ut et Heath. qui monet hanc distinguendi rationem omnino exigere dativum ἐμοὶ verbo ἔτυψεν additum, cujus aliter minus recte procedit constructio. At quis non videt ἐμοὶ pendere a μολόν, et ad ἔτυψεν, με subaudiri? Μεσοβαλεῖ κέντρῳ mavult Wakef. qui inter μεσοβαλῆς et μεσολαβῆς hic discrimen ponit, ut hoc sit, *cursum intercipiens, propositum rumpens*; illud, *medium corpus feriens*. Sed utrumque significare potest, *id quod medium aliquem arripit s. occupat*, itaque perinde est. Commate post κέντρῳ, puncto τελείῳ post λόβον distinguit Schutz. sublato eodem post δαμίε. Recte, ut mihi videtur, sic enim omnia decurrunt in hac Strophā nullo negotio. Sic Herm. qui hunc et sequentem versiculum in unum conjungit, ut et Schutz. 2. Tutius forte locum utriusque mutasset, unde æque clara est constructio in Strophā, in Antistrophā multo clarior; tum quod φονολιβῆ θρόνον propius accedit ad γᾶς ὀμφαλόν cui per exegesis apponitur, tum quia sententia minus abrupte inchoatur a περὶ πόδα περὶ κάρπη, quam ab istis accusativis.

ψ. 159. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Πάρεστι Guelph. Ald. Rob. Turn. Pauw. Heath. Wakef. Schutz. recte, sic exigente metro.

ψ. 160. ΔΑΙΟΥ. Δάιον Ask. D. Commate tantum post δαμίε distinguit Pauw. (quod fecit etiam Stanl. in curis secundis) ut a παρὰ regatur in πάρεστι, et versus sequens pendeat a præcedentibus. Sic etiam Heath. qui vertit, *Idem mihi sentire videor ac si a carnifice flagellifero inimico gravem, pergravem cruciatum sustinerem*; ut πάρεστιν ἔχειν idem valeat ac ἐκ τῶν παρόντων ἔχω. Recte. Pro δαμίε Schutz. θυμικῶ repostum voluit, ita scilicet existimans melius servatam iri metaphoram aurigæ quam spectat vox μασικτορος. Sed hoc est argutari.

ψ. 161. ΒΑΡΥ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΡΥ. Desideratur hic versus in Ask. D. Articulus deest in Rob. Totum locum sic legit Wakef. βαρὺ τι, περιβαρῦ, κρῆος ἔχειν, *Præsens est ut gravissimum aliquid tortoris corpus meum assequatur*. At ipse mox hujus emendationis sentiens incommodum, nihil mutatum voluit nisi βαρὺ τὸ in βαρὺ τι, recte illud quidem. Τὸ etiam Schutz. qui vel βαρὺ τι περιπιντὸς κρῆος ἔχειν, si in ullo codice reperiretur, melius existimat. Sed ipse sibi nimis licenter conjecturæ indulgisse visus est. Immo, nihil mutandum nisi τὸ in τί. Τὸ etiam Herm.

ψ. 163. ΚΡΑΤΟΥΝΤΕΣ. Desideratur hic versus in Ask. D. Ad finem versus plene distinguunt Pauw. Heath. Schutz. Pors. Herm. sic exigente sensu.

ψ. 164. ΦΟΝΟΛΕΙΒΗ. Φονολιβῆ Marg. Ask. Arnald. Pauw. Heath. Schutz. Pors. Herm. qui hunc et seq. versiculum in unum conjungit. Sic Schutz. 2. Satis recte monet Pauwius absurdum esse quod hic dicit Arnald. primam in θρόνον produci. Nescio

an forte legendum φονολιβῆ θ' ὄλον. Unum addam, si rationem nostram sequare, quam vide ad γ. 157., plus etiam lucis huic loci accessorum si post θρόνον, πάρεσι et ὀμφαλον, virgulas apponas.

γ. 167. ΠΡΟΣΔΡΑΚΕΙΝ. Et hic etiam versus desideratur in Ask. D. Πρὸς δρακεῖν Ald.

γ. 168. ΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Malim ὀρόμενον. CANTER. Αἰρέμιον Ald. Totum locum sic legendum proponit Pauw.

Προσδρακεῖν αἱμάτων
Βλοσυρὸν ῥέομενον ἄγος ἔχειν.

Ut προσδρακεῖν ἔχειν scriptum sit ἀσυνδέτως pro προσδρακεῖν καὶ ἔχειν. Vel sic etiam,

Προσδρακεῖν αἱμάτων
Βλοσυρὸν ῥέομενον ἄγος ἔχει.

Addit etiam si versum antitheticum pro Troch. dim. acat. habere velis, εϋ κρυ sumpto pro Trochæo et postremo correpto, hunc etiam versum pro Trochæo dim. cat. cum spondeo in secundo loco haberi posse (*posse!*) absque ulla mutatione. Ἀράμενον aut ἀράμενον, h. e. ἀράμενον ὀφθαλμὸν, ut forte voluit Schol. Abreschio placet, Ἀράμενον item Heath. qui ad ἔχειν subintelligit ὄψε, deinde sic vertit, *Piaculum horrendum sanguinum in se recipientem.* Totum locum sic refinxit Wakef.

Φονολιβῆ θρόμβον
Περὶ πόδα, περὶ κέρα,
Πάρεσι γὰς ὀμφαλὸν
Προσδρακεῖν αἱμάτων
Βλοσυρὸν ὀρόμενον ἄγος ἔχειν.

Videre est meram guttam, cæde stillantem a capite ad pedes, (Orestem scil. γ. 42.) terribile piaculum sanguinis, violenter irruens, occupare telluris umbelicum. Ἀράμενον Schutz. qui jungit, Πάρεσι [προσδρακεῖν S. B.] γὰς ὀμφαλὸν, φονολιβῆ θρόνον περὶ πόδα, περὶ κέρα, βλοσυρὸν ἄγος ἔχειν, ἀράμενον scil. αὐτό. *Jam licet intueri thronum summum ab imo sanguine stillantem, terræ umbelicum terribili cædis piaculo, quod ipse suscepit, pollutum.* Ἀράμενον item Herm. Malim cum Cantero ὀρόμενον, sed ad sensum parum interest, et constructionem indicavit Schutz.

γ. 169. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Iamb. trim. acat. 2. Troch. penthem. 3. Choriamb. dim. acat. 4. Asynartet. e penth. Troch. 5. Antispast. dim. hyperc. De opposito vide suo loco. PAUW. 2. Dochm. HEATH. 4. Asynartet. e Dochm. 5. Asynartet. e Dochm. et syzyg. Iamb.

Ibid. ΜΑΝΤΙ, ΣΩ. Vulgatam, contra Stanleium, tuetur Pauw. Μάντι hic posito, ut supra παῖ Διός. Sed μαντικὸν tuetur Heath. Μάντις ὦ Wakef. Μάντις ὦν Schutz. ut supra ὦν θεός, quod quin verum sit nullus dubito. Sic Pors. Herm.

γ. 178. ΕΧΡΑΝΑΣ Τ'. Ἐχρανά τ' Guelph. Ald. ubi etiam μυκὸν

pro *μυχὸν* scribitur. "Εχρανᾶς Turn. omisso τ'. "Εχρανᾶς' Ροι "Εχρανᾶς γ' Pears. Wakef. Vulgatam tuetur Schutz. ob sequens κάμοι, ut Apollo primam *sibi* injuriam fecisse videatur, templum polluendo, deinde vero *Eumenidibus* quoque molestiam creasse dicatur. Sed ipse aliter in edit. 2. Abest τ' a Pors. Recte. "Εχρανᾶτ' Herm. ut nulla sit Personarum mutatio; sed ista forte enallage fervorem addit orationi, nec quicquam mutarem modo tollatur τ'.

ψ. 172. ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ. Παρὰ νόμον Rob. Abresch.

Ibid. ΒΡΕΤΕΑ. Βρότεια Med. Guelph. Ald. Rob. Unde totum locum optime sic legit Abresch. Παρὰ νόμον θεῶν βρότεια μὲν τίων. Sic Pors. Nec longe aliter Schutz. 1. sed minus concinne, Παράνομος θεῶν βρότεια μὲν τίων. *Injurius adversus deos mortalia quidem honorans*. At in edit. 2. Abresch. et Porsonum sequitur.

ψ. 174. ΚΑΜΟΙ ΤΕ ΛΥΠΡΟΣ. Καμοί τε πικρὸς Ask. D. Καμοί γε λυπρὸς Pears. Casaub. apud Abresch. Wakef. Κάμοι ᾿ςι λυπρὸς etiam Wakef. admonens Epicorum καί τε Tragicis non frequentari. Sed vide ψ. 393.

Ibid. ΕΚΛΥΣΕΤΑΙ. Εὐκλύσεται Ald. Ἐκλύσεται Scal. apud Abresch. Totum locum sic legit Schutz. 1.

Κάμοι γε λυπρὸς· Τόνδε γ' ἔκ εκλύσεται,

Ut κάμοι γε cum ἔχρανᾶς τε copuletur, deinde a secunda persona transeat Chorus ad tertiam, quod sæpe fit in oratione affectibus concitata. Sed in edit. 2. vulgatam recepit.

ψ. 175. ΦΕΥΓΩΝ. Φυγῶν scribi potuisse monet Pauw. sed nihil mutat. Ita tamen scribendum est, quod et metrum et temporis ratio satis indicant. Nec aliter Pors. Schutz. Herm.

ψ. 177. Δ' ΩΝ. Δὲ abesse mavult Wakef. Sic Pors. 1. ᾿Ων δ' Herm. quod metro subvenit, et sic Pors. 2.

ψ. 178. ΠΑΣΣΕΤΑΙ. Apud eum qui versus mensus est legitur πρᾶσσειται. Η. ΣΤΕΡΗ. Πάσεται Guelph. Med. Rob. Μιάσορᾶ γ' ἐκεῖ (ibi, in Orco) μῆ πάσσειται, Pauw. qui sic metro et sensui satis consuluisse sibi visus est. Abreschius dubitat an jungendum sit ἕτερον ἐκείνῃ, an constructio sit ἐν κάρῃ ἐκείνῃ πάσσειται ἕτερον μιάσορα, an legendum fuerit ἐκεῖ πῃ. Μιάσμ' ἐκείνῃ ᾿πισπάσσειται, *riaculum aliud præter istud in caput suum derivabit* Heath. qui hic præ-nuntiari cædem Neoptolemi ab Oreste in ipso templo Delphico haud multo post patratam existimat. Per totam hanc Stropham et Antistropham mira quædam commentus est vir cl. Μιάσορ' ἐξ ἔθεν πάσσειται vellet Wakef. quod metro subvenit et quadrat cum glossa Schol. ἐξ αὐτῆ, modo de usu vocis ἔθεν apud tragicos sibi constaret. At σέθεν extra dubium est quidni ἔθεν igitur? Totum locum Abreschii vestigiis insistens sic emendat Schutz. 1.

Ποτιτρόπαιος ὃν ἕτερον ᾿ κάρῃ
Μιάσορ' ἐκεῖ πῃ πάσσειται.

Melius forte Herm. ἕτερον ἐν κάρῃ Μιάσορ' ἐστίν ᾿ πάσσειται. Sic

Schutz. 2. Μιάσος † ἐκείνη πάσεται Pors. 2. Nihil succurrit melius quam quod dedit Herm. nec tamen id animo meo satisfacit. An forte pro ἐκείνη legendum ἐκ τέτων, *deinceps*.

γ. 179. ΚΕΛΕΥΩ. Κεεύω Ald.

γ. 183. ΜΕΛΑΝ'. Μέλαν Rob.

γ. 185. ΔΟΜΟΙΣΙ. Δόμοις σε Marg. Ask. Sic Wakef.

Ibid. ΧΡΙΜΠΤΕΣΘΑΙ. Χρίμπτεται Guelph. Ald.

γ. 186. ΟΥ ΚΑΡΑΝΗΣΤΗΡΕΣ. Οὐ καρανῆτες Guelph. Rob. Οὐκ ἀρανῆτες Ald. Καρανῆτες post Stanl. probat Pauw. a καρανίζω deducens. Monet etiam recte Stanleium hanc vocem ab ὀφθαλμώρυχοι δίκαι separasse (in Versione scil.). Sed minus bene separavit me iudice, nam utrumque ad δίκαι refertur, καρανῆτες δίκαι καὶ ὀφθαλμώρυχοι δίκαι. Καρανῆτες item Heath. Wakef. Schutz. Pors. Herm. Μοχ ὀφθαλμῶ ῥάγχοι Ald.

γ. 188. ΚΑΚΟΥ ΤΕ ΧΛΟΥΝΙΣ. Κακῆται χλῆνις Ask. D. Guelph. Rob. Κακῆ τελλῆνις Ald. Κακῶν τε χλῆνις Pears. Corrige sodes L. B. erratum in textu, et pro κλῆνις quod excusum est, lege χλῆνις. Κακῆ τε χλῆνις, quod Stanleianum est, tanquam ex MSto Morelli in Thes. Græc. Poes. affert ac probat Schutz. idque certe melius quam vulgatum. Cf. Stanleium et Notas Varr. Philologg. Sic etiam Herm. Porro minus plene distinguendum post ἀκρονία, quod et vidit Stanl. et post eum Schutz. qui totum locum pulcherrime reddidit in Notis Varr. Philologg. q. v.

γ. 189. ΛΕΥΣΜΟΝ ΤΕ. Λευσμός τε Marg. Ask. Casaub. vel etiam λευσμοί τε. Λευσμός τε item Pauw. Abresch. Heath. Wakef. (qui post λευσμός τε non commate sed colo distinguit, quod vix necessarium) Schutz. Herm. quibus accedo.

γ. 190. ΥΠΟ ΡΑΧΙΝ. Ὑπαὶ ῥάχιν Marg. Ask. Pauw. Ὑποῤῥάχιν Guelph. Turn. Pauw. Utrumque frustra, monente Heath. ex Dawes. Miscell. Critt. p. 159. et seq.

γ. 191. ΕΣΤ'. Ἐπ' Ald. Commate post ἕς' habet Wakef. ut ἀπόπτυστοι θεοῖς sit allocutio ad ipsas Eumenidas.

γ. 192. ΣΤΕΡΓΗΘΡ'. Στεργῆθ' Ald. Signum interrogationis post ἔχουσαι appingi vult recte Pauw. Sic Wakef. Herm. Schutz. 2.

Ibid. ΠΑΣ Δ' ὙΦΗΓΗΤΑΙ. Stanleium voluisse πῶς contendit Heath. ex interpretamento ejus, *quodammodo*; sed non adeo imperitus erat Stanleius ut orationem ab enclitica inciperet.

γ. 193. ΜΟΡΦΗΣ. Male Wakef. comma tantum hic appictum voluit, ut in sequentia currat constructio, *Tota species vestra subindicat, antrum leonis vobis esse proprium habitaculum*. Sed ita, quamvis eodem fere redit sensus, multo impeditior est constructio. Μοχ αἱματορόφω Rob.

γ. 195. ΠΛΗΣΙΟΙΣΙ. Πλησίοις Guelph. Ald. Πλησίοις τε scribi posse concedit Pauw. quanquam minus bene, cum in ipso templo res agatur. Itaque mavult πλεσίοισι, *in opulentis et beatissimis oraculis*. Contra vero eos jam excessisse templo contendit Abresch. prout jussæ fuerant, γ. 179. unde etiam χρίμπτεσθαι dicit γ. 185. Mire interpretatur Heath. subaudiri jubens ὧς, et

τρέψεσθαι pro προςτρέψεσθαι cum Schol. accipi, *Adeo ut astantibus affricetur pollutio.* Ita post τοῖσδε colo distinguendum erit. Sed durior est quam ut cuiquam placeat, ista constructio. Πλασίοισι item Wakef. collato Homer. II. Γ'. 104.

Οὐδ' ὅσα λάϊνος ἔδος ἀφῆτορος ἐντὸς ἔργει
Φοίβη Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρῆεσση.

Et istam quidem emendationem fateor mihi valde placere. Cf. tamen Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΜΥΣΟΣ. Μῖσος Ald. Μύσος Marg. Ask. Turn. H. Steph. Schutz. Pors. Herm. quod omnino legendum, ut ipse vidit Stanleius in curis secundis.

ψ. 197. ΤΟΙΑΥΤΗΣ Δ'. Τοιαύτης γ' Wakef. sine causa tamen. Μοχ ἐμφιλῆς Ask. D.

ψ. 199. ΠΕΛΗ. Πέλει Rob. qui secundam personam alias semper scribit per η.

ψ. 200. ΕΙΣ. Videtur scribendum εἰς. CANTER. Sic Pauw. Heath. Wakef. Schutz. Herm. quod etsi valde adblandiatur, non tamen *necessario* reponendum est.

Ibid. ΩΣ ΠΑΝΑΙΤΙΟΣ. Ὡν παναίτιος Wakef. satis eleganter.

ψ. 201. ΠΩΣ ΔΗ; ΤΟΣΟΥΤΟ ΜΗΚΟΣ ΕΚΤΕΙΝΟΝ ΛΟΓΟΥ. Πῶς δῆτα; τῆτο μῆκος ἔκτεινον λόγου Rob. Minime audiendus Pauw. qui locum ironiæ hic nullum esse causatus sic reponit, Πῶς δῆτα τῆτο; μὴ σὸν ἔκτεινον λόγον. Sed cf. Notas Varr. Philologg.

ψ. 203. ΠΕΜΨΑΣ ΤΙΜΗΝ. Puto Æschylum scripsisse duobus vocabulis τί μή; ac similiter in Agamemnone dicit Præco, Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας τί μη; Nec aliter est intelligendum quod apud Sophoclem dicit Ajax, Ἀρχοντές εἰσιν ὥσθ' ὑπεικτέον; τί μή; CANTER. Nihil mutatum voluit Pauw. qui, cum Hephæstionem ediderit de metro sollicitus esse non debuit. Τέ μιν Scal. teste Abresch. forte, ut ait vir cl. jungens cum ψ. 205. Καὶ προςτραπέσθαι. Ipse vero Abresch. dedit πέμψαι τί μὴν; ut Stanleius in curis secundis, advocato satis bene Suida, τί μὴν κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τῆ πῶς γὰρ εἰ; διὰ τί γὰρ εἰ; et Lucian. Dial. Marin. XV. 1. Vitar. Auct. c. 22. Sed cum hoc perbene dixerit Abresch. nollem eundem ποινας πέμψαι, *deas ultrices placare*, pro ποινας πέμψαι reposituisse. Dubitavit scil. vir cl. an ποινας πέμψαι pro pænas sumere dici posset; idque cum dubitaret etiam Heath. reposuit, Ἐχρησα ποινας τῆ πατρὸς πέμψας τί μή; quæ vertit, *Oraculum edidi pænas paternæ necis sumendas esse, cum eum miserim. Quidni enim?* Non probo emendationem Wakefieldi legentis Ἐχρησα, ποινας τῆ πατρὸς πέμψας τί μὴν. *Oraculum sane edidi mittens eum pati pænas ob patrem;* h. e. ad cædem infelicissimam patranda, quæ pæna Orestis dicitur tum ob gravitatem sceleris, tum quod deinde sit agitatus Pœnis. Πέμψαι τί μὴν; Schutz. ut Abresch. et Stanl. Sin πέμψαι ποινας pro pænas immittere, pænas infligere dictum nolis, reponit, Ἐχρησα ποινας τῆ πατρὸς πέμψας τί μή; *Utique hoc oraculo edixi: ultore scil. patris ablegato ad occidendam*

matrem. *Quid tum postea?* An prætervidit vir cl. idem fere Heathio placuisse? τί μή Pors. 1. nullo puncto post *πέμψαι* posito. Πέμψαι τί μην; Herm. Schutz. 2. Pors. 2. et sic Tyrwhitt. quod extra dubium recipiendum; fateor tamen mihi præplacere *πέμψας*, colo post *ἔχρησα* posito, ut supra Schutz.

ψ. 204. ΔΕΚΤΩΡ. Δ' ἔκταρ Guelph. Ald. Δ' ἔκτωρ Rob.

ψ. 206. ΛΟΙΔΟΡΕΙΣ. Interrogative legunt Ald. Rob. Turn. Wakef. unde pulcherrimus oritur sensus, nec eo tamen melior quem dant vulgata, præsertim si καὶ reddas *atqui*.

ψ. 209. ΤΙΣ ΗΔΕ ΤΙΜΗ, ΚΟΜΠΙΑΣΟΝ ΓΕΡΑΣ ΚΑΛΟΝ. τίς ἦδε τιμή; κόμπιασον γέρας καλόν; vel etiam *κόμπιασας γ. κ.* Pauw. Sed cum post *τιμή* distinxerit, argumentum vix absorberi potest; melius itaque scripsisset, *καλόν ἐκόμπιασας γέρας*, sed nihil mutato opus. Interrogationem etiam post *τιμή* habent Wakef. Herm. recte.

ψ. 212. ΟΥΚ ΑΝ. In quibusdam exemplaribus præfixum non est huic versui ΕΥ. neque ΧΟ. nimirum ut continuetur sermo ab Apolline, quod mihi magis placet. Et ita legenda fuerit tota sententia, ut post *τί γάρ*; sistatur oratio; quod frequenter fieri videmus: et post *νοσφίση* non ponatur *σιγμή τελεία*, sed duntaxat *ὑποσιγμή*, ut verborum hunc ordinem esse existimemus; τί γάρ; ἐκ ἂν γένοιτο ὁμαιμος αὐθέντης φόνος γυναικὸς ἦτις, κ. τ. λ. Sensus autem ex præcedentibus et sequentibus locis clarus est. Η. ΣΤΕΡΗ. At multo rectius omnes ante Canterum nomina sit apponunt,

ΑΠ. τί γάρ; —

ΕΥΜ. Οὐκ ἂν —

ΑΠ. ἼΗ κάρτα. —

Et sic Pauw. qui locum satis bene sic explicat; “*Quid vero dicendum de muliere; quid vero juris mulieri quæ virum interfecit? τί γάρ γυναικὸς sic apprime Græcum: Ne fiat consanguinea cædes propriis manibus: Non certe mulier illa a filio occidenda est: ὁμαιμος filium sistit: Maritus non est ὁμαιμος, neque ὁμαιμοὶ sunt conjuges; nihil notius: Et hoc probat aperte distinctionem et sententiam istam.*” Hæc ille. Sic Abresch. qui monet recte distinxisse Pauwium, τί γάρ γυναικὸς ἦτις ἄνδρα νοσφίση; ut genitivus iste ab intellecta *περὶ* pendeat, et e ψ. 208. repetatur etiam *προσσεταγμένον ὑμῖν ἐστίν*. Heathius autem, cui veræ istius formulæ, *ἐκ ἂν γένοιτο*, sententia videbatur esse, *non potest fieri ut sit*, totam ῥῆσιν Apollini tribuit, et locum sic legit et interpretatur,

τί γάρ; γυναικὸς ἦτις ἄνδρα νοσφίση
Οὐκ ἂν γένοιθ' ὁμαιμος αὐθέντης φόνος,
ἼΗ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' ἑδὲν ἤκεισ' ἂν,
ἼΗρας τελείας καὶ Διδὸς-πιστώματα.

Quid enim? mulieris quæ maritum vita privavit cædes manu qualicunque patrata non potest fieri ut consanguinea sit, (filio tanquam ὁμαίμω, seu consanguineo, non potest imputari, quia revera filius a patre tantum, non etiam a matre sanguinem

communem derivare credebatur) aut nullo omnino in honore habebuntur, nec quidquam valebunt, Junonis jugalis Jovisque fœdera. Nihil mutat Wakef. sed puncto interrogationis post φόνοσ posito sic reddit, *Quid autem? nonne judicabimus crimen consanguinei sanguinis effundendi adhærescere mulieri quæ virum suum interfecerit! Aut Orestes solus hujusce piaculi postulandus est?* Signum interrogandi post φόνοσ habet etiam Schutz. sed locum aliter ac Wakef. interpretandum duxit, et sic quidem, *Quid enim? Nonne par sit mulierem quæ maritum occiderit itidem a propinquo mutua cæde perimi?* Αὐθέντης φόνοσ enim reddi jubet mutua propin quarum cædes ut Agam. ψ. 1584. θάνατοι αὐθενται. Cum priscis editt. et Pauwio facit Pors. hunc versum Eumenidibus, proximum et seqq. Apollini tribuens. Sic etiam Schutz. 2. Alium sensum, sed nimis doctum dedit vir illustris Io. Muller: "*Hæretne tali artissimo nexu suo sceleri atrox cædes?* Ne crepes Orestem, suo fœmina crimine cecidit." Inter tot sententias vix unam eligere potes quæ non aliquam præ se speciem ferat. Facillima mihi videtur ea quam e vetustis editt. amplectitur Pauw. Sed cum Heathio dubito annon phrasis ista, Οὐκ ἂν γένοιθ' reddenda fuerit, *Non potest fieri ut sit.* Itaque locum paulo plenius sic verterim; APOLL. *Quid igitur de muliere faciendum erit quæ maritum occiderit?* annon eam exagitatis? EUM. Eam non persequimur, *Cædes enim mariti non potest esse eadem ac consanguinea propriæ matris.* Quam sententiam egregie confirmant, ψ. 219. et seqq. ψ. 607. et seqq.

ψ. 213. Η ΚΑΡΤ'. Legendum ἡ κάρτ', et sic Wakef. ut ex ejus versione colligere est. Sic etiam Schutz. Herm.

Ibid. ΗΡΚΕΣΩ. Ἠρκέσω Ask. D. Casaub. teste Abresch. Post ἡρκέσω distingui jubet Pauw. et πεισάματα ad ἄτιμα referri, quod ἄρκειν opitulandi sensu casui tertio jungatur. Ἠρκέσ' ἂν Heath. ut cohæreat cum nominativo πεισάματα. Sic Schutz. 1. Herm. Ἠρκέσαι Wakef. qui reddit, *Tum certe inhonora sunt, et nullis viribus (quasi pro nihilo ad permanendum et sufficiens) Jovis et Junonis fœdera.* Ἠρκέσω Schutz. 2. locum sic interpretatus, *Sane tu isto modo valde inhonora reddis, nulloque in loco habes, quæ sub auspiciis Junonis jugalis et Jovis inter sponsum sponsamque junguntur fœdera.* Mihi placet Heathii conjectura ἡρκέσ' ἂν, nisi forte ἐσί σοι vel ἦλθε σοι vel ἦν γε σοι legendum fuerit.

ψ. 215. ΑΠΕΡΡΙΠΤΑΙ. Ἀπέρισπται Ald.

ψ. 217. ΜΟΡΣΙΜΗ. Alii μόρσιμος. Sed μητροφόνας, περικλύσας, περιρρύτας, faciunt ut etiam μορσίμη admittam. Η. ΣΤΕΡΗ. Μόρσιμοι Guelph. Ald. Μόρσιμος Rob. Herm. Schutz. 2. Pors. 2. quod forte præstat.

ψ. 218. ΟΡΚΟΥ ΤΕ. Ὁρκος τε Ask. D. Ald. Ὁρκος τι Guelph. Ὁρκος τις Rob. qui in Codice suo repererat ὄρκους τι. Ὁρκος 'ςτι Pors. eleganter. Sic Schutz. 2.

Ibid. ΜΕΙΖΩΝ. Omnino scribendum μείζον, adverbialiter, secundum Heath. cui cave obtemperes. At sic Schutz. 1. Herm.

Ibid. ΦΡΟΥΡΟΥΜΕΝΗ. Φρευμένη Ald. Totum locum sic distinguit ac vertit Wakef. Εὐνὴ γὰρ, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μορσίμη ὄρεα τε μίζων, τῇ δίκῃ φρευμένη. *Torus enim a fatis homini et mulieri præstitutus, et juramento major, ipsa justitia stabilitur atque custoditur.* Facilior nec dispar sensus e vulgata ratione oritur.

ψ. 219. Η. Videtur scribendum Ei. CANTER. Totum locum sic legit Pauw.

Εἰ τοῖσιν ἔν κτείνοισιν ἀλλήλους χαλαῖς
 Τῷ μὴ ἐνέχεσθαι, μὴδ' ἐποπτεύειν κότῳ,
 Οὐ φημ' ὄρεσθην, κ. τ. λ.

Ei quoque Abresch. qui sic jungit. Εἰ ἔν (τοσῶτον) χαλαῖς τοῖς κτείνοισιν ἀλλήλους (ὥστε) μὴδ' ἐποπτεύειν (σε σὺν) κότῳ τὸ μὴ γενέσθαι (nempe τῶτο, et τὰς τοιάυτας φόνους) ἢ κάρτα ἄτιμα, κ. τ. λ. *Si eo usque indulgentem te præbueris conjugibus, qui se invicem interficiunt, ut ne quidem irata inspectes, teque iratam ostendas, atque irata cures ne tam dira cædes fiat in posterum, actum profecto erit.* Sed quis ferat constructionem tam duram atque difficilem. Pauwio accedit Heath. nisi quod τὸ in τῷ mutatum nolit, sic ordinans, Εἰ ἔν χαλαῖς τοῖσι κτείνοισι ἀλλήλους τὸ μὴ αὐτὰς ἐνέχεσθαι, μὴδε σε ἐποπτεύειν τῶτο σὺν κότῳ. Ei scribit etiam Wakef. quod certe verum, deinde pro μὴ γενέσθαι, μὴ μέλεσθαι quod habet etiam Stanl. in curis secundis, ut sit sensus, *ita ut nullam curam sustineas, neque respicias indignabunda.* Recte quidem, ut mihi videtur, nam durior est ellipsis præpositionis ἐν, quod monuit etiam Wakef. si γενέσθαι κότῳ legas, pro γενέσθαι ἐν κότῳ, nec valde placet ipsi quod conjecit, τὸ μὴ ὕγενέσθαι. Ei quoque Schutz. sed deinceps τὸ μὴ πινέσθαι pro τὸ μὴ γενέσθαι rescriptum voluit, h. e. *ut nullum laborem suscipias;* et sic Herm. Sed non probo, nam τὸ μὴ πινέσθαι nihil aliud est quam *ut ne pauper sis, ut ne indigeas,* ut apud Agam. ψ. 971.

Ibid. ΧΑΛΛΑΙΣ. Χαλαῖς Guelph. Ald. Turn.

ψ. 220. ΚΟΤΩΙ. Κάτω Pears. Casaub. apud Abresch.

ψ. 221. Σ' ΕΝΔΙΚΩΣ ΑΝΔΡΗΛΑΤΕΙΝ. Γ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν Med. Guelph. Ald. Σ' ἐνδίκως ἀνδρας κατεῖν in Cod. suo reperit Rob.

ψ. 222. ΚΑΡΤΑ Σ'. Κάρτας Guelph. Ald.

ψ. 223. ΕΜΦΑΝΩΣ. Ἐμπαλιν Marg. Ask.

ψ. 224. ΔΙΚΑΣ ΔΕ ΠΑΛΛΑΣ. Hæc lectio est una ex illis quas etsi ex optimo illo exemplari, cujus antea memini, non habebam adnotatas, in contextum recipere minime dubitavi, in alio non pessimo Codice repertas. In ea autem nullæ sunt aliæ literæ quam in altera Δίκας δ' ἐπ' ἄλλας· ex qua quidem nullus elici potest sensus. Sic vero sæpe Apostrophi notam causam errorum esse comperi, vel male additam, vel male prætermissam. Quin etiam aliquando sub illa latent elisæ literæ quæ elidi non debent, ut apud Hesiod. in Theogonia,

Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖρσιν ἀοιδῶν,
 Τῷδ' ἐπ' ἐκ σώματος ῥεῖ μείλιχα —

Elisæ sunt per apostrophum duæ literæ pro una, s. videlicet et α,

quum α duntaxat elidi debuisset: nam eliso ϵ stare versus nullo modo potest: at si legas $\epsilon\pi\epsilon'$ restituto ϵ , et versum et sensum optimum habebis. Mirum est tamen quum tam variis in locis excusus fuerit Hesiodus, non exstare ullam editionem in qua mendum hoc, licet manifestissimum, sit correctum. Quid igitur de aliis locis nobis polliceri debemus? Sed volo typographus parcere typographis. Quod autem attinet ad illam lectionem $\Delta\acute{\iota}\kappa\alpha\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\Pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\varsigma$, fieri potest ut habeatur in illo veteri libro, ex quo tamen eam adnotatam non habuerim, quod dum conferretur editio libri impressi cum eo, pronuntiatio fefellerit, id est, ex mala pronuntiatione ejus qui legebat, $\delta\epsilon$ $\Pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\varsigma$ α δ' $\epsilon\pi'$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\varsigma$ distingui non potuerit. H. ΣΤΕΡΗ. $\Delta\acute{\iota}\kappa\alpha\varsigma$ δ' $\epsilon\pi'$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\varsigma$ Guelph. Ald. Turn. Μοχ $\epsilon\pi\omicron\pi\tau\epsilon\upsilon\sigma\epsilon\iota\varsigma$ Turn.

ψ. 225. ΟΥ ΤΙ. Οὐπῶ Ald. Μοχ $\lambda\acute{\iota}\pi\omega$ Marg. Ask. Pors. Herm. Schutz. 2. recte, sic enim constat ratio temporum.

ψ. 226. ΠΟΝΟΝ ΠΛΕΟΝ. Πόνον $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$ pro $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu\alpha$ Marg. Ask. Pauw. Schutz. 2. Herm. Vulgatam tuetur Abresch. subaudito genitivo quoriam, e. g. $\tau\tilde{\alpha}$ $\eta\sigma\upsilon\chi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$, vel $\tau\tilde{\alpha}$ $\acute{\alpha}\phi\acute{\iota}\varsigma\alpha\sigma\theta\alpha\iota$, quod valde coactum. Πόνος $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu$ voluit Heath. Sic Schutz. 1. Πόνων $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu$ Wakef. quam quidem emendationem extra controversiam jacere arbitror. Certe bona est, nec deterior tamen $\omega\acute{\nu}\omicron\varsigma$ $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\nu$, vel $\omega\acute{\nu}\omicron\nu$ $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$.

ψ. 229. ΠΑΡ ΔΙΟΣ. Παρὰ Διός Pors.

ψ. 230. ΑΓΕΙ. Ἄγειν Ask. D. Guelph. Ald.

ψ. 231. ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΙΣ. Κακκυνηγέτις Med. Καὶ κυνηγέτης Ask. D. Κακκυνηγέτης Gnelph. Ald. Rob. Καὶ hic augere, non copulare, vult Pauw. ut vertatur, *etiam venatrix, venatricis instar*, et Stanleiana emendatione nihil opus sit. Sic Abresch. Sed Stanleium jure optimo defendit Heath. insulse dici monens, *hunc hominem persequar etiam venatrix*, et sic Schutz. Cum Pauwio facit Wakef. nisi forte scribendum fuerit $\omega\tau\tilde{\omega}\kappa\alpha$ $\kappa\alpha\theta\tilde{\alpha}$, quod neutiquam recipiendum, ac multo minus quod voluit Herm., $\kappa\alpha\kappa\eta$ $\kappa\upsilon\eta\gamma\acute{\epsilon}\tau\iota\varsigma$, vel quod dedit Schutz. 2. $\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\kappa\upsilon\eta\gamma\acute{\epsilon}\tau\iota\varsigma$, *in fugas conjiciendo, venatrix*. Sed optime se habet emendatio Stanleiana, nisi forte malis, $\mu\acute{\epsilon}\tau\epsilon\iota\mu\iota$ $\tau\acute{\omicron}\nu\delta\epsilon$ $\phi\tilde{\omega}\tau'$ $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}$, $\kappa\upsilon\eta\gamma\acute{\epsilon}\tau\iota\varsigma$. Stanleii tamen ratio facilior.

ψ. 233. ΘΕΟΙΣ. Θεοῖσι Med. Guelph. Ald.

ψ. 234. ΕΙ ΠΡΟΔΩ. Ἴην $\omega\rho\delta\tilde{\omega}$ Pors. Huc retrahit quatuor versus, ψ. 244. et seqq. interpres Britannus; pessime tamen.

III.

ψ. 236. ΔΕΧΟΥ ΔΕ. Δέχου $\delta\epsilon$ Ald. Δέχου $\mu\acute{\epsilon}$ voluit Wakef. ut oratio fieret concitator ob asyndeton. Post $\eta\kappa\omega$ colo distinguit Herm. sensu tamen non exigente ut suspendatur oratio.

ψ. 238. ΑΛΛ' ΑΜΒΛΥΝ, κ. τ. λ. Totum locum sic legit Wakef.

Ἄλλ' ἀμβλὺν ἤδη, *προσγετριμμένον τε πρὸς*
Ἄλλοισιν οἴκοις καὶ *πορεύμασι βροτῶν.*

“*Sed jam furore liberum, atque insuper, (πρός, προσέτι) qui cunctas quæ superesse poterant maculas, ac pertinaciter adherere, tot erroribus per inhospitales regiones et calles hominibus nunquam peragratos, penitus extriverit.*” Hæc ille, sed non opus fuit mutato, et ipse vidit, γ. 454. et seq. plane sibi adversari. Προσπριμμένον πάρος Herm. Schutz. 2. Sed adversatur, γ. 454.

γ. 239. ΠΟΡΕΥΜΑΣΙ. Recte Pors. πορεύμασιν. Sic Herm.

γ. 240. ΕΚΠΕΡΩΝ. Ἐκπερῶν tempore præterito mavult Abresch. quod an unquam dictum fuerit valde dubitari potest, et ipse concedit ἐκπερῶν defendi posse ex Eurip. Phœniss. ν. 1142. ubi ἀκπληρῶν pro ἐκπληρώσας, et γ. 1238. ubi ἡσώμενος pro ἡττημένος. Totum locum sic interpungit Wakef.

Ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν,
Σώζων ἰφετμάς Λοξίε χρηστηζίας,
Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὺν, θεὰ,
Αὐτῆ φυλάσσων, ἀναμένω τέλος δίκης.

γ. 241. ΣΩΖΩΝ. Σώζων δ' Casaub.

γ. 242. ΠΡΟΣΕΙΜΙ. Magnas hic turbas dedit Abresch (Cf. Notas Varr. Philologg.) dum doctiorem constructionis rationem affectabat, quem si audias, et quædam in textu mutanda erunt, et punctum ad finem hujus versiculi necessario tollendum. Sed cave obtemperes; omnia bene se habent in vulgatis.

γ. 243. ΑΥΤΟΥ. Καὐτῆ Schutz. 2. satis bene: sed neque displicet asyndeton.

Ibid. ΑΝΑΜΕΝΩ. F. ἀναμενῶ Abresch. Sed præstat tempus præsens, quasi ostendat se *jam paratum esse* ut iudicium subeat.

γ. 244. ΕΣΤΙ. Ἐπι Ald.

γ. 246. ΝΕΒΡΟΝ. Alii νεκρὸν, sed perperam. Idem vero error antea quoque erat, γ. 111. nam in illo versu, ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβρῆ δίκην, habent quidam libri νεκρῆ, quem locum juverit cum hoc contulisse. H. ΣΤΕΡΗ. Νεκρὸν Med. Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 248. ΑΝΔΡΟΚΜΗΣΙ. Ἀνδροκμηῆσι Ald. Ἀρδροκμηῆσι Rob.

γ. 249. ΠΑΣ. Πᾶν Rob.

γ. 250. ΑΠΤΕΡΟΙΣ. Ἀπτέροις Rob.

γ. 252. ΚΑΤΑΠΤΑΚΩΣ. Καταπτακῶν Med. Ask. D. Guelph. Ald. (in Ald. etiam solemnis error est, ἐπί pro ἐς) Rob. Pors. Herm. Schutz. 2. Κατεπταχῶς Casaub. Κατεπτακῶς α καταπτᾶω vel καταπτῆμι Abresch. Heath. Sic Wakef. qui a πταίω vel πτάω eodem cum πτήσσω, deducit, et apud Hesych. legit ἐπτακῶς σφαλεις ἢ πεπτωκῶς. Κατεπτακῶς item Schutz. 1. idque, vel καταπτακῶν, verum est.

γ. 253. ΟΣΜΗ. Ἐς μὴ Ald.

γ. 254. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Iamb. dim. brachyc. 2. Troch. penthem. 3. Pæon. dim. acat. ex Creticis. 4. Iamb. dim. cat. PAUW.

Ibid. ΟΡΑ ΟΡΑ. Ρῆα ὄρα Ald. Turn. Post hunc versum paulo plenius distinctum voluit Pauw.

γ. 255. ΛΕΥΣΣΕΤΟΝ ΠΙΑΝΤΑ. Λεῦσσει τὸν πάντα Guelph. Turn.

Λεύσει θ' ἅπαντα Arnald. qui postea tamen, Lect. Græc. p. 186. se correxit. Monuit item Pauwius numeros in Choricis mutari sæpe. Nos istam ἀκρίβειαν non tam curiose servandam esse duximus, ut de hac numerorum permutatione, quæ passim occurrit, aliquid dictu opus esse existimemus. Cur vero duali, non plurali numero usus sit noster h. l. causam affert Abresch. quod una Furiarum hic alloquatur duas reliquas, unde et repetitum ὄρα ὄρα. Eandemque alibi in hac tragœdia regulam servari vult ille, ut quamvis Chorus e multis constet, tamen ubique in hoc dramate Dearum tantum habeatur ratio. Sic σὸν bis repetitum pro ὑμέτερον, Orestem nempe ac Pyladem respiciens, apud Eurip. Iphig. Taur. ψ. 1079. Σὸν ἔργον ἤδη καὶ σὸν εἰσβαίνειν δόμους. Sed pace viri cl. longe alia est ista loquendi ratio. Λεύσσειτον πάντα, pro πάντη, ubique Wakef. Λεύσει γῶν πάντα Schutz. 1. Totum locum sic legit Herm,

Ὅρα ὄρα μάλ' αὖ, λεύσσειτε πάντα μὴ
λάθη φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας.

Uterque est Asynartet. e Dochm. Et sic Schutz. 2. nisi quod ὁ ματροφόνος servaverit, quod mihi parum placet, ob metrum. Missis autem Abreschii argutationibus mihi persuasum est λεύσσειτον in menda cubare, ut malum vel λεύσει γ' ἔν πάντα, vel λεύσει δ' ἅπαντα, vel λεύσειθ' ἅπαντα.

ψ. 256. ΦΥΓΔΑ. Φυγάδα Ald. Turn.

ψ. 258. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ. 1. Iamb. trim. acat. 2. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et Troch. 3. Troch. trim. cat. vide suo loco. ΠΑΥΩ. 4. Asynartet. e Dochm. de antithetico vide suo loco.

Ibid. ΟΔ' ΑΥΤΕ. Hanc Stropham et Antistropham duobus Semichoris assignarem, systema præcedens et monostrophica vel Epodum insequentem toti Choro. Sunt autem hæc tanquam περικόμματα, et in re trepida ac turbata valde conveniunt, in quibus proculdubio ἡ μελοποιία vim suam exercebat. Cf. Prom. Vinct. χ. 692.

Ibid. γ' ορκ. γ' ἔν Med. Ask. D. Guelph. Ald. Rob. Turn. Abresch. Heath. Schutz. 1. at in edit. 2. cum Hermanno facit, recepto ἐκ, sed commate postposito, ut referatur ad ὑπόδικος θέλει γενέσθαι, reliquis sententiæ partibus quasi in parenthesi interjacentibus. γῶν Pors. Sed male procedit versus sine cæsura. Legerim Ὅ δ' αὐτέ γ', ἀλλὰν ἔν ἔχων.

ψ. 260. ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΧΕΡῶΝ. Γενήσεσθαι χερῶν vel γενέσθαι δὴ χερῶν Pauw. qui syllabam hic abesse credebat, quæ revera redundat in Antistrophâ. Γενέσθαι ἐ χερῶν in eundem vel turpiorem errorem lapsus Abresch. Heathius etiam reponendum censet γενέσθαι χ' ἀτέρων iudicio etiam aliorum subire vult, in nostro scil. non acquiescens. Γενέσθαι χερῶν, quod e Schol. rescribit Scal. habet quoque Wakef. qui ut metrum resarciret scripsit etiam γε γενέσθαι χερῶν. Μὲν ἐ γενέσθαι χερῶν Schutz.

γ. 262. ΠΑΠΑΙ. Eleganter Wakef. *πάλλον*.

γ. 263. ΤΟ ΔΙΕΡΟΝ. *Τὸ δ' ἱερόν* Guelph. Ald. *τὸ δι' ἱερόν* Rob. *τὸ δ' ἱερόν* Turn. *Μοχ πῆδον* Ask. D.

Ibid. ΚΕΧΥΜΕΝΟΝ. *Κεχυμίον* Ald. Sed omnino legendum *χύμενον* a verbo *χύμι*. Sic Choeph. γ. 399. *φοῖας σαγόνας χυμένας ἐς πῆδον*. Et sic legunt Herm. Schutz. 2. Pors. 2.

γ. 264. ΙΑΜΒΟΙ. Nullo jure hi versus inscribuntur ΙΑΜΒΟΙ. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ cum Arnaldo non male inscribi possunt. 1. Iamb. trim. acat. 2. Asynartet. e penth. Troch. aut Iamb. trim. cat. 3. Choriamb. trim. cat. cum syzyg. Iamb. in principio. 4. Iamb. trim. acat. 5. Pæon. tetram. acat. ex creticis vide suo loco. 6. Iamb. trim. acat. 7. Dactyl. dim. acat. 8. Asynartet. e monom. Troch. et Iamb. 9. Iamb. trim. acat. 10. Ut et hic. 11. Antispast. Dochm. 12. Choriamb. trim. cat. cum syzyg. Iamb. in medio. Vide suo loco. ΠΑΥΩ. 3. Asynartet. e Dochm. 5. Vide suo loco. 7. Dochm. 12. Asynartet. e Dochm. ΗΕΑΤΗ. 1. Iamb. trim. acat. 2. Asynartet. e Dochm. 3. Ut et hic, posterius membrum fit ex epitricto primo quinquesyllabo et syllaba. 4. Iamb. trim. acat. 5. Vide suo loco. 6. Iamb. trim. acat. 7. Dochm. 8. Asynartet. e Dochmio et syzyg. Iamb. 9, 10. Iambi trim. acat. 11. Dochm. 12. Asynartet. e Dochm.

γ. 264. ΡΟΦΕΙΝ. *Ροφοῖμ'* Schutz. 1. ut et *μοχ φέρομ' ἄν*. At in edit. 2. nihil mutat.

γ. 266. ΦΕΡΟΙΜΑΝ. *Φέρομ' ἄν* Ask.

Ibid. ΠΟΜΑΤΟΣ. *Πάματος* Ald. Rob. Turn. quod et in Pauwianam irrepsit, ipso invito. Sic Schutz. Pors. Male dubitat Wakef. an restituendus sit etiam articulus, ut exsurgat Iambus numeris suis absolutus,

Βοσκᾶν φερούμαν πάματος τῆ δυσπότῃ.

γ. 267. ΖΩΝΤΑ Σ' ΙΣΧΝΑΝΑΣ' ΑΠΑΞΟΜΑΙ. *Ζῶν τάσ' ἰχνάνας' ἀπάξομαι* Ald. *Ζῶντας ἰχνάνας' ἀπάξομαι* Rob. *cujus in Codice scriptum fuit, καὶ ζῶντας ἰχνάνας' αἰσπηζομαι*. Comma post *ζῶντα* posuit Wakef. ut cum *ἀπάξομαι* jungatur, interposito *ἰσχάνας'*, hoc sensu, *Te abducam tecum ad inferos, vitalibus omnibus integrum, sed prorsus tabefactum*, nihil de corpore præter cutem et nervos habentem, mortuum inter vivos. Sed simplicior est ratio vulgata *cujus sensum suo, hoc est optimo more, expressit Duthellius, Lentément consumé, je t'entraînera chez les morts*. *Μοχ καὶ κάτω* Rob. *'ἰσχάνας'* Pors. 2. Sed errore typ. nam recte *ἰσχάνας'* in edit. 1.

γ. 268. ΑΝΤΙΠΟΙΝΟΥΣ. "Ι" quod abesse docuit Stanleius in curis secundis, hic in textum ante vocem *ἀντιποίνης* inserendum judicat Abresch. Et sic Heath. qui versum in duos sic dividit,

1. *"Ι" ἀντιποίνης τίνης*
2. *Μητροφάνας δῦας.*

Ac primum vocat Iamb. dim. cat. (rectius period. cat.) 2. Dochm. Quin locum sic vertit, *Ut vicissim pœnas luas matricidii debitas.* Schutzius autem sic corrigit,

Ἀντίποιον ὡς τίνης μητροφόνου δύας.

Qui versus ab Hermanno sic rectius dividitur,

1. Ἀντίποιον ὡς τίνης
2. Μητροφόνου δύας.

1. Pæon. dim. e Cret. 2. Dochm. Sic Schutz. 2. Sed μητροφόνου magis est Æschyleum, ut Μητροφόνου δύαι sint *calamitates ob matrem interfectam*, ἀντίποινα autem in neutro genere usurpetur adverbialiter.

Ibid. ΤΙΝΗΣ. Τείνεις Ask. D. Guelph. Ald. Τείνης Rob. Τίνεις Turn.

Ibid. ΜΗΤΡΟΦΟΝΑΣ. Μητροφόνου Pears. Vide tamen ad ψ. 217. Μητροφόνου Casaub. teste Abresch. Μητροφόνου ut sit vel Nominativus singularis vel potius accusativus pluralis, Pauw. Ματροφόνου Schutz. 2. Malim certe vel ματροφόνου vel ματροφόνος, *matricida cum fueris.* Cf. ψ. 257.

ψ. 269. ΤΙΣ ΑΛΛΟΝ. Τίς ἄλλος Heath. rectius, ut sit i. q. ὅστις ἄλλος, constructione sic ordinata, Ὅψει δ' ἐκεῖ ἔχοντα τῆς δίκης ἐπάξια ἕκασον, ὅστις ἄλλος βροτῶν ἤλιτεν, κ. τ. λ. (Cf. infra, ψ. 272.) Sic etiam voluit Wakef. sed præ solita festinatione contrarium dedit. Totum versum sic legit Schutz. Ὅψει δὲ κεῖ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν. Sic etiam Herm. Ὅψει δὲ κεῖ τις etiam Pors. 1. sed, quod mirere, ἄλλον servavit; sed ἄλλον habet in edit. 2.

ψ. 270. ΞΕΝΟΝ. Recte statuit Pauw. tollendum esse comma post ξένον. Sic Wakef. Schutz. Pors. Herm.

ψ. 271. ΤΙΝ' ΑΣΕΒΩΝ. Τί τ' ἀσεβῶν Ald. Turn.

Ibid. ΤΟΚΕΑΣ. Τοκῆας Herm. Schutz.

ψ. 272. ΕΧΟΘ'. Ἐχοντ' Guelph. Ald. Rob. Turn. κ' ἔχονθ' (at quæ est ista crasis!) Pauw. quia, ut ait ille, ἔχονθ' ἕκασον respicit τίνα, et illos in quos peccatum, non ipsos peccantes, id certum, sed durius sane. Immo, si certum esset, durissimum; sed nihil certius est quam ἔχονθ' ἕκασον ad ipsos peccantes tantummodo pertinere, non ad eos in quos peccatum sit. Pueri vident; recteque monuit Abresch. τίς ψ. 269. pro ὅστις usurpari. Vide supra quæ ad ψ. 269.

ψ. 273. ΑΙΔΗΣ. Ἄδης Ald.

ψ. 275. ΕΠΩΠΙΑΙ ΦΡΕΝΙ. Ἐποπτεύει φρενί Marg. Ask. unde versus erit Iamb. trim. acat. Ἐπωπῆ τῆ φρενί Rob. quod Pauwio non valde placet, quanquam sic, ex Troch. trim. brachyc. cum Iambo in quinta sede, Troch. trim. cat. purus, si Diis placet, exiret. En metricam hominis peritiam. Prius autem versum vocaverat Choriamb. trim. cat. ne illud recte quidem, sed paulo minus inscite.

ψ. 278. ΣΙΓΑΙΝ Θ'. Σιγαῖν δ' Schutz.

γ. 279. ΦΩΝΕΙΝ. Φρῶνειν Ald.

γ. 281. ΕΚΠΑΥΤΟΝ. Ἐκλήτων Ald. Τοταίνιον mox Guelph. Altero crure literæ π abraso.

γ. 284. ΜΟΙ. Mē Abresch. ut jungatur πολλύς με λόγος hoc sensu, *Ego vero denuo magno in honore habebor, qui huc me contuli expiatus, ita ut commercium meum, s. consuetudo cum aliis neminem sit contaminatura, nec cuiquam nocitura.* Sed non probo.

Ibid. ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ. Μένιτ' ἂν Wakef. forte errore typ.

γ. 285. ΟΣΤΙΣ ΠΡΟΣΗΛΘΟΝ. Ὅσοις προσῆλθον Med. Ask. D. Guelph. Schutz. Herm. Pors. 2. Ὅς τοῖς προσῆλθον Ald. Ὅστις προσῆλθ' ἂν Heath. *cuiunque mihi contingeret congrēdi colloquio innocuo.* Ὡς τις προσῆλθον Wakef. qui vertit, *Multa habeo argumenta, me venisse hominem cuius præsentia piaculi sit expers, et contagionis.* Facilem sensum certe dat ὅσοις, sed vide Notas Varr. Philologg. Mox ἀβλαβῆ Ask. D. Guelph.

γ. 286. ΚΑΘΑΙΠΕΙ. Vulgatam contra Stanl. tuetur Pauw. rectius docens esse καθαιρεί, *attenuat*, quam καθαιρεί, *purgat*, propter γηράσκων sequens, quia, ut ait ille, in senectute est *diminutio*, non *purgatio*. Et sic Abresch. qui citat Ovid. Art. Am. II. 653. *Eximit ipsa dies omnes a corpore mendas.* Parum refert, ut monuit Schutz. utrum legas καθαιρεί, an καθαιρεί, ipse tamen posterius præfert, quia jam præcesserat καθαρμοῖς, et locus communis de tempore omnia elevante aptius videtur vocabulo tollendi quam purgandi enuntiari. At contra in edit. 2. habet καθαιρεί, quod mihi verius videtur ob præcedens καθαρμοῖς. Sed hæc, si qua alia, de lana caprina lis est.

γ. 291. ΔΙΚΑΙΩΣ. Commate distinguit Rob. forte rectius.

γ. 292. ΛΙΒΥΣΤΙΚΟΙΣ. Λιβυσικῆς Casaub. Pears. Pauw. Wakef. Schutz. quod receperim. Λιβυσίους Schol. Lycoph. γ. 519. ubi hæc leguntur, quod nec latuit Abreschium. Σπόρῃ item pro πόρῃ habet Schol. Lycophronis.

γ. 294. ΚΑΤΗΡΕΦΗ. An satis bene opponantur ἕρθον et κατηρεφῆ dubitat Pauw. sed nihil mutat. Καταρρεπῆ πόδα, *proclivem pedem*, voluit Heath. sublato item commate post πόδα, ut alterum hoc periodi disjunctivæ membrum arctissime cum seqq. φίλοις ἀρήγασ' cohæreat. Sed nihil mutandum. Cf. Notas Varr. Philologg.

γ. 295. ΑΡΗΓΟΥΣ'. Comma post ἀρήγασ' sublato voluit Schutz. ut hæc ad sequentia, non ad ea quæ præcedunt referantur. Sic enim Minervæ bellatricis imaginem, suis quidem auxilium, hostibus terrorem adferentis, pulchre absolvi putat. At cum jam debellati essent Gigantes hoc minus convenit, et revera locus sic est ordinandus, Ἄλλ' εἴτε — εἴτε — ἔλθοι ἀρήγασα φίλοις.

γ. 297. ΩΝ. Οὐν Pauw. ut quod dictum erat generaliter ad ipsam Palladem spectet, hic θεός dictam, ut sæpius fit. Sed nihil mutandum. Non tamen, ut vult Heathius, quia participium masculinum, ubi de fœmina sermo est, haud raro apud Atticos usurpetur, sed quia poeta de quovis Deo γενικῶς loquatur.

ψ. 299. ΟΥΤΟΙ. Abreschius monet Scaligerum hic indicem personæ ex ΧΟ. in ΕΥ. recte mutavisse.

ψ. 300. ΩΣΤΕ. Ρῆς τε Ald.

Ibid. ΠΑΡΗΜΕΛΗΜΕΝΟΥ. Παρεκμελισμῶνον G. ad Marg. Ask.

ψ. 301. ΜΑΘΟΝΘ'. Μαθῶν θ' Rob.

ψ. 302. ΑΝΑΙΜΑΤΟΝ. Minime recipienda est altera illa lectio cujus meminisse videtur Schol. ἐναίματον, quod monuit etiam Wakef.

Ibid. ΣΚΙΑ. Σκίαν Heath. ob præcedens ἔρρειν unde pendet, *Umbra incruenta, dæmonum cibus*. Quod omnino receperim, quamvis sciam vulgatam quodammodo tueri posse. Σκίαν etiam Herm. Schutz. 2. Malim vero totum versum sic legere, comate post δαιμόνων posito,

Ἐναίματον βόσκημα δαιμόνων, σκίαν.

ψ. 303. ΑΠΟΠΤΥΕΙΣ. Ἀποπτύσεις mavult Abresch. ἀντιφωνεῖς cum Schol. pro futuro accipiens, respectu eorum quæ dixerat Orestes ψ. 279. φωνεῖν ἐτάχθην— ut sit sensus, *Neque vicissim loqueris, vocisve sonum edes, sed aversabere, atque despues sermones illos* Pro futuro etiam habet Schutz. ἀποπτυεῖς legens, qui ad veterum etiam morem illud respici credit qui vetabat eum qui piaculo se obligasset, quemquam, donec purgatus esset, alloqui.

ψ. 304. ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΟΣ. Καθιερωμένος Ald. Signum interrogandi post hunc versum habet Herm. recte, sic enim nihil opus est ad futura in versu præcedente confugere, quæ sine magno incommodo admitti nequeunt.

ψ. 305. ΚΑΙ ΖΩΝ ΜΕ ΔΑΙΣΕΙΣ. Hæc Choro continuant, quod sententia aperte postulat, præter Stanleium, Rob. Scal. Pears. Bntl. Pauw. Wakef. (qui et γὲ δαίσεις habet, ac vertit, *Atque etiam vivus*, utcunque mirum videatur, *pasces me*, cf. ψ. 267.) Schutz. Pors. Herm. Sed cave cum Wakef. γὲ pro μὲ substituas. Sensus est, *Et vivus etiam, nondum ad aras*, ut mos est victimarum, *mactatus, epulas mihi præbebis*.

Ibid. ΠΡΟΣ ΒΩΜΩ, ΣΦΑΓΕΙΣ. Πρὸς βομοσφαγεῖς scriptum fuit in Cod. Rob.

ψ. 309. ΔΕΔΟΚΗΚΕ. Δεδόκηκεν Guelph. Heath. Herm. Δεδόκημεν Ald. Rob. Post δεδόκηκε plenius distinguit Pauw. credo ut clausulam haberet certiolem, sed sensus comma tantum postulat, nec quidquam est mutandum, tales enim versus catalectici nimis sæpe reperiuntur quam ut falsi quicquid subesse existimemus. Cf. quæ diximus ad Suppl. ψ. 5. Μοχ ἀνθρώπος Rob.

ψ. 311. ΩΣ ΕΠΙΝΩΜΑ, ΣΤΑΣΙΣ ΑΜΑ. Videtur scribendum ἀμὰ vel ἀμετέρα, contra paulo post θανάτων pro θανάτων CANTER. Οἷς ἐπινωμᾶ γάσις ἀμὰ, *grex meus*, Pears. Ὡς ἐπὶ νομᾶ γάσις ἄμα Ald. Ἄμὰ post Canterum Pauw. qui plenius etiam distingui jubet, ut hic sit clausula, sequentia novo spiritu inchoentur. Οἷς et ἀμὰ Casaub. Ἄμὰ item Heath. qui vulgatam ὡς recte tuetur. Sic Schutz. Herm. Ὡς ἐπινωμᾶ γάσις ἀμὰ πᾶν Wakef. Sed nisi

plenius hic distinguendum fuerit, malim inserere ταῦτ' ne duo catalectici sese excipiant.

γ. 312. ΕΥΘΥΔΙΚΑΙ Θ' ΗΔΟΜΕΘ' ΕΙΝΑΙ. Εὐθυδικαί τ' ἄρ' ἠδόμεθ' εἶναι Pauw. qui post εἶναι nullam vult esse clausulam, ideoque minus plene distinguit. Ὡς εὐθυδικαί θ' ἠδόμεθ' εἶναι metri gratia Heath. Duo versus catalectici male se excipiunt. An legendum εὐθυδικαί δὴθ' ἠδόμεθ' εἶναι. Certe vel hic, vel in versu præcedente voculam deesse crediderim. An nimis licenter emendabitur, Εὐθυδικαί γὰρ ἀειδόμεθ' εἶναι. Vide VV. LL. quæ sequuntur ex Codd. et editt. vett.

Ibid. Θ' ΗΔΟΜΕΘ'. Θ' οἰδοίμεθ' Med. Θ' οἰδοίμεθ' Guelph. Θ' οἰδοίμεσθ' Ald. ubi etiam εὐθυδικαί. Θ' οἰδοίμεθ' Rob. Δ' ἠδόμεθ' Casaub. Pears. probante Schutz.

γ. 314. ΠΡΟΣΝΕΜΟΝΤΑΣ. Πρὸς νέμοντας Ald. Προνέμοντας Pears. Pauwius vel χεῖρας πρὸς * * * νέμοντας vel etiam χεῖρας πρὸς καθαροῖσι νέμοντας, reponendum iudicat. Ἐχοντας optimum efficere versum affirmavit Arnald. idque verius quam προσνέμοντας iudicavit Heath. sed et alio incommodo laborare vidit, quod vel sic versus sit mutilus in Trochæum desinens; itaque sic refingit, τὸν μὲν καθαράς χεῖρας ἔχοντα γὰρ, cui quidem emendationi fidem adstruere conatur ex seq. διοιχνεῖ in numero singulari adhibito. Sed quis feret particulam γὰρ ita positam. Τὴς μὲν χεῖρα νέμοντας καθαράν Wakef. Sed χεῖρας, non χεῖρα requirit sermonis indoles. Τὴς μὲν καθαράς χεῖρας προσνέμοντας in unum versiculum qualis ille fuerit conjunxit Pors. τὸν μὲν καθαράς χεῖρας προσνέμοντ' Herm. Schutz. 2. quod nisi pro vero habeatur, facillimum erit reponere τὸν μὲν ἔχοντά γε χεῖρας καθαράς. Numerum enim singularem indicare videtur sequens verbum διοιχνεῖ.

γ. 315. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐφέρπειν voluit Wakef. subaudito φιλεῖ, credo ob vocalem in initio versus sequentis. Sed isti incommodo occurrit Pors. 2. legendo, Οὗτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν. Mox αἰῶν ἀδιοχνεῖ Ald.

γ. 317. Δ' ΑΛΙΤΡΩΝ. Δ' ἀλιτῶν quod voluit Stanl. improbat Pauw. cum ἀλιτραίνω sit vox probæ notæ. Quin hoc ipsi Stanleio visum est in curis secundis. Vulgatam etiam servat Wakef. quamvis Stanleianam emendationem vero simillimam putet; eamque recipiendam censet Schutz. quod fecit Herm.

Ibid. ΟΔ' ΑΝΗΡ. Ὀδ' ἀνῆρ Wakef. recte. Sic Pors.

γ. 318. ΦΟΝΙΑΣ. Φονίας Ask. D. Clausulam hic non convenire censet Pauw. in media sententia, itaque legit, φονίας οἱ, atque χεῖράς οἱ vel οἱ ἐπικρύπτει vere nitere, ut sciunt periti; quorum ipse equidem e numero eximendus sum, in hac re plane lippus. Χεῖρας φονίας εἶτ' ἐπικρύπτει Heath. qui nitorem Pauwianæ emendationis cernere non potuit: hactenus recte, sed frustra versum complere voluit. Vide quæ nos supra ad γ. 309.

γ. 319. ΘΑΝΟΥΣΙ. Θανῶσι Guelph. Ald. Rob. Heath. Pors. Herm. Schutz. 2. Recte procul dubio. Mox κράκτορες Ask. D.

γ. 322. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Troch. dim. hyperc.

2. Choriamb. trim. brachyc. cum Iambis puris. Vide suo loco: potest etiam pro Troch. dim. hyperc. haberi. 3. Antispast. Glycon. cum syzyg. Iamb. ἑπτασήμεω. 4. Pæon. dim. hyperc. ex Creticis. 5. Pæon. dim. ex Creticis. 6. Pæon. dim. acat. e Cretico et Pæone: in oppositio sunt duo Cretici. 7. Troch. hephthem. 8. Pæon dim. acat. 9. Ut et hic. 10. Et hic etiam, ni fallor; penultimam in φρενοδαλῖς corripio. Hesych. δαλός, μῦρος. Incertum est vocis etymon: a δαλίω et δᾶλος venire non potest, si penultima corripitur, nam ea primam habent longam: cogitandum: si penultima produceretur vi etymi, versus Trochaicus esset Ithyph. 11. Troch. hephthem. 12. Ut et hic. 13. Pæon. dim. acat. ex Creticis, vel etiam Troch. hephthem. vide suo loco. De Antistrophicis 2, 3. vide suis locis. ΠΑΥΩ. 4. Period. cat. 5, 6, 7. De his una cum Antistrophicis vide suis locis. ΗΕΑΤΗ. 4. Recte Heath. 6. Pæon. dim. ex Creticis, vide suo loco. 10. Penultimam in φρενοδαλῖς corripere existimo ut sit Pæon. dim. acat. Recte advocavit Hesychium Pauwius, vide Alberti in loco. 13. Troch. hephthem. vide suo loco. In cæteris satis recte Pauw.

Ibid. ΕΤΙΚΤΕΣ. Ἔτεκες Ald. Turn.

ψ. 323. ΑΛΑΟΙΣΙΝ. Ἄλαοῖσι Pauw. Wakef. Pors. Mox δεδορκόσι Guelph. Ald. Rob. Pors. Herm. Schutz. 2.

ψ. 324. ΠΟΙΝΑΝ. Ποῖναν Ald. Rob. Heath. qui ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι mortuis ac viventibus cum Schol. interpretatur, ac totum locum sic legit,

Μᾶτερ ἃ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
 Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι
 Ποῖναν, κλύθ'.——

Monet etiam ποιῶνν satis stabiliri apud Schol. voce ἔνδικον. Sic Wakef. Schutz. Herm. Quod adeo manifestum ut mirer aliud cuiquam placuisse. *Mater, O mater Nox, quæ me peperisti, mortuis viventibusque pænam, audi me.*

Ibid. Ο ΛΑΤΟΥΣ. Ἐλατῆς Ald. Λατῆ Turn.

ψ. 325. ΤΙΘΗΣΙ. Τίθησιν Guelph. Ald. Rob. Herm. Schutz. 2. rectius.

ψ. 326. ΤΟΝΔ' ΑΦΑΙΡΟΥΜΕΝΟΣ. Hos versus sic concinnavit Heath.

1. Τόνδ' ἀφαιρέμενος πτώκα
2. Ματρῶν ἄγνισμα κύριον φόνε,

1. Glycon. 2. Asynartet. e penth. Iamb. et Iamb. dim. brachyc. Vix aliud vidi tentatum infelicius, cum metra pulcherrime decurrerent in vulgatis.

ψ. 327. ΠΤΩΚΑ. Alii πτώκα. Malo πτώκα, ut, καὶ πτώκας βαλέειν apud Callim. Η. ΣΤΕΡΗ. Πτάκα Guelph. Ald. et sic scriptum fuit in Cod. Rob.

Ibid. ΜΑΤΡΩΙΟΝ. Ματρῶν quod voluit Arnald. proculdubio

verum est, ut sit Creticus, quamvis advesetur Pauw. qui *ματρώνιον*, vel etiam *ματρώνης* pro Cretico haberi vult. *Ματρώνης* Heath. quod ipsa sententiæ indole confirmari ait. Cave audias; elegans est et satis nota enallage in vulgatis. *Ματρώνιον* item Wakef. Pors. Herm.

ψ. 329. ΤΕΘΥΜΕΝΩ. *Τεωθυμένω* Rob.

ψ. 331. ΦΡΕΝΟΔΑΛΙΣ. *Φρενοδαλής* Guelph. Ald. Rob. comma post *παραφορά* delet Herm. hic et in loco conveniente. Mox *Ἐρινύων* Ald. Rob.

ψ. 334. ΑΥΩΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. *Αύονά βροτοῖς* Med. Ask. D. Ald. Rob. Turn. Abest a Guelph. sed reponitur ad Marg. *Αύονά* non male se habere iudicat Pauw. quod exponit Hesych. *ξηρότης, αὐχμὸς, φθορά*, (forte h. l. respiciens) sed vulgatam mavult, Pæonicum hic in fine post Trochaicos, nescio qua animi levitate, melius quam Trochaicum existimans. *Αύονά βροτοῖς* item Heath. Sic et Schutz. qui haud immerito hanc lectionem exquisitiorem et poeta digniorem arbitratur, et eodem modo positam quo *παρακοπά, παραφορά*, pro participio scil. *tabefaciens mortales*. Sic Herm. *Αύων βροτοῖς* Pors. 1. Sed in edit. 2. *Αύονά βροτοῖς*. Similis est librorum lectio in loco consentiente.

ψ. 336. ΕΜΠΕΔΩΣ. *Ἐκπέδω*s Ald. Hunc et seq. versiculum sic legit Pauw. ut ad Strophicorum numeros redigantur,

*Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδω; ἔχειν
Θανάτων τοῖσιν αὐτεργίαι.*

Quod probant Heath. Wakef. Sic Pors. nisi quod cum Cantero *θνατῶν* prætulit, cui omnino assentior. Neque aliter Herm. Schutz. 2.

ψ. 337. ΘΑΝΑΤΩΝ. *Θνατῶν*, quod legebat Canterus, non probat Pauw. *θανάτων αὐτεργίαι* longe fortius esse iudicans quam simplex *αὐτεργίαι*, nec pedum differentiam moratur v. cl. cum sit tantum Antispastus quinesyllabus pro quadrisyllabo. Sed *θνατῶν* cum Cantero recte prætulit Abresch. præsertim propter oppositum *ἀθανάτων*, ψ. 350. Sic Pors. *θανάτων τῷ γ' ἂν αὐτεργίαι* reponit Heath. ut transitionem illam mox ad numerum singularem vitet, et particulam *ἂν*, quæ in vulgatis desideratur, verbo subiunctivo *ἐυμπέσωσιν* suppeditet. Cantero adversabatur etiam Schutz. 1. at in edit. 2. Porsonum et Hermannum secutus, *θνατῶν* recepit. Mox *αὐτεργίαι*s Guelph. Ald. Rob. H. Steph.

ψ. 338. ΞΥΜΠΕΣΩΣΙΝ. *Ξύμπας ὄσιν* Med. Ald. *Ξύμπασωσεν* Rob. Nimis licenter Wakef. *Ξυμπέσωσ' αἰμάταροι*.

ψ. 339. ΤΟΙΣ. *Τοῖσδ'* Pauw. *τάσδ'* *Furias* scil. ut sit quo referri possit *τῆτο λάχος*, Heath. qui metra etiam sic ad formam Strophicorum male a se ordinatorum exigit,

*τάσδ' ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γὰν ὑπ-
έλθῃ· θανῶν δ' ἐκ ἄγαν ἐλεύθερος.*

ψ. 340. ΥΠΕΛΘΗ. Quærit Pauwius, quem singularis hic post

pluralem offenderat, an Æschylus ὄφρα cum infinitivo junxerit ὑπελθεῖν. Pro μέλος μοχ μέλ errore typ. H. Steph.

ψ. 344. ΠΑΡΑΦΟΡΑ ΦΡΕΝΟΔΑΛΙΣ. Παραφρονὰ φρενοδάλης Med. Παραφορὰ φρενοδαῆς Ask. D. Παραφρονὰ φρενοδαλῆς Guelph. Παραφορὰ φρενοδαλῆς Ald. Rob.

ψ. 345. ΥΜΝΟΣ. Ὑμνοῖς Ask. D. Guelph. Μοχ Ἐρινῶν Med. Ald. Rob.

ψ. 346. ΑΦΟΡΜΙΚΤΟΣ. Ἀφόρμικτος Rob.

ν. 348. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Dactyl. penthem. 2. Antispast. penthem. vide suo loco. 3. Dactyl. penthem. 4. Anapæst. penthem. 5. Antispast. Pherecrat. propter Antitheticum, qui Dactylicum excludit nisi pro εἰς legeretur εἰς. 6, 7. Vide suis locis. 8. Troch. hephthem. 9, 10. Vide suis locis. 11. Troch. Ithyph. 12. Dactyl. penth. vide suo loco. 13. Antispast. dim. hypercat. vide suo loco. De Antistrophicis, 11, 12, 13. vide suis locis. PAUW.

Ibid. ΓΙΓΝΟΜΕΝΑΙΣΙ. Hos versus sic legit Herm.

Γιγνομέναισι λάχνη τάδ' ἐφ' ἄμιν ἐκράθη,
Ἄθανάτων ἀπέχειν χέρας, ἐδὲ τις ἐσί.

Et in Antistropha,

Σπευδομέναι δ' ἀφελεῖν τινα τάσδε μερίμνας
Θεῶν, ἀτέλειαν ἑμαῖσι λιταῖς ἐπικράνειν.

Et sic Schutz. 2. (nisi quod σπευδομένα) qui locum sic vertit, *Id nimirum studiose agimus, ut hac cura non neminem* (h. e. ejusmodi hominem) *liberemus, immunitatemque a Diis nostro ministerio perficiamus, ne in eorum judicium veniat.*

ψ. 349. ΕΦ ΑΜΙΝ. Ἐφαμῖν Ald. Ἐφ' ἄμιν Arnald. Pauw. Ἐφ' ἄμιν Heath. Pors. Sed verissimum est, ut alibi docuit Pors. ἐφ' ἄμιν, quod habent Herm. Schutz. 2.

ψ. 352. ΣΤΥΝΔΑΙΤΩΡ. Συνδάτωρ Med. Ald. Rob.

ψ. 353. ΠΑΛΛΕΥΚΩΝ ΔΕ. Πανλεύκων δὲ Med. Ald. Παλλεύκων δ' ἐγὼ metri gratia Pauw. ut fiat Troch. hephthem. aut Antispast. dim. cat. Hos versus sic legit Heath. posthabitis, haud injuria, Pauwii conjecturis,

1. Ἐτι δὲ παλλεύκων σέπλων
2. Ἀμμορος, ἄκληρος ἐτύχθην.
3. Δαμάτων γὰρ, κ. τ. λ.

1. Euripideus. 2. Parœmiacus. 3. Euripideus. Τῶν δὲ παλλεύκων σέπλων quod dedit Herm. metro subvenit minimo incommodo. Sic Schutz. 2.

ψ. 354. ΑΜΟΙΡΟΣ. Aliquid deesse cœnet Pauw. quo versus fiat Dactyl. tetram. Antithetico par. Itaque legit πάντα γ' ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην. Melius autem Herm. Αἰὲν ἄμοιρος, κ. τ. λ. Et sic Schutz. 2. Μοχ δομάτων Rob.

ψ. 356. ΟΤΑΝ. Ὅτ' ἂν Rob. Wakef. Hunc et seq. versiculum sic legit Pauw. ut Antitheticis respondeant,

1. Ἀνατροπὰς ὅταν Ἀρης τι-
2. θασσὸς ἂν φίλον ἔλη.

E quibus priorem vocat Dactyl. hephthem. prima in ἀνατροπὰς producta privilegio loci; alterum Troch. Ithyph. postrema in ἔλη correpta, cui sic concinit Antitheticus, cum prima in σεμναὶ sit anceps! En magnum Bentleii censorem! En virum restituendis metris et edendo Hephæstioni natum! Totum locum sic legit Heath.

1. Ἀνατροπὰς ὅταν Ἀρει
2. Πιθανὸς ἂν φίλον ἔλη,
3. Ἐπιτόνως διομένα
4. Κρατερόν ὄντ' ἂν ὁμοίως
5. Μαυροίμαν ὑφ' αἵματος νέε.

Ut quatuor priores sint Pæon. dim. 5. Antispast. dim. hyperc. κατ' ἀντιπάθειαν. Quæ sic vertit, *Quando Marti aliquis morem gerens amicum interficit, instanter persequens eum, strenuus sit licet, æque propter sanguinem recentem pessundarem.* Hæc non plane intelligo: sed optimum est quod monet Heath. hos versus non revera quinque ultimis Antistrophæ secundæ versibus opponi, quorum quippe metra omnia, præter ultimum, Dactylica sunt, et nihil cum hisce habent commune, sed quinque iis versibus qui in vulgatis Stropham tertiam constituunt. Hæc tamen omni cura sospitatoria salva reddere desperavit Wakef. hic et passim per hoc canticum contentus tantum discrepantiam, nullo remedio proposito, indicare. In eadem sententia fuisse videtur Schutz. qui tantum Heathio adversatur in edit. 1. At Heathianam emendationem admisit Pors. quem sequitur Herm. et ipse Schutz. 2.

ψ. 357. ΤΙΘΑΣΣΟΣ. Nos πῖθασος: Alii τίθασσος. Tu sive hanc sive illam lectionem sequeris, lege φίλος. H. STEPH. “Τιθασσὸς ἂν, *mitis existens*: non bello vacans et bellum gerens: in bello scil. amicus amicum lædit impune, si non sint earundem partium: ἔννοια est apta, et τιθασσὸς ab Æschylo profectum, alteri πῖθασος longe præstat: id a πιθίῳ deductum, eo ipso probat crisis meam: Ἀρης ferrum, homo utens ferro.” PAUW. Πῖθασος Ald. H. Steph. Τίθασος Turn. Guelph. Scal. Pors. Herm. Schutz. 2.

Ibid. ΦΙΑΘΝ. φίλος Rob.

ψ. 358. ΕΠΙ ΤΟΝ Ω. Ἐπιτόνως Turn. quod non malum si ad sententiam, minus bonum si ad syntaxin attendas, iudice Pauwio. Contra vero Wakef. vulgatis elegantius existimat. Sic etiam Schutz. Herm. At nihil mutandum. Quis non videt pleno poetici ardoris spiritu fervere orationem ex illa subita conversione Furiarum maximæ ad sorores suas, q. d. *Hunc, nos, O, sorores meæ, licet fortissimum, ad recentis sanguinis vestigia persecutæ, plane delemus ac perdimus.*

γ. 359. ΚΡΑΤΕΡΟΝ. Κάρτερον Pauw. unde Dactyl. penthem. sibi conficit, correpta penultima in ὁμοίως.

Ibid. ΟΜΟΙΩΣ. Unice verum est quod conjecit Arnald. ὁμῶς, haud abnuente Abresch. Quin et sic Pors. Μοχ ἐφ' αἵματος Ask. D.

γ. 360. ΜΑΥΡΟΥΜΕΝ. Μαυρῶμέν γ' Pauw. metri gratia. Totum versum sic legit Herm. Μαυρῶμεν νέον αἷμα. Certum est illud ἐφ' αἵματος νέον, vel postremum Antistrophæ versum, menda laborare, et nescio an ἐφ' αἵματος sit antiqui glossatoris, præsertim cum metrum in Antistropa concinnum sit, ac præcedentibus valde congruum, sensus aptus, ut nihil desiderari videatur: potuit etiam μαυρῶμεν Pherecrateum incipere. Præterea adeo magnificus, et omnibus numeris absolutus est locus in Antistropa, ut ægre ferrem quidquam ibi mutari. Si νέον αἷμα legatur, quo nihil aptius video, id a δόμεναί pendebit, non a μαυρῶμεν, ad quod referendum erit subauditum ἐκεῖνον.

γ. 361. ΣΠΕΥΔΟΜΕΝΑΙ Δ'. Σπευδόμαι δ' Ald. Σπεύδομαι δ' Turn. H. Steph. qui tamen receptam lectionem agnoscit in notis. Malim σπευδόμεναί τ', coli signo tantum posito ad finem Strophæ præcedentis, ut hæc quasi *causam* persecutionis ibi memoratæ contineant, et hinc usque ad ἀπηξιώσατο quasi parenthesi includantur.

γ. 362. ΤΑΣΔΕ. Τάσδε Rob.

Ibid. ΤΙΝΑ. Δία Pauw. Ut sit sensus, Jovem hisce curis levare festinamus, ut Dii ab homicidarum quæstionibus sint immunes. Ideoque homicidas, ut paulo ante diximus, persequimur, et pœnis, quas meruerunt, plectimus. Quæ hic voluit Abreschius adeo perplexa sunt et intricata ut nullo modo lucem offundant, immo ipsas quidem tenebras spissiores reddant, itaque iis supersedimus. Totum locum sic legit Heath.

Σπευδόμεναί δ' ἀφελεῖν
Δία τάσδε μερίμνας
Θεοὶ γ' ἀτέλειαν ἑμαῖ-
σι λιταῖς ἐπέκρανον,
Μήδ' εἰς ἄγκρισιν ἔλθειν.

Dii vero Jovem hisce curis levare studentes immunitatem ab omni alia jurisdictione meis precibus concesserunt, et ut rationem cuique reddere non tenerer. Wakef. autem sic legit,

Σπευδόμεναί γ' ἀφελεῖν
Δία τάσδε μερίμνας,
Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἑμαῖς
Λατρίαις ἐπικραίνειν
Μήδ' εἰς ἄγκρισιν ἔλθειν.

Sanguinis reos perdimus: festinantes utique, pro officio nostro, Jovem ab his molestiis sceleratorum puniendorum liberare: et ministeriis nostris immunitatem Diis præstare, ita ut in examen

malorum hominum non descendant: quum hoc consortium, quod nobis est cum piaculis, neutiquam deceat majorum numinum puritatem. Schutz. vero sic emendat in edit. 1.

Σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν
 Δία τὰσδε μερίμνας
 Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἑμοῖς
 Ἄλιταῖς ἐπιπραίνειν
 Μῆδ' εἰς ἄγκρισιν ἔλθεῖν.

Id nimirum studiose agimus, ut Jovem ista cura liberemus, omninoque nostris maleficis immunitatem a Diis præstemus, ne in eorum judicium veniant, nostræ quippe animadversioni unice relictæ. Vult scilicet vir cl. Furias peccatores ἑμὰς ἀλιτὰς nominare, eodem modo quo Orestem dixerant, ψ. 304. Ἐμοὶ τραφέντα καὶ καθιερωμένον. At in edit. 2. Hermannum sequitur.

ψ. 363. ΕΜΑΙΣΙ ΛΙΤΑΙΣ. An λιταῖς hic pro λειτεργίαις, *theo ministerio.* Nisi ita fuerit, an legendum ἑμαῖς λατρίαις, ut Wakef. an ἑμαῖσι λάχαις. Hesych. Λάχη . . . ἀποκλήρωσις. Verius tamen forte λατρίαις, nam illud λιταῖς vix alio videtur sensu quam *supplicationis* usurpari; nec alterum illud, quod ex conjectura dedimus, valde probō.

Ibid. ΘΕΩΝ Δ'. Malim θεῶν τ'.

ψ. 365. ΕΣ ΑΓΚΡΙΣΙΝ. Nos ἐπ' ἄγκροισιν, alii ἐς ἄγκροισιν. Legitur et ἔγκροισιν. Melius, ut opinor, ἄγκροισιν, quod pro ἀνάγκροισιν sumetur. Sic alibi dicitur ab hoc poeta *δυσάγκροιστοι.* H. ΣΤΕΡΗ. Ἐς ἄγκροισιν Guelph. Ἐπ' ἄγκροισιν Ald. Turn. Ἐς ἔγκροισιν Rob. Ἐπὶ κρίσιν Pears. Εἰς ἄγκροισιν Pauw. Heath. Wakef.

ψ. 366. ΖΕΥΣ ΓΑΡ. Hos versus sic legit et ordinat Heath.

Ζεὺς γὰρ αἱματοσαγὲς
 Ἄξιόμισον ἔθνος τόδε λίσ-
 χας ἀπηξιώσατο.

ψ. 367. ΤΟΔΕ ΛΕΣΧΑΣ. Alii μὲν σχάσας TURN. Τόδε λίσχος Rob. et μοχ ἀπεξιώσατο.

ψ. 369. ΔΟΞΑΙ Τ' ΑΝΔΡΩΝ. Δέξαι δ' αὐ δρῶν Med. Δόξαι τ' ἀνδρῶ Ald. Hos versus, quos Stropham tertiam constituere jam supra monuit, Heath. sic ordinat et emendat,

Δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι
 Σεμναὶ τακόμε-
 ναι κατὰ γᾶν μινύθεσιν ἄτιμοι
 Ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν,
 Ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

Aliter hanc Stropham et Antistropham ordinat Pors. et sic quidem,

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί,
 Τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθεσιν ἄτιμοι

Ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὄρχησ-
μοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Πίπτων δ' ἔκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμα·
Τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
Καὶ δυοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδά-
ται πολύστονος φάτις.

Sic Herm. Schutz. 1. quo nihil pulchrius.

γ. 370. ΤΑΚΟΜΕΝΑΙ. Τ' ἀκόμηναι Guelph. Ald.

γ. 371. ΚΑΤΑ ΓΑΝ ΜΙΝΥΘΟΥΣΙΝ ΑΤΙΜΟΙ. Aliquid hic abundare censet Pauw. itaque reponit κατὰ γαῖαν μινύθουσιν, vel κατὰ γαῖαν γ' ἄτιμοι, ut quoquo modo *Trochaicum Ithyphallicum*, si Diis placet, extundat, Strophico similem.

γ. 372. ΕΦΟΔΟΙΣ ΜΕΛΑΝΕΙΜΟΣΙΝ. Ἐφόδος μελανείμοσιν Ald. Μελανείμοσιν abjicit Pauw. tanquam ex librorum discrepantia natum (at illa unde orta est) ut habeat Dactyl. penthem. strophico a se constituto similem.

γ. 373. ΟΡΧΗΣΜΟΙΣ. Ὀρχηθμοῖς Pears.

Ibid. ΕΠΙΦΟΝΟΙΣ. Ἐπὶ φόνοις Rob. Ἐπιφόροις Pears. Ἐπιφθόνοις Heath. Pors. Herm. Ἐπιφθόροις Wakef. juxta Soph. Œd. Col. αἱ γὰρ ἔμφοβοι Θεαί σφ' ἔχουσι. Sed verum est ἐπιφθόνοις. Notissima est veterum opinio de Deorum invidia. Agam. γ. 137. Οἴκω γὰρ ἐπιφθονος Ἄρτεμις ἀγνά.

γ. 374. ΣΤΡΟΦΗ γ'. Hæc Stropha male seq. Antistrophæ proponitur: nam versus sunt plane diversi, neque in illis similitudo est ulla: videbimus metientes. 1. Troch. Ithyph. qui pro Pæone dim. haberi posset, si Pæones non variarent. 2. Pæon. dim. acat. cum Cretico. 3. Pæon. dim. acat. ex duobus Pæonibus quartis. 4. Iamb. dim. brachyc. aut Iamb. vel Troch. penthem. 5. Troch. Ithyph. aut Antispast. Pherecrat. In Antistropha quæ dicitur, 1. est Dactyl. tetram. acat. vide suo loco. 2. Antispast. dim. brachyc. postremam nosti. 3. Paræmiacus, vide suo loco. 4. Dactyl. tetram. acat. 5. Antispast. dim. hyperc. Sic autem apparet ex metro frustra hæc pro Stropha et Antistropha haberi: diversissima enim sunt, ut vides: An Epodus est, quam aliis Strophis et Antistrophicis subjecit poeta? Non displicet: Sic Chorus stans hæc canens, mox iterum in dextram et in sinistram convertitur per Stropham et Antistropham sequentes. PAUW.

Ibid. ΓΑΡ ΟΥΝ ΑΛΛΟΜΕΝΑ. Γὰρ ἀλαμμένα Rob. Hos quinque versus jam supra monuit Heath ultimis Strophæ secundæ versibus opponi debere. Eos vero sic legit et exponit,

Μάλα γὰρ ἔν ἀλλομμένα
Ἄγκάθεν βαρυπεισῆ
Καταφέρω ποδός ἀκμάν,

Σφαλερὰ καὶ ταυνδρόμοις
Κῶλ' ἔν θείσσα, δύσφορον ἄταν.

Vehementer enim prosiliens desuper defero pedis impetum graviter cadentem, iis igitur qui longe effugerunt artus vacillantes tandem reddens, calamitatemque vix tolerandam. Quod autem affirmat vir cl. primam hic in ἀλλομένα corripi, ut in Ἑλλης Agam. ψ. 294. eam ibi licentiam temere sumi docuimus. Ἀλωμένα Pors. 1. Ἀλωμένα Herm. Schutz. 2. quod recepi.

ψ. 375. ΑΓΚΑΘΕΝ. Ἀνέκαθεν Herm. rectius ob Pæonem certum.

ψ. 377. ΤΑΝΥΔΡΟΜΟΙΣ. Τὰν ὑδρόμοις Ald.

ψ. 378. ΚΩΛΑ ΔΥΣΦΟΡΟΝ. Quod reposuit Heath. Κῶλ' ἔν θείσσα id non attulit pro Æschyleis, sed tantum ut metro satisfaceret.

ψ. 379. ΠΙΠΤΩΝ. Πίπτων Ald. Hæc et seqq. quæ Strophæ tertix a se constitutæ orponi supra monuit, sic ordinat Heath.

Πίπτων δ' ἐκ οἴδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι
Λύμα' τοῖον ἐ-
πὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
Καὶ διοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος
Αὐδᾶται πολύστονος φάτις.

Cadens vero propter noxam mentem ei auferentem hoc non intelligit; tale veluti tenebræ piaculum circa hominem volitat, et obscuram quandam caliginem per aedes obtinere pronuntiat multa gemens fama.

Ibid. ΟΙΔΕ. Οἴδεν Ald. Rob. Pauw. Heath.

ψ. 380. ΛΥΜΑΙ. Λῦμα Ald. Turn. Λύσα Pears. pro λύσσα quod vidit Abresch. Λήμα, *lippi tudine*, voluit Schutz. 1. Sed in edit. 2. Hermannum secutus nihil mutat. Vide ad ψ. 369.

Ibid. ΤΟΙΟΝ ΓΑΡ ΕΠΙ. Primum, γὰρ excludit Heath. recte, deinde legendum proponit, Τοῖσι ἄρ' ὡς, conjectura non admodum probabili.

ψ. 381. ΜΥΣΟΣ. Μῖσος Ald. Μύσος Canter Pauw. Abresch. Heath. et reliqui recentt. recte.

Ibid. ΠΕΠΟΤΑΤΑΙ. Πεπέτασαι coniecit Wakef. fretus scil. Hom. II. Π'. 567. et Virg. Æn. II. 605. et seqq. sed ipse testatur vulgatam satis recte se habere.

ψ. 382. ΚΑΙ ΔΝΟΦΕΡΑΝ ΤΙΝ' ΑΧΛΥΝ. Καὶ διοφεράν τιν' ἀχλὺν Ald. Κεδιοφεράν τιν' ἀχλὺν Rob. Καὶ διοφερά τις ἀχλὺς Pears. quod si recipias distinguendum erit ante πολύστονος φάτις, ut monuit Abresch.

Ibid. ΚΑΤΑ ΔΩΜΑΤΟΣ. Καταδύματος Rob. Minime audiendus est Wakef. qui locum sic corrigere voluit,

Καὶ διοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ νόματος
Σχεδᾷ τοι πολύστομος φάτις.

Et famæ strepitus, quæ solet prosequi reos beatos, (vide ad ψ. 369.) spargere caliginem solet in eorum mentes. Hæc non opus est

redarguere. Κατά γ' ὀμμάτων Schutz. 1. qui nihil tamen mutavit in edit. 2.

ψ. 383. ΑΥΔΑΤΑΙ. Δ' αὐδᾶται Pears. Valde perplexum est illud αὐδᾶται, quæ vox nunquam active significat, quantum video, apud Tragicos. Unicus est locus, Prometh. Vinct. γ. 765. qui activam hujus verbi significationem ullo modo præstare videatur, sed ibi procul dubio passive accipiendum est. Non longe a literarum ductu abscedit vel ξὺν δ' ἄτα, vel ἐν δ' ἄτα, sed ita legendum δυοφερὰ τις ἀχλὺς, prius mallet, nisi vox δάματος quæ versum præcedentem terminat in Dactylum impurum sic evaderet, itaque posterius recepi.

ψ. 384. ΣΤΡΟΦΗ Δ'. 1. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 2. Similis præcedenti. 3. Iamb. dim. brachyc. 4. Iamb. dim. cat. 5. Similis præcedenti. 6. Ut et hic. De Antithetico vide suo loco. 7. Asynartet. ex Iamb. dim. brachyc. et Dactyl. dim. acat. cujus syllaba prima privilegio loci producit. Asynarteta in istis sequuntur simplicium indolem: De aspiratione in ὄδο loqui nolo: In versu opposito est Dactylus verus. Et ut pes tertius Iambici est spondeus, ibi est Iambus; nisi pro κυρῶ malis κύρω quod primam producit vulgo: sed ita variatum sæpe. 8. Troch. trim. cat. ΠΑΥΩ.

Ibid. ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ. Μένει δ' ἄρ Pears. Μόλαι γάρ, sublato puncto, Heath. Colon post μένει delet etiam Wakef. ut sit dat. sing. a μένος, ac vertit, *Sumus enim viribus agiles et integræ, scelerumque memores; venerandæ, et difficiles hominibus.* Sic Schutz. Herm. Sed mihi magis placet vel μόλαι, cum Heathio legere, vel post μένει colon servare. Magnum pondus habent sententiæ concisæ. Vide Notas Varr. Philologg.

ψ. 385. ΔΕ ΚΑΙ. Τὲ καὶ Wakef. Δὲ non agnoscit Pears.

ψ. 386. ΜΝΗΜΟΝΕΣ. Τλήμονες Ask. D. Coli signum post μνήμονες habet Wakef. Comma Herm.

ψ. 388. ΑΤΙΜ' ΑΤΙΕΤΑ. Alii ἀτίετον, et λάμπα pro λάμψαι. H. Steph. "Ατιμ' ἄτιτα Pears. "Ατιμ' ἀτίεται Guelph. Rob. Turn. H. Steph. "Ατιμ' ἀτίετας Ald. Locum sic ordinat ac vertit Heath.

1. "Ατιμ' ἀτίετα διέπομεν
2. Λάχη, θεῶν διχοστατῆντ', ἀνήλια,
3. Δυσοδοπαίπαλα
4. Δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

Inhonoram neglectam administramus provinciam, a deorum presentia longe remotam, luminis solaris exortem, vix investigandam tam a videntibus quam cæcis. Metra vero sic constituit, 1. Iamb. dim. acat. 2. Iamb. trim. acat. 3. Dactyl. dim. 4. Asynartet. e Dochm. et Iamb. dim. brachyc. Illud autem διέπομεν confirmat vir cl. e ψ. 933. et seqq.

Πάντα γὰρ αὐται τὰ κατ' ἀνθρώπους
"Ελαχοι διέπειν.

Λάμπα deinde rejicit, tanquam corruptum glossema pro ἀλαμπῆ, ad ἀνήλια. Denique primam in δυσοδοπαίπαλα, cum sit vox plusquam trisyllaba, cum Pauwio producit. Cum Heathio in tribus ultimis versibus facit Schutz.

ψ. 389. ΔΙΧΟΣΤΑΤΟΥΝΤ'. Διχοστατῆτ' Guelph. Ald. Rob. Hunc et seq. versum sic dividit Wakef.

Λάχη θεῶν διχοστατῆντ' ἀηλίω
Λάμπα δυσοδοπαίπαλα.

E quibus priorem, sicut Heath. pro senario forte habuerit, qui nullo modo senarius esse potest.

ψ. 390. ΑΝΗΛΙΩΙ ΛΑΜΠΑΙ. Ἀηλίω λάμπαί Med. Ald. Rob. Ἀηλίω λάμψαι Turn. H. Steph. quod probat Pauw. dignus qui pro se loquatur, h. l. "Turneb. et Steph. λάμψαι, quod purum putum est, et temere ab imperitis mutatum: δόμεναι ἄτιμα ἀτίετα λάχη, διχοστατῆντα λάμψαι ἀηλίω θεῶν, δυσοδοπαίπαλα δερχομένοις καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς. Θεῶν ἀηλίω est Luna: duo numina lucifera sunt; Apollo et Diana; Sol et Luna: ille interdiu, hæc noctu lucet: et quia noctis est comes, non ineleganter hic dicitur θεῶν ἀηλίος, cum quo nunquam lucet. Quid autem Furix? Persequuntur præcipue ea quæ διχοστατῆσι λάμψαι θεῶν ἀηλίω, et in tenebris laterent, nisi ab illis vindicarentur strenue: sententia est perspicua et egregia. Erunt qui θεῶν ἀηλίω de ipsa nocte accipient: sed id minus appositum mihi videtur hic: ad διχοστατῆντα et λάμψαι attende: Ut nihil dicam de matre cujus sic decenter meminissent filia: quid hic etiam miseri interpretes?" Hæc ille. Ἀηλίω λάμψαι, vel λάμπα Scal. Ἐν ἡλίω λάμπα Pears. Ἀηλίω γ' αἰγλᾷ Wakef. de voce λάμπα sollicitus non alibi lecta. At quot voces Æschyleæ non alibi leguntur? Quot ipse invexit Wakefieldus? Hunc versum in duos sic dividit Herm.

Ἀηλίω λάμπα,
Δυσοδοπαίπαλα.

Sic Schutz. 2.

Ibid. ΔΥΣΟΔΟΠΑΙΠΑΛΑ. Δυσόδη παίπαλα Ald. Δυσοπαίπαλα Rob. Spanh. ad Callim. Hymn. in Dian. ν. 194. et δυσπαίπαλα ad Aristoph. Nub. ψ. 261. ut monuit Abresch. neutrum bene, sed hoc rectius. Μοχ δερχομενοισι Ald.

ψ. 392. ΟΥΧ ΑΖΕΤΑΙ. Οὐ χάζεται Guelph.

ψ. 393. ΔΕΔΟΙΚΕ. Δέδοικεν Pors. Herm. Schutz. 2.

ν. 395. ΜΟΙΡΟΚΡΑΝΤΟΝ ΕΚ ΘΕΩΝ. Μοιρίκραντον ἐκθεῶν Guelph. Μοιρίκραντον ἐκ θεῶν Ald.

ν. 396. ΕΠΙ. Ἐπι Turn. Ἐπὶ Schutz. 2. Nec malum esset ἔπι, quod stabilit mox παλαιόν, ideoque in textum recepi. Et in versu seq. admisi ἐστίν, quod conjecit Herm. ut expleretur versus.

ν. 397. ΟΥΔ'. Hæc sic refingit Pauw. metri gratia,

Γέρας παλαιόν, ἐδὲ δὴ
Ἀτιμίας κυρῶ κ. τ. λ.

Heathius vero sic ordinat, ut Strophicis a se constitutis respondeant,

Γέρας παλαιὸν ἐδ' ἀτιμίας κυρῶ
Καίπερ ὑπὸ χθόνα.

Et sic Wakef. sed quia λάμπα retinuerat in Stropha, hic aliquid deesse monet, quod sic forte supplendum existimat, Καίπερ τίν' ὑπὸ τὴν χθόνα, nisi prorsus vanum fuerit hariolari. Heathium sequitur etiam Schutz. at Hermannus sic legit,

— ἐπὶ δέ μοι
Γέρας πάλαιόν ἐστιν, ἐδ'
Ἀτιμίας κύρω
Καίπερ ὑπὸ χθόνα.

Sic Schutz. 2. nisi quod κυρῶ.

ψ. 399. ΤΑΞΙΝ. Τάξιν γ' Abresch. Forte λᾶξιν Dorice pro λῆξιν, *portionem, sedes assignatas*, Heath. quod improbavit Schutz. in *Varietate Lectionis* sed recepit in *Notis*.

Restat jam ut hujus Cantici tres posteriores Strophas et Antistrophas, multis laborantes difficultatibus, lectori ante oculos sistam, ut eas quoquo modo, vel ex aliorum vel ex nostris conjecturis emendare potuimus. Interpretationem, quæ commentarii instar esse possit, et metrorum enarrationem adjiciemus. Collatis VV. LL. suum cuique dabit L. B. et nostros labores æqui bonique consulat.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

1. Γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἄμιν ἐκράνθη.
2. Ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, ἐδέ τις ἐστὶ
3. Ξυνδαίτωρ μετάκοινος.
4. Τῶν δὲ παλλεύκων πέπλων
5. * * ἄμοιρος, ἄκληρος ἐτύχθη.
6. Δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
7. Ἀνατροπᾶς, ὅταν Ἄρης
8. Τιθασὸς ὦν φίλον ἔλη.
9. Ἐπὶ τὸν, ὃ δίομεναι,
10. Κρατερόν ὄνθ' ὁμῶς
11. Μαυρῆμεν [ὑφ' αἵματος νέε.]

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

1. Σπευδόμεναί τ' ἀφελὲν τίνα τάσδε μερίμνας,
2. Θεῶν τ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν,
3. Μῆδ' ἐς ἄγχερσιν ἐλθεῖν.
4. Ζεὺς γὰρ αἵματος ἀγῆς
5. Ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λίσχας
6. Ἄς ἀπηξιώσατο.

7. Μάλα γὰρ ἔν ἀλομένα,
8. Ἄνεκαθεν βαρυπεσῆ
9. Καταφέρω ποδὸς ἀκμάν,
10. Σφαλερὰ τανυδρόμοις
11. Κῶλα δύσφορον ἄταν.

ΣΤΡΟΦΗ γ΄.

1. Δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί,
2. Τακόμεναι κατὰ γῶν μινύθουσιν ἄτιμοι,
3. Ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὄρχησ-
4. μοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ΄.

1. Πίπτων δ' ἐκ οἴδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμα·
2. Τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
3. Καὶ δυοφερὰ τις ἀχλὺς κατὰ δώματος, ἐν δ' ἄ-
4. τα πολύστονος φάτις.

ΣΤΡΟΦΗ δ΄

1. Μένει γὰρ· εὐμήχανοι δὲ
2. Καὶ τέλειοι, κακῶν
3. Τέ μνάμονες, σεμναί
4. Καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
5. Ἄτιμ' ἀτίετα δίομεναι
6. Λάχη, θεῶν διχοστατῆν-
7. τ', ἀνηλίω λάμπα,
8. Δυσοδοπαίπαλα
9. Δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ΄

1. Τίς ἔν τάδ' ἐχ' ἄζεται τε
2. Καὶ δέδορκε βροτῶν,
3. Ἐμῶ κλύων θεσμόν
4. Τὸν μοιζόκραντον, ἐκ θεῶν
5. Δοθέντα, τέλειον; Ἔτι δέ μοι
6. Γέρας παλαιόν ἐστιν, ἐδ'
7. Ἄτιμίας κύρω
8. Καίπερ ὑπὸ χθόνα
9. Τάξιν ἔχουσα καὶ δυσάλιον κνέφας.

Jam dabimus interpretationem paraphrasticam, quæ commentarii vice fungatur. *Hæc nobis nascentibus munera sorte obtigerunt, ut sontes scil. mortales persequamur, ab immortalibus vero manum abstineamus, nec eorum quisquam nos mensa ac convictu dignatur. In aliorum enim Deorum sacrificiis nunquam invocamur.*

Candidarum autem vestium, quarum in re læta ac sacrificiis usus est, semper expers sum. Non enim res prosperæ et convivia mihi curæ sunt, sed tristissimæ, quibus nigræ, non candidæ vestes conveniunt. *Domorum enim eversiones mihi selegi, ubi percussor aliquis domesticus familiarem suum interfecerit. Hunc Nos, O Sorores meæ, ad recentis sanguinis vestigia persequentes, fortem quamvis et ferociter repugnantem plane delemus ac perdimus.*

Festinantes utique, juxta munus a Fatis nobis impositum, (cf. §. 394.) ut alium quemdam hac cura liberemus, et Diis immunitatem hoc nostro negotio præstemus, ne ad hanc quæstionem, tanquam judices ad inquisitionem cædis (Cf. Notas Varr. Philologg.) accedant. Idque bene est sapienter provisum est, *Jupiter enim hoc genus hominum sanguine pollutum ac summo odio excipiendum suo consortio indignum ratus est, eosque suo tribunali arcendos statuit.* Nos igitur a talibus pœnas exigimus, et *e longinquo desilientes valde graviter cadentem inferimus vim pedum, plantas utique labi facientes et languescere vel velocissimos, calamitatem non ferendam.*

Quin si vivi forte effugerint, ut beate splendideque usque ad supremum vixisse credantur, haud ita se res habet, nec omnino impune ferent, *sed fama hominum in terris viventium, quamvis speciosissima, sub terra, apud inferos, sine honore marcescit et languet, pullatis nostris accessionibus et pedum invisis insultibus, h. e. Simul ac nos atris indutæ vestibus eam invisis pedum insultibus prouere voluerimus.*

Qui cadit vero, donec ceciderit nescit hoc, quæ sit nostra potentia, vel, se cecidisse, præ stolidam mentis insaniam, taliter illi piaculum, velut tenebræ, obversatur oculis, et obscura quædam caligo domum ejus involvit. At cum cadit, tum justitiam divinam agnoscunt mortales, et in ipso ejus interitu multi sunt et luctuosi de eo sermones hominum.

Manet enim vis nostra inconcussa: id quod fatorum lege de nobis sancitum est, ut sontes persequamur, agilesque et perficæ sumus, venerandæque et difficiles placatu mortalibus; ac munere nobis sortito fungimur, inhonoro illo quidem et inglorio, quatenus terrori sontibus magis, quam bonis venerationi sumus, nec candidas vestes habemus nec cultum aut epulas quæ cæteris numinibus contingunt (cf. §. 353) procul a deorum consortio, lampade soli invisio, at propriis scil. facibus quibus nocentes exagitamus, per viam salebrosam atque arduam, ubi nec cæcus neque oculatus quisquam sese expedire possit.

Hæc igitur ecquis mortalium non revereatur ac metuat cum hoc munus nostrum fatale ex me audierit, a Diis nobis nascentibus concessum (cf. §. 348,) perfectum et immutabile præpotensque? Etenim adhuc etiam manet nobis antiquus ille honor, nec quamquam in Deorum cœlestium numerum haud relatæ sumus, ignominia afficior omnique honore destituor quamvis is honor sit

apud inferos, et ibi *sub terra sedem nobis assignatam ac tenebras soli invias incolamus.*

Nemo erit, opinor, qui magnificentum hoc Chori canticum, sic ad numeros et sensum revocatum, non decies cum summo animi affectu leget ac releget: est enim ὕμνος vere δέσμιος φρενῶν præ pulcherrimis omnium Tragicorum Choricis sua virtute præcellens. Metra vero sic se habent,

In Strophe β'. 1, 2. Dactyl. pentam. 3. Pherecrat. 4. Troch. hephthem. 5. Dactyl. tetram. 6. Troch. hephthem. 7, 8, 9. Pæonici dim. acat. 10. Dochm. 11. Pherecrat. ut videtur, ex Antistrophico. Strophicus ulcus habet in hac librorum penuria insanabile. Quod dedit Schutz. metro et sensui satisfacit, sed non ideo certum est.

In Stropha γ'. 1, 2, 3. Dactylici pentam. acat. 4. Troch. hephthem. In Antistropha prima in ἀχλὺς corripitur.

In Stropha δ'. 1. Period. acat. 2. Cretic. dim. acat. 3. Iamb. hemihol. 4, 5, 6. Iamb. dim. acat. 7. Iamb. hemihol. 8. Dochm. vel si malis primam in δυσοδοπαίπαλα producere, quod licere haud negaverim, Dactyl. dim. acat. qui mihi tamen longe minus placet. 9. Choriamb. trim. acat.

IV.

§. 401. ΤΗΝ ΚΑΤΑΦΘΑΤΟΥΜΕΝΗΝ. Τῆδ' ἐκὰς φθατεμένην Pears. Γῆν καταφθατεμένην Bentr. Abresch. Γῆν καταφθατεμένην, elliptica pro κατὰ γῆν καταφθατεμένην, vel etiam absque ellipsi γῆν κάτα φθατεμένην Pauw. Γῆν καταφθατεμένην etiam Heath. qui vertit (secundum Hesychii interpretationem, Καταφθατεμένη· κατακτωμένη, κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως.) *Terram incolens ex praeda mihi exemptam.* Sic etiam Schutz. 1. Herm. Pors. 2. Γῆς καταφθατεμένη Schutz. 2. qui vertit, *rediens e terra circa Scamandrum.* Simplicissima videtur ratio Wakefieldi, qui commate post Σκαμάνδρου posito, sic legit ac vertit,

Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοῆν
Ἄπο Σκαμάνδρου, τὴν καταφθατεμένην
Ἡὶ δῆτ', κ. τ. λ.

A longinquo, a Scamandro scil. audivi vocem, quæ usque ad eum locum pervenit, Ubi profecto, &c. Fons omnis obscuritatis in illo ἦν inerat, quæ sic plane tollitur. Nec tamen negaverim ex emendatione Stanl. sensum oriri satis commodum, sed Wakefieldi simpliciore arbitror.

§. 406. ΕΝΘΕΝ ΔΙΩΚΟΥΣ'. Totum locum sic interpungit ac legit Pauw. causatus scil. se non intelligere quid sit διώκωσ' ἀτρευτον πίδα, quid ροιβδῶσα κόλπων αἰγίδος, si Minerva curru venerit:

Ἐθεν διώκωσ' ἦλθον ἀτρευτον πίδα,
Πτερῶν ἀτεγ, ροιβδῶσα κόλπων αἰγίδος,
Πωλοῖς ἀπκαίσις ἐπ ἐπιζεύξωσ' ὄχον.

Ut intelligatur Minerva sinum ægidis auris opposuisse, eoque, ceu velo, pedum laborem adjuvisse; quod tamen improbat Abresch. quia sic frigebit prorsus adjunctum ἀκμαίοις. Cf. eundem in Notis Varr. Philologg. Vulgatam quoque, eadem de causa tuetur Heath. quem vide ibidem. Paucis, opinor, placebit Wakefieldi emendatio qui literula tantum mutata se toti loco satisfecisse gloriatur, κάλους scil. reponens pro πάλους, *membris vegetis*, ut sit sensus, *corpori robusto currum hunc, clypeum scil. aptans et adjungens*. Quod vero ait Wakefieldus, in tota periodo jam nec desiderari vel proprietatem sermonis vel figuræ concinnitatem, in alia omnia discedo, ut nihil magis infabre dictum existimem. Imperitam esse hanc Wakefieldi conjecturam censet etiam Schutz. qui nihil in textu mutat. Post ἄτερ comma subjiciendum videtur, post πάλους addenda particula τ' ut intelligatur Minerva et equos et sinum ægidis pro velo adhibuisse. Nec male videtur divinasse hoc loco audax ille novator Botheus, qui reponit κόλπον Αἰγέως, ut respiciat Ægæum mare, curru qua Minerva invecta est, agitatum. Firmat hanc conjecturam quodammodo Prom. Vinct. ψ. 836. κόλπον Ρέας. Sed hoc non urgeo. Judicent Lectores. Pauwianam conjecturam præter alia satis refellit mos iste notissimus Deos in machina inferendi, de quo nihil opus est ut quemquam moneam.

ψ. 407. ΑΤΕΡ ΡΟΙΒΔΟΥΣΑ. Ἄτερ ροιδῶσα Guelph. Ald. Μοχ ἐπιζεύξας Ald.

ψ. 409. ΚΑΙ ΝΥΝ. Scribendum est uno vocabulo καινή. CANTER. Sic Bentl. Abresch. Schutz. Pors. Herm. improbante Pauw. cujus nulla est contra tot ac tantos viros auctoritas. καινή est *inusitata, insolita*, quod nos Anglice diceremus, *This strange assembly*. Pro τήνδ' μοχ, τῆσδ' Ask. D.

ψ. 411. ΕΣΤΕ. Notam interrogationis hic apponit Schutz. post πάρα præcedens plenius interpungens. Sic Herm. quod vim addit sententiæ.

ψ. 413. ΥΜΑΣ Θ' ΟΜΟΙΩΣ. Ὑμῖν θ' ὁμοίαις Pears. Totum locum sic legit Pauw.

Ὑμῖν θ' ὁμοίαις ἔθεν ἰσπαρτῶν γένει,
Οὐτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὀρωμέναις,
Οὐτ' ἐν βροτείοις ἐμφερέσι μορφώμασι.

Syntaxim in versu posteriore paulo insolentiorum esse concedit, unde errorem natum esse existimat. At non est insolentior, sed durior et perplexa ob ἐμφερέσι, quod ad præcedens ὑμῖν, non ad μορφώμασι referendum est, et ingrati facit inconcinnitatem. Legi quoque posse, Αἶ τ' ἐ βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασι monet vir cl. sed sic verba minus apte cohærere. Ut verum dicam, neutra harum conjecturarum satis se commendabit cuiquam in his literis versato, et utramque haud immerito abjecit Abresch. Sed quod ille affirmat, nihil immutandum esse, cum æque rectum sit λέγω σοι et λέγω σε, vereor ut inde comprobari possit, recte utramque

regiminis formam adhiberi posse in eadem periodo. Heathius sic emendat,

Τίνες ποτ' ἐσέ' πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω
Βρέτας τε τὲ μὲν τῶδ' ἐφημένω ξένω.
Ἵμεῖς δ' ὁμοίαι γ' ἔδενι σπαρτῶν γένει,
Οὐ μὲν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὄρωμέναις,
Οὐτ' ἔν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασι.

Cum Abreschio facit Schutz. ut nihil mutetur, sed meliorem affert rationem, nempe quod enallage casus istiusmodi apud Æschylum haud sit infrequens. Atque ea de causa nihil ipse mutō, præter ὄρωμέναις in ὄρωμένας, ἡμᾶς enim ab ὄρωσα e ψ. 409. supplendo mihi pendere videtur.

ψ. 414. ΟΡΩΜΕΝΑΙΣ. Pudet referre conjecturam Wakef. ἀρωμέναις ab ἀρῆν *arare*, qua lectione servari censet metaphoram verbi præcedentis σπαρτῶν. At quis tam putidam imaginem ferat hoc loco. Melius certe fuisset ἐρωμέναις. Ὄρωμένας post Stanl. Schutz. Herm. Pors. 2. quod receperim. Μοχ μορφώμασιν Ald. Rob.

ψ. 416. ΛΕΓΕΙΝ Δ'. Λέγειν Ald. Turn. Μοχ ἄμομφον Rob.

Ibid. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ. Τὸν πέλας Heath. quod Stanleius in curis secundis. Sic Herm. Et sic multo planior fit constructio et ἦθος servatur, sed e vulgatis satis bonus sensus erui potest.

ψ. 417. ΗΔ'. Ἠδ' Rob. Ἠδ' forte legendum iudicat Abresch. ut ἦδ' sit pro ἡ ἐμῆ, et sublato commate post δικαίων constructio sic ordinetur, Πρὸσω ἀποσατεῖ ἦδε θέμις τῶν δικαίων, h. e. Πάνυ s. ἄγαν ἀθέμιστόν ἐστιν. *Abhorret a justo, injuste agerem si quia informes sitis vos conviciis incesserem*, Apollinis scil. exemplo, ψ. 69—74. 190. 198. Et infra, ψ. 647. Præstat autem, ut videtur Schutzio, post δικαίων subintelligere ἐστὶ, ita ut ἦδ' ἀποσατεῖ θέμις eundem sensum alia phrasi declaret. Nec male scriberetur ἢ τ' ἀποσατεῖ θέμις.

ψ. 419. ΑΙΑΝΗ. Αἰ εἰνῆ Ald. Αἰανῆς Turn. quod et verius censet Heath. et monet ita legisse videri interpretem. Nec aliter Schutz. Herm. idque receptum velim.

ψ. 420. ΑΡΑΙ. Ἀρὰ Ald. Rob. Turn. H. Steph.

Ibid. ΕΝ ΟΙΚΟΙΣ ΓΗΣ ΥΠΑΙ ΚΕΚΛΗΜΕΘΑ. Ἐνοίκοις γῆς ὑπαικεκλήμεθα Ald. Ἐν οἴκοις γῆς ὑπεκεκλήμεθα Rob. Ἐν οἴκοις γῆς ἔλαι κεκλήμεθα Turn. Ἐνοίκοις, conjunctim, voluit etiam Wakef. ut Eurip. *Androm.* ψ. 446. Σπάρτης ἔνοικοι, et Soph. *Ced. Tyr.* sub. fin. *Θήκης ἔνοικοι.* Pro κληδόνας mox κλύδονας Ald.

ψ. 422. ΓΕ ΜΕΝ. Γε μὲν Wakef. Sed cf. Suppl. ψ. 249.

Ibid. ΤΑΣ. Τάσδ' Arnald. Τάς τ' Abresch. ut sit τάχα μὲν γε δὴ (pro ἦδη) πείσση (βελήση συνθάρεσθαι) καὶ τὰς ἐμὰς τιμάς. *Forsan audire et accipere jam quoque voles, quodnam munus meum.* Nam respondet Minerva, Μάθοιμ' ἂν εἰ λόγοι τις, pro εἰ λόγοις. Non probō.

ψ. 423. ΕΜΦΑΝΗ. Ἐκφανῆ Ald. Turn. quod non displicuisse videtur Abreschio.

γ. 425. ΣΦΑΓΗΣ. Φυγῆς Pears. Vulgatam vero contra Stanleium tuetur Pauw. ut *τέρμα σφαγῆς* sit i. q. *τέρμα πρᾶγματος*, ac vertit, *an hoc omne est quod cades meruit*. Idem etiam percepisse videtur Stanl. in curis secundis. Φυγῆς item Arnald. qui et insuper pro τῆτο habet πῆ τὸ cui pulchre respondet sequens ὀπῆ. Et sic Abresch. qui conferri jubet etiam γ. 335. et seqq. et Prometh. Vincit. γ. 623. et γ. 754. Stanleio etiam assentitur Heath. nec valde adversatur Wakef. quamvis vulgatam retinuerit, sic interpretatus, *finis cædi atque ejus effectibus imponendus*. Sed et πῆ τὸ ex conjectura dedit, quod antea conjecerant etiam Arnald et Abresch. πῆ τὸ *τέρμα τῆς φυγῆς* habent etiam Schutz. Pors. Herm. idque omnino receperim, tum propter causas allatas, tum propter *ελαύνομεν* in versu præcedente.

γ. 426. ΜΗΔΑΜΟΥ. Μὴ δαμῆ Ald.

γ. 427. ΕΠΙΡΡΟΙΖΕΙ. Ἐπιρροίσεις Scal. Pears. Pauw. Abresch. qui vertit, *Ergone huic (Oresti) ejusdem generis exilium destinans immittere*. Ἐπιρροίσεις item Wakef. Schutz. Herm. Accentibus non utitur Wakef. Male Schutz. et Herm. circumflectunt, pauciora enim sunt circumflexa in ζῆω desinantia, et *ἐπιρροίσει* agnoscit Hesych. Ἐπιρροίση Bentl.

γ. 431. ΛΟΓΟΣ. Λόγος Med. Ald. Turn.

γ. 432. ΟΥ ΔΟΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ. Εἰ δῆναι θέλει Pears. Vel εἰ δῆναι θέλοι vel etiam εἰ εἶναι θέλει, neque omnino esse jusjurandum Wakef. Sed totum versum sic refingit Schutz. 1. Ἄλλ' ὄρκον ἂν δεξαίμεθ', εἰ δῆναι θέλοι. Ἄλλ' ὄρκον εἰ δεξαίμεθ' ἂν εἰ δῆναι θέλοις. Herm. Ἄλλ' ὄρκον εἰ δεξαίμεθ' ἂν εἰ δῆναι θέλοι Schutz. 2. Sed nihil mutandum. Vide quæ nos in Notis Varr. Phillogg.

γ. 433. ΔΙΚΑΙΩΣ. Δικαίως Guelph. Ald. Turn. Δίκαι' ὡς Abresch. ut duplici munere fungatur τὸ δίκαια, et cum κλύειν sit fœmininum, cum πρᾶξαι neutrum plurale. Mire cespitavit vir cl.

γ. 435. ΜΗ ΝΙΚΑΙΝ. Δὴ νικᾶν Wakef. hoc sensu, Sed affirmo utique partes minus affines justitiæ fructum maximum jurisjurandi capere, et inde detrimenti aliquid justitiam, ut verisimile est, sibi accersituram. Quid enim? nonne reus criminis nullo negotio pejerabit etiam ut abscondat scelus? Sic etiam Schol. nec abludere Juvenalem Sat. XIII. 106. monet vir doctissimus. Sed proculdubio nihil erat mutandum.

γ. 437. Η ΚΑΠ' ΕΜΟΙ. Ἡ κ' ἐπ' ἐμοὶ Guelph. Ald. Turn. Ἡ κἀπε, μοὶ Rob.

γ. 438. ΑΞΙΑΝ Τ' ΕΠΑΞΙΩΝ. Ἀξίαν τ' ἐπ' ἀξίων Rob. Turn. Insuavem atque immodulatum versum dedit Arnald. legendo, *σίβουσαι σ' ἀξίαν κἀπ' ἀξίων*. Σ' ἀξίαν γ' ἐπαξίων Pauw. Abresch. Σίβουσαι γ', ἀξιάί τ' ἐπαξίων, *Te quidem cum veneremur, et dignæ simus quibus condigna retribuuntur* Heath. quod mihi tamen parum placet. Verius est quod dedit Wakef. ἀξίαν σ' ἀπ' ἀξίων, idque pulchre confirmat, cum e Schol. tum ex Eurip. Ion. γ. 747.

Ἦν θύγατες, ἀξί' ἀξίων γεννητόρων

Ἦθη φυλάσσεις.

'Αξίαν σ' ἱπαξίων Schutz. * 'Αξίαν ἱπαξίων Pors. et sic vitatur sibilus in σίβυσαι et ἀξίαν σε, et eodem redit sententia. Minus placet quod reponit Hermannus, σίβυσαι γ' ἀξί' ἀντ' ἱπαξίων. Μοx ὦ ξείν' Ald.

ν. 441. ΤΟΝΔ'. Τόνδ' Rob. τῶνδ' Abresch. quod haud necessarium esse vidit Schutz.

ν. 443. ΗΣΑΙ. Ἦσαι Guelph. Versum sequentem sic dividit Rob.

Σεμνός προσίκτωρ ἐν-
τρόποις Ἰξίονος.

ν. 448. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. Προτρόπαιος Rob.

Ibid. ΕΧΕΙ ΜΥΣΟΣ. Ἐν μύσος Pears. Ἐχει μύσος Cant. Turn. H. Steph. et sic omnes post Pauw. Cf. supra, ν. 381.

ν. 449. ΠΡΟΣ ΧΕΙΡΙ. Πρὸ χειρὶ Rob. μοx τόσον Ald.

Ibid. ΕΦΕΖΟΜΕΝΗ. Legendum ἐφημένη metri gratia, ut supra, ν. 412. quod vel sole clarius. Vel etiam ἐφημένη, idque forte elegantius. Hoc cum prætervidisset Pauw. versum sic corrigere voluit, Πρὸς χειρὶ τῆ' μῆ σόν γ' ἐφεζομένη βρέτας. Ἐφεζομένη Herm. Ἐφημένη habent Schutz. 2. Pors. 2.

ν. 452. ΕΣ Τ' ΑΝ. Ἐπ' ἄν Ald. solenni errore. Ἐπ' ἄν Turn.

ν. 453. ΚΑΘΑΙΜΑΞΩΣΙ ΝΕΟΘΗΛΟΥ. Καθαιμάξωσιν ὀθήλῃ Med. Rob. Sed Salvin. legit καθαιμάξωσι νεοθήλῃς. Καθαιμάξωσι νεοθήλῃς Guelph. Ald. Καθαιμάξωσιν νεοθήλῃ H. Steph. forte errore typ. Καθαιμάξωσι νεοθηλῆς Schutz. præunte Abresch. et sic quidem rectius secundum analogiam, est enim a νέος et θήλη, ut monuit Wakef. Νεοθηλῆς item Herm.

ν. 455. ΠΟΡΟΙΣ. Τόροις Ald. Ποτοῖς voluit Wakef. qui tamen ipse vidit vulgatam non temere repudiandam esse.

ν. 456. ΤΑΥΤΗΝ. Ταύτη Rob.

Ibid. ΕΚΠΟΔΩΝ ΛΕΓΩ. Nihil erat causæ quod Wakefieldus reponeret ἐκ ποδῶν ἰλῶ, *procul abigo*, ut etiam ἐκ ποδῶν ἔχω. Vide Notas Varr. Phillogg.

ν. 459. ΑΓΑΜΕΜΝΟΝ'. Ἀγαμειμν' Ald.

Ibid. ΝΑΥΑΤΩΝ. Ναυβατῶν diserte Med. Guelph. Splendide nugari eos affirmat Pauw. qui hic ναύατης pro ναυβάτης dictum putant, et nugatur quidem ipse, sed non splendide. Ineptiis ejus, satis longis sed omni plane fructu carentibus paginas nostras operari nolimus. Ναυατῶν Wakef. auctore Hemsterh. ad Polluc. VII. 131. Recte procul dubio. Et sic Schutz. Pors. Herm.

ν. 461. ΟΥΤΟΣ ΕΦΘΙΤ'. Ἐφθιθ' ἔτως Med. Guelph. Ald. Rob. Μοx ἀγρεύμασιν Guelph. Ald. Rob.

ν. 464. ΚΡΥΨΑΣΑ. Plenius distinguitur ad Marg. Ask. sic Pauw.

Ibid. ΛΟΥΤΡΩΝ. Alii λυτρῶν· ut sit λυτρῶν, λυτρῶνος. Schol. tamen legit λυτρῶν. H. STEPH. Malim λυτρῶν, quod post Stanl. commendat Pauw. et sic Pors. Λυτρῶν δ' Scal. Λυτρῶν τ' Wakef. sed cum nullis utatur accentibus utrum λυτρῶν an λυτρῶν voluerit

vix dixeris. Prius crediderim, quia Scholiastæ explicatione utitur. *Λετρῶν δ'* etiam Schutz. qui vertit, *Et ipsa professione sua declaravit eadem balnei ope perpetrata.* Existimat scil. vir cl. hæc respicere impudentem Clytæmnestræ orationem, qua se dolosis artibus maritum occidisse ultro fatebatur. Cf. *Agam.* γ. 1391. et seqq. Sic Herm. Mihi vero magis arridet emendatio Stanl. cui forte adjici possit particula δ' ut sit *λετρῶν δ'*.

ψ. 468. ΚΟΙΝΗ. Κοινῆ Ald.

ψ. 471. ΣΥ Τ'. Σύ δ' Pears. Wakef. Schutz. Herm. Μοχ κείνων Ald.

ψ. 472. ΠΑΝΤΑΧΗ. Παταχῆ Rob. Πάνθ' ἄ γ' ἂν ἦ voluit Abresch. ut esset sensus, *Ut cunque mecum actum fuerit, te judice contentus ero, seu, acquiescam in tuo judicio, quicquid in me, et de me, statueris.* Sed hoc parum placet. Versum sic corrigit Heath. *Πράξας γὰρ ἐν σοι πάντα, καὶ τὰδ' αἰνίσω. Quamcunque enim fortunam apud te expertus fuero, in ea acquiescam.* Nihil erat mutandum.

ψ. 473. ΕΙ ΤΙΣ. Ἡ τις Pears. quod non probavit Pauw. et nihil mutat, nisi quod commate interpungat post *μείζον*, quod et fecit Wakef. Recte quidem. Sic Schutz. Herm. qui et ἦ τις habet. Ἡ τις item Pors. 2. Sed hic Pauwium tueor, magis scilicet veritati amicus quam Porsono.

ψ. 475. ΦΟΝΟΥΣ. Φόνε Rob. Pears. Vulgatam præfert Pauw. ut magis emphaticam, quæ mihi tamen menda laborare videtur. Monet autem Abresch. si vulgatam retinueris *φόνε δίκας* pro *φοινικὰς δίκας* scriptum esse, sin *Δίκης* legas, deam Dicem respiciens, pulchre quadrare *ὄξυμνήτε*. Φόνε mavult Heath. sed et alteram ferri posse monet, modo sine Dorismo reponas *δίκης*. Φόνε habent Wakef. Schutz. Herm. Pors. Totum versum sic legere velim,

Φόνε διαιρεῖν ὄξυμνήτης δίκας.

ψ. 476. ΟΜΩΣ. Ἐμός, vel ἐμοῖς Pauw. ut sit vel *ἐμός* *ικέτης* *προσῆλθες*, vel *προσῆλθες* *ἐμοῖς* *δόμοις*. Sic ait vir cl. neque ab ædibus sacris repelli poterat Orestes; neque Minerva causam supplicis sui, ut iudex, cognoscere poterat. Totum locum sic refingit Heath.

Ἄλλως τε, κεί σὺ μὲν, κατηρητικῶς ὅπως
Ἰκέτης, προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβῆς δόμοις,
Ὅμως δ' ἀμομφον ὄντα σ' αἰεῖμαι πόλει.

Et præterea, etiamsi tu supplicis ritu adornatus, advenisti purus innocuus aedes meas, nihilominus tamen velim ut nihil habeat urbs mea quod tibi imputet. Pro priori ὅμως, ἐμοῖς cum Pauwio legit Schutz. nec male, sed præcessisse ὅμως facit ut credam alterum ὅμως subjecto δέ.

ψ. 478. ΟΜΩΣ Δ'. Ὅμως τ' vel ὅλως Pears. Vulgatam tuetur Pauw. sed ita, ut concedat ὅμως recte a Stanl. verti *simul*. Particulam conditionalem hic desiderari censet Abresch. qui legendum igitur proponit, vel ὅμως δ' ἂν ἀμομφον ὄντα σ' αἰεῖμαι, vel ὅμως δ' ἀμομφον ὄντα σ' ἂν αἰεῖμαι, quasi Minerva difficultates

quæ negotio insint commemoret, Præterquam quod meum non sit φόνος διαρείν, illud auget difficultatem ὅτι συ μὲν κατηρυκῶς ἐκέτης καὶ ἀμομφος, ὥστε ἀσμένως δὲν σε τοιῦτον ὄντα αἰροίμην πόλει, ἀλλ' ἐὰν αὐταὶ μὴ τυχεῖσαι τῆς νίκης ἀπίωσιν, urbi Atticæque metuo. Ὅλων τ' Wakef. *purum, intaminatum, immo undequaque culpa carentem*, quod plane displicet Schutzio. Vulgata quidem recte se habent, vide Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΟΝΤΑ Σ'. Ὅντας Guelph. Ald.

ψ. 479. ΕΧΟΥΣΑΙ. Ἐχουσι Med. Rob. Tyrwhitt.

ψ. 480. ΚΑΙ ΜΗ ΤΥΧΟΥΣΑΙ. Hæc sic legit ac distinguit Pauw.

Καὶ μὴ τυχεῖσαι πρᾶγματος, νικηφόροι
Χωροῖεν αὐθις· ἰὸς ἐκ φρονημάτων
Πέδω πεισῶν ἄφερτος αἰανῆς νόσος.

Sic νικηφόροι χωροῖεν αὐθις cum ἰὸς ἐκ φρονημάτων perbene copulari censet, et hæc commode indicare quod in fine dramatis contingit, ipsumque rei exitum referre. Κ' εἰ μὴ τυχεῖσαι, *Si insuper victoriam non consecutæ recedant* Heath. quod suboluisse videtur Abresch.

ψ. 481. ΧΩΡΟΙΕΝ ΑΥΘΙΣ. Χῶραι μετ' αὐθις Med. Guelph. Ald. Rob. Χῶραι μετ' αὐτις Ask. D. ubi etiam interpungitur post ἰὸς, non post αὐτις. Videtur legendum Χωροῖμεν αὐθις, et quatuor isti versus a ψ. 479. ad ψ. 483. Choro tribuendi, quibus deinde respondet Minerva.

ψ. 484. ΔΥΣΠΗΜΑΤ'. Δυσποίμαντ' G. ad Marg. Ask. ubi hæc nota ab Askevio, "a B. non a Grotio, ipse enim δυσποίματ'." Hinc fides facta conjecturæ meæ literam G. Grotium designare. Δυσμήνιτ' Marg. Ask. Δυσσήματ' Ald. Turn. quam lectionem agnoscit H. Steph. in Notis. Δυσπήμας' Scal. Δυσπήμαντ' Benti. Δίσσα πήματ' Pauw. Totum versum sic legit Abresch. Πέμπειν τε, δυσπετήματ' (vel etiam δυσσεβήματ') ἀμήχαν' ὥστε μοι, ut sit structura, ἀμφότερα μὲν τάδε, τό τε μένειν καὶ τὸ πέμπειν τοιαῦτά ἐστι δυσπετήματα, ὥστε εἶναι αὐτά μοι ἀμήχανα. Per δυσπετήματ' ἀμήχανα vero intelligit δυσχερεῖς καὶ ἄποροι δυσκόλαι ac δυσχέρειαι· πέμπειν vero pro ἀποπέμπειν poni judicat. Corruptissima hæc vocat Heath. sed locum, Dii boni! sic emendat,

Τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστὶν ἀμφότερ' εἰ μένεις,
Πέμπειν δὲ καὶ δύστηνον ἀμήχανον ἐμοί.

Ita hæc in utramque partem se habent si manes, amandare vero te etiam infelicem plane nequeo. Ἀμήχανον etiam hic primam producere affirmat vir cl. juxta Clark. ad Hom. Il. A. 398. qui tamen ibi de vocibus plusquam trisyllabis agens, duas post primam syllabas necessario breves esse supponit, ut cuivis quæ ibi notavit perlegenti manifestum erit, de *tribrache* enim vel *dactylo* loquitur. Locum sic legit Wakef.

Τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστὶν, ἀμφότερα μένειν·
Πέμπειν δ' ἀδυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί.

Et versum posteriorem sic interpretatur. *Mihi non possibile*

est ambos dimittere non ægre ferentes, ob illatam utique, prout existimabunt, huic vel illis injuriam. Et ad partes advocat Scholiasten. Schutz. autem sic emendat atque explicat,

Τοιαῦτα μὲν τὰδ' ἔστιν ἀμφοτέρω, μένειν,
Πέμπειν δὲ δυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί.

Et hæc quidem ita se habent, utramque partem, (Furias et Orestem) manere, utramque autem dimittere sine offensione haud licet. Nempe, si Orestes vicisset, Furiis ira, quod causa cecidissent, incensis, locum Athenis concedere non poterat, ob periculum ex veneno eorum terræ impendens. Orestem vero expellere, iudicio absolutum, iniquissimum fuisset. Eundem autem condemnatum terra retinere haud licebat, quia eum non nisi ἄμομος esset receptum iri dixerat, nec salva justitia aliter statuere poterat. Paulo aliter locum emendat Herm.

Τοιαῦτα μὲν τὰδ' ἔστιν ἀμφοτέρω, μένειν
Πέμπειν τε, δυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί.

Quod recipere, nisi legendum videretur,

Τοιαῦτα μὲν τὰδ' ἔστιν ἀμφοτέρω, μένειν,
Πέμπειν τε δυσπήμαντ', ἀμηχάνως ἔχει.

Ut πέμπειν h. l. non sit pro ἀποπέμπειν, respectu Orestis, sed simpl. mittere, respectu Furiarum. *Hæc quidem ita se habent: utrumque autem, et ut maneat Furia, et ut mittant graves noxas, si receptus fuerit Orestes, difficillimum est expeditu. H. e. sive maneat sive abeat nequeo me feliciter expedire. Poteris etiam legere ἀμήχαν' ἐς' ἐμοί.*

ν. 485. ΕΠΕΣΚΗΨΕΝ. Ἐπίσκηψε Guelph. Ald. Turn.

ν. 486. ΟΡΚΙΩΝ ΑΙΡΟΥΜΕΝΟΥΣ. Ὀρκίως αἰρεμένη Pears. Schutz. Herm. Ὀρκίως αἰρεμένως, h. e. σὺν ὀρκίως Pauw. quod per appositionem ad sequens θεσμὸν accedere affirmat. Sic Heath. Ὀρκίως probat Wakef. sed non ut vulgata loco moveatur. Cui assentior.

ν. 489. ΚΑΛΕΙΘ'. Καλεῖθ' Rob.

Ibid. ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΟΡΚΩΜΑΤΑ. Τῆς δικῆς ὀρθώματα, *causa directiones*, Pauw. Quod nec Abreschio displicuit. Et sic Heath. idque mihi quodammodo arridet; sed vulgatam satis forte expedit Wakef. distinguendo commate post τεκμήρια, καλεῖσθ', et ἀρωγὰ, ut clarior sit appositio vel exegesis. Minus placet quod voluit Schutz., ὀχυρώματα.

ν. 491. ΗΞΩ. Ἡσω Pauw. ab ἔω *sedere facio*, ut jungatur ἦσω διαίρειν, quod etsi Abreschio non displicuit, ipse tamen vulgatam retinuit. Recte Pauw. commate tantum distinguit ad finem hujus versiculi, et sic Schutz. Herm. Sed bene monet Heath. hæc a Minerva pronuntiari, quæ scenam relinquit iudices delectura et adductura, itaque optime se habere vulgatam scripturam, ἦξω κείνασα, *reveniam postquam secrevero*, ut sit constructio, ἦξω

κρίνασα τὰ βέλτατα τῶν ἰμῶν ἀγῶν, ὥστε αὐτὸς δαιρεῖν ἐτητύμως τὸτο πρῶγμα.

γ. 492. ΦΡΕΣΙΝ. Φράσαι Pears. nec improbante Abresch. Versum sic emendare voluit Heath. "Ὁρκον περῶντας μηδέ τι κδικον φροεῖν, quæ sic interpretatur, *Neque juramentum transgredientes iniquum quidquam animis fovere.* Φράσειν Wakef. Parum placet emendatio Schutzii sic legentis, "Ὁρκος δ' ἐρῶντας μηδὲν ἔκδικον φροεῖν. Sed ipse nihil mutat in edit. 2. An legendum "Ὁρκωμοτῶντας μηδὲν ἔκδικον φράσαι? An "Ὁρκον περῶντας μηδὲν, ἔνδικος φρεσί, vel etiam ἐνδίκους, *Qui nulla in re jusjurandum transgredientur, justis animis.*

Ibid. ΜΗΔΕΝ. Μηδέν' Turn.

γ. 493. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Troch. hephthem. 2. Pæon. dim. ex Creticis. 3. Ut et hic. In Antithetico est Pæon pro Cretico. 4. Et hic talis. 5, 6. Vide suo loco. 7. Troch. dim. acat. 8. Troch. hephthem. 9. Ut et hic. Sed vide suo loco PAUW. 3. Troch. hephthem. vide suo loco. 5, 6. Vide suis locis. 9. Choriamb. dim. acat. De hoc et de opposito vide suis locis.

γ. 494. ΚΡΑΤΗΣΕΙ. Κράσει H. Steph. Hos versus sic dividit Heath.

1. Θεσμίων εἰ κρατήσει
2. Δίκα τε καὶ βλαβά.

Si vicerit causa et noxa. Ut sit, 1. Period. cat. 2. Iamb. dim. brachyc. Antistrophica quoque sic refingit,

Μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει
Κότος τις ἐργμάτων.

γ. 495. ΔΙΚΑ ΚΑΙ ΒΛΑΒΑ. Δίκα τε καὶ βλαβά, Heathio non nominato, Wakef. qui potius tamen legendum proponit δίκας κἀτα βλαβά, *si noxa in justitiam dominabitur.* Δίκα τε καὶ βλαβά item Schutz. Pors. Herm. Et sic procul dubio legendum.

γ. 497. ΠΑΝΤΑΣ ΗΔΗ. Hos versus sic dividit Pauw.

1. Πάντας ἤδη τὸδ' ἔργον εὐ-
2. χερεία συναρμόσει βροτός.

E quibus vocat, 1. Asynartet. e monom. Troch. et monom. Iamb. 2. Antispast. dim. hyperc. sed posterior est Asynartet. e Dochm. et Syzyg. Iamb. Sic enim Schutz. 1. Pors. Paulo aliter Hermann.

Πάντας ἤδη τὸδ' ἔργον εὐχερεί-
α συναρμόσει βροτός.

Et in Antistropha,

Πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν προφω-
νῶν τὰ τῶν πείλας κακά.

Quem sequitur Schutz. 2.

γ. 498. ΕΥΧΕΡΕΙΑΙ. Εὐχερία Ald. Rob.

ψ. 499. ΕΤΥΜΑ. Ἐτοιμα Pears. Abresch. Ἄτιμα quod prius dedit Stanl. non probavit Pauw. Ἐτυμα defendunt Heath. Schutz. metro sic exigente. Contra ἔτοιμα Wakef. pro suo venditat, juxta Virgilianum illud Georg. I. 429. *Maximus agricolis pelagoque parabitur imber*. An forte legendum ἄτιμα? An ἔτι μὲν quod cum sequente μετά τ' αὖθις bene conveniret. Certe nonnihil languere videtur ἔτυμα, quanquam ferri possit.

ψ. 501. ΤΟΚΕΥΣΙ ΜΕΤΑ Τ' ΑΥΘΙΣ. Τοκεῦσιν μὲν αὖθις Guelph. Τοκεῦσιν μετά τ' αὖθις Ald. Τοκεῦσιν μεταῦθις Rob. Τοκεῦσι τῷ μεταῦθις Pears. Τοκεῦσιν μετά τ' αὖθις etiam Pauw. ut sit Choriamb. dim. acat. nisi in Antistropha excludendum τίς. Τοκεῦσι μετά γ' αὖθις Abresch. Τοκεῦσιν etiam metri gratia habent Heath. Pors. Herm. recte procul dubio. Τοκεῦσι ματαῖά τ' αὖθις, *multa mala et miserrima* Wakef. qui confert Eurip. Cycl. ψ. 660. δράση τι μάταιοι, *aliquo te mactet magno infortunio*. Sed hoc Schuzio displicuit, idque non immerito.

ψ. 502. ΟΥΤΕ. Οὔτι Pears.

ψ. 503. ΕΦΕΡΨΕΙ. Ἀφίρξει Pears. Ἔφ' ἔρψει Wakef. qui locum sic vertit. *Neque enim ira aliqua, rænam inferens ob facinora, veniet hominibus, ex his Furiis; nobis utique*. Κότος ἐργμάτων eodem modo explicatur quo supra καταστροφῶν θεσμίων.

ψ. 506. ΑΛΛΟΘΕΝ. Ἄλλοθε Turn. Locum sit interpungit Pauw.

Πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν,
Προφωνῶν, τὰ τῶν πείλας κακά,
Λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων.
Οὐκέτ' εὔ βίβαια τλα-
μὴν δέ τις μάταν παρηγορεῖ.

ψ. 507. ΠΡΟΦΩΝΩΝ ΤΑ. Προφωνεῖν τὰ Pears.

ψ. 508. ΛΗΞΙΝ ΥΠΟΔΟΣΙΝ ΤΕ. Λῆξιν ἀπόδοσίν τε Pears. Λῆξις ὑπόδοσις τε Turn. probante Abresch. qui puncto suspenso post κακά posito locum sic explicat; Ἄλλος δὲ ἄλλοθεν συνθανόμενος τὰ τῶν πείλας κακά, προσφωνήσῃ αὐτὰ καὶ ἐκέτι βίβαια ἔσαι λῆξις ὑπόδοσις τε τῶν μόχθων, *nunquam plene et plane cessabunt ærumnæ*. Λῆξιν ὑπόδοσίν τε, *requiem suffugiumque* vertit Heath. cum ὑπόδοσις vox sit lexicographis ignota. Monet etiam hæc a præcedente verbo πεύσεται pendere. Puncto post κακά posito cætera Wakef. sic legit atque explicat,

Λῆξις ὑπόδοσις τε μόχθων
Οὐκέτ' εὔ βίβαια.

Cessatio laborum et recessus non amplius erit firmus, h. e. omnis evanescet spes minuendarum calamitatum; quæ scilicet in dies pergunt crescere,

Λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων
Ἄκισ τ' εὔ βίβαια.

Nec cessationem, nec effugium nec sanationem horum malorum

superesse, Schutz. Herm. quod ita recipio ut expectem melius docentes. Sed colorem aliquem facit quod pro ἐκέτ' mox ἀκέτ' habeant Ask. D. Guelph. Ald. Rob. Sed sæpissime confunduntur ου et α, itaque nihil certi dixeris, ac forte ulcus est in ἡ βίβαια. Locum sic ipse tentavi,

Λῆξιν ἀπόδοσιν τε μόχθων.
Οὐκέτ' εὐσέβεια. Τλά-
μων δὲ μάταν παρηγορεῖ.

Audiet vero alius aliunde, cum vicinorum mala narraverit, cessationem redditionemque laborum. H. e. Non jam accepta injuria homines eam divinæ ultioni, nostræ scil., remittere audiet, sed ipsos vindictam quærere, et malum malo compensare, et se ulscisi studere. Vel, uno exhausto infortunio, alterum exhauriendum esse, et quamvis malum cessare videatur, illud tamen revera mox redintegrari. *Nec jam pietas erit ulla. Frustra vero infelix se consolari velit.* Nihil enim erit quo se solari possit, cum vim nostram, qua sontes plectimus, nullam esse senserit.

γ. 510. ΤΙΣ. Τίς excludit Heath. post Pauwium, quem vide ad γ. 501. et sic Schutz. Recte procul dubio. Uncinulis etiam incluserunt Pors. Herm.

Ibid. ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ. Περσοηγορεῖ mavult Wakef. ut sit sensus, *Frustra vero nos infelix, et injuriam passus, alloquitur; frustra Furias ultrices scelerum invocabit; nisi forte legendum fuerit,*

— τλά-
μονα δὲ τίς μάταν παρηγορεῖ.

Frustra vero consolabitur aliquis infelicem, et spem dabit scelestos puniendos iri.

γ. 511. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1, 2. Troch. hephthem. 3. Troch. hephthem. Sed intercedit Antitheticus qui est Antispast. dim. cat. producta postrema. Et sic talis etiam hicce variante Antispasto: sed de Antithetico vide suo loco. 4. Pæon. monom. acat. ex Cretico vel Troch. monom. cat. vide suo loco. 5. Troch. hephthem. ut Antitheticus. Vide suo loco. 6, 7, 8, 9. Omnes sunt Trochaici hephthem. ΠΑΥΩ.

Ibid. ΜΗΔΕ. Μῆ με Wakef. qui ubique per hæc Chorica infeliciter rem gessit.

γ. 514. ΙΩ. Ἴω H. Steph. Et sic Pauw. hic et in versu proximo ob metrum Antitheticorum. Sed bene vidit Heath. quamvis parum sibi confisus, voculam ἰὼ monosyllabam esse. Cf. quæ diximus ad Pers. γ. 35. Ἴω item Herm. Schutz. 2.

γ. 518. ΟΙΚΤΟΝ ΟΙΚΤΙΣΑΙΤ'. Οἶκτον οἰκτίσειτ' Rob. Οἰκτρὸν οἰκτίσαιτ' Pears. qui a ταῦτα ad οἰκτίσαιτ' parenthesi includit, nec male. Μοx ἐπεὶ δὲ Ald.

γ. 519. ΔΟΜΟΣ. Νόμος voluit Wakef. quod minus placet.

γ. 520. ΕΥ. Φεῦ Is. Voss.

ν. 522, ΔΕΙΜΑΙΝΕΙ. ΔΕΙΜΑΙΝΕΙΝ Pears. Abest hic versus a Rob. Nihili est ΔΕΙΜΑΙΝΕΙ quod voluit Pauw. quamvis auctorem adduxerit Hesychium, apud quem legitur ΔΕΙΜΑΙΟΜΑΙ. Totum locum sic legit Abresch.

Ἔσθ' ὅπῃ τὸ δεινὸν εὔ
Καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
Δειμανεῖ; καθήμενον
Συμφέρει
Σωφρονεῖν ὑπο γένοι.

Quæ sic explicat, “Ἐπειδὴ πῖπνεί ὁ τῆς δίκης οἶκος, ἔσθ' ὅπῃ τὸ δεινὸν— εὔ Δειμανεῖ τις. Si *Justitiæ ceciderit domus, nec inspexerit amplius facta hominum, estne eritve quod quis unquam metuat amplius.* καθήμενον (nempe τὸ δεινὸν καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον) συμφέρει (πρὸς τὸ) σωφρονεῖν, (vel παντὶ σωφρονεῖν) *consultum erit unicuique ab inferenda vi atque injuria* (formidine scil. pœnæ) ὑπὸ γένοι. *Justitiæ ille metus stabili dum sede gaudet, confert facitque, ut scelus meditantes ad mentionem Erinnyum, et illa ἰὼ δίκᾳ, cohibeantur.* καθήμενον est ἰδραῖον, *stabile, durans, firmum.* Ὑπὸ γένοι, pro πρὸς τὸ γένος, et illum οἶκτον, ὃν ἂν τις οἰκτίσαιτο.” Hæc ille. Heathius autem sic legit,

Ἔσθ' ὅπῃ τὸ δεινὸν εὔ
Ἴχει, φρενῶν τ' ἐπίσκοπον
Δεῖμά γ' ἐγκαθήμενον.

Aliquando id utile est quod timorem incutit, et terror animi moderator insidens; Ἴχει pro ἔχει posito ob diphthongum præcedentem. Monet enim hoc systema, cum ex solis constet Trochaicis, iisque hephthemimeribus una triemimeri excepta, ab initio ad finem usque continuo carmine per *συνάφειαν* decurrere, neque permitti ullam vel *ἀδιαφορίας* in ultima syllaba, vel concurrentium vocalium longæ et brevis, absque elisione, licentiam. Wakefieldus sic legit,

Ἔσθ' ὅπῃ τὸ θεῖον αὔ
Καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
Δειμανεῖ καθήμενον;

Quæ vertit, *Estne ubi verebitur aliquis Deum, et eum qui sedet intus inspector animi?* Vel conscientiam scil. vel vindictam. Vide ν. 275. Nihil mutat Schutz. nisi quod pro vulgata Δειματοῖ substituatur, locum sic interpretatus, *Est vero ubi timor animis insidens bene et tanquam rationis et mentis inspector terret conscientiam. Saluberrimum etiam est, inter angores et suspiria timoris sapere discere.* Δειμανεῖ Herm. Δειμαίνεσι habet Schutz. 2. forte errore calami pro Δειματοῖ quod exprimit in versione.

ν. 524. ὙΠΟ ΣΤΕΝΕΙ. Ὑποστένει Guelph. Ald. Ὑπὸ δέσι Pears. Ὑπὸ στένει, *vi compulsum* Heath. Locum sic legendum proponit Wakef.

— καθήμενον
 Ἄν' ἔμφροῦν
 Σωφρονεῖν ὑπὸ γέγει.
 Τίς δὲ μηκέτ' ἐν φόβῳ,
 Καρδίας ὑπ' ἀνατρέφων,
 ἢ πόλις, βροτός θ' ὁμοί-
 ως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;

Prosit cuidam fortasse sedenti seorsim ab hominibus et in occulto loco, sanas virtutis leges colere: quis vero jam, non observatus, justitiam reveriturus est. Si conjecturis indulgerem, facile esset reponere, ἔμφροῦν σωφρονεῖν ὑποσέπειν. Sed vide quod nos attulimus ad γ. 528.

γ. 526. ΚΑΡΔΙΑΣ. Καρδίαν Ald. Rob. Turn. H. Steph. Herm. Quod et voluisse videtur Abresch. Locum sic refingit Heath.

Τίς δὲ μηδέος φόβον
 Καρδία γ' ἀνατρέφων
 Δὴ πόλις, κ. τ. λ.

In eundem fere sensum, sed propius ad ductum literarum Schutz. 1.

Τίς δὲ μηδὲν ἐν δέει
 Καρδίας ἀνατρέφων
 ἢ ἐμπολις βροτός θ' ὁμοί-
 ως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν.

Ecquis vero civis mortalis cum sit, nihil in metu cordis versans, h. e. nihil quicquam timens, æque justitiam colat? At in edit. 2. pro δέει habet φόβῳ.

Ibid. ΑΝΑΤΡΕΦΩΝ. Ἀνατρέφων Ald. Mox σέβοι Med. Sed οἱ suprascriptum eadem manu.

γ. 528. ΔΙΚΑΝ. Δίκας Ald. Turn. Obscura est hæc Antistrophe, sic forte legenda atque explicanda,

Ἔσθ' ὅπερ τὸ δεινὸν εἶν
 Καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
 Δειμανεῖ καθήμενον;
 ἔμφροῦν
 Σωφρονεῖν ὑπὸ γέγει.
 Τίς δὲ, μηκέτ' ἐν φόβῳ,
 Καρδία γ' ἀνατρέφων,
 Καὶ πόλις βροτός θ' ὁμοί-
 ως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν.

An igitur adhuc est ubi aliquis verebitur severitatem et animi inspectorem ei assidentem? Expedit huic in occulto sapere, et secum leges divinas et pœnas improbis constitutas meditari. At quis, sive populus universus sive singuli, ut nunc homines se habent, cum jam non in luce versatur, sed occulto, hæc ita secum cogitat, ut amplius veneretur justitiam. Quid hic nostrum

sit, quid aliorum, facile patebit ex VV. LL. Quod ad metrum attinet omnes sunt Troch. hephthem. *puri* præter quartum, qui est monom. cat. h. e. Creticus.

γ. 529. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Πæον. dim. acat. ex Creticis. 2. Troch. hephthem. 3. Πæον. aut Troch. monom. ut in Strophæ et Antistrophæ præcedente. 4. Dactyl. penthem. vide suo loco. 5, 6. Vide suis locis. 7. Troch. hephthem. 8. Dactyl. penthem. junge Antitheticum. 9. Anapæst. monom. 10, 11. Vide suis locis. 12. Iamb. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. ΠΑΥΩ. Nos hanc Stropham dabimus ad leges metricas revocatam post γ. 552.

Ibid. ΜΗΤ' ΑΝΑΡΚΤΟΝ ΒΙΟΝ. Μήτ' ἀναρκτον ἐν βίον Heath. ut sit Euripideus. Sic Schutz. Herm. Μήτ' ἀναρκτόν τοι βίον Wakef. sed præstat ἐν ob Ditrochæum. Metra hujus Strophæ, ut ab Heathio ordinata sunt probavit Schutz. 1. sed in textum non recepit, et in edit. 2. Hermannum sequitur.

γ. 532. ΑΠΑΝΤΙ. Παντί Pauw. ut sit Dactyl. penth. sed hæc et seqq. sic ordinat Heath.

1. Παντί μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν,
2. Ἄλλ' ἄλλα δ' ἰφορεύει.

1. Dactyl. tetram. 2. Dactyl. trim. quibus respondent in Antistrophæ,

1. Κέρδος ἰδὼν ἀθέῳ ποδὶ λάξ ἀτί-
2. σης ποινα γὰρ ἰφέρπει.

Wakefieldus vero sic corrigit,

- Παντί μέσῳ τὸ κράτος
θεὸς ὤπασεν· ἄλλα
Ἄλλα γ' ἰφορεύει.

Aliter Pors. 1. et sic quidem,

- Παντί μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν,
θεὸς ὤπασεν, ἄλλα
Ἄλλα δ' ἄλλ' ἰφορεύει.

Ubi verum secundum male irrepsisse arbitror, ignorantia ejus qui Porsoni lectiones dolo malo invasit, nam in edit. 2. eo omissa pulcherrime procedunt omnia,

- Παντί μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν, ἄλλα δ'
Ἄλλ' ἰφορεύει.

Herm. Et sic Schutz. 2. Pro μέσῳ τὸ, μέτῳ τὸ habet Ald. μὲν ὄτῳ Turn.

γ. 533. ΘΕΟΣ ΩΠΑΣΕΝ ΑΛΛΑ, Hunc et seqq. versiculum sic dividunt Arnald. Pauw.

1. Θεὸς ὤπασεν, ἄλ-
2. λ' ἄλλα δ' ἰφορεύει.

Quorum utrumque Anapæsticum vocant, priorem monom. acat. alterum monom. hyperc. Quin et 1. pro Antispasto dim. brachyc. 2. Pro Ionico simili haberi posse monet Pauw.

ψ. 534. ΑΛΛΑΙ Δ' ΕΦΟΡΕΥΕΙ. "Αλλα διεφορεύει Ald. Turn. "Αλλοτ' εφορεύει Pears. "Αλλη δ' εφορεύει H. Steph. in Notis.

ψ. 536. ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΣ. Δισσεβείας Rob. Δυσσεβείας Pors. et sic Herm. qui hunc et seq. versum in unum conjungit, et sic in Antistropha; ut et Schutz. 2. nisi quod retinuerit *δυσσεβείας*, sed quidni *δυσσεβείας*, cum *ευσεβεία* vox sit notissima.

ψ. 539. ΥΓΙΕΙΑΣ. 'Υγείας Rob. Hæc sic constituit Pauw.

1. 'Εκ δ' ὑγείας
2. Φρενῶν ὁ πᾶσι φίλος καὶ

Ut sit, 1. Dactyl. dim. acat. 2. Iamb. hephthem. in quo pes tertius ab Antithetico variat, quem sic scribit,

Καὶ ξενοτίμης
Δόμων ἐπιστροφᾶς αἰ-

Nisi forte καὶ hic sit e Strophico excludendum, φῖ in φίλος producta. Priorem Pauwii emendationem recepit Wakef. Heathius vero omnino rejectis ejus ineptiis locum sic ordinat,

1. 'Εκ δ' ὑγείας
2. Φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
3. Καὶ πολύευκτος ὄλβος.

1. Dactyl. dim. 2. Period. cat. 3. Choriamb. dim. cat. Quibus sic respondent Antistrophica,

1. Καὶ ξενοτίμης
2. 'Επιστροφᾶς δαμάτων
3. Αἰδόμενός τις ἔσω.

Sic Herm. Schutz. 2. nec aliter voluisse videtur Pors. Nam sic in edit. 2. quamvis πᾶσι in edit. 1.

ψ. 541. ΤΟΙ. Σοι Ask. D. Guelph.

ψ. 542. ΑΙΔΕΣΑΙ. Αἰδεσαι Ald. Αἰδεῖσθαι Turn.

ψ. 543. ΜΗΔΕ ΝΙΝ. Μηδέ νιν τὴν δικήν Ask. D. quod aperte glossema prodit. Μὴ δέ νιν Ald.

ψ. 545. ΠΟΔΙ ΛΑΞ ΑΤΙΣΗΣ. Aut ego valde fallor, aut legendum est hic *πατήσης*, ut antea dixit, *Καὶ πάντα ταῦτα λάξ ὀρῶ πατέμενα* item, *Τὸ μὴ θέμις γὰρ ἔστω λάξ πείδον πατέμενον*. Pro quo etiam Sophocles dixit, *Δάγδην πατεῖσθαι* ut, *ἔστω γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλῆς πόλις, Ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα Δάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβῶν Πανῶεγα χερσὶν ἔργα, κινεῖει πόλιν*. Qui versus citantur in quibusdam Scholiis Græcis in Lexiphanem Luciani; in quibus certe quædam adnotantur non contemnenda, inter cætera etiam hoc, *Λάξ πατήσης* dici ἐπὶ τῶν ἐνεσχημένων μὲν συμφοραῖς, θαρραλέως δὲ ἐκδύντων. Sæpe tamen *λάξ πατεῖν* nihil aliud significat quam contemnere ac despiciere.

Sic alicubi verbum *proculcare* usurpatum memini me legere,
Sic et Maro dixit,

*Atque metus omnes et inexorabile fatum
Subjecit pedibus.—*

Id est, *λάξ ἐπάτησε*. Sed hoc est illo significantius, cui Gallicus noster sermo phrasin omnino respondentem habet. Volo igitur meo periculo reponatur *λάξ πατήσης*: nec tamen ignoro *ἀτίσης* vocem esse bonam et bene Græcam, sed bonam et aptam esse huic loco, post adverbium *λάξ*, nego. H. ΣΤΕΡΗ. Assentior H. Stephano *πατήσης* reponenti. CANTER. Ποδὶ *λάξ πατήσης* Γρ. *ἀτίσης* Med. Ask. D. Πατήσης item Pears. sed vulgatam metri causa recte defendit Heath. quod et prius monuit Pauw. Comma post *ἀτίσης* habet Wakef. colon post *ἐπέσαι*. Colon post *ἐπέσαι* habent etiam Heath. Schutz. Versus sic dividit Pors. 1.

Ποδὶ *λάξ ἀτί-*
σης· ποινα γὰρ ἐπέσαι.

At Herm., ut Strophicis a se constitutis respondeant,

Κέρδος ἰδὼν ἀθέω ποδὶ *λάξ ἀτίσης· ποι-*
νὰ γὰρ ἐπέσαι.

Sic etiam Schutz. 2. nisi quod post *ἐπέσαι* colon habeat. Antistrophica secundum Heathii distributionem ordinat Pors. 2. Phrasis Gallica ad quam alludit H. Steph. erat, ni fallor, *Fouler aux pieds*.

ψ. 547. ΚΥΡΙΟΝ. *Κηρίαν* Pears. Si quid mutandum *καίριον* mavult Abresch. sed recte vulgatam tuetur, ex Agam. ψ. 776. *ὅταν τὸ κύριον ἔλθῃ*, nempe *ἡμαρ*, quod addit Oppian. Cyneg. III. 155. et *κύριος ἡμέρα* apud nostrum Suppl. ψ. 740.

ψ. 548. ΤΙΣ ΤΟΚΕΩΝ. *Τῶν τοκέων* mavult Pauw. ob repetitum *τίς*, nec illud sane displicet. Sed malim *τοί*. Μοχ *πρωτίων* Turn.

ψ. 551. ΔΩΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ. *Δώματ' ἀνεπιστροφὰς* Ald. *Δόμων ἐπιστροφὰς* Pauw. *Ἐπιστροφὰς δωματίων* Wakef. Pors. Herm.

ψ. 552. ΕΣΤΩ. Pulcherrimus est et gravissimus hic locus, cujus metra varie tentarunt VV. DD. Eum itaque, more nostro, jam habimus emendatiorem.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Μήτ' ἀναρκτον ἐν βίον
2. Μήτε δεσποτάμενον
3. Αἰνέσης.
4. Πάντι μέσω τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν,
5. Ἄλλα δ' ἄλλ' ἐφορεύει.
6. Ζύμμετρον δ' ἔπος λέγω,
7. Δυσσεβείας μὲν ὕβρις
8. Τέκος ὡς ἐτύμως· ἐκ δ' ὑγιείας

9. Φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
10. Καὶ πολύευκτος ὕλκος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

1. Ἐς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω,
2. Βωμὸν αἰδέσσαι Δίκας·
3. Μηδέ νιν
4. Κέρδος ἰδὼν ἀθέω ποδὶ λάξ ἀτί-
5. σης ποινὰ γὰρ ἐπέσαι.
6. Κύριον μένει τέλος.
7. Πρὸς τὰδε τοι τοκίων
8. Σέβας εὖ προτίων καὶ ξενοτίμης
9. Ἐπισροφὰς δωμάτων
10. Αἰδόμενός τις ἔσω.

Quid hic nostrum sit, quid aliorum, facile e VV. LL. intelligi possit. Interpretationem adjicere minus videbatur necessarium, cum facillima sit constructio, praesertim adjunctis Notis Varr. Philologg. Metra vero sic se habent. 1, 2. Trochaici hephthem. 3. Creticus, h. e. Troch. monom. cat. 4. Dactyl. Tetram. 5. Pherecrat. 6. Troch. hephthem. 7. Dactyl. penthem. 8. Anapæst. dim. acat. 9. Period. cat. 10. Choriamb. dim. cat.

γ. 553. ΣΤΡΟΦΗ δ'. 1. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 2. Asynartet. e duobus penth. Iamb. 3. Ut et hic, vide suo loco. 4. Period. a duobus Iambis incipiens et in Trochæos desinens: pro Trochæo est Dactylus in secundo Trochaici loco: quod neutiquam pravum: si vis tamen tribrachyn Trochæo plane æqualem legere potes παραβάται: in opposito ibi est Trochæus. 5. Iamb. trim. vide suo loco. 6. Iamb. aut Antispast. dim. acat. ἄτακτος. 7. Choriamb. dim. acat. 8. Choriamb. dim. cat. De Antistrophicis 2, 3. vide suis locis. In ultimo αἴσος in metiendo fit dissyllabum: sic et αἴσσω et αἴσσω habemus sæpe, ne alia commemorem: si cui id displiceret in hac voce, legere deberet in versu Strophico, θραυομένας κεραίας, ut sic i producto uterque versus esset Prosod. ἀνακλώμενος. PAUW. Nos hæc concinnavimus post γ. 568.

Ibid. ΕΚ ΤΩΝΔ'. Locum sic interpungit Wakef.

Ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ
Δίκαιος ὦν, ἐκ ἀνόλκος ἔσαι.

Quod certe nitidius. Et sic dedit Herm.

γ. 555. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΣ. Πανώλεθρος Ald. Rob. Πανώλεθρος δ' vel πανώλεθρός τ' Pauw. quorum prius probavit Heath. Et sic Tyrwhitt. Pors. Herm. Πανώλεθρός γ' Wakef. qui pro γένοιτο, γένοιτ' οἶκος etiam proponit, ut hic versus par sit antithetico, quem rectius tamen ad hujus modulum recidit Pauw. Πανώλεθρός γ' etiam Schutz.

ν. 556. ΠΑΡΑΙΒΑΔΑΝ. Περαιβάδαν Ald. Rob. Περαιβάταν Turn. Pears. Παραβάταν Heath. qui sic versum constituit Asynartet. ex Iamb. penthem. et Iamb. dim. brachyc. Παρβάταν Herm.

ν. 557. ΠΑΝΤΟΦΥΡΤ'. Παντόφυρτον Guelph. Ald. Turn. Παντόφυρτ' ἄγοντ' ἄνευ δίκης Pauw. qui cum locum sic egregie restituisset, eo quod pulcherrime fecerat non contentus, duas conjecturas protulit, multo minus probandas, alteram, παντόφυρτ' ἄνοντ' ἄνευ δίκης, quod ipsius aures ferre vix potuerunt, alteram, παντόθεν φορῶντ' ἄνευ δίκης, quod certe minus concinnum; et ipse quidem Pauwius vidit a Schol. παντόφυρτ' ἄγοντα quodammodo indicari, qui sic exponit, παντόθεν συνηγμένα. Παντόφυρτ' ἄγοντ' etiam probat Abresch. quamvis ipse sic emendet, τὰ πολλὰ παντόφυρτον (vel etiam παντόφορτον) ἀλλ' ἄνευ δίκης, hoc structo ordine, φημί δὲ τὸν ἀντίτολμον παραιβάδαν παντόφυρτον (μὲν) ἀλλ' ἄνευ δίκης, τὰ πολλὰ (plerumque) βιαίως καθήσειν σὺν χρέονω. Σάλω post δίκης addendum censet Heath. ut fiat senarius, vel admittendum Pauwii ἄγοντ'. τὰ πολλὰ φαυλά, παντόφυρτ' ἄνευ δίκης Wakef. remoto etiam puncto post δίκης, ut hi accusativi referantur ad καθήσειν, *Affirmo multa ejus crimina tandem esse violenter eum in pelagus demissura*, submersura scil. Cf. Eurip. Helen. ν. 1395. Ἄ γὰρ καθήσειν ὄπλ' ἔμελλεν εἰς ἄλα. Ἄγοντ' post Pauwium receperunt etiam Schutz. et Herm. sed et pro τὰ πολλὰ, τὸν πολλὰ habet Herm. Παντόφυρτ' † ἄνευ Pors. 2. Μοχ βιαίω Turn.

ν. 559. ΛΑΙΦΟΣ ΟΤ' ΑΝ ΔΑΒΗ ΠΟΝΟΣ. Locum sic emendandum proponit Wakef.

Λαῖφος ὅτ' ἂν λάκη, πόνοις
Θραυομένας κεραίας.

Vel, Λαῖφος ὅτ' ἂν βάλῃ πνόος,
Θραυομένας κεραίας.

Sed et ipse vidit vulgatam satis bene se habere.

ν. 560. ΘΡΑΥΟΜΕΝΑΣ. Θραυομένας τε Schutz. 1. qui sic metro et sensui consultum ibat, sed metrum satis erat integrum, sensus integerrimus. Et in edit. 2. nihil interpolavit.

ν. 562. ΔΥΣΠΑΛΕΙΤΑΙ. Δυσπαλεῖ δὲ Ald. Rob. Δυσπαλεῖ τε Turn. Pears. Pauw. qui pro ἐδὲν mavult etiam ἐδέεν, pro quo ἐδὲν, ἐν habet Abresch. rectius. Τὲ et ἐδὲν, ἐν etiam Heath. Wakef. Schutz. Pors. Herm. quod omnino recipiendum.

ν. 563. Δ' Ο ΔΑΙΜΩΝ. Δὲ δαίμων Med. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΘΕΡΜΟΥΡΓΩ. Θερμοῦργω Med. Ald. Rob. Turn. Θερμῶ Pauw. qui interpretamentum hic pro voce ipsa irrepsisse satis acute perspexit: quod præclare ostendit Schol. noster β'. θερμῶ item Abresch. quod bene confirmat e Sept. Theb. ν. 609. Ναύτησι θερμοῖς, ubi vide quæ annotata. Advocat etiam Davis. ad Cic. de Nat. Deor. I. 25. Θερμῶ item Heath. Schutz. Herm. Θερμυργῶ, † Pors. 2.

ν. 564. ΤΟΝ ΟΥΠΟΤ' ΑΥΧΟΥΝΤ'. Missis Pauwii commentis (quæ vide in Notis Varr. Philologg.) locum sic refingit Heath.

Τὸν ἐκέτ' αὐχῆντ' ἰδὼν ἀμηχάνοις
Δύαις, λεπαῖον ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν.

Videns eum non amplius gloriantem calamitatibus immersum unde se extricare nequit, et præruptum rupis jugum haud exsuperantem.
Wakef. vero sic corrigit,

Τὸν ἔποτ' αὐχῆντ' ἰδὼν ἐν ἀμηχάνοις
Δύας λεπάδνοις, ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν.

Ut αὐχῆντ' sit i. q. εὐχόμενον, λέγοντα. *Affirmantem, confidentem, se nunquam impeditum iri his vinculis calamitatis.* Schutz. vero sic legit, præeuntibus partim Heath. partim Wakef. quamvis hic, ut supra, γ. 549. et sæpe alibi Wakefieldi nomen reticuerit,

Τὸν ἐκέτ' αὐχῆντ' ἰδὼν ἐν ἀμηχάνοις
Δύας λεπάδνοις, ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν.

At Herm. sic legit,

Τὸν ἐκέτ' αὐχῆντ' ἰδὼν ἀμηχάνοις
Δύαις, λεπάδνον ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν.

γ. 568. ΩΛΕΤ'. Ὡλεσ' Pears.

Ibid. ΑΙΣΤΟΣ. Αἴτος subscripto iota, ut sit dissyllabum, Wakef. et sic certe pronuntiandum: αἴτος Pors. quod malim, et sic Herm. Schutz. 2. Locum jam exscribam, ut mihi videtur corrigendus.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

1. Ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ
2. Δίκαιος ὦν, ἐκ ἀνολβος ἔσαι.
3. Πανώλεθρος δ' ἔ ποτ' ἂν γένοιτο.
4. Τὸν ἀντίτολμον δὲ φαρμὶ παρβάταν,
5. Τὰ πολλὰ παντόφρητ' ἄγοντ' ἄνευ δίκας
6. Βιαιῶς ξὺν χρόνῳ καθήσειν,
7. Λαῖφος ὅτ' ἂν λάβῃ πόνος,
8. Θραυομένας κεραίας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ'.

1. Καλεῖ δ' ἀκέοντας ἐ-
2. δὲν ἐν μέσα δυσπαλεῖ τε δίνα.
3. Γελαῖ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῶ
4. Τὸν οὔ ποτ' αὐχῆντ' ἰδὼν ἀμηχάνοις
5. Δύας λεπάδνοις, ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν
6. Δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον
7. Ἐρματι προσθαλῶν Δίκας,
8. Ὡλετ' ἀκλαυτος αἴτος.

Hæc adeo sunt perspicua ut nulla egeant interpretatione, præsertim si adeas Notas Varr. Philologg. Metra sunt, 1. Period. cat. 2. Asynartet. ex Iamb. penthem. 3. Ut et hic. 4. Asynartet. ex Iamb. penthem. et Iamb. dim. brachyc. vel

Period. trim. cat. ab Iambis incipiens et in Trochæos desinens, quod suavius. 5. Iamb. trim. acat. 6. Antispast. Æschyleus dim. hyperc. ex epitrito primo et Iambis *puris*. 7. Choriamb. dim. acat. 8. Choriamb. dim. cat. Quid his numerosius? quid sententiis gravius? quid imaginibus splendidius? quid verbis ornatus?

V.

ψ. 569. ΚΑΤΕΡΓΑΘΟΥ. Κατεργάθου mavult Wakef. cum hoc magis Atticum, illud Ionicum videatur. Κατεργάθου item Pors. Hic incipit Specimen Askevianum.

ψ. 570. Η Τ' ΟΥΝ ΔΙΑΤΟΡΟΣ. Stanleius, Jacobum secutus, legit,

Εἶτ' ἑάτων διάτορος Τυρσηνική,

Quam lectionem lubens etiam amplecterer, si metro satisfaceret, et idoneis exemplis probatum fuisset, Græcos frequentare διάτορος ἑάτων. Alia etiam super hoc loco mihi etiam orta est conjectura, quod pro ἔν scil. legendum esset ὄρθιον δὲ, quod, perinde atque ὄρθια, significat *alta voce*, alto sonitu: ut apud Pind. Nem. X. 143.

Θεσμὰ δὲ τέγγων δάκρυα ζοναχαῖς
"Ὀρθιον φάνασε. —

Scholia ὄρθια ibi exponunt ὄρθως, ἀνατεταμένως, μεγάλως. Adde Æschyl. Pers. ψ. 389.

— ὄρθιον δ' ἄμα
Ἄντηλάλαξε ἠσιώτιδος σίτρας
Ἦχά. —

Eurip. Heracl. ψ. 830.

Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῆ
Σάλπιγγι. —

Et Polluc. IV. 72. ubi est ὄρθιον πνέων. Apud Æschylum ὄρθιον referendum est ad φαιέτω. Διάτορος vero est τρανής. Suidas, Διάτορον, ἐξάκρητον, ὀξύτερον, μεγαλόφωνον, κ. τ. λ. Διατορώτατον, τρανώτατον. In Etymol. Magno est Διάτορος, ὀξύτονον, ὀξύηχον, σαφές. Λέγεται ὁ σύραξ. ARNALD. Recte Canterus inter ἔν et διάτορος posuit stellulam: ibi enim versus est mutilus, et aliquid excidit, quod absque libris haberi non potest. PAUW. Quæ in h. l. attulerunt viri docti, aliena sunt omnia, et adeo parum nos juvant, ut potius magis implicent. Primum Jacobus, et qui eum secutus fuit et approbavit Stanleius, lacunam versus supplere volentes, ἢ τ' ἑάτων διάτορος proposuerunt, haud animadvertentes ne sic quidem labantem versum firmis fulchris stabiliri. Secunda enim in διάτορος brevis est, quæ longa debebat esse. Arnaldi ὄρθιον δὲ nimis recedit a veteris scripturæ vestigiis, ne dicam nunc, quam a vero sensu alienum sit. Lucem affundit obscuro satis loco Codex Paris. quartus, qui solus, cum Mediceo, quantum novi,

Tragœdiam hanc inter omnes Æschyli codices exhibet; dum legit διάκτορος. Expeditus itaque locus hic erit, si pro εἶν, quod forte ἐν̄ε erat, legamus ἐρανῆ in hunc modum,

Ἡ τ' ἐρανῆ διάκτορος Τυρρηρικῆ
Σάλπιγγξ, βροτεῖα πνεύματος πληρωμένη.

Superest tamen adhuc parva quædam macula eluenda, sed quæ caliginem eruditis hominibus hactenus offudit: nempe pro φανίτω legimus φαίνε τῶ̄̄ divisis vocibus. Sensus itaque totius loci hic erit,

*Tyrrhena tuba cæli internuncia,
Humano spiritu impleta,
Intentam vocem profer multitudini.*

De veritate hujus emendationis dubitare nos non sinit benignum iudicium quod de ea tulerunt aliquot magnæ eruditionis viri. Necesse autem est, ut et locum paulo illustremus, et erroris originem patefaciamus. Διάκτορος apud Homerum sæpius eo sensu quo hic occurrit. Vide Hesych. in Voce Διάκτορος et ibi interpretes. Sæpe autem pepererunt errorem et mendam male intellecta scripturæ compendia, qualibus uti solent librarii Græci pariter ac Latini. Ita mali quid in hunc quoque locum irrepsit. Forte olim, ut jam indicavi, fuit ἐν̄ε cum lineola, quod cum non caperent exscriptores, supposerunt εἶν, quum debuissent ἐρανῆ ex eo facere. Jam notarunt hoc viri docti apud Hesychium in Voce Ἄυτῆ, et pro δειδὼν aut δ' εἶνον quod ibi olim vitiose legabatur, recte reposuerunt δ' ἐρανόν. Vix magis obviam quid in veteribus Græcorum librorum editionibus quam ἄνος pro ἀνθρωπος, quod non assequentes recentiores quidam editores, vitia inde haud pauca procuderunt. Apud Latinos haud minus frequenter quam apud Græcos in hoc genere peccatum est. Cujus rei quamvis frequentissima prostant exempla, juvat tamen unum adhuc in menda jacentem locum adferre, et suæ integritati asserere. In antiquis editionibus Boethii de Consol. Philosoph. II. metro primo exstat,

*Sic illa ludit, sic suas probat vires
Magnumque suis monstrat exemplum si quis
Visatur una stratus ac felix hora.*

Hoc male mutavit Vallinus et secuti sunt posteriores, qui exhibent *suique magnum*. Mihi tamen certum est *suis antiquarum* editionum esse natum e compendio scribendi quod in codicibus manuscriptis apparet *sclis*, quod debuerant non in *suis* sed *seclis* commutare. Debet ergo sic Boethii locus restitui:

*Magnumque seclis monstrat ostentum si quis
Visatur una stratus ac felix hora.*

Sensu plano et perspicuo, atque metro integerrimo. Multa alia possunt ejus generis adferri. Sed loci rationem habemus

et instituti nostri. Quod autem Boethii nunc maxime mentionem injecerim inde est, quod nonnullam ego ipse operam in eo auctore collocarim; decem ejus optimos manuscriptos Codices contuli, et alia in eundem conguessi haud inutilia, quæ omnia futuro alicui ejus editori libenter, si cupiat, impertiam, quandoquidem ejus editio a me vix est expectanda. Unum adhuc monendum, quod Grotius in suo Codice pro βροτείς scripserit βροτείη. Cujus rei rationem non video. Quamvis enim Æschyli stylo possit σάλπιγξ βροτείη accipi pro pulmone et aspera arteria, et hic quidem in loco præconis, obstat tamen præcedens vox Τυρσηνική. ASKEV. Claudicat hujus versus metrum. Ex initio sc. excidisse videtur vox trisyllaba, puta ἄχρειον, vel simile quiddam. Sed germana poetæ scriptura absque exemplarium veterum ope vix speranda est. HEATH. Εἰ τ' ἔν διάτορος Med. sed ἡ supra scripto. Literæ scil. H et EI sæpissime confunduntur. Εἰ etiam Guelph. Εἰ τ' ἔ διάτορος Ask. D. Ἡ τ' ἔν διάτορος * * Τυρσηνική Schutz. Ἡ τ' ὀρθία δὲ διάτορος Τυρσηνική Herm. Minus concinna est emendatio viri erudissimi Joannis Toup̄ii qui in Emend. in Suid. tom. II. p. 68. sic legit,

Ἡ τ' ἔν ἅπαντι διάτορος Τυρσηνική
Σάλπιγξ, βροτείς πνεύματος πληρημένη,
Ἐπέρτονον γήρυμα φανέτω στρατῶ.

Ibid. ΤΥΡΣΗΝΙΚΗ. Ἡ Τυρσηνική Rob. unde totum versum certo certius correxisse mihi visus sum in Ephemeride Britanna, *Gentleman's Magazine, Suppl. Dec. 1804.* Ἡ τ' ἔρανῦ διάτορος ἡ Τυρσηνική. Nam præclara est Askevii emendatio ἔρανῦ, διάτορος autem nihili. Id quod cum e sensu tum ex ipso versu satis patet, qui sic impingit in certissimum Porsoni canonem, pedes tertium et quartum uno vocabulo absolvens. Quin jam video Wakefieldum quoque dedisse, Ἡ τ' ἔάτων διάτορος ἡ Τυρσηνική, sed adeo præclara est Askevii emendatio ἔρανῦ ut eam nullo modo mutari sinam.

ψ. 572. ΦΑΙΝΕΤΩ. Φαῖνε τῷ Askev. Φανείτω, satis acute, Wakef. Sed recte vidit Schutz. Askevii conjecturam minime recipiendam esse, Wakefieldi haud prorsus esse necessariam. Μοχ πληρέμενον, facili lapsu, Ald.

ψ. 574. ΑΡΗΓΕΙ. Ἄνώγω mavult Heath. juxta Homericum illud II. β'. 279.—

———παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἄνώγει,
Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱεὶς Ἀχαιῶν
Μῦθον ἀκέσειαν, καὶ ἐπιφρασάλοτο βελήν.

Sed improbante Schutz.

ψ. 575. ΠΟΛΙΝ ΤΕ. Πόλιν γε Pears. quod præter Falkenburgium, Grotium et Rawlinsonum quoque dedisse, sed perperam tamen, monet Askev. Revera quæ lectiones Aurati, Jacobi, Jos. Scaligeri, Falkenburgii, Is. Casauboni, Bourdelotii, Pearsoni, Is. Vossii,

commemorat Askevius, eas plerasque, si non omnes occupaverat Stanleius in curis secundis, qua de re plura diximus in præfatione. Fraudi fuisse viris doctis qui τὲ mutant in γὲ censet Abresch. parum perceptam verborum structuram, et male collocatas distinctiones. Itaque commate post ἐμὸς in locum puncti suspensi translato post χρόνον, verba sic ordinat, σιγαῖν ἀρῆγει καὶ πᾶσαν πόλιν μαθεῖν τὰς ἐμὰς θεσμῶς, εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, καὶ ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ ἡ δίκη τῶνδε. Ut duplex sit regimen verbi ἀρῆγει, infinitivos σιγαῖν et μαθεῖν, dein verbum finitum καταγνωσθῆ cum ὅπως spectantis, h. e. *Diligenter, accurate, seu probe cognoscere, ut καταμανθάνειν.* Vide Schol. Aristoph. Equit. γ. 46. τὲ habent etiam Heath. et Wakef. si vulgata retineatur, sed constructionem expedit Wakef. transposito versu præcedente, ad hunc modum,

Πληρεμένῃ γὰρ τῷδε βουλευτηρίῳ,
Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον
Σιγαῖν ἀρῆγει, καὶ μαθεῖν θεσμῶς ἐμὰς,
Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη.

Sic enim, pleno concilio, tuba tam faciet ut in posterum taceat urbs, audiatque leges meas, quam ut nunc hæc causa probe dijudicetur. Jure autem queritur Schutz. se non intelligere posse, quomodo tubæ sonus efficere possit, ut etiam in posterum civitas silentium servet, aut quid hoc ad Minervæ consilium pertineat, Abreschium autem monet in sua constructionis expositione, particulam τὲ, de qua lis est, omisisse. Locum ipse sic interpungit,

Πληρεμένῃ γὰρ τῷδε βουλευτηρίῳ
Σιγαῖν ἀρῆγει, καὶ μαθεῖν θεσμῶς ἐμὰς
Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον,
Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη.

Sed in notis sic legit,

Σιγαῖν δ' ἀρῆγει καὶ μαθεῖν θεσμῶς ἐμὰς
Πόλιν ἕς τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον
Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη.

Jam enim silere decet, et cognoscere leges meas, tum eas quæ ad universam urbem in sempiternum tempus pertinent, Areopagi nimirum institutionem, tum quomodo horum lis optime dijudicetur. Vel leg. etiam, Ἄστοις τὲ πᾶσι, ut πόλις e glossa irreperit. Sed callide egit Schutz. quod præcedentem versum omisisset, nam quæ est hæc constructio,

Πληρεμένῃ γὰρ τῷδε βουλευτηρίῳ
Σιγαῖν δ' ἀρῆγει.—

Et hujus forte incommodi haud ignarus in edit. 2. textum edit. 1. retinuit. Hermannus vero sic dedit,

Πληρεμένῃ γὰρ τῷδε βουλευτηρίῳ
Σιγαῖν ἀρῆγει, καὶ μαθεῖν θεσμῶς ἐμὰς

Πόλιν τε πάσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον,
Καὶ τόνδ', ὕπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη.

Qui sic locum bene videtur emendasse, modo post *ἐμῶς* nihil sit lacunæ.

ψ. 576. ΤΩΝΔ'. Τὸν Guelph. Ald. unde Herm. τόνδ'.

ψ. 577. ΑΝΑΞ ΑΠΟΛΛΟΝ. Mira est Wakefieldi conjectura hos versus Præconi assignantis, cum revera, ut recte monet Schutzius, Eumenides Apollinem in iudicium venientem conspicatæ, jubeant eum suum negotium agere, nec se alienis rebus immiscere; deinde quærant quid hæc causa ad eum attineat.

ψ. 579. ΕΣΤΙ ΓΑΡ. Hæc usque ad *καθάριστος*, ψ. 581. parenthesi includenda esse pulchre monuit Valcken. ad Phœniss. ψ. 1650. quod nec fugit Abreschium. Et sic edidit Wakef. ut etiam Schutz. Ita quoque Herm.

Ibid. ΔΟΜΩΝ. Θ' ὁμῶς, θ' pro τοὶ non τὲ posito, Heath. qui diphthongum in τοὶ sæpe elidi affirmat, sed nullum attulit exemplum, nam quæ citat e Soph. Ajac. ψ. 86. 178. 191. nihil probant. In horum enim primo μέν τ' ἂν pro μέντοι ἂν positum judicat, quod si ita sit, revera tamen pronuntiandum est μέντοι ἦ. In secundo, ἦτ' ἐλαφροβολίαις, quod pro ἦτοι ἐλαφροβολίαις positum judicat, vera non est lectio, quam nobis elegantissimam servavit Ald. εἴτ' ἐλαφροβολίαις, et sic edidit Brunck. (Cf. supra quæ ad ψ. 570.) In tertio, μή μ' ἀναξ, ut cætera taceam, τοὶ non apparet. Atqui nec illud μ' est pro μοί, sed μὲ, ex noto regimine verbi male dicendi. Νόμων conjecit Wakef. Θρόνων Herm. Si quid mutandum νόμῳ malit Schutz. 2. Sed vide Notas Varr. Philologg. Nequeo tamen mihi persuadere Æschylum tam invenuste eandem vocem h. l. geminasse. Et mihi quidem probabile videtur vestigia veræ lectionis consecutos esse Wakef. et Schutz. 2. nihil enim propius ad ductum literarum accedit quam νόμων, quod tamen minus concinnum quam νόμῳ, nec id ipsum tam mihi arridet quam νόμοις.

ψ. 580. ΟΔ' ΑΝΗΡ. Ὀδ' ἀνῆρ Wakef. quod cum recte scripsisset, minime opus erat ei monere in notis scribi etiam potuisse, Ἰκέτης ἀνῆρ ὄδ', sed nec ita scribi potest, sed ἀνῆρ ὄδε, unde fit versus ἄμετρος. Ὀδ' ὠνῆρ Herm. Schutz 2. contra certissimum Porsoni canonem.

ψ. 582. ΕΥΝΔΙΚΗΣΩΝ. Ευνδικήσων Ald. Mox αἰτίαν Turn. omisso δέ.

ψ. 583. ΤΟΥΔΕ. Τῶδε Wakef. quod mihi minus placet, et bene monet Schutz. facilem esse verborum constructionem αἰτίαν δ' ἔχω τῆ φόνε τῆς μητρὸς τῆδε.

Ibid. ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ. Aldus et Robortellus τῆς τῆδε μητρὸς τῆδε φόνε, quod mihi non displicet, et ad formulæ forensis ἀκρίβειαν videtur pertinere. ΠΑΥΩ. Admitti non potest, quod aliqui codices exhibent, et viri docti probant, τῆδε φόνε, quandoquidem in vulgata et sensus sibi constat et metrum, in altera ista τῆδε

utrumque male. Rarissime et non nisi fere in nominibus propriis occurrit Anapæstus in secunda et quarta sede Iambici versus tragici, quamvis Pauwii contra sentiat: sed is metricarum legum, præsertim in his Iambis et Anapæstis vulgaribus imperitus et iniquus iudex est, ut satis in Hephæstione olim, et nunc in Æschylo demonstravit, superbus ille et fastidiosus Bentleii censor, cui vel decem tales criticastrum non pares erunt. ASKEV. τῷδε φόνε Med. Ask. D. Guelph. Ald. Rob.

γ. 584. ΕΠΙΣΤΑΙ. Ἐπίση Heath.

Ibid. ΚΥΡΩΣΩΝ. Κύρωσον Guelph. Ald. quam lectionem habet etiam H. Steph. in notis. Κυρώσαι Pears. Κυρώσαι ex Falkenburgio et Cod. Rawlins. affert Askev. Κύρωσον e Scal. et H. Steph. (Cf. Stanleii curas secundas.) Prius non spernendum iudicat, sed tamen non tanti esse ut vetustam lectionem infirmet. Altero autem recepto, τήνδε in τὴν δὲ dividendum esse monet, et τὴν προταύτην accipiendum esse. Sed editam lectionem planiorem existimat, quod Abreschio quoque visum est. Sic et Heath. cui κύρωσον a librariis profectum videbatur, verentibus scil. ne si participium masculinum de fœmina usurparetur, solæca prodiret oratio. Cf. γ. 297. et quæ ibi annotata. Totum versum sic legunt Herm. Schutz. 2. Ὅπως τ' ἐπίστα, τήνδε κύρωσον δίκην. Nec male. Locum sic reddit Interpres Gallicus, *Vous qui confirmerez le jugement, Minerve, faites y proceder en regle.* Erunt forte qui vulgatam tueri velint, nec tamen valde repugnem si quis Hermannum potius sequatur.

γ. 586. Ο ΓΑΡ. Monet Askev. Grotii et Rawlinsoni codicem mutare γὰρ in δ' ἄρ præter necessitatem. Cf. curas Stanl. secundas.

γ. 588. ΛΕΞΟΜΕΝ ΔΕ. Λέξομεν μὲν Guelph. Ald.

Ibid. ΣΥΝΤΟΜΩΣ. Συντόμως Schutz. qui sic nimio Atticismi studio metrum corrumpit.

γ. 589. ΕΝ ΜΕΡΕΙ ΤΙΘΕΙΣ. Ἐν μέρει ἔργον τιθείς Ask. D. quod metro et sensui refragrari monuit Askev. ; revera glossema est.

γ. 590. ΚΑΤΕΚΤΟΝΑΣ. Κατόκτονας Ald. Κατέκτεινας Rob.

γ. 593. ΟΥ ΚΕΙΜΕΝΩ ΠΩ. Οὐ κειμένω ἔπι, h. e. ἔκ ἐπὶ κειμένω Wakef. cui cave obtemperes, nam illud πῶ, cum ἔ jungendum, *nondum jacenti, nondum supplantato* plane convenit.

γ. 595. ΛΕΞΩ. Λέγω Med. Ask. D. Mirum est Cod. Med. tantummodo ab Askevio in specimine commemorari. Non audiendus est Wakef. qui reponit, Λέξω· ξιφελκεὶ χειρὶ, πρὸς δέξην ἴμων, *admoventis cervici*, quamvis auctorem advocet Euripidem, Orest. γ. 591. βροτοῖσι σώμα σαφέστατον νέμει.

Ibid. ΔΕΞΗΝ. Δέξην Ald. Δείξην Turn.

γ. 596. ΠΡΟΣ ΤΟΥΔ'. Grotius recte πρὸς τῷ δ' ἐπέσθης conjicit, quod quamvis facile sit et obvium, ut a quocunque attentiore possit observari, suspicamur tamen a Pauwio fuisse Grotio surreptum. Novimus enim morem hominis, emendationes virorum doctorum bonas æque ac malas sibi impudenter

vindicandi; et haud incertis indiciis collegimus Trajectinum istum Criticum Grotii aut libro usum fuisse, aut exscriptas inde ab amico satis noto habuisse emendationes. Ita homo Caco furacior omnes fere Grotii conjecturas nomine ejus suppresso ad se rapuit, et hisce latrociniis ferox, aliis interpretibus contumeliose insultavit **ΑΣΚΕΥ**. Ex his quam multa in Schutzium nimis vere cadunt. Cf. quæ nos in Notis Varr. Critt. ad Suppl. n. 213.) **Πρὸς τῆ δ' G.** ad Marg. Ask. (unde accedit fides conjecturæ nostræ hac litera *Grotium* designari) Guelph. Ald. H. Steph. Pauw. qui Stanleio obloquitur quod ediderit **πρὸς τῆδ'** ac reddiderit, *Ab hoc persuasus*. At vero ipse Stanl. **πρὸς τῆ δ'** edendum jussit, cui nos obsecuti sumus. Vide etiam curas ejus posteriores. **Πρὸς τῆ δ'** item Heath. Wakef. Schutz. Pors. Herm. **Μοχ βελεύμασιν** Guelph. Ald. Rob. Herm.

ψ. 599. **ΑΙΕΙ**. 'Αεὶ Med. Ald. Rob. Pors. "Αχρὲ Pears. cui cave obtemperes.

ψ. 600. **ΑΛΛ' ΕΡΕΙΣ ΤΑΧΑ**. Aliquid videtur deesse in Ask. D. ubi legitur *ἀλλὰ εἰς τάχα*.

ψ. 601. **ΠΕΜΠΕΙ**. Πέμπει Scal. apud Abresch. qui monet etiam sic legisse videri Schol. nec abnuerim. Et sic Herm.

ψ. 602. **ΝΥΝ ΠΕΠΟΙΘΕ**. Alii *πέπεισθε*. Si tamen *πέποιθε* legatur, de eo loquentur, converso tamen non ad eum, sed ad alios qui aderant, sermone. H. **ΣΤΕΡΗ**. Πέπεισθε Med. Guelph. Ald. Rob. Videtur aliquid deesse in Ask. D. nam ibi legitur *νῦν γι* cum spatiolo. *Νῦν πέποιθε*, ut *νῦν* sit encliticum Schutz., *sed id ante Schutz. vidit Stanl. in curis secundis*.

ψ. 605. **ΑΝΔΡΟΚΤΟΝΟΥΣΑ ΠΑΤΕΡ' ΕΜΟΝ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΝ**. Præcedentia et sequentia suspectum mihi reddunt hunc versum. Nam quomodo explicarentur illo ea verba *δυοῖν μισομάτων προσβολάς*; et quid magis frigide vel potius inepte dici possit, quam hoc, *Illa homicidium perpetrans patrem meum occidit? Crediderim igitur legendum ἀνδροκτονῶσα πατέρ' ἐμὸν καὶ κτάνεν*. Et ita compositum *ἀνδροκτονῶσα* pro simplici accipietur; ut quum dicimus *οἰκοδομεῖν οἶκον* vel *οἰκοδομεῖν πόλιν*. Fortasse autem errori occasionem dedit finis versus qui paulo post sequitur; in quo quum sit *κατέκτανεν*, hic quoque *ἐκ καὶ κτάνεν* factum videri possit *κατέκτανεν*. H. **ΣΤΕΡΗ**. Videtur scribendum *πατέρ' ἐμέ τε κατέκτανεν*. **CANTER**. Vulgatam vero contra Steph. et Canter. bene tuetur Pauw. quem vide in Notis Varr. Phillogg. Cui assentiuntur etiam Heath. Wakef. Modulo versus consuluisse sibi visus est Arnald. dum reponeret, *Ἀνδροκτονῶσα πατέρ' ἐμὸν καὶ ἔκτανεν*, sed hoc parum modulate aggressus est. Cum Stephano facere videtur Schutz. in VV. LL. sed recte, quamvis tacite, Pauwium sequitur in commentario.

ψ. 606. **ΤΟΙ ΓΑΡ**. Τὸ, γὰρ Ald. Τὸ γὰρ etiam Turn.

Ibid. **ΦΟΝΟΥ**. Φόνῳ Schutz. ut sit sensus, *Itaque tu quidem vivis* (ut te pro cæde matris ulcisci possim) *hæc autem cæde* (qua tu eam necasti) *ab ultione mea libera evasit*, illudque scelus

satis expiavit. Sed vulgatam eodem fere sensu pulchre exposuerunt Pauw. et Wakef. quos vide in Notis Varr. Phillogg. Φόγω item Herm.

γ. 609. ΕΜΗΣ. Ἐκῆς Ald.

γ. 611. ΠΩΣ ΓΑΡ Σ'. Πῶς γάρ τ' Ald. Πῶς γ' εἴ σ' Rob. in erratis. Sed pulchre loco consuluit Stanl. in curis secundis trahendo πῶς ad ἀπεύχη hoc modo, πῶς, ἢ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ᾧ μισαιφόνε Ζώνης, ἀπεύχη μητρὸς αἶμα φίλτατον. Nec multo aliter Heath. sed melius forte ob particulam γὰρ servatam,

Πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ᾧ μισαιφόνε
Ζώνης; ἀπεύχη μητρὸς αἶμα φίλτατον.

Et sic Wakef. quamvis tacite, vel, πῶς γάρ; σ' ἔθρεψεν ἢ ἕντος, κ. τ. λ. Schutzius vero nullum locum particulæ πῶς esse causatus, sic legit,

Οὐ γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ᾧ μισαιφόνε
Ζώνης; ἀπεύχη μητρὸς αἶμα φίλτατον.

Et sic Herm.

γ. 611. ΑΙΜΑ ΦΙΛΤΑΤΟΝ. Αἶμα τὸ φίλτατον Guelph. Ald. Rob.

γ. 614. ΩΣΠΕΡ ΕΣΤΙΝ. Ὡς ἄρεσιν Ald. Versum recte sic interpungit Herm. Δρᾶσαι γὰρ, ὥσπερ ἐσιν, ἐκ ἀρνέμεθα. *Fecisse me enim ut feci, haud negabo.* Et in versu seq. recte post δικαίως et μὴ commate distinguit.

γ. 618. ΔΙΚΑΙΩΣ. Δικαίως Ald. Turn.

Ibid. ΜΑΝΤΙΣ Δ' ΩΝ. Scribendum est μάντις ὧν δ'. Similiter in Sept. Theb. dixit nuntius,

Αὐτὸς κατόπτῃ δ' εἶμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων.

Et in Agamemnone,

Σθένησα λαμπὰς δ' ἑδέπω μαυρεμένη.

Et paulo ante,

Μητροκτόνον μίασμα δ' ἐκπλυτον πέλεις.

Euripides quoque Iphigenia priore,

Ἐγὼ παρῶν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὄρων λέγω.

Et Trojanis,

Σαυτῆ νόμον δὲ τόνδε ταῖς ἄλλαισι θεῖς.

CANTER. Abest δ' a Turn. Μάντις ὧν δ' item Pears. Pauw. Tyrwhitt. Wakef. Schutz. Pors. Herm. metro sic palam exigente.

γ. 621 ΚΕΛΕΥΣΕΙ. Pro Stanl. κέλευσε omnino legendum κέλευσε ob augmentum, quod vidit Heath. qui bene monet εἶπον ὃ κελεύσει purum esse solœcismum. Sic Pors. Nihil mutat Pauw. sed vide Notas Varr. Phillogg. Κελεύσοι Wakef. Ἐκέλευσεν Schutz. si quid mutandum. Κελεύση Herm. Schutz. 2. quod receperim.

γ. 622. ΣΘΕΝΕΙ. Σθένης Pears. Sed locum sic distinctum mavult Pauw. Τὸ μὲν δίκαιον τῆθ', ὅσον σθένης, μαθεῖν. *Hoc jus, quantum valet, disce et cogita, μαθεῖν* pro μάθει, infinitivo scil. pro imperativo posito. Et præivit Schol. Sic Heath. Wakef. Schutz. 1. nisi quod Schutz. cum conclusio hic inferatur ex antecedentibus, pro μὲν rescribat γῆν. Τὸ μὲν δίκαιον τῆθ' ὅσον σθένης μαθεῖν, commate tantum post μαθεῖν posito, Herm. quem hactenus sequitur Schutz. 2. sed τῆθ' non mutavit. Legi poterit etiam,

Τὸ μὲν δίκαιον τῆθ' ὅσον σθένης, μαθεῖν,
Βελλῆ πιφαύσκω τ' ὑμῶν ἐπισπίσθαι πατρός.

Vos igitur hortor, ut hoc jus quantum valeat discatis, ut consideretis quam justum sit quicquid Oresti suasero, qui nihil dixerim nisi quod ab ipso Jove profectum fuerit, Et patris mei consilio obtemperetis, nullum enim jusjurandum Jove major esse possit.

γ. 623. ΒΟΥΛΗ. Βελλῆ Ald. Βέλλη Rob. sed in erratis βελλῆ.

Ibid. Δ' ὙΜΜ'. Hujusmodi Dorismo locum non esse causatur Heath. itaque reponit ἔν. Sed non desunt quædam hujusmodi exempla, σέθεν, ἔθεν, ὑμῖν, ἡμῖν, σφεῖ, κ. τ. λ. nec tamen si quis Heathium sequi malit, h. l. valde repugnem.

Ibid. ΕΠΙΣΠΕΣΘΑΙ. Ἐπίσπασθαι Rob. Commate tantum ad finem hujus versus distinguit Schutz.

γ. 624. ΟΡΚΟΣ ΓΑΡ. Hac lectione servata Apollo, ut censet Schutz. 1., iudices ad perjurium pellicere videtur; itaque reponit, Ἐρεβος, ut sit sensus, *Erebus enim haud est Jove potentior; adeoque vos, iudices, decet Jovis imperia magis observare quam Furiarum, quæ sunt ex inferorum numinum ordine, voluntatem.* Sed hoc est nimis subtiliter argutias sequi, quod et ipse quoque Schutz. percepisse videtur, nam in edit. 2. vulgatam recepit. Vide quæ nos in Notis Varr. Philologg.

γ. 625. ΩΠΑΣΕ. Ὠπασεν Herm. Schutz. 2.

γ. 627. ΜΗΤΡΟΣ. Μητρὸς μηδαμῶ τιμὰς μένειν, Pauw. phrasi, ut ait ipse, notissima. Nec tamen νέμειν convenire negat, modo μητρὸς τιμὰς pro pœnas quas matri solvat, pœnas quæ matri debentur, acceperis, et sic revera accipiendum est. Vulgatam vertit Heath. *matris reverentiam nullo in loco habere*, nam νέμειν τιμὰς pro eo quod est pœnas luere Græcum haud esse existimat. Pauwianam tamen conjecturam veriore esse arbitratur. Sed fallitur vir cl. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 628. ΘΑΝΒΙΝ. Κτανεῖν male a Stanleio rescriptum fuisse monent Pauw. et Schutz. quod et ipse vidit Stanl. in curis secundis. Μοχ σκηπτοῖσι Rob.

γ. 631. ΩΣΤ' ΑΜΑΖΟΝΟΣ. Ἀν ὡς γ' Ἀμαζόνος Pauw. qui sic vulgatam sine causa sollicitavit.

γ. 633. ΔΙΑΙΡΕΙΝ ΤΟΥΔΕ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙ. Διαίρειν τῆδε πράγματος πίρας Pauw. cui διαίρειν πῆρι suspectum erat, frustra tamen, præsertim præcedente ψήφῳ. (Vide Notas Varr. Philologg.)

Et bene monet Heathius ψήφῳ διαίρειν junctim accipiendum esse, idemque valere ac ψηφίζειν, ut nulla innovatione opus sit.

γ. 634. ΗΜΠΟΛΗΚΟΤΑ. Vel ἑμπιπλευκότα, cum in patriam navigasset, vel ἀμπεποληκότα, reversum, ab ἀναπολεῖν, Wakef. citato ex Phavor. ἀναπολῶ, ἀναστρέφω. Sed bene docet Schutz. ἑμπολᾶν, teste Hesychio, idem esse quod περιποιεῖν, πραγματεύεσθαι, aut secundum Schol. in Soph. Antig. γ. 1549. [1053.] κερδαίνειν, περιποιεῖν. Dein, versiculum deesse existimat, in quo inerat substantivum ad quod εὐφροσιν referri posset, et locum sic emendat,

Ἄπο στρατείας γάρ μιν ἡμποληκότα
Τὰ πλεῖς' ἀμεινον, εὐφροσιν δεδεγμένη
Λόγοισι * * * *

Cum enim ab expeditione bellica plurima meliora lucrifecisset, h. e. multas res optime gessisset, benevolis eum verbis excipiens
* * * Locum sic interpungit Herm.

Ἄπο στρατείας γάρ μιν, ἡμποληκότα
Τὰ πλεῖς' ἀμεινον εὐφροσιν, δεδεγμένη
Δρύτη. —

Et sic Schutz. 2. nisi quod δρύτην legat, locum sic interpretatus, Ab expeditione enim bellica eum redeuntem, ubi plurima benevolis quidem optime administrasse visus esset, excipiens, lavacrum ei, balneum paranti, et in fine lavationis pallium praebeat, &c. Ubi aliud dicunt verba Græca, aliud interpretatio, reddendum enim erat, lavacrum ejus insidiis excipiens. Cæterum sua laude non est fraudandus Botheus, cujus audaces conjecturæ, tanquam ancipitia remedia in morbis gravioribus, haud raro mortem, aliquando salutem afferunt. Is in εὐφροσιν mendam latere ratus, locum sic legit,

Ἄπο στρατείας γάρ μιν, ἡμποληκότα
Τὰ πλεῖς' ἀμεινον ἢ φράσαι, δεδεγμένη
Δρύτη. —

Ab expeditione igitur bellica eum redeuntem, ubi plurima melius quam dici potest, administrasset, balneis excipiens. — Hanc autem conjecturam præclare confirmat ex Eurip. Suppl. γ. 804. Κρείσσον' ἢ λίξαι λόγω πολμήματα. Et Cresph. Fragm. XV. Ἀρέτην ἰχθύος μείζον' ἢ λόγω φράσαι. Sic itaque legam, donec aliquis melius docuerit.

γ. 635. ΑΜΕΙΝΟΝ'. Ἄμεινον Ald. Versum sic legit ac distinguit Heath. Τὰ πλεῖς' ἀμεινον', εὐφροσιν δεδεγμένη, vultu ad lætitiā composito excipiens. Wakef. vero refingit hoc modo, Τὰ πλεῖς' ἀμεινον' εἰς εὐφροσιν [addo '] δεδεγμένη, fictas blanditias in oculos sumens, ut Pind. Pyth. IX. 66.

Ἄγανᾶ χλιαρὸν γελάσας
Ὀφρεῖν.

Nec aliter Noster in Agam. γ. 1236. et seqq. sed nimis longe

hæc abeunt a ductu literarum, nec verba ipsa eum videntur sensum fundere quem dat ille, nisi coacte ac duriter.

ψ. 636. ΔΡΥΤΗ ΠΕΡΩΝΤΙ ΛΟΥΤΡΑ. Δρύτη περῶντι λῦτρα Med. Ask. D. Ald. Rob. Turn. Δρύτη περῶντα λῦτρα Pears. Commate ad finem versus distinguit Heath. Δρύτην Schutz.

ψ. 637. ΠΑΡΕΣΚΗΝΗΣΕΝ. Παρέσκωσεν Med. ubi Salvin. παρεσκήνωσεν, ut legitur in Ald. Rob. Περισκήνησεν, vel etiam περιεσκήνησεν, circumdedit, circumposuit, Pauw. neutrum recte, ut monet Heath. prius enim abjicit augmentum, alterum Anapæstum infert in parem locum. Περί σκήνησεν, vestem σκήνει ejus, (*tabernaculo, corpori*,) circumdedit, Wakef. at quis scriptor profanus sic unquam locutus est, vel etiam loqui potuit? Sacri quidem scriptores sæpius hac utantur metaphora, eosque citat Wakef. at fugisse eum videtur, præ festinatione proculdubio, in illa respici ad tabernaculum Mosis, quod, sicut corpus humanum, fragile erat et caducum, cui successit Templum longe sublimius ac firmius, et Christianæ religionis lux æterna, ut corpori nostro, post mortem supervenit immortalitas. Nec facile adduci possim ut credam a vulgata recedendum esse. Cf. Notas Varr. Philologg.

ψ. 638. ΠΕΔΗΣΑΣ. Πεδήσας Ald. Turn. Commate tantum ad finem hujusce versus distinguit Herm. f. errore typ. Cæterum cum locus hic satis sit perplexus, non gravabor eum lectori integrum proponere,

Ἄπο στρατείας γὰρ μιν ἠμποληκότα
Τὰ πλεῖστ' ἄμεινον ἢ φράσαι, δεδεγμένη,
Δρύτη, περῶντι λῦτρα, καπὶ τέρματι,
Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλω πέπλω.

Illum enim, ab expeditione reversum, ubi pleraque melius quam quis dicere possit administrasset, insidiis excipiens, in latrina, ad finem balnei, et in ipso lavationis termino, pallium dolose circumdedit, impetuque in eum facto, virum occidit artificioso peplo, nullum habente exitum. Junge omnino Notas Varr. Philologg. unde veritas interpretationis hujus patebit.

ψ. 639. ΟΥΤΩΣ. Nos ὅτως, alii ἕτως et omnino ita legendum est propter versum. Atque ego revera dormitans, illam potius lectionem, quam hanc in contextum recepi. H. STEPH. Οὕτως habent etiam Ald. Turn,

Ibid. ΕΙΠΕΤΑΙ. Εἴρηται Ald. Rob. Turn. H. Steph. Cant. omnino recte nam in edit. Stanl. error irrepsit typographicus, quem tamen ipse non correxit in curis secundis; nos autem correxissemus, nisi fugisset oculorum aciem.

ψ. 641. ΤΟΙΑΥΤΗΝ. Τοιαύτην δ' Pauw. ob præcedens ἀνδρὸς μίν. Sic Wakef. Haud ægre ferrem si quis pro τοιαύτην reponeret τελευτήν, quæ vox ad adjectivos foemininos subintelligenda est, nisi malis ταύτην τοιαύτην ad Clytæmnestram trahere.

Ibid. ΔΗΧΘΗ. Δειχθῆ Med. Rob. Μοx ὡς περ pro ὄσπερ Rob.

ψ. 644. ΕΔΗΣΕ. Ἔδεισε Med. ει sc. et η in Codd. MSS. sæpe confunduntur. Exemplum habes in ψ. 641.

ψ. 648. ΑΝ ΔΥΣΕΙΕΝ. Ἄς λύσειεν Guelph. Ald. Turn. Ἄν δήσειεν, *alliget*, vel potius δύσειεν, *induat*, Wakef. cui displicebat λύσειεν ob sequens λυτήριος. Nihil vidi tentatum infelicius. Coli signum post λύσειεν habet Herm. Ἐπὶ mox pro ἔς Ald. errore solenni. Sic rursus, ψ. 651.

ψ. 650. ΕΠΕΙΔΑΝ. Ἐπειδ' ἄν Guelph. Ald. Rob. Μοx ἀνασπάσση Ald.

ψ. 651. ΑΠΑΣ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. Comma ad θανόντος delet Abresch. ut reponatur vel post ἄπαξ vel post κόνις. Sed vulgata ratio satis est perspicua. Post κόνις vero distinguunt Herm. Schutz. 2. Μοx ἐποίησε Guelph. Ald. Rob. Turn.

ψ. 653. ΑΝΩ ΤΕ. Deest τὲ Guelph. Ald.

ψ. 654. ΑΣΘΜΑΙΝΩΝ. Ἀσθμαίνω Ald. Turn. ubi comma post τίθησιν male transfertur post ἔδεν. Commate post ἀσθμαίνων distinguunt Heath. Wakef. ut μένει referatur ad τίθησιν. Sed vulgata ratio longe facilior est. Nihili est, quod ex mera conjectura dat in notis Wakef. Στρέφων τίθησιν· ἔδ' ἐπ' ἀσφαλῶν μένει, *neque manent stabilia*.

ψ. 655. ΠΩΣ ΓΑΡ ΤΟ ΦΕΥΓΕΙΝ ΤΟΥΔ' ΥΠΕΡΔΙΚΕΙΣ. Πῶς δ' ἄρ, ut Casaub. [Pears.] apud Abresch., vel potius πῶς γῆν Schutz. 1. cui particula γὰρ hic nullum habere locum videbatur. Quoniam non causam eorum quæ antea dicta erant afferunt Eumenides, sed potius ex iis quæ Apollo in medium protulerat, colligunt aliquid, quod causæ suæ profecturum erat. Sed in edit. 2. nihil mutavit, et revera nihil erat mutandum. Vide Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΥΠΕΡΔΙΚΕΙΣ ΟΡΑ. Ὑπερδικῆς ὄρῳ Guelph. Ὑπερδικεῖς, ὄρῳ Ald. Ὑπερδοκεῖς ὄρα Rob.

ψ. 656. ΕΚΧΕΑΣ. Ἐκχόας Ald.

ψ. 659. ΧΕΡΝΙΨ ΦΡΑΤΟΡΩΝ. Χέρνιψ φρατέρων Med. Ask. D. Χέρνιξ φρατόρων Guelph. Χέρνιξ φρατέρων Ald.

Ibid. ΠΡΟΣΔΕΞΕΤΑΙ. Προσδέξεται Med. Γε. προσδέξαιτε Ask. D. Προσδέξαιται Guelph. Προσδέξαιτο Rob.

ψ. 661. ΟΥΚ ΕΣΤΙ. Hunc versum sic legit Schutz. secundum Eurip. in Alcest. (vide Notas Varr. Philologg.) Οὐκ ἔστι μήτηρ, ἢ κεκλημένη, τέκνη. *Non profecto ea, quæ dicitur mater, est partus procreatrix.* Sed vulgatam pulcherrime explicuit Wakef. in Notis Varr. Philologg. At Schutzium sequitur Herm.

ψ. 662. ΤΟΚΕΥΣ. Τοκάς Spanh. ad Callim. Hymn. in Dian. ψ. 89. sed ut bene monet Pauw. "Decepit virum eruditum genus, cujus ratio hic haberi potest nulla, et quæ sic etiam alibi negligitur plus semel. Matrem esse τοκάδα Apollo non negasset, ubi id constat omnibus ipsa re. Τοκεὺς est genitor, parens, ex quo liberi ortum ducunt: talem τοκέα esse matrem negat Apollo,

et negare poterat, quia olim creditum foetum esse totum a patre, et a tersioribus physicis nunc demum probata est sententia contraria." Hæc Pauw. cum quo facit Abresch. adducitque alias etiam rationes, e Choeph. γ. 758. et Aristoph. Thesm. γ. 439. ubi ἡ γραμματεὺς legitur. Pauwium sequitur etiam Schutz. recte procul dubio.

γ. 663. ΑΠΕΡ ΞΕΝΩΙ. "Ωσπερ ξένω Ask. D. "Απερ ξένον Pears.

γ. 664. ΟΙΣΙ. Ηΐσι Pears. Satis bene se habet οἴσι, nec tamen, si in ullo codice reperiretur, nolim εἶ τι quod ex conjectura dedit Botheus.

Ibid. ΜΗ ΒΛΑΨΗΙ. Μὴ βλάψει Ask. D. Μὴ κλέψῃ, quibus id non subtraxerit Deus, ob βλάπτειν cum dativo junctum, Pauw. qui in explicatione tamen videtur servare βλάψῃ, subdit enim, "Mors liberorum hic est θεῷ βλάψις et οἴσι patrem et agnatos respicit, hoc aptum et bonum." Cf. Notas Varr. Philologg.

γ. 666. ΠΕΛΑΣ. Punctum ad πείλας delent, idque post μητρὸς reponunt, Stanleio obsecuti recentiores omnes.

γ. 668. ΟΥΔ'. Οὐγ' Pears. οὐκ mavult Schutz. quod reciperem nisi mihi probabilius videretur unum atque alterum forte versiculum excidisse.

γ. 669. ΑΛΛ' ΟΙΟΝ ΕΡΝΟΣ. 'Αλλοῖον ἔρνος Guelph. ἔρνος item Ald.

γ. 670. Ω Σ. 'Οσ' Guelph. Ald. Comma post τῶλλα habent Wakef. Schutz. Herm. paulo commodius.

γ. 675. ΑΙΑΝΩΣ. Δι' αἰῶνος Guelph. Αἰωνὸς Ald. Rob utrumque forte debetur glossatori. Cf. γ. 575. et quæ ibi annotata in Notis Varr. Philologg.

γ. 676. ΤΑ ΠΙΣΤΑ. Τ' ἄπιστα Guelph. Ald. Rob. quæ lectio jure improbat H. Stephano in notis.

γ. 681. ΠΩΣ ΤΙΘΕΙΣ'. Προσθεῖσ' Pears. Dein, ἄμορφος Ald.

γ. 682. ΕΝ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΙ. 'Εκ δὲ καρδίας Pears.

γ. 683. ΑΙΔΕΙΣΘΕ. Αἰδεῖσθαι Med. infinitivus scil. pro imperativo, nisi forte solennis sit permutatio dipthongi αι et vocalis ι. Sic Rob.

γ. 685. ΠΡΩΤΑΣ. Πρῶτον Turn.

Ibid. ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ. Bene monet Abresch. si per 'Αττικὸν λεὼν intelligas judices, ut γ. 641. λεὼς ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην, quod recte explicat Schol. per δικασταί, vulgatam haud omnino mutandum esse. Sed κρίνοντας cum Stanleio mavult Heath. quod ad θεισμὸν, judices, nomen multitudinis singulare, referatur. Sic Wakef.

γ. 686. ΑΙΓΕΩΙ. Αἰγίω Rob. rectius, sed forte legendum. Διγίω, ut Scal. apud Stanl. et Abresch. Et sic Wakef. qui bene advocavit Soph. Œd. Col. γ. 69. Θεσεὺς καλεῖται τῷ πρὶν Αἰγέως τόκος. Αἰγίως item Pors. Schutz. 2. Αἰγίω Turn. Herm. Sed Αἰγίως magis placet.

γ. 687. ΑΙΕΙ Δ' ΕΚΑΣΤΩΝ. Malim, si divinare liceat, αἰεὶ δικασῶν. CANTER. Hæc sine dubio corrupta sunt. Non obloquor Cantero: An tamen legendum potius, Αἰεὶ ἀδίκασον, vel αἰεὶ

γ' ἀδικασον. Id hercule significantius. Aphæresis multos errores peperit, et αἰεὶ δικάσον scriptum forte in libris quibusdam. Legi etiam posset ἀδικάσων, sed alterum concinnius. PAUW. Scal. hic adscripsit λείπει. Ipso poeta viam præmonstrante, ψ. 707. in verbis κερδῶν ἀδικτον τέτο βουλευτήριον, pridem, quod norunt amici eruditi, antequam Pauwii prodiit editio ego correxeram, αἰεὶ δικάσον. ABRESCH. Utramque conjecturam, δικασῶν et ἀδικασον satis probabilem judicat Heath. sed posteriorem anteponit. Αἰεὶ φ' ἐκάσων, *semper in causis singulis*, vel si malis αἰεὶ γ' ἐκάσων Wakef. neutrum bene, et ipse cum Pauwio stare videtur ad ψ. 707. Αἰεὶν ἀδικασον Schutz. 1. Ἀεὶ-δικασῶν Pors. Αἰεὶ δικασῶν Herm. Schutz. 2. Tyrwhitt. Speciosissima est Pauwii conjectura, sed ea, ni fallor, paullo severius ad examen revocata vix stabit. Hæc est enim mens loci, vos hæc jam audite, πρώτας δίκας κρίνοντες, sed et τὸ λοιπὸν αἰεὶ δίκας similiter κρίνεῖτε. Vos primi δικασαὶ estis, sed vos perpetua δικασῶν series excipiet. Unde nullus dubito quin locum vere correxerit Canter. Cæterum non prætereundum est Porsonum voces αἰεὶ-δικασῶν lineola conjunxisse, quasi in unum verbum componi deberent. Quod aliqui faciunt editores Latini, *semper-udum* scribentes apud Horat. apud Propert. *ante-cupidinibus*, &c. minus concinne, et neoterice, sic enim non loquebantur antiqui, etsi ita scriberent forte librarii. Αἰεὶ δ' ἐκάσῳ Ald. Turn.

ψ. 688. ΠΑΓΟΝ Δ' ΑΡΕΙΟΝ ΤΟΝΔ'. Hæc ad σίβειν, ψ. 700. pertinere judicat Wakef., quæ intercedunt ad πότον, ψ. 698. parenthesi inclusis, ut sit sensus, *Consilium de civibus libertatem bene temperatam faventibus, legi utique, non tyranno subditis, Areopagum, venerari*. Parenthesin ab Ἀμαζόνων ἔδραν ad πείτρα πάγος τ' Ἄρειος tantummodo extendit Schutz. quam sic quoque satis longam esse judicat ad excusandam ἀνακολουθίαν constructionis. Et ni fallor anacoluthon est, sed spectat ad καθίσαμαι, ψ. 709. quod nisi ita se haberet, scribendum esset non κερδῶν, sed κερδῶν δ' ἀδικτον. —

ψ. 689. ΣΚΗΝΑΣ Θ'. Deest θ' in Ald. Σκηνάς τ' Turn.

Ibid. ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΦΘΟΝΟΝ. Nihil opus esse ut reponeretur Θησίως κατὰ χθόνα, quod Heathio in mentem venit, ipse perspexit.

ψ. 690. ΝΕΟΠΟΛΙΝ. Νεοπόλιν Ald.

ψ. 691. ΑΝΤΕΠΥΡΓΩΣΑΝ. Ἀνεπύργωσαν Rob. quod malit Steph. si per verum admitti posset. Sed Stephanum balbutire affirmat Pauw. Vere quidem, sed lenius illud dicendum erat. Comma tantum post τότε habet Herm.

ψ. 694. ΜΗ ΔΙΚΕΙΝ. Μὴ ἀδικεῖν Guelph. Ald. Rob. H. Steph.

ψ. 695. ΤΟ Θ' ΗΜΑΡ. Τὸ τ' ἡμαρ Grot. in Excerpt. Pors. Schutz. 2. Τὸ δ' ἡμαρ Ald. Rob.

ψ. 696. ΜΗ ΠΙΚΑΙΝΟΝΤΩΝ. Vix dubitandum esse puto quin legendum sit μὴ πικαινεῖντων νόμους, hoc ab ἐπικαινεῖν, illud ab ἐπικαίρειν, quod quam alienum sit ab hujus loci sententia quis non videt? Scimus autem hoc antiquos semper commendatum habuisse,

φέργειν τὰ πάτρια. Ego tamen sine consensu exemplarium nihil ausus sum, ne hic quidem, immutare. H. STEPH. Cum verecundia H. Steph. in probabili ac tantum non certissima conjectura conferat mihi aliquis petulantem emendandi licentiam ac pruriginem in ignobili criticorum grege. Μηπικαινότωνομοις Med. sed secunda ὡς addita alia manu; "nam in MSSis antiquis," inquit Salvinius, "cum in qua litera una dictio finiebat, altera sequens dictio incipiebat, propterea quod spatiis interlinearibus [interverbalibus] non utebantur, unam tantum literam scribebant, quæ duplici munere fungeretur, et terminandi primam dictionem et secundam inchoandi, ut in Pandectis Florentinis videre est, et in veteribus Græcis inscriptionibus observavi." Μὴ πικαινότων νόμος sine apostropho Guelph. Ald. Μὴ πικραινότων νόμος Pears. Nihil mutant Pauw. et Abresch. quos vide in Notis Varr. Philologg. Sed quicquid illi contra dicant, nullus dubito quin reponendum sit ἐπικαινόντων, quod ipsa clamat loquendi ratio, et ut acute monet Heath. præpositio ἐπὶ in composito multo magis conjecturæ Steph. quam vulgatæ scripturæ convenit. Μὴ πικραινότων non pollutibus Wakef. Μὴ μαινότων Schutz. 1. Sed mox sequitur μαιίνων. Unice verum est, ut mihi videtur, πικαινόντων, et sic præter Steph. et Heath. ediderunt Pors. Herm. Schutz. 2. Sed et plene post νόμος distinguit Herm. ut κακαῖς ἐπιρροαῖσι cum βορβόρω θ' ὕδαρ cohæreat.

γ. 697. ΒΟΡΒΟΡΩΙ Θ'. Βορβόρω δ' Pears. Schutz. Βορβόρω γ' Wakef. Malim βορβόρω δ', nisi post finem versus seq. aliquid desideretur; unum puta aut alterum versum excidisse, quibus contineretur redditio hujus comparisonis, et alia forte ante τὸ μήτ' ἀναρχον.

γ. 699. ΑΝΑΡΧΟΝ. Ἄναρχτον Bendl. collato γ. 529. Μοχ μήδῃ Med.

γ. 700. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΙ. Περιτέλλουσα Heath. cui vulgata corrupta videbatur, nec recte a Pauwio explicata, quo quidem interprete, cum περιτέλλειν non sibi sed alii induere significet, saltem περιτέλλομένοις reponendum esset. Cum Heathio faciunt Pors. Schutz. 2. rectissime, ut mihi videtur, ut sit ordo, Περιτέλλουσα αἰτοῖς μήτε τὸ ἀναρχον μήτε δεσποτέμενον, βαλεῦω (συμβαλεῦω αὐτοῖς) σίθειν (τὰς νόμους, vel τὸν Ἄρειον πάγον.)

Ibid. ΣΕΒΕΙΝ. Σέθειν Med. sed in Marg. σίθειν. Σέθειν etiam Ask. D. Guelph. Ald. Turn.

γ. 702. ΜΗΔΕΝ. Deest comma apud Grot. in Excerptis.

γ. 703. ΤΟΙΟΝΔΕ ΤΟΙ. Abest τοὶ a Rob.

Ibid. ΕΝΔΙΚΩΣ. Ἐν δίκῃ Ald. Ἐν δίκαις mavult Pauw. ob ἔνδικος quod præcessit, et sic Wakef.

γ. 704. ΕΡΥΜΑ ΤΕ. Mire hic dormitavit Abresch. docet enim ἔρυμα hic legi media correpta, ut vitetur Anapæstus qui in quarta sede hujus versus iterum occurrit. At in quarta sede πόλεως synizesin patitur, nec apud ullum, quod sciam, scriptorem, ἔρυμα media producta occurrit. Ἐρυμά τι Schutz. 2.

γ. 705. ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Ἀνθρώπων Rob.

ψ. 706. ΟΥΤ' ΕΝ ΣΚΥΘΗΣΙΝ. Ούτε Σκυθοῖσι Ask. D. Ούτε Σκυθῆσιν Ald. Turn.

ψ. 707. ΚΕΡΔΩΝ. Κερδῶν τ' Pauw. colo tantum post τόποις posito. Sed vide quæ nos ad ψ. 693.

ψ. 710. ΕΞΕΤΕΙΝ'. Ἐξαιτεῖν Ask. D.

ψ. 711. ΛΟΙΠΟΝ. Male hic distinctionem tolli jubet Abresch. ut hæc continuentur cum ἰρθεῖσθαι δὲ χεῖρ, et ἰρθεῖσθαι vertatur *surgere*, (sedebant enim iudices donec perorata esset causa) et sit sententia, *Quod superest surgere oportet et calculos tollere.*

ψ. 712. ΚΑΙ ΔΙΑΓΝΩΝΑΙ. Ἐπὶ διαγνώσασαι Rob.

ψ. 713. ΑΙΔΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ. Αἰδούμενοις τὸν νόμον Ask. D. Αἰδούμενοις τὸν ὄρκον Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

ψ. 714. ΒΑΡΕΙΑΝ. Γεραίαν Marg. Ask.

ψ. 716. ΚΑΓΩ ΓΕ. Καγώ γε Med. Guelph. Ald. Turn. τ et γ ob similitudinem facile confusis.

ψ. 717. ΚΕΛΕΥΩ. Κελεύσω Rob. Pro ταρβεῖν miro errore ποταριν dedit Wakef. nec illud in errata rettulit.

ψ. 719. ΜΕΝΩΝ. Ἐκὼν adscriptis Pears. Μέλων, *ista curans*, si ista porro agere velis, Pauw. Sed rogat Heath. quare μέλων nude positum potius sit *ista curans*, quam *quidvis aliud curans*, ac monet certe dicendum fuisse τῶνδε μέλων. Sin quid immutandum, ipse mavult μολῶν, *hinc profectus*. Νέμων Herm. Nihil erat causæ cur vulgata sollicitaretur, quæ sensum fundit satis omnibus perspicuum, *Si diutius manseris*, ni statim hinc abeas, *non jam pura dabis oracula*. Et sic pulcherrime Dutheilius, *Si tu restes ici, tu souilleras pour jamais ton sanctuaire prophétique.*

ψ. 720. ΠΑΤΗΡ ΤΙ ΣΦΑΛΛΕΤΑΙ. Πατὴρ τισφάλλεται Ald. Rob.

ψ. 721. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΣ. Προστροπᾶς Ald. Προτροπαῖς Rob.

ψ. 726. ΔΟΜΟΙΣ. Plene distinguunt Schutz. 1. Herm. com-
mate tantum Schutz. 2.

ψ. 727. ΜΟΙΡΑΣ ΕΠΕΙΣΑΣ. Μοίρας γε πείσας Wakef. Μοίρας τ' ἔπεισας Schutz. 2. quod forte melius. Mox θ' εἶναι pro θείνας Ald.

ψ. 729. Χ' ΩΤΕ. Χ' ὡς Guelph. Ald. Turn. Χ' ὡς Rob. Notam interrogationis ad finem hujus versiculi recte apponit Wakef. Sic Schutz. Pors.

ψ. 730. ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ. Παλαιὰς δάμονας Rob. Πάλαι τὰς δαίμονας, *dudum corruptis illis deabus*, nempe Parcīs, Wakef. Locum sic legit Pauw.

Σὺ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας,
Οἶω, παραπατήσας ἂν ἀρχαίους θεές.

Quæ sic accipit, παλαιὰς δαίμονας, τὰς Μοίρας fallens, non dubium est mihi quin mox fallacias tuas sis conversurus in ἀρχαίους θεές, ut sic omnes a te uno pendeant. Hoc mordax et conveniens vocat vir cl. qui monet etiam, quia versus non admittebat καί, pro eo sumi παρὰ, ut παραπατῶν sit *decipere juxta, decipere una,*

q. d. ἀπατήσας ἂν καὶ ἀρχαίως θεῖς, sed hæc non tanti sunt ut refellantur. Nec melius rem gessit Abresch. legendo, οἷος, vel τοῖος πάρεσι πατήσας ἀρχαίως θεῖς, *Ut quondam veteres Deas Parcas corrupisti, sic ades et nos contemnens et contumeliose tractans.* Heathius nihil mutat, censetque ad fabulosam aliquam traditionem hic alludi vel obsoletam vel parum cognitam. Cf. Notas Varr. Philologg. Sed cum ἀρχαίως θεῖς dixerit, non ἀρχαίως θεῖς, vix Wakef. ibi assentior, ac potius cum Stanl. Schol. et Tyrwh. legerim ὕπνω, nisi forte οἶνον pro somni causa fuisse dixeris, qua de re Æschyli temporibus quædam erat forte fabula. Quin ipse Wakef. sua interpretatione parum contentus, δόλω παρηπατήσας ex conjectura legendum proponit, satis eleganter, et lectorem remittit ad Eurip. Alcest. γ. 12. 34. 44. Cæterum Schutz. collatis γ. 172. 782. emendat hoc modo,

Σύ τοι παλαιῶς δὴ νόμος καταφθίσας
Ἵπνω παρηπάτησας ἀρχαίως θεῖς.

Et sic Herm. † οἶνω Pors. 2.

γ. 733. ΤΟΝ ΙΟΝ. Σὸν ἰὸν G. ad Marg. Ask. Μοχ ἐχθροῖσι Rob. Turn. Wakef.

γ. 734. ΚΑΘΙΠΠΑΖΗ ΜΕ. Καθιππάζη ἴμε Wakef. ut absorbeat initialis vocalis τῷ ἐμέ. Leve est.

γ. 735. ΕΠΗΚΟΟΣ. Ἐπήκως Rob.

Ibid. ΜΕΝΩ. Θείω in Notis Schutz. 1. quod, si ita scriptum esset in ullo codice prætulerim. Nec ipse in edit. 2. quicquam mutavit.

γ. 736. ΩΣ ΑΜΦΙΒΟΥΛΟΣ. Ὡς ἀμφίβουλος Guelph. Ald. Rob. Ὡς γ' ἀμφίβουλος, ut nexui consulatur, Abresch. coll. Prometh. Vinct. γ. 77. Ὡς ἐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρῦς.

γ. 737. ΔΙΚΗΝ. Non hic colo sed plene distinguit Schutz.

γ. 741. ΘΥΜΩ. Θυμῶ Rob. Colo hic interpungit Wakef. sed mavult ille plenioram distinctionem ad τυχεῖν ponere, et hæc ad εἰμί referre.

γ. 742. ΟΥ ΠΡΟΤΙΜΗΣΩ. Legitur etiam γυναικὸς καὶ προτιμήσω μόρον. Ego cur ab illa lectione discedendum sit non video. H. STEPH. Καὶ προτιμήσω Ald. Turn. Herm. quos si sequere, incommode vertendum erit *eligam mortem fæminæ*, h. e. præ morte Orestis. Sed longe præstat ἐ προτιμήσω, *non tantum curabo mortem fæminæ quantum viri, præsertim cum ea virum occiderit ædium dominum.* Quo sensu optime, ut semper, Duthelius, *Je ne vengerai point par la préférence la mort d'une femme qui tua son époux et son maître.*

γ. 743. ΚΤΑΝΟΥΣΗΣ. Κτατόσης Turn.

γ. 745. ΕΚΒΑΛΛΕΘ'. Ἐκβαλλε δ' Rob. in Notis. Male obsequens ὄσοις.

Ibid. ΠΑΛΟΣ. Πάλως Med. Pears. Guelph. Ald. Rob. Turn. Recte proculdubio, et πάλος primum irrepsit in edit. H. Steph.

unde in Canter. et Stanl. continuabatur, sed in *πάλης* correxerunt Scal. Casaub. Schutz. Pors. Herm.

ψ. 747. ΠΩΣ ΑΓΩΝ ΚΡΙΘΗΣΕΤΑΙ. An πῶς ὁ ἄγων scribi possit quærit Wakef. de articulo sollicitus, quem vix abesse posse existimat; sed parum percepisse videtur vir cl. hæc supra quoque occurrere ψ. 680. Certe πῶς ὁ ἄγων nullo modo ferendum est.

ψ. 748. ΑΡ' ΟΡΑΙΣ. Ἄλλ' ὄραϊς Ask. D.

ψ. 749. ΝΥΝ ΑΓΧΟΝΗΣ. Pulcherrime personam Orestis hic præfigit Abresch. ut quatuor isti versus a ψ. 747. ad ψ. 751. sint ἀμοιβαῖοι. Nec audiendus Wakef. qui personis non mutatis legit, Νῦν ἀγγόνη μοι τέματα ἢ φάος βλέπειν. Abreschium sequitur Schutz. rectissime, quod inter alia docet pronomen μοι in hoc versiculo, ἡμῖν in sequente.

ψ. 750. ΕΡΡΕΙΝ. Ἐρεῖν Guelph. Ἐρεῖν Ald.

Ibid. ΝΕΜΕΙΝ. Μέμειν Wakef. qui vertit, *Exitus nobis est vel perire vel vivere; nihil mediū est; nam inhonore vivere non possumus: cum vel ignominiose nobis discedendum sit, vel ita ut honores prisci maneant.* Sed locum depravatam, aut etiam mancum existimat. Nihil muto. Τιμὰς νέμειν est *honores inter nos partiri, h. e. frui honoribus.*

ψ. 751. ΨΗΦΟΝ. Ψήφοον Ald.

ψ. 752. ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΕΙΝ. Τὸ μὴ ἀδικεῖν, ut supra Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

ψ. 754. ΒΑΛΟΥΣΑ Τ'. Βαλῦσα δ' Pears. βληθεῖσα τ' Bentl. Versum sic legit Pauw. Βαλῦσαν οἶκον ψῆφος ἔρθωσεν μία, ut βαλῦσαν ad γνώμην referatur, subauditum e versu præcedente, γνώμην βαλῦσαν οἶκον ψῆφος ἔρθωσεν μία. Non intelligo. Nihil mutat Abresch., sed τε pro τὲ γὰρ etenim positum existimat, et Aoristo vim frequentativam tribuens ἔρθωσε exponit per ὀρθῶσαι εἴωθε καὶ δύναται, unde locum interpretatur ceu scriptum esset, Καὶ γὰρ μία ψῆφος βαλῦσα οἶκον καὶ ὀρθῶσαι εἴωθε vel δύναται, h. e. ὥσπερ γὰρ μία ψῆφος βάλλειν, ἔτω καὶ ὀρθῶσαι δύναται οἶκον. Pauwium non audit Heath. sed βαλῦσα Attice pro passivo βληθεῖσα sumendum iudicat, vel saltem media quadam significatiōna gaudere, ut ψῆφος βαλῦσα sit calculus in urnam injectus. Pro βληθεῖσα quoque accipit Wakef. βαλῦσα δ' mavult etiam Schutz. qui hunc et seq. versum sic interpretatur, *Nam vel unicum si suffragium abesset magna sequeretur reum calamitas. Unius vero etiam calculus adjectus domum servare potest.*

Ibid. ΩΡΘΩΣΕΝ. Ὁρθωσαν Guelph. Ald. Ὁρθωσεν Rob. Ὁρθωσ' ἂν Heath.

ψ. 757. Ω ΣΩΣΑΣΑ. Ὡ σῶσα Med. ubi suprascriptum aliud σα. Sic veteres, ut in Pandectis, inquit Salvinius, syllabam geminatam non scribebant. Vide supra ad ψ. 696.

ψ. 758. ΕΣΤΕΡΗΜΕΝΟΝ. Μ' ἐστερημένον Pears. et recte si punctum ponatur post ἐστερημένον, ut in edit. H. Steph. Rectius autem comma post ἐστερημένον habet Schutz. omisso μ'. Sic Herm.

ψ. 759. ΚΑΤΩΚΙΣΑΣ. Κατωκοισας Guelph.

ψ. 760. ANHP. Ἄρηρ Rob. Ἄνηρ Wakef. Ἀ'νηρ Pors. Ὠ'νηρ Schutz. 2. crasi quam jam docuit Pors. Atticorum non esse. Quod vero articulum hic addiderit Pors. pudenter ab illo discedo, non enim hic desiderari videtur, nec si adesset, cum ἄνηρ sed cum adjectivo Ἀργεῖος jungendus, dicendum utique ὁ Ἀργεῖος ἄνηρ, pro eo quod est *Argivus ille vir*, Ἀργεῖος ὁ ἄνηρ paulo diversa significatione, subaudito ἐς, *patriam viri*, tanquam ad illam *præcipue* spectaretur, indicat, ut vertendum esset, *vir ille ex Argis oriundus est qui*, &c.

Ibid. EN TE XPHMAEIN. Ἐν τε κτήμασιν Dorvill. ad Charit. p. 197. Utrumque bonum esse judicavit Wakef. sed quia τὲ videbatur abundare, versiculum abesse credidit, quem ita supplevit satis audacter,

Ἀργεῖος ἄνηρ αὐθις ἔν τε χεῖμασιν
Οἰκεῖ πατρῷοις τὴν πάτριάν θ' ἐσίαν
Ἄμειπτος ἴζει, Παλλάδος καὶ Δοξίῃ
Ἐκατι.——

Contra Schutz. particulam τὲ defendi posse existimat, modo post ἄνηρ subaudiatur ἐς, ut sit, *Argivus hic vir iterum est*, (h. e. postliminio in patriam, rediit, *et in bonis patriis habitat*. Prorsus ut paulo ante τὰς ἐμὰς δόμους et γῆς πατρῷας ἐξερημένον componebantur. Sed hoc parum placet. Nec quicquam abest vel desideratur, pro commate autem post σωτήρος, colo distinguendum est, ut perspicua fiant omnia. Σωτήρος enim ad cujusvis Græcorum orationem attinet, relativum ὃς qui sequitur, sermonem Orestis ad Palladem conversum continuat.

ψ. 764. ΣΩΖΕΙ ΜΕ. Σώζει ἴμεν ut solet, Wakef.

ψ. 766. ΠΛΕΙΣΤΗΡΗ ΧΡΟΝΟΝ. Πλεισθήρη χρόνον Guelph. Turn. Πλεισθήρη χρόνω Ald.

ψ. 767. ΟΡΚΩΜΟΤΗΣΑΣ. Ὀρκωμοτῆσας Rob.

Ibid. ΑΠΙΜΙ. Ἄπειμι recte Ald. Rob. Turn. Canter. Ἐπειμι Ask. D. Colo distinguit Wakef. ad finem hujus versiculi.

ψ. 769. ΕΠΟΙΣΕΙΝ. Ἐποίσεις Ask. D. Ἐπέσεις Guelph. Ἐσήσειν Ald. Turn. quod Pauwio non displicet. Ἐσοίσειν voluit Wakef. ut Eurip. Bacch. ψ. 367. ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσειν δόμοις.

ψ. 770. ΗΜΕΙΣ. Ἰμεῖς Ald.

ψ. 771. ΠΑΡΒΑΙΝΟΥΣΙ. Παρμένουσι Ask. D. ob ductum literarum simillimum inter μ et ς, ε et αι in quibusdam Codd. MSSis.

ψ. 772. ΑΜΗΧΑΝΟΙΣΙ. Ἀμηχάνοις Guelph. Ald. Constructionem loci scabram esse monuit Heath, quam sic pulcherrime refingit,

Ἀμηχάνοισι φεράζομεν δυσπραξίαις
Ὀδὰς, ἀθύμας καὶ παρέρειθας πόρους
Τίθεντες.——

Φεράζομεν, *obstruemus*. Haud negavero, si post *δυσπραξίαις* cum Wakef. plene distinguas, et *φεράζομεν* pro *τιμωρησόμεθα* (quod vix

ac ne vix quidem ferendum est) accipias, sensum e vulgatis elici posse, sed longe pulchrior est emendatio Heathii. Certissimis metri legibus plane adversatur constructio Schutz. 1. Ἀμηχάνεις ἐπάξομεν δυσπραξίας, quam ipse tamen molliorem et elegantiozem vocat, fatetur vero emendationem Heathii minime spernendam esse. Idem in edit. 2. nihil mutat. Qui nolunt Heathii conjecturam admittere, unum saltem versiculum post δυσπραξίας vel τίθεντες excidisse concedant necesse est.

ψ. 773. ΟΔΟΥΣ ΑΘΥΜΟΥΣ. Ὀδὸς ἀτίμης Pears. Μοχ παρ' ὄρηθας Guelph. Turn.

ψ. 774. ΜΕΤΑΜΕΛΗ. Μεταμένη, facili lapsu, Ald.

Ibid. ΠΟΝΟΣ. Nescio an quibusdam forte arrideat πόνος.

ψ. 775. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ. Ὁρθομένοις Turn. Pears. et sic Pauw. nisi sit ὀρθομένων, sed illud minus placet. Ὁρθομένοις item Heath. Wakef. Schutz. quibus equidem assentior, quamvis non sim nescius esse qui vulgatam tueri velint, exemplo Thucyd. IV. 10. Ὁ μερόντων ἡμῶν ξύμμαχον γίνεται, ὑποχωρήσασι δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὐπορον ἔσαι, μηδένοσ κωλύοντοσ. Sed is locus non est plane gemellus, quicquid contradicat Abresch. ut comparanti satis patebit.

ψ. 776. ΑΙΕΙ. Ἄει Ald.

ψ. 777. ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ. Ἡμεῖσ ἰσόμεθ' Heath. sed quidni præsens hic pro futuro ponatur? Ἡμεῖσ † ἴσμεν Pors. 2. Μοχ εὐμενέτεροσ Ald.

ψ. 778. ΛΕΩΣ. Colon hic habet Wakef.

ψ. 779. ΕΧΟΙΣ. Ἐχοί Herm. Schutz. 2.

ψ. 781. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Antispast. trim. hyperc. cum syzygiis Iamb. si θεοὶ maneat dissyllabam. Antispast. vero trim. acat. si θεοὶ fiat monosyllabum. 2. Iamb. trim. acat. 3. Ut et hic. 4. Dochm. 5. Choriamb. dim. acat. cum dijambo. 6. Iamb. dim. hyperc. 7. Iamb. dim. brachyc. vide suo loco. 8. Iamb. hephthem. 9. Antispast. trim. brachyc. πείδον ἐπεσσυ est Antispastus quinquesyllabus, ante quem est dijambo. 10. Iamb. trim. acat. 11. Antispast. dim. brachyc. aut Pæon. dim. ex Bacchiis. 12. Similis præcedenti. 13. Antispast. dim. brachyc. 14. Iamb. penth. aut Antispast. Dochm. si ἰὼ μέγαρα pro Antispasto quinquesyllabo habeas. 15. Antispast. Dochm. certus. 16. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. ΠΑΥΩ. Nostra vide ad ψ. 796.

ψ. 781. ΙΩ ΘΕΟΙ. Hunc versum in duos sic dividit Heath.

1. Ἴω θεοὶ νεώτεροσ

2. Παλαίεσ νόμοσ.

1. Iamb. dim. acat. 2. Dochm. Sic Herm. Schutz. 2.

ψ. 782. ΕΙΛΕΣΘΕ ΜΟΥ. Εἴλετέ με Ald. Εἴλεσθ' ἐμῆ, ut solet, Wakef.

ψ. 785. ΙΟΥ ΙΟΥ ΑΝΤΙΠΑΘΗ. Alii ἰὸν ἰὸν ἀντιπαθῆ eadem varietas scripturæ ψ. 815. Vide ad ψ. 733. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἴὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ Med. Guelph. Ἴὲ ἰὲ ἀντιπενθῆ Ald. Rob. Turn. H. Steph.

hæc abeunt a ductu literarum, nec verba ipsa eum videntur sensum fundere quem dat ille, nisi coacte ac duriter.

ψ. 636. ΔΡΥΤΗ ΠΕΡΩΝΤΙ ΛΟΥΤΡΑ. Δρύτη περῶντι λῦτρα Med. Ask. D. Ald. Rob. Turn. Δρύτη περῶντα λῦτρα Pears. Cominate ad finem versus distinguit Heath. Δρύτην Schutz.

ψ. 637. ΠΑΡΕΣΚΗΝΗΣΕΝ. Παρέσκωσεν Med. ubi Salvin. παρεσκήνωσεν, ut legitur in Ald. Rob. Περισκήνησεν, vel etiam περιεσκήνησεν, circumdedit, circumposuit, Pauw. neutrum recte, ut monet Heath. prius enim abjicit augmentum, alterum Anapæstum infert in parem locum. Περισκήνησεν, vestem σκήνην ejus, (*tabernaculo, corpori*,) circumdedit, Wakef. at quis scriptor profanus sic unquam locutus est, vel etiam loqui potuit? Sacri quidem scriptores sæpius hac utantur metaphora, eosque citat Wakef. at fugisse eum videtur, præ festinatione proculdubio, in illa respici ad tabernaculum Mosis, quod, sicut corpus humanum, fragile erat et caducum, cui successit Templum longe sublimius ac firmius, et Christianæ religionis lux æterna, ut corpori nostro, post mortem supervenit immortalitas. Nec facile adduci possim ut credam a vulgata recedendum esse. Cf. Notas Varr. Philologg.

ψ. 638. ΠΕΔΗΣΑΣ. Πεδήσας Ald. Turn. Commate tantum ad finem hujusce versus distinguit Herm. f. errore typ. Cæterum cum locus hic satis sit perplexus, non gravabor eum lectori integrum proponere,

Ἄπο στρατείας γὰρ μιν ἠμποληκότα
Τὰ πλεῖστ' ἄμεινον ἢ φράσαι, δεδεγμένη,
Δρύτη, περῶντι λῦτρα, καπὶ τέρματι,
Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ' ἀτέρμοι
Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλω πείπλω.

Illum enim, ab expeditione reversum, ubi pleraque melius quam quis dicere possit administrasset, insidiis excipiens, in latrina, ad finem balnei, et in ipso lavationis termino, pallium dolose circumdedit, impetuque in eum facto, virum occidit artificioso peplo, nullum habente exitum. Junge omnino Notas Varr. Philologg. unde veritas interpretationis hujus patebit.

ψ. 639. ΟΥΤΩΣ. Nos ὅτως, alii ὅτος, et omnino ita legendum est propter versum. Atque ego revera dormitans, illam potius lectionem, quam hanc in contextum recepi. H. STEPH. Οὕτως habent etiam Ald. Turn,

Ibid. ΕΙΡΕΤΑΙ. Εἴρηται Ald. Rob. Turn. H. Steph. Cant. omnino recte nam in edit. Stanl. error irrepsit typographicus, quem tamen ipse non correxit in curis secundis; nos autem correxissemus, nisi fugisset oculorum aciem.

ψ. 641. ΤΟΙΑΥΤΗΝ. Τοιαύτην δ' Pauw. ob præcedens ἀνδρὸς μίν. Sic Wakef. Haud ægre ferrem si quis pro τοιαύτην reponeret τελευτήν, quæ vox ad adjectivos fœmininos subintelligenda est, nisi malis ταύτην τοιαύτην ad Clytæmnestram trahere.

Ibid. ΔΗΧΘΗ. Δειχθῆ Med. Rob. Mox ὡς περ pro ὅσπερ Rob.

ψ. 644. ΕΔΗΣΕ. Ἔδεισε Med. ει sc. et η in Codd. MSS. sæpe confunduntur. Exemplum habes in ψ. 641.

ψ. 648. ΑΝ ΔΥΣΕΙΕΝ. Ἄς λύσειεν Guelph. Ald. Turn. Ἄν δήσειεν, *alliget*, vel potius δύσειεν, *induat*, Wakef. cui displicebat λύσειεν ob sequens λυτήριος. Nihil vidi tentatum infelicius. Coli signum post λύσειεν habet Herm. Ἐπὶ mox pro ἔς Ald. errore solenni. Sic rursus, ψ. 651.

ψ. 650. ΕΠΕΙΔΑΝ. Ἐπειδ' ἄν Guelph. Ald. Rob. Mox ἀνασπάσση Ald.

ψ. 651. ΑΠΑΣ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. Comma ad θανόντος delet Abresch. ut reponatur vel post ἅπαξ vel post κόνας. Sed vulgata ratio satis est perspicua. Post κόνας vero distinguunt Herm. Schutz. 2. Mox ἐποίησε Guelph. Ald. Rob. Turn.

ψ. 653. ΑΝΩ ΤΕ. Deest τὲ Guelph. Ald.

ψ. 654. ΑΣΘΜΑΙΝΩΝ. Ἀσθμαίνω Ald. Turn. ubi comma post τίθησιν male transfertur post ἔδεν. Commate post ἀσθμαίνων distinguunt Heath. Wakef. ut μένει referatur ad τίθησιν. Sed vulgata ratio longe facilior est. Nihili est, quod ex mera conjectura dat in notis Wakef. Στρέφων τίθησιν· ἔδ' ἐπ' ἀσφαλῶν μένει, *neque manent stabilia*.

ψ. 655. ΠΩΣ ΓΑΡ ΤΟ ΦΕΥΓΕΙΝ ΤΟΥΔ' ΥΠΕΡΔΙΚΕΙΣ. Πῶς δ' ἄρ, ut Casaub. [Pears.] apud Abresch., vel potius πῶς γῆν Schutz. 1. cui particula γὰρ hic nullum habere locum videbatur. Quoniam non causam eorum quæ antea dicta erant afferunt Eumenides, sed potius ex iis quæ Apollo in medium protulerat, colligunt aliquid, quod causæ suæ profecturum erat. Sed in edit. 2. nihil mutavit, et revera nihil erat mutandum. Vide Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΥΠΕΡΔΙΚΕΙΣ ΟΡΑ. Ὑπερδικῆς ὄρῳ Guelph. Ὑπερδικεῖς, ὄρῳ Ald. Ὑπερδοκεῖς ὄρα Rob.

ψ. 656. ΕΚΧΕΑΣ. Ἐκχόας Ald.

ψ. 659. ΧΕΡΝΙΨ ΦΡΑΤΟΡΩΝ. Χέρνιψ φρατέρων Med. Ask. D. Χέρνιξ φρατόρων Guelph. Χέρνιξ φρατέρων Ald.

Ibid. ΠΡΟΣΔΕΞΕΤΑΙ. Προσδέξεται Med. Γε. προσδέξαιτε Ask. D. Προσδέξαιται Guelph. Προσδέξαιτο Rob.

ψ. 661. ΟΥΚ ΕΣΤΙ. Hunc versum sic legit Schutz. secundum Eurip. in Alcest. (vide Notas Varr. Philologg.) Οὐκ ἔστι μήτηρ, ἢ κεκλημένη, τέκνη. Non profecto ea, quæ dicitur mater, est partus procreatrix. Sed vulgatam pulcherrime explicuit Wakef. in Notis Varr. Philologg. At Schutzium sequitur Herm.

ψ. 662. ΤΟΚΕΥΣ. Τοκάς Spanh. ad Callim. Hymn. in Dian. ψ. 89. sed ut bene monet Pauw. "Decepit virum eruditum genus, cujus ratio hic haberi potest nulla, et quæ sic etiam alibi negligitur plus semel. Matrem esse τοκάδα Apollo non negasset, ubi id constat omnibus ipsa re. Τοκεὺς est genitor, parens, ex quo liberi ortum ducunt: talem τοκέα esse matrem negat Apollo,

et negare poterat, quia olim creditum foetum esse totum a patre, et a tersioribus physicis nunc demum probata est sententia contraria." Hæc Pauw. cum quo facit Abresch. adducitque alias etiam rationes, e Choeph. γ. 758. et Aristoph. Thesm. γ. 439. ubi ἡ γραμματεὺς legitur. Pauwium sequitur etiam Schutz. recte procul dubio.

γ. 663. ΑΠΕΡ ΞΕΝΩΙ. "Ὡσπερ ξένω Ask. D. "Απερ ξένοι Pears.

γ. 664. ΟΙΣΙ. ΗΪΣΙ Pears. Satis bene se habet οἷσι, nec tamen, si in ullo codice reperiretur, nolim εἶ τι quod ex conjectura dedit Botheus.

Ibid. ΜΗ ΒΛΑΨΗΙ. Μὴ βλάψῃ Ask. D. Μὴ κλέψῃ, quibus id non subtraxerit Deus, ob βλάπτειν cum dativo junctum, Pauw. qui in explicatione tamen videtur servare βλάψῃ, subdit enim, "Mors liberorum hic est θεῷ βλάψῃς et οἷσι patrem et agnatos respicit, hoc aptum et bonum." Cf. Notas Varr. Philologg.

γ. 666. ΠΕΛΑΣ. Punctum ad πείλας delent, idque post μητρὸς reponunt, Stanleio obsecuti recentiores omnes.

γ. 668. ΟΥΔ'. Οὐγ' Pears. οὐκ mavult Schutz. quod reciperem nisi mihi probabilius videretur unum atque alterum forte versiculum excidisse.

γ. 669. ΑΛΛ' ΟΙΟΝ ΕΡΝΟΣ. Ἄλλοιον ἔργος Guelph. ἔργος item Ald.

γ. 670. Ω Σ. 'Οσ' Guelph. Ald. Comma post τᾶλλα habent Wakef. Schutz. Herm. paulo commodius.

γ. 675. ΑΙΑΝΩΣ. Δι' αἰῶνος Guelph. Αἰωνὸς Ald. Rob utrumque forte debetur glossatori. Cf. γ. 575. et quæ ibi annotata in Notis Varr. Philologg.

γ. 676. ΤΑ ΠΙΣΤΑ. Τ' ἄπιστα Guelph. Ald. Rob. quæ lectio jure improbat H. Stephano in notis.

γ. 681. ΠΩΣ ΤΙΘΕΙΣ'. Προσιθεῖσ' Pears. Dein, ἄμορφος Ald.

γ. 682. ΕΝ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΙ. Ἐκ δὲ καρδίας Pears.

γ. 683. ΑΙΔΕΙΣΘΕ. Αἰδεῖσθαι Med. infinitivus scil. pro imperativo, nisi forte sollemnis sit permutatio diphthongi αι et vocalis ι. Sic Rob.

γ. 685. ΠΡΩΤΑΣ. Πρῶτοι Turn.

Ibid. ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ. Bene monet Abresch. si per Ἀττικὸν λεῶν intelligas judices, ut γ. 641. λεῶς ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην, quod recte explicat Schol. per δικασταί, vulgatam haud omnino mutandum esse. Sed κρίνοντας cum Stanleio mavult Heath. quod ad θεισμὸν, judices, nomen multitudinis singulare, referatur. Sic Wakef.

γ. 686. ΑΙΓΕΩΙ. Αἰγίω Rob. rectius, sed forte legendum. Αἰγίως, ut Scal. apud Stanl. et Abresch. Et sic Wakef. qui bene advocavit Soph. Œd. Col. γ. 69. Θεοὺς καλεῖται τῷ πρὶν Αἰγίως τόκος. Αἰγίως item Pors. Schutz. 2. Αἰγίω Turn. Herm. Sed Αἰγίως magis placet.

γ. 687. ΑΙΕΙ Δ' ΕΚΑΣΤΩΝ. Malim, si divinare liceat, αἰεὶ δικασῶν. CANTER. Hæc sine dubio corrupta sunt. Non obloquor Cantero: An tamen legendum potius, Αἰὲν ἀδικασον, vel αἰεὶ

γ' ἀδίκασον. Id hercule significantius. Aphæresis multos errores peperit, et αἰεὶ δικάσον scriptum forte in libris quibusdam. Legi etiam posset ἀδικάσων, sed alterum concinnius. PAUW. Scal. hic adscripsit λείπει. Ipso poeta viam præmonstrante, γ. 707. in verbis κερδῶν ἄθικτον τῆτο βουλευτήριον, pridem, quod norunt amici eruditi, antequam Pauwii prodiit editio ego correxeram, αἰεὶ δικάσον. ABRESCH. Utramque conjecturam, δικασῶν et ἀδικάσον satis probabilem judicat Heath. sed posteriorem anteponit. Αἰεὶ φ' ἐκάσων, *semper in causis singulis*, vel si malis αἰεὶ γ' ἐκάσων Wakef. neutrum bene, et ipse cum Pauwio stare videtur ad γ. 707. Αἰεὶ ἀδικάσον Schutz. 1. Ἀεὶ-δικασῶν Pors. Αἰεὶ δικασῶν Herm. Schutz. 2. Tyrwhitt. Speciosissima est Pauwii conjectura, sed ea, ni fallor, paullo severius ad examen revocata vix stabit. Hæc est enim mens loci, vos hæc jam audite, πρώτας δίκας κρίνοντες, sed et τὸ λοιπὸν αἰεὶ δίκας similiter κρίνεῖτε. Vos primi δικασαὶ estis, sed vos perpetua δικασῶν series excipiet. Unde nullus dubito quin locum vere correxerit Canter. Cæterum non prætereundum est Porsonum voces αἰεὶ-δικασῶν lineola conjunxisse, quasi in unum verbum componi deberent. Quod aliqui faciunt editores Latini, *semper-udum* scribentes apud Horat. apud Propert. *ante-cupidinibus*, &c. minus concinne, et neoterice, sic enim non loquebantur antiqui, etsi ita scriberent forte librarii. Αἰεὶ δ' ἐκάσῳ Ald. Turn.

γ. 688. ΠΑΓΟΝ Δ' ΑΡΕΙΟΝ ΤΟΝΔ'. Hæc ad σίβειν, γ. 700. pertinere judicat Wakef., quæ intercedunt ad πότον, γ. 698. parenthesi inclusis, ut sit sensus, *Consilium de civibus libertatem bene temperatam faventibus, legi utique, non tyranno subditis, Areopagum, venerari*. Parenthesin ab Ἀμαζόνων ἔδραν ad πῆτρα πάγος τ' Ἀρειος tantummodo extendit Schutz. quam sic quoque satis longam esse judicat ad excusandam ἀνακολυθίαν constructionis. Et ni fallor anacoluthon est, sed spectat ad καθίσαμαι, γ. 709. quod nisi ita se haberet, scribendum esset non κερδῶν, sed κερδῶν δ' ἄθικτον. —

γ. 689. ΣΚΗΝΑΣ Θ'. Deest θ' in Ald. Σκηνάς τ' Turn.

Ibid. ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΦΘΟΝΟΝ. Nihil opus esse ut reponeretur Θησεύς κατὰ χθόνα, quod Heathio in mentem venit, ipse perspexit.

γ. 690. ΝΕΟΠΟΛΙΝ. Νεοπόλιν Ald.

γ. 691. ΑΝΤΕΠΥΡΓΩΣΑΝ. Ἀνεπύργωσαν Rob. quod malit Steph. si per versum admitti posset. Sed Stephanum balbutire affirmat Pauw. Vere quidem, sed lenius illud dicendum erat. Comma tantum post τότε habet Herm.

γ. 694. ΜΗ ΔΙΚΕΙΝ. Μὴ ἀδικεῖν Guelph. Ald. Rob. H. Steph.

γ. 695. ΤΟ Θ' ΗΜΑΡ. Τὸ τ' ἡμαρ Grot. in Excerpt. Pors. Schutz. 2. Τὸ δ' ἡμαρ Ald. Rob.

γ. 696. ΜΗ ΠΙΚΑΙΝΟΝΤΩΝ. Vix dubitandum esse puto quin legendum sit μὴ πικαινεῖντων νόμους, hoc ab ἐπικαινεῖν, illud ab ἐπικαίρειν quod quam alienum sit ab hujus loci sententia quis non videt? Scimus autem hoc antiquos semper commendatum habuisse,

φέργειν τὰ πάτρια. Ego tamen sine consensu exemplarium nihil ausus sum, ne hic quidem, immutare. H. STEPH. Cum verecundia H. Steph. in probabili ac tantum non certissima conjectura conferat mihi aliquis petulantem emendandi licentiam ac pruriginem in ignobili criticorum grege. Μηπικαινότωνομοις Med. sed secunda, addita alia manu; "nam in MSSis antiquis," inquit Salvinus, "cum in qua litera una dictio finiebat, altera sequens dictio incipiebat, propterea quod spatiis interlinearibus [interverbalibus] non utebantur, unam tantum literam scribebant, quæ duplici munere fungeretur, et terminandi primam dictionem et secundam inchoandi, ut in Pandectis Florentinis videre est, et in veteribus Græcis inscriptionibus observavi." Μη πικαινότων νόμους sine apostropho Guelph. Ald. Μη πικραινότων νόμους Pears. Nihil mutant Pauw. et Abresch. quos vide in Notis Varr. Philologg. Sed quicquid illi contra dicant, nullus dubito quin reponendum sit ἐπικαινέντων, quod ipsa clamat loquendi ratio, et ut acute monet Heath. præpositio ἐπὶ in composito multo magis conjecturæ Steph. quam vulgatæ scripturæ convenit. Μη πικραινότων non pollutibus Wakef. Μη μαινότων Schutz. 1. Sed mox sequitur μαιώνων. Unice verum est, ut mihi videtur, πικαινέντων, et sic præter Steph. et Heath. ediderunt Pors. Herm. Schutz. 2. Sed et plene post νόμους distinguit Herm. ut κακαῖς ἐπιρροαῖσι cum βορβόρω δ' ὕδαρ cohæreat.

γ. 697. ΒΟΡΒΟΡΩ. Θ'. Βορβόρω δ' Pears. Schutz. Βορβόρω γ' Wakef. Malim βορβόρω δ', nisi post finem versus seq. aliquid desideretur; unum puta aut alterum versum excidisse, quibus contineretur redditio hujus comparationis, et alia forte ante τὸ μήτ' ἀναρχον.

γ. 699. ΑΝΑΡΧΟΝ. Ἄναρχτον Bendl. collato γ. 529. Μοχ μήδῃ Med.

γ. 700. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΙ. Περιτέλλουσα Heath. cui vulgata corrupta videbatur, nec recte a Pauwio explicata, quo quidem interprete, cum περιτέλλειν non sibi sed alii induere significet, saltem περιτέλλομένοις reponendum esset. Cum Heathio faciunt Pors. Schutz. 2. rectissime, ut mihi videtur, ut sit ordo, Περιτέλλουσα ἀγοῖς μήτε τὸ ἀναρχον μήτε δεσποτέμενον, βελεύω (συμβελεύω αὐτοῖς) σίθειν (τὰς νόμους, vel τὸν Ἄρειον πάγον.)

Ibid. ΣΕΒΕΙΝ. Σίθειν Med. sed in Marg. σίθειν. Σίθειν etiam Ask. D. Guelph. Ald. Turn.

γ. 702. ΜΗΔΕΝ. Deest comma apud Grot. in Excerptis.

γ. 703. ΤΟΙΟΝΔΕ ΤΟΙ. Abest τοῖ a Rob.

Ibid. ΕΝΔΙΚΩΣ. Ἐν δίκῳ Ald. Ἐν δίκαις mavult Pauw. ob ἔνδικος quod præcessit, et sic Wakef.

γ. 704. ΕΡΥΜΑ ΤΕ. Mire hic dormitavit Abresch. docet enim ἔρυμα hic legi media correpta, ut vitetur Anapæstus qui in quarta sede hujus versus iterum occurrit. At in quarta sede πόλεως synizesin patitur, nec apud ullum, quod sciam, scriptorem, ἔρυμα media producta occurrit. Ἐρυμά τι Schutz. 2.

γ. 705. ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Ἄνθρώπων Rob.

ψ. 706. ΟΥΤ' ΕΝ ΣΚΥΘΗΣΙΝ. Ούτε Σκυθοῖσι Ask. D. Ούτε Σκυθῶσι Ald. Turn.

ψ. 707. ΚΕΡΔΩΝ. Κερδῶν τ' Pauw. colo tantum post τόποις posito. Sed vide quæ nos ad ψ. 693.

ψ. 710. ΕΞΕΤΕΙΝ'. Ἐξαιτεῖν Ask. D.

ψ. 711. ΛΟΙΠΟΝ. Male hic distinctionem tolli jubet Abresch. ut hæc continuentur cum ὀρθῆσθαι δὲ χρῆ, et ὀρθῆσθαι vertatur *surgere*, (sedebant enim iudices donec perorata esset causa) et sit sententia, *Quod superest surgere oportet et calculos tollere.*

ψ. 712. ΚΑΙ ΔΙΑΓΝΩΝΑΙ. Ἐπὶ διαγνώσασαι Rob.

ψ. 713. ΑΙΔΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ. Αἰδομένοις τὸν νόμον Ask. D. Αἰδομένοις τὸν ὄρκον Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

ψ. 714. ΒΑΡΕΙΑΝ. Γεραίαν Marg. Ask.

ψ. 716. ΚΑΓΩ ΓΕ. Καγώ τε Med. Guelph. Ald. Turn. τ et γ ob similitudinem facile confusis.

ψ. 717. ΚΕΛΕΥΩ. Κελεύσω Rob. Pro ταρβεῖν miro errore ποταριν dedit Wakef. nec illud in errata rettulit.

ψ. 719. ΜΕΝΩΝ. Ἐκὼν adscripsit Pears. Μέλων, *ista curans*, si ista porro agere velis, Pauw. Sed rogat Heath. quare μέλων nude positum potius sit *ista curans*, quam *quidvis aliud curans*, ac monet certe dicendum fuisse τῶνδε μέλων. Sin quid immutandum, ipse mavult μολῶν, *hinc profectus*. Νέμων Herm. Nihil erat causæ cur vulgata sollicitaretur, quæ sensum fundit satis omnibus perspicuum, *Si diutius manseris*, ni statim hinc abeas, *non jam pura dabis oracula*. Et sic pulcherrime Dutheilus, *Si tu restes ici, tu souilleras pour jamais ton sanctuaire prophétique.*

ψ. 720. ΠΑΤΗΡ ΤΙ ΣΦΑΛΛΕΤΑΙ. Πατὴρ τισφάλλεται Ald. Rob.

ψ. 721. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΣ. Προστροπᾶς Ald. Προτροπαῖς Rob.

ψ. 726. ΔΟΜΟΙΣ. Plene distinguunt Schutz. 1. Herm. com- mate tantum Schutz. 2.

ψ. 727. ΜΟΙΡΑΣ ΕΠΕΙΣΑΣ. Μοίρας γε πείσας Wakef. Μοίρας τ' ἐπεισας Schutz. 2. quod forte melius. Mox θ' εἶναι pro θεῖναι Ald.

ψ. 729. Χ' ΩΤΕ. Χ' ὡς Guelph. Ald. Turn. Χ' ὡς Rob. Notam interrogationis ad finem hujus versiculi recte apponit Wakef. Sic Schutz. Pors.

ψ. 730. ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ. Παλαιὰς δάμονας Rob. Πάλαι τὰς δαίμονας, *dudum corruptis illis deabus*, nempe Parcis, Wakef. Locum sic legit Pauw.

Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας,
Οἶω, παραπατήσας ἂν ἀρχαῖες θεές.

Quæ sic accipit, παλαιὰς δαίμονας, τὰς Μοίρας fallens, non dubium est mihi quin mox fallacias tuas sis conversurus in ἀρχαῖες θεές, ut sic omnes a te uno pendeant. Hoc mordax et conveniens vocat vir cl. qui monet etiam, quia versus non admittebat καί, pro eo sumi παρὰ, ut παραπατῶν sit *decipere juxta, decipere una,*

q. d. ἀπατήσας ἂν καὶ ἀρχαίως θεὰς, sed hæc non tanti sunt ut re-
fellantur. Nec melius rem gessit Abresch. legendo, Οἶος, vel
τοῖος πάρι πατήσας ἀρχαίως θεὰς, *Ut quondam veteres Deas Parcas
corrupisti, sic ades et nos contemnens et contumeliose tractans.*
Heathius nihil mutat, censetque ad fabulosam aliquam traditionem
hic alludi vel obsoletam vel parum cognitam. Cf. Notas Varr.
Philologg. Sed cum ἀρχαίως θεὰς dixerit, non ἀρχαίως θεὰς, vix
Wakef. ibi assentior, ac potius cum Stanl. Schol. et Tyrwh.
legerim ὕπνω, nisi forte οἶνον pro somni causa fuisse dixeris, qua
de re Æschyli temporibus quædam erat forte fabula. Quin
ipse Wakef. sua interpretatione parum contentus, δόλω παρηπατήσας
ex conjectura legendum proponit, satis eleganter, et lectorem
remittit ad Eurip. Alcest. γ. 12. 34. 44. Cæterum Schutz.
collatis γ. 172. 782. emendat hoc modo,

Σὺ τοι παλαιὰς δὴ νόμους καταφθίσας
Ἵπνω παρηπάτησας ἀρχαίως θεὰς.

Et sic Herm. † οἶνω Pors. 2.

γ. 733. ΤΟΝ ΙΟΝ. Σὸν ἰὸν G. ad Marg. Ask. Mox ἐχθροῖσι Rob.
Turn. Wakef.

γ. 734. ΚΑΘΙΠΠΑΖΗ ΜΕ. Καθιππάζη ἴμε Wakef. ut absor-
beatur initialis vocalis τῆ ἐμέ. Leve est.

γ. 735. ΕΠΗΚΟΟΣ. Ἐπήκος Rob.

Ibid. ΜΕΝΩ. Θέλω in Notis Schutz. 1. quod, si ita scriptum
esset in ullo codice prætulerim. Nec ipse in edit. 2. quicquam
mutavit.

γ. 736. ΩΣ ΑΜΦΙΒΟΥΛΟΣ. Ὡς ἀμφίβουλος Guelph. Ald. Rob.
Ὡς γ' ἀμφίβουλος, ut nexui consulatur, Abresch. coll. Prometh.
Vinct. γ. 77. Ὡς ἐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρῦς.

γ. 737. ΔΙΚΗΝ. Non hic colo sed plene distinguit Schutz.

γ. 741. ΘΥΜΩ. Θυμῶ Rob. Colo hic interpungit Wakef.
sed mavult ille pleniorē distinctionem ad τυχεῖν ponere, et hæc
ad εἰμί referre.

γ. 742. ΟΥ ΠΡΟΤΙΜΗΣΩ. Legitur etiam γυναικὸς καὶ προτιμήσω
μόρον. Ego cur ab illa lectione discedendum sit non video.
H. STEPH. Καὶ προτιμήσω Ald. Turn. Herm. quos si sequare,
incommodè vertendum erit *eligam mortem fæminæ*, h. e. præ
morte Orestis. Sed longe præstat ἐ προτιμήσω, *non tantum
curabo mortem fæminæ quantum viri, præsertim cum ea virum
occiderit adium dominum.* Quo sensu optime, ut semper,
Dutheiliius, *Je ne vengerai point par la préférence la mort d'une
femme qui tua son époux et son maître.*

γ. 743. ΚΤΑΝΟΥΣΗΣ. Κτατόσης Turn.

γ. 745. ΕΚΒΑΛΛΕΘ'. Ἐκβαλλε δ' Rob. in Notis. Male ob
sequens ὄσοις.

Ibid. ΠΑΛΟΣ. Πάλως Med. Pears. Guelph. Ald. Rob. Turn.
Recte proculdubio, et πάλος primum irrepsit in edit. H. Steph.

unde in Canter. et Stanl. continuabatur, sed in πάλας correxerunt Scal. Casaub. Schutz. Pors. Herm.

ψ. 747. ΠΩΣ ΑΓΩΝ ΚΡΙΘΗΣΕΤΑΙ. An πῶς ὁ ἄγων scribi possit quærit Wakef. de articulo sollicitus, quem vix abesse posse existimat; sed parum percepisse videtur vir cl. hæc supra quoque occurrere ψ. 680. Certe πῶς ὁ ἄγων nullo modo ferendum est.

ψ. 748. ΑΡ' ΟΡΑΣ. Ἄλλ' ὄρας Ask. D.

ψ. 749. ΝΥΝ ΑΓΧΟΝΗΣ. Pulcherrime personam Orestis hic præfigit Abresch. ut quatuor isti versus a ψ. 747. ad ψ. 751. sint ἀμοιβαῖοι. Nec audiendus Wakef. qui personis non mutatis legit, Νῦν ἀγχόνη μοι τέτρατ' ἢ φάος βλέπειν. Abreschium sequitur Schutz. rectissime, quod inter alia docet pronomen μοι in hoc versiculo, ἡμῖν in sequente.

ψ. 750. ΕΡΡΕΙΝ. Ἐρεῖν Guelph. Ἐρεῖν Ald.

Ibid. ΝΕΜΕΙΝ. Μέμειν Wakef. qui vertit, *Exitus nobis est vel perire vel vivere; nihil medii est; nam inhonore vivere non possumus: cum vel ignominiose nobis discedendum sit, vel ita ut honores prisci maneant.* Sed locum depravatam, aut etiam mancum existimat. Nihil muto. Τιμὰς νέμειν est honores inter nos partiri, h. e. frui honoribus.

ψ. 751. ΨΗΦΟΝ. Ψήφοον Ald.

ψ. 752. ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΕΙΝ. Τὸ μὴ ἀδικεῖν, ut supra Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

ψ. 754. ΒΑΛΟΥΣΑ Τ'. Βαλῦσα δ' Pears. Βληθεῖσα τ' Bentl. Versum sic legit Pauw. Βαλῦσαν οἶκον Ψήφος ἄρθωσεν μία, ut βαλῦσαν ad γνώμην referatur, subauditum e versu præcedente, γνώμην βαλῦσαν οἶκον Ψήφος ἄρθωσεν μία. Non intelligo. Nihil mutat Abresch., sed τε pro τὲ γὰρ etenim positum existimat, et Aoristo vim frequentativam tribuens ἄρθωσε exponit per ὀρθῶσαι εἴωθε καὶ δύναται, unde locum interpretatur ceu scriptum esset, Καὶ γὰρ μία Ψήφος βαλῦσα οἶκον καὶ ὀρθῶσαι εἴωθε vel δύναται, h. e. ὥσπερ γὰρ μία Ψήφος βάλλειν, ἔτω καὶ ὀρθῶσαι δύναται οἶκον. Pauwium non audit Heath. sed βαλῦσα Attice pro passivo βληθεῖσα sumendum iudicat, vel saltem media quadam significatione gaudere, ut Ψήφος βαλῦσα sit calculus in urnam injectus. Pro βληθεῖσα quoque accipit Wakef. Βαλῦσα δ' mavult etiam Schutz. qui hunc et seq. versum sic interpretatur, *Nam vel unicum si suffragium abesset magna sequeretur reum calamitas. Unius vero etiam calculus adjectus domum servare potest.*

Ibid. ΩΡΘΩΣΕΝ. Ὀρθῶσαν Guelph. Ald. Ὀρθῶσεν Rob. Ὀρθῶσ' ἂν Heath.

ψ. 757. Ω ΣΩΣΑΣΑ. Ὡ σῶσα Med. ubi suprascriptum aliud σα. Sic veteres, ut in Pandectis, inquit Salvinius, syllabam geminatam non scribebant. Vide supra ad ψ. 696.

ψ. 758. ΕΣΤΕΡΗΜΕΝΟΝ. Μ' ἐστερημένον Pears. et recte si punctum ponatur post ἐστερημένον, ut in edit. H. Steph. Rectius autem comma post ἐστερημένον habet Schutz. omisso μ'. Sic Herm.

ψ. 759. ΚΑΤΩΚΙΣΑΣ. Κατωκοισας Guelph.

ψ. 760. ANHP. Ἄρηρ Rob. Ἄνηρ Wakef. Ἄνηρ Pors. Ὠνήρ Schutz. 2. crasi quam jam docuit Pors. Atticorum non esse. Quod vero articulum hic addiderit Pors. pudenter ab illo discedo, non enim hic desiderari videtur, nec si adesset, cum ἄνηρ sed cum adjectivo Ἀργεῖος jungendus, dicendum utique ὁ Ἀργεῖος ἄνηρ, pro eo quod est *Argivus ille vir*, Ἀργεῖος ὁ ἄνηρ paulo diversa significatione, subaudito ἐστὶ, patriam viri, tanquam ad illam præcipue spectaretur, indicat, ut vertendum esset, *vir ille ex Argis oriundus est qui*, &c.

Ibid. EN TE XPHMAΣIN. Ἐν τε κτήμασιν Dorvill. ad Charit. p. 197. Utrumque bonum esse judicavit Wakef. sed quia τὲ videbatur abundare, versiculum abesse credidit, quem ita supplevit satis audacter,

Ἀργεῖος ἄνηρ αὖθις ἔν τε χεῖμασιν
Οἰκεῖ πατρῴοις τὴν πάτριάν θ' ἐστὶν
Ἄμεμπτος ἴζει, Παλλάδος καὶ Δοξίῃ
Ἐκατι. —

Contra Schutz. particulam τὲ defendi posse existimat, modo post ἄνηρ subaudiatur ἐστὶ, ut sit, *Argivus hic vir iterum est*, (h. e. postliminio in patriam, rediit, et in bonis patriis habitat. Prorsus ut paulo ante τῆς ἐμῆς δόμοις et γῆς πατρῴας ἐξερημένον componebantur. Sed hoc parum placet. Nec quicquam abest vel desideratur, pro commate autem post σωτήρης, colo distinguendum est, ut perspicua fiant omnia. Σωτήρης enim ad cujusvis Græcorum orationem attinet, relativum ὃς qui sequitur, sermonem Orestis ad Palladem conversum continuat.

ψ. 764. ΣΩΖΕΙ ΜΕ. Σώζει μὲ ut solet, Wakef.

ψ. 766. ΠΛΕΙΣΤΗΡΗ ΧΡΟΝΟΝ. Πλεισθήρη χρόνον Guelph. Turn. Πλεισθήρη χρόνω Ald.

ψ. 767. ΟΡΚΟΜΟΤΗΣΑΣ. Ὀρκαμοτῆσας Rob.

Ibid. ΑΠΙΜΙ. Ἄπειμι recte Ald. Rob. Turn. Canter. Ἐπειμι Ask. D. Colo distinguit Wakef. ad finem hujus versiculi.

ψ. 769. ΕΠΟΙΣΕΙΝ. Ἐποίσεις Ask. D. Ἐπέσειν Guelph. Ἐσῆσειν Ald. Turn. quod Pauwio non displicet. Ἐσοίσειν voluit Wakef. ut Eurip. Bacch. ψ. 367. ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσειν δόμοις.

ψ. 770. ΗΜΕΙΣ. Ἰμεῖς Ald.

ψ. 771. ΠΑΡΒΑΙΝΟΥΣΙ. Παρμένουσι Ask. D. ob ductum literarum simillimum inter μ et ς, ε et αι in quibusdam Codd. MSSis.

ψ. 772. ΑΜΗΧΑΝΟΙΣΙ. Ἀμηχάνοις Guelph. Ald. Constructionem loci scabram esse monuit Heath, quam sic pulcherrime refingit,

Ἀμηχάνοισι φράζομεν δυσπραξίας
Ὀδῆς, ἀθύμους καὶ παρόρμητας πόρους
τίθεντες. —

Φράζομεν, *obstruemus*. Haud negavero, si post δυσπραξίας cum Wakef. plene distinguas, et φράζομεν pro τιμωρησόμεθα (quod vix

ac ne vix quidem ferendum est) accipias, sensum e vulgatis elici posse, sed longe pulchrior est emendatio Heathii. Certissimis metri legibus plane adversatur constructio Schutz. 1. Ἀμηχάνεις ἐπάξομεν δυσπραξίας, quam ipse tamen molliorem et elegantiore vocat, fatetur vero emendationem Heathii minime spernendam esse. Idem in edit. 2. nihil mutat. Qui nolunt Heathii conjecturam admittere, unum saltem versiculum post δυσπραξίαις vel τίθεντες excidisse concedant necesse est.

ψ. 773. ΟΔΟΥΣ ΑΘΥΜΟΥΣ. Ὀδὸς ἀτίμης Pears. Μοχ παρ' ὄρθιας Guelph. Turn.

ψ. 774. ΜΕΤΑΜΕΛΗΙ. Μεταμένη, facili lapsu, Ald.

Ibid. ΠΟΝΟΣ. Nescio an quibusdam forte arrideat πόνος.

ψ. 775. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ. Ὀρθεμένοις Turn. Pears. et sic Pauw. nisi sit ὄρθεμένω, sed illud minus placet. Ὀρθεμένοις item Heath. Wakef. Schutz. quibus equidem assentior, quamvis non sim nescius esse qui vulgatam tueri velint, exemplo Thucyd. IV. 10. Ὁ μείοντων ἡμῶν ξύμμαχον γίνεται, ὑποχωρήσασι δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὐποροῦν ἔσαι, μηδένοσ κωλύοντοσ. Sed is locus non est plane gemellus, quicquid contradicat Abresch. ut comparanti satis patebit.

ψ. 776. ΑΙΕΙ. Ἀεὶ Ald.

ψ. 777. ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ. Ἡμεῖς ἐσόμεθ' Heath. sed quidni præsens hic pro futuro ponatur? Ἡμεῖς † ἐσμέν Pors. 2. Μοχ εὐμεινέτερος Ald.

ψ. 778. ΛΕΩΣ. Colon hic habet Wakef.

ψ. 779. ΕΧΟΙΣ. Ἐχοί Herm. Schutz. 2.

ψ. 781. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Antispast. trim. hyperc. cum syzygiis Iamb. si θεοὶ maneat dissyllabam. Antispast. vero trim. acat. si θεοὶ fiat monosyllabum. 2. Iamb. trim. acat. 3. Ut et hic. 4. Dochm. 5. Choriamb. dim. acat. cum dijambo. 6. Iamb. dim. hyperc. 7. Iamb. dim. brachyc. vide suo loco. 8. Iamb. hephthem. 9. Antispast. trim. brachyc. πᾶδον ἐπεσσου est Antispastus quinquesyllabus, ante quem est dijambus. 10. Iamb. trim. acat. 11. Antispast. dim. brachyc. aut Pæon. dim. ex Bacchiis. 12. Similis præcedenti. 13. Antispast. dim. brachyc. 14. Iamb. penth. aut Antispast. Dochm. si ἰὼ μεγάλη pro Antispasto quinquesyllabo habeas. 15. Antispast. Dochm. certus. 16. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. PAUW. Nostra vide ad ψ. 796.

ψ. 781. ΙΩ ΘΕΟΙ. Hunc versum in duos sic dividit Heath.

1. Ἴω θεοὶ νεώτεροι

2. Παλαιῖς νόμους.

1. Iamb. dim. acat. 2. Dochm. Sic Herm. Schutz. 2.

ψ. 782. ΕΙΛΕΣΘΕ ΜΟΥ. Εἴλετέ με Ald. Εἴλεσθ' ἐμᾶ, ut solet, Wakef.

ψ. 785. ΙΟΥ ΙΟΥ ΑΝΤΙΠΑΘΗ. Alii ἰὸν ἰὸν ἀντιπαθῆ eadem varietas scripturæ ψ. 815. Vide ad ψ. 733. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἴὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ Med. Guelph. Ἴὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ Ald. Rob. Turn. H. Steph.

Ἄντιπειθῆ mavult etiam Heath. qui versum hunc pro Iamb. hephthem. habet. Locum sic refingit Wakef. coll. v. 733.

Ἴὸν ἰὸν ἀντιπαθῆ
Μειῖσα, καρδίας γαλαγμὸν
Χθονιαφθόρον.

Ἄντιπειθῆ quoque Schutz. Herm. Sed vulgatam prætulerim. Porro metra pulchre sic distinguit Herm.

Ἴέ, ἰέ, ἀντιπειθῆ
Μειῖσα καρδίας
Σταλαγμὸν χθονὶ ἄφορον· ἐκ δὲ τῷ
Λιχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος, ὦ δίκαι,
Πέδον ἐπισύμενος
Βροτοφθόρους κηλίδας ἐν χώρῃ βαλεῖ.

Nec aliter Schutz. 2. nisi quod ἐπεσσυμένος.

ψ. 787. ΧΘΟΝΙΑΦΟΡΟΝ. χθόνια φόρον Ald. χθονὶ ἄφορον Turn. Pears. et sic ψ. 817. χθονιαφθόρον quod maluit Stanl. Pauwio displicet, qui χθονιαφθόρον pro χθονιαφθόρον positum iudicat, interposita, ut solet, vocali η, recteque a Schol. interpretari τὸν εἰς τὴν γῆν φερόμενον, de metro autem minime sollicitus est, aitque “ duos Anapæstos non vitiare Iambicum brevem, qui tamen non necesse ut Iambicus sit, cum et pro Antispasto Pherecrateo haberi possit.” χθονὶ ἄφορον probat Abresch. coll. ψ. 804. τεῦξαι ἀκαρπίαν. Heathius vero χθονοφθόρον legendum putat, ut versus sit Ion. a maj. dim. cat. aitque contra Schol. et Pauwium, vocem χθονιαφθόρον, si revera exstaret, nihil aliud significare posse nisi *gravia et tristia inferentem*, juxta notionem quam voci χθόνια tribuit Hesych. βαρέα scil. φοβερά, μεγάλα. Negat item ullam esse compositionis analogiam juxta quam ex voce χθών prodibit aut χθονιαφθόρον, aut χθονιαφθόρον, aut χθονιαφθόρον, si enim η interponeretur, dicendum esset χθονηφθόρος, ut λαμπαδηφθόρος, non χθονηφθόρος, quæ vox non nisi a χθόνιος deduci potest, idque diversa prorsus significatione. χθονιαφθόρον probavit Wakef. quia χθονιαφθόρον ut exponit Schol. satis illi dictum videbatur in πέδον ἐπεσσυμένος. χθονὶ ἄφορον Schutz. qui lectionem istam Aurato deberi monet. Cf. Spanhem. ad Joseph. edit. Haverc. tom. II. p. 419. Sic Herm.

ψ. 789. ΕΠΕΣΣΥΜΕΝΟΣ. Ἐπισύμενος Med. Herm. Ἐπίσσυμος Ald. et sic ψ. 819. Ἐπισύμενος Rob.

ψ. 790. ΚΗΛΙΔΑΣ. κηλίδας Rob.

Ibid. ΒΑΛΕΙΝ. Βαλεῖ rectissime Turn. Pears. ut et ψ. 820. Sic etiam Pauw. Heath. Wakef. Sed et ille pro βροτοφθόρους habet βροτοφθόρους, et deinde pro βαλεῖ, βαλῶν, quia sic ἄφυλλος ad fruges, ἄτεκνος ad homines, et βροτοφθόρους ad pecudes referri potest, ut in loco illo Sophoclis, q. v. in Notis Varr. Philologg. Haud sane negaverim satis acuminis esse in ista emendatione, sed ita, si quid video, scribendum erat ἀφύλλος, ἀτέκνος, βροτοφθόρους, vel ἄφυλλος,

ἄτικνος, βοτόφθορος. Itaque nihil muto. Βαλεῖ quoque Schutz. (qui βοτοφθόρος etiam, contra Wakef. servandum censet) Pors. Herm.

ψ. 791. ΣΤΕΝΑΖΩ. Στενάξω Aurat. et sic ψ. 821. Leve est quod voluit Heath. comma tantum post ῥέξω ponere, ut vertatur *quid agam? deveniam?*

ψ. 792. ΓΕΝΩΜΑΙ. Τί γένωμαι; Herm. Schutz. 2. Minime placet emendatio adscripta Marg. Tyrwhitt. γελῶμαι.

ψ. 793. ΠΟΛΙΤΑΙΣ ΕΠΑΘΟΝ. Πολίταις πάθον Herm. qui reliqua sic dividit,

Ἴώ; μεγάλα τοι κόραι δυσυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

Sed melius, me iudice, πολῖται, ἴπαθον.

ψ. 794. ΜΕΓΑΛΑ ΤΟΙ. Valde adblanditur mihi lectio, quam dat Ald. in ἀναλήψει, μεγάλατοι, et sic ediderunt Pors. Schutz. 2. Fateor tamen metrum paulo concinnius decurrere si disjunctim legas, et μεγάλα cum δυσυχεῖς conjunctum optime procedit.

ψ. 796. ΑΤΙΜΟΠΕΝΘΕΙΣ. Systema jam dabimus exscriptum cum enarratione metrica.

1. Ἴώ, θεοὶ νεώτεροι
2. Παλαιῶς νόμος
3. Καθιππάσασθε, καὶ χερῶν εἴλεσθέ με.
4. Ἐγὼ δ' ἄτιμος, ἡ τάλαινα, βαρύκοτος,
5. Ἐν γὰρ τᾷδε, φεῦ,
6. Ἴε, ἰε, ἀντιπαθῆ
7. Μεθεῖσα καρδίας
8. Σταλαγμὸν χθονὶ ἄφορον· ἐκ δὲ τῆ,
9. Λίχην ἄφυλλος ἄτεκνος, ὦ δίκαι,
10. Πέδον ἐπισύμενος,
11. Βροτοφθόρος κηλίδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
12. Στενάξω; τί ῥέξω;
13. Γένωμαι; δύσοισα
14. Πολῖται, ἴπαθον.
15. Ἴώ μεγάλα τοι κόραι δυσυχεῖς
16. Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

Vix opus est in loco tam perspicuo interpretationem adjicere. Metra sic se habent: 1. Iamb. dim. acat. 2. Dochm. 3, 4. Iambi trim. acat. 5. Dochm. 6. Choriamb. dim. acat. 7. Iamb. dim. brachyc. 8. Asynartet. e Dochm. 9. Ut et hic. 10. Dochm. 11. Iamb. trim. acat. 12, 13. Uterque est vel Antispast. dim. brachyc. vel Pæon. e Bacchiis, sed ita auctor sim ut πολῖται legatur ob ultimam in δύσοισα alioqui brevem. 14. Dochm. 15. Asynartet. e Dochm. 16. Choriamb. dim. cat. qui inter logacædicos, ut jam sæpe docuimus haberi potest. Si μεθεῖσα καρδίας retineas, subaudiendum erit alicubi in sententia verbum εἰμί vel μίτω, vel tale aliquid. Possit tamen et μεθήσω

legi, unde versus erit Antispast. Æschyleus, ex epitrito primo et Iambo. Utrumque satis bonum est.

γ. 797. ΠΙΘΕΣΘΕ. Πείθεσθαι Guelph. Πείθεσθε Ald. Rob. Mox βαρυτόνος Ald.

ν. 799. ΑΤΙΜΙΑΙ. Ἀτιμίας Turn. et in versu seq. παρῶν errore typ.

γ. 801. Θ' Ο ΧΡΗΣΑΣ. Θ' ὁ θήσας Med. Θ' ἠθήσας Ald. Ὁ θήσας Rob. omisso θ'.

γ. 803. ΤΗ ΓΗ ΤΗ ΔΕ ΜΗ ΒΑΡΥΝ. Τε τῆδε γῆ μὴ βαρῶν Med. Ask. D. Τὲ τῆδε γῆ βαρῶν Guelph. Ald. Rob. Mox σκήψασθε Turn.

γ. 805. ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΑ. Δαίτων σαλάγματα, *hostium stillas*, h. e. *hostiles stillas* Pauw. cui vox δαιμόνων valde suspecta est, tanquam a monacho profecta. Monet etiam δαίων olim per compendium pro δαιμόνων scriptum fuisse, et δαίων ob αἰχμᾶς quod mox sequitur. Contra Heathius stillas istas exitiosas de quibus hic sermo est, non ad hostes sed ad dæmonas pertinere, et ab hisce solis emitti creditas esse docet, ex præcedentibus γ. 733. 785—790. et seqq. ν. 833—835. et 861—866. Vel λαιμάτων, *gutturum*, ut Aristoph. Av. ν. 1563. vel πλευμόνων σαλάγματα Wakef. cui vulgata aperte vitiosa videbatur. Cf. γ. 53. 138. 786. 862. Γ' αἰμόνων σαλαγμάτων βρωτῆρας αἰχμᾶς, κ. τ. λ. Schutz. 1. cui Αἰχμαὶ σαλαγμάτων βρωτῆρες σπερμάτων ἀνημέροι poetica audacia dici posse videbatur pro *stillæ sanguineæ Eumenidum tanquam immites falcium cuspides semina frugum necantes*. Vulgatam tamen quodammodo defendi posse censet, si de grandine accipias; vide Notas Varr. Philologg. Πλευμόνων σαλάγματα post Wakefieldum Herm. Schutz. 2. Sed nescio an vulgata sollicitari debeat. Cf. Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΑ. Γε. γενάγματα Ask. D.

γ. 806. ΑΙΧΜΑΣ. Αἰχμᾶς Scal. sed alteram lectionem meliorem iudicat. Αύχμᾶς item Spanhem. ad Callim. in Dian. γ. 125. Nec improbo. Ἀθήμεροι αὐχμοὶ certe sunt βρωτῆρες σπερμάτων, consumunt segetem eamque marcescere faciunt. Αἰχμὰ tamen satis bene de rubigine forte accipi potest.

ν. 807. ΠΑΝΔΙΚΩΣ. Πάνδικος Ald. Rectius commate distinguas ad finem hujus versiculi, omni deinde distinctione usque ad ἔξιν sublata, ut constructio sit manifestior.

γ. 808. ΕΝΔΙΚΟΥ ΧΘΟΝΟΣ. Ἐνδίκης χθονός, *recessus hujus terra quibus te contentam esse æquum est*, Heath. qui quid esset ἔνδικος χθών intelligere non potuit. Εὐμοίρης χθονός, ut γ. 893. vel tale aliquid mavult Schutz. 1. qui ἐνδικε librario deberi existimat, cui terminatio vocabuli πανδίκως quod præcessit, adhuc obversaretur. Ἐνδίκης Herm. Schutz. 2. Parum interesse videtur utrum ἐνδικε vel ἐνδίκης legas. χθών ἔνδικος erit *terra quæ juste vos colet*, κευθμῶνες ἔνδικοι erunt *justa*, h. e. *sancta ac veneranda penetralia*. Cf. γ. 872. Malim tamen ἐνδικε ut vitetur sibilus.

γ. 809. ἘΠ' ΕΣΧΑΡΑΙΣ. Ἐπ' αἰσχάραϊς, facili lapsu, Ald.

- ψ. 812. Κ'ΑΚ ΧΕΡΩΝ ΕΙΛΕΣΘΕ. Κάκ χειρῶν εἴλετε Guelph. Ald.
 ψ. 815. ΙΟΥ ΙΟΥ ΑΝΤΙΠΑΘΗ. Ἴον Ἴον ἀντιπαθῆ Med. Ask. D.
 Ἴὸ ἰὸ ἀντιπειθῆ Turn.
 ψ. 822. ΔΥΣΟΙΣΤΑ. Δύποισα Ald. et μοχ μεγάλοι.
 ψ. 825. ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ. Δυστυχαῖς Ald.
 ψ. 828. ΒΡΟΤΩΝ. Βρότῃ Pears. Si quid mutandum malim
 βροτοῖς.

Ibid. ΔΥΣΚΗΛΟΝ. Δύσκολον *difficilem*, quæ κόλον non subministrat et sic cultoribus suis inimica est, Pauw. qui de origine vocis δύσκηλον dubitat, cum a κηλέω venire non possit, et κήλω parum sit in usu. Heathius vero δύσκηλον aut a verbo κηλέω aut saltem a themate obsoleto cui pariter verbum istud originem debet rite formari, et *illud quod deliniri et mansuefieri vix potest* significare judicat.

- ψ. 829. ΖΗΝΙ. Colon hic ponit Pauw. recte.
 ψ. 831. ΕΝ ΩΙ. Ἐν οἷς voluit Schutz. 1. rectius ut videtur.
 ψ. 832. ΕΥΠΕΙΘΗΣ. Ἐπειθῆς Ald.
 ψ. 833. ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΤΑΙΑΣ. Γλώσση ματαία Pears.
 ψ. 834. ΚΑΡΠΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ. Non audiendus est Wakef. qui locum sic legit,

— σὺ δ' εὐπειθῆς ἔμοι,
 Γλώσσης ματαίας μὴ ἐβάλης ἐπὶ χθόνα
 Καρπὸν φθερῶν τι, πάντα μὴ πρᾶσσειν καλῶς.

H. e. μὴ ἐβάλης ἐκ γλώσσης τι φθερῶν (*corrupturum*) καρπὸν. Commate post καρπὸν distinguit Herm. Sic Schutz. 2.

- ψ. 835. ΚΟΙΜΑ. Κοίματος Ald. κῦμα Rob.
 Ibid. ΚΥΜΑΤΟΣ. Χεύματος, *liquoris, fluxionis*, Wakef. cui cave obtemperes.

ψ. 837. ΠΟΛΛΗΣ. Ἀν φίλης, vel καλῆς, vel potius πολλῆ pro πολλάκις, Wakef. Posterius sane non displicet, quamvis vulgata satis se tueri potest, πολλῆς hic pro μεγάλης, ut sæpe, posito.

Ibid. ΤΗΣΔΕ ΤΑΚΡΟΘΙΝΙΑ. Τῆσδε τὰκροθίνια Turn. Τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια Herm. quod minus placet.

- ψ. 838. ΘΥΗ. Θύη Ald. Rob. Pauw. qui locum recte sic interpungit ac legit,

Πολλῆς δὲ χώρας τῆσδε τὰκροθίνια,
 Θύη πρὸ παιδῶν καὶ γαμηλῆς τέλης,
 Ἐχουσ' εἰς αἶν, κ. τ. λ.

Sic Wakef. Pors. 2. Θύη quoque Schutz. qui tamen interpungit ut in Stanl. sic etiam Herm.

Ibid. ΤΕΛΟΥΣ. Τέλος Guelph. Ald. Λέχης forte legendum proponit Wakef. qui tamen ipse vidit vulgatam satis recte se habere. Immo rectissime, cf. Notas Varr. Philologg.

- ψ. 839. ΕΣ ΑΙΕΙ. Ἐς αἶν, ut solet, Pors. Ἐσαιὶ conjunctim Herm.

γ. 840. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Troch. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. cum Antispasto quinquesyllabo. 2. Troch. dim. hyperc. aut Antispast. trim. brachyc. cum Antispasto quinquesyllabo quem excipit syzygia Iamb. ἐξάσημος. 3. Troch. Ithyph. 4. Antispast. trim. cat. 5. Dactyl. dim. e Spondeis. 6. Troch. penthem. aut Dactyl. dim. acat. si δὲ in ὑποδύεται producas. 7. Anapæst. monom. acat. aut Ion. monom. hyperc. 8. Troch. Ithyph. aut Anapæst. monom. hyperc. 9. Antispast. dim. hyperc. cum Dactylo, sed vide suo loco. 10. Antispast. dim. brachyc. 11. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. ΠΑΥΩ. Nostra vide post γ. 850.

γ. 841. ΠΑΛΑΙΟΦΡΟΝΑ. Ταλαιόφρονα voluisse videtur Schutz. 1. in VV. LL. sed παλαιόφρονα dedit in textu et commentario. Ταλαιφρόνα Herm. qui φεῦ γ. 840. habet extra versum, et sic γ. 842. Cum Hermanno facit Schutz. 2.

Ibid. ΟΙΚΕΙΝ. Recte distinctionem hic delet Abresch. Sic Schutz.

γ. 842. ΜΥΣΟΣ. Μύσος H. Steph. Cant. Schutz. Pors. Herm. Μίσος Ald. Turn. et sic γ. 875.

γ. 843. ΠΝΕΩ ΤΟΙ. Hunc versum in duos Dochmiacos dividendum esse vidit Heath.

γ. 844. ΔΑ ΦΕΥ. Φεῦ δᾶ, vel φεύδα mavult Arnaldus, juxta Etymolog. in voce Ἀλευάδα. Vide ad Prometh. Vinc. γ. 570. Arnaldum tamen ineptire affirmat Pauw. et post δᾶ commate distingui jubet. Sic et Wakef. Schutz. Herm. Φεῦ δᾶ quoque Abresch. ut Eurip. Phœniss. γ. 1034. ubi cf. Valcken.

γ. 846. ΠΛΕΥΡΑΣ. Πλευρᾶς Ald. Rob.

γ. 847. ΘΥΜΟΝ ΑΙΕ. Ἄν σύ μὲ αἶε Wakef.

γ. 848. ΑΠΟ ΓΑΡ ΜΕ ΤΙΜΑΝ ΔΑΜΙΑΝ. Ἄπο γάρ με τιμῶν δαμαίαν Ask. D. Ἄπο γάρ με τιμῶν δαμαίαν Guelph. Ἄπο γάρ με τιμῶν δαμαίαν Ald. Rob. Ἄπο γάρ με τιμῶν δαμίαν Pauw. ut sit ἀπό με ἤσαν τιμῶν, vel ἀπῆσαν με τιμῶν δημίαν, juxta linguæ indolem, quæ μὲ non patitur h. l. Porro versum sic refictum Dactyl. vocat tetram acat. Nihil mutat Heath. sine consensu codicum, fatetur tamen ἀπαίρειν τινα τιμῶν locutionem esse vix alibi obviam. Sed neque Stanleii neque Pauwii conjecturas satis se exemplis tueri posse existimat. Itaque vulgatam sic interpretatur, *Deorum enim doli vix amoliendi parum abfuit quin a me honores publicos abstulerint.* Pro ἤσαν, ἤξαν mavult Wakef. h. e. ἀπῆξάν με τιμῶν, *violenter ab honoribus detruserunt*, ut Soph. Ajax. γ. 447.

— τὸδ' ὄμμα καὶ φρένες διάσσοφοι

Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς.—

Versus sic ordinat Herm.

Νύξ' ἀπό γάρ με τιμῶν δαμιῶν θεῶν

Δυσπάλανοι παρ' ἐδὲν ἤσαν δόλοι.

Sic Schutz. 2. Si verum sit ἤσαν, procul dubio pro ἀφείλον positum est, sed malim ἤσαν, quod ad ductum literarum proxime accedit,

vel etiam αἰρεῖσιν, quod non longe abest, unde versus fiet Iamb. dim. acat. Εἶλον quidem multo prætulerim, nisi longius a vulgata recederet. De syntaxi autem nihil est quod labores, modo τιμῶν δαμίαν sit accusativus, non genitivus. Duplicem enim accusativum postulabit vel ἀφαιρεῖν vel ἀπαίρειν, si auferendi sensu ponatur. Sed revera cum ἀπαίρειν discedendi potius quam auferendi significatione gaudeat, malim vel ἤρην vel αἰρεῖσιν, vel εἶλον.

γ. 849. ΔΥΣΠΑΛΑΜΟΙ. Δυσπάλαμοι Guelph. Ald.

γ. 850. ΔΟΛΟΙ. Δόλω Med. sed οἱ suprascriptum. Δόλω Turn. et sic γ. 883. Jam dabimus hoc systema ex nostra mente emendatum et ad numeros revocatum.

1. Ἐμὲ παθεῖν τάδε, (φεῦ)
2. Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν (φεῦ)
3. Ἄτιστον μῦθος.
4. Πνέω τοι μένος ἄπαντά τε κότον.
5. Οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.
6. Τίς μ' ὑποδύεται πλευρᾶς ὀδυνά ;
7. Θυμὸν αἶε, μᾶτερ
8. Νύξ' ἀπὸ γάρ με δαμίαν
9. Τιμῶν θεῶν δυσπάλαμοι,
10. Παρ' ἐδὲν, ἤρην δόλοι.

1. Dochm. φεῦ est extra versum. 2. Asynartet. e Dochmiis. In secundo Dochmio pro Antispasto epitritus primus resolutus ponitur. φεῦ est extra versum. 3. Dochm. 4. Asynartet. e Dochm. 5. Dactyl. dim. vel potius Anapæst. monom. e spondeis. 6. Anapæst. dim. 7. An Period. cat. e syzyg. Troch. et Iamb. accisa, an potius Troch. Ithyph. α in αἶε correpta? 8. Choriamb. dim. acat. 9. Ut et hic. 10. Period. cat. e syzyg. Iamb. et Troch. accisa. Sin legas αἰρεῖσιν erit Iamb. dim. acat.

γ. 851. ΞΥΝΟΙΣΩ ΣΟΙ. Μὲν οἶσω σε Pears. probante Schutz. Nihil mutat Abresch. qui docet ex notis ad Div. Luc. xxii. 5. et alibi, præpositionem indicium facere verbi omissi, et locum intelligendum esse ceu scriptum esset συγγινώσκουσα aut συγγινῶσά σοι οἶσω. Cæterum nos Anglice ad verbum dicimus, *I will bear with your anger.* Μοχ γερατέρω Ask. D.

γ. 852. ΚΑΙ ΤΟΙ ΓΕΜΗΝ ΣΥ ΚΑΡΤ'. Καίτοι μὲν σὺ κάρτ' Guelph. Rob. Καίτοι μὲν σὺ γάρ τ' Ald. Καίτοι μὲν σὺ κάρτ' εἶγ' Turn. κᾶν εἶ γε μὴν σὺ κάρτ' Casaub. Καί τοι μὲν εἶ σὺ κάρτ' *quanquam etiamsi tu,* Abresch. Καὶ τῷ γὰρ μὴν σὺ κάρτ', *et in hoc sane, in quantum senior es,* ob senectutem, Wakef. quod minus placet. Totum versum satis audacter rejecit Both. et est quidem ita languidus et jejunos, ut si codicum auctoritate abjici posset, libenter abesse paterer. Sed quia φρονεῖν in versu seq. ad σοφωτέρω quodammodo respicere videatur, nihil muto.

γ. 854. ΕΛΘΟΥΣΑΙ. Ἐλθῶσα Rob.

ψ. 855. ΕΡΑΣΘΗΣΕΣΘΕ. Ἐρασθήσεσθε Guelph. Ἐρασθήσεθε Ald. et mox etiam περιέπω.

ψ. 856. ΟΥ'ΠΙΡΡΕΩΝ. Ὁ ὑπορρέων Rob.

ψ. 858. ΕΡΕΧΘΕΩΣ. Plene distinguit hic Pors. 2. sed est σφάλμα typographicum.

ψ. 859. ΣΤΟΛΩΝ. Στόλον Guelph. Ald.

ψ. 860. ΟΣΗΝ. Ὅσον, vel potius ὅσων, ut sit ordo τεύξη ὅσων ἔποτ' ἂν σχήθεις Pauw. Sic Heath. Nec improbaverim quidem, quamvis vulgatam defendi posse haud ignorem. Unum addam, si ὅσων legatur, τεύξη ἔχουσα in constructione jungi non posse. Mox σχήθεις Ald. Deinde, βροτοῖς Ask. D.

ψ. 861. ΣΥ Δ' ΕΝ—ΜΗ ΒΑΛΗΣ. Forte συ δ' ἔν—μή ἴμβάλης Abresch.

ψ. 862. ΘΗΓΑΝΑΣ. Comma post θηγάνας habet Pauw. ut clarior sit appositio. Sic Herm. Sed post σπλάγχων distinguit Wakef. νέων pro novalibus accipiens, quod si admittas quid fiet de σπλάγχων θηγάνας?

ψ. 863. ΑΟΙΝΟΙΣ. Ἀοίνους Guelph. et mox θυμώμασιν. Sic Ald. Rob. Ἀοίνοις ἔμμανεῖς θυμάσιν, vel αοίνοις ἔμμανεῖσα θύμασι, sobriis sufficientis, vel sacrificiis, ut ψ. 107. Wakef. Παροίνοις ἔμμανεῖς θυμώμασι Schutz. 1. Scholiastæ vestigiis insistens. Sed in edit. 2. rectius vulgatam revocavit, nihil enim mutandum erat ut docuimus in Notis Varr. Philologg.

Ibid. ΕΜΜΑΝΕΙΣ. Satis bene ἔμμανεῖς de discordiis civilibus dicitur, sin quis cum Aurato malit ἔμμανής minime repugnem. Eumenides enim, quibus τῆράλια solum μειλίγματα adhiberi fas erat, bene dicantur *insanire furoribus vino non excitatis*. Sed eligant lectores.

ψ. 864. ΕΞΕΛΟΥΣ' ΩΣ ΚΑΡΔΙΑΝ. Ἐκχέουσ' ὡς καρδίαν Pauw. qui, ut lætitia nimia ἐκχεῖ καρδίαν, sic θράσος nimium ἐκχεῖν καρδίαν affirmat, ut sit plene dictum, μήδ' ἐκχέουσα καρδίαν ἐμῶν ἀσῶν ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων, qua conjectura nihil certius vocat. Saltem ἐξέλῃσα καρδίαν idem quod ἐξάρασα καρδίαν, *cor extollens*, significare posse, omnino negat. Sed melius rem gessit Heath. qui distinctione tantum post ἰδρύσης posita, ut clarior sit appositio vel exegesis in Ἄρη ἐμφύλιον, constructionem sic instituit, Μηδὲ ὡς ἐξέλῃσα καρδίαν ἀλεκτόρων ταύτην ἰδρύσης ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀσοῖς, δηλονότι Ἄρη ἐμφύλιον, κ. τ. λ. Scholiastæ vestigiis insistens Wakef. legit, Μηδὲ πτερῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων, neque erigens, incitans, inflammans. Μηδ' ἐξέουσ' Schutz. cui Wakefieldi interpretatio in Notis Varr. Philologg. quæ ad Heathianam proxime accedit, nimis dura videbatur. Ἐξέουσ' Herm. Sed vere locum interpretatus est Heath., ut nihil mutem. Vide etiam Wakef. in Notis Varr. Philologg.

ψ. 865. ΕΜΟΙΣ ΑΣΤΟΙΣΙΝ. Ἐμοῖσιν ἀστοῖσιν Med. Ἐμοῖσιν αὐτοῖσιν Guelph. Ald. Rob. Ἐμοῖς αὐτοῖσιν Turn.

Ibid. ΙΔΡΥΣΗ ΚΑΡΑ. Alii βάρη. Aliquis fortasse suspicetur legendum esse κάρη. At mihi neque κάρη neque κάρα placet. Nam quale est hoc loquendi genus? Deinde quomodo dicitur

κέρη ἰμφύλιον? Et ut hæc duo demus, quomodo κέρη θρασὺν ferri poterit? Quare omnino crediderim legendum ἰδρύσεως ἄρη. Et ita minima, immo pene nulla mutatione, formam loquendi elegantissimam, frequentissimam, et huic loco maxime appositam habuerimus. H. STEPH. Puto Æschylum scripsisse ἰδρύσεως ἄρη. CANTER. Ἰδρύση κέρη Guelph. Ald. Turn. Ἰδρύση βάρη Rob. Ἰδρύσεως ἄρη Scal. Sic Pauw. Heath. Tyrwhitt. Schutz. Pors. Herm. idque pulcherrime. Minime audiendus Wakef. qui ἰδρύση χερὰ reponendum censet, affirmans mediam formam verbi ἰδρύω frequentari tragicis, et χερὰ more Attico cum masculinis adjectivis haud ægre conjungi posse.

ψ. 866. ΑΛΛΗΛΟΥΣ. Ἑλλήνας Ald. Ἑλληνας Turn. Commate tantum distinguit Schutz. 1. ad finem hujus versiculi, quod ipse tamen inter errata retulit editionis secundæ.

ψ. 867. ΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΩΝ. Ὅς μόλις παρῶν Pears. Οὐ μῶλος παρῶν, non *præsens tumultus*, ut Hom. II. β. 401. μῶλον ἄρηος, Wakef. Οὐ πόλει παρῶν voluit Schutz. sed in commentario Wakefieldi conjecturam, quam elegantissimam vocat, secutus est. Atqui μῶλος vox est Homericæ, tragicis, quantum sciam, ignota. Ἡ μόλις παρῶν Herm. Locum esse corruptum vix dubium est. Nescio an ferri possit ὡς μόλις παρῶν, ut qui vix aut raro adsit, vel ἐπέλας παρῶν, vel cum Schutz. ἐ πόλει παρῶν, vel etiam ἐ δόμοις παρῶν quod non longe abscedit a ductu literarum.

ψ. 868. ΕΣΤΑΙ. Ἐστ Med. (sed αι suprascripto.) Ask. D.

ψ. 869. ΕΝΟΙΚΙΟΥ. Ἐν οἰκίᾳ Ald.

Ibid. ΟΥ ΛΕΓΩ. Minime opus est præ hac eleganti loquendi formula eligere conjecturam Schutz. 2. ἐ γέρω.

ψ. 870. ΕΛΕΣΘΑΙ. Ἰέσθαι Rob.

ψ. 873. ΕΜΕ. Bis repetitus Chorus. Tu notabis consuetudinem. ROBERT.

ψ. 874. ΚΑΤΑ ΓΑΝ. Κατά τε γὰν Med. Rob.

ψ. 883. ΔΟΛΟΙ. Δήλοι Ald.

ψ. 884. ΛΕΓΟΥΣΑ. Nulla erat causa cur Wakef. reponeret λαλῶσα.

ψ. 885. ΝΕΩΤΕΡΑΣ. Νεοτέρως Rob. Commate distinguit Schutz. ad finem hujus versiculi.

ψ. 886. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΩΝ. Πολισσῶχον Ald. Πολισσῶχος Turn. quod et monet H. Steph. in Notis. Sic Herm. Sed nihil mutandum; πρὸς νεωτέρας ἐμῆ enim, et πολισσῶχων βροτῶν cohærent, a me Dea scil. *te juniore, et a mortalibus qui hanc urbem incolunt.*

ψ. 887. ΕΡΡΕΙΝ. Ἐρρεῖν Ald. Ἐρρεῖ Pears.

ψ. 889. ΜΕΙΛΙΓΜΑ. Μειλίγμα Ald. In hoc loco explicando frustra laborarunt interpretes, quos vide in Notis Varr. Philologg. Ut vera sit constructio Schutz. dicendum est non μείλιγμα καὶ θελκτήριον sed μειλίγματος καὶ θελκτηρίου, per appositionem scil. ad Πειθῆς. Locum credo corruptum esse. Probabile est post σέβας unum atque alterum abesse versiculum, sin hoc nolis

concedere, facilius erit constructio si legas, γλώσση τ' ἐμῆ, vel saltem γλώσσης τ' vel γλώσσης δ' ἐμῆς.

ψ. 890. ΜΕΝΟΙΣ. Μένεις Guelph. Et mox ἐπιρρέπεις Guelph. Ald.

ψ. 891. ΟΥΤ' ΑΝ. Οὐκ ἂν Pears.

ψ. 892. ΚΟΤΟΝ ΤΙΝ'. Κότον τε Ald. Κότον ποτ' Turn.

ψ. 893. Τῆσδε γ' εὐμοίρω χθονός. Videtur scribendum τῆσδε γ' εὐμοίρω χθονός, quemadmodum paulo ante dixerat, χάρας μετασχεῖν τῆσδε. CANTER. Τῆσδε γ' ἐν μοίρα χθονός Pears. Τῆσδε γ' ἀμοίρω χθονός Ask. D. Guelph. Ald. Τῆσδε δὲ ἀμοίρω χθονός Rob. Τῆσδε γ' εὐμοίρω χθονός Pauw. et Spanh. in Callim. Hymn. in Del. ψ. 295. qui vertit, *Licet enim tibi ut in beata s. decantata hac terra in æternum sis solenniter culta.* Nec adversatur Heath. qui tamen vel cum Cantero reponere mavult τῆσδε γ' εὐμοίρω χθονός, *felices hic quidem sedes consequi*, ut τῆσδε sit pro τῆσδε τῆ χάρα et infinitivum εἶναι ad εὐμοίρω referatur, non ad τιμωμένη. Τῆσδ' ἐπ' εὐμοίρω χθονός, *hic loci, in felici regione*, Wakef. Nihil mutato opus esse censet Schutz. 1. quanquam Pearsoni conjecturæ, τῆσδε γ' ἐν μοίρα χθονός, non adversetur. Minime audiendus est Herm. qui legit, Τῆσδε γ' εὐμοίρων χθονός εἶναι. Τῆσδε γ' ἐμμοίρω χθονός Schutz. 2. Σοι † τῆσδε γ' εὐμοίρω χθονός Pors. 2. Verissime, ni fallor, Pearsonus reposuit τῆσδε γ' ἐν μοίρα χθονός, cum sic constructio sit facillima, et nihil elegantius dici possit quam ἐν μοίρα εἶναι pro μετασχεῖν, hanc itaque lectionem libens amplector, commate item post εἶναι posito, ut τιμωμένη ab ἐξείσι pendeat.

ψ. 894. ΤΙΜΩΜΕΝΗ. Τετιμένη Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. ψ. 295. lapsu, ni fallor, memoriæ.

ψ. 895. ΤΙΝΑ ΜΕ. Minime ferenda scriptura Wakef. τίνα 'μέ. Scribendum erat τίν' ἐμὲ si in his argutiis curiosus esse voluit, ut mox scribit τίς δ' ἐμοὶ τιμὴ μένει, et deinde ὡς' ἐμέ. Idem male

ψ. 901. dat. καὶ 'μοί.

Ibid. ΦΗΣ. Φῆς Guelph. Ald. (ubi etiam 'Αθείνα) Rob.

ψ. 896. ΟΙΖΥΟΣ. Οἰζύος recte dant Ald. Turn. Pauw. Wakef. Pors. Herm. et Piers. ad Mœrin. p. 276.

Ibid. ΔΕΧΟΥ. Δεύχου Ald.

ψ. 898. ΜΗΤ' ἰν' Ald.

Ibid. ΕΥΘΕΝΕΙΝ. 'Αθeneῖν Rob. Εὐθeneῖν Turn. Εὐθeneῖν Scal. quod et Stanl. in curis secundis. Verissime, ni fallor. Sic Pauw. Heath. Wakef. qui hanc emendationem pro sua venditat. Εὐθeneῖν item Schutz. Pors. Herm.

ψ. 900. ΣΕΒΟΝΤΙ. Σέβον τί Ald.

ψ. 901. ΚΑΙ ΜΟΙ. Μή μοι Ask. D.

Ibid. ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ. Πρὸπαντος conjunctim Abresch. ut πρόπαν ἡμαρ apud Oppian. Cyneg. II. 288. Sic Schutz.

ψ. 902. ΕΞΕΣΤΙ. 'Εξείσι Guelph. Ald. Rob. qui hunc versum interrogative accipit, sicut etiam H. Steph. Abresch. Wakef. qui locum sic legit, 'Εξείσι γάρ μοι δὴ λέγειν ἂ μὴ τελῶ; Nescio an quid mutandum. Non invenusta est ista negativæ transpositio.

ν. 905. ΤΙ ΟΥΝ Μ' ΑΝΩΓΑΣ. Τί μ' ἔν' ἀνωγας Pors. 2. Sed sæpe occurrit hiatus iste. Sept. Theb. γ. 216. Τί ἔν' ὁ ταύτης. Suppl. ν. 312. Τί ἔν' ἰτευξεν. Ibid. γ. 319. Τί ἔν' ὁ δῖος. Soph. Philoct. γ. 100. Τί ἔν' μ' ἀνωγας. Ibid. γ. 753. et γ. 917. Τί εἴπας. Ad Eurip. Phœniss. γ. 892. pro τί εἰ ut editur in Ald. probante Musgrav. Porsonus habet τίν' εἰ aitque hiatus post τί tragicos non admittere, eaque quæ adversantur exempla mendosa esse. Quatuor jam ex Æschylo dedimus exempla, tres e Sophocle, ex Euripide unum, et multo plura proferri possunt. Contra Porsonum facit Markland. ad Eurip. Suppl. γ. 109. qui etsi tales hiatus in aliis verbis nunquam occurrere doceat, plane alius esse rationis monet τί ἔν', τί ἰστὶ, τί εἴπας et similia, *quæ RAPTIM efferruntur ab iratis, mirantibus, festinantibus, dolentibus, &c. qui regulas loquendi non curant.* In eadem cum Markl. et Musgrav. sententia est Brunck. ad Soph. Philoctet. γ. 732. Locum etiam apud Aristoph. Equit. γ. 150. Τί ἰστὶ, a Valcken. frustra emendatam esse censet Musgrav. ubi supra. Nunquam a Porsono discedo nisi pudenter et re satis perpensa, sed non adeo addictus sum in cujusvis magistri verba jurare ut quid liberum et ingenuum deceat obliviscar. Ut igitur dicam quid ipse sentiam, non sane mihi videntur loca illa Sept. Theb. γ. 216. et Suppl. γ. 312. ullam emendationem aut interpositionem literulæ δ' admittere; quod si verum sit, reliqua etiam loca, etsi vel emendationem vel interpositionem facilius recipiant, tamen tuto intacta relinquuntur. Quin apud Platonem aliosque solutæ orationis scriptores, semper fere legitur τί ἔν', non τί δ' ἔν', nec credibile est poetas particulam δὲ quæ nunquam otiosa esse potest, non alia de causa quam ut vitaretur hiatus, ex linguæ indole inserere potuisse. Addo aliud: in τί εἴπας ingrata quibusdam videri possit vocalis ι et diphongi ει concursus, in τί ἰστὶ præter homœotaleuton erunt quibus displicere possit tenue quiddam et jejenum in concursu vocalium ι et ε, sed in τί ἔν' est aliquid plenius et rotundius, adeoque non ingratum auribus, ut ὀτιῦν et similia Attici de industria frequentarint.

Ibid. ΤΗ·Δ' ΕΦΥΜΝΗΣΑΙ. Τῆδ' εὐφημῆσαι Ald. Τῆδε φημῆσαι Turn.

ν. 906. ΟΠΟΙΑ ΝΙΚΗΣ. In quibusdam libris nota interrogationis habetur post ὀποῖα quasi dicat ἐρωτᾶς ὀποῖα; H. STEPH.

Ibid. ΜΗ ΚΑΚΗΣ. Non vehementer repugnarem si quis legeret μὴ κἀκῆς, non cladis; quæcunque ad victoriam, non ad cladem, s. calamitatem spectant. Cf. Sept. Theb. γ. 722. et quæ ibi annotata.

ν. 907. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ. Καὶ τᾶλλα Pears.

ν. 908. Κ'ΑΝΕΜΩΝ ΑΗΜΑΤΑ. Wakef. transtulit punctum ab ἀήματα ad ἀνέμων, ut constructio sit (ὡς) ἀήματα ἐπιείχειν. Melius Herm. eandem fere secutus constructionis formam, post ἐρανῦ τε posuit, et sic Pors. sed punctum post ἀήματα male servavit Pors. Τάνέμων voluit Abreschius, minime audiendus.

ψ. 909. ΕΥΗΛΙΩΣ. Si vera sit hæc lectio, *tepidos flatus*, (Zephyri scil. ut Georg. II. 230.) significari vult Wakef. sed ipse mavult *εὐηνίως*, *leni cursu venientes*, placidos, bene temperatos flatus, auctoremque adducit Empedoclem apud Sext. Empir. [Adv. Mathemat. VII. 125.] Πέμπει παρ' εὐσεβείης ἑλάσσει εὐήμιον ἄρμα. Schutz. tamen affirmat cum *πνέοντα* et *ἐπιείχειν* male convenire *εὐηνίως*. Ut illud fuerit malim vulgatam retinere.

ψ. 910. ΒΡΟΤΩΝ ΕΠΙΡΡΥΤΟΝ. Βοτῶν ἐπίρρυτον post Stanleium Pauw. Heath. Wakef. Schutz. Herm. quod miror a Porsono non receptum fuisse.

ψ. 911. ΕΥΘΕΝΟΥΝΤΑ. Εὐθενῶντα Pears. Bentl. Sed vide ψ. 947. nam ibi spondeo non est locus. Εὐθενῶντας Guelfh. Ald. Εὐθινῶντας Rob.

ψ. 913. ΕΚΦΩΡΩΤΕΡΑ. Ἐκφορωτέρα Ald. Totum locum sic legit et distinguit Abresch.

Τῶν δυσσεβέντων δ' ἐκφορωτέρα πείλοισ'
 Στέργω γὰρ ἀνδρὸς φῖτυ, ποιμένος δίκην
 Τὸ τῶν δικαίων τῶν δ' ἀπένητον γένος.

Ut parenthetica sint a *σέργω* ad *δικαίων*, et cohæreant verba versus primi cum reliquis τῶν δ' (non τῶνδ') pro ὧν δ' quod non licebat dicere propter parenthesin, ἀπένητον γένος. Hinc itaque structuram sic ordinat, Ἄνωγα ἐφυμῆσαι σε—τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαι (σέργω γὰρ—δικαίων) τῶν δυσσεβέντων δὲ ἐκφορωτέρα πείλοισ, ὡς ἀπένητον τὸ γένος, ut *ἐκφορωτέρα* non alio quam perendi ac funebri sensu accipiatur ad instar verbi *ἐκφέρειν* et *ἐκφορᾶ*, de quibus præter Lexica, Spanhem. ad Aristoph. Plut. ψ. 1009. Suicer. in Thesouro Eccles. Eurip. Alcest. ψ. 716. Ut proin idem sit ceu scriptum esset, Τὸς δὲ δυσσεβέντας ἕς ἑδείς ἂν πνευθήσειε, μᾶλλον ἐκφέρεις καὶ ἐκφέρεσθαι ποιοίης, seu ἀμαθύνους, ut loquitur ψ. 940. In qua sententia est Eurip. Hippol. ψ. 1340.

— τὸς εὐσεβεῖς θεοὶ
 Θνήσκοντας ἔχαιρσι· τὸς γε μὴν κακὰς
 Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

Sed versum sic emendat Heath. τῶν δ' εὐσεβέντων ἐκφορωτέρα τελοῖς, h. e. τὰ σπέρματα, quod ex versu præcedente repetendum; *Piorum vero semina ut partum maturum sortiantur magis efficias.* Ἐκφέρειν nempe hic, ut alibi, de fœminis dici vult quæ uterum ad exactos menses proferunt et maturum pariunt. Vide Budæum Comm. Ling. Græc. p. 406. 412. Ἐκφορωτέραν πείλειν Schutz. 1. in Varr. Lectt. sed in Commentario versiculum transpositum esse existimat, et locum sic restituit ac vertit,

Στέργω γὰρ ἀνδρὸς φιτυποιμένος δίκην
 Τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένητον γένος.
 Τῶν δυσσεβέντων δ' ἐκφορωτέρα πείλοισ.
 Τοιαῦτα σὲ ᾔσι.

Ut enim hortulanus aliquis suas plantas diligenter colit et fovet,

sic ego magno amore complector cives hosce, qui quidem justifuerint, atque ab omni luctu liberos esse cupio. Impiis vero si qui fuerint, quo minus extirpes (fiant) nihil impedio. Sed in edit. 2. nihil mutat, ac locum sic interpretatur: Utque mortalium proli salus et felicitus constet. Impiorum autem hominum sobolem in dies magis magisque elimino. Amo enim, hortulani instar, justorum hominum genus, idque calamitate liberum esse volo. Et certe nihil est causæ cur in vulgatis quicquam mutetur. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 914. ΦΙΤΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ. Φιτυποιμένος recte conjunctim Ald. Turn. Heath. qui per ἄνδρα φυτυποιμένα hominem intelligit cui cura prolem pecudum tenellam educandi et continuandi committitur. Sic Schutz. qui tamen hortulani mavult reddere quam Heathium interpretem sequi. Φιτυποιμένος etiam Pors. qui recte comma post γέργω γὰρ habet. Sic Herm. Hunc versum una cum proxime seq. xo. tribuit Rob. tres reliquos AΘ. Punctum suspensum pro commate ad finem versiculi apponit Pauw. Comma post φῖτυ habet Wakef.

γ. 916. ΤΟΙΑΥΤΑ ΣΟΥ ΞΤΙ ΤΩΝ. Lacuna in Ask. D. inter primum σ et τῶν. Τοιαῦτά σ' ἔτοι τῶν Guelph. Turn. Τοιαῦτάς ἔτοι τῶν Ald. Τοιαῦτα σέσι τῶν Pors. 1. sublato puncto, errore credo typographico, nam sensus adesse postulat, et suo loco inseritur in Pors. 2.

Ibid. ΑΡΕΙΦΑΤΩΝ. Non male interpretari posse fortium, viris Martiis et bellatoribus convenientium, concedit Wakef. Sed mavult ἀριφραδῶν, clarorum, decantatorum: ut Hom. II. ψ'. 240. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται. Et Maneth. Ἀποτελεσμ. III. 113.

Δύων δ' ἥλιος λαμπρὸς βιότῳ καὶ ἐπόλθεσ
Τεύχει, καὶ πραιπίδων μάλ' ἀριφραδέων ἐνὶ πάτερη.

Sed mihi vulgata præplacet, eamque recte defendit Schutz. q. v. in Notis Varr. Philologg.

γ. 917. ΑΓΩΝΩΝ. Ἀγόνων Ald.

Ibid. ΟΥΚ ΑΝΕΞΟΜΑΙ. Οὐκ ἀφέξομαι Pauw. qui ἐκ ἀφέξομαι τὸ μὴ τιμῶν conjungens, hanc syntaxin minus frequentem erroris causam vel fuisse docet; vel sic etiam, ut ἀφέξομαι cum casu patrio jungatur, τὸ μὴ ἔ τιμῶν τήνδ' ἀσύνηκον πάλιν ἐν βροτοῖς ἀφέξομαι ἀρειφάτων πρεπτῶν ἀγόνων, idque non deterius vocat, cum difficilium sit ἀρειφάτων πρεπτῶν ἀγόνων absolute. Vix aliud vidi tentatum infelicius, eumque merito reprehendit Abresch. Vulgata scil. optime se habet. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 918. ΤΗΝΔ'. Τὴν Guelph. Ald. Turn.

γ. 919. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Asynartet. e duobus penth. Troch. 2. Troch. hephthem. 3. Antispast. trim. brachyc. 4. Troch. hephthem. sed vide suo loco. 5. Troch. Ithyph. 6, 7, 8. Omnes sunt Troch. hephthem. 9. Iamb. trim. acat. de Antithetico, vide suo loco. 10. Dactyl. dim. e spondeis, vide suo loco. 11. Troch. hephthem. PAUW. 1. Asynartet.

e monom. Troch. et Iamb. dim. brachyc. nulla enim, quod pluries monuimus, ἀδιαφορία gaudet prioris in Asynarteto membri syllaba catalectica. De metris 3. et 4. una cum Antistrophicis vide suo loco. HEATH. 1. Asynartet. e duobus Creticis et Syzyg. Iamb. vel e Cretico et Troch. hephthem. cf. quæ diximus ad Prometh. Vinc. γ. 165. 2. Troch. hephthem. 3. Asynart. e Dochm. 9. Vide suo loco. In cæteris recte Pauw. De Antistrophico 3. vide suo loco.

γ. 921. ΤΑΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ. Cum in Antistropha alius sit metrorum ordo, hunc quoque versum in Antispast. dim. hyperc. et proxime sequentem in Iamb. dim. acat., qui ibi leguntur, converti posse monet Pauw. si τε post Ἄρης hic transferamus ad initium versus sequentis; vel Antistrophica ad horum numerum revoces, transferendo ibi τὸ ad finem versus præcedentis. Metra sic ordinat Heath.

1. Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκράτης
2. Ἄρης τε φρέριον θεῶν νέμει.

E quibus priorem vocat Pherecrat. alterum Iamb. trim. brachyc. et ad eandem normam refingit Antistrophica. Sic etiam Wakef. Schutz. Herm. Sed nihil hic muto. Neque vero mihi recte videtur Heathius priorem ex his versibus a se ordinatis Pherecrateum dixisse; potius est Antispast. dim. cat. ex Epitrito quarto pro Antispasto, et Cretico. Similem habes apud Eurip. Suppl. γ. 1018. Πηθήσασα πυρὸς ἔσω, ubi pro Cretico est Προν quartus.

γ. 923. ΠΥΣΙΒΩΜΟΝ. ῥυσίβολον Guelph. Ald. Turn. Comma post Ἑλλάνων ponit Abresch. nec male.

γ. 925. Αἰ Τ'. Αἴτ' Guelph. Ald.

Ibid. ΚΑΤΕΥΧΟΜΑΙ. Κατ' εὐχόμεαι Ald. Comma post κατεύχομαι et πρευμενῶς habet Schutz. 2. recte.

γ. 927. ΕΠΙΣΣΥΤΟΥΣ. Ἐπισεύτης Ald. Ἐπιτεύκτης Turn.

Ibid. ΟΝΗΣΙΜΟΥΣ. Ὀνησίμω Pears. Vocem βίω hic otiosum esse censet Wakef. quod ante eum monuit vir doctus in Miscell. Obs. Critt. tom. II. p. 168. Et sic metro forte consulitur, sed vix abesse potest hæc vox h. l.

γ. 928. ΕΞΑΜΒΡΟΣΑΙ. Ἐξ ἀμβρόσαι Rob. Ἐξαμβλῶσαι Pears. et sic Pauw. a βλώσκω, vel ἰξαμβρεῦσαι a βρύω, utrumque verbum transitivum esse affirmans, ut sit constructio φαιδρὸν ἡλίω σέλας ἰξαμβλῶσαι vel ἰξαμβρεῦσαι, faciat solis splendor lætus, ut terra exeant vitæ commoda magno numero et magno impetu; vel si intransitivum, ante φαιδρὸν σέλας subaudiendum κατά. Ἐξαμβρεῦσαι item, active, Abresch. laudato Spanhem. ad Comici Nubes, γ. 46. Sic etiam Heath. Ἐξαμβρίσαι, graves seu copiosas facere, ut Hom. Il. Θ'. κάρπω βριθομέναι, vel ἰξαμβρεῦσαι Wakef. qui totum locum deinde sic concinnat ac vertit,

- Ἄς ἐγὼ κατεύχομαι
- Θισπίσασα πρευμενῶς,

Ἐπισσύτης βίη τόκως ὀνησιμύς
 Γυίας τ' ἱξαμβρῦσαι
 Φαιδρὸν αἰλίε σέλας.

Pro qua exopto cum benevolis vaticiniis, vitæ factus utiles copiose ingruentes; et lucidum solem facere diffluere sulcos frugibus. Ἐξαμβρῦσαι Schutz. qui monet etiam aliis Wakefieldi correctionibus in h. l. supersedendum fuisse. Vertit autem in edit. 2. *Ei igitur bene precor, efficiens ut blandus solis fulgor affluentes vitæ commodorum copias e terra progignat.* Sic Herm. Leve est quod ἱξαμβρῦσαι circumflectant omnes præter Schutz. Ἐξαμβρῦσαι voluit etiam Dutheil. nam vertit, *Souhaitons que les rayons purs du soleil fassent germer en abondance au sein de cette terre, tous les biens utiles à la vie.* Revera parum ad sensum interest utrum ἱξαμβλῶσαι an ἱξαμβρῦσαι legas, utrumque enim satis ad ductum literarum accedit, hoc *abundandi*, illud *pullulandi* notionem habet. Locum satis recte transtulit Pauw. sed metrum non concinnavit, hic enim versus nec cæsuram nec quasi cæsuram habet: malim,

1. Ἐπισσύτης
2. Βίη τύχας ὀνησιμύς,

1. Iamb. monom. 2. Iamb. dim. acat. quod suadent etiam ubique *puri* pedes. De Antistrophicis videndum suo loco.

γ. 931. ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΥΣ. Δυσαρέτης Ald.

γ. 935. Ο ΔΕ ΜΗ, κ. τ. λ. Locum sic legit ac vertit Pauw.

Ὅ δὲ δὴ κέρσας βαρέων τέτων,
 Οὐκ οἶδει, ὅθεν πλεγαὶ βιότῃ·
 Τὰ γὰρ, κ. τ. λ.

Qui has deas experitur graves, nescit unde vitæ mala, et ira ista. Nam facinora antiqua plectunt in posteris, et priorum delicta ad eas adducunt posteros. Sic Heath. Ὅ δὲ μὴν Schutz. 1. qui vertit, *Quisquis vero has deas nactus est graves et iratas, ipse nescit unde ipsi accidant vitæ calamitates. Alia enim crimina ex aliis prioribus nata, eum in has detrudunt, ac tacita pernicies, etiamsi vehementer vociferantem, inimico irarum impetu perdit.* Deinde componi jubet γ. 553—568. At in edit. 2. habet μὴ, quamvis nihil mutaverit in sensu versionis, monetque se ita interpretatum esse, quasi scriptum esset ὄγε μὴν, eos autem qui negationem volunt sic interpretari oportere, *Qui vero graves hasce deas sibi haud conciliaverit, quod tamen veretur vir cl. ut usus loquendi admittat; idque non injuria. Procul dubio tollenda est negatio, ut enim demus hanc sententiæ partem cum negatione aliquo modo procedere posse, quid fiet de seqq. Τὰ ΓΑΡ ἐκ χειρότερον ἀπλακῆματά ΝΙΝ Πρὸς τὰσδ' ἀπάγει.* Sin δὴ legas, sententia oritur splendidissima, qua vix aliam apud scriptores profanos graviolem aut sublimiorem reperias. Et sic etiam locum intelligit Dutheil.

qui sic pulcherrime transtulit, *Celui qui poursuit leur courroux, ne sait d'où partent les coups qui le frappent. Souvent c'est le crime de ses ancêtres qui l'entraîne vers elles; et, ministre de leur colère, la mort en silence pulvériser le superbe.* Ubi præter ultima, pulcherrime procedunt omnia. Verum est ἀμαβύνειν idem esse quod Gallis pulvériser, sed humilis est ista vox, et sordidam sistit imaginem, pro qua forte utendum erat verbo ἀνέαντιρ.

Ibid. ΒΑΡΕΩΝ ΤΟΥΤΩΝ. Βαρέων ἀτῶν Herm. quod non intelligo. Si ab ἄτη voluit, dicendum erat βαρείων.

ψ. 937. ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΑ. Ἀπλακῆματα Ask. qui et punctum post ἄλεθρος deleri jubet. Ἀπλακῆματα, vel potius ἀπλακῆμάτων ut metro consuleretur, timide ac dubitanter proponit Pauw. cui non semel evenit ut in emendationibus dubiis confidens, in certissimis dubius esset. At si scribatur ἀπλακῆμάτων quid fiet de metro. Repone confidenter ἀπλακῆματα. Plenius etiam post ἀπάγει distingui jubet Pauw. sublata distinctione post ἄλεθρος. Heathius vero ἀπλακῆματα, ex vocis etymologia, contrariam plane hujus loci sententiæ significationem habere causatus, nullum vidit effugium quin, prima in ἀμπλακῆματα correpta, vulgatam retineremus. "Idque" ait, "non adeo durum forsan videbitur recolentibus vocalem brevem ante στρ corripi apud Eurip. Phœniss. ψ. 1507. et ante κτρ apud Hesiod. Scut. Herc. ψ. 3. 16. 35. 82. 86." Pauwio autem assentitur distinguenti post ἀπάγει, et distinctionem post ἄλεθρος tollenti. Sed de loco Eurip. qui est ψ. 1500. edit. Pors. plane fallitur vir cl. metri scilicet ignarus, nec quisquam jurato crediderit primam in βοσρυχώδεος, si vera sit ista lectio, omnino corripere posse. In locis quæ ex Hesiodo attulit, fraudem nobis intulit vir cl. omnia enim, exempla non nisi ab eodem verbo petita sunt, eoque proprio nomine, ἠλεκτρῶνος. Primum igitur dicamus, aliquam in proprio nomine concedi posse licentiam; deinde, pronuntiandum esse per crasin, quasi scriptum esset ἠλέκτρωνος, de quo vide Pers. ψ. 35. Et sic ἰξῦι claudit versum apud Homer. Odyss. ε'. 231. Pudet hanc litem ultra intendere, cum res sit omnibus notissima. Ἀπλακῆματα mavult etiam Wakef. ut apud Soph. Trachin. ψ. 120. ἀπλόκητον legitur, sed, quod vidit etiam Heath., diverso sensu. Εὐκαμπές quidem ex Leonida Tarentino citat Wakef. sed ibi legendum εὐκαμπές, cf. Dorvill. ad Charit. p. 442. et ipse concedit Wakef. si Leonidæ liceret secundam in εὐκαμπές corripere, tragicis tamen haud licere esse tam disertis. Ἀπλακῆματα quoque Pors. ut semper, cf. inter alia Prometh. Vinc. ψ. 112. 386. 565. 621. Sic Herm. Schutz. 2.

ψ. 938. ΣΙΓΩΝ ΟΛΕΘΡΟΣ. Colon post ἄλεθρος habet Wakef. comma vero, cum Pauw. et Heath. delet Schutz. Σιγῶν δ' ἄλεθρος Herm. absque commate, recte quidem si interseratur δέ. Sic etiam Schutz. 2. Sed cave obtemperes, sic enim vis orationis incitatae valde minuitur, ista autem appositione, qua peccata vocantur *mors tacita*, quid splendidius aut gravius excogitari potest?

ψ. 939. ΜΕΓΑ ΦΩΝΟΥΝΤ'. Nihili est μέγα φρονῶντ' quod voluerunt Pears. et Stanl. in curis secundis. Μεγαφώνους τ' Ald. Μεγαφώνους Turn. haud improbante Pauw.

ψ. 943. ΦΛΟΓΜΟΣ. Φλοιγμός Med. Ald. Rob.

ψ. 944. ΤΟ ΜΗ ΠΕΡΑΙΝ. Τὸν μὴ περᾶ ne excedat terminum locorum, Ardor solis proportionem servet, et non sit major in locis inferioribus quam lege naturæ esse debet: Vel, si cui displiceat hiatus in περᾶ, Τὸν μὴ περᾶ γ', vel περῶν Pauw. quæ omnia plane non intelligo, cumque male rem gessisse testatur Heath.; locum sic ipse voluit refingere, ut Strophicis a se correctis respondeat,

Φλογμός τ' ὀμματοσερεῖς
Φυτῶν τὸ μὴ περᾶν ὄρον τόπων.

Ut his cum præcedentibus arctius copulatis, constructio sit, τό τε φλογμός ὀμματοσερεῖς φυτῶν μὴ περᾶν ὄρον τόπων, καὶ τῆτο τὴν ἐμὴν χάριν λέγω. Eodem modo metra dividit Wakef. sed lectionem vulgatam non mutat. Sic Schutz. Herm. Huc tamen transferri debet articulus ex versu seq. ut metra metris respondeant. Quæri tamen possit an genuina sint illa τὸ μὴ περᾶν, valde languent hæc enim, ac multo magis illa ὄρον τόπων. Totus versiculus glossam sapit, nec valde me movet quod numeris Strophicis respondeat, illud enim ipsum in causa esse potuit cur in textum irrepserit, et ex indole Græci sermonis, Iambos facile recipientis, facile a glossatore, nec opinato, effundi poterat istiusmodi versiculus, Scholiasta certe, ut mihi videtur, quam poeta dignior. Sed judicent eruditi.

ψ. 946. ΝΟΣΟΣ. Plene hic, cum Pors. vel potius puncto suspenso, cum Wakef. distinguendum est. Quod est post τόπων etiam faciendum.

ψ. 947. ΕΥΘΕΝΟΥΝΤ'. Εὐσθενῶντ' Ald. Εὐθυνηντ' Rob. Εὐθνηντ' Pears. Sed vulgatam recte defendit Pauw.

ψ. 948. ΔΙΠΛΟΙΣ. Διπλοῖσιν post Stanl. Pauw. metro plane sic exigente. Sic Heath. Wakef. Schutz. Pors. Herm.

ψ. 949. ΤΡΕΦΟΙ. Τέκοι Aurat. Pears.

Ibid. ΧΡΟΝΩ, ΤΕΤΑΓΜΕΝΩ, κ. τ. λ. Χρόνω τεταγμένω γόνος* πλετόχθων* ερμαίαν Ald. Χρόνω τετάγμενω γόνος πλετόχθων* ερμαίαν Rob. Χρόνω τεταγμένω γόνον* πλετόχθων* ερμαίαν Turn. Stanleii conjecturam sequitur Pauw. sed aliter interpungit, ac sic quidem: Γαῖα Τρέφοι* χρόνω τεταγμένω γόνος πλετόχθων, κ. τ. λ. Sic enim postrema commode pertinere ad festa publica existimat, quæ statis temporibus celebranda erant in honorem Deorum qui bona ista largiebantur: quod si χρόνω τεταγμένω cum τρέφοι jungeretur, verbum ægrotaret, et legendum esset cum Aurato τέκοι, quia terra *omni tempore alere* debet μήλα. Τρέφοι autem longe significantius esse docet, quam τέκοι, quia *alere* plus dicit quam *parere*, et multa partu edita non aluntur. Cum Pauwio facit Heath. Distinctionem non mutat Wakef. sed πείδον post τρέφοι excidisse putat. Stanleium sequitur Schutz. Χώρα τρέφοι χρόνω τεταγμένω

Herm. Schutz. 2. Fateor mihi placere vel γαῖα vel χάρα adsumere, et versus sic ordinare,

Γαῖα τρέφοι
Χρόνῳ τεταγμένῳ Γόνος

Sin aliqui fuerint quibus hæc ratio displicuerit, iis auctor sim ut cum Aurato pro τρέφοι legant τέκοι, alias haud video ut sensum ex h. l. satis commode elicere possint. Sic autem excludendum erit vox βίη ex ὕ. 927. ut uterque sit Iamb. trim. brachyc. Quod minus probo.

ὕ. 950. ΕΡΜΑΙΑΝ. Hunc locum corruptum esse suspicatus Wakef. emendationem proponit, quæ si non vera sit, saltem sensui satisfaciat,

—— γόνος
Πλωτόχθων, ἐρμαία
Δαιμόνων δόσις, τίσι.

Equidem nullum inde sensum ipse possum elicere; quid enim τίσι sic nude positum? Vulgatam tuetur Schutz. 1. ac sic locum interpretatur, *Uberes terræ proventus lucrosa deorum dona pendant*, h. e. fructus edant, quos homines tanquam dona et lucra deorum beneficio inventa percipiant. Sed πλωτόχθων θ' habet in edit. 2. ac vertit, *Et divitiarum ex terra, (ex argenti fodinis) proventus lucrosus Deorum munus honoret*. Nec illa copulativa orationem infirmari existimo, quicquid contra dicat Pauw.

ὕ. 951. ΤΙΟΙ. Τίσι, facillimo lapsu, Ald. Rob.

ὕ. 953. ΟΙ' ΕΠΙΚΡΑΝΕΙ. Οἷα ἐπικρανεῖ Med. Guelph. Ald. Οἷα γ' ἐπικρανεῖ, vel οἷ' ἐπικραίνει Pauw. Recte monet Abresch. hic interrogationis notulam poni debere. Οἷ ἐπικραίνει cum interrogatione Heath. Wakef. qui hanc emendationem pro sua vendit. Sic etiam Schutz. Pors. sed hi interrogationem non habent. Mox γάρ abest a Rob.

ὕ. 954. ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἐρινύς Med. ut semper, Rob. Ἐρινύς Ald.

Ibid. ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. Ἀθάτοις Ask. D.

ὕ. 955. ΠΕΡΙ. Παρὰ Pears. merito improbante Abresch. τὰ παρ' ἀνθρώποις voluit Schutz. 1. at in edit. 2. sic legit, inconcinne, ut mihi videtur,

Παρὰ δ' ἀνθρώπων
Φανερώς τὸ τέλος διαπράσσειν.

Ego nihil muto. Cæterum ad γαῖαν recte colon apponit Wakef. Sic enim διαπράσσειν et παρέχουσαι post Ἐρινύς et δύναται non offendunt.

ὕ. 956. ΦΑΝΕΡΩΣ. Φανερῶν Pears. improbantibus Abresch. et Schutz. haud injuria. Comma post φανερώς poni jubet Pauw.

Ibid. ΔΙΑΠΡΑΣΣΟΥΣΙ. Διαπράσσειν Guelph. Ald. Rob. Abresch. Heath. Pors. Herm. sic exigente metro. Colon hic habet Wakef. minus recte.

¶ 957. ΤΟΙΣ Δ' ΑΥ ΔΑΚΡΥΩΝ. Τοῖς δ' αὖ κρύων Med. "propter illud δαυ et δα", inquit Salvin. "quasi esset syllaba eadem geminata, unam scriptor omisit. Vide supra, γ. 757. Sic etiam Ask. D. Guelph. Rob. quæ lectio notatur etiam ab H. Steph. Τοῖς δ' αὖ δακρυόις Pears. quod nec Abreschio nec Schutzio placuit.

¶ 959. ΣΤΡΟΦΗ Β'. 1. Pæon. dim. ex Creticis. 2. Troch. hephthem. 3. Troch. etiam hephthem. ut Antistrophicus docet. Νεα hic est contrahendum in unam syllabam. 4. Dactyl. penthem. 5. Anapæst. penthem. 6. Dactyl. penthem. syllaba prima produci potest privilegio loci. Antispast. Dochm. ἄτακτος minus placet. 7. Dactyl. penthem. aut Choriamb. dim. brachyc. 8. Dactyl. penthem. certus. 9. Dactyl. trim. 10. Prosodiacus dim. ἀνακλάμενος. 11. Troch. hephthem. 12. Antispast. dim. hypercat. ΠΑΥΩ. 6. Pauwius syllabam primam vocis θεαί privilegio loci produci posse asserit. Privilegium istud mihi prorsus ignotum atque hactenus quidem inauditum est: hoc pro certissimo haberi potest, privilegium istud nunquam apud poetas Atticos obtinuisse. Versus revera Dochmiacus est. 10. Dactyl. trim. Nullus hic Prosodiacus, nulla ἀνάκλασις. ΗΕΑΘΗ. 5. Ion. a min. dim. cat. nisi forte cum præcedente in unum coeat Dactyl. pentam. quod malim. 6. Dochm. 7. Dactyl. penthem. 8. Ut et hic. Quidni igitur in unum coeant, Dactyl. pentam. 10. Prosod. dim. sed sine ἀνάκλασις. Malim enim ultimam in παντί corripere. Si producas erit Ion. a min. dim. acat. De Antithetico vide suo loco. 11. Asynartet. e Dochmio et syzyg. Iamb. in cæteris satis recte Pauw.

Ibid. ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΑΣ. Ἀνδρομήτας Ald. Μοχ ἀώροις Rob. quæ lectio notatur etiam ab H. Steph.

¶ 962. ΑΝΔΡΟΤΥΧΕΙΣ. Ἀνδροτυχεῖς, vitas hominum creatrices, ex mera conjectura Wakef. qui sic Horatii locum comparat Carm. Sæc. γ. 16.

*Diva producas sobolem, patrumque
Prosperes decreta super jugandis
Fæminis, prolisque novæ feraci
Lege marita.*

Sed hoc infelicissime tentavit vir cl. Ἀνδροτυχῆς βίωτος est *vita quæ virum sibi invenit*, h. e. connubium. Sic Homero παρθέναι dicuntur ἀλφεισιβοῖαι solemnī epitheto. Hunc et proximum versum in unum conjungunt Herm. Schutz. 2. Et similiter in Antistropha.

¶ 963. ΕΧΟΝΤΕΣ. Ἐχουσαι Pears. Pauw. Ἐχοντας, βιώτες scil. Schutz. sed κύρια potius ad auctoritatem quam rerum sufficientiam referrem. Ἐχοντες forte quibusdam ferendum videbitur more Attico, sed malim ἔχουσαι, si retineatur θεαί.

¶ 964. ΘΕΑΙ ΤΩΝ ΜΟΙΡΑΙ. Θεοί, καὶ Μοῖραι Herm. Schutz. 2.

quod loco pulcherrime subvenit, sic enim omnis difficultas plane tollitur. Θεοὶ habet etiam Wakef. Nec male Botheus Θεοὶ, Μοῖραι, sed ita legendum erit ἔχουσαι.

γ. 966. ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΟΡΘΟΝΟΜΟΙ. Totum locum sic interpungit ac vertit Schutz., componi iubens γ. 312. et seqq.

Δαίμονες ὀρθόνομοι,
Παντὶ δόμῳ μετάκοινοι,
Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς
Ἐνδίκους ὀμιλίαις,
Πάντα τιμιώταται θεῶν.

O deæ justitiam et legum rigorem sancte observantes, omnem domum ex æquo invisentes, (scil. ab omni partium studio prorsus alienæ) omnique tempore justo accessu irruentes, omnino autem honoratissimæ dearum. Sic Herm. nec mihi tamen vulgata displicent.

γ. 967. ΜΕΤΑΚΟΙΝΟΙ. Μέγακοινοί Med. Ask. D. Ald. Rob. Hos versus sic refingi jubet Arnald.

1. Παντὶ δόμῳ μετάκοι-
2. νοὶ παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς,

Quorum, 1. Vocat Choriamb. dim. cat. 2. Anapæst. dim. cat. Utrumque viro doctissimo redonabimus.

γ. 968. ΕΠΙΒΡΙΘΕΙΣ. Ἐπιβριθεῖς Ask. D. Ἐπιβριθαῖς Ald.

γ. 969. ΕΝΔΙΚΟΙΣ. Ἐνδικος Rob. Ἀδίκους Pears. quod sic explicat Abresch. ut doceat Pearsonum forte junxisse ἐπιβριθεῖς ἀδίκους ὀμιλίαις, atque per comma distinxisse.

γ. 970. ΠΑΝΤΑ. Dorice pro πάντῃ vult Pauw. qui subdit Ald. Rob. et Steph. perperam habere πάντα pro κατὰ πάντα. Vellem docuisset nos vir cl. unde illud didicit. Revera πάντα pro πάντῃ sine iota subscripto scribendum erat, quod monent Abresch. et Schutz. sed in omnibus editt. post Stanl. nescio quo fatali errore πάντα scribitur. Neque hunc ipsi vitavimus. Πάντων, quod dat Turn. Pauwio minime displicet, cui assentitur Abresch. Μοχ τιμιώταται Rob.

γ. 971. ΤΑΔΕ ΤΟΙ. Recte Pauwius, ne sit monometer in principio, post Rob. versus sic ordinat,

Τάδε τοι χώρα τῇ μῆ προφρόνως
Ἐπικρανομένων
Γάνυμαι ἔργῳ δ', κ. τ. λ.

γ. 973. ΓΑΝΥΜΑΙ. Χάνυμαι Guelfh. Ald.

γ. 974. ΕΠΩΠΑΙ. Importunissima est Wakefieldi emendatio, legentis ἐνώμα. Nam bene post ὄμματα subdit ἐπωπᾶ, nec quidquam duri est in illa metaphora *linguam inspectare*, h. e. *dirigere*. Ἐπόπα, imperfecto tempore mavult Schutz. quod forte rectius.

γ. 976. ΕΚΡΑΤΗΣΕ. Ἐκράτησεν Ask. quod rotundius. Commate tantum ad finem hujus versiculi distinguunt Schutz. Herm.

γ. 977. ΝΙΚΑΙ. Νίκαι Wakef. qui vertit, *Certamen erit nobis, utra vincet in bonis populo Atheniensi conferendis*, ad sententiam ingeniose et apte, ad constructionem verborum duriuscule, ut censet Schutz. Itaque sequitur Heathium, (quem vide in Notis Varr. Philologg.) nisi ob insolentio rem constructionem verbi *νικᾶν* cum genitivo, legendum fuerit *νικᾶ δ' ἀγαθός*.

γ. 979. ΤΑΝΔ' ΑΠΛΗΣΤΟΝ. Τόνδ' ἀπληστον Ald. Τάν δ' ἀπληστον Rob. Pauw. Abresch. Heath. Schutz. Pors. Herm. quod certe recipiendum. Τήνδ' ἀπληστον Turn. Locum sic legit et interpungit Wakef.

Τάν δ' ἀπληστον κακῶν
Μήποτ', κ. τ. λ.

Per *πὺν* γάσιν, *illam seditionem*, id genus discordiæ de quo loquebatur Minerva, γ. 906. intelligens. Sed hoc durum.

γ. 980. ΜΗΠΟΤ'. Μήδ' Rob.

γ. 981. ΤΑΙΔ' ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ ΒΡΕΜΕΙΝ. Τί τᾶδ' ἐπεύχομαι βρέμειν, h. e. *omnino fremere*, τὶ βρέμειν, Wakef. qui sic Iamb. dim. efficere voluit. Sed recte post Pauw. monet Schutz. antitheticum esse Troch. hephthem. Νεῖα patiente synzesisin.

Ibid. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ. Ἐπεύχομαι Ask. D. Ἐπαύχομαι Rob.

Ibid. ΒΡΕΜΕΙΝ. Πολιτῶν Turn.

γ. 982. ΜΗΔΕ ΠΙΟΥΣΑ ΚΟΝΙΣ. Μήδ' ἐπὶ θυσακόνος Ald.

γ. 983. ΠΟΛΙΤΑΝ. Πολιτῶν Turn.

γ. 984. ΠΟΙΝΑΣ. Comma hic poni jubet Pauw. ut appositio in ἀντιφώνες ἄτας clarius appareat. Quinetiam ἀντιφώνες ἄτας πόλιως haud male jungi existimat, quamvis ἀρπαλίσαι πόλιως haud incommode copulari posse concedit; sed ita pro ποινας in accus. ποινας mavult in gen. cum ἀντιφώνες ἄτας conjungere, Pauwio assentiuntur Heath. Herm. Certe post ποινας leviter distinguendum est; constructionem satis expedivit Abresch.

γ. 987. ΑΝΤΙΔΟΙΕΝ. Ἀντιδοῖεν Med. Guelph. Rob. Pauw. Heath. Wakef. Schutz. Pors. Herm. metro plane sic exigente.

γ. 988. ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙ. Κοινοφελεῖ Ald. Pauw. Heath. Schutz. 1. sed vulgatam revocavit in edit. 2. Κοινοφιλεῖ Herm. et certe malim κοινοφελεῖ, si παντὶ ante χρόνον in Stropha corripias, quod, ni fallor, faciendum.

γ. 991. ΑΡΑ. Ἄρα Pears. ut et Stanl. quod revera nihili est, et metrum pessumdat. Id tamen Abreschio placuit et Schutzio. Locum sic tentavit Pauw.

Ἄρα φρονῶσι γλώσσης ἀγαθῆς
Ὅδον εὐρίσκουσιν.

Subaudito ἔστι, licet. Quo nihil durius. Sed illud Heathio placere potuit. Nec felicius rem gessit Wakef. quem locus hic, ut ipse confitetur, plurimum exercuit. Lenissimis tamen castigationibus ei se subvenisse gloriatur, legendo scilicet ἦ ῥα et εὐρίσκουσιν, ac sic interpretando, *Certe sapientibus est viam suadet*

reperire. Opinatur etiam vir cl. poetam nostrum suis civibus subblandiri voluisse, propter laudem eloquentiæ per totum terrarum orbem celebratis. Sed ἡ ῥα (cujus auctorem adducit Hesychium, ἡ ῥα ἢ τοι, ὄντως) magis Homericum quam tragicum est. Aliter tentavit Schutz. in Varr. Lectt.

Ἄρα εὐφροσύνης γλώσσης ἀγαθῆς
Ὅδον εὐρίσκεις.

Deinde in notis repudiat Abreschii et Pearsoui conjecturam ἀρά, quam prius laudaverat, et sic legisse videtur,

Ἄρα φρονῆσι γλώσσης ἀγαθῆς
Ὅδον εὐρίσκεις. —

Quæ vertit, *Jam igitur viam invenis bene precandi sapientibus, h. e. cum paulo ante in eo esses, ut civibus meis mala precareris, eosque læderes, jam fausta lingua uti didicisti erga eos, modo ipsi sapere didicerint, ut φρονῆσι respiciat ad sapientem abstinentiam a seditionibus de qua ψ. 979. et seqq. Sed hæc tam dura sunt ut nemini placere possint. Locum sic interpungit ac legit Pors.*

Ἄρα φρονῆσι γλώσσης ἀγαθῆς
Ὅδον εὐρίσκειν
Ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων
Μέγα κέρδος ὄρω τοῖσδε πολίταις.

Emendationem quæ mihi in mentem venit partim præripuit Herm. qui legit,

Ἄρα φρονῆσα γλώσσης ἀγαθῆς
Ὅδον εὐρίσκεις;

Et sic Schutz. 2. Sed locum non plane expediverunt. Legendum est ἀρα φρονῆσ' εὐ, quod aperte docent εὐφρονας et εὐφρονες ψ. 995. Unde sensus hic erit: *Jamne igitur, inquit Minerva ad Eumenidas, bona meditans Atheniensibus, viam faustæ linguæ, rationem fausta precandi, reperis?* Deinde ad Areopagum vel spectatores conversa subdit, *Magnum sane video commodum hisce civibus meis, ex terribilibus hisce deabus oriturum. Si enim benevolas has, ipsi benevoli colueritis, semper clarebitis, civitatem et regionem hanc bene administrantes.* Quin haud prætereundum est pari modo Minervam ab Eumenidibus ad populum se convertere in seqq. Anapæsticis ψ. 1013. φρονῆσιν habent Guelph. Ald.

ψ. 992. ΕΥΡΙΣΚΕΙ. Εὐρίσκεις Rob. qui tamen in suo codice repererat εὐρίσκει.

ψ. 995. ΤΑΣΔΕ ΓΑΡ ΕΥΦΡΟΝΑΣ ΕΥΦΡΟΝΕΣ ΑΙΕΙ. Τὰς δὲ γὰρ εὐφρονας εὐφρονες ἀεὶ Ald. Τάσδε γὰρ εὐφρόνας εὐφρονες ἀεὶ Rob. Error est in accentu vocis εὐφρόνας qui non fugit Abresch. Repone εὐφρονας, ut est apud Schutz. Herm.

ψ. 999. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Dactyl. hephthem. 2. Troch. hephthem. ut alii seqq. ΠΑΥΩ. 1. Dactyl. trim. acat. vide suo loco. In cæteris recte Παυω.

Ibid. ΧΑΙΡΕΤΕ. Χαίρετε χαίρετ' Turn. Heath. qui et totum locum sic legit,

Χαίρετε, χαίρετ' ἐν ἀζημίαις πλέτε'

et vocat Asynartet. e Penth. Dactyl. et Troch. Sic Schutz. qui ἀζημίαις πλέτε' interpretatur, q. d. πλεῖτος ἀζήμιος, *opes indelibatæ, integræ, non accisæ*. Sic Herm. Sed multo rectius Schutz. 2. rejecto etiam in Antistropha ἐπιδιπλοῖζω, sic legit,

Χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι,

omisso πλέτε, quod nullus dubito quin e glossa interlineari in textum irrepserit, sicut manifestissime ἐπιδιπλοῖζω in Antistropha.

Ibid. ΕΝ ΑΙΣΙΜΙΑΙΣ ΠΛΟΥΤΟΥ. Ἐν αἰσιμίαισιν Marg. Ask. ubi τὸ πλέτε deletur. Ἐραισιμίαις πλέτε Ald. Turn. Receptam lectionem exhibet Rob. sed in erratis pro αἰσιμίαις reponi jubet ἀζημίαις.

ψ. 1000. ΑΣΤΥΚΟΣ. Nuper dum excuderem Erotiani Lexicon, in Hippocratem reperi hos versus ab illo citatos; ubi pro ἀστυκός legitur Ἄττικός, ut supra, κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν Ἄττικὸς λεώς. Legitur et παρθένος (ψ. 1002.) Η. ΣΤΕΡΗ. Ἄσικός Ald. Rob. Turn. Ἄστυκός eruditius ac rectius quam Ἄττικός censet Pauw. monetque ab Areopagitis hic ad populum Eumenides se convertere. Ἄστυκός etiam tuetur Schutz: ac recte adducit ψ. 1019. βροτοί, Πάλλάδος πόλιν ἰέμοντες.

ψ. 1001. ΙΚΤΑΡ. Ἴκτ' ἀρ' Ald.

ψ. 1002. ΠΑΡΘΕΝΟΥ. Παρθένος Guelph. Ald. quod et jam notaverat H. Steph.

ψ. 1004. ΠΑΛΛΑΔΟΣ Δ'. Abest δ' a Guelph. Ald. Turn.

ψ. 1006. ΔΕ ΜΕ. Δ' ἐμὲ Wakef. Pors. Herm.

ψ. 1007. ΑΠΟΔΕΙΞΟΥΣΑΝ. Comma tantum hic habet Schutz. 2. post προπόμπῶν plene distinguens, recte ni fallor.

ψ. 1008. ΠΡΟΠΟΜΠΟΝ. Προπομπῶν Bentl. contra vero Pauw. προπομπὸν Æschyleum ac non mutandum vocat. Utri creditis, Quirites? Προπομπῶν item Tyrwhitt. Heath. (qui graviter Pauwium reprehendit quod non viderit προπομπὸν contra leges metricas peccare,) Wakef. (qui et ἱερῶν legit,) Schutz. Pors. Herm.

ψ. 1009. ΣΕΜΝΩΝ. Commate distinguit Wakef.

ψ. 1010. ΣΥΜΕΝΑΙ. Σύμμεναι Guelph. Ald. Δύμεναι Turn. quod Pauwio non displicuit.

Ibid. ΑΤΗΡΙΟΝ. Ἀτηρόν Bentl. quod confirmat ex Prom. Vinc. ψ. 745. Πέλαγος ἀτηρᾶς δύο. Sic etiam Tyrwhitt. Heath. Wakef. Pors. Herm. Neque Schutzium non mirari non possum, qui in utraque edit. ἀτήριον continuavit, sed forte duas posteriores syllabas synizesin pati voluit.

ψ. 1013. ΥΜΕΙΣ. Ἡμεῖς Med. (sed ad Marg. ὑμεῖς) Ask. D.

Metrum hic labascere affirmat Arnald. sed optimum fieri Anapæsticum dimetrum si legeris, Ἠγεῖσθ' ἡμεῖς πολισσῶχοι. Haud ita, credo, dixisset Æschylus, sed recte monet Pauwius Arnaldum, adhuc juvenem, bisegmen in animo habuisse. Illud vero non semper obtinere jam supra docuimus, sed nullo negotio, si cui tanti visum fuerit, hic revocari potest, legendo, Ἦγεῖσθ' ἡμεῖς δ' ἡγεῖσθ' ὧ πολισσῶχοι. Cf. Sept. Theb. v. 829. Comma post πολισσῶχοι delet Herm. rectius.

ψ. 1014. ΜΕΤΟΙΚΟΙΣ. Alii μέτοικοι. Melius μετοίκοις, ipsæ enim erant μέτοικοι. Unde statim post, μετοικίαν δ' ἐμὴν, εὖ σέβοντες, vel εὐσεβῆντες ut in aliis. H. ΣΤΕΡΗ. Μέτοικοι Med. Ask. D. Guelph. Ald. Rob.

ψ. 1017. ΚΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙΡΕΤΕ Δ' ΑΥΘΙΣ. Χαίρετε, χαίρετε δ' αὐθις γ' αὐ, vel Χαίρετε, χαίρετε δ' αὐθις ἄρα Pauw. ut hic versus, omisso ἐπιδιπλοῖζω Strophico respondeat. Eodem modo deceptus Wakef. omisso ἐπιδιπλοῖζω legit, Χαίρετε, χαίρετε, δ' εἰς αὐθις. Nimirum omittendum erat πλάτη in Strophæ.

Ibid. ΕΠΙΔΙΠΛΟΙΖΩ. Vocabulum ἐπιδιπλοῖζω extra versum eadem ratione pronuntiatur, qua μυγμός et ὠγμός ante interseri diximus. CANTER. Ἐπιδιπλοῖζω ad versum pertinere non posse vidit etiam Pauw. nec male conjecit legendum esse ἐπιδιπλοῖζει, quod ab interprete notatum existimat ut de salutatione gemina constaret, et eo admoneret lectorem quæ a ψ. 919. Eumenides dixerant pluribus, hic tandem paucis ab illis geminari. Ἐπιδιπλοῖζω rejecerunt etiam Wakef. et Piers. ad Mœrin. p. 275. qui affirmat ἐπιδιπλοῖζω indicare versum esse repetendum, ideoque scribendum esse ἐπιδιπλοῖζει. Idem igitur vult quod Pauw. hoc verbum e notis marginalibus in textum irrepsisse. Quod quis non videt? sed explicationem hujus notæ probabiliorem dedit Pauw. quam Piersonus. Et forte simpliciter pertinet ad χαίρετε repetitum, adscriptumque fuerit ἐπιδιπλοῖζει a grammatico in recensione fabulæ, ut moneret utrumque χαίρετε adesse debere. Contra Schutz. 1. aptissimum vocat, *Valete, iterum valete, repetimus enim*. Sic Herm. Sed recte exclusit Schutz. 2. Uncinulis interseruit Pors.

ψ. 1021. ΜΕΤΟΙΚΙΑΝ. In eundem errorem hic incidit Pors. 1. quem nos alibi admisimus, Prom. Vinct. ψ. 813. dedit enim hic μετοικίαν ut nos ibi ἀποκίαν. Istiusmodi spalmata in longo opere non semper cavere possumus.

ψ. 1022. ΕΥ ΣΕΒΟΝΤΕΣ. Εὐσεβῆντες Guelph. Ald. Rob. quod tueri videtur Abresch. Sed præstat εὖ σέβοντες, ita enim semper fere loquuntur tragici. Inter innumera alia, cf. supra, ψ. 548. τὶς τοκέων σέβας εὖ προτίων. Eurip. Med. ψ. 1030. εὖ περιγελεῖν. Noster Choeph. ψ. 685. σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένη. Ut Latini *rite*.

ψ. 1023. ΜΕΜΨΗΣΘΕ. Μέμψησθε Guelph.

ψ. 1024. Αἰνῶ ΔΕ. Αἰνῶ γε Pears. Sed nihil est mutandum. Δὲ hic est affirmantis, et ad ea quæ præcesserant assentientis. Ut Latini *vero*. Subauditur propositio vel quæstio aliqua quam

ἢ affirmat. Quærat forte an has laudem preces a vobis susceptas. *Ego vero laudo.* Incitator est oratio cujus pars ita supprimitur. Itaque nihil ipse muto, sed mutare volentibus potius αἰνῶ τε quum αἰνῶ γε legendum proponerem. Et sic edidit Herm. Μοχ κατινυγμάτων Ald.

γ. 1025. ΤΕ ΦΕΓΓΗ. Τε φέγγει Guelph. Ald. Τι φέγγει Rob. et μοχ ἐνεθεν.

γ. 1027. ΠΡΟΣΠΟΛΟΙΣΙΝ. Πρὸς πόλοισιν Ald.

Ibid. ΑΙΤΕ. Αἴγε Schutz. Μοχ φρεξῶσιν Rob. Pors. Herm. quod, ut plenius, receperim.

γ. 1029. ΘΗΣΗΔΟΣ. Θεσιῶδες Valck. ad Eurip. Phœniss. p. 95. monente Abresch. Sic etiam Schutz. Rectius Θεσηῶδες Wakef. Pors. Herm.

Ibid. ΕΞΙΚΟΙΤ' ΑΝ. Recte monet Pauwius comma ponendum esse post ἐξίκοιτ' ἄν, ut clarior sit appositio inter ἕμμα πάσης χθονὸς et εὐκλεῆς λόχος παιδων, κ. τ. λ. Sic Schutz. Herm.

γ. 1030. ΠΡΕΣΒΥΤΙΔΩΝ. Commate tantum hic distinguit Pauw. Plenam distinctionem tollit Heath. eamque reponit post ἰσθήμασι. Comma post πρεσβυτίδων habet Schutz. et post πυρὸς etiam colo distinguit.

γ. 1031. ΦΟΙΝΙΚΟΒΑΠΤΟΙΣ. Φοινικοβάπτεις Ald. Φοινικόβαπτος Turn. Totum locum sic ordinat Pauw. commate post πρεσβυτίδων posito,

— γυναικῶν, καὶ γόλος πρεσβυτίδων,

Φοινικοβάπτοις ἑδύτοις ἰσθήμασι

Τιμᾶ τε καὶ τὸ φέγγος ἐεμάσθω πυρὸς.

Ut ad φοινικοβάπτοις ἰσθήμασι subintelligatur σὺν, et ἰσθήμασι τιμᾶ τε pro ἰσθήμασι τιμήεσσι ponatur. Et sicut φοινικοβάπτοις ἰσθήμασι ad παιδων et γυναικῶν ita τιμᾶ ad πρεσβυτίδων referatur separate. Sed Heathius plena distinctione post πρεσβυτίδων sublata, et post ἰσθήμασι rejecta, Pauwii conjecturam τιμᾶ τε reponentis minime recipiendam docet. Negat enim ἰσθήμασι τιμᾶ τε pro ἰσθήμασι τιμήεσσι hic accipi posse, aut τὸ τιμᾶ ad vetulas magis quam ad puellas et mulieres pertinere, aut omnino cum ἐξίκοιτ' ἄν per ellipsin præpositionis σὺν connecti posse, aut contra consuetudinem Atticam Dorismum hic inferciendum esse. Novam itaque sententiam a τιμᾶτε inchoat Heath. qua Minerva προπομπῆς alloquitur. Φοινικοβάπτοις ἑδύτοι δ' ἰσθήμασι voluit Wakef. ut Eurip. Ion. γέμμασι γ' ἑδύτος, puncto post πρεσβυτίδων servato. Unde locus est expeditissimus. Sic Schutz. et Herm. nisi quod ad ἰσθήμασι v addiderit.

γ. 1032. ΤΙΜΑΤΕ. Τιμᾶται Guelph. Ald. Μοχ ἐεμάσθω Ald. Deinde εὐάνδροισιν Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 1035. ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ. 1. Iamb. dim. hyperc. aut Antispast. trim. cat. cum syzyg. Iamb. in principio. 2. Antispast. Pherecrat. 3. Ut et hic. 4. Antispast. dim. acat. 5. Dactyl. tetram. acat. vel cat. 6. Anapæst. hephthem. 7. Antispast. dim.

brachyc. 8. Dactyl. hephthem. aut Antispast. dim. acat. correpta postrema. 9. Anapæst. hephthem. hiat versus, et καὶ ante εὐ corripitur. 10. Anapæst. hephthem. qui tamen et pro Choriamb. dim. hyperc. haberi potest. 11. Dactyl. penthem. 12. Anapæst. hephthem. 13. Antispast. trim. brachyc. 14. Epi-Choriamb. trim. brachyc. propter Trochæos, pro Iambis, σι ante Ζεὺς manet brevis. Παλλάδος ἀσπίς Ζεὺς πανόπτας Choriamb. esset dim. hyperc. cum syzyg. Iamb. ἑπτασήμεω. Ego nihil mutō. 15. Dactyl. hephthem. 16. Anapæst. hephthem. Vides quo jure hisce præfixum sit ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ. ΡΑΥΩ. 1. 6, 7. Vide suis locis. 13. Asynartet. e Dochmio et penth. Iamb. 14. Asynartet. e penth. Dactyl. et monom. Troch. ΗΕΑΗ. Titulum ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ deleri jubet etiam Askev. Nōstrum vide judicium ad finem fabulæ.

Ibid. ΒΑΤ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ. Βάτ' ἐν δόμῳ Med. Ask. Guelph. Ald. Rob. In Med. Ask. D. et Turn. pro persona ΠΡ. male apponitur ΧΟ. Metra sic dividit Heath.

1. Βάτ' ἐκ δόμων
2. Μεγάλαι φιλότιμοι.

1. Iamb. monom. 2. Anapæst. penthem. Multo tamen mihi præplacet emendatio Hermanni, Βάτε δόμον, nam hoc ipsum erat officium τῶν προπομπῶν, ut eas domum deducerent.

Ibid. ΦΙΛΟΤΙΜΟΙ. Φιλοτίμω Schutz.

ψ. 1037. ΥΠ' ΕΥΘΥΦΡΟΝΙ. Ὑπευθυφρόνι conjunctim Ald.

ψ. 1040. ΚΑΙ ΤΙΜΑΙΣ. Metra sic dividit Heath.

1. Καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις
2. Περίσπται, τύχα τε.

1. Anapæst. dim. brachyc. 2. Antispast. dim. brachyc. Malim, omisso καί,

1. Τιμαῖς καὶ θυσίαις πει-
2. ρίσεπται τύχα τε.

1. Pherecrat. 2. Antispast. dim. brachyc.

ψ. 1041. ΠΕΡΙΣΕΠΤΑΙ ΤΥΧΑΙ ΤΕ. Περίσπται τύχαι τε Ask. D. error apertus est. Περίσπτα τύχαι τε Guelph. Περί σππτά, τύχαις τε Ald. Περίσπτα τύχα τε Rob. Περίσπτα τύχαις τε Turn. Περίσπται τύχοιτε *silis multum honoratæ* Wakef. sed hoc Schutzio displicet ut per se frigidum, et inter duos imperativos, χωρεῖτε et εὐφραμεῖτε inconcinnum. Ipse tamen fatetur locum, ut nunc legitur, explicatu difficilem esse. Cf. Notas Varr. Philologg.

ψ. 1042. ΠΑΝΔΑΜΕΙ. Πανδαμί Guelph. Ald.

ψ. 1046. ΕΠΙ ΜΟΛΠΑΙΣ. Ἐπιμολπαῖς Rob. idque proposuit etiam Pauw. ut ἐπιμολπή sit *id quod accinitur*, ab ἐπιμέλπω *accino*. Leve est quod Ald. hic habet ὀλολύξατε.

ψ. 1047. ΕΝΔΑΙΔΕΣ. Ἐνδαι δ' ἐς Ald. Turn. Ἐνδαδες Rob.

Puncto suspenso tantum ad finem hujus versiculi distinguit Wakef.

γ. 1048. ΠΑΝΟΠΤΑΣ. Πανόπτας Med. Rob. Saltem tres ultimos versus ab Æschylea manu Anapæsticos venisse credit Wakef. qui locum igitur sic constituit,

Παλλάδος ἀγοῖσι πανόπτας Ζεὺς
 Οὕτω Μοῖρα τε σύ τε συγκατέβας.
 Ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

Pro ἔτω, αὐτὸς voluit Schutz. in Varr. Lectt. q. d. *Jupiter ipse descendit et una cum eo Parca.* Sed in Commentario sic refingit,

Παλλάδος ἀγοῖσι Ζεὺς πανόπτας
 Οὕτω Μοῖρά τε συγκαταβαίη.

Ita Palladis civibus Jupiter omnia cernens appareat, unaque cum eo Parca descendat propitia. Ut hac juramenti formula comites Eumenidum id quod γ. 1047. sponponderant jam confirmant, Jovem antestantes quem ut πανόπταν negligentia in colendis Eumenidibus fugere haud possit; et Parcā cujus potissimum erat fata prospera implere, quæ Eumenides civibus numen ipsarum pie colentibus precibus suis poposcissent.

γ. 1050. ΜΟΛΠΑΙΣ. In fine Cod. Med. legitur, Εὐμενίδες Αἰσχύλω· σὺν Θεῷ τέλος. Hos sedecim finales versus in Strophica redegit Herm. ad hunc modum,

Σ Τ Ρ Ο Φ Η α'.

ΠΡΟ. Βᾶτε δόμον, μεγάλοι φιλότιμοι
 Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες ὑπ' εὐ-
 θύφρονι πομπᾷ.
 Εὐφραμεῖτε δὲ χερεῖτε

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η α'.

Γᾶς ὑπο κεύθεσιν ὠχυροῖσιν
 Τιμαῖς καὶ θυσίαις πυρρῆ-
 πταις τε τυχαῖσιν.
 Εὐφραμεῖτε δὲ πανδαμεί.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η β'.

Ἴλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾶ
 Δεῦρ' ἴτε, σεμναί, καὶ πυρρῆ-
 Δαμπάδι τερπόμεναι, καθ' ὁδὸν δ'
 Ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η β'.

Σπονδαὶ δ' εἰς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων.
 Παλλάδος ἀγοῖς Ζεὺς ὁ πανόπτας

Οὔρια Μοῖρά τε συγκατέβα.
 Ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

Sic etiam Schutz. 2. nisi quod in fine Strophæ prioris pro χωρεῖτε ediderit χαίρῃσαι, et in Antistrophæ περισέπταις. Nec mihi dubium est quin hæc in Antistrophica redigenda sint, quod suadet quartus quisque versus, et reliqui etiam minima mutatione sibi invicem respondentes. Ab Hermanno autem vix dissentior. Nisi quod in prima Strophæ vulgatum ordinem versuum servaverim, unde metra erunt, 1. Anapæst. dim. acat. (nam βᾶτε δόμοι jam supra probavimus) 2. Pherecrat. 3. Antispast. dim. cat. 4. Antispast. dim. acat. In Antistrophæ prima, ut metra metris respondeant, legendum est cum Schutz.

Τιμαῖς καὶ θυσίαις πε-
 ρισέπταις τε τύχαιον.

In Secunda Strophæ metra sunt, 1. Asynartet. e Dochm. et syzyg. Iamb. pro Dochm. 2. Anapæst. dim. acat. 3. Anapæst. vel Dactyl. hephthem. 4. Anapæst. hephthem. In Antistrophæ nolim mutare ἔτω in ἔρια.

IN EUMENIDAS

NOTÆ VARIORUM ET BUTLERI PHILOGG.

ARG. ΣΠΟΥΔΑΙΑΣ enimvero παράξενος μίμησις ἢ τραγωδία. Quæ autem ea representatione gravior qua sanctissimi in Areopago senatus auctores Dei cernuntur. Sane miranda majestate venerabilis justitia, tanquam verissima eadem pietas conciliandorumque certissima ratio numinum, populo proponitur. Simul docetur quo illa fundamine stet; timore nempe Deum. Nam quæ ab utili ipsaque philosophia præcepta ducuntur, lymphata mens affectu non videt: Divinæ horror vindictæ, quos non extinguit affectus temperat, adeoque facinoris quærere remedium jubet. Ita quod posteris numinum iram vocare placuit, veteres fatalium terrificæ specie Ἐρινύων (ὧ θυμῷ χρηθῆσθαι καλῶσιν ἔρινύειν, Pausan. Arcad. c. 25.) stupentibus subjecere oculis. Quam illi pro republica prudentius his qui multitudini ferociter lascivienti metus excutere præsumunt. IO. MULLER.

γ. 1. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ, κ. τ. λ. Sic λόγῳ παρεσβένειν Choeph. γ. 629. Oracula ut se exceperint præter citatos apud Stanl. vide Plutarch. tom. II. p. 421. C. Schol. Eurip. ad Orest. γ. 163. Arnob. V. 2. Palmer. Gr. Ant. VI. 8. et Wessel. ad Diod. Sic. tom. II. p. 101. Μοχ μαντιῶν ἔζεσθαι, ut ἐνέζεσθαι σίγος Pers. γ. 140. et σίλμα ἦσθαι Agam. γ. 191. ABRESCH.

γ. 2. ΕΚ ΔΕ ΤΗΣ ΘΕΜΙΝ. Opportunus est et venustus Lucani locus, Pharsal. γ. 79.

*Ultor ibi expulsæ, premeret cum viscera partus,
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona sagittis
Explicuit, cum regna Themis tripodasque teneret.
Ut vidit Pæan vastos telluris hiatus
Divinam spirare fidem, ventosque loquaces
Exhalare solum, sacris se condidit antris,
Incubuitque adyto: vates ibi factus Apollo.*

Adeas etiam Ovid. Metam. I. 321. et interpretes ibidem. Orpheus Hymn. LXXVIII. 2. vocat Themidem Γαίης τὸ βλάστημα
ρίον. Ab Æschylo vero discrepat in seqq.

Ἡ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντηῖον ἄγνον
 Δελφικῶ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσι
 Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν
 Ἡ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμισσοσύνας ἐδίδαξε.

Cf. etiam Apollodor. I. 4. edit. Heynii cum Phavorino in voce θεμιστεύειν. Æschylus in Prom. Vinct. γ. 209. eandem Deam habet Themis, et Tellurem. WAKEFIELD. Oraculum Delphicum Terræ, post Themidis fuisse, antequam Phœbi fieret, id quidem vere dixerunt: nam initio vicinis agricolis de domestica re, post fœderatis civibus de jure, demum de omni re populis respondebat. Idem, libertate sublata, extinctisque plurimis Græciæ gentibus consuli desiit: nec sane subjecta regum arbitrio Pythia scire poterat; itaque, ante Christianorum potentiam, sensim conticuit. IO. MULLER.

γ. 4. ΜΗΤΡΟΣ. Terræ filia Justitia non minus populariter quam vere dicta: illud, quoniam instituta rerum proprietas præcipuum illius objectum fuit; hoc, quoniam ante res conditas esse non poterat, quæ rerum relationibus fundatur. Montesquieu Esprit d. L. I. 1. Bonnet, Essai de Psychol. IO. MULLER.

γ. 5. ΛΑΧΕΙ. γ. 310.

Λέξαι τε λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους. S. BUTLER.

Ibid. ΘΕΛΟΥΣΗΣ. Verte: *Volente ea et a nemine coacta.* PAUW. Verum loci sensum dedit Interpres Gallicus, *Par la cession libre et volontaire de Thémis, Phébé, sa sœur, en devint la troisième souveraine.* S. BUTLER.

γ. 6. ΤΙΤΑΝΙΣ ΑΛΛΗ ΠΑΙΣ ΧΘΟΝΟΣ. Phœnicia profectam dicit. (Vide Blackwall. *Essay on the Writings of Homer.*) Ut populos ab arcto, ita cultum Palæstina, Syria, Ægyptoque, Hellas habuit. Inde latissima Titanidum gloria ἀνάκτων, quos in Hebræorum libris Hanak (Hannaci) filios Bochartus recognovit. Inde istud præscriptum Delphico delubro ΕΙ, de quo veriora Plutarcho scimus quibus ΠΙΗΝ (ehjeh) vetustum nomen, sono sensuque idem, essentiam significat, quæ nisi Dei non sit. Inde τῆ ἰάω gloria; a τετραγραμμάτῃ majestate vix mutata, præsertim si cum Clerico puncta ponas ΠΙΗ.

Ibid. ΚΑΘΕΖΕΤΟ ΦΟΙΒΗ. Ita, credo, scriptores quos Æschylus sequitur: nam Stanleio assentiri non possum, qui propter hypothesin hoc fictum putat ab Æschylo; quia ab aliis non commemoratur: quot enim auctores prisce non interierunt, ut ex silentio eorum quos nunc habemus, argumentari non liceat? Ita sæpe viri eruditi: sed, dicam semel, absque ullo judicio et veri specie. PAUW.

γ. 9. ΛΙΠΩΝ ΔΕ ΔΙΜΝΗΝ ΔΗΛΙΑΝ ΤΕ ΧΟΙΡΑΔΑ. Virgil. Æn. IV. 143.

*Qualis ubi hybernæ Lyciam Xanthique fluentia
 Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.*

Nam opinio erat Apollinem peregrinari et sedem commutare;

et Delum migrare, illincque demigrare alio, ut in Lyciam. Proinde ἀποδημία et ἐπιδημία Ἀπόλλωνος dicebatur. Procopius. Οὐδὲ γὰρ ὅμως οἱ Δελφοὶ αὐτῶν ἀπειῖναι τὸν Ἀπόλλωνα ἔλοιτο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἐορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν Ἀπόλλωνος. TURNER. Advers. XXIV. 26. Fabulæ de Apollinis ἀποδημία causam dedit solis in Zodiaco progressus. IS. CASAUB.

Ibid. ΛΙΜΝΗΝ ΔΗΛΙΑΝ ΤΕ ΧΟΙΡΑΔΑ. Sæpe ita λίμνη pro mari. In Suppl. γ. 538. Soph. Trachin. γ. 646. ubi Schol. Aristoph. Av. γ. 1339. ibid. Schol. Eurip. Herc. Fur. γ. 410. Hesych. et Suid. Χοιράς teste Schol. Eurip. ad Androm. γ. 1265. est πᾶσα σίτρα ἐξέχουσα, καὶ περικλυζομένη θαλάσση, σπήλαιον ἔχουσα, ἐν ᾗ (f. ἐν ᾧ) εἰώθει ἐκ θαλάσσης ἀνιῖσα διατρέβειν ἢ Θέτις, quomodo nempe in postremis corrupta legenda puto. Δηλίαν χοιράδα Noster et Euripides cur scripserint docet Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. γ. 268. ABRESCH. Λίμνη non est, ut Abresch. putabat, mare, sed palus Deliacæ, ad quam Apollo natus erat; et Δηλίαν χοιράδα Æschylus non de universa insula Delo, sed potius de *Cyntho monte* intelligi voluit. Λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα dictum est pro λίμνη καὶ χοιράδα Δηλίαν. Ejusdem paludis Deliacæ mentionem facit Callim. Hymn. in Del. γ. 261. qui eam τροχόεσσαυ appellat, et περιηγή λίμνην. Hymn. in Apoll. γ. 59. Item Eurip. Ione γ. 267. et Iphig. Taur. γ. 1103. Τροχουεῖδῃ vocatam esse auctor est Herod. II. ubi cf. doctissimi Larcheri notam, versionis tom. II. p. 507. SCHUTZ.

γ. 12. ΠΕΜΠΟΥΣΙ. H. e. πομπεύουσι. WAKEFIELD.

γ. 13. ΚΕΛΕΥΘΟΠΟΙΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. Scholiastes, οἱ Ἀθηναῖοι: Illine Vulcani filii? Prorsus vero ineptum est quod addit de Theseo; nam hæc longe vetustiora et secretiora. Quæ auctorum penuria facit, credo, ut nunc enucleatius explicare non possimus. Accedunt quæ ex Ephoro adducit Strabo de ipso Apolline, (cf. Notas Stanl.) eoque refero χθόνα Ἀνήμερον τίθεντες ἡμερωμένην, quod hic habemus: ea in re adjuutores sibi habuerit Apollo Vulcani filios τεχνικὰς, quorum hoc loco mentio. Videndum an in tenebrico angello aliquid lateat, quod lucem adspargat: nunc nihil memoria mihi suggerit. PAUW. Ferro vias patefactas. Erat enim Delphorum horridior sedes, illa quæ nostra circumdedit oracula vastitate. Superato enim Ezelio monte Meginradi cellam, (*Nôtre Dame des Hermites*) in planitie lætisque pascuis, in monte super Anconiam non valde aspero, Laureti (Loretto) sacrarium vidimus. Delphos acclivis et confragosa undique via; templum summæ præcipitiō rupis: superiora tenebantur præruptis Parnassi: ut undique visus auditusque caperetur, præsensque Deus singularitate locorum majori animis horrore sederet. IO. MULLER. Per κελευθόποιοι παῖδες Ἡφαίστου simpliciter intelligo *fabros*. et id genus artifices mercenarios, viam salebrosam difficilemque pompæ sternentes et impedimenta omnia amoventes ad Delphum proficiscentibus. Locus est appositissimus Lucæ in Evangelio ex prophetis iii. 4. WAKEFIELD. Nequeo mihi persuadere quin hic Æschylus Athenienses respexerit, quibus

adblandiens eos Apollinis deductores facit: quin et bene monet Dutheiliius solennem forte pompam respici quam Æschyli temporibus Athenienses Delphos mittebant. Similem ab iis legationem Delum quoque missam fuisse quis ignorat, unde pulchre cohærent quæ hic dicta sunt de Apollinis migratione a Delo primum ad Athenienses, deinde ab Athenis ad oraculum Delphicum. Causam vero cur Athenienses *παῖδες Ἡφαίστου* dicerentur satis probabilem attulit Stanl. in Notis. S. BUTLER.

ψ. 15. ΤΙΜΑΛΦΕΙ. ψ. 629.

Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφόμενον.——

Et ψ. 810.

Ἵπ' ἀγῶν τῶνδε τιμαλφόμενος. S. BUTLER.

ψ. 16. ΠΥΡΜΝΗΤΗΣ ΑΝΑΞ. Cf. hujus fabulæ ψ. 768. Et phrasis eadem est cum *πολίτης ἀγῆς*, et similibus centum tritissimis, vel tironi familiaribus. WAKEFIELD.

ψ. 24. ΒΡΟΜΙΟΣ Δ' ΕΧΕΙ. Vide ad Eurip. Ion. ψ. 1145. nam de bivertice Parnasso, quorum sibi vindicat Apollo unum, et unum Bacchus, quidnam opus est ampliari? WAKEFIELD.

ψ. 26. ΛΑΓΩ ΔΙΚΗΝ. Sicut lepusculus enim discerpitur, Pentheus a Bacchis dilacerabatur. Et visa sibi est Agave, dum in filium irruebat, in leonem, ut Eurip. Bacch. ψ. 1110. et seqq. vel in aprum, ut Ovidius memorat Met. III. 715. irruere; apud quem alia similitudine illustratur facilitas ac celeritas sumpti de Pentheo supplicii:

——*visis ululavit Agave,
Collaque jactavit, movitque per aera crinem,
Avulsumque caput digitis amplexa cruentis
Clamat: Io matres, opus hæc victoria nostrum est.
Non citius frondes autumno frigore tactas
Jamque male hærentes alta rapit arbore ventus,
Quam sunt membra viri manibus direpta nefandis.*
SCHUTZ.

Ibid. ΠΕΝΘΕΙ ΚΑΤΑΡΡΑΨΑΣ ΜΟΡΟΝ. Schol. Νῦν φησὶν ἐν Παρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα· ἐν δὲ ταῖς Σαρτρύαις ἐν Κίθαιρῶνι. Balbutit misellus: an hic dicitur, Pentheum fuisse discerptum in Parnasso? Ne litera, quæ id indicet: vident ipsi pueri. Vel ex Parnasso in Pentheum exierat, vel post cæsum Pentheum in Parnassum se subduxerat Bacchus. Hoc et nihil aliud ex his colligas, si nugæ non ames. PAUW.

ψ. 30. ΚΑΙ ΝΥΝ. *Et nunc optima mihi concedant, Dii invocati ut sic multi, quemadmodum antea, ad me introeant.* PAUW.

Ibid. ΜΑΚΡΩ ΑΡΙΣΤΑ. Sic apud Aristid. tom. I. p. 82. μακρῶ πάντων ἀρίστοι. Aristoph. Pac. V. 672. εὐνέστατος μακρῶ. Ælian. de Animal. XIV. 8. ἐγχελεῖς πιστότατοι μακρῶ. ABRESCH. Ordo est, μακρῶ ἀρίστα τῶν πρὶν εἰσόδων, *felicior ingressus prioribus contingat mihi!*

quod votum pulchre viam sternit ad ea, quæ præter expectationem mirabiliter evenirent. WAKEFIELD.

ψ. 31. ΙΤΩΝ ΠΑΛΩ, ΛΑΧΟΝΤΕΣ. Ex Cic. Divin. I. duo genera oraculorum fuisse cognoscimus, unum quod a furentibus profunde batur, ut a Pythia numine Apollinis correpta, alterum quod æquatis et paribus sortibus e sitella vel urna ducebatur: habebant enim sortes certis quibusdam sententiis, obscuris tamen, notatas: quarum quædam felicitatem, quædam calamitatem denuntiabant, aut alia ejusdem generis; hæc posteriora oracula dicit Cicero, quæ æquatis sortibus ducuntur. Unde et sors pro oraculo usurpari consuevit; vel quia certo ordine ducta reddebantur. TURNER. Advers. V. 21.

Ibid. ΙΤΩΝ ΠΑΛΩ, ΛΑΧΟΝΤΕΣ. *Accedant ordine qui sortito iis obtigit.* Nempe id ita fiebat, (quod Spanhem. ad Callim. in Apoll. ψ. 45. exposuit) "ut quum olim ac diu quidem, notante id Plutarcho, Quæst. Græc. p. 292. semel tantum in anno et stato quodam die, postea singulis mensibus liceret Delphicum oraculum consulere, tum adventante die, sorte electi e Delphis primates viri, qui tripodi Delphico adstarent, ibique ex iis sortes jacerentur, quinam et quo ordine ex iis, qui nomina tum Delphis ad consulendum oraculum, oblatis prius pro more donariis, ediderant, essent admittendi. Quod factum solemnibus illa formula, quæ a Simplicio traditur, Physic. II. 75. et ab Kubnio ad Ælian. Var. Hist. p. 245. erudite animadversa. Δελφοῖς δὲ καὶ προκατήρχεν ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν, ὃ Τύχη καὶ Λοξία τινι θεμιστεύσεις. Ubi vero sors exiisset, ei cui illa obtigerat, tum laxatis templi foribus et mactata prius ad aram ove, patebat in sacellum ejusdem ædis aditus." SCHUTZ.

ψ. 33. ΘΕΟΣ. Probe monet Schol. παρ' ὀλίγον ἔρημος ἢ σκηπὴ γίνεται· οὔτε γὰρ ὁ χορὸς πω πάρεσιν, ἢ τε ἱέρεια εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν. WAKEFIELD. Dicam apertius et distinctius ut ratio constet scenæ. Scena prima repræsentabat templum Apollinis clausum; ad hoc precans accedit vates vetula, foresque recludit post Μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἠγῆται θεός: quibus reclusis, templum ingreditur, et in ejus parte interiori videt Orestem cum Eumenidibus: quo spectaculo perterrita, templo egreditur perturbata, idque quod viderat, exponit spectatoribus, rem omnem committens ipsi Apollini, Πάλιν μ' ἔπεμφαν ἐκ δόμων τῶν Λοξίας, Ὄς, κ. τ. λ. Τάντεῦθεν ἤδη τῶνδε διαπότῃ δόμων, κ. τ. λ. Post illa machina removetur pars templi anterior; eaque remota, pars interior cum Apolline, Oreste, et Eumenidibus, spectantium oculis exhibetur; ipseque Apollo cum Oreste loquitur, donec ille in fugam sese conjiciat, et Clytæmestræ idolum adsit, quod Furias in templo stertentes excitat. Quibus excitatis Apollo eas templo exire jubet, Ἐξω, κελεύω, κ. τ. λ. PAUW.

Ibid. ΩΣ ΑΝ ΗΓΗΤΑΙ ΘΕΟΣ. *Carmina enim seu vaticinia eo ordine pronuntio quo Deus Apollo, sortibus scil. imperans, me duxerit.* SCHUTZ.

ψ. 35. ΠΑΛΙΝ Μ' ΕΠΕΜΨΕΝ. Interpres non bene *iterum me misit*. Πάλιν hic valet retro; ἔπεμψεν ἐκ valet εξιέναι ἐποίησεν. ABRESCH.

ψ. 36. ΩΣ ΜΗΤΕ ΣΩΚΕΙΝ ΜΗΤΕ Μ' ΑΚΤΑΙΝΕΙΝ ΒΑΣΙΝ. *Ut neque valeam, neque me erectam tenere possim gradiens: τρέχω δὲ χερσὶν aptissime sequitur: et animo et corpore perturbata erat vetula: σώω, σῶκος, σώκειν, corpore valenti esse.* ΡΑΥΩ.

Ibid. ΑΚΤΑΙΝΕΙΝ. De vocabulo ἀκταινεῖν docte disputat Ruhnkenius ad Timæi Lex. Plat. p. 20. edit. 2. unde quæ ad nostrum locum faciunt mutuabimur. Primum affert ex Phrynichi Προπαρασκευῆ Σοφιστικῆ MS. hanc glossam: Ἀκταινῶσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι, καὶ ἐπάραι, καὶ μετεωρίσαι. Ἐξήται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆ φυτῆ, ἀφ' ἧ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἐφιέμενα, διὰ τῆτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψιμένη καὶ πηδῶντος μεθ' ὀσμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος, ἐκ ἑτ' ἀκταίνω, φησὶ βαρυτόνως, οἶον ἐκ ἑτ' ὄρθεν δύναμαι ἑμαυτόν.— Etymol. Magn. p. 54. Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾶν. Παρὰ τὸ ἦκται, ἀκτὸς καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' ἧ τὸ κρηφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ ἧ ἀκταίνω, (quod recte Ruhnkenius sic emendat, ἀφ' ἧ ἀκταίνω τὸ κρηφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ,) καὶ ἀκταῖνον μένος τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθῶν. SCHUTZ.

ψ. 39. ΠΟΛΥΣΤΕΦΗ ΜΥΧΟΝ. Quoniam sacellum Apollinis et Pythiados tripus laureis coronis ornata erant. Sic δόμος Φοῖβου vocatur γέμμασι γ' ἔνδυτος apud Eurip. Ion. ψ. 224. SCHUTZ.

ψ. 40. ΟΜΦΑΛΩΙ. Sic γὰς ὀμφαλόν, ψ. 167. S. BUTLER.

Ibid. ΘΕΟΜΥΣΗ. *Piaculo in deos contaminatum: et est, opinor, in ἄπαξ λεγομένοις vocabulum.* WAKEFIELD. Potius verterim *impuritate sua Dei templum pollutentem*. Id enim profecto absque injuria asserere Pythia poterat, cum videret Orestem cruoris humani guttis respersum, et cædis culpa contaminatum. Quam quidem interpretationem nostram optime confirmant ψ. 166. et seqq. ubi queruntur Furia Apollinem hoc piaculo templum suum sanctissimum pollui sivisse. SCHUTZ.

Ibid. ΣΤΑΖΟΝΤΑ ΧΕΙΡΟΣ. Quia veteres donec lustrarentur, cædem non eluebant. Hinc Horat. Od. II. 1. *Nondum expiatis uncta cruoribus.* TURN. Advers. V. 21.

ψ. 44. ΔΗΝΕΙ ΜΕΓΙΣΤΩΙ. Valere jusserim fastidiosos criticos locum longe nitidissimum suis emendationum spargentes nebulis. *Timor* scil. omnia sibi fingit graviora atque *ampliora*: hinc naturæ sunt convenientes, ut nihil supra, locutiones Æschyleæ, ἐψιγέννητον κλάδον, λήνει μεγίστῳ, *ramus procerior, ingens lana.* In tyronum gratiam libet exemplis quibusdam venustissimis interpretationem suffulcire. Val. Flacc. II. 43.

*Ac velut, ignota captus regione viarum,
Noctivagum qui carpit iter, non aure quiescit
Non oculis, noctisque metus niger auget utrinque
Campus, et occurrens umbris majoribus arbor:
Haud aliter trepidare viri.*

Lucanus I. 479. de Cæsare,

*Nec qualem meminere vident: majorque, ferusque
Mentibus occurrit; victoque immanior hoste.*

Virg. Æn. VII. 166.

*Quum prævectus equo, longævi regis ad aures
Nuntius ingentes ignota in veste reportat
Advenisse viros.—*

“*Ingentes: ex stupore nuntii laus ostenditur Trojanorum.*”

Serv. ad locum. Stat. Theb. V. 64. magnifico sane carmine,

*—erant certe media qui noctis in umbra
Divam, alios ignes majoraque tela gerentem,
Tartareas inter thalamis volitasse sorores
Vulgarent.—*

Et meminerint lectores prima mane sacerdotem intravisse templum, (cf. Eurip. Ion. v. 82.) et in secessu penetrati Orestem delituisse; ut v. 39. supra: unde etiam ex obscuritate quadam majora omnia, ut fit, erant specie evasura. WAKEFIELD.

v. 45. ΤΗΔΕ ΓΑΡ ΤΡΑΝΩΣ ΕΡΩ. *Hactenus enim certa loquor: sequentia non æque certa: at verba indicant.* PAUW. *Verte, Hac enim phrasi usa perspicue dicam.* Recte exposuerunt Schol. et Stanl. Pauwius male τὸ τῆδε interpretatus est. HEATH. Recte Heath. cum Stanleio. Nec prætereunda est tamen interpretatio doctissimi Dutheilii qui hæc ad vocem *προσροπαῖον* videtur retulisse, *C'est un suppliant: ses mains dégoutent de sang; il tient une épée nue, et un rameau couronné, selon l'usage, de longues bandelettes de laine blanche; à ces marques je ne puis me tromper.* S. BUTLER.

v. 48. ΟΥΤΟΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Non minus ob *serpentinus crines* et mixtam formam Furiarum, qualem Virgilius tribuit Harpyiis, quam terribilem speciem, eas assimilat Pythia Gorgonibus. Æn. III. 216.

*Virginæi volucrum vultus, fædissima ventris
Proluvia, unæque manus, et pallida semper
Ora fame.*

Lycophron. v. 669.

Ποῖα δ' Ἐριννὺς μιξοπάρθενος κύων.

Orph. Hymn. LXVIII. de Furiis,

—ὄφιοπλόκαμοι, πολύμορφοι.

Elegantissime Statius, Theb. I. 597.

*—monstrum infandis Acheronte sub imo
Conceptum Eumenidum thalamis; cui virginis ora
Pectoraque: æternum stridens a vertice surgit,
Et ferrugineam frontem discriminat anguis.*

Pausan. I. 28. Πρῶτος δὲ σφισὶν (Ερηνύσιν) Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμῶς ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θρίζιν εἶναι. Cf. Catull. LXIII. 193. cum Ovid. Trist. IV. 7. 12. et quæ contulit Davis. ad Cic. de Leg. I. 14. WAKEFIELD.

ψ. 50. ΕΙΔΟΝ ΠΟΤ'. Harpyiis magis similes sunt. PAUW.

Ibid. ΦΙΝΕΩΣ. Fabulam præstringit Maro Æn. III. 212. et copiose denarrat Val. Flaccus post Apollon. Rhodium, ut vel pueris bene cognitum. WAKEFIELD.

ψ. 53. ΟΥ ΠΛΑΣΤΟΙΣΙ. Non accedendis, impune scilicet, ἐ προσπειλάσοις. Cf. ψ. 138. ideoque μεγάλοις et βιάίοις. Hesych. Πλασά προσπελασά. WAKEFIELD.

ψ. 54. ΕΚ Δ' ΟΜΜΑΤΩΝ. Oculis apertis igitur dormiebant; quod τερατώδες. Eo pertinet etiam præcedens ἐ πλαστοῖσι. PAUW. Oculis apertis dormitasse videtur Pauw. S. BUTLER. Idem hic dicit quod Choeph. ψ. 1058. Ἐκ δ' ὀμμάτων γάζουσι αἶμα δυσφιλές. Hinc αἱματωπὲς vocat Eurip. Orest. ψ. 256. ABRESCH. Δυσφιλῆ βίαν, odiosam vim, vel abominandum virus, huc egregie facit locus Soph. Ajax. ad fin.

— ἔτι γὰρ θερμαὶ
Σύριγγες ἄνω φουσῶσι μέλαν
Μένος. —

Neque non advocandus est Apollonius II. 229.

Πνεῖ τόδε μυδάλειόν τε καὶ ἐ τλητὸν μένος ὀδμῆς.

Orph. Hymn. LXIX. dicit de Furiis,

— ἀπαγεράπτουσαι ἀπ' ὀσσῶν
Δεινὴν αὐταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην.

Nisi ad normam Æschylei loci ibi sit scribendum φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην. Infra noster hunc liquorem appellat ad ψ. 835.

— κελαινὸν κύματος πικρὸν μένος. WAKEFIELD.

ψ. 65. ΚΑΙ ΠΡΟΣΩ Δ' ΑΠΟΣΤΑΤΩΝ. Infra, ψ. 294.

— Κλυεὶ δὲ καὶ πρόσσωθεν ἄν θεός. S. BUTLER.

ψ. 67. ΜΑΡΓΟΥΣ. Supplic. ψ. 749.

Ἐξῶλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος. S. BUTLER.

ψ. 68. ΠΕΣΟΥΣΑΙ Δ'. Intellige ceu scriptum legeres, καίπερ δὲ πεσῶσαι εἰσιν εἰς ὕπνον, ὅμως φεῦγε αὐτάς. Plene Eurip. Orest. ψ. 217. εἰς ὕπνον πεσεῖν, pro quo Noster Agam. ψ. 575. εὐδὶν πεσόντα. ABRESCH.

ψ. 69. ΠΑΛΑΙΑΙ ΠΑΙΔΕΣ. Cum separatim vocaverat illas poeta κοράς et γραιάς, emphatice conjungit nomina vocandō παλαιαὶ παῖδες, ραῖα scil. semper vivunt, ideoque *vetulae* merito poterint haberi; semper autem sunt agiles et efficaces, ideoque puellarum ritu florent quodammodo vigentque. WAKEFIELD.

Ibid. ΑΙΣ ΟΥ ΜΙΓΝΥΤΑΙ. An hæc *πρεπόντως* de Eumenidibus dicuntur a Deo Apolline? Nequaquam, hercule! Sed tota œconomia impia est et inepta; notabimus hic illic quædam; qui iudicio valent, plura sibi notabunt ipsi; et hæc Æschylum scilicet nobis Pythagoreum produnt. PAUW. *Μίγνυται* post Stanl. perperam de concubitu intelligit Pauw. cum nihil aliud dicant verba quam nullum Eumenidibus cum quoquam aut Deo aut homine immo ne fera intercedere commercium utpote quæ *σκότον νέμονται τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός*, quod sequitur, nec proinde ad eas sit aditus. Quin ipsæ de se ν. 348. *Γιγνομέναισι λάχη τάδε ἰφ' ἀμῖν ἐκράνθη*. — *ἔδὲ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετὰκοινος, κ. τ. λ.* et ψ. 73. *vocantur μίσσηματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων*. Adde ν. 185. et seqq. et ψ. 197. ABRESCH. In *γραῖαι* non est, quod Stanleio in mentem venit, respectus ad *Γραιὰς* illas Phorci filias, sed potius *γραῖαι* ut appellativum significat *vetulas* esse Erinnyas, et quod adjicitur *παλαιαὶ παῖδες* notat *æternam* earum *virginitatem*; unde *αἰεὶ παρθέναι* a Sophocle dictæ. Non igitur exputo cur Abresch. neget *μίγνυται*, h. l. de connubio intelligendum esse, idque tantum ad consuetudinem s. vitæ commercium referri velit. Idem tamen facile concedo, Æschylum, ut est in delectu verborum veracundissimus, consulto hic verbo *μίγνυσθαι* usum esse, quod et universe ad conversationem et proprie ad concubitum referri potest. SCHUTZ.

ψ. 73. ΜΙΣΗΜΑΤ' ΑΝΔΡΩΝ. Cogitabat fortasse de Mæonide II. τ'. 65.

Οἴκια δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖή
Σμερδάλε' εὐρώεντα τά τε συγέσσι θεοὶ περ.

Non absimiliter de Centauro Lyricus, Pyth. II. 78. venustissime,

— ἀνευ δ' οἱ χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφιάλον,
Μόνα καὶ μόνον, ἔτ' ἐν ἄν-
δρασι γερασφόρον, ἔτ' ἐν θεῶν νόμοις.

Nec Virgilius non offundet lucem Æschylo Æn. VII. 324.

*Luctificam Alecto dirarum ab sede sororum
Infernisque ciet tenebris: cui tristia bella,
Iraque, insidiæque et crimina noxia cordi,
Odit et ipse Pater Pluton, odere sorores*

Tartaræ monstrum.— WAKEFIELD.

ψ. 75. ΚΑΙ ΔΙ' ΗΠΕΙΡΟΥ ΜΑΚΡΑΣ. Quanquam de veritate geographica poeta non admodum sollicitus fuisse videtur, universe tantum Orestem Delphis profugum terra marique jactatum memorans, fieri tamen potest, ut illam narrationem secutus sit, qua Orestem Delphis relictis, superato sinu Crissæo in Peloponnesum, ibique primum Messeniam, deinde Trœzenem venisse perhibeant; quo facto Athenas eum non pedestri, sed maritimo itinere petiisse credibile est, cf. Pausan. in Arcadicis.

Ἡπειρος μακρὰ, *longa continens*, opponitur mari et insulis; eademque deinde πλανοσιβῆς χθῶν appellatur, *terra vagis cursibus peragrata*. Cf. γ. 240. 249, 250. SCHUTZ.

Ibid. ΕΛΩΣΙ ΓΑΡ ΣΕ. Latet in illo γὰρ suppressa sententia, quam sic expleas: Nisi enim fugis agitabunt te, &c. S. BUTLER.

γ. 76. ΑΝΑΤΕΙ. Ἄνευ ἄτης καὶ βλαβῆς Hesych. sine damno, quamvis enim te persequantur, lædere non sinam. WAKEFIELD. Si omnino retinendus fuerit aut hic versiculus, (de quo vide Notas Varr. Critt.) aut hæc ipsa dictio ἀνατεῖ, potius interpreter de Furiarum potentia, *impune, nullo impedimento, Ita te persequentur per terras euntem ac maria, ut nemo illas impedire possit*. S. BUTLER.

Ibid. ΠΑΛΑΝΟΣΤΙΒΗ ΧΘΟΝΑ. Πλανοσιβῆς χθῶν vel est, *terra erroribus calcanda*, vel, sensu agente, ut solent istiusmodi nomina itidem notare, *errare faciens*. Prius videtur antehabendum, ut dicat, τὴν μετὰ πλάνης γειβομένην. ABRESCH.

γ. 78. ΒΟΥΚΟΛΟΥΜΕΝΟΣ. Βεκολέμενος hoc refer ad præcedens μηδὲ μαλθακὸς γένη. ΠΑΥΣ. Schol. περιέπων cui non assentior, quum præstare videatur significatio propria dictionis, *agitatus ut bos* de loco in locum ad arbitrium pascentis; cf. velim γ. 91. 196. 249. quæ loca, meo saltem iudicio, nihil relinquunt de hac interpretatione dubitandum. WAKEFIELD. Nihil aliud hic significatur quam adhortatio Apollinis ad Orestem ne laboribus succumbat. Βεκολεῖσθαι τι est rei alicujus eura suscipere quo fere sensu μοχ ποιμαίνειν; q. d. *Ac ne recuses hunc laborem suscipere*. S. BUTLER.

γ. 79. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΠΟΤΙ ΠΤΟΛΙΝ. Ut in Prom. Vinc. γ. 688. γῆς ποτὶ γῆν ex emendatione nostra. ΠΑΥΣ.

γ. 80. ΑΓΚΑΘΕΝ. Scholiastes exponit ταῖς ἀγκάλαις, quum in Agamemnonis initio exposuerit ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς. Nec male tamen ut opinor, quia illic per syncopen est probatum ἀντὶ τῆ ἀνέκαθεν, hic autem ἀγκαθεν dictum fuerit pro ἀγκάς. H. STEPH.

γ. 81. ΘΕΛΚΤΗΡΙΟΣ ΜΥΘΟΣ. Ut eleganti translatione Eurip. Hippol. γ. 478.

Εἰσὶν δ' ἐπωδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριος.

Φανήσεται τι τῆσδὲ φάρμακον ἴσον.

WAKEFIELD.

Innuit orationem Apollinis pro Oreste habendam, γ. 617. SCHUTZ.

γ. 84. ΜΗΤΡΩΙΟΝ ΔΕΜΑΣ. *Maternum corpus* poetice pro *matrem*. Suavissime Maro Æn. VII. 649.

—quo pulchrior alter

Non fuit, excepto Laurentis corpore Turni.

WAKEFIELD.

γ. 85. ΟΙΣΘΑ ΜΕΝ ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΕΙΝ, κ. τ. λ. Stanleius bis subaudit pronomen. Nimis duriter: τὸ μὴ ἀδικεῖν, τὸ μὴ ἀμελεῖν accipiendum absolute cum respectu ad ipsum Apollinem; sic

μάθῃ etiam recte opponitur τῷ οἶσθα. PAUW. Vertendum, *O rex Apollo, bene quidem tenes propositum injuriam mihi haud faciendi, (quod fecisset Apollo, si Orestem ad matris cædem a se incitatum haud defendisset;) quandoquidem vero hoc in animum induxisti, cura quoque, ne me incuria quadam negligas, potentia vero tua, te rem bene gesturum satis mihi spondet.* Nempe γ. 87. ordo hic est verborum, σθένος δὲ τὸ σὸν φερέγγυόν ἐστι εὖ ποιεῖν. SCHUTZ. In cæteris Schutzio assentior, in his postremis non item. Multo simplicius est, immo et elegantius, ποιεῖν pro imperativo habere, præsertim cum præcesserint imperativi. S. BUTLER.

γ. 88. ΜΕΜΝΗΣΟ. Scil. σθένος τὸ ἐμὸν εἶναι φερέγγυον. PAUW.

γ. 89. ΣΥ Δ' ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ ΑΙΜΑ. Hæc Mercurio dicuntur præsentī, cujus ratio proinde habenda in Personarum catalogo, utut obmutescat. PAUW. Similiter Mercurium sibi adhibuit Apollo in alio negotio ad Eurip. Ion. γ. 28. WAKEFIELD.

Ibid. ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ. H. e. *ex eadem matre* non minus quam patre. Hesych. 'Ἀδελφοί οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς δαλφύος γεγονότες' δελφὺς γὰρ ἢ μήτρα λέγεται. Nec tamen consentiunt mythographi. Quum vero notum sit quantopere discrepet aliis Hesiodus, non prorsus improbable est ignotam quandam genealogiam ob oculos Æschylo fuisse. WAKEFIELD. Nobis vocabulum αὐτάδελφον molestius haud premendum videtur. Tota ῥῆσις hoc significat; *mi frater eodemque patre prognate.* SCHUTZ.

γ. 90. ΚΑΡΤΑ Δ' ΩΝ ΕΠΩΝΥΜΟΣ. H. e. *strenue et fideliter nominis tui proprietatem asserens officio deductoris defungere,* Haud aliter locutum video Eurip. Rhés. γ. 158. de Dolone callido,

Ἐπώνυμος μὲν κάρτα καὶ φιλόπτολις
Δόλων.

Et Soph. Œd. Col. γ. 65.

Καὶ κάρτα τῶδε τῷ θεῷ γ' Ἐπώνυμοι. WAKEFIELD.

γ. 90. ΠΟΜΠΙΑΙΟΣ. Ut Eurip. Med. γ. 759,

— ὁ Μαΐας πομπαιῖος ἀναξ.

Vulgatum est. WAKEFIELD.

γ. 91. ΤΟΝΔΕ ΠΟΙΜΑΙΝΩΝ. H. e. *curans et diâ φροντίδος ἔχων.* Longus II. 35. Νῦν Δάφνιν ποιμαίνω καὶ κλόην. Pindar. Isthm. V. 15. ζῶαῖς αὐτὸν μῆνα ποιμαίνοντι, ubi Schol. Plat. Lys. 108. D. τῦπο τὸ σῶμα ποιμαίνει ἄλλος καὶ θεραπεύει. ABRESCH. *Custodiens, ut ovem pastor: metaphora est in pulcherrimis et sacris Scriptoribus frequentata.* Exemplo sit D. Matth. ii. 6. ἐκ σὺ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγέμενος, ὅστις ποιμαίνει τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. WAKEFIELD.

γ. 92. ΣΕΒΕΙ ΤΟΙ ΖΕΥΣ ΤΟΔ' ΕΚ ΝΟΜΩΝ ΣΕΒΑΣ. Ita locum concipimus: *Jupiter utique veneratur officio supplicis rite et secundum leges stabilitas fungentem; officio sane mortalibus benigne ad evitandas graviores pœnas a Diis concesso.* Has autem verborum affinium illecebras poetæ solent affectare; nec injucunde.

Præsto sunt exempla plurima; quorum unum et alterum non pœnitebit in tyronum gratiam excerpisse. Homerus II. Σ'. 26.

— ἐν κινήσει μέγας μεγαλωσὶ τανυσθεῖς*

quem locum venuste Virgilius expressit ad Æn. X. 842. Idem Maro Æn. I. 699.

— *nostro doluisti sæpe dolore.* WAKEFIELD.

Per σέβας intelligo *jus supplicum*. Id bene dicitur ἐκ νόμων, ex legibus, secundum leges, ὀσμᾶσθαι, *procedere mortalibus propitia fortuna*. Suppl. ψ. 822.

Σεβίξεν δ' ἰκέτας σίβην

Γαῖόρχε παγκρατὲς Ζεῦ.

S. BUTLER.

ψ. 94. ΕΥΔΟΙΤ' ΑΝ, κ. τ. λ. Hæc et sequentia etiam impia et ridicula sunt. ΠΑΥΣ. Hæc cum indignationis sensu pronuntiat Clytæmnestra. Non est igitur, *dormitisne?* ut Stanl. vertit, (at vide ejusdem Versionem emendatam. S. B.) sed potius: Quid vos (malum!) hic dormitis? *Dormiatis* igitur, hem! per me quidem licet. Eodem sensu infra, ψ. 117. Μύζουτ' ἄν. SCHUTZ.

ψ. 95. ΕΓΩ. Nominativus pendens sine verbo; cujus constructionis exempla in scriptis veterum non raro observantur. Agit hac de re Vigerus in Idiotismis III. 1. Affectuum scilicet vi abreptus, scriptor inopinato in aliam constructionem transit. Habet igitur hæc formula magnam emphasisin et ἐναργεῖαν ἐναργώπιον. WAKEFIELD. Errat Wakefieldus cum nominativum ἐγὼ sine verbo pendere dicit. Construitur enim cum ὡς μὲν ἔκτανον. Ego vero sic a vobis cæteros inter mortuos inhonorata, quod ipsa quidem, maritum scilicet, occidi, opprobria me inter mortuos non deficiunt, infamia autem obruta oberro, maximaque hujus facinoris culpa apud eos me premi vobis denuntio; contra vero cum atrocissima passa sim ab iis qui mei amantissimi esse debebant, nemo Deorum meam ob causam irascitur, impiis filii mei manibus trucidata, ὧς μὲν ἔκτανον et παθῆσα δὲ sibi mutuo respondent, quod cum fugerit Wakefieldum male corrigendum opinatur ὧν μὲν. Ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν καὶ ἐν φθιτοῖσιν ad Manes s. defunctorum animas pertinet, quas inter Clytæmnestra ob mariti cædem infamabatur. E contrario Agamemnon inter manes apud inferos κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων dicebatur Choeph. ψ. 353. SCHUTZ. Locum non adeo expedit Schutz. ut a Wakefieldo discedam hic ἐγὼ absolute poni judicante, et in Notis Varr. Critt. pro ὡς μὲν, ὧν μὲν eleganter reponente, et ipse Wakefieldum sequitur Schutz. 2. S. BUTLER.

ψ. 99. ΕΧΩ ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΑΙΤΙΑΝ. Ut Thuc. VI. 46. et Plutarch. tom. II. p. 214. Β. ταῖς ὑπὸ τῷ νόμῳ αἰτίαις ὑπεύθυνον εἶναι. Citra personæ casum et præpositionem infra, ψ. 582. αἰτίαν ἔχω τῆς τῷδε μητρὸς τῷ φόβῳ. Et Aristoph. Vesp. ψ. 504. αἰτίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν. Add. Casaub. Anim. in Athenæum IX. 2. φιλάτων nomine versu seq. quos intelligant Græci, docet Cl. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 162. ABRESCH.

Ibid. ΚΕΙΝΩΝ ΥΠΟ. φθιτῶν nempé. Interpres Græcus male ad Agamemnonem restringit. PAUW.

ψ. 101. ΟΥΔΕΙΣ ΥΠΕΡ ΜΟΥ. Merito fato occubuerat. Io. MULLER. Non hoc tangit Clytæmnestra, sed queritur potius se apud inferos ob facinus admissum summa esse in infamia: contra vero Orestem, qui pari scelere se contaminasset, jam in eo esse ut effugeret; hoc autem inique comparatum esse, ut ipsa vel inter mortuos pœnas lueret ob cædem conjugis sui, cum Orestes parricidii reus, vivus elaberetur. S. BUTLER.

ψ. 104. ΕΥΔΟΥΣΑ ΓΑΡ ΦΡΗΝ. Cyrus ad filios apud Xenoph. Cyr. Pæd. p. 656. Ἐνοήσατε, inquit, ὅτι ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ ἔδεν εἶναι ὑπὲρ ἢ δὲ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπερ θειοτάτη καταφαίνεται, καὶ τότε τῶν μελλόντων προορᾷ. ABRESCH. Vult extinctis sensibus, clariorem menti gestorum suique visum adesse. Exemplum ab insomniis ducit, quæ, adulari nescia, destructis præstigiis, fœda scelera vivacius præsentant. Memoria certe vitæ pœnarum præmii que magna post fata pars esse videtur. Io. MULLER.

Ibid. ΟΜΜΑΣΙΝ ΔΑΜΠΥΡΝΕΤΑΙ. Oculos habet clariores. Venuste, et lepore vere Attico, Aristoph. Plut. 635.

— ἀντὶ γὰρ τυφλῶ

Ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται κόρας.

Ad quem locum consuli debet docta Schol. explicatio. WAKEFIELD.

ψ. 105. ΕΝ ΗΜΕΡΑΙ ΔΕ, κ. τ. λ. Quam gnaviter hæc ab hominibus ad Furias transferuntur hic! PAUW. Nil proprie hic versus cum præcedente ad Eumenidas. Sed solent scilicet poetæ Tragici præcipue, præcepta et sententiose dicta frequenter interspergere. Interim argumentum continent a minore; quasi dixisset, si, quod in confesso est, mens humana corpore sopito cernit acrius, quanto istud magis de vobis Deabus credi par est. Moneo ob Pauwium qui hic quoque reprehendit poetam. ABRESCH. Verte: *Interdium vero mortalium conditio prospicientiæ est expers.* HEATH. Multas turbas movit vox hæc ἀπρόσκοπος, cujus tamen ratio simplicissima videtur. Πρόσκοπος est speculator, ἀπρόσκοπος igitur, *sine speculatore.* Μοῖρα βροτῶν pro ipsis mortalibus ponitur. Sensus est igitur, *Interdium mortales nihil prævidere posse.* Suid. Προσκόπων προφυλάκων. S. BUTLER.

ψ. 106. Η ΠΟΛΛΑ ΜΕΝ ΔΕ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΕΛΕΙΞΑΤΕ. Sedulo caveant tirones, ne cum interprete referant τῶν ἐμῶν voces ad πολλὰ, quum eas sibi vindicet verbum ἐλεῖξατε. *At certe vero sæpe lambistis meis ex oblationibus,* h. e. τὶ τῶν ἐμῶν ἐλεῖξατε' ut φάγειν τῶν ἐμῶν, σίπειν τῶν ἐμῶν, et similia cum secundo casu in omni pagina Græcorum. WAKEFIELD. Sacrificia quæ Clytæmnestræ umbra se Furiis obtulisse memorat, haud alia intelligenda sunt, quam quæ post mariti cædem ad avertendam Furiarum ultionem fecerat. SCHUTZ. At hæc quam pulchre mentem occulti sceleris consciam depingunt, et quamvis audacter in

propatulo se gerentem, in intimis tamen ædium penetrabilibus pavidam, et nocturnis forte timoribus exagitata, ut nunquam consisteret. S. BUTLER.

γ. 107. ΧΟΑΣ Τ' ΑΟΙΝΟΥΣ ΝΗΦΑΛΙΑ ΜΕΙΛΙΓΜΑΤΑ. A sequentibus pendent, et ἴθουν. Frustra autem sunt qui libationes hasce stricte adeo et definite explicant. Haud dubie variant auctores, et variarunt ipsi libantes. Ne simus nimium quoque diligentes in istis. PAUW.

γ. 108. ΝΥΚΤΙΣΕΜΝΑ ΔΕΙΠΝ'. Νυκτίσεμνα dicuntur sacrificia, quæ eo ipso, quod noctu fiunt, augustiora sunt, et sacrum quasi horrorem incutiunt. SCHUTZ.

γ. 109. ΩΡΑΝ ΟΥΔΕΝΟΣ ΚΟΙΝΗΝ ΘΕΟΝ. Μεσονύκτιον vagantium hora larvarum ergo et antiquis credita. IO. MULLER.

γ. 110. ΛΑΞ ΟΡΩ ΠΑΤΟΥΜΕΝΑ. Sic γ. 641.

Λάξ σίδον πατάμενοι,

et infra, γ. 545.

——— ἀθίω
Ποδὶ λάξ ἀτίσης.

Soph. Antig. γ. 1275.

——— λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. S. BUTLER.

γ. 112. ΕΚ ΜΕΣΩΝ ΑΡΚΥΣΤΑΤΩΝ ΩΡΟΥΣΕΝ. Μοχ γ. 147.

Ἐξ ἀρκύων σπέπτακιν' οἴχεται δ' ὁ θῆρ. S. BUTLER.

γ. 113. ΕΓΚΑΤΙΛΛΩΨΑΣ. Hesych. Ἐγκατιλλάψαι ἔγκαταμυκτηρίσαι. Videas etiam Fragm. Philem. cccxv. apud Bentr. atque Etymol. Magn. in voce ἐπιλλάπειν, et in similibus Hesych. et Suid. WAKEFIELD.

γ. 116. ΟΝΑΡ ΓΑΡ ΥΜΑΣ. Haud temere affirmaverim quomodo vocem ὄναρ voluerit accipi poeta, licet enim vel intelligere ad mentem interpretis, meo iudicio satis frigide; vel, ego Clytæmnestra, quæ sum vobis merum somnium, et nullius æstimata: vel denique, Vos invocō, quæ rem administratis quasi somnium fueritis, et nihil præterea. WAKEFIELD. Priorem Wakefieldi interpretationem, ipso non nominato, amplectitur Schutz. Sed haud facile quisquam mihi persuadebit aliud hic intelligi quam simpl. In somnio enim nunc vos Clytæmnestra voco. Præsertim cum statim ronchus audiatur quod in turbato somno fieri solet, et mox addatur, γ. 131. ὄναρ δῶκεῖς θῆρα. S. BUTLER.

γ. 118. ΜΥΖΟΙΤ' ΑΝ. Ita Comicus Thesm. γ. 231. τί μύζεις; πάντα περιπίηται καλῶς, ubi cf. Schol. Hesych. Ἐμυζεν ἔστειεν. Erotian. Ἐμυζεν, ἐγένεξε, μέμνηται καὶ τῆς λέξεως καὶ Μέλανδρος ἐν Ἀσπίδι. WAKEFIELD.

γ. 119. ΦΙΛΟΙΣ ΓΑΡ. Φίλοι ἔμοι hic sunt ipsæ Eumenides: Stertitis et stertere potestis. Ad vos enim, quibus amicis utor, non veniunt supplices; sic ut otium agatis, et somno vacetis commode. Dictum mordax. PAUW. Verte; Nam numina quæ

mihī amīca sunt nulli adeunt supplices. Poetæ mente nihil potest esse apertius. Hoc scilicet dicere vult Clytæmnestra, Orestes e vestris manibus dum dormitis impune evadet, Dei alicujus ex potentioribus patrociniō tutus, quem interim supplicis ritu adibit; exinde vero nulla amplius vindictæ spes mihi supererit, nam numina ea quæ sola mihi amica sunt, inferna puta, nulli adeunt supplices, neque igitur Orestem horum aliquem aditurum credibile est. Expositio Pauwiana omni verisimilitudine destituitur. HEATH. Non adeo mihi displicet interpretatio Pauwiana, quicquid contra dicat Heathius. Verba quidem satis sunt expedita, sensus difficilior, hæc tamen, quantum video, est loci sententia: Stertitis et *stertatis licet: interea enim Orestes effugit, Deorum auxilio defensus quos supplex adiit, Vobis, scilicet, qui mei amici estis, nulli sunt supplices.* Ironice, q. d. tanquam ego indigna sim quam supplicem curetis. Apollo et Minerva Orestem supplicem suum tutati sunt: vos autem quibus ipsa gravissimis de causis supplex accedo, mei curam habetis plane nullam, tanquam haud omnino supplex essem. Itaque προσίκτορες non tam de Oreste quam de ipsa interpretandum. S. BUTLER.

ψ. 122. ΤΗΣ ΔΕ ΜΗΤΡΟΣ. *Μεῖ, δεικτικῶς.* Cf. Pers. ψ. 1. S. BUTLER.

ψ. 125. ΤΙ ΣΟΙ ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑ. Horum verborum mens est subobscura. Videntur hoc dicere, *quid unquam factum est a te præterquam struere mala?* H. e. cum nunquam non nocere soles, tum in me quoque more tuo uteris, dum injuriam et vim mihi illatam vindicare negligis. ABRESCH.

ψ. 127. ΚΥΡΙΟΙ. *Fortes—efficaces:* Hesych. κυρίως, βεβαίως, ἰσχυρῶς ἰσφαλῶς. Phavorinus Κίριος· βεβαῖος. WAKEFIELD.

ψ. 128. ΕΞΕΚΗΡΑΝΑΝ ΜΕΝΟΣ. *Perdiderunt robur.* Α κήρ· *fatum, mors.* Hesych. Ἐξεκῆρανεν· ἐξίφθειρεν. Idem Κηραίνειν· βλάπτειν. WAKEFIELD.

ψ. 130. ΦΡΑΖΟΥ. Quod vidit Stanl. in curis secundis, id etiam monuerunt editt. recentiores, vertendum esse *considera, cura, attende; non dic.* S. BUTLER.

ψ. 134. ΜΗΔ' ΑΓΝΟΗΣΗΣ ΠΗΜΑ. Πῆμα refertur ad Orestis fugam quæ antea ψ. 119. πάθος dicebatur. Eam vult Clytæmnestra Furias haud ignorare sed animadvertere. SCHUTZ.

ψ. 135. ΑΛΓΗΣΟΝ ΗΠΙΑΡ ΕΝΔΙΚΟΙΣ ΟΝΕΙΔΙΣΙ. Per ὀνειδή ἔνδικα intelliguntur verba Clytæmnestræ reprehensoria ψ. 94. et seqq. quæ statim vocat ἀντίκεντρα, et ψ. 469. ἄλγη ἀντίκεντρα, h. e. ὀνειδή atque ἄλγη, quæ haud secus atque aculei cor pungunt, et ut Schol. ἴσα sunt μαρίγων. ABRESCH.

ψ. 138. ΚΑΤΙΣΧΑΙΝΟΥΣΑ. H. e. καταλεπτύουσα. Elegantissime Josephus Antiq. VII. 8. Καὶ τό τε σῶμα τῆς ἀδύτης αὐτὸν κατεσθίσεως, κατισχαινετο· καὶ τὴν χρόαν μετίβαλλεν. Sic legendum, Clem. Alex. Strom. VII. 4. Θεασάμενος αὐτὴν ὑπὸ λιμῆ, διὰ μικροψυχίαν τῆ τρέφοτος κατισχαιμένη. Cf. ψ. 267. WAKEFIELD.

ψ. 139. ΜΑΡΑΙΝΕ. ψ. 280.

Βρίξει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός.

Ibid. ΔΙΩΓΜΑΣΙΝ. His dictis Clytæmnestræ umbra ex oculis spectatorum evanescit, nec evigilantes Eumenides exspectat. Eodem modo Polydori umbra secedit Hecuba adveniente apud Euripidem. SCHUTZ.

ψ. 140. ΕΓΕΙΡ' ΕΓΕΙΡ'. Una Furiarum expergefata eam quæ proxime accubuerat, excitat, et sic deinceps; ἐγώ δὲ σε dictum est pro ὡς ἐγώ σε ἤγειρα. SCHUTZ.

ψ. 142. ΙΔΩΜΕΘ', κ. τ. λ. Videamus an aliquid ex hoc quod nobis prælusit somnio vanum sit. Circumspicientes deinde intelligunt, nimis verax fuisse somnium. Προσίμῳ interdum etiam de omine quod eventum quendam præsignificat, adhibetur; ut Eurip. Herc. Fur. ψ. 1179. SCHUTZ.

Ibid. ΦΡΟΙΜΙΟΥ. In malam partem accipitur, ut Sept. Theb. ψ. 7. S. BUTLER.

ψ. 145. ΠΑΘΟΣ ΔΥΣΑΧΘΕΣ. Idem est quod ἀφιστον κακόν, cujus generis repetitionem dolori, iræ, similibusque animi perturbationibus familiarem esse constat. SCHUTZ.

ψ. 147. ΕΞ ΑΡΚΥΩΝ ΠΕΠΤΩΚΕΝ. De cassibus erupit: elegans est locutio; conferas Eurip. Alcest. ψ. 184. Virg. Georg. IV. 409. perquam venuste,

*Aut acrem flammæ sonitum dabit atque ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenues elapsus abibit.*

WAKEFIELD.

ψ. 149. ΕΠΙΚΛΟΠΟΣ. Vocem habet Homer. Odys. φ'. 397.

Ἡ τις θηήτης καὶ ἐπικλοπος ἐπλετο τάξων.

Hesych. Ἐπικλοπος δόλιος, ἀγύρτης. Neque aliter Hesiodus et Theognis. WAKEFIELD.

ψ. 150. ΝΕΟΣ ΔΕ ΓΡΑΙΑΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΚΑΘΙΠΠΑΣΩ. *Deus novus*. De Saturno, Titanibus, asseclisque eorum, inter quos Eumenides, debellatis, et Jove in Deorum regnum evecto, dixit Æschylus luculenter ad Prometh. Vinct. ψ. 200. et seqq. Res est vel ab Ovidio pueris probe cognita. Plura videas apud Tzetz. ad Lycoph. γ. 1191. WAKEFIELD.

ψ. 154. ΩΝ ΘΕΟΣ. Ὡν θεός refertur ad ἄθεον. Monstri simile esse censent inventum esse deum qui deorum contemptorem defendat. SCHUTZ. Non tantum ad ἄθεον refertur, sed ad alia omnia quæ invidiæ augendæ causa subjicit chorus. S. BUTLER.

ψ. 155. ΕΜΟΙ Δ' ΟΝΕΙΔΟΣ. Intelligo ceu scriptum legerem, ὄνειδος δὲ (ὡς) μασίκτορος δαίτη δαμίη μολόν μοι ἐξ ὄνειράτων πάρεςιν, (ὃ) ἔτυψέ (με ἔτως) δίκην διφρηλάτη κέντρῳ μεσολαβεῖ ὑπὸ φρένας (καὶ) ὑπὸ λοβόν, (ὡς) βαρὺ ἐστὶν ἔχειν (ἡμᾶς) τὸ περιβάρυ κρύος. Illud ὄνειδος μασίκτορος δαίτη δαμίη, Clytæmnestræ sunt ὄνειδῆ ψ. 95—137. quibus se dicit per somnium petitam ac veluti stimulo et aculeo medium in cor adacto, ita vulneratam, ut difficile sibi accidat horrorem perferre. Κέντρῳ

μεσολαβῆς vocat, κέντρον τὰ μέσα λαβὸν καὶ τιτρώσκον. ABRESCH. "Ονειδος ἐξ ονειράτων ut Choeph. γ. 31. φόβος ἐξ ὕπνης κότον πνέων. SCHUTZ.

γ. 156. ΔΙΚΑΝ ΔΙΦΡΗΛΑΤΟΥ. Stimulis olim aurigas equos instigasse notissimum est. SCHUTZ.

γ. 159. ΥΠΟ ΛΟΒΟΝ. Scil. hepatis. Sic γ. 135. dixerat Clytæmnestra; "Αληθσον ἦπαρ ἐνδικοίς ονειδίσι. SCHUTZ.

γ. 166. ΓΑΣ ΟΜΦΑΛΟΝ. Aut appositio est ad φοναλιβῆ θρόνον, aut subaudiendum κατὰ. PAUW.

γ. 169. ΕΦΕΣΤΙΩ ΔΕ, κ. τ. λ. Ἐφέσιον illud μίασμα quod Apollini hic exprobrant Eumenides, non oraculum innuit quo impulsus Orestes matrem interfecerat, nec ipsius Orestis profugi ac supplicis in ipsa templi penetralia, quæ quandam inde pollutionem contraxisse videri potuerant, intrusionem, sed piaculum longe antiquius, quando ipse scilicet Apollo αὐτόσσυτος αὐτόκλητος, Themida, ex antiquorum Deorum prosapia, de oraculi Delphici possessione vi dejecerat, custode recessus istius Pythone serpente prius ibidem interempto, cujus rei historiam fuse exposuit Eurip. Iphig. Taur. γ. 1234—1283. quem vide. HEATH. Mirum est hæc Heathio in mentem venire potuisse. Ἐφέσιον μίασμα nihil aliud est quam piaculum quod ipse in templum suum Apollo induxerat, Orestem scil. matris cæde pollutum. S. BUTLER.

γ. 170. ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΣ. Sponte veniens ad hanc labem. WAKEFIELD.

γ. 172. ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΘΕΩΝ. Hac appellatione hic designantur dii recentiores, qui, Jove summum imperium obtinente, potestate et dignitate plurimum pollebant, non sine Deorum antiquorum invidia atque indignatione. Prom. Vinc. γ. 149. et seqq. In numero autem antiquorum istorum numinum erant etiam Eumenides quæ eædem et Erinnyes, quippe quæ ex terra natæ essent, teste Hesiod. Theog. γ. 185. Hinc scilicet illæ lacrymæ et exprobrationes. HEATH. At vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

Ibid. ΘΕΩΝ ΒΡΕΤΕΑ. Ad quæ supplices consident: ut supra Apollo dixerat Oresti, — Μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν Ἴζε πάλαιον ἀγκάθεν λαβὼν βρέτας. Ita accipe; παρανόμων pertinet ad præcedens. Ταῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ κρατῆντες τὸ πᾶν δίκας πλέον. Epithetum est durum. PAUW.

γ. 173. ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΙΣ ΔΕ ΜΟΙΡΑΣ ΦΘΙΣΑΣ. Verte; postquam jura et possessiones priscorum numinum invaseris. In stylo enim Æschyleo παλαιγενεῖς μοίρας idem valet ac παλαιγενεῶν θεῶν μοίρας. Vide quæ notavimus ad Choeph. γ. 845. et Agam. γ. 49. Ita hæc etiam respicient Themida ex oraculo Delphico ab Apolline vi exturbatam. Atque hanc quidem hujus loci expositionem veram esse omnino crederem, nisi statim succurreret locus alter ubi exprobrationem huic non valde dissimilem iterum aggerere videntur eædem Eumenides. Nempe infra, γ. 730.

Σὺ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσεις.
Οἴνω παρεπάρτησας ἀρχαίας θεάς.

Hinc sane oboritur mihi suspicio per *μοῖρας* hic designari posse *Parcas*, et poetam respicere traditionem aliquam fabulosam, quæ post tot sæcula elapsa plane oblitterata, mihi saltem incomperta est. Statuant eruditiores. HEATH. *Parcas*, quæ sunt eadem *Furiis*, teste nobis Orpheo qui *Eumenidas* in *Hymn. VIII.* his alloquitur, Ἄλλὰ θεαὶ Μοῖραι, ὄφιοπλόκαμοι πολύμορφοι. WAKEFIELD. Hoc vel sic intelligendum ut vocabulum *μοῖρας* appellativum sit: idemque valeat hæc locutio, ac τὰ πρὶν δὲ πελώρια ἦν αἰετοῖ de *Jove* dictum *Prom. Vinc. v. 151.*, vel ut *Μοῖραι* *Parcæ* sint, quarum leges infringantur *Oreste* matricidii pœnis soluto, utpote quæ *Eumenidibus* officium ejusmodi facinorum ultionem exsequendi demandaverint. Cf. *v. 335.* et seqq. Nam quod *Wakefieldus* affirmat, id hoc argumento convincitur, quod *Æschylus* hac ipsa in tragœdia diserte *Μοῖρας* ab *Eumenidibus* distinguit: cf. etiam *v. 727.* SCHUTZ. Recte *Schutz.* nisi *Μοῖραι* hinc sint ipsa *λάχη*, et officia a *Parcarum* legibus unicuique *Deorum* sortita. Longe a scq̄o aberravit *Heath.* S. BUTLER.

Ibid. ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΙΣ. Deos Fato recentiores ita æstimabant, ut innominabilem, æternum ordinem omnium patrem, fontem, dominum, cætera, omnem proinde Divum hominumque rationem, temporum vicibus esse et accidere putarent. Ea prorsus doctrina, oriente Christianismo, βυθὸν ἀνάνυμον multorumque συζύγια αἰώνων, a *Gnosticis* prolata, stupuit patrum ætas. Idem utrorumque fons, traditio perperam sumta, luce nostræ religionis e tantis tenebris in puritatem restituta. IO. MULLER.

v. 176. EN ΚΑΡΑΙ. In capite; h. e. loco maxime καιρῶ et lethifero; vulnus accipiet capitale. WAKEFIELD.

v. 178. ΜΙΑΣΤΟΡ'. *Hesych.* Μίασως· λυμίων. Idem *Λυμέων*· ὀλέθριος, φθορεύς, *Æschyleo* nostro locus est *Euripidis* quam oppositus. *Med. v. 1382.*

Οἶδ' εἰσὶν, οἴμοι, σὴ καρὰ μιάσους. WAKEFIELD.

v. 181. ΜΗ ΚΑΙ ΛΑΒΟΥΣΑ. Λαβεῖν sagittam ut φλύκταιναν λαβεῖν in *Aristoph. Vesp. v. 1114.* ABRESCH.

Ibid. ΑΡΓΗΣΤΗΝ ΟΦΙΝ. Velocem: ἀργεσῆς et ἀργησῆς. Πτηνὸν recte exponit *Interpres Græcus.* PAUW. Ad figuram ὄφιν *Æschyli* illustrandam maxime facit *Lycophronis* locus *v. 918.*

Δύρα παρ' ὄχθαις ὅς ποτε φλέξας θρασὺν
Λέοντα, ραιβῶ χεῖρας ὕπλισε Σκύθη
Δράκοντ', ἀφύκτων γομφίω λυροκτύπον.

Ibidem *Tzetzis* Scholium: Δράκοντα δὲ (τὸ τόξον λέγει) διὰ τὸν συρισμὸν τῶν βελῶν, ἢ διὰ τὴν ἀφῆσιν αὐτῶν, θανατηφόρων ὄντων, καὶ ἰῶ γεμότων, (sic legendum.) WAKEFIELD.

v. 182. ΘΩΜΙΓΓΟΣ ΕΞΟΡΜΩΜΕΝΟΙΝ. Τοξικὴν θάμιγγα habet

Noster in Pers. v. 460. ABRESCH. Sagittæ ab aureo nervo emissæ descriptio cui serpentum adspectus, quibus Eumenidum crines redimiti erant, occasionem dedisse videtur. SCHUTZ.

ψ. 183. ΜΕΛΑΝ—ΑΦΡΟΝ. Virg. Georg. III. 203.

—*spumas aget ore cruentas.*

Et ibid. ψ. 516.

—*mixtum spumis vomit ore cruorem.*

Homeri vero μέλαν αἷμα quis nescit, vel puerulus? Arcte cohærent autem μέλαν ἀπ' ἀνθρώπων, *nigrum ab hominibus*, h. e. ab hominum cruore. WAKEFIELD. Eumenides diserte haud uno loco apud Æschylum finguntur hominem exsucto sanguine tabefacere. Cf. ψ. 264. et seqq. Itaque minatur Apollo se eas sagittis emissis tam vehementi dolore afficturum, ut iis necesse futurum sit sanguinem hominum quem deglutiverint evomere. SCHUTZ.

ψ. 184. ΘΡΟΜΒΟΥΣ ΟΥΣ ΑΦΕΙΑΚΥΣΑΣ. Finguntur bibisse sanguinem cui ulciscendo destinabantur. IO. MULLER.

ψ. 186. ΟΦΘΑΛΜΩΡΥΧΟΙ ΔΙΚΑΙ. Prorsus quemadmodum Agur Proverb. XXX. 17. impietatis in parentes a corvis eruendos oculos pœnam statuit. IO. MULLER.

ψ. 187. ΑΠΟΦΘΟΡΑΙ. Ἀποφθορὰ de *abortu* a medicis usurpari notum est, h. l. igitur nihil impedit quo minus de *abortus procuratione* accipiamus; quacum componitur χλῆνις, h. e. castratio. Ἀκρωνία nihil aliud est quam quod alias dicitur ἀκρωτηριασμός. SCHUTZ.

ψ. 188. ΚΑΚΟΥ ΤΕ ΧΛΟΥΝΙΣ, ΗΔ' ΑΚΡΩΝΙΑ. *Malique insidia et fastigium*: τὸ κακόν. Ubi in insidiis, ubi in arce, ipsum malum; ipsa improbitas: non οἱ κακοί, sed τὸ κακόν· χλῆνις *insidia*: χλῆνις *insidiator*. Hesych. χλῆναι· λωπιδύται, οἱ τῇ χλοῇ εὐναζόμενοι. Ἀκρωνία, *fastigium, summitas, cacumen, arx*. Ἄκρος· ἄκρων, ἀκρωνία. Hesych. Ἀκρωνία· ἀθροίσματα, παρατάσεις, πλῆθος. Et, Ἀκρωνία· ἀθροισμός. Auctor Etymolog. Magni Ἀκρωνία (ita legendum sine dubio pro ἄκρωνα) τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμή, τὸ ἐπίλεκτον ἄθροισμα. Ἀκρωνία, quod in quaque re summum est. Nihil facilius aut expressius: Stanleius cum Græco Interprete balbutit misere. PAUW. Verendum existimo, *malique exuberantia et cumulus*. HEATH. Luce clarius est, poetam h. l. exquisitissima humanæ crudelitatis exempla coacervasse, quorum spectaculo, tanquam festis epulis, Furix delectentur. *Ibi vos adesse decet*, inquit Apollo, *ubi exercentur vindictæ capita abscindentes, oculosque effodientes, ubi jugulationes, violentæque abortus procurationes, et puerorum castratio, ubi mutilatio, et lapidatio, et ubi palis infixi ejulatu suo multam prætereuntium misericordiam cient*. SCHUTZ.

ψ. 190. ΥΠΟ ΡΑΧΙΝ ΠΑΓΕΝΤΕΣ. Schol. Ἐνθα ἀποσκολοπιζονται. Hesych. Σκόλοπις· ὀξεία ξύλα ὄρθα. De hoc genere supplicii nos olim nonnulla diximus ad Silv. Crit. §. 82. Non aliunde forsitan petenda est Lucretii interpretatio III. 1030. *Verbera, carnifices*,

robur, pix, lamina, tædæ, et Taciti Annal. IV. 29. Robur et saxum, aut parricidarum pœnas minitantium. Seneca de Consol. ad Marc. c. 20. Alii per obscœna stipilem egerunt. Ad quem locum consulendi sunt interpretes. Apud eundem Epist. c1. Mæcenas dicit,

Vita dum superest bene est.

Hanc mihi vel acuta

Si sedeam cruce, sustine. WAKEFIELD.

ψ. 191. ΕΣΤ' ΑΠΟΠΤΥΣΤΟΙ ΘΕΟΙΣ ΣΤΕΡΓΗΘΡ' ΕΧΟΥΣΑΙ. Junge ἔχουσαι ἔσε (ἔχετε) στέργηθρα, ἀπόπτυστοι (ἔσαι) θεοῖς. S. BUTLER.

ψ. 195. ΤΡΙΒΕΣΘΑΙ ΜΥΣΟΣ. Præstiterit fortasse elegantius interpretari vocem τρίβεσθαι *de vobis abstergere* pollutionem in templum: quod verum puto. Vid. Eurip. Herc. Fur. ψ. 1164. Neque aliter locum capit Schol. qui per προσερίβεσθαι exponit. Plutarch. II. p. 89. Θεμιστοκλεῖ δὲ Πausanίας μηδὲν ἀδικῆντι προσετρίβητο τὴν ὑποψίαν τῆς προδοσίας, διὰ τὸ χρῆσθαι φίλῳ, καὶ γραφεῖν συνεχῶς καὶ πέμπειν πρὸς αὐτόν. Vide Schol. ad ψ. 239. WAKEFIELD. Hunc verbi simplicis usum vereor ut quisquam probet. SCHUTZ. Nemo certe probabit: vertendum, *Non autem par est, in hujus oraculi vicinia, vel potius, in hoc opulento templo, (Cf. Notas Varr. Critt.) abominationem tuam immorari.* S. BUTLER.

ψ. 196. ΑΝΕΥ ΒΟΤΗΡΟΣ. Pulchre Schol. noster, Μόνοι, ὡς ἀνήμερα θήρια. Hesych. Μόνος· ὅς ἀγριος, ὃ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος: nominatus utique ob feritatem, *solitarius.* WAKEFIELD.

ψ. 197. ΠΟΙΜΝΗΣ ΤΟΙΑΥΤΗΣ. Vestri utique gregis Apollo Νόμος esse nolit. IO. MULLER.

ψ. 201. ΠΩΣ ΔΗ; ΤΟΣΟΥΤΟ ΜΗΚΟΣ. Cum audiret Apollo, se non modo cædis μεταίτιον, ἀλλ' ἕνα πᾶν πεπραχέναι, et παναίπιον ferri, etsi quantocyus eas facessere a templo suo jusserat, neque ulteriore videretur alloquio dignari velle; tamen prius discere ex iis cupit, qui istud de se prædicent, et quod dum exponunt illæ, natis inde, ut fit, aliis ex aliis quæstionibus, altercando in vicem, sensim perveniunt Athenas: sic enim fictionem instituit poeta, ut in via ista disputata intelligantur, nec multo tardius Oreste Furias eo pervenisse appareat. ABRESCH. Cum antea jam abire eas jusserat Apollo, hac Furiarum professione, qua eum horum omnium unicūm auctorem esse declaraverant, commotus, quærit, *qui sic?* iisque, donec ad istam quæstionem responderint manendi copiam facit. Quod autem opinatur Abreschius illa quæ sequuntur in via disputata esse, nunquam profecto scenam vidisse oportebat, qui hæc somniare poterat. Quin immo, pronuntiatis ab Apolline ψ. 232—234. non Furiæ solum, sed Apollo quoque spectatorum oculis subducebantur: tum scena mutabatur, ut se deinde spectator a Delphis Athenas translatum putaret. SCHUTZ.

ψ. 203. ΕΧΡΗΣΑ ΠΟΙΝΑΣ. Hic bonus Apollo sophistam agit Æschyli acumine. Junge ψ. 84. supra, et ride. PAUW. Non

est qui inficias ire potest quædam hic et alibi per hanc tragœdiam nimis subtiliter pro Oreste dici, sed excusationem aliquam habet poeta ex ipso Atheniensium ingenio, qui curiosam legum calliditatem et argutationem dicendi studiose affectabant. S. BUTLER.

γ. 204. Κ'ΑΠΕΙΘ' ΥΠΕΣΤΗΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΔΕΚΤΩΡ. Verte, *et deinde pollicitus es te patrocinatorum cædi recenti*, id est, statim post cædem peractam. HEATH. Schol. ὥστε δεξασθαι τὸν φονέα. Ita ut admittas et patrocineris, quasi probaveris assenserisque. Hesych. Δέχομαι ὁμολογῶ. Deinde νέος, *recentis*, ideoque nondum expiati, unde templum tuum ingressus est impurus, cf. γ. 360. WAKEFIELD.

γ. 205. ΠΡΟΣΤΡΑΠΕΣΘΑΙ ΔΟΜΟΥΣ. H. e. τραπίσθαι πρὸς τὰς οἰκίας, *convertere se, aut conferre se ad has ædes*, non ut interpres, *reverte*: vide Choeph. γ. 1038. et seqq. ABRESCH. Προστραπίσθαι, *accedere ut supplicem* meo nomini et indigum purgationis. Hesych. Προσρεπόμενος· σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνῶντες. Cf. γ. 41. WAKEFIELD.

γ. 206. ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΡΟΠΟΜΠΟΥΣ. Πρόπομποι h. l. in malam partem accipiendum, de deabus ultricibus pœnæ causa scelestum persequentibus. SCHUTZ.

γ. 207. ΟΥ ΓΑΡ ΔΟΜΟΙΣΙ. Et hoc sophisticum, si ad ipsa merita causæ attendas. PAUW. Cf. γ. 193. et seqq. SCHUTZ.

γ. 209. ΤΙΣ ΗΔΗ ΤΙΜΗ. *Quidnam hoc est munus?* si gloriari velis, *glorieris de honesto decet*, non de officio probroso: quale suspicor tuum esse. WAKEFIELD. Ironice dictum. *Jacta quæso*, si modo habeas quod jactes, *quicquid hoc est præclari muneris*. SCHUTZ.

γ. 212. Η ΚΑΡΤ' ΑΤΙΜΑ, κ. τ. λ. Syntaxis est, ἡ κάρτα ἀτιμα (nempe, ἔτις τῶ σῶ λόγῳ ἔσαι τὰ τῆς) Ἡρας τελείας καὶ (τῆ) Διὸς πεινώματα, καὶ παρ' ἑδὲν ἠκέσω (εἰς αὐτὰ) *nilque confers ad Junonis Jugalis Jovisque fœdera stabilienda*, sed quantum in te est facis, idque agis, ut flocci fiant. Themist. Orat. XIX. p. 226. ἢ παρ' ἑδὲν ἦν καὶ ἐν φαύλῳ ἀνθρώπῳ ἀποτεμεῖν κεφαλὴν. ABRESCH.

γ. 217. ΕΥΝΗ ΓΑΡ. Verte, *Torus enim viro et fœminæ a fatis concessus*, h. e. legitimus, *vel jurejurando sanctior est, caste servatus*. S. BUTLER.

γ. 222. ΤΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΟΙΔΑ. Oratio hunc in modum supplenda videtur mihi, Οἶδα γὰρ σε τὰ μὲν ἐνθυμημένην πράττειν ἰδίως, τὰ δὲ πράσσουσαν σε εἶναι ἡσυχωτέραν. Linguam ἡσυχωτέραν in Soph. Antig. γ. 1101. Schol. expl. δολιωτέραν, nec fortasse ista notione alia nostri loco aptior. ABRESCH. Verte, *Hæc enim novi vehementer te animo moliri*. HEATH. Reddo, *Hæc enim* (quæ ad Orestem scil. spectant) *animo alacri video te peragere, illa vero* (quæ sunt utique Clytæmnestræ) *manifesto remissius administrantem*. Cf. infra, γ. 607, 608. Hesych. ἡσυχαιτέραν· δολιωτέραν. Corrigendum credo, σχολαιωτέραν. Idem Σχολαῖον ἡσύχιον, βραδύ. WAKEFIELD.

γ. 227. ΤΙΜΑΣ ΣΥ ΜΗ. Interpres perquam vertit male, *pœnas*

meas ne tu differas verbis. Τιμαὶ, ut γ. 209. honores notat, et hinc γ. 325. queruntur eadem, ὅτι ὁ Δατῆς ἱεὶς μ' ἄτιμον τίθησι. Tum συντέμνειν τι λόγῳ non dicit *differre verbis*, sed *imminuere*. Reddi debebat, *Tu meos mihi debitos honores verbis ne imminuas, detrahendoque de iis et quasi concisos tibi ne vindices.* Respondet, *Ego vero tuos mihi tribui nolim honores.* Οὐ δέξασθαι, Hesych. interprete, est ἐ προσήκασθαι. Eum vide in Voce οὐκ ἐδέξατο. Vocula ὡς hic vacat, ut sæpe. Ad hæc quid Eumenis? Μέγας γὰρ inquit, ἔμπας παρ' Διὸς θεόνοις λέγῃ. H. e. *nempe quia citra meos honores tamen satis te esse magnum apud Jovem existimas.* Ἐμπας ut ἔμπης idem quod ἔμπα, ἔμπαν. Vide Notas ad Hesych. voce Ἐμπης, et Cl. Valcken. Epist. præmissam Virg. Ūrs. Coll. p. xxxvii. ABRESCH. Verte; EUM. *Ne tu decurtes jura mea oratione tua.* APOLL. *Jura tua ne acciperem quidem ut ea mihi haberem.* Eandem habet τιμὴ significationem supra, γ. 209. HEATH. *Ξύντεμνε, diminuas, secundo in breve redigas.* Deinde οὐκ ἂν δεχοίμην rescribendum foret, ne respiceret ἐδ' clausulam omissam brevitatis causa, atque facile subauditam: κελεύεις γὰρ ἐμὲ τὰς σὰς τιμὰς μὴ συντέμνειν; ἀλλ' ἐδὲ συντέμνω ἐδ' ἂν δεχοίμην, κ. τ. λ. *Neque volo diminuere honores si diis placet, tuos, neque vellem quidem, si fieri posset, in me translatos:* τιμαὶ enim sunt ἄτιμοι. Redeas ad γ. 209. WAKEFIELD. *Noli honores meos verbis extenuare.* Nempe hoc eo spectat, quod Apollo Furiarum enixum Orestem persequendi studium, magis in ærumnabilis et servilis laboris loco, quam in parte honorifici muneris divinitus ipsis impositi ponere videbatur; unde respondet, *Tantum abest ut invidiæ causa honoribus tuis detrahere velim, ut ne oblatos quidem reciperem.* SCHUTZ.

γ. 229. ΜΕΓΑΣ ΓΑΡ ΕΜΠΑΣ. Ἐμπας hic adjectivum est, *totus*: ἔμπαν ita habuimus in Agamemnone, sed loco adverbii. PAUW. Ἐμπας, omnino, proculdubio adverbium est; vide Soph. Ajac. γ. 122. γ. 1355. nec quid sibi voluerit Pauw. satis intelligo cum adjectivum esse statuerit. HEATH.

Ibid. ΠΑΡ' ΔΙΟΣ ΘΡΟΝΟΙΣ. Ut Eurip. Troad. γ. 136.

— οὐ δὲ πρόσωπα νέερα
Χάρισι παρὰ Διὸς θεόνοις
Καλλιγάλανα τρέφεις.

H. e. locum habes propinquum throno Jovis, quasi in deorum ei dilectissimis. Cf. Pind. Olymp. XIV. 16. WAKEFIELD.

γ. 230. ΕΓΩ ΔΕ, κ. τ. λ. Respiciunt hæc quæ Clytæmnestra dixerat, γ. 131. Ὅναρ δώκεις θῆρα, κ. τ. λ. Adde mox. γ. 245. et seqq. ABRESCH.

γ. 233. ΔΕΙΝΗ ΓΑΡ. Optime ad sensum interpres Dutheilus, *La colère d'un suppliant trahi est à craindre pour les hommes et les dieux.* Similia passim apud veteres. Vide Nostrum in Supplic. γ. 351. Βαρεὺς γε μέντοι Ζηνὸς ἰκεσίῃ κότος. S. BUTLER.

III.

γ. 235. ΑΝΑΣΣ' ΑΘΑΝΑ. Hic uno momento tota scenæ facies mutatur, et pro Delphis ac templo Apollinis Delphici habemus Athenas et templum Minervæ Athenis. Nihil ineptius aut inconcinnius excogitari posset; præsertim si legas quæ supra dixit Apollo, γ. 74. et seqq. et mox Chorus dicit una cum Oreste hisce junctis. ΠΑΥΣ. Notandum est scenam jam Athenas translata sic institui, ut primo Orestes solus conspiciatur in templo Minervæ supplex ejus simulachrum venerans; paulo post autem eum consequantur Eumenides, quæ initio quidem eum nondum oculis conspiciunt, sed vestigia tantum sanguinis odoratæ eum haud procul abesse conjiciunt, donec eum γ. 258. et seqq. oculis quoque deprehendant. SCHUTZ.

γ. 236. ΑΛΑΣΤΟΡΑ. Idem hoc in loco ἀλάστωρ, quod ubique significat, vide Eustath. ad Iliad. δ'. p. 361. l. 34. Kuster. ad Suid. et quos laudat, itemque Notas ad Hesych. ABRESCH. Hesych. 'Αλάστωρ' παλαμναῖοι, οἱ μιάσμασιν ἐνεχόμενοι, ἢ οἱ μεγάλα ἀμαρτάνοντες. Vid. Eurip. Herc. Fur. γ. 1237. Necnon apposite Phavorinus ex Etym. Magno pro more: 'Αλάστωρ ὁ ἄξιος ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον, ἀπὸ τῶ ἀλάσθαι τὸ πλανᾶσθαι. Idem vult τῶ μιάστωρ in γ. 178. WAKEFIELD. Reum se cædis confitetur, negat autem se adhuc προστρόπαιον, h. e. piaculo pollutum esse. SCHUTZ.

γ. 237. ΟΥ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ ΟΥΔ' ΑΦΟΙΒΑΝΤΟΝ ΧΕΡΑ. Quia ad alia templa et ipsum Delphicum jam admissus fuerat. 'Αφοίβαντον χέρα pro ἀφοίβαντον κατὰ χέρα. ΠΑΥΣ. Qualis sit φονεὺς, et non sit, ipse docet, dum addit, se haud esse προστρόπαιον, h. e. ἐ φόνον, μιᾶρον, αἵματι μεμιασμένον, καὶ πρὸς Ἀθάναν τραπόμενον δέησει καθάρσεως, ut Hesychii explicationes meas faciam. Sed et præterea ἐδ' ἀφοίβαντον χέρα, adeoque καθαρόν, prout idem Grammaticus, in Voce ἀφοίβαντος ubi Not. Sed ἀμβλὺν ἤδη, utpote προστετριμμένον πρὸς ἄλλοις οἴκοις καὶ περιύμασι βροτῶν. ABRESCH. 'Αφοίβαντον, ἀκαθαρόν Schol. et Hesych. Callim. Hymn. in Lav. Pall. γ. 11.

— ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἄφρον ἀπὸ σομάτων.

Schol. ἐκάθηρεν. Vid. Etymol. Magn. in Voce φοίβαζω. Tzetz. ad Lyc. γ. 6. Cæterum non intellexi, multum diuque mecum cogitans, quomodo purus evaserat Orestes: quid enim profuerit violens irruptio in Apollinis aut Minervæ templum? donec inciderim in Lucani locum, qui videtur omnem rem apertam dare. Pharsal. VII. 777.

*Hunc agitant totis fraterna cadavera somnis:
Pectore in hoc pater est; omnes in Cæsare manes:
Haud alios, nondum Scythica purgatus in ara,
Eumenidum vidit vultus Pelopeus Orestes.*

Desiit igitur cum ejus insania contagio maternæ cædis. Euripidem

scil. Lucanus sequitur ad finem Iphig. Taur. ubi de Oreste sic loquitur Minerva :

Πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίῃ
 Δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τῶν τ' Ἐρινύων χόλον
 Φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμφων δέμας.

Et seqq. quæ sunt consulenda. WAKEFIELD. Hoc vult dicere, se quidem ἀλάστορα seu reum, ἐν μιάσματι ἐνεχομενον, esse, at non ideo ad Minervam accedere ut ab ea cædis lustrationem petat, quippe qua jam alibi potitus fuerit, (cf. ψ. 280. et seqq. quos sibi adversari fatetur Wakef.) sed iudicii causa, ut ei sententiam ferat ipsa Pallas. S. BUTLER.

ψ. 238. ΑΛΛ' ΑΜΒΑΤΝ ΗΔΗ ΠΡΟΣΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ ΤΕ. Optime interpretatur Schol. vetus, Ἄλλοις προστριψάμενον τὸ μῦθος. Significat enim Orestes pollutionem, quam ex materna cæde contraxerat, virulentiam jam tempore interposito emarcuisse, et apud ædes congressusque hominum, inter quos exinde versatus fuerat, magna ex parte depositam paulatim evanuisse. HEATH. Ἄμβλῶν languidum et imbellem; ut solent esse ab insanis agitationibus quiescentes. WAKEFIELD. Sed jam obtusum et probe exercitatum aliis in ædibus, multorumque hominum, quos purificationis causa adii, salutationibus. SCHUTZ. Assentior Heathio, ἀμβλῶν hic de piaculo vires suas jam remittente accipiendum esse; προστετριμμένον autem est id quod jam attritum est, adeoque nec colore nec figura integrum, ac prope evanidum, quod de scelere suo hic affirmat Orestes, ne tamquam incestum Minerva aversetur. S. BUTLER.

ψ. 239. ΚΑΙ ΠΟΡΕΥΜΑΣΙ ΒΡΟΤΩΝ. Noster quid intelligat per πορεύματα docet ψ. 455. ubi pro eo ῥύτοι πόροι. ABRESCH. Πορεύματα βροτῶν de ipsius hic illic ad diversos populos erroribus, dicit, dum aliquem convenire voluit a quo lustrari posset. S. BUTLER.

ψ. 240. ΟΜΟΙΑ ΧΕΡΣΟΝ. Fabulæ forsitan de itinere Pontico alludit. Profectio instituta fuit renovando animo, temporique lucrando, dum domus mutaretur, dum Argis res componerentur. IO. MULLER.

ψ. 242. ΠΡΟΣΕΙΜΙ ΔΩΜΑ, κ. τ. λ. Structuræ ordo est, Πρόσειμι ὦ θεῖα, δῶμά (σθ) καὶ αὐτῆ (h. e. ἐν αὐτῷ) φυλάσσω τὸ σὸν βρέτας ἀναμένω, sive ἀναμενῶ (τὸ τῆς) δίκης τέλος. Hic et ψ. 442. φυλάσσειν βρέτας, quod ψ. 80. dixerat ἀγκαθεν λαβεῖν βρέτας, ut servare, Virg. Æn. II. 568. servare limina Vestæ, et Ter. Eun. IV. 7. solus Sannio servat domi, ubi cf. Donat. et Not. Eundem præstat usum φρερεῖν, supra Prom. Vinc. ψ. 31. In structura quam institui, πρόσειμι accepi pro accedo, et composito ex εἶμι, ut Syntaxis subsistat non vi compositionis, sed quod longe rarius, vi præpositionis. Quod si quis sumere velit pro adsum, ex εἶμι, is ita ordinet oportet, Πρόσειμι φυλάσσω τὸ σὸν δῶμα καὶ βρέτας, θεῖα, ἀναμένω αὐτῆ δίκης τέλος, sed tunc videri posset melius legi, φυλάσσω ἀναμένω. ABRESCH. Αὐτῆ φυλάσσω, hic servans, vel durans: neutre, ut Hom. Odys. γ'. 52.

—ἀνὴ καὶ τὸ φυλάσσειν

Πάννουχον ἐγρήσσοντα.—

Schol. φυλάσσειν, ἀγρυπνεῖν. Cf. Π. κ'. 312. WAKEFIELD. Cf. omnino Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 244. EIEN. Vox hæc sæpissime, ut in hoc versu, loquentis admirationem indicat, in aliquid subitum præter expectationem incidentis. Hesych. Εἶεν ἀναφάνησις. In Eurip. Herc. Fur. γ. 1217. non absimiliter, ut ἔα, *heus tu!* et alibi. WAKEFIELD.

Ibid. ΤΕΚΜΑΡ. Tanquam canes venaticas ostendunt se Orestem matris sanguine imbutum et contaminatum hujus sanguinis odore investigare, quo vestigia quoque ejus infecta sentiant. SCHUTZ.

γ. 245. ΕΠΟΥ ΔΕ. Non a toto igitur Choro, sed Erinnyum una hæc dicuntur: illa ubique rite distinguenda sunt. PAUW.

Ibid. ΜΗΝΥΤΗΡΟΣ ΑΦΘΕΓΚΤΟΝ ΦΡΑΔΑΙΣ. Intelligit ipsas illas sanguinis notas in Orestis vestigiis impressas, mutas quidem illas, sed tamen viam qua aufugerit, clare satis indicantes. SCHUTZ.

γ. 247. ΠΡΟΣ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΑΔΑΓΜΟΝ ΕΚΜΑΣΤΕΥΟΜΕΝ. Hoc Schol. παραδοξόλογοι videtur. At cum præcedat, τετραυματισμένον ὡς κύων νεβρόν, et per similitudinem dictum sit, mitigat id quod inest duri. Ὡς γὰρ κύων ἐκμασεύει νεβρόν τετραυματισμένον πρὸς τὸ αἷμα καὶ τὸν σταλαγμόν, (pro τὸν τὴν αἱμάτος σταλαγμόν) ἔτω καὶ ἡμεῖς ἐκμασεύομεν homicidam Orestem. Et nonne γ. 253. eandem dicentem audias, ὁσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσεγῆ? Ἐκμασεύειν πρὸς, ut γ. 1008. πρὸς φῶς ἵεναι, et similia. ABRESCH. Quærendo, num sanguis gladio Argis cruentato, per mare, per terras, Athenas perlato, adhuc stillare possit, bonus Scholiastes hallucinatur; nescius, inextinguibilem visum qui impie fusus fuerit. IO. MULLER.

γ. 248. ΜΟΧΘΟΙΣ ΑΝΔΡΟΚΜΗΣΙ. *Laboribus hominem fatigantibus, vel conficientibus.* Choeph. γ. 889.

Δοίη τις ἀνδροκμήτα πείλεκεν ὡς τάχος. WAKEFIELD.

Quibus vix ferendis sufficiat vir. IO. MULLER.

Ibid. ΦΥΣΙΑ ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ. Anhelare se queruntur longo itinere fessas fatigatasque. SCHUTZ.

γ. 249. ΠΕΠΟΙΜΑΝΤΑΙ. Tanquam ποιμένες peragravimus. Nota: PAUW. Pro, περινεοσημένος ἐστὶ, *peragratus*; nam ὅπῃ τις ποιμαίνει ἐκεῖ περινοσεῖ καὶ πλανᾷται. ABRESCH. *Peragratus est*, sicut ovibus deerrantibus et pastoribus per vestigia quærentibus. Cf. Div. Matth. xvii. 12. et hujusce dramatis γ. 78. secundum nostram interpretationem. Vel possis intelligere de pastore comitante pecudes in progressu suo per pascua spatiosa, cui notioni lucem dabit Virg. Georg. III. 341.

*Sæpe diem noctemque et totum ex ordine mensem
Pascitur; itque pecus longa in deserta, sine ullis
Hospitiis: tantum campi jacet.* WAKEFIELD.

ψ. 250. ΑΠΤΕΡΟΙΣ ΠΩΤΗΜΑΣΙΝ. Eodem schemate Noster in Pers. ψ. 682. *νάες ἄναες*, in Agam. ψ. 1151. *νόμος ἄνομος*. Alia complura exempla collegere passim viri docti. ABRESCH.

ψ. 251. ΟΥΔΕΝ ΤΣΤΕΡΑ ΝΕΩΣ. H. e. *Velocissime*; hinc Homerus *νήας ὠκυπόρους* et *ὠκυάλας* dixit. WAKEFIELD. Ut hic Furiarum, sic apud Horat. *malæ mentis et curarum stimuli nec mari nec terra fugiendi dicuntur*. Od. II. 16.

*Scandit æratas vitiosa naves
Cura, nec turmas equitum relinquit;
Ocyor cervis, et agente nimbos
Ocyor Euro.*

Et rurs. Od. III. 1.

— *Timor et minæ
Scandunt eodem quo dominus: neque
Decedit ærata triremi, et
Post equitem sedet utra cura.* S. BUTLER.

Ibid. ΚΑΤΑΠΤΑΚΩΣ. Α *πτῶν volo*: Hic alicubi *devolavit*. Hesych. Ἑπτακέναι, κεκρυφέναι. Si Græcum Interpretem sequeris, versui impingitur colaphus. PAUW.

ψ. 253. ΜΕ ΠΡΟΣΓΕΛΛΑΙ. H. e. *Προσβάλλει ὥστε εὐφραίνεσθαι με*. Aristoph. Pac. ψ. 599. *τὰ φυτόν προσγελάσσειταί σε*. ABRESCH. Similiter Lat. *Mihi arridet*. S. BUTLER.

ψ. 261. ΤΟ Δ' ΟΥ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Non licet, non fas est eum esse reum cædis peractæ. Verebantur scil. Eumenides ne reus factus absolveretur, atqui potius semper exagitandus est, tanta est labes materni sanguinis, qui semel fusus non est reparabilis. ABRESCH.

ψ. 262. ΔΥΣΑΓΚΟΜΙΣΤΟΝ. Schol. *δυσίατον*. Et elegantissima est tralatio; nam sanguis vel alius liquor, humi fusus, recolligi et recuperari nequit, sed dispergitur et perit: ut statim plenius explicat poeta. WAKEFIELD.

ψ. 263. ΔΙΕΡΟΝ. Non solum id quod liquidum est, quod in terram effusum, tolli et colligi nequit; sed *διερόν*, ut ex Hesychio liquet, quem vide apud Stanl., significat etiam vitalem sanguinem, quod nos Anglice dicimus, *The life's blood*. Cf. ad ψ. 334. S. BUTLER.

Ibid. ΕΡΥΘΡΟΝ ΕΚ ΜΕΛΕΩΝ ΠΕΛΑΝΟΝ. Quod scripsit ψ. 184. *θρόμβος φόνος*, unde et hic Schol. explicat *θρόμβον αἵματος*. Cf. Spanhem. ad Julian. p. 200. ABRESCH.

ψ. 267. Σ' ΙΣΧΝΑΝΑΣ'. *Cum te extenuaverim*. HEATH. Hæc ab umbris fieri vulgi passim Illyrii opinio etiamnum est. Inde patrum ævo Vampyrorum decantata fabella. IO. MULLER.

ψ. 273. ΕΥΘΥΝΟΣ. Noster Pers. ψ. 830.

*Ζεύς τοι κολάσης τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν
Φρονημάτων ἔπεσιν εὐθυνοῦ βαρέως.*

Schol. *Εὐθυνοῦ δικάσης*. Ut et hic. WAKEFIELD.

γ. 275. ΔΕΛΤΟΓΡΑΦΟΙ ΦΡΕΝΙ. H. e. *In animo, cui velut tabulae, inscribuntur et servantur.* Soph. Philoct. v. 1325. γράφει φρενῶν ἔσω. Cic. Acad. II. 1. de Lucullo: *Itaque ut nos literis consignamus, quæ monumentis mandare volumus; sic ille in animo res insculptas habebat.* WAKEFIELD. Vide quam pulcherrime locum verterit Interpres Gallicus, *Rien n'échappe à sa vue, et tout se grave dans sa mémoire.* S. BUTLER.

γ. 276. ΕΓΩ ΔΙΔΑΧΘΕΙΣ. Ad id quod Furia interminatæ essent, se nunquam Orestem deserturas, donec eum lenta tabe consumptum ad inferos deduxissent, quod materna cædes inexpiabilis esset, respondet ille, sibi quidem multas lustrandi rationes cognitatas esse, multaque quæ pro se diceret, jamque in eo esse ut factum suum coram Minerva defenderet. S. BUTLER.

γ. 278. ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΔΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙ. Quasi dixerit, *Satis edoctus sum malis quæ pertuli vel propria morte me defendere; nunc autem patrocínio præceptoris vere sapientis utor.* WAKEFIELD.

γ. 280. ΜΑΡΑΙΝΕΤΑΙ ΧΕΡΟΣ. Verte, *et a manu evanescit.* Fit ellipsis, scil. præpositionis ἀπό. HEATH. Nescio tamen an jungendum αἷμα χερός: ut ut illud fuerit, plane gemellus est locus, γ. 236. et seqq. S. BUTLER.

γ. 281. ΕΚΠΑΥΤΟΝ. Similiter in nobili nostratis Æschyli tragœdia, cui titulus Macbeth. post cædem regis patratam, Macbethus, manus suas respiciens, Act. II. Sc. 1.

*Will all great Neptune's ocean wash the blood
Clean from my hand? No, this my hand will rather
The multitudinous sea incarnadine
Making the green one red.*

Quod nec fugit doctissimum Interpretem Gallicum. S. BUTLER.

γ. 282. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Hæc apertius explicant illud ἐ προστρόπαιον ἐδ' ἀφοίβαντον χέρια, γ. 237. PAUW.

γ. 283. ΧΟΙΡΟΚΤΟΝΟΙΣ. Porcino Græci sanguine frequenter litabant. Inde Spartanis regibus jus πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκῃ χοίρων λαμβάνειν ὡς μήποτε ἀπορῆσαι βασιλεὺς ἱερῶν. Xenophon. Lacedæm. c. 15. IO. MULLER.

γ. 285. ΟΣΤΙΣ ΠΡΟΣΗΛΘΟΝ. Hujusmodi argumento utitur, se quidem intelligere et ubi silere et ubi loqui oporteat. Et jam sibi loquendum esse cum ita præceperit Apollo: eaque de causa se advenisse ut causam suam agat, non ut lustrationem petat, quæ jam alibi et in ipso Phœbi templo Delphico rite sit peracta: *Jam vero, inquit, multo sermone usque a principio, hoc est ante lustrationem quamlibet, qua non egeo, libere uti licet, quippe qui huc advenerim piaculi insons, quemque adeo in societatem et commercium tuto admittas.* Tuto inquam, *nam tempore jam emarcuit hoc malum, cf. γ. 280. 238, et seqq. Nunc itaque haud incesto ore Minervam invoco ut sit adjutrix, &c.* Falluntur itaque qui quidquam in textu mutant, quod non fit sine sententiæ incommodo. Cf. Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 286. ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΘΑΙΠΕΙ. *Post tantum intervallum extrita evanuerunt sanguinis maculae vel ipso decursu temporis, dum tot loca pererraverim.* Redeat ad γ. 238. WAKEFIELD. Cæde patrata gemebundæ matris diræ vexabant; succedens pro tempore ratio earum vim enervabat, juste cæsam Oresti probans. Ita quæ superstitiosa sive ex fabula dici videntur, animi sapienti cognitione explicantur. IO. MULLER.

γ. 287. ΑΦ' ΑΓΝΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΕΥΦΗΜΩΣ ΚΑΛΩ. Ut Plutarch. tom. II. p. 412. ἀπὸ φωνῆς ἐκβάλλειν πρῶτον, ἔπειτα ταῖς χερσὶν ὠθεῖν. Ibid. p. 486. ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκιμεῖν. p. 498. ἀπ' ἐλάσσοιο δαπάνης τὸ αὐτὸ ποιεῖν. Ælian. de Anim. I. 23. θηρῶν ἰχθῦς ἀπὸ χειρὸς. Chrysost. tom. V. p. 744. ἀπὸ ψιλῶν ἐπιταγμάτων. Plat. de Rep. VIII. p. 496. ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν τῇ πόλει γίνονται. Horum in nonnullis etsi ἢ ἀπὸ cum casu suo usum suppleat casus sexti, tamen linguæ gnarus significationis quandam differentiam subesse percipiet. ABRESCH.

γ. 291. ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ ΤΕ ΣΥΜΜΑΧΟΝ. Argos civitas perpetuis conflictata Laconum odiis, plerumque Atheniensibus fœderata fuit. IO. MULLER.

γ. 294. ΤΙΘΗΣΙΝ ΟΡΘΟΝ Η ΚΑΤΗΡΕΦΗ ΠΟΔΑ. Locutionis τιθέσαι πόδα et ἴχνος Euripidi imprimis frequentatæ exempla contulere plures, quibus addi poterit noster Agam. γ. 919. Suppl. γ. 32. Hic quid sit ὀρθὸν et κατηρεφῆ τιθέσαι πόδα, quod sciam, huc usque attigit nemo. Mihi dum meliora didicero, prius notat incedere seu ingredi, alterum sedere vel stare in curru, atque per utrumque subindicari deæ τὸ ἐνεργον ἐν τῷ ἀρῆγειν. Ipsa de se γ. 406. Διώκωσ' ἦλθον ἀτρυτον πόδα, Πάλοισ ἀκμαίοις τόδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον. ABRESCH. *Sive habeat ibi statuam erectam, et apertis adeo plantis insistentem, sive sedeat imago deæ, et proinde vestimentis, ut par est, usque ad terram defluentibus pedes ejus obtegantur.* Interpretationi nostræ lucem offundet Martialis lepidum Epigramma VII. 32.

Sordidior cæno cum sit toga, calceus autem

Candidior prima sit tibi, Cinna, nive.

Dejecto quid inepte pedes perfundis amictu,

Collige Cinna togam, calceus ecce perit. WAKEFIELD.

Immo, de deæ persona non de statua agitur, adeoque significatur *sive ambulet, sive sedeat.* SCHUTZ. Ingeniosa est interpretatio Dutheil. quæ vereor tamen ut recipienda fuerit, *visible ou invisible*; certe multo minus languet cæteris omnibus, modo sic interpretari liceat ὀρθον πόδα, nam de altero illo minus dubitamus. Tutius tamen videtur in Schutzii sententia acquiescere. S. BUTLER.

γ. 295. ΦΙΛΟΙΣ ΑΡΗΓΟΥΣ'. Sine dubio respiciuntur Minervæ res gestæ in bello adversus Gigantes, camporum Phlegræorum, ut ferebatur, incolas. In invocationibus deorum autem solenne erat diversa loca quæ dii maxime celebrabant, per disjunctionem

adhibita particula εἴτε—εἴτε commemorare. Cf. Aristoph. Nub. γ. 270. et seqq. SCHUTZ.

γ. 297. ΚΑΥΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΘΕΝ. Ut Apuleius de deo Socratis, *Non usque adeo inquit (Plato) sejunctos et alienatos a nobis deos prædico, ut ne vota quidem nostra ad illos arbitrer pervenire.* WAKEFIELD.

γ. 300. ΩΣΤΕ ΜΗ ΟΥ ΠΑΡΗΜΕΛΗΜΕΝΟΝ ΕΡΡΕΙΝ. Nec Apollo nec Minervæ robur te liberet *quin neglectus pereas*, neglectus scil. a reliquis omnibus, quemadmodum infra de hominis facinorosi interitu, γ. 562.

᾿Ωλετ' ἀκλαυτος αἴσιος. SCHUTZ.

γ. 301. ΤΟ ΧΑΙΡΕΙΝ ΜΗ ΜΑΘΟΝΘ' ΟΠΟΥ ΦΡΕΝΩΝ. Infra, γ. 426. ᾿Οπε τὸ χαίρειν μηδαμῶς νομίζεται. ABRESCH. Ordo est, *μη μαθόνθ' ὅπε φρενῶν τὸ χαίρειν (ἔστι,) haud scientem in qua parte mentis gaudium delitescens possis invenire*, h. e. mente præditum illætabili prorsus et infelici. WAKEFIELD.

γ. 302. ΑΝΑΙΜΑΤΟΝ. *Exsangue*, ossibus interea et cute manentibus, ut Erisichthoni apud Callim. Hymn. in Cer. γ. 93.

Καὶ τῶτων ἔτι μείζον ἐτάκετο μέσφ' ἐπὶ νευρᾶς
Δειλαίῳ ἴνές τε καὶ ὄσρα μῆνον ἔλειφθεν.

Deinde βοσκήμα, θρέμμα, *pecus*, quod pascit, non quo pascuntur alii, cui convenit figura *σπειοίμανται* γ. 249. ubi nos videndi sumus. Et reddas velim versiculum, *Pecus vivens sine sanguine*, (γ. 267.) *dæmonum*, h. e. nostrum, vide Eurip. Alcest. γ. 1162., *umbra*. WAKEFIELD.

γ. 303. ΟΥΔ' ΑΝΤΙΦΩΝΕΙΣ. *Neque respondes mihi*, sed contemnis sermones meos, idque ἐμοὶ τραφεὶς, *cum meis sis*. Mordacissimum hoc. ΠΑΥΣ. *Neque valebis respondere, sermonibus valere jussis*, et victima scil. ad aram stabis quasi manibus pedibusque vincta: prorsus exspes et lingua metu vicinæ mortis præpedita. Cf. imprimis Act. Apost. viii. 32. WAKEFIELD. Interrogative hæc accipienda sunt. Vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 304. ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΟΣ. *Electus et consecratus*. Mentem poetæ satis apertam faciet Horatii locus, Od. III. 23.

*Nam quæ nivali pascitur Algido
Devota, quercus inter et ilices,
Aut crescit Albanis in herbis,
Victima, pontificum secures
Cervice tinget.*— WAKEFIELD.

γ. 306. ΔΕΣΜΙΟΝ ΣΕΘΕΝ. Sensu agendi ut γ. 233. et δέσμιος *παιῶν* in Aristoph. Thesmoph. γ. 1044. Passive norunt tantum Lexica, qua notione extat in Litt. Sacr. et Palæph. c. 2. ABRESCH. De hymnis in sacrificiis, satis fuerit tyronum memorias ad Callimachi Hymni in Jov. initium revocasse,

ψ. 286. ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΙ. *Post tantum in evanuerunt sanguinis maculae vel ipso decursu loca pererraverim. Redeas ad ψ. 238. Venerationum quo patrata gemebundae matris dirae vexabatur, statem suam pore ratio earum vim enervabat, justitiam incipit ψ. 322, I. continetur.*

ψ. 287. ΑΦ' ΑΓΝΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ. *utrinque junctis. tom. II. p. 412. από φωνής εκβάλλειν. p. 486. από τῆς τοξικῆς εὐδοκιμεῖν. ποιεῖν. Ælian. de Anim. I. tom. V. p. 744. από ψιλῶν ἐκ. λονται, ἀπό κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν τῇ τ. ερεσιν ἐψιάσθαι. ἢ ἀπό cum casu suo. vnius, nec minus nitide Propert. gnarus significationis*

ABRESCH. *prima coluisse Helicon juventa conflictata Lacumque choris implicuisse manum. fuit. Io. Muller.*

ψ. 294. ΤΙ ΜΕΝ ἦθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι τρέφειν πόδα. *τῶν μὲν ἠέθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι τρέφειν πόδα. ἀρχαῖντ' ἀλλήλων ἐπὶ κάρπῳ χεῖρας ἔχοντες. WAKEFIELD.*

ψ. 32. *non canebant solum, sed et saltabant, prorsus ut usque Shakespeare, in Macbethi tragœdia nobilissimum illud sagarum ince canonicum instituit. SCHUTZ.*

ut *λαχῶν. Sic mox, ψ. 335. Τῆτο γὰρ λάχος διάνταια Μοῖρ' ψ. Ibid. ἀμπεδῶς. Et supra, ψ. 4.*

— ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
λάχει. — S. BUTLER.

ψ. 314. ΧΕΙΡΑΣ ΠΡΟΣΝΕΜΟΝΤΑΣ. *Idem προσνέμειν hoc in loco quod προσέχειν, ut simplex νέμειν frequentat Soph. loco τῷ ἔχειν. ABRESCH.*

ψ. 316. ΑΣΙΝΗΣ Δ' ΑΙΩΝΑ ΔΙΟΙΧΝΕΙ. *Pro ασινεῖς διοιχῶσι qua numerorum permutatione, ut supra jam dictum, nil vulgatius. ABRESCH.*

ψ. 319. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΡΘΑΙ. *H. e. ἀληθεῖς, Soph. Ajac. ψ. 355. Ὁρθὰ μαρτυρεῖν, ubi Schol. Ὁρθὴν καὶ δικαίαν ψῆφον ἐπιφέρειν scripsit Aristid. tom. III. p. 535. ABRESCH.*

ψ. 320. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΑΙΜΑΤΟΣ. *Similiter de Furiis Orpheus, Hymn. LXIX.*

Τῶν ἀδίκων τίμωροι ἐφεσηκυῖαι ἀνάγκη. WAKEFIELD.

ψ. 322. Ω ΜΑΤΕΡ ΝΥΞ. *Sic ψ. 748.*

ᾧ νύξ μέλαινα μήτηρ, ἄρ' ὄρας τάδε. S. BUTLER.

Oppressis somno sensibus, tacente vita, nefas recrudescit, itaque Furiarum Nox mater: nocturnis somniis atra matris imago infelicem terrebat. Io. MULLER.

ΛΑΟΙΣΙΝ ΚΑΙ ΔΕΔΟΡΚΟΣΙ. Stanl. recte vertit, *cacis*
 Interpretis Græci ζῶσι καὶ θανῶσιν, ineptit; pueri
 Scholiastæ assentior: βλέπειν apud poetas Atticos
 significare nemini non notissimum est. Cf.
 Soph. Ajac. γ. 907. 1086. Et Electr. γ. 66.
 ἄλαοι, qui in tenebris sunt, mortuos
 in luce sunt, viventes; idque voluit ipse
 S. BUTLER.

et μὲ observa. Numerorum con-
 ὄρα notavimus supra. Quod de
 nmentitium est: ejus verba ipsa
 intellexit Pauw. Vide Notas Varr.

ΜΟΝ ΤΙΘΗΣΙ. Cf. γ. 750. 781. et seqq. γ. 841.

S. BUTLER.

ΓΕΘΥΜΕΝΩ. Hoc erat quod supra dixerat, γ. 304.

Ἐμοὶ τραφεῖς τε καὶ καθιερωμένος. S. BUTLER.

γ. 330. ΤΟΔΕ ΜΕΛΟΣ. Fac saltationem et musicorum numeros
 accessisse, quid his sublimius, sic auribus atque oculis subjectis?
 S. BUTLER.

γ. 331. ΦΡΕΝΟΔΑΛΙΣ. Hoc vocabulum, ut substantivum,
 arbitror ab Æschylo compositum. Sic enim concinnius coeunt
 ista tria παρακοπὰ, παραφορὰ, φρενοδαλῖς, in quibus nimirum gravis
 est metonymia, effectus pro causa efficiente positi. SCHUTZ.

γ. 333. ΔΕΣΜΙΟΣ ΦΡΕΝΩΝ. Qui illi vinciat et impediatur mentem,
 sicut consuetis victimis corpora vincuntur. Vide ad γ. 303.
 WAKEFIELD.

Ibid. ΑΦΟΡΜΙΚΤΟΣ. *Sine cithara*: ut Eurip. Helen. γ. 185.

Ἄμαδον ἔκλυον ἄλυρον ἔλεγον.

Et Soph. Œd. Col. γ. 1222.

— ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος

Ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε.

Adeas etiam Eurip. Herc. Fur. γ. 881. WAKEFIELD.

γ. 334. ΑΥΩΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. *Exsiccans et enecans*; vide γ. 264.
 Soph. Electr. γ. 819.

— ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλην

Παρεῖσ' ἑμαυτὴν ἄφιλον αὐανῶ βίον.

Hinc pendet Mæonides Odys. Ζ'. 201.

Οὐκ ἔσθ' ἔτος ἀνῆρ διερός βροτῶς, εἰδὲ γένηται.

Διερός, ζῶν, ἐρράμενος, καὶ ἰκμάδος μετέχων, τὴν μὲν ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμασία
 συνέχει, τὸν δὲ θάνατον ψυχρότης καὶ ξηρασία· ὅθεν καὶ ἀλίθαντες οἱ νεκροὶ,
 λιβάδος μὴ μετέχοντες. Cf. Hesych. in voce ἀλίθαντες. Horat. Od.
 III. 27.

Ζητὸς εἶσι τὲ κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰεῖδεν
 Λάϊον ἢ θεὸν αὐτόν.— WAKEFIELD.

Ὕμνος δέσμιος, *carmen ligatorium* est ex genere incantationum quo Furix Orestem se quasi constricturas et in potestatem suam redacturas esse minabantur. Is Ὕμνος δέσμιος, incipit ψ. 302, ejusque quasi procœmium versiculis 307.—321. continetur. SCHUTZ.

ψ. 307. ΑΨΩΜΕΝ. *Nectamus*, manibus scil. utrinque junctis. Hinc elegantissime Callim. Hymn. in Dian. ψ. 1.

Ἄρτεμιν, ἣ γὰρ ἑλαφρὸν αἰεδόντεσσι λαθέσθαι
 Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβόλαι τε μέλονται,
 Καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς, καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάσθαι.

Mentem loci tenuit unus Grævius, nec minus nitide Propert. III. 3.

*Me juvat in prima coluisse Helicon juventa
 Musarumque choris implicuisse manum.*

Hom. II. σ'. 593.

Ἐνθα μὲν ἦθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
 Ὀρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ κάρπῳ χεῖρας ἔχοντες. WAKEFIELD.

Nempe non canebant solum, sed et saltabant, prorsus ut Shakspearius, in Macbethi tragœdia nobilissimum illud sagarum canticum instituit. SCHUTZ.

Ibid. ΛΑΧΗ. Sic mox, ψ. 335. Τῦτο γὰρ λάχος διάνταια Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως. Et supra, ψ. 4.

— ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
 Λάχει.— S. BUTLER.

ψ. 314. ΧΕΙΡΑΣ ΠΡΟΣΝΕΜΟΝΤΑΣ. Idem προσνέμειν hoc in loco quod προσέχειν, ut simplex νέμειν frequentat Soph. loco τῷ ἔχειν. ABRESCH.

ψ. 316. ΑΣΙΝΗΣ Δ' ΑΙΩΝΑ ΔΙΟΙΧΝΕΙ. Pro ἀσινεῖς διοιχνῆσι qua numerorum permutatione, ut supra jam dictum, nil vulgatius. ABRESCH.

ψ. 319. ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΡΘΑΙ. H. e. ἀληθεῖς, Soph. Ajac. ψ. 355. Ὅρθα μαρτυρεῖν, ubi Schol. Ὅρθην καὶ δικαίαν ψῆφον ἐπιφέρειν scripsit Aristid. tom. III. p. 535. ABRESCH.

ψ. 320. ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΑΙΜΑΤΟΣ. Similiter de Furiis Orpheus, Hymn. LXIX.

Τῶν ἀδίκων τίμωροι ἐφεσηκυῖαι ἀνάγκη. WAKEFIELD.

ψ. 322. Ω ΜΑΤΕΡ ΝΥΞ. Sic ψ. 748.

ὦ νύξ μέλαινα μήτηρ, ἄρ' ὄρα; τάδε. S. BUTLER.

Oppressis somno sensibus, tacente vita, nefas recrudescit, itaque Furiarum Nox mater: nocturnis somniis atra matris imago infelicem terrebat. IO. MULLER.

ψ. 323. ΑΛΑΟΙΣΙΝ ΚΑΙ ΔΕΔΟΡΚΟΣΙ. Stanl. recte vertit, *cæcis et videntibus*. Interpretis Græci ζῶσι καὶ θανῶσιν, ineptit; pueri vident. PAUW. Scholiastæ assentior: βλέπειν apud poetas Atticos idem quod vivere significare nemini non notissimum est. Cf. Choeph. ψ. 844. Soph. Ajac. ψ. 907. 1086. Et Electr. ψ. 66. HEATH. Proculdubio ἀλαοὶ, qui in tenebris sunt, mortuos designat, δεδορκοί, qui in luce sunt, viventes; idque voluit ipse Stanleius in curis secundis. S. BUTLER.

ψ. 324. ΠΟΙΝΑΝ. Ποινᾶν et μὲ observa. Numerorum confusionem ad λείσσειτον post ὄρα notavimus supra. Quod de Schol. narrat Stanl. plane commentitium est: ejus verba ipsa vide. PAUW. Locum non intellexit Pauw. Vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ψ. 325. Μ' ΑΤΙΜΟΝ ΤΙΘΗΣΙ. Cf. ψ. 750. 781. et seqq. ψ. 841. et seqq. S. BUTLER.

ψ. 329. ΤΕΘΥΜΕΝΩΙ. Hoc erat quod supra dixerat, ψ. 304.

Ἐμοὶ τραφεῖς τε καὶ καθιερωμένοι. S. BUTLER.

ψ. 330. ΤΟΔΕ ΜΕΛΟΣ. Fac saltationem et musicorum numeros accessisse, quid his sublimius, sic auribus atque oculis subjectis? S. BUTLER.

ψ. 331. ΦΡΕΝΟΔΑΛΙΣ. Hoc vocabulum, ut substantivum, arbitror ab Æschylo compositum. Sic enim concinnius coeunt ista tria παρακοπὰ, παραφορὰ, φρενοδαλῖς, in quibus nimirum gravis est metonymia, effectus pro causa efficiente positi. SCHUTZ.

ψ. 333. ΔΕΣΜΙΟΣ ΦΡΕΝΩΝ. Qui illi vinciat et impediatur mentem, sicut consuetis victimis corpora vinciuntur. Vide ad ψ. 303. WAKEFIELD.

Ibid. ΑΦΟΡΜΙΚΤΟΣ. *Sine cithara*: ut Eurip. Helen. ψ. 185.

Ὅμαδον ἔκλυον ἄλυρον ἔλεγον.

Et Soph. Œd. Col. ψ. 1222.

— ὅτε μαῖζ' ἀνυμέναιος

Ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε.

Adeas etiam Eurip. Herc. Fur. ψ. 881. WAKEFIELD.

ψ. 334. ΑΥΩΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. *Exsiccans et enecans*; vide ψ. 264. Soph. Electr. ψ. 819.

— ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλην

Παρῆϊσ' ἑμαυτὴν ἀφιλον αὐανῶ βίον.

Hinc pendet Mæonides Odys. Z'. 201.

Οὐκ ἔσθ' ἔτος ἀνὴρ διερός βροτός, εἰδὲ γένηται.

Διερός, ζῶν, ἑρράμενος, καὶ ἰκμάδος μετέχων, τὴν μὲν ζῶν ὑγρότης καὶ θερμασία συνέχει, τὸν δὲ θάνατον ψυχρότης καὶ ξηρασία· ὅθεν καὶ ἀλίβαντες οἱ νεκροὶ, λιβάδος μὴ μετέχοντες. Cf. Hesych. in voce ἀλίβαντες. Horat. Od. III. 27.

*Antequam turpis macies decentes
Occupet malas, teneræque succus
Defluat prædæ, speciosa quæro*

Pascere tigres. WAKEFIELD.

ψ. 335. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΛΑΧΟΣ. Ordo est, Διανταία γὰρ Μοῖρα ἐπέκλωσεν (ἡμᾶς) ἔχειν ἐμπέδως τῆτο λάχος, (δηλονότι) ὁμαρτεῖν τοῖς θιατῶν (ita legendum) τοῖσιν αὐτηργίαι μάταιοι ξυμπέσωσιν, ὄφρ' ἂν (ἕκαστος αὐτῶν) γὰν ὑπέλθῃ. Οὐδὲ θανῶν ἄγαν ἐστὶν ἐλεύθερος. *Hoc enim munus efficax Parca nobis firmiter tenendum assignavit, ut illos mortales quibus impia homicidia inciderint, (h. e. qui inciderint in, vel admiserint impia homicidia) persequamur donec unusquisque eorum terram subierit mortuus; ac ne tum quidem valde liber est; at contra, valde nobis obnoxius est. Hoc erat quod eos supra ἀλλόιοσι καὶ δεδοκόσιν Πιοινὰν dixerat.* S. BUTLER.

ψ. 337. ΘΑΝΑΤΩΝ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΙ. Hoc de cædibus propinquorum aut consanguineorum intelligendum. Cf. paulo post ψ. 357. Choeph. ψ. 470. Sept. Theb. ψ. 740. et seqq. SCHUTZ.

ψ. 338. ΞΥΜΠΙΕΣΩΣΙΝ ΜΑΤΑΙΟΙ. Absque jure et sine causa, μάταιοι, quæ jure fieri non possunt, quæ jura non permittunt. ΡΑΥΩ. Αὐτηργίαι μάταιοι sunt homicidia scelestæ, μιὰρὰ, et φόνιοι αὐθένται, uti vocat ψ. 212. Sic Suppl. ψ. 769. μάταια καὶ ἀνόσια κνώδαλα. Et Soph. Trach. ψ. 574. μάταιαι χεῖρες. ABRESCH.

ψ. 340. ΓΑΝ ΥΠΙΕΛΘΗ. Enallage numeri haud infrequenti; donec aliquis eorum terram subeat, h. e. usque ad mortem. SCHUTZ.

ψ. 348. ΓΙΓΝΟΜΕΝΑΙΣΙ ΛΑΧΗ. Ita passim loquuntur poetæ; ut Homerus Il. γ'. 127.

— ἄσσα οἱ αἶσα

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Ut Hesiodus etiam, Theocritus, Callimachus, et alii: quos in re levissima piguerit adhibuisse. WAKEFIELD. Idem dicit quod supra, ψ. 335. in principio Strophæ secundæ, quam h. l. respicit. S. BUTLER.

ψ. 350. ΑΘΑΝΑΤΩΝ Δ' ΑΠΕΧΕΙΝ ΧΕΡΑΣ. Sic in versu perditō Mæonidis, quem facetissime Diogenes παρωδεῖ apud Diog. Laert. VI. 63. τῆς ἄλλης ἐράνιζ' ἀπὸ δ' Ἐκτορος ἴσχειο χεῖρας. WAKEFIELD. Manifesto respicit quod scribendum erat in ψ. 337., θνατῶν, ut ibi mortalibus, hic Dii opponantur. Quod satis indicat particula δ'. S. BUTLER.

ψ. 352. ΜΕΤΑΚΟΙΝΟΣ. Cum hoc versiculo compares ψ. 193. 196. 967. WAKEFIELD.

ψ. 353. ΠΑΛΛΕΥΚΩΝ ΔΕ ΠΕΠΛΩΝ. Hæc sic reddit Dutheil. *Les vêtements de fêtes nous sont étrangers.* Pulchre quidem, ut semper, præsertim cum præcesserit ἐδέ τις ἐστὶν ξυνδαίτωρ μετάκοινος, sed et proprium Furiarum habitum respici crediderim, de quo vide ψ. 55. et ibi Stanl. Ut et Choeph. ψ. 1049. et ibid. eundem. Cf. etiam mox ψ. 372. Ἡμετέρας ἐφόδοις μελανίμοσιν. S. BUTLER.

γ. 356. ΟΤΑΝ ΑΡΗΣ, κ. τ. λ. *Quoties Mars domesticus suum amicum interficiat.* H. e. cum discordia internecina, inter consanguineos et amicitia conjunctos oriatur. Schol. τίθασσος οἰκίος φίλος. WAKEFIELD. Metaphora est ab avibus ferisque quæ cicures redduntur, et sic domos frequentant, τίθασσος cicur. Ἄρης τίθασσος igitur est *bellum domesticum*, bellum ab eo illatum, qui familiarissimus et amicissimus esse debebat. Istiusmodi proditores et parricidas inquit, nostrum est persequi. S. BUTLER.

γ. 357. ΦΙΛΟΝ ΕΛΗΙ. Ἐλεῖν valet ἀνελεῖν. Vide ad Prom. Vincit. γ. 121. φίλος pro συγγενής, ut Choeph. γ. 693. ABRESCH.

γ. 358. ΕΠΙ ΤΟΝ Ω ΔΙΟΜΕΝΑΙ. Pro ἐπιδιόμεναι, ut Suppl. γ. 826. Μετά με δρόμοισι διόμεναι, pro μεταδιόμεναι. ABRESCH.

γ. 359. ΟΜΟΙΩΣ ΜΑΥΡΟΥΜΕΝ. *Similiter delemus*, ut illi deleverunt amicum; ὁμοίως optimum est. PAUW. At vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 360. ΜΑΥΡΟΥΜΕΝ. *Tenuamus, conficimus.* Ut in Agam. γ. 304.

Σθένεσα λαμπὰς δ' ἔδῃ πω μαυρευμένη. WAKEFIELD.

Ibid. γφ' ΑΙΜΑΤΟΣ ΝΕΟΥ. Schol. ἰφ' αἵματος νέου explicat, διὰ τὸ νέον αἷμα. Rectius fortasse construeretur cum ἐπιδιόμεναι, *ad sanguinem et indicia recentis factæ cadis persequentes*, quod γ. 247. πρὸς αἷμα ἐκμαστεύομεν. Adde γ. 245. et γ. 253. favet adjunctum νέον, ut γ. 204. Et Eurip. Rhes. γ. 791. ABRESCH. Abreschium sequitur Wakefieldus. S. BUTLER.

γ. 362. ΤΙΝΑ. Hunc locum frustra sollicitarunt viri docti, (cf. Notas Varr. Critt.) Τινὰ, h. l. est *alium aliquem*, h. e. *alios omnes*: ita ut hoc munus nobis solis reservemus. S. BUTLER.

γ. 363. ΘΕΩΝ Δ' ΑΤΕΛΕΙΑΝ. Vocibus utitur e foro petitis. Ἀτέλεια est *immunitas, exemptio ab officio* (τέλος) *obeundo*. Hesych. Ἀτέλεια ἀλειτρηγῆτα. Ubi Hemsterh. "Scribendum ἀλειτρηγῆσια, ut Glossæ, Ἀλειτρηγῆσια, *immunitas*." Quin hanc ἀτέλειαν fuse explicat Kuhnus ad Jul. Polluc. VIII. 140. Adeas item Polluc. VIII. 155, 156. Nec mihi dubium videtur, quin λιταῖς (modo verum sit) h. l. pro λειτρηγαῖς posuerit. Mox ἄγκρισις vox est plane judicialis, quod nec Abreschium latuit, de qua videbimus suo loco. S. BUTLER.

γ. 365. ΑΓΚΡΙΣΙΝ. Ἀνακρίειν *percunctari* significat: sed ἀνάκρισις etiam iudicum est pro potestate reos vel testes interrogantium. Demosth. Κατὰ Ὀλυμπιοδῶρον, de multis hæredibus contententibus, et inter se percunctantibus, quod fieri solebat, Καὶ ἐπειδὴν ἀνεκρίθησαν πρὸς τῷ ἀρχοντι ἅπασαι αἱ ἀμφισβητήσεις, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀπαράσκευοὶ ἤμιν τοπαράπαν πρὸς τὸ ἤδη ἀγωνίζεσθαι ἐγὼ καὶ Ὀλυμπιοδῶρος ἕτοσί. Est etiam ἀνάκρισις, ἐξέτασις ἰφ' ἐκάστης ἀρχῆς διδομένη πρὸ τῶν δικῶν τῶν συντιυόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. Est etiam ut divinatio, quæ iudicia publica præcedit, ut Ciceronis divinatio, et de iudicio constituendo prolusio. BUDÆUS, Comment. L. G. p. 36.

ψ. 366. ΕΘΝΟΣ ΤΟΔΕ. "Εθνος τόδε recte interpretatur Schol. τῶ τῶν φονέων. HEATH.

ψ. 369. ΔΟΞΑΙ Τ' ΑΝΔΡΩΝ. H. e. Homines scelesti, utcumque gloriam vivi consequantur, celatis vel impunitis criminibus eorum, sub terra saltem ignominia afficiuntur, et ope nostra luunt facinorum pœnas. WAKEFIELD. *Magnificæ vero hominum de se opiniones, tantum non ad sidera elatæ, subsidunt, et infra terram deprimuntur, inhonestæ, simul atque nos, atris indutæ vestibus, ad eos accesserimus, et saltu pedum pernicioso.* SCHUTZ.

ψ. 373. ΟΡΧΗΣΜΟΙΣ. *Saltibus:* h. e. veloci incursu pedum: nec minori venustate de Furiis agitantibus Oresten, Eurip. Orest. ψ. 257. in loco decantato :

Αὔται γὰρ, αὔται, πλήσιον θρώσκεισί μῃ. WAKEFIELD.

Possit quidem de saltatione seu choreis Furiarum intelligi, cum incantatione conjunctis; cf. ψ. 307. Magis tamen sequentibus convenit simpliciter de repentino Furiarum impetu, quo quasi insiliunt peccatori, exponere. SCHUTZ. Cf. Horat. in nobilissimo carmine Od. I. 35.

*Injurioso ne pede proruas
Stantem columnam.* S. BUTLER.

ψ. 375. ΑΓΚΑΘΕΝ. Pro ἀνέκαθεν ut Agam. ψ. 3. paulum diverso sensu; nisi et hic rectius interpreteris *desuper*; ab alto cadens vehementior. WAKEFIELD.

ψ. 376. ΚΑΤΑΦΕΡΩ. Καταφέρω est *dejicio, evertō*: Ἐγὼ μάλᾳ ἀγκαθεν ἀλλομένα καταφέρω ποδὸς ἀκμὴν βαρυπεσῆ, eorum scil. qui cæde perpetrata fugiunt, ut se subtrahant pœnæ: eorum pedes, in illos insiliens graviter, prosterno, et facio ut ποδὸς ἀκμὴ sit βαρυπεσῆς, et non modo vacillet, sed etiam graviter cadat. Boni interpretes in his nihil viderunt, et meras ineptias blaterant. ΡΑΥΩ. Non uno modo hæc ordinari poterunt, prout σφαλερὰ acceperimus, vel nempe isto, Μάλᾳ γὰρ ἔν ἀλλομένα ἀνέκαθεν καταφέρω βαρυπεσῆ (τὴν τῆ) ποδὸς ἀκμὴν ἄταν δύσφορον (κατὰ τὰ) κῶλα σφαλερὰ (τοῖς) τανυδρόμοις. Si σφαλερὰ habeatur pro fœminino, commate posito ante δύσφορον, constructio erit, Μάλᾳ γὰρ ἔν ἀλλομένα ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμὴν, ἄταν δύσφορον, (καὶ τοῖς) τανυδρόμοις σφαλερὰ εἶμι κατὰ τὰ κῶλα. Sic οἶνος ὀρθὸς καὶ σφαλερὸς in Athen. IV. p. 179. Ποδὸς ἀκμὴ ut χειρῶν ἀκμὴ Pers. ψ. 1065. καταφέρειν τὸν πόδα, vel uti hic loci, τὴν τῆ ποδὸς ἀκμὴν, ut τὸ ξίφος καταφέρειν τῷ πολεμῆν Plutarch. tom. II. p. 236. Καταφορὰ τῆ ξίφους Polyb. apud Suid. in voce ἀποξυστρεῦσθαι. τὴν ἀρπην καταφέρειν τῆς ἴξυος Achill. Tat. I. p. 15. τὴν σφύραν Lucian. Caucas. c. 2. et Chrysost. Homil. in Act. Apost. prope fin. ὁ χαλκοτύπος σφύραν ἔτω βαρεῖαν καταφέρων ἀπὸ πολλῆ τῆ ὕψους. Quo in loco vertendo mire hallucinatus est interpres. Cæterum vides quod Nostro ἀνέκαθεν, id ibi ἀπὸ πολλῆ τῆ ὕψους. Quod σφύραν καταφέρειν βαρεῖαν, hic βαρυπεσῆ καταφέρειν ποδὸς ἀκμὴν. ABRESCH. In hisce

versiculis primaria regnat imago hominis per supplantationem pedum prostrati. *Repente enim eminusque insilientes graves et robustos pedes his opponimus, supplantandis iis in longo cursu deprehensis idoneos et prorsus exitiosos. Et sic quidem prosternitur casu haud prævisto, stolide nimirum cæcutiens; (Cf. Notas Varr. Critt.) tantæ scilicet tenebræ homini propter piaculum sibi contractum offunduntur, ac nebulosam caliginem oculis objectam, (cf. iterum Notas Varr. Critt.) queruntur multiplices gemitus.* SCHUTZ.

ψ. 377. ΣΦΑΛΕΡΑ ΤΑΝΥΔΡΟΜΟΙΣ, κ. τ. λ. Hæc apponuntur ad ποδὸς ἀκμὴν βαρυπεισῆ· σφαλερὰ κῶλα τανυδρομοῖς δύσφορον ἄταν, id est, κατὰ δύσφορον ἄταν, *titubantia crura longe diuque currentibus propter gravem noxam.* Facilius subvertuntur homicidarum pedes, quia festini currunt et sine intermissione, ut pœnam effugiant: τανυδρομοῖ, hæc etiam aperta nunc. Miseri interpretes Eumenidibus tribuunt κῶλα σφαλερὰ. PAUW. Judicaverim sane mancã esse hanc periodum, cum κῶλα σφαλερὰ potius sint rei fugientis, quam Eumenidum persequentium. Ad acceptum a librariis textum sic interpretamur: *Desiliens a longinquo, valde defero vim pedis mei graviter incidentis; plantas utique, labi facientes et languescere vel velocissimum, calamitatem non ferendam.* WAKEFIELD. Bene vertit Wakefield. At hæc quam magnifice noster extulit! Quam sublimem sententiam, quanto verborum delectu, quanta imaginum majestate, exornavit! En reum τανυδρομον, veloci pede fugientem, longis actum cursibus, campum plenis passibus corripientem, en eum uno Furiarum saltu supplantatum, et in medio cursu dejectum; at qualis ille saltus! *e longinquo, ἄγκαθεν, graviter cadens, βαρυπεισῆ, ut terra circum tremat concussa, quem sequatur calamitas non ferenda.* Nihil unquam sublimius excogitatum; nec equi Junonis, nec ipse Neptunus apud Homerum gradens, nec quicquam extra Sacram paginam cum hoc Nostri loco conferendum est. Quin arcte cum hac Antistropa cohæret Strophe quæ sequitur (secundum constitutionem Heathii) hic enim pœna quæ vivos nocentes persequitur, ibi quæ mortuos, si vivi forte florere existimati fuerint, coloribus æque vivis, nec minore cum verborum delectu et copia describitur. S. BUTLER.

ψ. 379. ΠΙΠΤΩΝ Δ' ΟΥΚ ΟΙΔΕΝ ΤΟΔ'. *Cadens vero non intelligit hoc, quod nempe cadat, præ mentis lue: facinorosis mens est sibi non constans: λυμὴν ἄφρονα* explicant sequentia. PAUW. Non intelligit quæ sit nostra potentia, quæ insignes attenuat et splendorem nocentium obscurat. S. BUTLER.

ψ. 381. ΚΝΕΦΑΣ ΑΝΔΡΙ ΜΥΣΟΣ. Κνέφας μύσος ita accipiendum ut κνέφας dicat quid sit μύσος. Tragica appositio. PAUW. Idem quod, τοῖον γὰρ κνέφας καὶ σκότος μυσσῶν καὶ βδελυκτὸν ἐπιποτάται καὶ ἐξήλωται, seu ἐπιτετάνυσται, τῷ πεισόντι, quomodo Schol. explicat in Pers. ψ. 671. συγὰ γὰρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπότηται. ABRESCH. *In tantum peccati consuetudo tenebras obducit animo.* Cum hoc loco

longe gravissimo fructuose committas Div. Matth. xiii. 14, 15. Rom. i. 24. et parallelos. WAKEFIELD.

ψ. 382. ΚΑΙ ΔΝΟΦΕΡΑΝ ΤΙΝ' ΑΧΑΥΝ. *Fama quæ multos parit gemitus, allegat spissas quasdam in domo tenebras: ac si nempe latere posset facinorosus in ædibus, ad quas confugit, et in quibus post longum cursum jacet prolapsus, nesciens tamen præ mentis lue se prolapsus esse: ita hæc cohærent.* ΠΑΥΩ. Constructio est, *Καὶ ἡ πολύγονος φάτις αὐδᾶται κατὰ τὴν δοφερᾶν ἀχλὺν τῆ δώματος*, et sententia, qualis est conditio istiusmodi hominis *μυσαρῆ*, talis quoque de ea rumor et sermones, *πολύγονοι* nempe. De tropico usu vocis *ἀχλὺς*, vide Cl. Alberti ad Hesych. in voce Ἐχθύμενος. ABRESCH. Si verum sit *αὐδᾶται*, quod vix crediderim (Cf. Notas Varr. Critt.) constructionem veram iniisse videtur Abresch. sed quis ferat præpositionem *κατὰ* sic casui suo subjectam. S. BUTLER.

ψ. 384. ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ. *Μένει γὰρ ἐν δώματι*, ac si ibi tutus esset ab omni periculo. Illud *κατὰ δώματος* alludit ad rem præsentem, et Orestis hic in æde Minervæ commorationem. ΠΑΥΩ. *Manet enim*, h. e., *Vis nostra inconcussa manet: caligo illa quam splendidissimis nocentium fortunis obducimus nunquam dissipatur, sed eos semper obscurat.* S. BUTLER.

ψ. 388. ΑΤΙΜ' ΑΤΙΕΤΑ. Totus locus hoc structo verborum ordine intelligi videtur velle, *διόμεναι* (h. e. *ζηῆσαι*) *λάχνη ἄτιμα* (καὶ) *ἀτίετα καὶ διχοσατέντα θεῶν*, (καὶ τῇ) *ἀνθλίῳ λαμπᾷ* (h. e. *διὰ τὴν ἀνθλίον λαμπήν*) *δυσοδοπαίπαλα* (τρίς) *διεκομένοις ὁμῶς καὶ δυσοιμμάτοις.* ABRESCH.

ψ. 389. ΔΑΧΗ. *Sortem* posuit, ut poetæ passim pro hominibus hanc infelicem sortem nactis. Ita locum perdifficilem sane atque salebrosam, si quis alius, interpretamur. *Persequentes hominum ignominiosorum probrosas vices, a Divis separatas*, (cf. ψ. 364.) *lampade cum propria, ægre pervestigandas vel acute videntibus, nedum minus perspicacibus:* ob caliginem scilicet, quo tegunt scelera nefarii, et latebras quibus absconduntur. Melius fortasse tamen fuerit *λάχνη* pro Furiis ipsis accipere, ut ψ. 348. nisi multum ambiguus hinc totus locus esset evasurus. Sin vero hoc arriserit, hanc proposuerim interpretationem: *Nos scilicet officio fungentes Diis alieno* (vide ψ. 57. Virg. Æneid. VII. 327.) *viam facientes molestam et salebrosam tam vivis quam mortuis.* Haud aliter Schol. ut ψ. 323. neque equidem repugnare. WAKEFIELD.

ψ. 390. ΑΝΗΛΙΩΙ ΔΑΜΠΙΑΙ. Miror hunc locum exercuisse viros doctos. Ἐνήλιος *λάμπα* est *Fax Furiarum*, faces illæ quibus proprie armantur, quæ, quam pulchre dicantur *ἀνήλιοι*, nihil attinet dicere. S. BUTLER.

ψ. 391. ΔΕΡΚΟΜΕΝΟΙΣΙ ΚΑΙ ΔΥΣΟΜΜΑΤΟΙΣ ΟΜΩΣ. Cave referas hæc ad ψ. 323. *ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι*, non enim hiæ de mortuis et viventibus, sed de clare videntibus et cæcis agitur.

Metaphora est a via salebrosa atque ardua, ex qua non modo cæcus, sed ne oculatus quidem se expediat. Optime vertit Interpres Gallicus, *Où marche avec peine celui qui a l'usage de ses yeux, et celui qui l'a perdu.* S. BUTLER.

ψ. 393. ΜΟΙΡΟΚΡΑΝΤΟΝ. Æterno fixum ordine est, ut profecta Deo mens, si scelere inquinetur, sibi displiceat: nam subjecta sensibus, legibus patent ab homine datis, illa sibi inexorabilis iudex. IO. MULLER.

ψ. 394. ΕΜΟΥ ΚΑΥΟΥΣΑ ΘΕΣΜΟΝ. Verte, *meum audiens magistrarium.* HEATH.

ψ. 396. ΕΠΙ ΔΕ ΜΟΙ. Ordo est, *καίπερ δὲ τάξιν ἔχουσα ὑπὸ χθόνα καὶ κνέφας δυσήλιον* (pro ἀνήλιον ut paulo ante) *ἔπιςί μοι ὁμῶς παλαιὸν γέρας, ἔδδὲ κέρω ἀτιμίας.* Comparantur quæ supra, ψ. 348. et seqq. et ψ. 391. et seqq., ac mutuam lucem fœnerabuntur. ABRESCH.

Ibid. ΤΕΛΕΟΝ. Et per hoc *legitimum, et fixum, ratumque, immutabile.* S. BUTLER.

ψ. 397. ΟΥΔ' ΑΤΙΜΙΑΣ ΚΥΡΩ. Hæc repugnare videntur superioribus, ubi *λάχη* sua *ἄτιμα* et *ἀτίετα* nominabant. Sed duplex erat conditio Furiarum. Altera quod exclusæ essent a deorum consortio, et quod apud illos honoratæ non essent, (cf. ψ. 191. et ψ. 228.) altera, quod hominibus venerandæ essent, ab iisque non sine metu et honore colerentur. Fortasse tamen Antistrophe opponitur iis quæ ab alia Chori parte in Strophe dicta erant, ita cum altera *λάχη* sua *ἄτιμα* esse affirmasset, id deinde altera negaret. SCHUTZ.

IV.

ψ. 400. ΚΛΗΙΔΟΝΟΣ ΒΟΗΝ. Per *κληιδόνος βοήν* videtur innui Orestis cum clamore invocatio deæ, ψ. 287. et seqq. ABRESCH.

ψ. 402. ΑΚΤΟΡΕΣ. Etymol. Magn. "Ακτώρ" ὁ διακομίζων Hesych. "Ακτωρ" ἀγωγεύς, h. e. *ductor.* Noster in Pers. ψ. 557.

Σέσιδος φίλος ἀκτώρ. WAKEFIELD.

ψ. 404. ΑΥΤΟΠΡΕΜΝΟΝ. Quasi dixerat, *arborem cum ipsis radicibus*; h. e. totum locum, nullo particeps. Vocem adhibuit Nonnus, Lycophron, Sophocles, et apud Athenæum comicus Antiphanes tragicum *παρεμδών.* WAKEFIELD.

ψ. 406. ΕΝΘΕΝ ΔΙΩΚΟΥΣ'. Nihil defatigatam celeriter se adesse ait, Ægidis opera, non velis usam in trajiciendo mari eoque trajecto curru vectam robustis generosisque equis juncto. ABRESCH. Quod ad *ἄτροτον πόδα* attinet, nihil aliud verbis istis significatur, nisi eam cursu indefesso, id est, nulla interposita requie, advenisse; nequaquam vero pedibus iter confecisse, quod de aëra trajiciente imaginari plane esset ridiculum. Altera vero illa, *ροιβδέτα κόλποι αἰγίδος*, hoc tantum exprimunt, nempe deam tanta cum velocitate aëra tranasse, ut ex ipso motus incitatoris impetu strideret ægidis sinus, quod æque evenisse potuit, sive pedibus, sive curru fuisset usa; nam alis eam non

fuisse usam diserte memoratur. HEATH. Abreschio assentior, sed ita, ut curru Minervam etiam mare trajecisse, ex poetæ mente, putem. Nempe currus per aërem ferebatur adjuvantibus ventis. Ἀπρὸν πόδα, sic ut pedes haud defatigaverim. SCHUTZ. Hæc sic reddit Interpres Gallicus, *A ces accens, j'ai précipité ma course infatigable; j'ai attelé mes coursiers agiles à ce char, et l'ægide m'a servi d'ailes pour mieux fendre les airs.* Hac voluit ni fallor, exprimere poeta, Minervam, audita Orestis invocatione, ψ. 235. et seqq. iter Athenas maturasse, et ut cum Ovidio loquar, *remis in aura usum fuisse*, et curru scil. qua invehī solebat, et ægide, tanquam velo, quæ conciperet ventos et currum porro raperet. S. BUTLER.

Ibid. ΔΙΩΚΟΥΣΑ ΠΟΔΑ. *Pedem agitans: eleganter: nos, Plying my foot.* Sic Euripides Orest. ψ. 150.

Ἴδῃ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.

Hinc elegantissime Sophocl. *in voce media*, Electr. ψ. 871.

Ἵψ' ἠδονῆς τοι, φιλάττη, διάκομαι.

Me impello, urgeo, festino: post Homerum Odys. Δ'. 162.

— ἡ δὲ μάλα σχέδον ἤλυθε ποντόπορος ναῦς

Ῥίμφα διωκομένη.—

WAKEFIELD.

ψ. 407. ΠΤΕΡΩΝ ΑΤΕΡ. Quod vocat noster, ψ. 250. ἀπτέροι: πωτήμασιν. WAKEFIELD.

Ibid. ΡΟΙΒΔΟΥΣΑ. *Faciens strepere; ventis scil. admissis, et sonantibus in cavitate* WAKEFIELD.

ψ. 409. ΟΜΙΛΙΑΝ ΧΘΟΝΟΣ. Ut ψ. 714 et ψ. 1033. WAKEFIELD.

ψ. 412. ΕΦΗΜΕΝΩΙ. *Assidenti: Ut Eurip. Supplic. ψ. 93.*

— καινὰς εἰσβολὰς ὄρῳ λόγων,

Μητέρα γεραῖαν βωμίαν ἐφημένην. WAKEFIELD.

ψ. 413. ΥΜΑΣ Θ' ΟΜΟΙΩΣ. Id quod de Eumenidibus dicit Minerva, ineptum est; an illæ adeo ignotæ erant deæ? Haud puto; nisi ita adornatæ fuerint ab Æschylo, ut Eumenidum nullos habuerint characteres; et sic turpius adhuc cespitavit poeta. PAUW. At prisca simplicitas quam hic et ψ. 419. sugillat Pauw. non nimis urgenda est. Præterea, satis bene rogat Minerva quænam sint, cum significat eas nunquam inter deas versari, nec a cœlestibus conspici. Cf. ψ. 350. et seqq. et quæ ibi annotata. S. BUTLER.

Ibid. ΟΥΔΕΝΙ ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΕΙ. Non est ut Stanl. vertit; *nulli mortalium generi, sed potius, nulli eorum qui gignuntur generi, seu deorum, seu hominum similes.* Prorsus alienum ab h. l. est quod Massieuvio in mentem venerat, *Mémoires de Littérature*, tom. VIII. p. 546. qui σπαρτῶν γένει Thebanos significare putabat. SCHUTZ. Perbene Interpres Gallicus, *Qui ne ressemblez à nul des êtres que produit la nature.* S. BUTLER.

ψ. 416. ΛΕΓΕΙΝ Δ' ΑΜΟΡΦΟΝ ΟΝΤΑ. Aliter atque interpres et

Scholiasta locum capio ad hunc sensum: Dixi quidem vos esse nemini vel hominum vel deorum similes; sed deformes esse non dixi: nam vicinos alii maledicere ob deformitatem, neque benignitatem sapit, neque affine est justitiæ. WAKEFIELD. Significat Minerva se nolle Furiis deformitatem exprobrare. SCHUTZ.

γ. 419. ΗΜΕΙΣ ΓΑΡ ΕΣΜΕΝ. Hæc et sequentia etiam perquam ridicula sunt; ista narrantur deæ, et deæ Minervæ: Euge, Euge! Μάθοιμ' ἂν εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον; Sic illa bona, et in media luce, ut noctua, cæcutiens. PAUW.

Ibid. ΝΥΚΤΟΣ ΑΙΑΝΗ ΤΕΚΝΑ. Ut de illis Eumenides, Orest. γ. 408.

*Ἐδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.

Anecd. Græc. Villosioni, I. p. 151. Κατὰ δὲ Αἰσχύλον μόνον, Ἐρινύες Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα. Porro similiter locutus est Sophocles, Ajax. γ. 672.

— νυκτὸς αἰανῆς κύκλος.

Σχοτεινὸς ibid Schol. ut Æschyleus. WAKEFIELD.

γ. 421. ΚΛΗΔΟΝΑΣ Τ' ΕΠΩΝΥΜΟΥΣ. *Et famam nomini consentaneam.* HEATH.

γ. 422. ΠΕΥΣΗ ΤΑΧΑ. *Percontatura es forsitan.* HEATH.

γ. 426. ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. *Moris est, fas est, νόμῳ διακεῖται,* ut cum Pythagora loquar. Cf. supra, γ. 32. ὡς νομίζεται. Cf. etiam Agam. γ. 1054. S. BUTLER.

γ. 427. ΕΠΙΡΡΟΙΖΕΙ. Legendum procul dubio ἐπιρροίξεις. Cf. Notas Varr. Critt. Metaphora est a venantibus canes immittentibus, quæ fugitivo a Furiis exagitato apprimè convenit. Cf. γ. 131. et seqq. γ. 246. et seqq. Hesych. Ἐπιρροίξειν. Ἐπιπιέζειν. (l. ἐπισίξειν monente Perger.) ἐπισείειν· ἐπεγμελεύειν. Idem Ἐπιρύζειν· κύνας ἐπαφίεναι καὶ παρορμαῖν. Ita legend. Idem Ἐπισίξαι· ἐφόρμησαι. Ἄπο τῆς σίξειν, scil. sibilatione illa qua utimur in canibus immittentibus. S. BUTLER.

γ. 429. ΑΛΛΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. *Num vero matrem suapte sponte occidit, an vero alius necessitatis iram timens?* h. e. an potius necessitate compulsus, quod eum cædis auctorem haberet, cujus ira, nisi perpetrasset, ei verenda esset? SCHUTZ. Eleganter redundat hic vox ἄλλης. Supplendum forte ἢ ὅτι ἔτως ἠξιώσατο. S. BUTLER.

γ. 430. ΚΕΝΤΡΟΝ ΩΣ ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΕΙΝ. *Stimulus, ut matrem quis occidat.* PAUW. H. e. *ut matrem cogatur interficere.* WAKEFIELD.

γ. 431. ΗΜΙΣΤΕ ΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑ. Ἵμῶν. PAUW. Verte, *Duo cum adsint, dimidium causæ jam explicatum teneo.* HEATH. Obscuriorem versum nihil magis illustrabit Scholiastis expositione; cujus, in tironum gratiam, ordinem aliquantulum immutabo; Δυσὸν, σὲ καὶ Ὁρεσά· ὑμῶν μὲν κατηγορεῖν, ἐκείνῳ δὲ ἀπολογεῖσθαι. Μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀπέσης. WAKEFIELD. Hic

Minervæ filium colloquii abruptum. *Enimvero cum duæ partes sint, dimidium quidem sermonem hactenus audivimus, jam vero et altera pars audienda est.* SCHUTZ. Sensus feliciter assecutus est, ut semper, Interpres Gallicus, *De deux parties je n'ai encore entendu que la première.* S. BUTLER.

γ. 432. ΑΛΛ' ΟΡΚΟΝ. *Cum sane sit (ut auctor Epist. ad Hebr. vi. 16. affirmavit,) litium omnium terminus jusjurandum, fatemur te proba dicere: ille autem has conditiones respuet; nam juratus inficias ire non poterit se matrem interfecisse.* WAKEFIELD. Cave quicquam in textu mutes. Hic et in seqq. multa sunt ex re forensi petita. Ὀρκον δίδουαι non ad Minervam spectat, quæ jusjurandum in quod juret Orestes, concipiat, ut nos Anglice dicimus, *To give him the oath, to administer the oath to him,* quod est apud Græcos ἐξάγειν ὄρκον, sed ad Orestem, qui jurejurando suo se purgat, et sic offert jusjurandum innocentiae suæ accusatoribus, et contra ab illis jusjurandum reatus, ut ita dicam, accipit. Quod hic δεξασθαι ὄρκον, id alibi λαβεῖν ὄρκον. Ὀρκον δίδουαι est igitur ejus qui jurat, non ejus qui jusjurandum imponit. Eurip. Suppl. γ. 1231. Ὀρκια δώμεν τῶδ' ἀνδρὶ πόλει τ'. Chorus scilicet promittunt seque et Adrastum juraturos ut nunquam bellum inferant Atheniensibus. Theseus autem ὄρκον λαμβάνει. Cf. γ. 1186.

Ἄλλ' ἀντὶ τῶν σῶν καὶ πόλεις μοχθημάτων,
 Πρῶτον λάβ' ὄρκον τόνδε δ' ἑμνύσαι χρεῖων
 Ἄδραστον ἕτος κύριος, τύραννος ὦν,
 Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναΐδων ὀρκωμοτεῖ.

Hic patet τὸν δόντα ὄρκον Adrastum esse, τὸν λαβόντα, vel, δεξάμενον Thesea. Sic Iph. Taur. γ. 735.

Ὀρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γραφάς.

Hic ὄρκον δίδουαι is qui jurat, Orestes, non quæ jusjurandum exigit, Iphigenia. Illa autem ἀντιδίδουαι, γ. 737. Adeo aperta res est ut nihil amplius monere opus sit, nisi quod sensum satis dederit interpretatio Wakef. S. BUTLER.

γ. 433. ΔΥΟΙΝ ΠΑΡΟΝΤΟΙΝ. Cum dixisset Minerva se unam tantum partem audivisse, æquum vero esse ut alteram etiam audiat, eam interpellant Eumenides, negantque Orestem in jus secum velle descendere, quarum quidem responsum, utpote paulo iniquius in Orestem, ægre ferens Minerva, regerit, *At tu quidem malle juste audire videris quam facere; si enim juste ageres, Oresti facultatem pro se respondendi concederes.* S. BUTLER.

γ. 434. ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ. H. e. τῆς σοφίας. S. BUTLER.

γ. 435. ΟΡΚΟΙΣ ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ. Cum dixissent Eumenides Orestem neque jusjurandum dare velle nec accipere, ipsæ videbantur jusjurandum pro sua parte præstare velle, jam vero inquit Minerva, parum juste agitis; unam tantum partem audiri vultis, alteram non item; vos juramentum præstare

vultis, Orestis autem copiam pro se dicendi eripitis, eumque negatis juraturum esse; atqui, *ea quæ injusta sunt, jurejurando vincere haud concesserim. Les sermens seuls ne font pas la justice; ut pulcherrime vertit Interpres Gallicus.* S. BUTLER.

ψ. 436. ΚΡΙΝΕ Δ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΚΗΝ. Non abludit Div. Johannes, vii. 24. Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε. WAKEFIELD.

ψ. 437. ΤΡΕΠΟΙΤ'. H. e. τρέποιτε pro ἐπιτρέποιτε, latet præpositio in κάπι. Αἰτίας τέλος est totius causæ diribitio. S. BUTLER.

ψ. 438. ΑΞΙΑΝ Τ' ΕΠΑΞΙΩΝ. Tentandum non erat ἐπαξίων nostro aliquoties usurpatum. Ut Prom. Vinc. ψ. 70. Sept. Theb. ψ. 572. Choeph. ψ. 92. ABRESCH. Ἀξίαν ἐπαξίων appellant Minervam, quæ digna sit ad quam iudicii honos ac munus deferatur. SCHUTZ.

ψ. 441. ΑΜΥΝΑΘΟΥ. *A te repelle:* Hesych. Ἀμυνάθειν ἀμύνειν. Usi sunt etiam voce Sophocles et Euripides. WAKEFIELD.

ψ. 444. ΠΡΟΣΙΚΤΩΡ. Advocasse non gravabimur Anecd. Græc. Villosioni, I. p. 235. Δύσσα τῷ Ἰξίονι ἐπέσει· καὶ εἰδὲς ἤθελεν αὐτὸν ἀγνίσαι, ἔτε θεῶν ἔτ' ἀνθρώπων, ὅτι πρῶτος ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν· ἐλεήσας ἔν ὃ Ζεὺς ἀγνίζει αὐτόν. Adeas etiam Eurip. Herc. Fur. ψ. 1327. WAKEFIELD. Allusio tragœdiæ quam Æschylus fecit. Historiam ex Pherecyde Scholiastes Apollonii Rhodii habet; illa, primum Ixiona concivem peremisse, docet; nullam tunc lustrationem donec, nullo causæ merito (avaritia ductus socerum interfecerat innocentem) sed miseratione, piatus fuit a Jove. Van Staveren. ad Hyginum, 128. Jo. MULLER.

Ibid. ΕΝ ΤΡΟΠΟΙΣ ΙΞΙΟΝΟΣ. Infra, ψ. 121. Πρωτοτόνοισι προσεροπαῖς Ἰξίονος. S. BUTLER.

ψ. 445. ΕΥΜΑΘΕΣ. *Facile intellectu:* h. e. respondeas breviter et simpliciter, nam, ut effatur Euripides versibus longe dulcissimis gravissimisque, Phœniss. ψ. 472.

Ἀπλῆς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφου,
Κὲ πεικίλων δεῖ τάνδιχ' ἐρμηνευμάτων.

Nec graviter minus Pindar. Nem. VII. 70.

Εὐώνυμον ἐς δίκαν
Τρεῖς ἔπεια διαρκέσει. WAKEFIELD.

ψ. 447. ΜΕΛΗΜ' ΑΦΑΙΡΗΣΩ ΜΕΓΑ. *Curam eximam magnam.* PAUW. Male interpres, *argumentum capiam magnum.* Verba hoc dicunt, *Magna te cura, quæ quantum ex postremis verbis tuis colligo, te habet sollicitam, liberabo,* quod ipsum aliis verbis infra, ψ. 456. ταύτην μὲν ἔν φροντίδα ἐκπόδων λέγω. Respiciunt hæc Minervæ interrogata, ψ. 441. et seqq. ABRESCH. *Derivabo id quod mihi vehementer curæ est.* H. e. Postrema tua vox, quæ jubet dici simplex aliquid ac breve, mea multum refert: quum enim favor tuus inde sit potissimum conciliandus, tribus verbis

respondere valeo; me non habere contaminationem sanguinis: οὐκ εἰμὶ προσρόπαιος. WAKEFIELD.

γ. 449. ΠΡΟΣ ΧΕΙΡΙ ΤΗΣ 'ΜΗΙ. Antiptoses per plerasque præpositiones sunt receptæ. Hic dativos habemus loco genitivorum, πρὸς τῆς ἐμῆς χειρὸς, quos versus non admittebat. Similiter Sept. Theb. γ. 216. καὺς καμῶσα πρὸς ποντίῳ κύματι, pro ποντίῳ κύματος, ubi Schol. τὴν πρὸς explicat per ἐν. ABRESCH.

Ibid. ΕΦΕΖΟΜΕΝΗΙ. De tenendi amplectendique notione vidimus paulo superius ad γ. 412. Sed et quodcunque quispiam tractat, et in quo occupatur, ἐπὶ τέτῳ et τέτῃ dicitur καθῆσθαι et καθέζεσθαι. Ælian. de Animal. VIII. 5. οἰωνοῖς μαντευομένους ἀκῶ τινὰς καὶ ἐπ' ὄρησι καθήμενος ἐξετάζειν πτήσεις τε αὐτῶν καὶ ἔδρας. Ibid. Μαντεύονται τινες ἐπ' ἰχθυσι καθήμενοι. Et XII. 5. ἐπ' ὠδίσι καθῆσθαι. Herod. II. 86. Εἰσι δὲ οἱ ἐπ' αὐτῷ τέτῳ κατέαται, καὶ τέχνην ἔχουσι ταύτην. ABRESCH.

γ. 452. ΑΝΔΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΘΑΡΣΙΟΥ. Ἄνδρὸς καθαρσίῃς pro ἀνδρὸς καθαρεῖ. Junge γ. 581. infra. ΠΑΥΩ. Structura est, ἔς' ἂν σφαγαί αίματος βοτῆ νεοθῆλε πρὸς ἀνδρὸς καθαρσίῃς καθαιμάξωσι, nempe αὐτόν. Illa πρὸς ἀνδρὸς καθαρσίῃς reguntur a verbali σφαγαί. Agam. γ. 1398. Legimus σφαγὴν αίματος, ut in Soph. Trachin. γ. 581. αίμα σφαγῆς. ABRESCH. Structura est: Ἐς' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αίματος καθαρσίῃς σφαγαί νεοθηλῆς βοτῆ καθαιμάξωσι. Ἄγῆς αίματος καθάρσιος est qui aliquem sanguinis piaculo liberat. Sic Apollo dicitur φόνε καθάρσιος, γ. 581. SCHUTZ.

γ. 453. ΚΑΘΑΙΜΑΞΩΣΙ. H. e. αίμάξωσι κατ' αὐτῆ, sanguinem in eum spargant. WAKEFIELD.

γ. 454. ΤΑΥΤ' ΑΦΙΕΡΩΜΕΘΑ. Hæc purificationem sumus. ΠΑΥΩ. An lustrationi alludit, quam in Tauride illi Iphigenia fecit? Sic fabulis conveniret. Fieri tamen potest Hippocrenen cogitasse. Io. MULLER. Cf. supra, γ. 280. et seqq. S. BUTLER.

γ. 456. ΟΥΤΩ. Proin. Arist. tom. II. p. 52. Οὕτως ἢ νικήσαντες πέμπεται, ἢ θάτερον ἢ βέλομαι προσθεῖναι. Infra, γ. 742. Οὕτω γυναικὸς ἢ προτιμήσω μέρος. Mox in λέγω supplendus intelligitur infinitivus quispiam, v. g. ἔχειν, vel τιθέναι. Eurip. Iphig. Taur. γ. 1226. Ἐκποδὸν αὐδῶ πολίταις τῆδ' ἔχειν μισομάτος. ABRESCH.

γ. 458. ΠΑΤΕΡΑ Δ' ΙΣΤΟΡΕΙΣ ΚΑΛΩΣ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝ'. Probe quaeris de patre meo, Agamemnone scilicet. Breviter dictum est pro αὐτὸς ἢ Ἀγαμέμνων. WAKEFIELD.

γ. 459. ΑΡΜΟΣΤΟΡΑ. Schol. διάκτορα, βασιλεία. Hesych. Διάκτορος ἡγάμοσι, βασιλεῦσι. WAKEFIELD.

γ. 460. ΑΠΟΛΙΝ ΙΑΙΟΥ ΠΟΛΙΝ. In his deliciis locutionum multi sunt tragici poetæ, quod nec tirones latuerit. Eurip. Troad. sub fin.

— ἃ δὲ μεγαλόπολις

"Απολις ὄλωλεν,

Οὐδ' ἔτ' ἔστ, Τροία.

WAKEFIELD.

γ. 462. ΚΕΛΑΙΝΟΦΡΩΝ. Nigra mente: h. e. tenebrosa, dolosa: ut Schol. noster, δολιόφρων. Possis etiam interpretari, meo iudicio

non inepte, per *feroci mente*, sicut Homerum libenter exponerem ad Il. A'. 103.

— μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφὶ μέλαινας
Πίμπλαντ'.—

Hesych. Μέλαινας φρένες· δειναί. WAKEFIELD.

γ. 463. ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ ΑΓΡΕΥΜΑΣΙ ΚΡΥΨΑΣΑΣΑ. Ἀγρεύματα, *retia* ut Sept. Theb. γ. 613. Agam. γ. 1057. et Choeph. γ. 998. pro more horum verbalium quibus instrumenta denotare solent nonnunquam Græci. Vide ad Cattier. libellum p. 25. Κρύπτειν ἀγρεύμασι, ut Eurip. Phœniss. γ. 1248. σῶμα κρύπτειν ὄπλοις. Aristoph. Vesp. γ. 350. ῥάκεισι κρυφθεῖς. ABRESCH. Ποικίλοις, *magno artificio textis*: h. e. dolosissimis, quæ vocat infra, γ. 638. δαιδύλω πέπλω, ut uberius describit in Agam. γ. 1390. et seqq. Cf. Lycophron. Cassandr. γ. 1099. et seqq. WAKEFIELD.

γ. 467. ΠΟΙΝΑΙΣΙ. *Retributionibus*, Suppl. γ. 634.

Εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθῶν ποινάς. S. BUTLER.

γ. 472. ΠΡΑΞΑΣ ΓΑΡ ΕΝ ΣΟΙ. Ἐμπραξάς σοι, *tibi committens, tibi permittens mea*. PAUW. *Nam, si rem per te confecero, quicumque demum fuerit eventus, mihi gratissimus advenerit*. WAKEFIELD. Idem quod, πράξας γὰρ τὴν δίκην ἐν σοὶ, πανταχῇ τὰδ' αἰνίσω ἂ σὺ κρίνεις. SCHUTZ. Locum optime explicuit Stanl. in curis secundis. S. BUTLER.

γ. 473. ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΜΕΙΖΟΝ ΕΙΤΙΣ ΟΙΕΤΑΙ. Οἶεται his est *vult, cupit*: Si quis mortalium hoc judicare velit, inveniet illud majus se viribusque suis: ita μείζον cum emphasi accipiendum, habito respectu ad ejus, qui judicare vult, ingenium et vires. PAUW. Accusatione Furiarum, Orestisque defensione audita, difficultates, quas dirimendæ huic liti inesse cernit, Minerva indicat; nam si secundum Oresten judicet, noxam gravem suæ Atticæ ab illarum ira metuendam: sin inculpati supplicis causam prodat, impium facinus admissum iri. Hoc sermonis Minervæ usque ad γ. 483. est argumentum. Τὸς βροτὸς nihil aliud dicit quam τὶς solitarium, ut contra omisso τὶς nonnunquam ἀνῆρ ejus vicem obit, veluti in Pausan. Attic. p. 54. λίθος ἢ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίξεισθαι μικρὸν ἄνδρα. Quin et noster supra, γ. 452. πρὸς ἄνδρὸς προτιός. ABRESCH. Breviter dictum est pro εἴ τις βροτὸς οἶεται δικάζειν τὸ πρᾶγμα τότε, μείζον ἐστὶν αὐτῷ, h. e. quam quod poterit judicio secare. WAKEFIELD. Minime admittendum, quod Abreschius opinatur, βροτὸς τις pro simplici τὶς h. l. dictum esse. Imo vero hoc dicit Minerva: *Lis hæc nimis gravis et difficilis, si quis velit eam, homo s. mortalis judicare; vicissim autem mihi*, quæ ultra mortalem, utpote dea, sapio, *haud licet de cædibus cognoscere*. SCHUTZ. Duo sunt de quibus in hac ῥήσις agit Minerva, primum ut Oresti, deinde ut Eumenidibus satisfaciat. Rem esse majorem ait quam ut quisquam mortalium eam dijudicet, nec vero ipsi, quamvis dea sit, licere de cædibus cognoscere. In Orestem

fatetur se benevolam esse: contra vero gravissimam esse iram Eumenidum nisi et ipsæ vicerint. Medium itaque consilium proponit, ut utrisque satisfaciatur, iudicium scilicet Areopagiticum. Hic est scopus loci, quem si teneas, paulum erit in sequentibus quod te moretur. S. BUTLER.

ψ. 474. ΟΥΔΕ ΜΗΝ ΕΜΟΙ ΘΕΜΙΣ. Non arbitra dea pronuntio; res justificat, de re iudicium instituo. IO. MULLER.

ψ. 475. ΔΙΑΙΡΕΙΝ. *Secare, dijudicare*; ut Euripides, Alc. Fragm.

Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
Πάντες διαιρεῖν ἢ τύχας τὰς οἰκόθεν.

Hesych. apposite: διαιρεῖν διακρίνειν, ἐξακριβῶν, διαμερίζειν. Horat. Epist. I. 16.

Quo multæ magnæque secantur iudice lites.

WAKEFIELD.

ψ. 476. ΚΑΤΗΡΤΥΚΩΣ. Κατηρτυκῶς est, *adornatus, præparatus*, et idem significat hic quod ἀφιερωμένος paulo ante. PAUW. Κατηρτυκῶς ἐκείτης est, ὁ τελειώσας πάντα τὰ νομιζόμενα, quæ qualia sint docet, ψ. 237. 240. et ψ. 451. 456. *Supplex nempe præparatus atque expiatus*. Vid. et Hesych. in Voce et Not. ABRESCH. *Probe instructus — rite adornatus*: h. e. nihili indigens, unde idoneus tibi fieret ingressus in meum templum. Hesych. Καταρτύσαι, κατασκευάσαι. Nullo modo alienus est Pauli locus, 2 Tim. iii. 17. ἵνα ἄριστος ἢ ὁ τῷ Θεῷ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτυσμένος: quæ est exquisitior et procul dubio genuina loci istius scriptura. Crinagoras, Epigr. XLV. suavissime:

Ἦν ὅδε καὶ μυθοῖσι καὶ ἤθεσι πάντα Σίλευκος
Ἄριστος ἀλλ' ἤβης βαιὸν ἐπαυρόμενος.

Solon de hominum ætatibus,

Τῇ δ' ἐκτῇ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός.

Iamblicus de Vita Pythag. §. 94. εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῷ ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἤθεσι, τότε περὶ εὐμαθείας καὶ μήμεης ἐσχόπει. Ubi cf. Kuster. Cæterum quid velit nostri Tragici vox κατηρτυκῶς, statim exponunt venientes καθαρός et ἀβλαβής. Τῷ μὲν hic consonat τὸ δὲ ψ. 479. *tu quidem, hæc vero*. WAKEFIELD. Minerva negaverat se in cædis actione iudicem esse posse; *idque cum ob alias causas, inquit, tum præsertim, quod tu supplex bene paratus, purus a piaculo et sine noxa, ad ædes meas accessisti*, ut studiose magis quam juste agere viderer, si te meo iudicio absolvere vellem. *Nihilo secius tamen te iudicii a me constituti calculo si insons apparueris, urbe mea te recipiam, Hæc vero, Eumenides, ingrato munere fungentes, nisi in hac causa vicerint, terra nostra exeant; venenum enim ex eorum præcordiis stillans, in terram cum ceciderit, intolerabilem cedere pestem solet*. SCHUTZ. Argumentum hoc est, nisi fallor, quod fugisse videtur interpretes, *non est meum*

causam cædis cognoscere; præsertim (ἄλλως τε) cum tu bene præparatus et lustratus, purus et insons supplex, non reus, advenisti ad nostras ædes. Sed ut ut illud fuerit, (ὅμως δὲ) quamvis hanc causam nemo unus mortalium, nec vero ipsa quæ dea sim velim cognoscere, te tamen inculpatum existentem in civium meorum numerum coopto. S. BUTLER.

ν. 479. ΜΟΙΡΑΝ ΟΥΚ ΕΥΠΕΜΠΕΛΟΝ. Idem ἐκ εὐπέμπελος. quod δυσπέμπελος, vel ut scribendum potius putat Eustath. ad Il. π'. p. 1111. l. 40. δυσπέμπελος, ratione addita, et qua admissa suspicari possemus, alterum ideo prætulisse nostrum, quia de deabus vetulis est sermo. Cæterum iisdem prope verbis, quibus Schol. explicat tam l. c. quam p. 1084. Add. Hesych. et ad eum Not. ABRESCH. Etymon petendum est, ni fallor, a verbo *πέπτω*, sortem quam quis nequeat facile concoquere, ideoque odiosam, *δυσάρεστον*, ut Schol. Cf. γ. 191. WAKEFIELD. Immo, potius dixerim *sortem*, h. e. *animum placatu difficilem*; ea est Eumenidum conditio ut sint ἐκ εὐπέμπελοι, h. e. *δυσπέμπελοι*, h. e. *δυσάρεστοι τὴν φύσιν*, et graviter ferant Orestem vel absolvi vel in civium numerum admitti, itaque nisi vicerint statim recedant, *gravis est eorum ira, virus animi intolerabile, si illud in hanc terram evomuerint.* S. BUTLER.

γ. 480. ΜΗ ΤΥΧΟΥΣΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ. Quod γ. 722. μὴ τυχεῖν τῆς δίκης, et γ. 732. οὐκ ἔχειν δίκης τέλος. Tum *πρωῶγμα νικηφόρον*, ut γ. 780. *πάλαισμα νικηφόρον*, et *νίκη νικηφόρος* in Choeph. γ. 146. ABRESCH.

γ. 481. ΙΟΣ ΕΚ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ ΠΕΔΩΙ ΠΕΣΩΝ. In verbis *ἰὸς πῆδω πεσῶν αἰανῆς νόσος* supplendum *ἔσαι* aut *γίγνοιτ' ἄν*. Πέδω autem *πεσῶν*, pro *εἰς πῆδον*, ut in Choeph. γ. 46. Adde supra, ν. 263. *πῆδω κεχυμένον*, et *μοχ αἶμα ἐκχέας πῆδω* γ. 656. ABRESCH. Per *ἰὸς* intelligo *virus malitiosæ criminationis* ob litem minus ad illarum vota dijudicatam: favent potissimum huic notioni γ. 732. et seqq. quos adeas. WAKEFIELD.

γ. 483. ΑΜΦΟΤΕΡΑ ΜΕΝΕΙΝ. Ὡς μένειν ἀμφότερα scilicet, *adeo ut maneant utramque partem*; h. e. hic est eventus litis, hæc manet dijudicatio Furias et Orestem. Ut ὥς δαιρεῖν, γ. 491. WAKEFIELD.

γ. 486. ΦΟΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΣ. Sequendo receptam lectionem constructio erit, *ἐγὼ θήσω θεσμὸν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον αἰρωμένους δικαστὰς τῶν ὀρκίων φόνων. In omne tempus duraturum tribunal judicesque selectos constituam, qui de cædibus jurejurando probatis judicabunt.* Sic θεσμὸς iterum γ. 618. *Φόνι ὀρκιοί*, ut *ὁμολογίαι ὀρκιαί*, *πιστὰ ὀρκια* et similia. Vide Sam. Petit. Legg. Attic. p. 606. cum Not. Wesselingii. Add. illico seqq. ABRESCH. *Cædis ope jurum-jurandorum dijudicandæ.* WAKEFIELD.

γ. 487. ΘΕΣΜΟΝ, κ. τ. λ. Habes omne Areopagiticum jus: legem, θεσμὸν, æternam, applicationem forma rite servata, principia sententiæ: testimonia indiciis firmata; jusjurandum pro subsidio. Io. MULLER.

ψ. 488. ΥΜΕΙΣ ΔΕ. Ὑμεῖς, et Furia et Orestes : et quæ accusabunt, et qui se tuebitur. ΠΑΥΩ. Verba sunt abire et secedere tantisper parantis Minervæ, quibus monet præparentur omnia, ut simul redierit, iudicium exerceri queat. Μαρτύρια ὀρκώματα pro μαρτύρων ὀρκώματα, adeoque μάρτυρες ἴσορκοι. Idque spectat Orestem qui Apollinem habebat testem; τεκμήρια Eumenidas, ad quas Schol. parum recte omnia referre videtur. ABRESCH.

ψ. 490. ΤΑ ΒΕΛΤΑΤΑ. Areopagitæ primarii cives erant, queis avita dignitas, sapientia patrum, æque opes essent, quibus vir honestus libertatem animi securius tueretur. IO. MULLER. Neutraliter dixit pro τῆς βελτάτης, ut Pers. ψ. 1.

Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων
Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πρὶς ἀ καλεῖται.

Ubi vide quæ annotata. S. BUTLER.

ψ. 492. ΜΗΔΕΝ ΕΚΔΙΚΟΝ ΦΡΕΣΙΝ. Μηδὲν ἐκδικόν φρεσίν notabit eritque, μηδὲν ἔξω τῆ δικαίᾳ ἐν ταῖς φρεσίν, et τῇ καρδίᾳ, ut φρένας δικαίας ἔχῃν apud Eurip. Herc. Fur. ψ. 212. et sic eadem vox ψ. 521. et 528. Noster infra, ψ. 682. ψῆφον ἐν τῇ καρδίᾳ φέρειν, et ἀπὸ γνώμης ψ. 777. ABRESCH.

ψ. 493. ΝΥΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ, κ. τ. λ. Agendi significatione pro νῦν τὰ νέα θέσμια καταστρέφει πάντα, omnia subvertent. Δίκη καὶ βλάβη est δίκη βλαβερά. ABRESCH. Nunc patefient exitus novarum legum. Non enim eversio, sed introductio novarum legum, id erat quod aversabantur Eumenides. Καταστροφῆ, vox de fictis fabularum dramaticarum eventis proprie usurpata, hic ad veros ipsarum rerum successus exprimendos transfertur. HEATH. Subversiones quibus originem dant novæ leges. Hanc ambiguam constructionem secundi casus apud scriptores utriusque linguæ dudum notavimus ad Eurip. Herc. Fur. ψ. 529. et alibi. WAKEFIELD. Καταστροφῆ vicissitudinem designat novarum rerum, quibus pristinae leges abolentur. SCHUTZ. Cum paulo obscurior sit hic locus, versionem ejus paraphrasticam quæ commentarii vice fungatur, subjiciemus: Nunc subversiones fient, quibus originem dant novæ leges, (cf. Prom. Vinc. ψ. 149. et seqq.) si vicerit causa noxia hujus matricidæ. (Vide tamen emendatam Stanl. interpretationem, unde alius ac longe diversus oritur sensus, nec male quidem, nisi ob sequentia.) Omnes jam mortales audaciæ admovebit, et ad audendum et agendum promptos faciet hoc facinus, inultum si fuerit. Neque enim Clytæmnestra interfecta cessabunt parricidia, sed multa adhuc etiam (cf. Not. Varr. Critt.) vulnera a liberis inflicta restant parentibus subeunda, et nunc et rursus quoque in posterum. Neque enim, si hoc facinus inultum fuerit, ulla Furiarum mortalia facta vindicta adrepet propter scelera, ἔπικα ἐργμάτων. Omnem perniciem libere vagari patiar: H. e. Nullis conscientiae stimulis agitabuntur impii homines, quin atrocissimum quodque, et omne homicidii genus, πάντα μέρος, audacter aggrediantur. Alius vero ab alio calamitates et mala vicinorum audiet,

prius dicens ea quæ sub ejus oculis venerint, quam alter, paratus licet, valebit eloqui quæ et ipse vicissim noverit. Cessatio autem et remissio laborum non jam erit firma et segura. Nemo se tutum ab insidiis sentiet. Frustra vero infelix se ipsum consolabitur, nam alio exhausto infortunio aliud illi subeundum erit. Sed vide Notas Varr. Critt. ad h. l. S. BUTLER.

ψ. 497. ΠΑΝΤΑΣ ΗΔΗ ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ ΕΥΧΕΡΕΙΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΣΕΙ. H. e. *Faciet ut idem facinus omnes facile audeant. Εύχερεια temeritas, audacia, εύχερης audax.* Hesych. Εύχερης, εύκαλος, εύτολμος. Ita leg. pro εύτομος explicatione nihili. Aristid. tom. III. p. 505. Μή τις εύχερεία ενδύηται τοῖς—καὶ συνήθεια τῶ— Cf. Jul. Polluc. III. §. 135. ABRESCH. Hæc quam præclare transtulit Interpres Gallicus. *Ce crime se multipliera chez les mortels, par la facilité de l'exécuter. Que d'attentats les pères auront désormais à craindre de leurs enfans!* S. BUTLER.

ψ. 505. ΠΑΝΤ' ΕΦΗΣΩ ΜΟΡΟΝ. Post *μαινάδων τῶνδε.* Noto in transitu propter nasutulos. ΠΑΥΩ. *Criminibus omnigenis habenas dabo, cladibusque.* Hesych. Μόρος· φόνος, θάνατος, φθόρος. Et magis vividus evadit locus hic, et similes loci per tragædias, si partes per primam personam exeuntes Chorago tribuas. WAKEFIELD. Ἐφήσω, ab ἐφήμι *immittam*, libere vagari sinam, *omnem perniciem*, omne genus noxæ. S. BUTLER.

ψ. 506. ΠΕΥΣΕΤΑΙ Δ' ΑΛΛΟΣ. *Alius ab alio de criminibus ob frequentiam passim audiet; prius dicens ea, quæ sub ejus oculos venerint, quam alter, paratus licet, valebit eloqui, quæ et ipse vicissim novit.* WAKEFIELD.

ψ. 509. ΟΥΚΕΤ' ΟΥ ΒΕΒΑΙΑ. *Nihil stabile amplius; ἢ βίβαια ἐκέτι: omnia incerta et sine fide jurisque norma: πεύσεται προφανῶν audiet, cum narraverit prior: emphaticum hoc.* Et τὰ τῶν πείλας κατὰ ita pertinent ad πεύσεται, ut simul προφανῶν, Ubi tu desieris referre mala, alter alia mala referre inchoet, ut sic et λήξις et ἐπόδοσις μόχθων sit in sermonibus hominum, neque finis eorum appareat. ΠΑΥΩ.

ψ. 512. ΣΥΜΦΟΡΑΙ ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΣ. Sic Aristoph. Thesm. ψ. 186. *ξυμφόρα καινή πεπληγμένος.* Periphrasis obtinet in θρόνοι Ἐρινύων pro Ἐρινύες, ut θρόνος αἰσχρότης Choeph. ψ. 415. ABRESCH.

ψ. 516. ΤΑΥΤΑ ΤΙΣ ΤΑΧ' ΑΝ ΠΑΤΗΡ. Sententia est, κατὰ ταῦτα (illa nempe ἰὼ δίκαι, ἰὼ θρόνοι Ἐρινύων) οἶκτον ἂν οἰκτισαίτο πατὴρ τις, κ. τ. λ. Τάχα hic valet ταχίως cito, non fortasse, ut interpres accipit. *Pereunte et cadente Justitiæ domo, cito hunc illumτε patrem aut matrem audire erit lamentantem, ἰὼ δίκαι, κ. τ. λ.* Tum *πιτηνῆ δόμος*, ut *πιτηνῆ οἶκος* in Agam. ψ. 1521. Et *ὀφθαλμὸν οἴκων πανώλεθρον πεσεῖν*, Choeph. ψ. 933. ABRESCH. *Mirror Abreschium, cum sequatur ἂν οἰκτισαίτ', τάχα habuisse pro ταχίως.* S. BUTLER.

ψ. 518. ΟΙΚΤΟΝ ΟΙΚΤΙΣΑΙΤ'. Ita locutus est etiam Euripides, Troad. ψ. 155.

Τί δὲ θούσσεις;
Διὰ γὰρ μελάθρων, εἰς οἰκτίξω
"Αἶον οἶκτος. WAKEFIELD.

ψ. 520. ΕΣΘ' ΟΠΟΥ ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ, κ. τ. λ. Τὸ δεινὸν est casus primus: εὔ vel ad δειμαίνεις, vel ad καθήμενον referri potest: *audacia et vis sæpe metuit inspectorem cordis.* Ita accipiendum. PAUW.

ψ. 525. ΕΝ ΦΑΕΙ ΚΑΡΔΙΑΣ. *In corde lucido, et a quo tenebrarum caligo mala exulat; corde puro, et in quo lux æqui et boni.* PAUW. Μηδὲν ἐν φάει valet μηδὲν φαεινόν, sed scil. πᾶν σκοτεινὸν ἔργον, ut ἔργα τῶ σκότους in Litt. Sacr. Ita λόγοι ἐν μήκει pro μακροὶ, et similia. In Choeph. ψ. 60. ἐν φάει est φαεινῶς. Vide et Cl. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 430. ABRESCH. In hanc sententiam egregie disserit M. Tullius De Legg. I. 14. *Tum autem, qui non ipso honesto movemur ut boni viri simus, sed utilitate aliqua atque fructu, callidi sumus, non boni: nam quid faciet is homo in tenebris, qui nihil timet nisi testem et judicem? quid in deserto quo loco nactus, quem multo auro spoliare possit imbecillum atque solum?* WAKEFIELD.

ψ. 529. ΜΗΤ' ΑΝΑΡΚΤΟΝ, κ. τ. λ. Thucyd. V. 99. Ἄναρκτοι μοιῶται. Cf. Hesych. et ibi Not. Αἰνέσαι ut in Plat. Legg. IV. 602. τὴν μίσην ἐλόμενος σὺ ταφὴν ταύτην ἐπήνεσας ἀπλῶς. Et mox bis ibid. ut *laudare* apud Virg. Georg. II. 412. *laudato ingentia rura, Exiguum colito.* ABRESCH. De optima constituendæ republicæ forma dicit. Ea, sicut omnibus bonis, Æschylo placebat, licentia, servitio, æqualiter reducta, metu deorum firmata, quam impotentia mortalium paucis imperiis permisit, habet felix Britannia. IO. MULLER. Cum supra in mentionem impietatis earumque injuriarum incidisset, quas admittunt cum singuli cum civitates qui jus æquum aspernantur, transit jam oratio ad laudes mediocritatis ejusque æquabilitatis juris quam studiose affectabant Athenienses, quibus sic callide subblanditur. Sic infra, ψ. 699.

Τὸ μήτ' ἀναρχον μήτε δεσποτέμενον
Ἄστοῖς περιγέλλουσι βεβλήω σέβειν.

S. BUTLER.

ψ. 534. ΑΛΛΑ ΑΛΛΑΙ Δ' ΕΦΟΡΕΥΕΙ. *Alia quidem aliter Deus aspicit* (h. e. serius ocus, lenius mitius, pœnas infligit sceleratis,) *sed moderate dixero, nec vere minus citra ullam temeritatem, cum affirmavero, injuriam a deorum contemptu gigni: &c.* Omnia, quæ sequuntur lyrica, fluunt oratione facili sane et illaborata; immo surgunt ad amplitudinem vere philosophicam, et sententiis venerabilem sane sapientiam spirantibus constipantur. WAKEFIELD. *Omni quod moderatum ac modicum est principatum Deus dare solet: (nota vim aoristi,) alia vero, quæ immoderata et nimia sunt, aliter, h. e. non benigno lumine, inspicit.* S. BUTLER.

ψ. 541. ΕΣ ΤΟ ΠΑΝ. Dea monet, ne, quod fieri potest, abusus legum formis pœnasque hominum fugiens, scelestus vir omne videns Jovis numen fefellisse credat. IO. MULLER.

ψ. 545. ΠΟΔΙ ΛΑΞ ΑΤΙΣΗΣ. Phrasis Homero frequentata, ut Odyss. Ο'. 45.

Αὐτὰρ ὁ Νηστορίδην ἐξ ἠδέος ὕπνου ἔγειρε.

Λάξ ποδὶ κινήσας.

WAKEFIELD.

γ. 547. ΚΥΡΙΟΝ ΜΕΝΕΙ ΤΕΛΟΣ. H. e. *Exitus flagitiis dignus ac ratus facinorosos et injurios manet.* Κύριον τέλος est i. q. *finis legitimus*, pœna legibus constituta. S. BUTLER.

γ. 550. ΞΕΝΟΤΙΜΟΥΣ. Orestes lege hospitii penatibus Ægisthi admissus de hoc vindictam sumserat. Io. MULLER. Quin et matrem ferro violaverat, ad quod alludit supra, *τοκέων σέβας εὔπροτίων.* S. BUTLER.

γ. 551. ΔΩΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ. Ἐπιστροφάς, *commercica, sodalitia*, in quibus versari solemus. Opportune doctissimus lexicographorum; *ἐπιστροφαί, διατριβαί, διαίται, Αἰσχύλος Φρύξιν*: ut noster iterum in Sept. Theb. γ. 654.

— κατάξω δ' ἄνδρα τόνδε καὶ πόλιν
Ἐξεῖ, πατρῶν δωμάτων τ' ἐπιστροφάς.

Διατριβὰς Schol. β'. WAKEFIELD. Ξενοτίμοι δωμάτων ἐπιστροφαὶ sunt *hospitalium ædium commercica*, periphrastικῶς pro *jus hospitii*, quod violaverat Orestes Ægisthum interficiendo, ut bene monuit vir illustris Io. Muller. S. BUTLER.

γ. 552. ΤΙΣ ΕΣΤΩ. Repetitum τις hic et γ. 548. utrobique valet *πᾶς τις*. Ter paucos intra versus occurrit in Suppl. γ. 58, 59. et 61. ABRESCH. Immo non modo *τις*, sed et *ἔσω* subauditum repetendum est ad γ. 548. unde facillima est constructio. S. BUTLER.

γ. 553. ΕΚ ΤΩΝΔ'. His rationibus, pietate in parentes, in hospites reverentia, justitia in omnes. S. BUTLER.

Ibid. ΑΝΑΓΚΑΣ ΑΤΕΡ. *Sine necessitate*: impulsus scilicet amore genuino virtutis et justitiæ, non coercitus servili timore legis aut pœnarum. Rerum duarum diversitatem Flaccus egregie definivit, Epist. I. 16.

*Oderunt peccare boni virtutis amore,
Tu nihil admittes in te formidine pœnæ.*

WAKEFIELD.

γ. 558. ΚΑΘΗΣΕΙΝ. *Jacturam facturum*: præclaram deinde instituit metaphoram a re nautica petitam, quacum conferas notissimum illum Horatii locum, Carm. I. 14. S. BUTLER.

γ. 563. ΓΕΛΑΙ Δ' Ο ΔΑΙΜΩΝ. Ut Psalm. ii. 4. ὁ κατοικῶν ἐν ἡερανοῖς ἐκγελάσεται αὐτός. Horat. Od. III. 29.

*Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit Deus;
Ridetque si mortalis ultra
Fas trepidat.*

Qui memor fuisse videtur dicti Socratici, cujus meminit Stobæus de vita brevi; Σωκράτης ἔλεγε, νομίζειν ἀεὶ τῆς θεῆς γελαῖν ὀρῶντας τὴν τῶν ἀνθρώπων κενόσπεδιαν. WAKEFIELD.

γ. 564. ΤΟΝ ΟΥΠΟΤ' ΑΥΧΟΥΝΤ' ΙΔΩΝ ΑΜΗΧΑΝΟΙΣ ΔΥΑΙΣ

Υ Υ

ΛΕΠΑΔΝΟΝ, ΟΥΔ' ΥΠΕΡΘΕΟΝΤ' ΑΚΡΑΝ. Non dubito, quin λέπαδνος sit adjectivum et *adherentem* significet: id loci indoles suadet, et sermonis analogia suggerit: λέπας, *concha petris adherens*, a λέπος *cortex*. Id etiam adjectivum, per se enim nihil significat speciatim, et integra locutio est κόγχη λέπας, a λέπας, λεπάζω, a λεπάζω, λέπαδνος et λεπαρός: λέπαδνος qui ita adhæret, ut sit instar corticis rei cui adhæret; arctissime adhærens, junctus: λέπαδνα, δίσμα, lora, quæ et equorum collo arcte cohærent, et id arcte jungunt jugo. Innumera sunt substantiva, quæ adjectiva origine: τὸν ἔποτ' αὐχῆντ' ἰδὼν, ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον, ἐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. Nihil rotundius; ἄκραν, *promontorium*, illud superare difficile. ΠΑΥΩ. Οὔποτ' αὐχῆντα verti non debuit, *nunquam gloriantem*, sed *nec opinum*, μηδέποτε προσδοκήσαντα, prout bene expl. Schol. ABRESCH. γ. 565. ΛΕΠΑΔΝΟΝ. Π. Ε'. 730.

— ἐν δὲ λέπαδνα

Κάλ' ἔβαλε, χρυσεῖα.

Schol. Λέπαδνα· τὰ περὶ τὰ γήθη τῶν ἵππων· οἱ ἵμαντες. WAKEFIELD.

γ. 567. ΕΡΜΑΤΙ. Hesych. Ἐρματα· ὕφαλοι σπέτραι. Non gravabimur in tironum gratiam pulchrum Statii locum adnovisse, Theb. I. 370. qui et ἄκραν et ἔρματι, voces Æschyleas, explicabit:

*Ac velut hyberno deprensus navita ponto,
Cui neque temo piger, neque amico sidere monstrat
Luna vias, medio cæli pelagique tumultu
Stat rationis inops; jam jamque aut saxa malignis
Expectat submersa vadis, aut vertice acuto
Spumantes scopulos erectæ incurrere proræ.*

WAKEFIELD.

γ. 568. ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ ΑΙΣΤΟΣ. Hæc et præcedentia Chorica sunt egregia: quæ si rite perpendas, quid ais? Nonne ineptissima sunt, quæ Apollo contra Eumenidas ubique eructat? Et quod de Dramatis œconomia dixi probant evidententer. ΠΑΥΩ.

V.

γ. 569. ΚΗΡΥΣΣΕ ΚΗΡΥΞ. Apparatum scenicum bene sic instituit Interpres Gallicus: MINERVE, LES AREOPAGITES, LES EUMENIDES, ORESTE, PEUPLE, HERAUT. (*Les juges s'asseyent, et Minerve préside*. Cæterum quænam fuerit vox illa præconis inter alios nos docet Eurip. Hec. γ. 532.

Σιγαῖτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔγω λέως.

Σίγα, σιώπα.—

S. BUTLER.

Ibid. ΣΤΡΑΤΟΝ ΚΑΤΕΡΓΑΘΟΥ. Populi enim in Areopagum nulla potestas. IO. MULLER.

γ. 572. ΣΤΡΑΤΩ. Στρατός ut sæpe alias, est *populi multitudo, turba urbana*, infra, γ. 686. Add. Spanh. ad Julian. p. 76. ABRESCH.

ψ. 574. ΘΕΣΜΟΥΣ ΕΜΟΥΣ. Per θεσμούς ἐμὰς, non iudices Areopagitas, prout Stanleio visum est, sed ipsam legem de curia Areopagitica in perpetuum constituenda, ab ipsa Minerva infra, ψ. 686—711. latam, designari intelligo. Non sane θεσμοὶ numero plurali, sed θεσμός numero singulari, appellantur iudices supra, ψ. 487. et infra, ψ. 618. 684. Tota scil. curia et est institutio et ita dicitur, non vero singuli iudices tot institutiones. HEATH.

ψ. 575. ΠΟΛΙΝ ΤΕ ΠΑΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΑΝΗ ΧΡΟΝΟΝ. *Urbem etiam totam*: ita τε accipiendum quoque hic, ut paulo superius, et alibi non semel. Αἰανῆ sine dubio ab αἰὼν est hoc loco. ΠΑΥΣ. Αἰανῆ, διηνεκῆ, παρὰ τὸ αἰεὶ, Schol., ut Lycophron. ψ. 928.

— αἰανῆ θεὸν

Λοιβαῖσι κυδαῖῦσι καὶ θύσθλοισ βόωι*

ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. Tzetzes. Sic infra, ψ. 675. WAKEFIELD.

ψ. 576. ΚΑΤΑΓΝΩΣΘΗ. *Cognoscatur*: h. e. ἵνα εἷ γνωσθῆ κατὰ τῆς δίκης ταύτης, *de hac lite*. Ita Hesych. Καταγιῶναι ἐπιγιῶναι. Ut Comicus Equit. ψ. 46. Οὔτος καταγιῶς τῷ γέροντος τῶν τρόπων, ubi jam video postremum editorem excitasse locum Æschyli, quem tractamus. WAKEFIELD.

ψ. 577. ὩΝ ΕΧΕΙΣ ΑΥΤΟΣ ΚΡΑΤΕΙ, κ. τ. λ. Profecisse hoc e loco videri queat Terent. Héaut. I. 23.

— tantumne est ab re tua otii tibi,

Aliena ut cures, eaque nihil quæ ad te attinent.

Adde ibi Not. Quasi nempe dicerent Eumenides, ut tuas te solum res agere sinimus, ita te his nostris haud immisceas. Αὐτός valet *solus*. ABRESCH.

ψ. 579. ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΗΣΩΝ. Respondet Apollo se duplicem personam hic sustinere, tum *testis*, tum *correi*. SCHUTZ.

Ibid. ΔΟΜΩΝ. Repetitum observabis δόμων, ut de τις vidimus ψ. 541. atque ita ἐνδίκος et ἐνδικός, ψ. 702. Παλαιὰς δαίμονας et ἀρχαίας θιάς, ψ. 730. et seqq. πολισσῶχος in Suppl. ψ. 503. et seqq. ABRESCH. (Vide quæ nos ad Suppl. ψ. 501.) Nihil offendor h. l. repetitione vocabuli δόμων. Significatur enim duplex inter Orestem et Apollinem vinculum intercedere: alterum quod ad ejus *domum supplex* accesserit, alterum quod in ejus domo purificatus fuerit, adeoque *hospitis*, ἐφείσω, necessitudine cum eo conjunctus. SCHUTZ.

ψ. 582. ΞΥΝΔΙΚΗΣΩΝ. De συνδίκους, quorum Schol. facit mentionem, vid. Henric. Vales. in Harpocrat. p. 73. ABRESCH. Suid. Σύδικος καὶ συνήγορος ὅταν πλείονες βοηθοὶ καὶ συνήγοροι τῷ πράγματι παρῶσι, σύνδικοι καλεῖνται. Συνδικῆσαι igitur est *una reo adesse*. Quod et ex Polluce colligas IV. 30. VIII. 24. S. BUTLER.

ψ. 583. ΣΥ Δ' ΕΙΣΑΓΕ ΟΠΩΣ ΕΠΙΣΤΑ. Ἐπίστα, ut ψ. 86. Ὅπως ἐπίστασαι Prom. Vinct. ψ. 364. et ὡς ἐπίστασαι infra, ψ. 670 Atque ita sæpe ἐπίστασθαι apud Homeri posteros, ἀντὶ τῆ δύνασθαι, ipsi

Homero ea notione notum fuisse negat Eustath. ad Il. v'. p. 1448. l. 14. Vid. et cl. Alberti ad Hesych. Quid Græcis εισάγειν δίκην, ac quibus id facere incubuerit, docet Budæus in Comment. p. 112. Phrasis est quoque apud Aristoph. Vesp. ψ. 822. Ἄδίκημα εισάγειν ψ. 836. γραφήν ψ. 838. ABRESCH.

ψ. 585. ΥΜΩΝ Ο ΜΥΘΟΣ. Furias alloquitur Minerva, iisque priorem dicendi locum, ut accusatricibus, assignat. SCHUTZ.

Ibid. ΕΙΣΑΓΩ ΔΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. Hoc scilicet erat præsidis iudicii officium, reis copiam dicendi facere, ac deinde iudices in suffragia mittere. SCHUTZ.

ψ. 588. ΠΟΛΛΑΙ. *Multæ*: h. e. *quindecim* secundum Schol. WAKEFIELD. At multo plures erant, ut supra monuimus. S. BUTLER.

Ibid. ΛΕΞΟΜΕΝ ΔΕ ΣΥΝΤΟΜΩΣ. Omnem veteratoriam artem Areopago interdictam, quis nescit? Id poeta non sic religiose servavit; habemus ψ. 661. σοφίσματα, ψ. 670. promissis gratiam quaeri vides. IO. MULLER.

ψ. 591. ΤΟΥΤΟΥ Δ' ΟΥΤΙΣ ΑΡΗΣΙΣ ΠΕΛΕΙ. Quod Soph. Electr. ψ. 529. τῶνδ' ἄρησις ἐκ ἑνεσί μοι. Œd. Tyr. ψ. 586. Ἄρησις ἐκ ἑνεσις ὧν ἀνιστορεῖς Philoct. ψ. 75. Ἐμοὶ τέτων ἕδεν ἐς ἄρησιμόν. ABRESCH.

ψ. 592. ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΣΜΑΤΩΝ. Quemadmodum hic τρίτον πάλαισμα dicitur, sic alibi τρίτον βῆμα, τρίτην χεῖρα, τρίτον σύνθημα, atque etiam τρίτην σπονδήν, Græci usurpant. Nec desunt qui τρίτον χορὸν adjungant. CANTER. Nescio quid sibi voluerit Canter. non enim hic τρίτων, sed τριῶν παλαισμάτων dicitur. S. BUTLER.

Ibid. ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΣΜΑΤΩΝ. Quæ nobis vincenda sunt scilicet, ut simus τριάσσειναι. Nihil novi hic in παλαισμάτων. PAUW. Vide præter Stanl. quæ ad Julian. p. 262. notavit Spanh. Πάλαισμα est victoria ex supplantatione. Vide Petr. Fabri Agonist. I. 27. Scholiastæ, in quo, inserto relativo, lege, ἔκπέπτωκας, Casaubonus adscripserat verba Plutarchi, tom. II. p. 738. διὰ τοῖς τρισίν, ὥσπερ οἱ πένταθλοι, περιέσι καὶ νικᾷ. Fragmentum in fine Schol. seq. est, Μοχ πρὸς δέξην ταμῶν, pro εἰς δέξην. ABRESCH. Mentem loci Scholium egregie protulit; sed et Suid. Τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τῆς τρεῖς πεισεῖν. Phavorinus, τριάσσειν, τὸ νικᾶν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, τῶν ἐν ταῖς τρισὶ παλαιαῖς τὴν νικῆν καρπευμένων καὶ ἀτρίακτος, ὁ ἀήττητος. WAKEFIELD.

ψ. 598. Ο ΜΑΝΤΙΣ ΕΞΗΓΕΙΤΟ. Verbum est in hac re proprium. Aristid. tom. I. p. 234. ἐξηγεῖσθαι τὰ ἀπόρρητα καὶ μέλλοντα ὥσπερ μάντις, et verbum simplex in Eurip. Hel. ψ. 925. μάντις καὶ τὰ θεῖ' ἠγυμμένη. ABRESCH.

ψ. 599. ΔΕΥΡΟ Γ' ΑΙΕΙ. Similiter Euripides in Oreste.

Πόνους διδάσα δεῦρ' αἰεὶ δῆνυσε

et Phœnissis,

Ἐὰ τὰ λοιπά· δεῦρ' αἰεὶ γὰρ εὐτυχεῖς

et Medea,

Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον

Et Helena,

Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' αἰεὶ καλῶς ἔχει·

Aristophanes quoque semel in Lysistrata dixit,

Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἰεὶ περαίνεται. CANTER.

Schol. τό αἰεὶ ἐπὶ τῷ ἕως τάττησιν Ἀττικαὶ πολλαίαις. Errat: αἰεὶ non dicitur pro ἕως, sed δεῦρο pro μέχρι δεῦρο, *hucusque*, et αἰεὶ adjungitur ut perpetuum et non intermissum designetur, ita hucusque, ut nunquam aliud in mentem venerit; δεῦρ' αἰεὶ τὴν τύχην εἰ μέμφομαι. Ut hic erravit Schol. ita erravit etiam Harpocration: alibi forte distinctius. Iambica sunt quæ Harpocration adfert, et Iambica etiam quæ adfert Scholiastes, δεῦρο μὲν μοι τότ' αἰεὶ τείνει λόγον, diversa tamen loca et separanda. Hic iterum incipiunt ineptiæ sophisticæ; quæ eo deteriores quod in Areopago causa hæc agatur inter ipsos deos. Ad singula attende; si non literarum apices, sed rerum pondera consideres, nihil stultius legisti unquam. PAUW. Dictionem δεῦρ' αἰεὶ exemplis pluribus adstruxit hunc ad locum Canter. Cf. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 413. Occurrit eadem apud Platon. Polit. p. 184. Aristid. tom. III. p. 723. Ælian. de Anim. XIV. 28. Heliod. VI. p. 266. ABRESCH. ἕως δεῦρο Schol. ut Eurip. Ion. γ. 56. Cf. Hesych. in αἰεὶ, et interpretes eruditos. WAKEFIELD. Hanc etiam phrasin post alios, Canterum, Kusterum, Albertum, Valckenærium, breviter illustremus. Hæc vox δεῦρο scilicet, quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur. Mixta quodammodo notione sumitur in Heraclid. γ. 850.

— τὰπὸ τῶδ' ἤδη κλύων

Λέγοιμ' ἂν ἄλλα, δεῦρο δ' αὐτός εἰσιδών.

Æschylus Eumen. γ. 599.

Καὶ δεῦρο γ' αἰεὶ τὴν τύχην εἰ μέμφομαι.

Schol. Τό αἰεὶ ἐπὶ τῷ ἕως τάττησιν Ἀττικοὶ πολλαίαις. Δεῦρο μὲν μοι τότ' αἰεὶ τείνει λόγον. Quem locum diversum puto ab eo quem citat Harpocration in voce αἰεὶ, unumque ita legendum, καὶ δεῦρο μὲν μοι τότ' αἰεὶ τείνει λόγον, alterum, Οὗτος μὲν ἔν μοι δεῦρ' αἰεὶ τείνει λόγος, Aristoph. Lysistr. γ. 1137.

Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἰεὶ περαίνεται.

Noster Phœniss. γ. 1243. (1215. Valck.)

Εἶ τὰ λοιπά· δεῦρ' αἰεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.

Med. γ. 675.

Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

Suppl. γ. 788.

Ἄγαμον μ' ἐτι δεῦρ' αἰεὶ

Χρόνος παλαιός πατῆρ

Ἄφελ' ἀμεγαλὸν κτίσαι.

Helen. γ. 770.

Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' αἰὲ καλῶς ἔχει.

Ion. γ. 56.

——— ἐν δ' ἀνακτόροις

Θεῶ κατὰζῆ δεῦρ' αἰὲ σεμνὸν βίον.

In Helen. γ. 1670. venusta circuitione usus est;

Εἰς μὲν γὰρ αἰὲ τὸν πάροντα νῦν χρόνον.

Ubi male Musgravius corrigere hyperbaton vult. Suidas, δεῦρο αἰὲ, ἀντὶ τῆ μέχρι τῆ παρόντος; et paullo ante, δεῦρ' αἰὲ, ἀντὶ τῆ ἕως τέτε. Πλάτων Νόμων ζ. Πρὸς τὰς λόγους, ἕς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο αἰὲ διεληλύθαμεν. Locus Platonis exstat ed. Ald. p. 285. 35. Bas. 577. fin. H St. 811. c. Læmar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο, δὴ editur. PORS. ad Eurip. Orest. γ. 1679.

γ. 601. ΠΕΠΟΙΘ'. Πέποιθα, h. e. θαρρῶ, de eo securus sum, non, ut interpres, credo. ABRESCH.

γ. 602. ΝΕΚΡΟΙΣΙ ΝΥΝ ΠΕΠΟΙΘΕ. Quamobrem *πέποιθε* forma imperativa vocis mediæ poni non accipiatur, non intelligo. Verte, *I nunc, et mortuis confisus sis, cum matrem interfeceris.* HEATH. Hæc cum ironica quadam indignatione proferuntur. *Confidit mortuis, si diis placet; qui illum præ cunctis aversabuntur atque agitantur.* Hinc mutatae personæ venustas. WAKEFIELD. Nullus dubito quin locum rectissime ceperit Wakefieldus, nec quicquam ista personæ mutatione pulchrius, oratione ab Oreste ad iudices non sine magno artificio conversa. Et hanc quidem interpretationem egregie confirmant quæ sequuntur, *δίδαξον τὰς δικάζοντας τάδε.* S. BUTLER.

γ. 603. ΠΡΟΣΒΟΛΑΣ. Schol. expl. per *συντυχίας*. Ludere videtur Comicus in ambigua vocis significatione, ut quæ de odore atque fœtore quoque usurpatur, Pac. γ. 39. ubi *δαίμοις προσβόλην* Interpres Græcus illustrat per *ζημίαν* et *ἰργήν*. Verbum ita adhibitum occurrit γ. 179. *πίθειν βροτῶ με προσέβαλεν*, ubi Schol. recte supplet vel *ἰσμήν*, vel *φωνή*: late enim ejus patet usus, et de re quavis sensum adficiendo usurpatur. ABRESCH.

γ. 605. ΑΝΔΡΟΚΤΟΝΟΥΣΑ ΠΑΤΕΡ' ΕΜΟΝ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΝ. *Maritum interficiens, patrem meum interfecit.* Non modo maritum interfecit, sed interfecit etiam patrem: maritum, si illam spectes, patrem si spectes me; et sic in una cæde duplex *μίασμα*. Patrem scil. interficiens, me interfecit, qui pars sum patris, et filius in patre interfectus sum: *Pater et filius habentur pro una persona*, notissimum est in jure Romano; et talis fictio etiam hic. PAUW. *Homo, quem interfecit, ipsi maritus erat, et mihi pater.* WAKEFIELD.

γ. 606. Η Δ' ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΦΟΝΟΥ. Quod ad te attinet, qui vivis. PAUW. Ad verbum, *At tu quidem vivis, illa vero a cæde libera*, h. e. judicari illa punirive nequit, seu iudicium de cæde

subire nequit amplius; aut active, neque amplius occidere cædemve committere potest. Nam reponit Orestes rogatque, τί δ' ἐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῆ; quando nempe iudicium et pœnas sustinere atque subire potuisset. ABRESCH. *Liberæ cædis*: utpote quam morte propria piaverit; quod et tibi faciendum est. WAKEFIELD. Sensum loci pulchre assecutus est Wakefieldus, nec aliter Interpres Gallicus, *Sa mort a tout expié; mais toi, tu vis!* S. BUTLER.

ψ. 607. ΗΛΑΥΝΕΣ ΦΥΓΗ. H. e. ἐγένε αὐτῇ ἀλασώρ. Prout alicubi in superioribus vocem exposuimus. Hesych. ἀλάσθαι· πλανᾶσθαι. Idem ἑλάσσει· ἤλαυνεν. WAKEFIELD. *Tu quidem, dixerant, adhuc vivis, nobis pœnas daturus: at illa cædis libera: quibus respondet Orestes, At quid pœnas sim daturus, quidni illam quoque dum viveret, persecutæ estis? Si illam dimisistis, cur in me istis iniquiores?* S. BUTLER.

ψ. 608. ΟΥΚ ΗΝ ΟΜΑΙΜΟΣ. Itane Eumenides quarum dogmata in Choricis audivimus? Absit, absit. Hoc vero est quod notabamus ψ. 212. ut eum vindicarem Furiis. PAUW. Fateor et hic et alibi in his actionibus coram Areopago quædam nimis argute et subtiliter dicta occurrere, præcipue ψ. 661. quibus aliquid forte veniæ dabitur ab iis qui populi et ætatis ingenium ad hodiernos mores accommodare nolunt. S. BUTLER.

ψ. 609. ΜΗΤΡΟΣ. H. e. Μητρός ἢ μητρὸς sed ἀσώργη et crudelis: cf. hujus fabulæ, ψ. 661. et ad Soph. Trachin. ψ. 818. WAKEFIELD.

Ibid. ΕΝΑΙΜΑΤΙ. *Consanguineus*, ut notior illa phrasis ἐν γένει. Hæc mox illustrat, si tali verbo in tam misellis argutiis utar, ψ. 661. et seqq. S. BUTLER.

ψ. 614. ΩΣΠΕΡ ΕΣΤΙΝ. In ἐστὶν hic est emphasis, de qua ad Aristænetum; alia observabis alibi. PAUW.

ψ. 616. ΚΡΙΝΟΝ. Κρινον non est *judica*, ut vertit interpres, sed *responde*, simplex scil. pro composito ἀποκρινον. S. BUTLER.

ψ. 617. ΠΡΟΣ ΥΜΑΣ ΤΟΝΔ' ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΜΕΓΑΝ ΘΕΣΜΟΝ. Hic perbene Stanl. τόδε μέγαν θεσμόν. Ἀθηναίας ad ὑμᾶς apponit, aliaque supra similiter explicat; non eadem tamen verborum indoles, ibi indicavimus verbo. PAUW. Θεσμόν τὸν Ἀρεοπαγιτικόν, Schol. et quisvis videt. WAKEFIELD.

ψ. 621. Ο ΜΗ ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΖΕΥΣ. Κελεύσει studio in his sophisticis sumsisse videtur Æschylus: κελεύσει, non κελεύει. PAUW. Κελεύσει pro κελεύσειε, quo usu futuri nil frequentius. Vide Thucyd. I. 32. II. 8. III. 28. 80. 109. IV. 14. ABRESCH. Apollo sic precatur in Homereo Hymno ψ. 131.

Εἴη μοι κιθαρίς τε φίλη καὶ κάμπυλα τόξα,
Χρησαί τ' ἀνθρώποισι Διὸς ημερτέα βελήν.

Quem sequitur Virgil. Æn. III. 250.

*Accipite ergo, animis atque hæc mea figite dicta;
Quæ Phæbo pater omnipotens, mihi Phæbus Apollo
Prædixit, vobis Furiarum ego maxima pando.*

Fuit enim ex dilectissimis Jovi numinibus, teste Callimacho, Hymn. Apollinis, v. 28.

Τὸν χόρον ὦ πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν αἰίδει,
Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δέξιος ἦται.

Post Homer. Il. A'. 86.

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον.

Τὸν τῷ Διὶ προσφιλέστατον Schol. Hinc denique hymnographus in Antholog. Græc. Apollinem vocat Ζηνόφρονα, *menti Jovis conscium*, ob futurorum divinationem. WAKEFIELD.

ψ. 624. ΟΡΚΟΣ ΓΑΡ ΟΥΤΙ. Ne putetis vos, juramentis obsecutos, Oresten ut matricidam recte condemnaturos esse: nam Jovis voluntati morem gessit, qui deus juramento major est. WAKEFIELD. Omnem Schutzio scrupulam eximere potuit (Vide Notas Varr. Critt.) hæc Wakefieldi expositio: addiderim tamen hæc dici respectu ψ. 492.

Ὁρκον περιῶντας μηδὲν ἔκδικον φεράσαι.

Jam dicit, *valeat jus illud quantum valere potest*, sed juramentum vestrum deo ipso qui juramentis præsidet majus esse nequit, cum vero deus sit, injuste agere non potest; ergo illud juramentum quo vos obligastis absoluto Oreste, inviolatum sanctumque erit. Ipse enim suasi, patris mei hortatu: si hoc Orestes nullo monente admisisset, esset forte jam causa ejus dubia, sed cum Jovem habeat auctorem, salvo jurejurando eum absolvere potestis. S. BUTLER.

ψ. 625. ΖΕΥΣ ΩΣ ΛΕΓΕΙΣ. Neque Clytæmnestram plectere poterat Jupiter, nisi per parricidium pessimum: ad Chorica iterum redi. PAUW.

ψ. 627. ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΔΑΜΟΥ ΤΙΜΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. Longissime a poetæ mente aberravit Interpres vertens, *matris pænas nullatenus sustinens*: reddi debebat, *matrem nullo loco habere*, vel *nullum honorem habere* matri. Docent satis seqq. et ψ. 643. πατρός προτιμᾶ Ζεὺς μέρος τῷ σῶ λόγῳ. Eurip. apud Stob. Tit. CIII. p. 560. ult. τίς δηπότ' ἔλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶ, Ἡ μικρόν, ἢ τὸν μηδαμῆ τιμώμενον, Aristid. tom. II. p. 106. μηδαμῆ τιθέναι τὸ — tom. III. p. 345. ἔδαμῆ εἰς λόγον τιθέναι — et p. 442. μηδαμῆ τιθέναι τὸ πρὸς τό. ABRESCH. Verte; *ut huic Oresti diceret eum patris cædem exigentem*, (sic ψ. 320. πρᾶκτορες αἵματος) *matris honores*, s. *reverentiam, nullo in loco ponere oportere*, nullam matris rationem habere. Nihil clarius. S. BUTLER.

ψ. 628. ΤΑΥΤΟΝ. *Idem*, atque alium quemvis scilicet perire. WAKEFIELD. *Non enim idem est mulierem occidi et virum generosum, eundemque regiis sceptris a Jove concessis decoratum.* SCHUTZ. Recte Schutz. Nam hic mors Agamemnonis cum morte Clytæmnestræ comparatur, et illius cædes atrocior quam hujus esse arguitur. SCHUTZ.

ψ. 629. ΔΙΟΣΔΟΤΟΙΣ ΣΚΗΠΤΡΟΙΣΙ ΤΙΜΑΛΦΟΥΜΕΝΟΝ. Vocem adhibuit supra, ψ. 15. infra, ψ. 810. Agam. ψ. 931. et miror eum ob usum frequentiore vocis ab Epicharmo cavillari, teste Scholiasta: utitur enim Pindarus Nem. IX. fin. et Aristoteles Polit. IX. 6. neque scio an alibi occurrat, nisi in his duobus locis, per extantes tragici nostri fabulas. Hesych. Τιμαλφεῖν· τιμαῖν. WAKEFIELD. Præ festinatione Wakefieldus duobus scripsit, cum *quatuor* scribendum erat, quæ omnia (omnia enim sunt) diligenter notavit, sed est vox aliis quoque frequentata. Vide sis H. Steph. Thesaur. et quæ ad Hesych. et Suid. annotarunt viri docti ad Τιμαλφῆς, Τιμαλφεῖν, Τιμαλφέσεων. S. BUTLER.

ψ. 633. ΨΗΦΩ ΔΙΑΙΠΕΙΝ, κ. τ. λ. Potest vel tertii esse casus et regi ab ἐφήμενοι, eo sensu quo habuimus alia supra ad ψ. 449. vel sexti, ut sit διαιρεῖν ψήφω περὶ τῆδε πράγματος. Tum quia διαιρεῖν per se, vel ψήφω διαρεῖν in re idem quod δικάζειν, recte haud dubie ejus quoque recipit syntaxim cum περὶ. Ita Schol. supra, ψ. 475. διαιρεῖν φόνως explicat δικάζειν περὶ φόνων. Et ψ. 491. διαιρεῖν τόδε πρᾶγμα. ABRESCH.

ψ. 634. ΗΜΠΟΛΗΚΟΤΑ. H. e. κερδάναντα, περιποιήσαντα, interprete Schol. Soph. in Ajac. ψ. 996. ABRESCH. Nusquam, quod sciam, occurrit hæc vox alia notione quam *negotiandi* vel *lucrifaciendi*: quo sensu hic quoque haud male accipi potest, cum enim ab expeditione optima quæque lucrifecisset, et in suam prædæ partem vel ἐξαιρέτως, vel sorte, vel etiam emptione convertisset. Quin qui lucratus aliquid bene rem gerit, hinc forte μεταφορικῶς accipiatur, cum enim in expeditione optime plerumque rem gessisset. Qui plura de hac voce velit, is adeat Hesych. in Ἐμπολή, Ἐμπολήσαντες, et quæ ibi notata. Spanh. ad Aristoph. Plut. ψ. 1156. Mœrin in Ἐμπολή· ἐμπολήσαντες, ibique doctissimas Piersoni notas. S. BUTLER.

ψ. 635. ΕΥΦΡΟΣΙΝ. Qui bene sapiunt, et quibus mens est bona: plurima bona, quæ talia videntur bonis. PAUW. Hæc intelligere non potuit Heath. nec alius puto quisquam intelliget. Vide Notas Varr. Critt. ad versum præcedentem. S. BUTLER.

Ibid. ΔΕΔΕΓΜΕΝΗ. Insidiis excipiens. Ut Hom. Il. Δ'. 107. Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσι. Schol. Ἐπιτηρήσας, ἐκδεχόμενος ἐν τόποις πρὸς ἐνέδραν ἐπιτηδείους προσκοπεῦσαι. Et sic de Teucro post Ajacis clypeum latente, Il. Θ'. 296.

Ἐκ τῆ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω

et sic sæpe alibi. S. BUTLER.

ψ. 636. ΔΡΥΤΗ. Recte interpres, Δρύτη, πυέλω, τῇ ὡς σορῶ αὐτῷ γενομένη. PAUW. Δρύτη pendet a præpositione in παρισκῆνησεν, juxta lavatrinam explicuit more tentorii. HEATH. Δρύτη, h. e. ἐν δρύτη, dum adhuc in lavatrina staret, quamvis lotionem absolvisset: vide quæ ad ψ. 463. Nec relegandus non est lector de vocabulo

δρύτης ad Etymol. Magnum, quod compilavit Phavorinus. WAKEFIELD. De hac voce fuse egit Stanl. ad Choeph. v. 999. q. v. hic tamen δρύτη quod est tantum πύελος seu vas balneatorium, καταχρηστικῶς, ut et πύελος, pro ipso balneo ponitur. S. BUTLER.

Ibid. Κ'ΑΠΙ ΤΕΡΜΑΤΙ. Τῶν λέτρων δηλονότι, vere Schol. Ut et mox idem ἀτέρμονι, ἀτραχήλω interpretatus est. WAKEFIELD.

ψ. 637. ΠΑΡΕΣΚΗΝΗΣΕΝ. Verbum παρασκηνίω, vel παρασκηνάω hoc sensu usurpatum alibi me legisse non memini. Metaphora utitur poeta a theatro ducta, quod scena ita velatur, ut nudum hominis corpus vestibus. Σκηνίω, igitur vel σκηνάω, h. l. est *vestire* vel *circumdare*, sed pulcherrimum est verbum compositum, in quo præpositio *παρὰ* mali doli aliquid inesse indicat. S. BUTLER.

ψ. 641. ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΕΙΠΟΝ ΩΣ ΔΗΧΘΗΙ. *Talem ut necesse est mordeatur* atque indignetur *cætus*: q. d. cum æquus sim, de ea locutus sum quam potui clementissime; hoc interea proviso, ut inde concilium hoc justam indignationem conciperet. WAKEFIELD.

ψ. 642. ΚΥΡΩΣΑΙ ΔΙΚΗΝ. Ut ψ. 584. ABRESCH.

ψ. 644. ΑΥΤΟΣ Δ' ΕΔΗΣΕ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ ΚΡΟΝΟΝ. Huc forte respexit poetarum festivissimus, Nub. ψ. 896. et seqq.

ΔΙ. Ἀποδώ σε κακῶς. ΑΔΙ. Εἰπέ τί ποιῶν.

ΔΙ. Τὰ δίκαια λέγων. ΑΔΙ. Ἄλλ' ἀνατρέψω

Ταῦτ' ἀντιλέγων· ἔδὲ γὰρ εἶναι

Πάνυ φημί δίκην. ΔΙ. Οὐκ εἶναι φής;

ΑΔΙ. Φέρε γὰρ πῦρ; ΔΙ. Παρὰ τοῖσι θεοῖς.

ΑΔΙ. Πῶς δῆτα δίκης ἕσης ὁ Ζεὺς

Οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτῆ

Δήσας;

Ubi hunc nostri locum citat Spanh. S. BUTLER.

ψ. 648. ΣΤΥΓΗ ΘΕΩΝ. Supra, ψ. 350.

Ἄθανάτων δ' ἀπέχειν

Χέρας, ἔδὲ τις ἐστὶ

Συνδαίτωρ μετ' ἀκοίνοιο.

Ubi vide quæ annotata. S. BUTLER.

ψ. 650. ΑΝΔΡΟΣ Δ' ΕΠΕΙΔΑΝ ΑΙΜ' ΑΝΑΣΠΑΣΗ ΚΟΝΙΣ. Facit huc locus Soph. Electr. ψ. 136. κ. τ. λ.

Οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα

Παγκοῖνε λίμνας πατέρ' ἀν-

στάσεις.—

Verbum ἀνασπᾶν sic habes apud Pausan. Attic. p. 63. ἀνασπᾶ τὴν ἀτμίδα φοῖνιξ χαλκῆς. ABRESCH. Lucret. III. 942.

—nec quisquam expergitus extat
Frigida quem semel est vitæ pausa secuta.

Ἐνασπάσῃ *attraxerit*, h. e. *ebiberit*, ut Eurip. Cycl. v. 416.

Ἐδέξατ' ἔσπασέν τ' ἄμυσιν ἑλυύσας.

Ut Latini quoque *traho*. WAKEFIELD.

γ. 653. ΠΑΝΤ' ἈΝΩ ΤΕ ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΣΤΡΕΦΩΝ ΤΙΘΗΣΙΝ. De Jove itidem Horat. I. 34. *Valet ima summis mutare*. Creberrimus est usus τῷ ἄνω κάτω cum verbis quam plurimis; hinc sive jungas ἄνω καὶ κάτω cum *σρέφων*, sive cum *τίθησι*, perinde fuerit; subauditur enim in alterutro αὐτά. Atque ita Lat. *sursum deorsum*. Vide interpretes Petron. c. 58. 63. Franc. Luisini Parerg. III. 18. et Lexica. ABRESCH. Apposite Virg. Æn. VII. 100.

*Omnia sub pedibus, qua Sol utrumque recurrens
Adspicit Oceanum, vertique regique videbunt.*

WAKEFIELD. Ἀνὸ καὶ κάτω cum *σρέφων*, non cum *τίθησιν* copulandum: *cætera vero omnia Jupiter constituit, sursum deorsum volvens*; h. e. modo sic, modo aliter dirigens. SCHUTZ.

γ. 654. ΟΥΔΕΝ ἈΣΘΜΑΙΝΩΝ ΜΕΝΕΙ. *Nihil anhelans, vel impetu*, quo in omnia fertur, vel *propter vires* quibus pollet. ΠΑΥΣ. *Facili opera*, uno quasi impetu, non *laboris anhelus* ut loquitur Sil. Ital. XV. 721. neque ἄσθματος καὶ ἀπορίας μετὰς γενόμενος, ut apud Plat. de Rep. VIII. p. 496. F. *cujus itidem est p. 501. D. ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατῆσαι τιμὴ πορεύεσθαι*. ABRESCH. De viribus nullo labore exhaustiendis dicitur, sive de eminente Jovis potentia, cui nihil grave aut difficile est. Noster supra, γ. 243.

Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμήσι φυσίᾳ

Σπλάγχρον.

SCHUTZ.

γ. 655. ΠΩΣ ΓΑΡ ΤΟ ΦΕΥΓΕΙΝ ΤΟΥΤΑ' ΥΠΕΡΔΙΚΕΙΣ. Ἐπερδικεῖς τῷδε videtur jungendum, ut sic τὸ φεύγειν scriptum sit pro κατὰ τὸ φεύγειν, vel ἐς τὸ φεύγειν. Nam ὑπερδικεῖν propter vim præpositionis amat casum patrium: si ὑπερδικεῖς τὸ φεύγειν jungatur, ὑπερδικεῖν est pro δικαῖον, *justificare, justum efficere*: ὑπερδικεῖς τὸ φεύγειν τῷδε. Sed minus placet; et sic, credo, Æschylus scripsisset potius, τὸ φεύγειν τόνδ' ὑπερδικεῖς ὄρα. Interpres Græcus errat, cum hæc refert ad τὸν φοιέα ἔχ ὄν τε τὸν φόνον ἀνακαλέσασθαι: nam non præcedentia illa, sed sequentia habent pro fundamento. ΠΑΥΣ. Schol. recte hunc versum quasi oppositum statuit verbis Apollinis, γ. 650. Ἄνδρὸς—ἀνάσσεις. Suadet istud quoque γ. 656. et Apollinis responsum ad præsentem locum, γ. 660. 669. Φεύγειν pro ὡσεὶ φεύγειν, et hoc pro ἐκφεύγειν. Infra, γ. 755. Ἄνῃ ὄδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην. Ubi vide notata. Genitivus, quem verbum ὑπερδικεῖς requirit, est τῷδε, et structura, ὄρα πῶς δικάζεις ὑπὲρ τῷδε ὡσεὶ φεύγειν (αὐτόν.) H. e. πῶς ὑπερδικεῖς τῆς φυγῆς καὶ ἐλευθερώσεως τῷδε. Sic ὑπερδικεῖν τῷ λόγῳ Plat. Phæd. p. 388. E. De βωμοῖς δημίσις, quos mox memorat Noster, adeundus Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. v. 266. ABRESCH. Τὸ φεύγειν non hic significat *incolumem evadere*,

ut putasse videtur Pauwius; vide quæ notavimus ad Choeph. §. 480. Sed vocabulum est juridicum idem significans ac ἔγκλημα ὃ φεύγει, *crimen cujus accusatur*. Quomodo igitur Pauwii constructio τῷδε cum ὑπερδικεῖς jungentis stare possit, non video. τὸ φεύγειν τῷδ' ὑπερδικεῖς est, *crimen huic imputatum diluis*. HEATH. Verte, *Quomodo igitur reum hunc defendere, et ut absolvatur postulare possis, etiam atque etiam vide*. SCHUTZ. Aliquid obscuritatis, h. l. attulit particula γὰρ, quæ hic, ut sæpe, ad suppressam sententiam refertur. Subintelligendum est, ἀδικεῖς Ἄπολλον, vel tale aliquid. Tum ὑπερδικεῖν erit *jus transgredi, ultra quod fas est tendere*. τὸ φεύγειν autem cum Heathio si pro *causa* acceperis erit sensus; *Vide autem quam præter jus hujus rei causam defendas*. Sin pro τὴν φυγὴν *exilium*, quod suadere videtur Ἔπειτ' ἐν Ἀργεὶ δώματ' οἴκησει πατρός, κ. τ. λ. vertendum erit, *Injuste agis, O Apollo; vide enim quam præter jus hunc, ne in exilio permaneat, defendas*. S. BUTLER.

§. 659. ΧΕΡΝΙΨ ΦΡΑΤΟΡΩΝ. Et hoc inter homicidarum pœnas a Soph. quoque commemoratur CEd. Tyr. §. 239.

Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι, μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιψας νέμειν.

S. BUTLER.

§. 660. ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΔΕΞΩ. Ad hæc ego nauseo hic; nexum considera, sic ineptias ineptissimas deprehendes statim: hæc tamen philosophica videbantur Stanleio. PAUW. Et sane philosophica erant, pro ratione scientiæ medicæ temporum istorum. Nihil igitur causæ fuit cur ita Poetæ nostro et Stanleio insultaret Pauwius. Vide etiam quæ supra diximus ad §. 608. Cæterum locum optime reddidit Interpres Gallicus: *La mère est, non la créatrice de ce qu'on appelle son enfant, mais la nourrice du germe versé dans son sein. C'est le père qui crée: la femme, comme une dépositaire étrangère, reçoit le fruit, et, quand il plaît aux dieux, le conserve*. S. BUTLER.

§. 661. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΗΤΗΡ. Eurip. præterquam Orest. §. 551. et seqq. jam laudatus Stanleio, apud Stobæum, Tit. LXXVII. p. 453.

— ἐδ' ἂν εἰς ἀνῆρ
Γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τῷ πατρός, κ. τ. λ.

Præsentia e loco profecerat idem in Alcest. §. 637. scribens,

Οὐχ ἢ τεκεῖν φάσκεισα, καὶ κεκλημένη
Μήτηρ μ' ἔτικτε.—

Add. Plut. tom. II. p. 374. ABRESCH.

Ibid. ΤΟΥ ΚΕΚΛΗΜΕΝΟΥ ΤΕΚΝΟΥ. Quamvis partus nominatus sit matris τέκνον, quasi τοκεὺς illa fuerit. WAKEFIELD.

§. 662. ΤΡΟΦΟΣ ΔΕ. Idem quod, ἀλλὰ τροφὸς μόνον. SCHUTZ.

Ibid. ΚΥΜΑΤΟΣ. *Fatus*: hanc notionem vocis uberius dedimus illustratam in Silv. Crit. §. CLXXVII. p. 87. et seqq. WAKEFIELD.

ψ. 663. ΤΙΚΤΕΙ. H. I. non parit, *sed primum gignit; princeps est generandi.* SCHUTZ.

ψ. 664. ΕΣΩΣΕΝ ΕΡΝΟΣ ΟΙΣΙ ΜΗ ΒΛΑΨΗΘΕΟΣ. Pro *ἔσωσεν ἐκεῖνοις, ἧς μὴ βλάβη θεός, vel etiam οἷς μὴ βλάβη αὐτὸ θεός, h. e. quibus non nocuerit deus.* Ita βλάβη idem quod φθορά in Agam. ψ. 1243. Hesych. βλάβη, λύπη, φθορά. Intendi videtur abortus. ABRESCH. Structura est, οἷσι τὸδε τὸ ἔρνος θεός μὴ βλάβη. In tali vero constructione nemini, opinor, vel umbra dubitationis relicta erit de verbo βλάπτειν dativo personæ, cum adsit etiam accusativus, rei juncto. (Cf. Notas Varr. Critt.) HEATH.

ψ. 670. ΤΑΛΛΑ Θ' ΩΣ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. *Quemadmodum et alia intelligo, quæ prodesse possunt.* PAUW. Ad τάλλα subauditur præpositio κατά. Verte, *et rebus in aliis quantum possum.* Constructio scilicet est *τεύξω μέγαν κατὰ τε τὰ ἄλλα, καὶ ἔπεμψα τόνδε, κ. τ. λ.* HEATH.

ψ. 671. ΤΟ ΣΟΝ ΠΟΛΙΣΜΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝ ΤΕΥΞΩ ΜΕΓΑΝ. Quid tibi videtur de hac promissione in Areopago, ut eo facilius reo ignosceretur? PAUW. Στρατὸν, *populum, cives,* Vide ad Soph. Philoct. ψ. 387. WAKEFIELD.

ψ. 676. ΤΩΝΔΕ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΠΟΡΟΥΣ. Τῶνδε, *horum civium qui adsunt.* PAUW. *Horum, et Atheniensium et Argivorum; respicit enim fœdus inter Argivos et Athenienses initum.* Cf. doctissimum Io. Mullerum in argumento hujus tragædiæ. S. BUTLER.

ψ. 677. ΑΠΟ ΓΝΩΜΗΣ ΦΕΡΕΙΝ ΨΗΦΟΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. Plut. tom. II. p. 44. D. *δικάζοντα δεῖ μῆτε πρὸς χάριν, μῆτε πρὸς ἔχθραν ἀκρίειν, ἀλλ' ἀπὸ γνώμης πρὸς τὸ δίκαιον.* Et e Tragico p. 63. A. *ἔρειν τὰ ἀπὸ καρδίας.* Soph. Trach. ψ. 393. *ἀπὸ γνώμης λέγειν.* Xenoph. Anab. VII. p. 602. *ἐκ τῆς καρδίας φίλος.* Plat. Georg. p. 307. C. *φίλος ἐξ ἅπαντος τῶ νῦν, præpositione ἐκ, ut monet Schol. Aristoph. ad Plut. ψ. 635. δηλώση ἐπίτασιν.* Cf. Diogenian. Proverb. Cent. II. 59. Philol. ad Marc. XII. 30. et quæ ad Agam. ψ. 822. et Sept. Theb. ψ. 879. ABRESCH.

ψ. 678. ΩΣ ΑΛΙΣ ΔΕΛΕΓΜΕΝΩΝ. Abunde scil. et decenter perorata erat causa. PAUW.

ψ. 680. ΠΩΣ ΑΓΩΝ ΚΡΙΘΗΣΕΤΑΙ. Sic infra,

ᾧ Φοῖβ' Ἀπολλων, πῶς ἄγων κριθήσεται. S. BUTLER.

ψ. 681. ΤΙ ΓΑΡ, ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ, κ. τ. λ. Plerique hæc accipiunt ac si sensus esset, *Quid vero, judicium exspectas? Si sententiam tulerō, quomodo apud vos inculpatus evadam?* Quam enim latura sum sententiam, ea contra vos feretur. Sed melius forte verteris, *Quid enim exspectas? Quomodo si a vobis stetero, et pro vobis sententiam tulerō, inculpata evadam?* Culpabunt me omnes ut injustam, si pro vobis adversus Orestem sententiam dixerō. Ut πρὸς ὑμῶν sit i. q. ὑπὲρ ὑμῶν, ut apud Aristoph. Vesp. ψ. 645. μὴ πρὸς ἐμᾶ λέγοντι. Schol. μὴ ὑπὲρ ἐμᾶ. S. BUTLER.

ψ. 682. ΗΚΟΥΣΑΘ' ΟΝ. Minervæ non respondent Eumenides, et hæc iudicibus dicunt. PAUW.

ψ. 683. ΟΡΚΟΝ ΑΙΔΕΙΣΘΕ ΞΕΝΟΙ. Spectat Chori hæc admonitio illa præcipue Apollinis ψ. 624. ὄρκος γὰρ ἔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλείον. ABRESCH.

ψ. 684. ΚΑΥΟΙΤ' ΑΝ ΗΔΗ. Sic ἔχοντ' ἂν ψ. 705. κλύειν est *accipere, intelligere, aut attendere*. Ut Suppl. ψ. 81. κλύετε εὖ ἰδόντες, ubi Schol. qui et videndus ad Prom. Vincit. ψ. 976. Pers. ψ. 589. ABRESCH.

ν. 686. ΣΤΡΑΤΩ. H. e. *populo*, ut mox χώρα τῆδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ, et alibi sæpius. Cf. ψ. 671. S. BUTLER.

ψ. 689. ΣΚΗΝΑΣ Θ'. Hoc jungendum cum πάγον "Αρειον" Πάγον "Αρειον, σκηνάς τε, καὶ πόλιν νεόπτολιν τήνδε, κ. τ. λ. Tria ista cohærent ut principalia, et accessorium est Ἀμαζόνων ἕδραν, quod interpositum et appositum, ut ἀντεπέργωσαν sequi posset absolute; Unum enim verbum illud ista regit. Stanleius in Notis male λέγω subaudit, et in versione Latina etiam errat: νεόπτολιν πόλιν, est τὸν "Αρειον πάγον, ut recte Scholiastes monet, sic ἀντεπέργωσαν etiam optimum est sententiæ intuitu: πόλιν illam νεόπτολιν ἀντεπέργωσαν πόλει παλαιῇ. Τήνδε emphasin habet. Stephanus balbutit, (vide Notas Varr. Critt.) et in eodem luto hæsisse videtur, in quo Stanleius hæsit. PAUW. Ἀντεπέργωσαν proprie est, *æqualem eandemque in altitudinem eduxerunt turres*. Vide Hesych. in voce Ἀντίπεργος. ABRESCH. Verbum ἀντεπέργωσαν regitur a nominativo αἱ Ἀμάζονες e primo horum versuum repetendo. Ita enim instituenda est constructio. Αἱ Ἀμάζονες δὲ ἀντεπέργωσαν πάγον "Αρειον τόνδε, ἕδραν σκηνάς τε αὐτῶν τῶν Ἀμαζόνων, καὶ πόλιν τήνδε νεόπτολιν ὑψίπεργον, τότε ὅτε ἦλθον στρατηλατῆσαι κατὰ φθόνον Θησείως. Σκηναὶ idem hic significat ac σκήνωμα, habitaculum. Pauwius veram constructionem partim vidit, partim haud assecutus est. HEATH. *Turres oppositas fecerunt*, structis scil. aggeribus ad obsidendam urbem: vide Plutarch. in Theseo, p. 27. WAKEFIELD. Anacoluthon si dixeris, vere, ni fallor, dixeris. Potest tamen ad πάγον δ' "Αρειον τόνδε subintelligi ὀνόμασαν αἱ Ἀμάζονες, vel οἱ ἐπίγονοι. Certe ἀντεπέργωσαν est *turres oppositas fecerunt turribus novæ urbis*, a Theseo extractæ et recenter adornatæ, cum Athenienses in unum congregasset, et priscas illas Athenas plurimis ædificiis ac muris amplificasset. S. BUTLER.

ν. 689. ΟΤ' ΗΛΘΟΝ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΦΘΟΝΟΝ. Rem narrat Diodorus Sic. IV. p. 163. S. BUTLER.

ψ. 692. ΕΝΘΕΝ ΕΣΤ' ΕΠΩΝΥΜΟΣ ΠΙΕΤΡΑ ΠΑΓΟΣ Τ' ΑΡΕΙΟΣ. Eumenidas Æschyli ab Ennio versas esse satis constabit, si ea quæ in Nonio adducuntur ex Eumenidibus Ennii, cum Æschylo conferamus. Primum illud,

— *tacere opino esse optimum,*

Ut pro viribus sapere atque fabulari tute noverint.

plane est ex illo,

Σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμῶς ἐμός,

Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον,
Καὶ τόνδ', ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη.

Item, *Id ego æquum aptius fecisse me expedibo, atque eloquar.*

Æschylus,

Σύ τ' εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην.
Πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῆ τάδ' αἰνέσω.

Item, *Nisi patrem materno sanguine exanclando ulsciscere.*

plane ex illo,

Ἄλγη προφωνῶν ἀντίκιντρα καρδία,
Εἰ μὴ τι τῶνδ' ἐρξαιμι τὰς ἐπαιτίας.

Item, *Areopagiticam ea de re vocant petram.*

Æschylus,

——— ἔνθεν ἔς' ἐπώνυμος
Πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος.———

quod autem est ex eodem,

Dico ego vicisse Orestem, vos ab hoc facessite.

latius apud Æschylum,

Νικᾶ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῆ.
Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχις τευχέων πάλης.

Illam vero Æschyli fabulam totam nos vertimus veteri stylo Pacuviano. In quo maxime sunt reprehendendi isti, qui in veteribus poetis vertendis, eos tam dissimiles sui reddunt, ut pudeat me legere Homerum Sili Italici, Sophoclem Senecæ verbis loquentem. Sed de his alias. JOS. SCALIGER. in Varron. p. 118.

ψ. 693. ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΣΕΒΑΣ ΑΣΤΩΝ, κ. τ. λ. Verte, *In hoc vero instituto civium reverentia, et reverentiæ cognatus timor, eos ab injuria inferenda coercebit.* HEATH.

ψ. 694. ΦΟΒΟΣ ΤΕ ΣΥΓΓΕΝΗΣ. *Timor ingenitus, non ex legum terrore veniens, sed ex natura: vel nascentibus haustus et arreptus.* WAKEFIELD. Φόβος συγγενής non est timor a natura ingenitus, sed timor cum reverentia cognatus, quam cives Areopago præstituri essent. SCHUTZ.

ψ. 696. ΜΗ ἘΠΙΚΑΙΝΟΝΤΩΝ. *Non interimentibus: locutio tragica, quam sententia exigit, et comparatio aquæ cæno corruptæ, κακαῖς ἐπιρροαῖς, eodem pertinet, et ἐπικαινόντων tuetur vi sua.* PAUW. Ἐπικαίνειν valet ἀφανίζειν, quod nostri non multum dissimili loco posuit Lysis Pythag. Epist. ad Hipparch. εἴ τις, αἰτ, εἰς φρέαρ βαθύ βορβορὸν πλήρες ἐγχείαι καθαρὸν καὶ δειδὺς ὕδωρ, τὸν τε βορβορὸν ἐτάραξε, καὶ τὸ ὕδωρ ἠφάνισεν.—— Et ἀφανίζειν, pro χραίνειν, μολύνειν et ὄζειν ποιεῖν, est in Schol. Nicandri ad Alexipharm. ψ. 467. Add. Diluc. Thucyd. p. 759. deque ejusdem verbi usu Thom. Reines. Varr. Lectt. III. 6. Similiter ἐπαίρειν pro ἀφανίζειν et αἰσχύνειν apud Homer.

occurrere, notat Eustath. ad Odyss. z'. 261. l. 12. et γ'. p. 695. l. 33. Neque aliter ἀποκτείνειν Plat. de Rep. IX. p. 503. A. ἀποκτείνειν δόξας ἢ ἐπιθυμίας, ut ἀποκτείνειν τὴν ἔχθραν Apostolus ad Ephes. ii. 16. h. e. finire, abolere, penitus delere, itidemque Lat. perimere, occidere, et interficere. Virg. Georg. IV. 330. interfice messes, ubi Not. Adde Nonium Marcellum in voce, ac rursus in vocibus interfici et occidi. ABRESCH.

Ibid. ΜΗ' ΠΙΚΑΙΝΟΝΤΩΝ ΝΟΜΟΥΣ. Reprehendit novaturientes circa legum lationem poeta cives. Vetustate, in mores trans-euntium, non majestas solum, sed et publica securitas stat. IO. MULLER.

Ibid. ΒΟΡΒΟΡΩ, Θ' ΥΔΩΡ. Inter proverbia retulere hinc Zenobius, Diogenianus, Suidas, et Apostolius, nec tamen interpretes unde petitum esset notarunt. Vinum quoque admixta aqua Græcis dici μαιίνεσθαι, ostendit Gatak. Advers. Post. V. 455. ABRESCH.

ψ. 700. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΙ. Elegantissimum est περιστέλλουσι, sed non intellectum Stanleio: βυλεύω σέβειν ἀσοῖς περιστέλλουσι τὸ μὴτ' ἀναρχον μῆτε δεσποτάμενον. Auctor sum civibus meis, ut nec anarchiam nec tyrannidem sibi induant. Περίστέλλειν, quod de vestibus dicitur proprie, ad alia quævis transferunt Græci, et ista translatio hic: Cives mei utantur imperio, neque nimis libero, neque nimis adstricto. Junge ψ. 529. et seqq. in Choricis. ΡΑΥΩ. Frequens est usus verbi περιστέλλειν, pro θεραπεύειν, et ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἀξιῶν, quomodo exponit Schol. Pind. Isthm. I. 46. Add. Nem. XI. 20. Aristid. tom. II. p. 160. Herod. III. 31. et Æmil. Porti Lexicon Herodot. βυλεύω recte Schol. expl. συμβυλεύω. ABRESCH. Περίστέλλουσι, curantibus, colentibus. Soph. Philoct. ψ. 447. Ἄλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες. Theocr. Idyll. XV. 74.

Κεῖς ὄραν, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης
Ἄμμε περιστέλλων.

Ubi Schol. τημελόμενος ἡμῶν. Pind. Isthm. I. 46.

Ὅγχησῖαισί τ' αἰόνησσι περι-
τέλλων αἰοιδάν.

Schol. Θεραπεύων τὸν ὕμνον, τῆτέσιν, ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἀξιῶν. Hesych. Περίστέλλει· καλύπτει, σκέπτει, φυλάττει. WAKEFIELD.

ψ. 701. ΔΕΙΝΟΝ ΠΑΝ. Omnem timorem abjicere, sed legis saltem reverentiam retinere. WAKEFIELD. Hoc cum σέβειν in versu præcedente conjunctum, respicit ad ψ. 693.

— ἐν δὲ τῷ σέβας
Ἄστῶν φόβος τε συγγενῆς τὸ μὴ δικεῖν
Σχῆσει.—

Quam sententiam fusius expressit hic, et in seqq. S. BUTLER.

ψ. 702. ΤΟΙΟΝΔΕ ΤΟΙ. Magnifica de summo senatu peroratio, quæque continendæ licentiæ studiosum civem probat. Nec sane

ubi nihil timetur, libertas erit. Novatores, vanitate doctorum cæcati, rerum veterum humanæque ignari naturæ, in extremum præceps rem publicam deduxerunt. IO. MULLER.

γ. 706. ΕΝ ΣΚΥΘΗΣΙΝ. Nota, Anacharsis ad hanc gentis gloriam non parum contulit. PAUW. Nec apud Scythas apud quos Anacharsis, nec apud Lacedæmonios apud quos Lycurgus, leges tulerunt. S. BUTLER.

Ibid. ΠΕΛΟΠΟΣ ΕΝ ΤΟΠΟΙΣ. Soph. Trach. γ. 1100. φύλακ' ἐπ' ἰσχύατοισ τόποις. Eurip. Alcest. γ. 67. Θρήνης ἐν τόπων. WAKEFIELD.

γ. 708. ΕΥΔΟΝΤΩΝ. Τῶν ἀποθανόντων Schol. *occisorum* scil., redeas ad γ. 323. WAKEFIELD. Et sic accipit Meursius ad Lycophrona γ. 430. recte, ut mihi videtur, neque enim video cur ὀξύθυμον addatur, nisi quædam vindicandi notio adfuerit; deinde in versu sequente facile erat adjicere ἐγρηγορός, etiamsi εὐδόντων pro mortuis sumatur. S. BUTLER.

γ. 710. ΕΞΕΤΕΙΝΑ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΝ. *Longius hanc hortationem produxi.* Ut Soph. Ajax. γ. 1040. — Μὴ τείνε μακράν. Ἀντὶ τῆ, μὴ ἀπότεινε, λόγον δηλοῦσι, ibidem Schol. WAKEFIELD.

γ. 711. ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ. *Erigi*, interpretor, h. e. animis erectis esse et attentis; ut iudicium fiat accuratum in re maximi momenti. Eurip. Hippol. γ. 247.

Τὸ γὰρ ὀρθῶσθαι γυνῶν, ὀδυνᾶ.

WAKEFIELD. Melius hoc forte, quam ad morem curiæ Areopagiticæ trahere quo stantes sententiam ferebant. S. BUTLER.

γ. 714. ΒΑΡΕΙΑΝ ΤΗΝΔ' ΟΜΙΑΙΑΝ ΧΘΟΝΟΣ. χθῶν hic accipiendum videtur mihi ut χθόνιος, non terra simpliciter, sed *terra sub terra*, terræ fundum. Quid enim ὀμιλία χθονός, ut vertitur? Et sic supra accipiendus etiam versus similis, Καὶ νῦν δ' ὀρῶσα τήνδ' ὀμιλίαν χθονός. Furia nigrae non poterant non pro χθονίους haberi. PAUW. *Hunc cætum*, h. e. nos *Eumenides*: vide γ. 409. WAKEFIELD. Βαρεῖαι dicuntur, utpote quæ graves pœnas exacturæ sint, si contra eas jus dicatur. Cf. γ. 723. S. BUTLER.

γ. 717. ΚΤΙΣΑΙ. Ποιῆσαι, *facere, reddere*, quem usum hujusce dictionis, ut alicubi monuit Schol. adamavit Æschylus. WAKEFIELD.

γ. 718. ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤ' ΟΥ ΛΑΧΩΝ ΣΕΒΕΙΣ. Ut paulo ante βελεύω σέβειν. PAUW. Supra, γ. 577. eidem Apollini dixerant,

— ὃν ἔχεις αὐτὸς κράτει
Τί τῆδ' ἐ σοι μέτεσι πράγματος.

ABRESCH. Οὐ λαχῶν, *haud sortitus*: contra munus et officium tuum, quod aliis defungi debet. WAKEFIELD.

γ. 721. ΙΖΙΟΝΟΣ. Redeas ad γ. 444. WAKEFIELD.

γ. 722. ΛΕΓΕΙΣ' ΕΓΩ ΔΕ. Quid tibi videtur de his omnibus

post γ. 713? Eane conveniunt Areopago? eane conveniunt diis in Areopago, et quidem ubi curia hic instituitur primum? In foro, hercule, res agi videtur inter scrutarios; et dicam breviter, præter chorica antecedentia nihil tragicum et grave in toto hoc dramate. ΠΑΥΣ. Δέγεις sumendum videtur ἀντὶ τῆ ἀκῶ σε λέγοντα, non quod alias notat, εὖ εἶπας aut καλῶς ἐλεξας, de quibus præter alios Stolberg. ad Soph. Ajac. γ. 94. ABRESCH. *Ita affirmas*, h. e. ita tua fert sententia, ut videtur, Jovem utique recte statuisse; hoc tamen non impedit quo minus sim huic terræ gravis et molesta. WAKEFIELD.

γ. 727. ΑΦΘΙΤΟΥΣ ΘΕΙΝΑΙ ΒΡΟΤΟΥΣ. Sic Lyc. ν. 1176. Θήσεται σ' ἐπιπύδα, ubi vide Potterum de hoc usu verbi τίθημι, Æschylo valde familiari, docte disputantem. S. BUTLER.

γ. 729. ΔΕΟΜΕΝΟΣ. *Necessitate pressus*; ut Eurip. Heracl. ν. 11.

— αὐτὸς δίομενος σωτηρίας.

WAKEFIELD. Hoc itaque voluit Wakef. subaudiendum esse, h. l. σωτηρίας. Aliter, vel hujus vel illius loci secundum ipsius interpretationem, constructio laborabit. S. BUTLER.

γ. 730. ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΚΑΤΑΦΘΙΣΑΣ. Ut hic παλαιάς δαίμονας μοίρας καταφθίσας dicit, ita γ. 173. παλαιγενεῖς δαίμονας φθίσας. Eumenides hic ἀρχαίας θεάς, quas γ. 69. vocat παλαιάς, γ. 150. γραίας δαίμονας, γ. 734. πρεσβύτιδας, et γ. 841. παλαιόφρονας. ABRESCH.

γ. 731. ΟΙΝΩ. Vino, cujus scil. avidus bibendi venit Orcus ad Alcestis tumulum. Cf. Eurip. Alcest. ν. 857. Tzetz. Chil. II. 814. et ad Lycophron. ν. 51. Virg. Æn. V. 75.

*Ille e concilio multis cum millibus ibat
Ad tumulum magna medius comitante caterva:
Hic duo rite mero libans carchesia Baccho
Fundit humi; duo lacte novo, duo sanguine sacro.*

WAKEFIELD. Hæc Wakefield. qui nec ipse sibi satisfacit. Cf. Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 732. ΟΥΚ ΕΧΟΥΣΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΕΛΟΣ. Quod γ. 722. dixit, μὴ τύχουσα τῆς δίκης. Varie vario pro usu verbi τέλος notat locutio ἔχειν τέλος. Οἱ τέλος ἔχοντες apud Plutarch. tom. II. p. 382. E. sunt *mortui*, p. 493. E. ἔχειν τι τέλος scopum finemve quidpiam sibi habere propositum. Cf. Animadv. ad Choeph. γ. 756. et Diluc. Thucyd. p. 479. Per ἔχθρῶς intelligitur credo Orestes præcipue et Apollo, qui contentioni cum illis hactenus continuatæ hic tandem finem imponit. ABRESCH.

γ. 733. ΕΜΗ ΤΟΝ ΙΟΝ. Supra, γ. 481.

— ἴος ἐκ φρονημάτων
Πέδω πεισῶν ἀφερτος αἰανῆς νόσος. S. BUTLER.

γ. 736. ΩΣ ΑΜΦΙΒΟΥΛΟΣ ΟΥΣΑ. *Ut animi dubia nunc, mor*

urbi irascar : minæ sunt similes jam prolatis, Βαρειὰ χῶρα τῆδ', κ. τ. λ. PAUW. Verte, *Quippe quæ nondum statuerim an urbi irasci debeam*. HEATH. *Dubia, h. e. volo iram meam in hanc urbem exercere, sed exitum judicii manebo, cum nondum sciam an idoneam satis irarum causam sim habitura*. Schol. ἀμφίβελος ἔσα, ἀμφιβάλλουσα, respiciens utique dictionis etymon, id enim de quo dubitamus in præcordio versamus. Βελλὴ ἀπὸ βάλλω Etymol. Magn. Advocatur Heliodorus Æthiop. p. 232. ὥστε ὃ λῶσε, μὴ μέλλε, μηδὲ ἀμφιβάλλε ὡς ἔ χαίροντες ὑποδεξόμεθα. Ut Ælianus etiam, et alii. WAKEFIELD.

ψ. 737. ΛΟΙΣΘΙΑΝ ΚΡΙΝΑΙ ΔΙΚΗΝ. Cave jungas λοισθίαν cum δικήν, debet enim ad ἐμὲ subauditum referri. S. BUTLER.

ψ. 739. ΜΗΤΗΡ ΓΑΡ ΟΥΤΙΣ. Egregium commentum et Minerva dignum. PAUW. Satis jam supra diximus de hac Nostri λεπτολογία, et de Pauwii cavillationibus ad ψ. 608. et alibi. S. BUTLER.

ψ. 741. ΚΑΡΤΑ Δ' ΕΙΜΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Ubi Eurip. Electr. ψ. 1102.

— οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων,
Οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατέρας.

estque elegans iste usus τὸ εἶναι et γίνεσθαι τινος, pro *teneri ac deditum esse*, ἔχεισθαι τῷ aut ἐλέσθαι τινά. ABRESCH. Festive vertit Wakefield., *a chip of the old block*. An hoc, ut cum Pauwio loquar, Æschyleum ex asse? S. BUTLER.

ψ. 742. ΟΥ ΠΡΟΤΙΜΗΣΩ ΜΟΡΟΝ. H. e. λόγον ἔχ' ἔξω, uti Hesychius explicat ἔ προτιμᾶν, qui et videndus in voce προτίειν. ABRESCH. Summa domino familias uxorio dolo pericula forent, nisi omni prætextu sublato, audax facinus reprimeretur. IO. MULLER.

ψ. 743. ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ. H. e. *Dominum familiae*, ut Hom. Il. Ω'. 709.

— ἢ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅσε μιν αὐτὴν
ῥύσκει.—

Schol. φύλαξ, sed Hesych. huc spectans, ἐπίσκοπος· βασιλεύς. WAKEFIELD.

ψ. 744. ΚΑΙΝ ΙΣΟΥΗΦΟΣ ΚΡΙΘΗ. Nempe, si suffragia essent utrinque æqualia, suum ipsius suffragium Orestis causa adjectum Minervæ, prævaliturum decernit. SCHUTZ.

ψ. 745. ΕΚΒΑΛΛΕΘ' ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ. Notandus mos excutiendi sortes ex galea, qui est apud Homerum, ubi de singulari certamine Ajacis et Hectoris loquitur. ROBERT.

ψ. 749. ΝΥΝ ΑΓΧΟΝΗΣ. Egregie, egregie de Furiis! In versu sequenti ἔρρειν est *perire*. PAUW. Cum singula propemodum verba clament, versum hunc non Eumenidibus convenire, sed Oresti, hujusque personam præponendam, sunt enim quatuor ἀμοιβαῖα, adparet quam inconsiderate hinc rursus reprehendendi

poetæ occasionem arripuerit Pauw. sequenti versu, cui præfigenda persona er., Hæ exclamant, ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν, ubi γὰρ pro δὲ, quod non admittebat versus. "Ἐρρειν est quod ψ. 300. παραμελημένον ἔρρειν, et ἄτιμον ἔρρειν infra, ψ. 887. non perire, ut iterum male Pauw. Soph. Œd. Tyr. ψ. 930. ἑδάμῃ Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανῆς, "Ἐρρει δὲ τὰ θεῖα. Adde Suid. in voce Ἐρρέτω, vel potius Aristoph. Eq. ψ. 670. et Schol. unde Suidas sua hausit. ABRESCH. Nullus dubito quin verum perspexerit Abresch. nec vero si vulgatum personarum ordinem servaveris, erit cur cum Pauwio poetæ obloquere. Sic enim hunc versum metaphorice accipiendum dixerim; neque enim crediderim Æschylum de vero Furiarum suspendio quicquam cogitasse. S. BUTLER.

ψ. 750. ΕΡΡΕΙΝ. Verte, nobis enim adest aut pessum ire, aut honorès nostros in futurum obtinere. HEATH. Nobis enim pereundum est, s. actum enim est de nobis, nisi antiquos honores tuemur. SCHUTZ. Rectius vertit Heath. quam Schutz. Monendum est autem illud γὰρ continuationem orationis h. l. notare, et ad superiora illa, ἄρ ὄρῃς τάδε, quæ interpellaverat Orestes, referendum esse. S. BUTLER.

ψ. 751. ΠΕΜΠΑΖΕΤ' ΟΡΘΩΣ ΕΚΒΟΛΑΣ ΨΗΦΩΝ. H. e. τὰς ἐκ τῶν τευχέων ἐκβληθεῖσας ψήφους, quod quia fiebat in solum, idcirco ἐξεραῖν ψήφους dixit Aristoph. Vesp. 987. ubi Schol. ABRESCH.

ψ. 762. ΚΡΑΙΝΟΝΤΟΣ. Ejus qui universa gubernat. HEATH. Gubernantis. Hesych. Κραίνειν, βασιλεύειν. WAKEFIELD.

ψ. 763. ΑΙΔΕΣΘΕΙΣ. Reverentia dignatus. HEATH.

ψ. 766. ΠΛΕΙΣΤΗΡΗ ΧΡΟΝΟΝ. Unde πλειστήρης? an a πλεῖστα et ἄρω? cum plurimis junctus, ex plurimis constans; non displicet. Πλειστηρίζομαι habuimus supra in Agamemnone et mutavimus; id tamen, si formam spectes, a πλειστήρης recte fit: videbimus accuratius: πόλει στηρίζομαι ne sic quidem mihi displicet ibi. PAUW. Verte, Deinceps in omne tempus futurum quamvis longissimum sit. Πλειστήρης derivatur a πλεῖστος, juxta eandem analogiam ac ἰσθήρης apud Eurip. Iphig. Taur. ψ. 1472. ab ἴσος. Eandem significationem habet ac ὅτι πλεῖστος. HEATH.

ψ. 768. ΠΡΥΜΝΗΤΗΝ ΧΘΟΝΟΣ. H. e. ut ipsius Æschyli verbis utar ad Sept. Theb. ψ. 2.

Ὅς τις φυλάσσει πράγος ἐν πρύμνῃ πόλεως.

Redeas ad ψ. 16. hujus dramatis. WAKEFIELD. Ad χθονός sup-
plendum Ἀργείας. S. BUTLER.

ψ. 769. ΕΥ ΚΕΚΑΣΜΕΝΟΝ ΔΟΡΥ. Bene instructum exercitum: ut Eurip. in Archelao apud Stobæum:

— ὀλίγον ἀλκιμὸν δόρυ
Κρεῖσσον στρατηγῶν μῦθον στρατεύματος.

Sicut ante me vidit Grotius rescriptum oportere. WAKEFIELD.

ψ. 770. ΑΥΤΟΙ ΓΑΡ, κ. τ. λ. Structura est, Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε, τιθέντες ὁδὸς ἀθύρμας δυσπραξίαις ἀμηχάνοις, καὶ πόρους παρόνθιας τοῖς παραβαίνουσι τὰ ἐμὰ νῦν ὀκνάματα, πράξομεν (nempe, δίκας τέτων αὐτοῖς, et hinc ut explicat Schol. τιμωρησόμεθα) ὡς αὐτοῖς μεταμέλη πόνος. Similiter suppresso δίκην aut δίκας, πρῶττεσθαι in Agam. ψ. 713. Alii addere amant ut Eurip. Phœniss. ψ. 1645. Ὅδὸς *via et agendi ratio seu modus*. Vide Kuster. ad Aristoph. Equit. ψ. 1012. De voce Πάρορις Spanh. ad Callim. Hymn. in Pall. p. 637. ABRESCH.

ψ. 773. ΠΑΡΟΡΝΙΘΑΣ ΠΟΡΟΥΣ. *Infestas incursiones malis avibus s. potius inauspicato, contra auspicia susceptas*. Cf. Spanh. ad Callim. p. 720. edit. Ernesti. S. BUTLER.

ψ. 774. ΩΣ ΑΥΤΟΙΣΙ. Cave referas hæc, cum Stanleio ad Xerxem, quæ revera ad sanctitatem foederis Argivos inter et Athenienses, de quo supra jam diximus, unice spectant. S. BUTLER.

ψ. 778. ΚΑΙ ΧΑΙΡΕ. Conjunctiva loco adversativæ, pro ἀλλὰ χαίρει, ut sæpe, et supra, ψ. 174. ABRESCH.

ψ. 780. ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ. Jam Orestes e scena discedit, manentibus tantummodo Choro, Apolline, et Minerva. S. BUTLER.

Ibid. ΔΟΡΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ. H. e. διὰ δόρος. WAKEFIELD.

ψ. 782. ΚΑ'Κ ΧΕΡΩΝ ΕΙΛΕΣΘΕ ΜΟΥ. Nempe τὲς παλαιὰς νόμους, alias deerit quid abstulerint. Supra, ψ. 147—153. non leges, sed Oresten sibi ereptum queruntur, et ψ. 326. Ὁ Λατῆς ἴνις μ' ἄτιμον τίθησι τόνδ' ἀφαιρέμενος πτωκά. Vereor itaque ne quid inter-ciderit. ABRESCH. Nihil erat quod sollicitum haberet Abreschium, quidni enim æque bene subintelligas Ὁρέστην, vel τόνδε, ac τὲς παλαιὰς νόμους. S. BUTLER.

Ibid. ΚΑΘΙΠΠΑΣΑΣΘΕ. Supra, ψ. 734.

Ἐπεὶ καθιππάξῃ με, πρεβύτιν νέος.—— S. BUTLER.

ψ. 785. ΑΝΤΙΠΑΘΗ. Cave assentias novatoribus. Ἀντιπαθῆς σαλαγμός est σαλαγμός ἀντὶ πάθος, gutta, s. virus *malum malo re- pendens*, virus quod calamitatem vicissim inferat, pro ea quam passæ sumus. S. BUTLER.

ψ. 786. ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΤΑΛΑΓΜΟΝ. Hoc est quod supra dixerat ψ. 481.

——ἰός ἐκ φρονημάτων
Πίδω πεισὼν ἀφερτος αἰανῆς νόσος. S. BUTLER.

ψ. 788. ΛΙΧΗΝ ΑΦΥΛΛΟΣ ΑΤΕΚΝΟΣ. H. e. *frugibus terræ et humanæ soboli perniciosus*. Ut Soph. de peste in Thebas sæviante, Œd. Tyr. ψ. 25.

Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
Φθίνουσα δ' ἀγελαῖς βενόμοις, τόκοσί τε
Ἄγόνις γυναικῶν.——

Et Virg. Æn. III. 137.

—subito cum tabida membris,
Corrupto cæli tractu, miserandaque venit
Arboribusque satisque lues, et lethifer annus.
Linquebant dulces animas, aut ægra trahebant
Corpora; tum steriles exurere Syrius agros,
Arebant herbæ, et victum seges ægra negabat.

WAKEFIELD.

ψ. 790. ΚΗΛΙΔΑΣ ΕΝ ΧΩΡΑΙ ΒΑΛΕΙ. *Maculas in terram ejiciet, ut eleganter Statius de Hermione in draconem versa, Thebaid. III. 289.*

—indigna parumne
Pertulimus, divæ Veneris quod filia longum
Reptat, et Illyricas ejectat virus in herbas.

WAKEFIELD.

ψ. 791. ΤΙ ΠΡΕΩ; ΓΕΝΩΜΑΙ; Sic τί πράξω, vel ποιῶ; τίς γίνωμαι; Aristæen. I. 28. sub fin. Achill. Tat. I. p. 37. τί λέγω; τί ποιῶ; Adde nostrum Sept. Theb. ψ. 303. et ψ. 1065. itemque Choeph. ψ. 855. suntque formulæ loquendi eorum, qui quid agant, et quo se vertant, nesciunt. ABRESCH.

ψ. 792. ΔΥΣΟΙΣΤΑ ΠΟΛΙΤΑΙΣ. *Non ferenda civibus, nedum mihi;* interpretes errant. PAUW. Horum verborum duplex apud Interpretem Græcum est explicatio, ut scil. dictum accipiatur civium intuitu, non mihi, sed civibus δύσοισα, quando tamen rectius videbitur suppleri ἐσόμενα, quam ὄντα. Alteram ego expositionem ob comminationes ψ. 788. et seqq. antehabeam, *intolerabilia, nec ferenda passa sum a civibus.* ABRESCH. Recte hæc interpretantur Schol. et Stanl. Dativus instrumenti apud Atticos poetas frequentissimus est. Vide quæ notavimus ad Eurip. Iphig. Taur. ψ. 570. In versione Pauwii præterquam quod veram constructionem haud assecutus est, ista, *nedum mihi,* nequaquam dicit ipse poeta, sed tantum Pauwius. HEATH. Optime Schol. Ἐμιξε τῶ θρηνηῶ τὴν τιμωρίαν τεχνικῶς. δύσοισα dixi? *immo, sed civibus, non mihi.* WAKEFIELD. Si vera sit lectio vulgata, (sed vide Notas Varr. Critt.) sensus est, δύσοισα ἔπαθον, at probe curabo ne mihi soli, sed et civibus etiam hæc sint intolerabilia. Intoleranda pertuli, sed ea quæ cives cum magno suo detrimento intoleranda esse sentient. S. BUTLER.

ψ. 794. ΜΕΓΑΛΑ ΤΟΙ. Μεγάλα vel cum δυσουχεῖς vel cum ἀτιμοπενθεῖς jungi potest. PAUW. Μεγάλα adverbialiter positum cum δυσουχεῖς jungendum, recte monuit Pauw. HEATH.

ψ. 796. ΑΤΙΜΟΠΕΝΘΕΙΣ. H. e. *Ob ἀτιμίαν tristes, contumelia contristatæ.* SCHUTZ.

ψ. 797. ΜΗ ΒΑΡΥΣΤΟΝΩΣ ΦΕΡΕΙΝ. *Ægre, graviter:* quasi infelices et κακοδαίμονες. Hesych. βαρύστονος* κακοδαίμων. Soph. Œd. Tyr. ψ. 1232.

Λείπει μὲν εἶδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν το μὴ εἶ
 Βαρύτον' εἶναι.—

misera, eo quod miseri graviter gemant. WAKEFIELD.

ψ. 799. ΙΣΟΥΗΦΟΣ ΔΙΚΗ ΕΞΗΛΘΕ. *Causa exitum sortita, seu peracta et finita est, paribus suffragiis, parive calculorum numero.* Sic ἐξελεῖν, itemque ἐκβῆναι, ἐξήκειν, ἐξίέναι alii. ABRESCH.

ψ. 800. ΑΛΛΑ—ΓΑΡ. Ut in Aristoph. Vesp. ψ. 1263. ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ εἰς Φάρσαλον ἄχετο. Et nulla intercedente voce alia Eurip. Phœniss. ψ. 1318. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο—γείχοντα. Ubi scriptum mallet Valcken. ἀλλὰ μὴν, sed utriusque usum docet Devar. de particulis. ABRESCH. Addi potest Nostri locus Sept. Theb. ψ. 866. 'Ἀλλὰ γὰρ ἤκασ'. Cf. Hoogeveen. D. P. I. 3. S. BUTLER.

ψ. 802. ΒΛΑΒΗΝ ΕΧΕΙΝ. Schol. illustrat per ὑπέχειν, potuisset quoque exponere, λαμβάνειν et ἀπολαύειν. Sic λαβεῖν βλαβὰς in Choeph. ψ. 496. Αἰτίαν ἔχειν habuimus ψ. 582. ABRESCH.

Ibid. ΩΣ ΤΑΥΤ' ΟΡΕΣΤΗΝ. Subaudiendum vel χρεῖ, vel tale aliquid, ne laboret constructio; aliter enim post ὡς dicendum esset non Ὁρέστης μὴ ἔχειν, sed Ὁρέστης μὴ ἔχοι ἄν. S. BUTLER.

ψ. 803. ΤΗ ΓΗ ΤΗ ΔΕ ΜΗ ΒΑΡΥΝ ΚΟΤΟΝ ΣΚΗΨΗΣΘΕ. Pro ἐνσκήψασθε, quod ψ. 784. βαρὺν κότον ἐν γῆ μεθιέναι, ψ. 891. ἐπιρρέπειν μῆνιν καὶ κότον τῇ πόλει, et ψ. 828. ὑπερθύμως δύσκηλον γῆσαι χθόνα. ABRESCH.

ψ. 805. ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΑ. H. e. σαλάγματα *gravia* atque *magna*. Ut φόβοι δαιμόνιοι in Pind. Nem. IX. 64. Vide ad Pers. ψ. 573. ABRESCH. At hoc durissimum est, præsertim ex universa orationis perpetuitate spectatum. Fortasse tamen δαιμόνων σαλάγματα sic defendi potest, ut de grandine intelligatur Furiarum ira segetibus immissa. Sic enim Theophrastus de C. Plant. V. 11. ὡς γ' εἶνα, (scil. plantarum φθοραὶ) καὶ ἀπὸ τῶν δαιμόνων συμβαίνουσι καθάπερ ἢ χαλαζοκοπία. Et grandinis optime dici possunt αἰχμαὶ θροτῆρες σπερμάτων ἀήμεροι. Cæterum hic locus cæterique in hac tragœdia, ubi de noxis ex Furiarum ira in terram redundantibus agitur, optime illustratur his Callimachi versibus, Hymn. in Dian. ψ. 124. et seqq.

Σχέτλιοι οἷς τύνη χαλεπὴν ἐκμάξεται ὄργην·
 Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκειται, ἔργα δὲ πάχνη.
 Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἷασιν, αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἡ βληταὶ θνήσκουσι λεχθαῖδες, ἢ ἐφυγῆσαι
 Τίκτησιν, τῶν δ' ἔδδεν ἐπὶ σφυρὸν ὄρθον ἀνέστη. SCHUTZ.

Nescio quare tam graviter displicuerit quibusdam VV. DD. locutio ista δαιμόνων σαλάγματα. Nota est ista veterum opinio qua credebant Lunam ideo a cœlo magicis carminibus diripi, ut herbas *despumaret* in veneficiis mox adhibendas. Nobilis est Shakspearii locus, qui huc apprime convenit, Macbeth. III. 5.

*Upon the corner of the Moon
There hangs a vaporous drop profound,
I'll catch it ere it come to ground.*

Quare igitur non hic quoque dicantur δαιμόνων γαλάγματα, stillæ venenatæ Furiarum ira in segetes injectæ? Nonne ipsæ Furiæ, inter malos dæmonas adhibendæ erant? cæterum Spanhem. compilavit Schutz. in h. l. S. BUTLER.

ψ. 806. ΒΡΩΤΗΡΑΣ ΑΙΧΜΑΣ. Voce αἰχμᾶς denotari existimo herbarum noxiarum caules ex terra, cuspidum instar, emicantes, quibus prævalentibus semina hominum alimento apta, strangulari et enecari necesse est. Hosce autem caules quia neque ulli hominum usui erant nati, neque cultura ita domari poterant ut naturam inutilem exuerent, apposite Poeta ἀνημέρες appellat. Eandem scil. pestem jam paulo supra se terræ illaturam interminata fuerat Chorus, ψ. 788. 790. HEATH. Αἰχμᾶς ἀνημέρες sævas cuspides, βρωτῆρας σπερµιάτων semina devorantes. Nil aliud utique vult noster tragædus quam dentes insectorum segetem rodentium, quos ψ. 862. appellat θηγανᾶς, cotes, h. e. acutos. WAKEFIELD. Neque Heathio assentior nec Wakefieldo αἰχμᾶς, si vera sit ista lectio, de rubigine intelligi; malim, quæ segetes exedit, et quasi venenatis spiculis consumit. S. BUTLER.

ψ. 807. ΕΓΩ ΓΑΡ. Ordo, Ἐγὼ γὰρ πανδίκως ὑπίσχομαι ὑμῖν (ὕμᾱς) ἡμένας ἐπὶ λιπαροθρόνοισιν ἰσχάραις ἕξειν ἕδρας τε, κ. τ. λ. Et sic hic locus cum illo ex Thucyd. IV. 10. ad ψ. 775. allato, recte componitur. Vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ψ. 808. ΚΕΥΘΜΩΝΑΣ. *Adyta, penetralia, templorum recessus.* Cf. Eurip. Alcest. ψ. 885. Musæus ψ. 119.

Ἐσχατα τιμηέντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νῆε. WAKEFIELD.

ψ. 809. ΛΙΠΑΡΟΘΡΟΝΟΙΣΙΝ ΗΜΕΝΑΣ ΕΠ' ΕΣΧΑΡΑΙΣ. Sic mox ψ. 857.

— καὶ σὺ τιμίαν

Ἐδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως

Τεύξη παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων γόλων

Ὅσην παρ' ἄλλων ἔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν.

ψ. 828. ΔΥΣΚΗΛΟΝ ΧΘΟΝΑ. Δύσκηλον Schol. cum interpretetur δυσθεράπευτον forsan ita per Synæresin scriptum existimavit pro δυσκλήτων, prout in Pind. Pyth. I. 21. Schol. κῆλα explicat κηλήματα. Sed et Hesychius adjectivum novit κηλὸν pro ξηρὸν, et κῆλις eidem est ἕλκος, quo referas Nostri illa βροτοφθόρες κηλῖδας ψ. 790. et ψ. 820. ABRESCH. Εύκηλος est πρᾶος εὐόμιλος, ideoque δύσκηλος χθὼν fuerit immitis terra, infructuosa, quacum sine commodo et voluptate commercium habebis:

— Nec fertilis illa juvencis,

Nec pecori opportuna seges, nec commoda Baccho.

WAKEFIELD.

ψ. 829. ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. *Et quorsum dicam?* quasi dixerat, Nollem sane vires meas gloriari, et in quantum valeam irata; Sed tu cogis me. WAKEFIELD. Inest certe hic aliquid criminationis, sed eam supprimit Minerva, Furiis quas delenire voluit subblandiens. S. BUTLER.

ψ. 831. ΕΝ ΩΙ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Ἐν ᾧ post δαμάτων, nota: minæ hic obliquæ. PAUW.

Ibid. ΕΣΤΙΝ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ. Pro πεφυλαγμένος ex more scilicet antiquorum. De Minerva clavigera Spanh. ad Callim. Hymn. Pall. ψ. 53. Wessel. Obs. I. 3. ABRESCH. Appositus videtur Callimachus Hymn. Pall. ψ. 131.

Ὅς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ

Παλλάς, ἐπεὶ μῶνα Ζεὺς τό γε θυγατέρων

Δῶκεν Ἀθηναίᾳ πατρῷᾳ πάντα φέρεσθαι. WAKEFIELD.

Nil hic de Minerva κληδῆχῳ dici videtur, suam tantummodo dignitatem et potentiam paternæ proximam ac simillimam, tecte asserit. S. BUTLER.

ψ. 833. ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΤΑΙΑΣ. *Linguae imprudentis.* Abstine ab eo quod lingua imprudenti es minata, cum ferveres ira. PAUW. Similiter γλῶσσα μάταια in Agam. ν. 1671. et Prom. Vincit. ψ. 329. ubi Schol. explicat, τὴν παρὰ καιρὸν κομπάζουσιν. ABRESCH. *Petulantis, improbae.* WAKEFIELD. Γλώσσης ματαίας καρπὸς sunt *linguae ira concitatae, adeoque ad temeritatem et audaciam pronae imprecationes, quibus efficitur ut omnia male procedant.* SCHUTZ.

ψ. 834. ΠΑΝΤΑ ΜΗ ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΚΑΛῶΣ. Haud deterior foret sensus scriptum si esset πλὴν πρᾶσσειν καλῶς. Nunc μὴ debet accipi pro ὥςτε μὴ. ABRESCH. Particulam ὥςτε subintelligi nemo non videt, sed omnia illa πάντα μὴ πρᾶσσειν καλῶς periphrastice dicuntur pro πᾶσαν δυσυχίαν seu δυσπραξίαν. S. BUTLER.

ψ. 837. ΠΟΛΛΗΣ ΔΕ ΧΩΡΑΣ. Nota in transitu illud πολλῆς, quod pro πολλὰ scripsit poeta ob metrum. PAUW.

ψ. 838. ΟΥΗ ΠΡΟ ΠΑΙΔΩΝ. Avertendis malis dæmonibus, contracturi nuptias et beati liberis, piatoria sacrificia Attici obtulerunt, nec soli: vulgo enim terrore superiorum virtutum quibus nec hominum obsistat imbecillitas, nec summus cunctos eripiat Jupiter, superstitione tentabat feras mollire naturas. IO. MULLER.

Ibid. ΓΑΜΗΛΙΟΥ ΤΕΛΟΥΣ. Pulcherrime de nuptiis rite peragendis. Quin hac ipsa de causa Juno τέλεια dicitur. S. BUTLER.

ψ. 840. ΕΜΕ ΠΑΘΕΙΝ ΤΑΔΕ. De hujusmodi indignationem declarandi modis, vide Cl. Valcken. in Eurip. Phœniss. ψ. 572. ABRESCH.

ψ. 841. ΠΑΛΑΙΟΦΡΟΝΑ. Non recte vertit interpres *vetulam*; intelligi ut debeat, docent verba Minervæ ψ. 851.

— γραιτέρα γὰρ εἶ

Καί τοιγε μὴν σὺ κάρτ' ἐμῆ σοφωτέρα

Φρονεῖν δὲ κάμοι Ζεὺς ἔδωκεν ἐ κακῶς. ABRESCH.

Παλαιόφρονα, h. e. tantummodo παλαιαν, *vetulam*: sed durior videtur locutio, quamvis nobiscum senescat animus; vide γ. 150. 731. 781. 851. Noster Suppl. γ. 600.

Πατήρ φυτρεγὸς αὐτόχειρ ἄναξ
Γένος παλαιόφρων μέγας
Τέκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ ἕριος Ζεύς. WAKEFIELD.

γ. 843. ΠΙΝΕΩ ΤΟΙ ΜΕΝΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΕ ΚΟΤΟΝ. Sic *πνέειν μένος* Soph. Electr. γ. 613. *κότον* Choeph. γ. 952. q. v. ABRESCH. Ὀργῆν *πνέω* Schol. Ut Homerus II. γ'. 8. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα *πνέοντες* Ἀχαιοί, μετὰ πολλῆς δυνάμει; καὶ ὄργῆς *ibid.* Schol. WAKEFIELD.

γ. 845. ΥΠΟΔΥΕΤΑΙ ΜΕ ΠΛΕΥΡΑΣ ΟΔΥΝΑ. Ut Pers. γ. 161. ἐμὲ *καρδίαν ἀμύσσει φρογίς*. Quæque hujus structuræ plura post alios vidimus cum alibi tum Diluc. Thucyd. p. 520. et seqq. ABRESCH.

γ. 848. ΑΠΟ ΓΑΡ ΜΕ ΤΙΜΑΝ ΔΑΜΙΑΝ ΘΕΩΝ ΔΥΣΠΑΛΑΜΟΙ ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ ΗΪΡΑΝ ΔΟΛΟΙ. Sive *præeunte* Schol. et hunc secuto Spanh. ad Aristoph. Plut. γ. 65. Nub. γ. 1443. structura instituat *οἱ δυσπάλαμοι δόλοι θεῶν παρήραν με* (κατ', aut ut Schol. ὡς) *ἐδὲν ἀπὸ τῶν δημίαν τιμῶν*, sive *copulata linquas παρ' ἐδὲν*, de quo supra ad γ. 213., et construas *οἱ δυσπάλαμοι δόλοι θεῶν ἀπήραν με παρ' ἐδὲν τιμῶν δημίαν* prout iterum Spanhem. in Callim. Hymn. in Jov. γ. 86. sive denique *οἱ δυσπάλαμοι δόλοι ἀπὸ θεῶν παρ' ἐδὲν ἤραν με*. τ. δ. atque *δόλους ἀπὸ θεῶν dictum acceperis ut φθόνος οἶκτος ἀπὸ* atque *ἐκ τῶν*, de quibus loquendi modis cf. ad Sept. Theb. γ. 756. et Diluc. Thucyd. p. 733., quocumque inquam modo processeris *αἶρειν, ἀπαίρειν, aut παραιρειν*, prout se habet locus, vindicaverint sibi regimen *τῶ ἀφαιρειῖσθαι et παραιρειῖσθαι*, ut *ἀφειλομένη* Hesych. explicat per *ἀπάρασσα*, et *ἀφείλεν* per *ἤρεν*. Themist. Orat. XXI. p. 245. *ἀφαιρειῖσθαι τῆς δορᾶς*. Long Pastor. IV. p. 139. *τῆς τραπέζης*. Aristid. tom. III. p. 719. *τῶν ὀνύχων*. Herodian. III. p. 525. *τῆς κεφαλῆς τὸν Ἀλβῖνον ἀφελόντες*. Cf. Thom. Magistr. in voce *ἀφαίρω* et utroque in verbo Lexica. ABRESCH. Ordo est, sive *ἤραν* legamus, sive *εἶλον* sive *ἤρεν*, *δυσπάλαμοι γὰρ δόλοι θεῶν ἀπήραν με τιμῶν δαμίαν* (ὡς) *παρ' ἐδὲν* (ἔσαν). *Fallaces enim et versuti deorum doli abstulerunt mihi honores publicos tanquam nullius essem prætii*. Ἀφαιρειῖν *τινά τι* recte dicitur, immo rectissime, ut nemo nescit, quicquid contra dicat Pauvius, q. v. in Notis Varr. Critt. Sed et *ἀπαίρειν τινά τι* æque dicendum est, modo usurpetur eodem *aufferendi* sensu. Eurip. Hec. γ. 285.

Τὸν πάντα δ' ὕλβον ἤμαρ ἐν μ' ἀφείλετο.

Androm. γ. 325.

Τροίαν ἀφείλε Πρίαμον.—

Sed hæc notiora sunt quam ut exemplis confirmentur.
S. BUTLER.

ψ. 849. ΔΥΣΠΑΛΑΜΟΙ. Suppl. ψ. 874.

Καὶ γὰρ δυσπαλάμῳς ὄλοιο. S. BUTLER.

ψ. 851. ΟΡΓΑΣ ΞΥΝΟΙΣΩ ΣΟΙ. Sic nos Anglice ad verbum, *I will bear with your passion*. Quæ sequuntur sic videntur esse supplenda, *Atqui tu quidem multo me sapientior es, ideoque iram cohibere et moderari animo debes, quod ego facio, etsi vobis minus sapiens, sed et mihi haud male sapere concessit Jupiter*. S. BUTLER.

ψ. 856. ΟΫΠΙΠΡΕΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. Inter alios Procop. de Ædif. II. 8. πολλὸς ἄγαν ἐπιρρῦσας ὁ χρόνος. ABRESCH.

ψ. 858. ΕΔΡΑΝ ΕΧΟΥΣΑ. Ἐχουσα τεύξη pro ἕξεις. Structuræ ordo est, καὶ σὺ τεύξη ἔχουσα ἕδραν πρὸς τοῖς τῷ Ἐρεχθίῳ δόμοις τιμίαν παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γόλων, ὅσην (nempe ἕδραν *qualem ac quam insignem ædem sedemve sacram haud sortiuris apud alios, aut etiam ab aliis*: nam utrumque significare posse, docent notata ad Cattierum p. 85. prior notio videri queat hic præferenda, ob ea quæ leguntur ψ. 807—811.) ἔπος' ἂν σχίθοις παρ' ἄλλων βροτῶν. ABRESCH.

ψ. 859. ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΣΤΟΔΩΝ. *Muliebri exercitu, muliebri turba*: tragice pro *mulieribus*. Stanleius perperam. ΡΑΥΩ. At in emendata versione errorem suum Stanleius et vidit, et ipse correxit. S. BUTLER. Vocabulum γόλος eodem fere modo occurrit in Soph. Œd. Col. ψ. 177. ubi ὁ πρώτας γόλος, interprete Schol., est, ὁ πᾶς λαός. Adde infra, ψ. 1030. ABRESCH.

ψ. 861. ΣΥ Δ' ΕΝ ΤΟΠΟΙΣΙ. Minerva hortatur Eumenides, ne in Attica vel inter privatos sanguineas rixas, vel bellorum civilium semina excitent. SCHUTZ.

ψ. 862. ΝΕΩΝ ΒΛΑΒΑΣ. *Noxas, vel perniciem novalium, h. e. segetum*. Adeas quæ dixerim ad ψ. 806. qui plane geminus gemellus est. Ita Hesych. νῆα· νεώματα, *novalia*. Possis sane, si libeat, *novorum* interpretari, ut omnia juvenilia intelligantur; in quam significationem adhibeas ψ. 788. WAKEFIELD. Per αἱματηρὰς θηγαίας, *cotes cruentas, h. e. causas bellorum ac discordiarum civilium, intelligo*. Hæ sunt βλαβαὶ σπλάγχων νέων, *visceribus, h. e. præcordiis, animis juvenilibus, ac juveniliter ferocientibus nocent, hominesque sine vino ad insanos furores agunt, (quippe a Furiis, ἠφαλίῳις θεοῖς immissæ)*. Sic locus, ni fallor, satis est expeditus. S. BUTLER.

ψ. 863. ΑΟΙΝΟΙΣ. Nam Eumenidum sacrum non fiebat vino. ROBERT. Non vino, sed ipso ingenio vestro furentes; ea est in his emphasis. Ipsa ἔννοια ridicula, ut aliæ hic plures: oculati vident. ΡΑΥΩ. Casaubonus notat Schol. αῶνοις videri exponere quasi πολυνοίσις, quid si hoc eum velle dicamus, poetam αῶνια θυμώματα memorasse ideo quia hortetur Minerva iracundiam ut cohibeant, furoresque premant, qui ebriosorum sint, non vini abstemias deceant. ABRESCH.

ψ. 864. ΜΗΔ' ΕΞΕΛΟΥΣ' ΩΣ ΚΑΡΔΙΑΝ. Schol. ἐξελῶσα dum

explicat ἀναπτερώσασα, sensum magis quam verbum inspexisse videtur. Vitiose Schol. Robort. habet, ἐξεληθῆσα, διαπεράσασα. Sensus ni fallor est, tanquam scriptum legeremus μηδὲ ἐξελεῖσα τοῖς ἐμοῖς ἀγαῖς καρδίαν ἀγείαν καὶ σώφρονα (qualem esse decet civium erga cives,) ἐνιδρύσης αὐτοῖς (καρδίαν) ὡς ἐστὶν ἡ τῶν ἀλεκτόρων καρδία, τῆτ' ἐστὶν Ἄρην ἐμφύλιον, κ. τ. λ. Ἐνιδρύσαι καρδίαν ὡς ἀλεκτόρων est ἐνιδρύσαι καρδίαν ἀρειμανῆ. Ἐξελεῖν *eximere* et ἀφανίσαι, per quod verbum Schol. Soph. Œd. Tyr. γ. 928. exponit ἐξαιρῆσι. Hesych. ἐξελεῖσθαι explicat σῶσαι, et ἐξείλετο, ἱρῶσατο. ABRESCH. *Neque ponas inter meos cives contentiosum Martem, quasi exsecueras, ut in eorum corpora transferres cor gallorum, pugnacissimi animalis.* Nec tamen non fatendum est hoc duriusculum videri, et ὑπερτραγικώτερον sonare. (Vide Notas Varr. Critt.) WAKEFIELD.

Ibid. ΟΥ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΩΝ. *Non præsens vix*: Bellum non longe a finibus commendat, ne cives a suis absint longe: Interpres Græcus recte, ἐ μακράν, res Græciæ nosti. PAUW. Bellum θυραῖον est externum, ἀλλοτρίων καὶ μὴ συνοίκων, uti explicat Hesych. nec proin ἐμφύλιον, quod præcessit. Οὐ μόλις παρὼν non vix, sed scilicet *certo instans* ac propinquum, quod non procul abest, sed pro foribus, ad quod suscipiendum excitantur Athenienses γ. 400. et seqq. ABRESCH. Mihi videtur ἐ μόλις παρὼν idem hic significare ac μόλις ἐ παρὼν, bellum non diu hinc abfuturum. Respicere enim hic poetam puto bellum istud Atheniensibus a Spartanis paulo post Orestis tempora illatum, in quo Codrus pro salute patriæ propriam profudit vitam, hunc enim verisimile est versu proximo designari, Ἐν ᾧ τις ἔσαι δεινὸς εὐκλείας ἔρω. HEATH. Vix crediderim hic tangi Codri facinus. Nec satisfaciunt Pauw. vel Abresch. Vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 869. ΕΝΟΙΚΙΟΥ Δ' ΟΡΝΙΘΟΣ. Ad καρδίαν ἀλεκτόρων accedit: ὄρνις, ut notum, de genere gallinaceo dicitur speciatim. PAUW. H. e. ἀλέκτορας, ut γ. 864. unde Pindarus Olymp. XII. 29. in loco perquam elegante,

Τίε φιλόνορος, ἦτοι καὶ τέα κεν
Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνω παρ' ἐστία
Ἄκλειός τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν.

Ubi Schol. τὸν ἀλεκτόρα παρείληψε, διὰ τὸ κατοικιδίως ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τῆτο, καὶ μηδὲν λόγῳ ἄξιον δρᾶν δημοσίᾳ. WAKEFIELD.

Ibid. ΟΥ ΛΕΓΩ. Interpres ἐ λέγω vertit *non dico*. Quid si ita scriptum accipiamus, pro ἀπολέγω, h. e. ἀπαγορεύω, esse *veto*, ἀποτρέπω. De Athenis religione et deorum cultu celebribus, quæ μοχ θεοφιλεστάτη χῶρα, vide Spanh. ad Aristoph. Plut. γ. 1138. ABRESCH. Οὐ λέγω eleganti euphemismo dictum est pro *non probō*, q. d. *mentionem ejus abominor*. De Athenis Diis gratissimis, cf. nobilissimum Euripidis carmen Med. γ. 824. et seqq. S. BUTLER.

ψ. 870. ΣΟΙ—ΕΥ ΔΡΩΣΑΝ. Simili casuum varietate Paulus ad Ephes. i. 17. ἵνα ὁ Θεὸς δῶῃ ὑμῖν—πειρατισμένους. WAKEFIELD. Vide supra ad ψ. 807. S. BUTLER.

ψ. 889. ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΜΗΣ ΜΕΙΛΙΓΜΑ. Subaudiendum est κατὰ, nam ad præcedens εἰ μὲν ἀγνὸν ἐστὶ σοι πειθῆς σέβας apponi non potest, quia πειθῆς ductum deberet sequi. PAUW. Duplicem hæc admittunt structuram, sensu nil variante; vel hanc nempe, ἀλλὰ σὺ δ' ἔν μένοις μὲν ἄν, εἰ (τὸ) σέβας (τῆς) πειθῆς (τῆς) ἐμῆς γλώσσης ἐστὶ σοι μείλιγμα ἀγνὸν καὶ θελκτήριον, vel, si trajectio sit conjunctivæ, ἀλλ' εἰ μὲν τὸ σέβας τῆς (ἐμῆς) πειθῆς ἐστὶ σοι ἀγνὸν, καὶ τὸ μείλιγμα τῆς ἐμῆς γλώσσης θελκτήριον, σὺ δ' ἔν μένοις ἄν. Verbi locum tenet εἰ σοι σέβας ἐστὶ, pro εἰ σέβεις τὴν πειθῆ τῆς ἐμῆς γλώσσης ὡς μείλιγμα ἀγνὸν καὶ θελκτήριον, quod posterius æque adjectivum atque ἀγνὸν. ABRESCH. Ita ut mihi videtur instituenda est constructio, Ἄλλ' εἰ μὲν μείλιγμα καὶ θελκτήριον τῆς ἐμῆς γλώσσης ἐστὶ σοι ἀγνὸν σέβας πειθῆς. Verte, *Verum siquidem delinimentum et blanditiæ linguæ meæ apud te habeantur pro suadela sincera et reverentiam merita*. Constructio Pauwiana subaudientis κατὰ, sententiam prorsus subvertit. HEATH. Μείλιγμα, h. e. Πειθῶ, vel quod perinde est, ἀγνὸν σέβας Πειθῆς, et hic versus fit exegeticus præcedentis. Eurip. in Antigones fragmento, pervenuste,

Οὐκ ἐστὶ πειθῆς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος·
Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἐστὶν ἀνθρώπων φύσις.

WAKEFIELD.

Duplicem in constructuram Abresch. quarum neutra nobis placet. Πειθῶ enim est Suada dea, quod clare intelligitur ex ψ. 974. et seqq.

— γέρω δ' ὄμματα Πειθῆς
Ὅτι μοι γλώσσαν καὶ γόμ' ἐπωπῶ
Πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένους.

Adeoque μείλιγμα καὶ θελκτήριον appositionis figura, referuntur ad Πειθῆς σέβας. *At si revereris Suadæ magistratum, quæ linguam meam demulcendi ac deleniendæ vi imbuat*. SCHUTZ. Frustra in hoc loco explicando laborarunt VV. DD. nemo enim satis expeditam constructionem adhuc proposuit. Vix ac ne vix quidem ferenda est interpretatio Pauw., reliquas nemo potest concoquere. Locus erit forte satis expeditus, modo ad μείλιγμα καὶ θελκτήριον repetas ἐστὶ, addito post γλώσσης τὸ vel δέ. Ut sit ordo, ἀλλ' εἰ μὲν ἐστὶ σοι σέβας πειθῆς, γλώσσης τ' ἐμῆς (ἐστὶ) μείλιγμα καὶ θελκτήριον, *si tibi quidem ulla est Suadæ reverentia, meæ vero linguæ ulla suadendi ac mulcendi vis*. Vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ψ. 891. ΕΠΙΡΡΕΠΟΙΣ. *Venire facias: huc converti facias: vocem Theognis adhibet ψ. 159.*

Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
Ἄλλοτε μὲν πλετεῖν ἄλλοτε δ' ἔδεν ἔχειν.

WAKEFIELD.

Transitive ἐπιρρέπειν pro infligere, ut καταρρέπειν apud Soph. Antig. ψ. 1172. SCHUTZ.

ψ. 893. ΕΥΜΟΙΡΟΥ. Male interpres vertit *terra participi*, quæ in hoc loco vox εὔμοιρος, non ad Eumenidas sed ad Atticam referatur. Dicendum erat, *in beata seu decantata hac terra*. Sic apud Joseph. Antiq. VIII. 7. de Oza rege Judæorum, quod postquam juste ac pie regno præfuisset, pervenissetque ad summam senectutem, εὔμοιρος ἀπέθανε, *in magna celebritate seu gloria obiit*. SPANHEM. ad Callim. Hymn. in Delum, ψ. 295.

ψ. 897. ΤΙΣ ΔΕ ΜΟΙ ΤΙΜΗ ΜΕΝΕΙ. Ut in Sept. Theb. ψ. 909. Μένει κτέαα δ' ἐπιγόνους. ABRESCH.

ψ. 898. ΕΥΘΕΝΕΙΝ. Alludit ad etymon Eumenidum. ROBERT. H. e. ab εὖ et μένος, quod Robertellus non pro *animo*, sed *vi* aut *robore* usurpatum existimavit. Sed meliorem lectionem vide in Notis Varr. Critt. S. BUTLER.

ψ. 900. ΣΥΜΦΟΡΑΣ ΟΡΘΩΣΟΜΕΝ. *Eventus*, vel faustos vel infelices: Etymol. συμφορὰ δὲ ἐστὶν ἢ ἀπὸ τίνος τύχης συμβεβηκῦα. Videas infra ad ψ. 1023. WAKEFIELD. Συμφορὰς hic (quamvis vox sit μέση) in malam partem accipi crediderim propter sequens ὀρθώσομεν, quod cum *erigere* significet, notionem *lapsus*, vel *casus* necessario complectitur. S. BUTLER. Mireris in antiquissimo libro tam divinæ prudentiæ exactam definitionem: est enim illa vere prospicientis operatio Numinis, qua sic ordinantur rerum eventus, ut merito mortalium Deoque dignus finis evadat. IO. MULLER.

ψ. 901. ΕΓΓΥΗΝ ΘΗΣΗ. Locutiones ἐγγύην τιθέναι, δῆναι, et ἐνέχυρα τιθέναι, illustrat Salmas. de Modo Usur. p. 501. 688. et 696. ABRESCH.

ψ. 902. ΕΞΕΣΤΙ ΓΑΡ ΜΟΙ ΜΗ ΛΕΓΕΙΝ. In his verbis trajectio est negativæ, pro ἔ γὰρ ἔξει μοι λέγειν ἢ μὴ τελεῶ. Vid. et Devar. de Partic. in Μὴ γάρ. Vel per interrogationem prolata sunt. De Jove supra in Prometh. ψ. 1031.

Ψευδηγορεῖν γὰρ ἐκ ἐπίσταται γόμα
Τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. ABRESCH.

ψ. 903. ΜΕΘΙΣΤΑΜΑΙ ΚΟΤΟΥ. Ut λύπης, φόβου μεθίσασθαι. Eurip. Heracl. ψ. 796. Νέος μεθέστηχ' ἐκ γέροντος αὐθις αὖ. Et Aristoph. Vesp. ψ. 1442.

Ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας
Τὸν πρέσβυν, οἱ μετέστη
Ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς. ABRESCH.

Ibid. ΘΕΛΞΕΙΝ Μ' ΕΟΙΚΑΣ. Non omnino redundat εοικας, ut voluit Stanl. ad Choeph. ψ. 922. S. BUTLER.

ψ. 905. ΕΦΥΜΝΗΣΑΙ. Soph. Antig. ψ. 658.

— πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον.— WAKEFIELD.

Ἐφυμνεῖν, quæ est vox μέση, h. l. in bonam partem accipitur; in malam apud Soph. Œd. Tyr. ψ. 1275. Τοίαντ' ἐφυμνῶν, ut aliquando *decantare* apud Latinos. In Pers. ψ. 393., et Choeph. ψ. 383. simplicem *canendi* vel *celebrandi* notionem obtinet. S. BUTLER.

γ. 906. ΝΙΚΗΣ ΜΗ ΚΑΚΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΑ. Pro ἀγαθῆς καὶ καλῆς, ut φρονεῖν μὴ κακῶς γ. 853. et contra μὴ καλῶς pro κακῶς, Prom. Vinct. γ. 1101. Ἐπίσκοπα pro τυγχάνοντα. Vide Hesych. et Not. quo sensu frequens Themist. Orat. VIII. p. 116. B. XI. 143. A. III. 45. A. XV. 187. D. Cf. Spanhem. ad Julian. p. 114. ABRESCH. Νίκης κακῆς, *malæ victoria*, h. e. ex civili bello, ut-cunque ceciderit, futuro civibus pernicioso: cf. γ. 866. 1012. De hac re pulchre Lucanus in carminis exordio:

Bella geri placuit nullos habitura triumphos.

Ἐπίσκοπα, *quæ curabunt, quæ importabunt*: et hoc vocabulum adhibuit, quod de Furiis, ut urbis *inspectoribus*, sermo faciatur. WAKEFIELD. Νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα dicuntur omnia bona, quæ ad justam victoriam de hostibus in bello reportandam valent; nimirum frugum copia, armorum et equorum abundantia, felicia humanæ sobolis incrementa, quæ omnia deinceps enumerantur. SCHUTZ.

γ. 907. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΓΗΘΕΝ. Hic locus mirifice illustratur carmine supra a nobis emendato, Choeph. γ. 583. et seqq. ut enim ibi mala hominibus ex terra, mari, e fulguribus cœli, et ventorum tempestatibus impendentia, enumerabantur, sic h. l. Minerva petit, ut Eumenides ex omnibus hisce naturæ partibus Atheniensibus bona parent. Ἐκ ποντίας δρόσου, *ex marino rore*, nihil aliud est quam *ex mari*, poetica circumlocutione. Ἐξ ἕρανῶ pertinet *ad fulgura*, ut Latini *de cælo tangi* pro *fulmine tangi*. SCHUTZ. Παράλληλη benedictio ei quæ Gen. XLV. 25. est. IO. MULLER. Adferendus est Horatii locus, Carm. Sæc. γ. 28.

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cererem corona:
Nutriant fœtus, et aquæ salubres,
Et Jovis auræ.* S. BUTLER.

Ibid. ΕΚ ΤΕ ΠΟΝΤΙΑΣ ΔΡΟΣΟΥ. Ut Lat. *ros de aqua et humore*. Vide Potter. ad Lycophr. γ. 322. ABRESCH. *Marino rore*, ut Eurip. Iphig. Taur. γ. 255.

Βῆς ἤλθομεν νίφοντες ἐναλία δρόσω.

Et Virg. Georg. IV. 431.

—*eum vasti circum gens humida ponti
Exsultans rorem late dispersit amarum.* WAKEFIELD.

γ. 908. Κ'ΑΝΕΜΩΝ ΑΗΜΑΤΑ, κ. τ. λ. *Venti claro sole spirantes, adeoque innoxii, tepidoque flatu terram recreantes*. Apte comparavit Wakef. Virg. Georg. II. 330. SCHUTZ.

γ. 909. ΠΙΝΕΟΝΤ' ΕΠΙΣΤΕΙΧΕΙΝ. i. q. alias uno verbo ἐπιπνέειν, in quo præpositio locum τῆ ἐπιστείχειν supplere potest. Sic Aristid. I. p. 291. Ζέφυροι ἐρήμην ἐπιπνέουσι. ABRESCH.

γ. 910. ΕΠΙΠΥΡΤΟΝ. *Copiosum, more fluminis*: satis sit unum

exemplum tralationis usitatissimæ poetis in tironum gratiam suscitasse. Horat. Od. I. 17. in simili materia,

— *hic tibi copia*
Manabit ad plenum, benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

WAKEFIELD. Poscit Minerva ut Eumenides, quicquid arborum, pecudum, hominum, satu proveniat, h. e. cujuscunque generis fœtus, incolumes præsent. SCHUTZ.

ψ. 913. ΕΚΦΟΡΩΤΕΡΑ. *Infructuosior*: illic facias potius *vacuam* domum quam *plenam*; sicut accidit quoties efferantur res, nec inferantur. Hinc lux offulget Hesychianæ glossæ ad veram emendationem Salmasii ἐκφορεῖ σπανίζει ὑπάρχοντα. Nec minus Suidas illustrabitur et illustrabit. Ἐκφορέμενοι ἐκκενέμενοι. WAKEFIELD. Abreschius imaginem *ab elatione funeris* ductam esse existimat. Cf. Notas Varr. Critt. Aptius tamen est sic interpretari, ut Æschylus respexerit ad *noxias et inutiles herbas, quæ ex horto egeruntur et extirpantur*. Hoc enim interdum dicitur ἐκφορεῖν. Si quod dicit Wakefieldus voluisset Æschylus, scribendum erat τοῖς δυσσεβῶσι. Heathii vero ratio textum pariter ac sententiam corrumpit. SCHUTZ. Nescio an φυτοποιῆν necessario *hortulanum*, h. l. significet, an potius metaphorice pro *curatore* ac tanquam *pastore*, vel *custode*, ponatur. Ut ut illud fuerit, eodem redit sententia. *Bona bonis, mala malis rependas. Amo enim tanquam hortulanus vel custos ovium tenellorum, genus hoc justorum hominum quos par est omni calamitate liberos esse*; sic enim explico ἀπένθητον. S. BUTLER.

ψ. 914. ΑΝΔΡΟΣ ΦΙΤΥ. Ἄνδρῶς, non βροτῶ φῖτυ forsan ob ea quæ habentur ψ. 661. et seqq. ψ. 740. et seqq. Φιτῦ autem ut ὄζος, κλάδος, atque alia, ab arboribus et plantis ad homines transferuntur. Vide Casaub. ad Theophr. Charact. c. 21. Miscell. Obs. vol. IV. p. 13. et seqq. ABRESCH. Hesych. Φῖτυ· φύτον, φύτευμα. Ut Comicus Pac. ψ. 1164. τὸ γὰρ Φῖτυ πρῶτον φύει. Φῖτυ· σπέρμα. Καὶ Φιτύσαι· γενῆσαι· καὶ τὸ γένημα, Φίτυμα· Εὐπόλις Αὐτολύκω.

— αὐτὰρ ἤγαγε καινὸν Φῖτυ
 Βοῶν.—

Ibidem Scholiastes: quem sic concinnandum esse te docebit Etymolog. Magn. in voce Φιτύω, non obstante Phavorino. WAKEFIELD.

ψ. 915. ΤΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ. Omne humanum genus diligo, sed in primis Athenienses. WAKEFIELD.

ψ. 916. ΤΩΝ ΑΡΕΙΦΑΤΩΝ Δ' ΕΓΩ, κ. τ. λ. Recte interpres in Genit., subaudiens περὶ αὐτῆς ἕνεκα, vertit, *quod vero ad celebria egregia certamina attinet, tantum additum velim illa*: nam δεικτικὸν est τῶν, referturque ad certamina, de quibus ψ. 867. et seqq. ubi θυραῖος πόλεμος, ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρωσ, qui hic ἀρείφατοι πρεπτοὶ ἀγῶνες. Cujusmodi certamina martia urbi suæ semper ut curæ

et in honore sint, se effecturam promittit dea, posteaquam quæ ab Eumenidibus conferri in eam velit, edisseruerat. Syntaxis ergo est, Περὶ, sive ἕνεκα δὲ τῶν ἀρειφάτων πρεπτῶν ἀγῶνων ἐκ ἀνέξομαι ἐγὼ τὸ μὴ ἔ τὴν ἀσύνηκον τήνδε ἐν βροτοῖς πόλιν τιμᾶν αὐτῆς. Plat. in Theætet. p. 130. G. ἔδεν ἀνεκτὸν μὴ ἔ διασκέψασθαι τί λέγουσιν ἐκάτεροι. H. e. ἀνεκτὸν κατ' ἔδεν ἔστ' μὴ ἔ διασκέψασθαι. ABRESCH. Constructio paulo intricacior sic instituenda est; ἐγὼ δὲ ἐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ ἔ τιμᾶν ἐν βροτοῖς τήνδε πόλιν, ὡς ἔ ἀσύνηκον αὐτὴν εἶναι τῶν ἀρειφάτων πρεπτῶν ἀγῶνων. Ipsa vero haud sustinebo ut urbem hanc inter mortales illustrem non reddam, adeo ut victrix evadat inclytorum certaminum bellicorum. Genitivus ἀγῶνων ab ἀσύνηκον pendet, quod Pauwio non animadversum fraudi fuit. Cf. Nott. Varr. Critt. Eadem scil. constructione καλλίνικον invenies apud Eurip. Phœniss. v. 1065. Καλλίνικος ὦν αἰνιγμάτων, et Med. v. 764. Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, Γεησόμειθα. HEATH. Neminem vidi interpretum, qui quomodo hæc cum superioribus cohæreant satis declararet. Abreschius tamen sensisse videtur. Nempe hæc referuntur ad initium orationis v. 906. Ὅποια νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. Hactenus enim Minerva recensuerat emolumenta, quæ domi, et pacis tempore civitati suæ ab Eumenidibus tribui vellet, quæ ad bella, justa quidem illa, feliciter gerenda, victoriamque de hostibus obtinendam utilia sunt. Has dicit Eumenidum partes esse. Τοιαῦτά σε ἴ. Jam vero quod ad bella ipsa attineat, horum recte et feliciter gerendorum curam sibi vindicat. Ego vero, quod ad inclyta bellica certamina attinet, nunquam committam ut hanc urbem inter mortales victoriae honore privari patiar. Ἀρειφάτων, i. q. ἀρείων, ut apud Eurip. Suppl. v. 124. ἀρείφατοι φόνοι. Hesych. ἀρείφατον λῆμα· ἰσχυρὸν, ἀντὶ τῆ, Ἀρει ἰοικῶς. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. SCHUTZ. Eodem modo locum reddit Interpres Gallicus: Tel doit être vôt're soin. Moi, dans les combats que chante la Rénommée, je ne souffrirai point que la gloire de cette ville triomphante soit jamais eclipsée chez les hommes. Pulcherrime, et recte sine dubio. Nec difficile est quicquam in constructione, modo ante ἀρειφάτων subintelligas περὶ. Ἀνέξομαι est tolerabo, h. e. sustinebo, non sustinebo non; q. d. non cessabo non. S. BUTLER. v. 920. ΑΤΙΜΑΣΩ. Parvi faciam, quasi nullius pretii, civitatem, honoribus ejus rejiciendis. WAKEFIELD.

v. 923. ΡΥΣΙΒΩΜΟΝ ΕΛΛΑΝΩΝ ΑΓΑΛΜΑ. Oblectamentum altaria tuens. PAUW. Decus altaria protegens numinum Græcorum. HEATH. Cujus altaria præbent salutem et liberationem Græcis: h. e. effugium Græcorum tyrannide et infortuniis oppressorum. WAKEFIELD. Athenæ dicuntur deorum præsidium et decus, quoniam altaria eorum reficiant, ac templa sarta tecta tueantur. SCHUTZ. Bello enim Persico Atheniensium factis aræ servabantur, quas disjiciebat impius hostis. Io. MULLER. Verterim partim hos, partim illos sequendo; Quam et Jupiter omnipotens et Mars colunt, cujus altaria præbent salutem et liberationem Græcis, deorum delicias. Ad ρύσιβωμον scil. intelligo vel φερίον, vel πόλιν,

cui per appositionem subjicitur ἀγαλμα δαιμόνων, *ornamentum, decus, deliciae deorum*. Hesychius ad rem perbene. "Αγαλμα Πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται· ἔχ' ὡς ἡ συνήθεια, τό ξόανον. Ubi doctissimus editor, inter alia, contulit Nostri locum in Suppl. γ. 200. S. BUTLER.

γ. 925. ΑΙ Τ' ΕΓΩ. Structura est ἢ καὶ ἐγὼ (nempe τῇ πόλει) θεσπίσασα πρηνεῶς κατεύχομαι τὸ φαιδρὸν σέλας ἡλίεῖς ἐξαμβρόσαι (l. ἐξαμβλῦσαι) γῆς ἐπισσῦτες τύχας βίῃ ὀησίμυς. Respiciunt hæc verba Minervæ γ. 905. et seqq. ABRESCH.

γ. 927. ΕΠΙΣΣΥΤΟΥΣ ΒΙΟΥ ΤΥΧΑΣ ΟΝΗΣΙΜΟΥΣ. *Effusas opes vitæ utiles*. HEATH.

γ. 933. ΚΑΤΑΝΑΣΣΑΜΕΝΗ. Verterim, *in istis sedibus deas collocans*: κατανάσσαι in activo dicitur, a quo est in medio κατανάσασθαι, activa potestate hic usurpatum ab Æschylo. Stanleius hic κατανασσαμένη exposuit *vincens*, eam virtutem deducens a κατανάσσω quod est a κατὰ et ἀνάσσω. Sed ista expositio est huic loco minus commoda. ARNALD. Recte Arnaldus. Hesych. Νάσσατο κατῶριση. Si Stanleium sequeremur, κατανασσαμένη scribendum esset κατανασσομένη, nam κατανασσαμένη, eo sensu quo sumit, ne Græcum quidem est. PAUW. Aristoph. Vesp. γ. 660. ἔπω πλείεις ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε. Interpretis in hoc verbo aberrationem correxit Arnaldus. ABRESCH. *Hic suadens habitare*, Apoll. Argonaut. II. 521.

— Ἐν δὲ Κίῳ κατενάσσατο λαὸν ἀγείρας
Παρθάσιον.—

Hesiodus adhibuit activam formam, "Erg. καὶ Ἡμ. γ. 167.

Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίότον καὶ ἦθε' ὀπάσσαις
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατῆρ εἰς πείρατα γαίης.

WAKEFIELD.

γ. 935. Ο ΔΕ ΜΗ ΚΥΡΣΑΣ. Obtinente lectione vulgata (Vide Not. Varr. Critt.) sensus sit oportet, *Has qui non expertus fuerit graves, acerbis, et infestas, etsi priorum delicta morti eum succumbere cogant, tamen calamitatum malorumque quæ manent impios expers agit*. Cf. γ. 913.—915. necnon γ. 369—372. ABRESCH.

γ. 936. ΟΥΚ ΟΙΔΕΝ ΟΘΕΝ. H. e. πανευδαίμων ἐστὶ καὶ πανάρετος, pura felix conscientia, quum nemini nisi scelestis Eumenides ultrices criminum irascantur. Locus est in maxime venustis perspicuisque. WAKEFIELD.

γ. 937. ΤΑ ΓΑΡ ΕΚ ΠΡΟΤΕΡΩΝ. Juxta Horatianum illud Od. III. 6. *Delicta majorum immeritus lues*: Vide plura de hac re in notis cum Stanl. tum Varior. ad Sept. Theb. γ. 808. S. BUTLER.

γ. 938. ΣΙΓΩΝ ΟΛΕΘΡΟΣ. Per elegantissimam appositionem nominantur *peccata sigῶν ὀλεθρος, tacito pede veniens exitium*. Neque aliud Apostolus edixit ad Rom. vi. 23. τὰ γὰρ ὀφύματα τῆς ἁμαρτίας

θάνατος. WAKEFIELD. Imago sane splendidissima, *Peccata tanquam mors tacita*, in mediis etiam voluptatibus *valde superbientem*, (ita enim intelligo μέγα φωνῶντ' quasi esset μεγαλαυχῶντα, quamvis alii de vociferatione hominis jam malis oppressi intelligant) *infesto impetu consumunt!* S. BUTLER.

ψ. 940. ΑΜΑΘΥΝΕΙ. *Facit sensim tabescere*, quum scelerum conscientia cæcis sed indefessis carpat ignibus. Cf. ψ. 267. Homer. Il. γ. 589. — Πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει κατὰ μικρὸν δαπανῶ, ibidem Schol. WAKEFIELD.

ψ. 941. ΔΕΝΔΡΟΠΗΜΩΝ. Referuntur hæc ad ea quæ Minerva ψ. 907. et seqq. dixerat. ABRESCH. *Nocens arboribus*, eas ἀφύλλης reddens et ἀκάρπης ἠνέοι *flet*, nam arboribus fovendis *auræ* plurimum inserviunt, ita supra, ψ. 908. et fructibus foliisque potissimum inimicus venit rubiginosus aer. Hinc Horat. Carm. Sæc. ψ. 32.

*Nutrient fœtus et aquæ salubres
Et Jovis auræ.*

Et Valer. Flacc. VI. 340. Ubi pulchre se Burmannus gessit,

— *Edonis nutritum missile ventis.*

Idem poeta ibid. ψ. 712.

*Qualem si quis aquis et fertilis ubere terræ
Educat, ac ventis oleam felicibus implet.*

Cf. Il. Δ'. 256. quibus multa nullo negotio possem superaddere. WAKEFIELD. Sensum hujus antistrophæ tam pulchre expressit Dutheiliius, ut commentarii instar esse possit. *Qu'en faveur de mes vœux, jamais un souffle empesté n'infecte ici les arbres! Que le poison brulant qui détruit les plantes dans leur germe s'arrête aux bornes de ce pays! Que jamais les maux de douleur et de stérilité n'y pénètrent; que la terre y nourrisse en chaque saison les troupeaux et leurs femelles deux fois mères! Et que la postérité de ces citoyens reconnoisse les bienfaits inespérés des dieux!* S. BUTLER.

ψ. 942. ΤΑΝ ΕΜΑΝ ΧΑΡΙΝ. *Mea causa, in meam gratiam.* PAUW. Respicit quæ Minerva dixerat, ψ. 930. τὰδ' ἐγὼ προφρονῶς τοῖσδε πολιταῖς πράσσω. ABRESCH. Verto, *Beneficium meum quod sum collatura commemoro.* Sententiam plane non intellexit PAUW. HEATH. Τὰν ἐμὴν χάριν λέγω, nil aliud est quam, *pergo enim beneficia mea enarrare.* Et quod Abreschius putat hic respici verba Minervæ, ψ. 930. in eo fallitur vir doctus. Ineptum enim esset Furias quasi repugnare velle Minervæ, quæ suo beneficio Eumenides populo conciliatos esse pronuntiaverat. SCHUTZ.

Ibid. ΦΛΟΓΜΟΣ Τ' ΟΜΜΑΤΟΣΤΕΡΗΣ. Active ὀμματοστερῆς, ut ἀργυροστερῆς active et passive intelligi poterit, prout aliter atque aliter acceperis verba Choeph. ψ. 1003. ABRESCH.

ψ. 944. ΤΟ ΜΗ ΠΕΡΑΙΝ. Pro τῷ sive ὥστε et πρὸς τὸ μὴ περᾶν αὐτῆς μὴ περῶν. Constructio ni fallor est δειδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβη (τῶν ἐμῶν χάριν λέγω) φλογμός τε ὀμματοσερῆς φυτῶν τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων, si spirat ne transeat terminum locorum. ABRESCH. Male Abreschius cum πνέοι conjunxit. Refertur potius ad ὀμματοσερῆς φυτῶν, significatque interceptam oculorum seu gemmarum in arboribus progerminationem. Tunc enim dici possunt oculi fructuarii περᾶν ὅρον τόπων, si feliciter crescunt et lætius efferunt. SCHUTZ. Nullo modo Schutzio assentiri possum, tam duram ac valde coactam interpretationem instituenti. Nisi aliquid forte glossæ hic in locum textus irrepserit, quod mihi quidem haud improbable videtur ob nimis languidam orationis formam, et in τὸ περᾶν, et multo magis in ὅρον τόπων, potius dixerim ad φλογμός repetendum vel μὴ πνέοι, vel subintelligendum ἀπέεσα. Ut sit ordo φλογμός τε ὀμματοσερῆς (ἀπέεσω ὥστε) μὴ περᾶν ὅρον τόπων τῶνδε. *Et astus qui gemmas plantarum corrumpit absit, ita ut ne transeat hujus regionis terminos, h. e. procul absit a finibus hujus terræ.* Vota autem quæ per hanc Antistropham faciunt Eumenides hoc ordine concepta videntur, primum ne arboribus vel eorum fructibus, oleis puta, ficibus, fiat injuria; huc spectant δειδροπήμων βλάβη, et φλογμός ὀμματοσερῆς. Deinde ut frugibus, segeti scilicet, et herbis Cerealibus parcat a rubigine, huc referuntur ἀκαρπὸς αἰανῆς νόσος. Tum ut pecorum fœtus uberes feliciter alantur γαῖα τρέφοι μῆλα. Denique ut ipsi homines gratis animis hæc tanta deorum beneficia agnoscant, adeoque pietatem colant; et sic omnia hæc terræ exoptant Eumenides, quæ prius eas Minerva rogaverat, ψ. 906. 915. S. BUTLER.

ψ. 945. ΑΙΑΝΗΣ ΝΟΣΟΣ. *Niger morbus*: cf. ψ. 914. Lucan. I. 243.

Et scabros nigrae morsu rubiginis enses.

Ut Claudian. Stilich. II. 194. WAKEFIELD.

ψ. 950. ΠΛΟΥΤΟΧΘΩΝ. Πλουτόχθων respondet illi καρπὸς γαίας ψ. 910. et μῆλα εὐθενῆντα διπλοῖς ἐμβρῦοις, ψ. 911. καρπὸν βοτῶν ἐπὶ ῥῆτοι μὴ κάμνειν. Vide Hesych. in voce πλῆτος, et hic Schol. ABRESCH. Omnes arborum fructus, agrorum fruges, et animalium fœtus, h. e. omnia quæ e terra nascuntur, aut in usum hominum aluntur, feliciter provenire chorus jam optaverat, itaque bene subdit γόνος πλουτόχθων, *ipsi homines, qui terræ divitiis fruuntur, lucrosam deorum munus adorent*, h. e. hæc tanta deorum beneficia gratis animis accipiant, et pietatem sacrificiis oblati ex cultu deorum, ut par est, exercent. Atque hoc præclare addidit. Nihil enim majus optare potuit, quam ut populus omnium rerum copia beatus pietatem coleret. Hinc stat omnium gentium felicitas et salus; hujus semper meminerint populares mei! S. BUTLER.

ψ. 952. ΠΟΛΕΩΣ ΦΡΟΥΡΙΟΝ. *Vos urbis custodes et præsides.* Areopagum alloquitur. SCHUTZ.

ψ. 953. ΜΕΓΑ ΓΑΡ ΔΥΝΑΤΑΙ. Ellipticus est sermo, ita sup-
plendus, καὶ μὴ θαυμάζετε, vel ἔδεν θαυμά γε, *neque istud mirum:*
plurimum enim potest. ABRESCH.

ψ. 956. ΦΑΝΕΡΩΣ ΤΕΛΕΩΣ. Vel pro τελέως φανερώς, vel pro
φανερώς, τελέως. Posteriori fere malo. ΠΑΥΣ. Φανερώς τελέως est
apertissime. Sic τελέως ποτηρός apud Xenoph. Ephes. III. p. 57.
τελέως ἀπολώλαμεν II. p. 25. Τελέως ἐκκλησιάσαιμεν Aristoph. Thesm.
ψ. 335. ubi Schol. explicat per παντελῶς καὶ καλῶς. Supra, ψ. 321.
habuimus, πρᾶκτορες αἵματος τελέως ἐφάτημεν. Verba περὶ ἀνθρώπων
φανερώς τελέως διαπράσσειν, idem dicunt quod ψ. 933. πάντα τὰ
κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν. De locutione τὸ καὶ τὸ ποιεῖν περὶ τῷ,
vidimus ad ψ. 211. ABRESCH. Furia dicuntur hominum causas
et fortunas manifesto et efficaciter tractare; manifesto quidem,
ut quivis earum vim sentiat; efficaciter, ut nemo earum consilia
et potestatem inhibere possit. SCHUTZ.

ψ. 957. ΔΑΚΡΥΩΝ ΒΙΟΝ ΑΜΒΛΩΠΙΟΝ. Βίος δακρύων ἀμβλωπὸς potest
notare βίον δακρυόεντα καὶ ἀμβλωπὸν, *vitam lachrymabilem atque tristem,*
quo de genere nonnihil monuimus ad ψ. 409. ABRESCH.
Ἀμβλωπὸν, *obtusum, obscurum, caliginosum:* non poterat epitheton
suaviori metaphora excogitasse; quum lachrymæ obscurant et
obtundant oculorum aciem. Eurip. Rhes. ψ. 737.

Τίς εἰ ποτ' ἀνδρῶν συμμάχων; κατ' εὐφρόνην
Ἀμβλωπὸς αὐγαί, κ' ἔ σε γινώσκω γ' ὄλω.

Seneca Herc. Fur. ψ. 1043.

— *Quid hoc est? errat acies luminum*
Visusque mæror hebetat. WAKEFIELD.

Ibid. ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΑΟΙΔΑΣ. Lætitiam. Cf. Eurip. Med. ψ. 195.

Οἵτινες ὕμνος ἐπὶ μὲν θαλάιαις,
Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δειπνοῖς
Εὐρόντο, βίη τερπνὰς ἀκούς. S. BUTLER.

ψ. 959. ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΑΣ Δ' ΑΩΡΟΥΣ ΑΠΕΝΝΕΠΩ ΤΥΧΑΣ.
Ἀνδροκμήτων ἄωροις τύχαις contrariæ sunt ψ. 927. βίη τύχαι ὀησιμοί,
referunturque hæc ad Minervæ illa optantis ψ. 912. τῶν βροτείων
σπερμάτων σωτηρίαν. ABRESCH. Votis jam de fertilitate agrorum
ac pecorum peractis, ad ipsos homines transgreditur, quibus
incolumitatem precatur, nec ut ante diem vel bellis vel morbis
abripiantur, sic enim ἀνδροκμήτας, et ἄωρους τύχαις intelligo: hactenus
de viris. Deinde virginibus felicia optat connubia, ἀνδροτυχεῖς
βιότες. Cum vero ex marito et foemina una fiat domus, pergit
deos rogare ut unamquamque familiam æquis oculis spectare
velint. Huc enim referenda sunt παντὶ δόμῳ μετὰκοιοί, κ. τ. λ.
S. BUTLER.

ψ. 962. ΑΝΔΡΟΥΤΥΧΕΙΣ ΒΙΟΤΟΥΣ. *Amabilibus vero puellis vitam*
concedite felici conjugio beatam. ΒίOTOS ἀνδροτυχῆς dicitur virginis
conditio, quæ justo tempore et fausto eventu sponso elocatur.
SCHUTZ.

γ. 964. ΤΩΝ ΜΟΙΡΑΙ ΜΑΤΡΟΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙ. Nox enim Eumenidum et Parcarum mater. Hesiod. de Nocte, Theogon. γ. 217.

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγένετο η̄λιοποιούς*

cum quo versu compares supra, γ. 322. WAKEFIELD. *Ματροκασιγνήται* male redditur a Latino interprete *matertera*; vertendum erat, *sorores uterinæ*. SCHUTZ. Sed in edit. 2. Schutz. vertit *matertera*. S. BUTLER.

γ. 968. ΕΠΙΒΡΙΘΕΙΣ. *Incumbentes*: nec bonum nec malum notat participium; et ipsum *μετάκοινοι* urget: ita *μετάκοινοι* ut in *ædes* incumbant toto pondere suo. PAUW. Participium, quod hic memorat Pauw. nullum comparet. Adjectivum *ἐπιβριθής*, in Thes. H. Steph. haud obvium, et verbum *ἐπιβρίθειν*, de violento impetu usurpari docet Spanh. ad Julian. p. 243. Cf. Hesych. ubi Not. ABRESCH. Ἐπιβριθεῖς, h. l. in malam partem vix acceperim. Sed habet in se notionem *gravitatis*, itaque verterim *graves*, vel metuendæ; q. d. omni tempore venerabiles, nec minus quam ipsæ Eumenides *σεμναὶ θεαί*. Simplicissima hæc forte notio. Sed cum *ἐπιβρίσαι* apud Hesych. inter alia sit *ἐφορμῆσαι*, erunt forte qui de vi ac potentia *ἐνεργητικῇ* Parcarum hæc accipi malint. Prior tamen notio mihi præplacet. S. BUTLER.

γ. 972. ΕΠΙΚΡΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΓΑΝΥΜΑΙ. Simile regimen habemus in Eurip. Cyclop. γ. 503.

Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἕως.

Et Agathiæ fragmento apud Suidam voce *Μελόν'* ὁ δὲ ἐφίετο γῆν ἁμῶς ἀμνητέπη ἀπογεύεσθαι λόγων, καὶ τῆς περὶ ταῦτα γάνυσθαι δόξης, nam lectionem impressorum exemplarium relegaverim equidem ad importunos correctores. WAKEFIELD. Ἐπικρανομένων tamen vix pendet a *γάνυμαι*, sed cum *ὑμῶν* subaudito absolute ponitur. *Lætor equidem, vobis hæc urbi meæ libenter perficientibus*. S. BUTLER.

γ. 977. ΝΙΚΑΙ Δ' ΑΓΑΘΩΝ. Verte, *Bonos vero expugnat*. Notanda est constructio rarior verbi *νικᾶν* cum genitivo. HEATH. Nequeo satis mirari hanc constructionem in re tam manifesta, ἀγαθῶν scil., non a *νικᾶ* pendet, sed ab *ἔρις*. Ἐρίς ἡμετέρα ἀγαθῶν, *contentio nostra bonorum*, h. e. certamen utrum plus boni Minerva an Eumenides civitati conferant, *in æternum valebit*. Semper certabimus utrum plus ego an vos urbi beneficiamus. S. BUTLER.

γ. 979. ΤΑΝΔ' ΑΠΑΗΣΤΟΝ. Respondent hæc, usque ad γ. 987. iis quæ Minerva rogarat γ. 864—867. ABRESCH. Cum in fine Strophæ antecedentis Eumenides domesticam, nunc civilem concordiam Atheniensibus precantur: ut placide ac civiliter sine seditionibus ac cædibus agant, mutua beneficiorum vice, omnesque idem sentiant. S. BUTLER.

γ. 980. ΣΤΑΣΙΝ—ΒΡΕΜΕΙΝ. *Fremere discordiam civilem; eximie Virgilio majestas, Æn. I. 295.*

—*furor impius intus,*

*Sæva sedens super arma, et centum vinctus ahenis
Post tergum nodis, fremet horridus ore cruento.*

Furor impius: propter bella civilia; Servius. Accedat Lucan. IX. 217.

—*fremet interea discordia vulgi.* WAKEFIELD.

ψ. 981. ΜΗΔΕ ΠΙΟΥΣΑ ΚΟΝΙΣ. Structuræ series est, μηδὲ κόνις πιῶσα μέλαν αἷμα πολιτῶν ἀρπαλίσαι δι' ὄργην ἀντιφόνες ποιῶσας τῆς πόλεως. Mutata, ut sæpe, est syntaxis, et transitus ab infinit. βρέμειν ad optativum ἀντιδιδόειν et ἀρπαλίσαι, quo iterum verbo usus noster Sept. Theb. ψ. 249. Cf. Hesych. ABRESCH. H. e. ποιῶσας (ἐκ) τῆς πόλεως, *pænas ex urbe exigit, ἀντιφόνες ἄτας, cædes cædibus rependens.* Ut Shakspearius in dramate cui titulus, Measure for Measure, scen. ult. *An Angelo for Claudio, death for death.* S. BUTLER.

ψ. 986. ΑΡΠΑΛΙΣΑΙ. Ἀρπαλίσαι est tertia persona, quam κόνις πιῶσα regit: locutio est tragica. PAUW. Ἀρπαλίσαι, *avide arripiat: locum sic concipio: Neque pulvis sanguine civium saturatus accipiat (corporibus nempe moribundis stratus) ultiones per furorem mutuum factas; cædes scil. propter cædes, ut fit in bellis civilibus alio alium ulsciscente.* Haud aliter Latini passim: exemplo sit Cic. de Nat. Deor. I. 27. *Arripere enim mihi videmini, quasi vestro jure, rem nullo modo probabilem.* WAKEFIELD.

ψ. 987. ΧΑΡΜΑΤΑ Δ' ΑΝΤΙΔΟΙΕΝ. Hæc faciem obvertunt proxime præmissis, ἀντιφόνες—ἀρπαλίσαι. Nomine πόλις, si quod videtur, intelligantur magistratus et iudices Areopagitici, hi monentur, recte facta probent, suumque de illis testentur gaudium, impia vero ausos odio prosequantur. S. BUTLER.

ψ. 989. ΚΑΙ ΣΤΥΓΕΙΝ. Στυγεῖν pro τὸ στυγεῖν et σύγος. Χάρματα καὶ συγεῖν cohæret. PAUW. Ut Sallust. Bell. Catal. c. 20. *Nam idem velle, atque idem nolle, ea demum firma amicitia est.* Ubi plena manu tibi dabit Wassius. WAKEFIELD.

ψ. 998. ΠΡΕΨΕΤΕ. *Clarebitis, clari eritis.* Vide ψ. 1034. WAKEFIELD.

Ibid. ΔΙΑΓΟΝΤΕΣ. *Gubernantes, administrantes, γῆν, πόλιν a participio pendet, et πρέψετε ἀμετάβατον est.* Areopagitis hæc dicuntur. Et supra habuimus, Ἡ τὰδ' ἀκέετε πόλεως φρέριον. PAUW. De periphrasi πρέψετε διάγοντες, ἀπὸ τῆς διάξετε πρεπόντως sive εὐπρεπῶς, vidimus ad Agam. ψ. 32. ABRESCH. Verte, *Et terram et urbem justitia stabilitam inclarescetis omnes continuantes.* HEATH. *Administrantes, h. e. πόλιν, civitatem.* Ut Dion. Cass. LXI. 7. Οὐθ' ὁ Σενέκας καὶ ὁ Βερρὸς ἐπιμέλειαν τίνα ἀκριβῆ τῶν κοινῶν ἐποιῶντο, ἀλλ' ἠγάπων εἰ καὶ μετρίως πως διάγοντες αὐτὰ περισωθεῖαν. Et alibi alii etiam. WAKEFIELD.

ψ. 999. ΕΝ ΑΙΣΙΜΙΑΙΣ ΠΛΟΥΤΟΥ. Pro, ἐν αἰσίμῳ πλούτῳ. PAUW. Αἰσίμα' ἀγαθά. Etymol. Magn. Ἐν αἰσιμίαις πλάττω erit igitur ἰ

ἀγαθοῖς πλέτῃ, *in omnibus iis bonis quæ divitiæ largiuntur*. WAKEFIELD. Vox αἰσιμία, quod sciam, non occurrit apud Lexicographos, facile tamen intelligi potest ex Hesych. Αἰσιμον· δέξιον· μεμοισαμένον· ἀγαθόν· συμφέρον· καὶ τὰ ὅμοια. Itaque locum satis recte explicuit Wakefieldus. Frustra sunt qui huc trahere conantur quæ mox sequuntur apud Hesych. Αἰσυμίδαι· οἰκίας γένος. S. BUTLER.

ψ. 1001. ΙΚΤΑΡ — ΔΙΟΣ. Nempe Jupiter quoque ob templa ipsi sacrata, quæ inter celeberrimum illud Jovis Olympii templum eminebat, Athenis sedem cepisse ferebatur. SCHUTZ.

ψ. 1002. ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΦΙΛΑΣ. Minervæ, quæ κατ' ἐξοχὴν vocatur παρθένος, cui Parthenonis nomine templum Athenis nobilissimum dicatum fuisse constat. SCHUTZ.

ψ. 1003. ΕΝ ΧΡΟΝΩ. *In tempore*. Hinc Horat. Sat. I. 4.

— *inanes*

*Hoc juvat haud illud quærentes, num sine sensu
Tempore num faciant alieno.*

Cf. ibid. Sat. II. 1. 18. Pulchre Hierocles in Aur. Carm. p. 174. Πολλὰ γὰρ, ὄντα σπυδαῖα, τῇ μεταθέσει τῆ χρόνῃ γίνεται φαῦλα. WAKEFIELD.

ψ. 1004. ΠΑΛΛΑΔΟΣ Δ' ΥΠΟ ΠΤΕΡΟΙΣ. Pariles locutiones sunt, ἐν σκέπη, ἐν σκία τῶν πτερόγων, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας Θεῶ ἐλπίσαι in Litt. Sacr. Vide Psalm. xvi. 10. lvi. 2. xc. 4. ABRESCH. Vicinum Areopago τῶν σεμνῶν delubrum Pausanias memorat; Attic. c. 28. Prudenti scil. instituto, proximæ dicasterio deæ queis ferox terretur iniquitas; omnia ibi sacrum ad honorem composita cernebantur fiebantque. IO. MULLER.

ψ. 1007. ΘΑΛΑΜΟΥΣ ΑΠΟΔΕΙΞΟΥΣΑΝ. Ἀποδείξαι est *adsignare*, de qua significatione vide Miscell. Obs. vol. VI. tom. I. p. 300. ABRESCH. Θαλάμῃς *sacra penetralia vestra*: ut Euripides, Electr. Fragm.

Θρηϊκίον πέλτον πρὸς Ἀθηναῖς

Περικίῳσιν ἐγκρεμάσας θαλάμοις

quamvis magis proprie dicatur vox de Furiis sub tellure sedem tenentibus: cf. ψ. 1010. 1026. 1039. Sed imprimis huc faciunt versus Euripidei quos excitavit Stanleius infra ad ψ. 1038. WAKEFIELD. *Anteire me oportet, templum vestrum vobis assignaturam*. Θαλάμοι omnino de sede, domicilio, cubiculo. Ferrei Eumenidum thalami dicuntur Virgilio, Æn. VI. 280. SCHUTZ.

ψ. 1008. ΠΡΟΣ ΦΩΣ. Jam nimirum Eumenides pompa solemnī deducuntur ad fanum iis destinatum. Præit Pallas viam quasi monstratura; sequuntur viri, Areopagitæ præcipue, qui iudices sederant, ψ. 1013. cum victimis. Hos excipiunt Eumenidum chorus; easque comitatur triplex agmen, puellarum, mulierum, et viduarum, seu omnino vetularum, cum facibus, ψ. 1030. SCHUTZ

ψ. 1009. ΣΦΑΓΙΩΝ ΤΩΝΔ' ΥΠΟ ΣΕΜΝΩΝ. Hoc quoque loco uti poterat Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. ψ. 117. ubi docet Furiarum sacrificia non semper fuisse ἄπυρα. Hic enim diserte σφάγια, victimæ numerantur, eæque σεμνὰ dicuntur, haud dubie ob nigrum colorem. Nigram certe ovem Orestes Eumenidibus mactasse fertur Schol. ad Soph. Œdip. Colon. ψ. 42. SCHUTZ. Verte, *Dum hæ victimæ venerandæ vobis mactantur.* S. BUTLER.

ψ. 1010. ΚΑΤΑ ΓΑΣ ΣΥΜΕΝΑΙ. In fano Eumenidibus dicato erat cella subterranea, ubi nocturna iis sacrificia fiebant. In hanc igitur cellam deducuntur indeque finguntur ad Tartarum descendere. SCHUTZ.

Ibid. ΑΤΗΡΙΟΝ. Nota ἀτήριον pro ἀτηρόν. Nescio, an alibi occurrat, nisi forte ἀτηρίας, quod ex Platonis Phædone in voce Ἄτηρόν adducit Suidas, similiter sit intelligendum, et pro adjectione, non pro substantia, habendum. PAUW.

ψ. 1011. ΧΩΡΑΣ ΚΑΤΕΧΕΙΝ. Hoc κατέχειν et sequens πέμπειν commode pendent ab ἴτε σύμειναι, *Ite, ut cohibeatis, mittatis*: notissimus est Græcismus. PAUW. Infinitivum est pro imperativo, constructione notissima. Vide Eurip. Orest. ψ. 802. Soph. Electr. ψ. 9. Œdip. Tyrann. ψ. 470. Pauwianam constructionem omnino prohibet particula copulativa καί, connectionem inter ἴτε et σύμειναι intercipientis. HEATH. Locum procul dubio expedit Heath. juxta constructionem passim obviam. S. BUTLER.

ψ. 1012. ΠΟΛΕΩΣ ΕΠΙ ΝΙΚΗ. Ut supra, ψ. 917. de se ipsa prædicaverat Minerva:

— ἐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ ἐ
τῆνδ' ἀτύικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν. S. BUTLER.

ψ. 1015. ΕΙΗ Δ' ΑΓΑΘΩΝ ΑΓΑΘΗ ΔΙΑΝΟΙΑ ΠΟΛΙΤΑΙΣ. Hujusce moniti multum indigebant Athenienses, civibus suis optimis semper infensissimi. Tempestivum nobis veniet nitidum Antipatri de Tragico nostro epigramma,

Αἰσχύλον ἦδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι,
Τὸν μέγαν, οἰκείης τῆλ' ἀπὸ Κερκοπίης,
Λευκὰ Γέλας Σικελοῖο παρ' ὕδατα· τίς φθόνος ἀστῶν
Θησεΐδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰεὶ ἔχει;

WAKEFIELD. *Bonorum vero bona recordatio civibus maneat; h. e. beneficia quæ hisce deabus accepta fertis, grata semper memoria recolite.* SCHUTZ.

ψ. 1021. ΜΕΤΟΙΚΙΑΝ. Bene μετοικίαν, cum jam in civitatem aliunde migrassent. Nota vox est in foro Attico. S. BUTLER.

ψ. 1023. ΣΥΜΦΟΡΑΣ ΒΙΟΥ. *Eventus vitæ*: erunt enim prosperi. Cf. ψ. 900. Hesychius appositissime: *Ξυμφορά· συντυχία· καὶ ἐπὶ ἀγαθῷ τάσσεται καὶ ἐπὶ κακῷ.* WAKEFIELD.

- ψ. 1024. ΤΩΝ ΚΑΤΕΥΓΜΑΤΩΝ. H. e. τῶν εὐγμάτων κατὰ τῆς πόλεως.
De, vel pro civitate. Cf. ψ. 925. WAKEFIELD.
- ψ. 1026. ΞΥΝ ΠΡΟΣΠΟΛΟΙΣΙΝ. Sacerdotes templique ministros suos, Palladium rite colentes, cum facibus Eumenidum, chorum comitari jubet Minerva. SCHUTZ.
- ψ. 1028. ΟΜΜΑ ΓΑΡ ΠΑΣΗΣ ΧΘΟΝΟΣ, κ. τ. λ. Εὐκλεῆς λόγος παίδων, κ. τ. λ. appositio est ad ὄμμα πάσης χθονός. Omnium oculi, omnes et pueri, et mulieres, et vetulæ. PAUW. Tropice quoque ὀφθαλμὸς in Choeph. ψ. 934. Theophylact. Simoc. Ἴστορ. Πρεσβ. p. 61. Aristid. tom. I. p. 460. II. p. 83. et Lat. *oculus.* ABRESCH. *Flos populi*, ut ὀφθαλμὸς Choeph. ψ. 934. de principe familiæ. SCHUTZ.
- ψ. 1030. ΣΤΟΛΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΙΔΩΝ. Ut ψ. 859. γυναικείων εὐλών. Στόλος et στρατός ἀνδρῶν jam aderat. PAUW.
- ψ. 1031. ΦΟΙΝΙΚΟΒΑΠΤΟΙΣ ΕΣΘΗΜΑΣΙ. Quippe in summa lætitia ac festo die. Agam. ψ. 919. 966. et seqq. S. BUTLER.
- ψ. 1033. ΟΠΩΣ ΑΝ. *Ut in posterum Furia, præter morem priscum, insigniantur factis beantibus humanum genus.* WAKEFIELD. *Ut hæc deorum societas in civitatem vestram recepta, benevolentiam suam in posterum fausto et prospero rerum vestrarum eventu, demonstret.* SCHUTZ. Non solum ista locutio, ὁμιλία χθονός, sed et epitheton εὐφρων ei adjunctum suadent ut hæc de Furiis non de populo dicta existimemus. Vertamus igitur, paulo strictius quam Schutz. *Ut hæc dearum societas in civitatem vestram recepta benevola jam facta* (unde nomen Εὐμενίδες) *in posterum clarescat eventibus felicitatem hominibus conferentibus.* Alludit enim poeta, ni fallor, ad mutationem nominis, ut jam Eumenides non Erinnyes vocentur, et ad mutationem consilii, ut quæ prius gravia omnia urbi minatæ essent ψ. 714. 722. et seqq. ψ. 783. et seqq. ψ. 483. et seqq. nunc fausta omnia civibus precatæ, eventus secudent felicissimos. S. BUTLER.
- Ibid. ΟΜΙΛΙΑ ΧΘΟΝΟΣ. Intelligo ut supra, ψ. 714. PAUW. Vide quæ supra notavimus ad ψ. 714. HEATH.
- ψ. 1035. ΒΑΤ' ΕΚ ΔΟΜΩΝ. Ex quibus δόμοις? Minervæ credo, ad quos confugerat Orestes, et quorum erat ἐφεστίας. Vide ψ. 409. et seqq. tum multos alios ante hos. Sic nihil certius. Et sic apparet, quæ fuerit scenæ facies, et ubi iudicium hoc ex Æschyli mente. PAUW. Operæ pretium erit interpretationem Duthellii describere, quæ commentarii vice quodammodo fungitur. CHŒUR DE FEMMES ET DE FILLES ATHÉNIENNES. *Puissantes et respectables filles de la nuit, chastes déesses, retirez-vous avec la pompe qui vous est due! (Au peuple.) Applaudissez! . . . . (Aux Eumenides.) Retournez dans votre antique et souterrain séjour. Honorées de nos respects et de nos sacrifices, soyez nous favorables! (Au peuple.) Peuples, applaudissez tous.— (Aux Eumenides.) Propices et bienveillantes pour ce pays, venez, déesses augustes; que ces torches brillantes réjouissent vos yeux! (Au peuple.) Peuples, en les suivant, chantez des hymnes. (Aux*

Eumenides.) *Nous ferons, sans cesse, à la lueur des flambeaux, des libations dans vos temples. . . . Le peuple de Pallas est toujours sous les yeux de Jupiter: tel est son heureux destin. . . (Au peuple.)* Chantez, chantez des hymnes. S. BUTLER.

ψ. 1036. ΠΑΙΔΕΣ ΑΠΑΙΔΕΣ. *Puellæ vetulæ: vel κόραι γραιῖαι, παλαιῖαι παῖδες, supra, ψ. 69.* WAKEFIELD. *Nolim reddere vetulas, sed liberis carentes, ob perpetuam virginitatem: cf. ψ. 69.* SCHUTZ.

ψ. 1037. ΕΥΘΥΦΡΟΝΙ. *Probe animata: non legi vocem nisi apud Cyrill. Alex. contra Julian. III. p. 103. ἀλλ' ἐπήνεσε μὲν τὸν εὐθύφρονα καὶ δικαῖον Ἄβελ.* WAKEFIELD.

ψ. 1041. ΤΥΧΑΙ ΤΕ. *Nihil melius video, quam de Eumenidum munere, quod quasi sortito iis obtigit, accipere; quod λάχος quoque dicitur. Cf. supra, ψ. 335. et seqq.* SCHUTZ.

ψ. 1046. ΟΛΟΛΥΞΑΤΕ ΝΥΝ ΕΠΙ ΜΟΛΠΑΙΣ. *Ἐπολούξατε μολπαῖς, vel ὀλολύξατε ἐπὶ μολπαῖς, quas προπομποὶ canimus: voces vestras jungite vocibus nostris. Ita intelligere malo.* ΠΑΥΩ.

ψ. 1047. ΕΝΔΑΙΔΕΣ. *Μέτα λαμπάδων* Schol. WAKEFIELD. *Pollicemur vero fano vestro nunquam defuturas esse libationes noctu facibus collucentibus oblatas.* SCHUTZ.

ψ. 1048. ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΑΣΤΟΙΣ. *Hæc ad populum loquuntur προπομποί. Palladis civibus Jupiter omnituens et Parca sic conveniunt. Ad hunc finem litem perduxerunt ut Eumenidas semper propitias habeant cives nostri. Allusio est etiam ad ψ. 1004.*

Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς
ὄντας ἄζεται πατήρ.

S. BUTLER.

